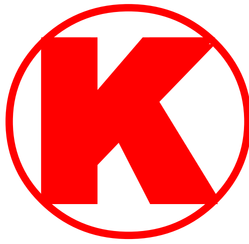

Kansanääni

Nro 1/06
Helmikuu - Maaliskuu 2006

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero1,70 €
5. vuosikerta

SUOMI EU-TALOUDEN AJOPUU?

Monien muiden yritysten joukossa Leaf Oy:n ja Wärtsilä dieselin jälkeen nyt vuorostaan HK- ruokatalo on lopettamassa tuotantoa Turussa ja Tampereella. Samalla 450 työntekijää on jäämässä kilometritehtaalle. Sama kohtalo odottaa Salon sokeritehtaan 60 työntekijää. Miten voidaan ymmärtää se, että ulkomailla suomalaisten yritysten omistuksessa olevien työpaikkojen määrä on kasvanut muutamassa vuodessa 300000:nteen. Miten pitkään meillä on varaa siirtää pääomia ulkomaille?

sivut 3 ja 4

Palaavatko noitavainot Eurooppaan?

Keskiaika näyttää palanneen takaisin, kun Euroopan parlamenttien neuvosto yritti “kommunismin mustaa kirjaa” lainaten tuomita “kommunismin rikokset”. Tämä on jatkoa ajatukselle kriminalisoida kommunismi. Toisessa maailmansodassa Neuvostoliitto yksin otti vastaan Fasistisen Saksan iskun ja myös yksin kukisti Saksan armeijan. Kommunistit perustavat näkemyksensä tieteelliseen yhteiskuntakäsitykseen ja kaikki sen kumoajat tulevat iskemään kirveensä kiveen.

Katso sivu 5

Valtionjohto kiirehtii valtiopetosta

Suomen valtionjohto on Vanhasen johdolla ryhtynyt kiirehtimään EU:n perustuslain pikaista hyväksymistä ja ratifiointia. Maamme perustuslain muuttaminen voidaan tehdä vain 5/6 enemmistöllä. Miten on mahdollista hyväksyä yksinkertaisella enemmistöllä hallituksen kaavailema EU:n perustuslaki, joka voimaantullessaan kumoaa Suomen perustuslain? Vaadimme suomalaisille oikeutta kansanäänestyksellä kumota nämä suunnitelmat.

Katso sivu 6

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki helmikuu 2006

Vastakkainasettelun aika ei ole ohi

Sauli Niinistö käytti presidentinvaalikampanjassaan tunnuksia ”Työväen presidentti” ja ”Vastakkainasettelun aika on ohi”. Tämä on tietenkin Niinistöltä provokaatio aitoa työväenliikettä kohtaan. Se vain on kummallisesti samantyyppinen provokaatio kuin se, mitä Hitler aikanaan teki. Hänhän liitti sosialismi-tunnuksen oman puolueensa, kansallissosialistisen puolueensa nimeen.

Euroopan parlamenttien yhteinen elin Euroopan neuvosto hyväksyi vastikään äänin 99 puolesta 42 vastaan kannanoton, joka tuomitsi Neuvostoliiton ja reaalisosialismin aikakauden entisissä itä-blokin maissa ja vaati myös kaikkien Euroopan neuvoston maiden kommunistisia puolueita tuomitsemaan reaalisosialismin fasismiin verrattavana rikoksena. Samaiseen päätöslauselmaan jotkut kansanedustajat yrittivät saada tuomituksi myös koko kommunistisen ideologian ja sen kannattajat. Tällaisille äärioikeiston sorvaamille päätöslauselmille me emme tule antamaan mitään arvoa. Me revimme tuollaiset paperit. Tosiasia on, ettei maailma tule toimeen ilman kommunisteja. Ilman marxilaista ideologiaa ja politiikkaa maailma ei tule selviytymään ihmiskunnan eteen tulevista suurista haasteista.

Ennen kaikkea sosialidemokraattisen liikkeen kontolle menee ajatus, että työläisten ja kapitalistien edut olisivat jotenkin yhdistettävissä. Sen mukaan mitä paremmin kapitalisteilla menee, sitä paremmin pitäisi mennä myös työläisillä, ja että kun palkansaajat vain osaavat tinkiä palkkavaatimuksistaan riittävästi, niin lopputuloksena olisi työläisten parempi työllisyys, ja lopulta myös parempi elintaso ja elämä. Tämä sosialidemokraattien ajatus myös pyrkii poistamaan vastakkainasettelun yhteiskunnasta. Näillä selityksillä on aidolta työväenpolitiikalta ja myös vuoden 1918 työväenliikkeen tavoitteilta viety pois pohja ja perusta.

Niinistö sanoo, ettei meillä ole varaa kehittää ja ylläpitää ns. julkisia hyvinvointipalveluja. Hän kysyy, että ”mistä rahat”? Tässäkin hän kiertää tosiasiat. Suomessa on nyt varaa enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Yritysten voitot ovat kehittyneet ennätysmäisesti. Se, että meillä ei ole varaa, johtuu vain siitä, että noihin yritysten voittoihin ei ole haluttu tai uskallettu puuttua. Syynä tällaiseen kapitalistien riistovoittojen suojeluun on, ettei meillä tällä hetkellä ole tarpeeksi voimakasta kommunistista liikettä.

Tunnus ”Vastakkainasettelun aika on ohi” osoittautuu luokkayhteiskunnan hallitsevan luokan tunnukseksi ja toivomukseksi.

Niinistö nähtävästi myös katsoo, että asiat ovat oikein ja luonnollisesti, kun kapitalistit ryöstävät itselleen työläisten työn tulokset, kun työläiset raatavat pitkiä työpäiviä pienellä palkalla tai tekevät pätkätöitä. Myös työttömyys lienee Niinistön yhteiskunnassa luonnollista, koska kapitalistithan tarvitsevat sitä. Kuitenkin Niinistö porvarille häveliäästi myöntää, että työntekoa ja työläisiä sentään tarvitaan, että ei yhteiskunta pysy pystyssä pelkällä pörssikaupalla.

Presidentinvaalit - markkinavoimien ajanvietettä median käyttöön

Presidentinvaalit on pidetty ja tuloksen tiedämme. Vaalien toisella kierroksella istuva presidentti Tarja Halonen voitti Sauli Niinistön, mutta vain pienellä marginaalilla prosentein 51,8% - 48,2%.

Vaalin ensimmäisen kierroksen keskeinen tulos oli siinä, että Demarien ja Vasemmistoliiton Halonen ei kyennyt ratkaisemaan suoraan vaalia, mikä tosin oli oletettavaa, kun ehdokaslistalla oli 7 muutakin ehdokasta. Vaalien edellä esitetyt odotukset, että hän selviäisi suoraan läpi, olivat jo alun perin epärealistisia. Halosen äänimäärä jäi reilusti alle vaaditun 50 % annetuista äänistä (46,3). Toinen keskeinen tulos oli pääomapiirien ehdokkaan Sauli Niinistön (24,1) nouseminen toiselle kierrokselle ohi Keskustapuolueen Vanhasen (18,6). Kolmas seikka oli, että oikeistopopulistinen Perussuomalaisten Timo Soini ylsi 3,4 % kannatukseen.

On syytä pohtia mitä nämä ensimmäisen kierroksen luvut kertovat. Ensimmäiseksi on nähtävä, että valtapuolueiden ja niiden asettamien ehdokkaiden politiikassa ei löydy suurtakaan eroa. Ne edustavat yhtä ja samaa uusoikeistolaista EU-suuntausta, jolle kukaan ei kykene eikä uskalla esittää vaihtoehtoa. Matti Vanhanen ei saanut liikkeelle Keskustan äänestäjiä, koska hänen esiintymisensä EU- ja Nato- kysymyksissä ei vakuuttanut niitä äänestäjiä, jotka ovat kokeneet Vanhasen olevan näissä asioissa linjaton ja periksiantava. Sama ”tauti” vaivasi Halosen äänestäjäkuntaa. Häneltäkään ei saatu selkeää kantaa juuri mistään.

Vaaleissa ratkaisi paljon media, etenkin televisio. Huomionarvoista oli, ettei TV:n vaaliohjelmissa juurikaan käsitelty Suomen nykyisiä todellisia ongelmia kuten työttömyyttä, maaseudun autioitumista eikä muita EU-politiikan kielteisiä seurauksia. Nato-kysymys oli paljon esillä, mutta siihen ei saatu kuin muutama selkeä vastaus. RKP:n Henrik Lax halusi Suomen mitä pikimmin Natoon, Kristillisten Bjarne Kallis ja Kokoomuksen Sauli Niinistö olivat Nato-myönteisiä. Keskustan Matti Vanhasen, samoin kuin Vihreiden Heidi Hautalan kannanotot Natoon olivat ympäripyöreitä. Halosella kanta oli varauksellinen, mutta ei kielteinen. Vain Perussuonalaisten Timo Soinilla kanta Natoon oli yksiselitteisen kielteinen.

Vaalien koomisin tapaus oli, kun Suomen Nato-myöteisimpänä tunnetuksi aikaisemmin itsensä tehnyt Paavo Lipponen kehotti äänestämää Tarja Halosta, koska ”Niinistö voi viedä Suomen Natoon”. Niinistö kommentoi tätä Lipposen ulostuloa TV:n vaaliohjelmassa, että ”vain Lipponen tietää mitä hän ajattelee – jos tietää sitä itsekään”. Toinenkin heitto tenteistä jäi huomioon. Se, kun Haloselta kysyttiin, milloin hän alkaa oikoa Bushin puheita hänen solmionsa sijaan!

Presidenttiehdokkaiden tällaista taustaa vasten ja tulevaisuutta silmälläpitäen onkin nostettava esille, miksi aidot työväenhenkiset puolueet, maaseudun talonpojat ja pienyrittäjät sekä muut EU:n ja Naton vastustajat eivät saaneet asetettua omaa ehdokastaan. Tämän anteeksiantamattoman puutteen yhtenä perussyynä voidaan tietenkin pitää EU:n ja NATO:n vastaisten järjestöjen omaa hajanaisuutta. Tähän meidän tulee saada korjaus niin, että tilanne ei enää toistu. Nyt tätä linjaa pääsi edustamaan vain Perussuomalaisten Soini, jonka rasitteena on oikeistopopulismi, työväenliikkeen vastaisuus ja rasistiset mielipiteet. Hän kykenikin lisäämään huomattavasti kannatustaan.

Kun tarkastelemme viime vuosien parlamenttivaaleja, on niissä toistunut kuvio, jossa keskeisimmät EU-puolueet ajavat samaa politiikkaa, mutta osa niistä saa olla vuorollaan ”levossa oppositiossa” ja harjoittaa sieltä naamioitua ”oppositiopolitiikkaa”. Tämä kuvio toistui näissäkin vaaleissa. Niinistö kykeni mobilisoimaan oikeistolaiset Naton ja EU:n kannattajat uurnille selkeällä esiintymisellään Nato- suuntauksen ja EU-politiikan puolesta. Kannattajiensa hämäämiseksi Halonen ja Vanhanen joutuivat puolestaan esiintymään näissä asioissa epäselvästi ja äänestäjät jäivät kotiin.

Mutta Niinistön puolesta puhui vielä yksi seikka: Noustessaan valtaan 30- luvulla oli hitleriläisten keinona Saksassa voimakas propaganda ja demagogia. He myös esiintyivät työväen puolueena nimittämällä puolueensa kansallissosialistiseksi ja jopa arvostelivat kapitalismia ja lupasivat luokkavastakohtaisuuksien poistamista ja tasa- arvoa. Tällä pyrittiin kosiskelemaan työväestöä ja myös onnistuttiin. Meillä Suomessa tänään perinteinen työväenpolitiikka puuttuu kokonaan. Jos vaikkapa Vanhanen tai Halonen olisivat esiintyneet perinteisin palkansaaja- tai viljelijäväestön tunnuksin, olisivat he joutuneet törmäyskurssille EU- politiikan kanssa ja tällaiseen he eivät uskaltaudu.

Niinistölle esiintyminen ”työväen presidenttinä” tehosi osaan äänestäjistä. Varmasti myös osa syrjäytyneestä palkansaajaväestöstä uskoi Niinistön propagandaa, koska se esitettiin ”niin korkealta taholta”. Ja tämä selittää Niinistön kokoomuksen perinteistä äänestäjäkuntaa korkeamman kannatuksen. Jopa esimerkiksi Helsingin Myllypurossa, jossa väestö on todella joutunut kärsimään kovan EU-politiikan seurauksista, eräillä äänestysalueilla Niinistön kannatus hipoi 30 % lukemia.

Meidän todellisen työväenpolitiikan kannattajien tulisi vakavasti arvioida sitä, että Niinistön kampanja ”työväen presidenttiehdokkaana” meni kansaan lähes täydestä. Saamansa ison äänimäärän lisäksi tätä osoittaa se, että toisella kierroksella Halonen sai muilta ehdokkailta vapautuneista äänistä Niinistöä huomattavasti pienemmän osuuden. Hänen äänimääränsä kohosi 46,3 %:sta 51,8 %:ttiin, kun Niinistön vastaavat luvut olivat 24,1 - 48.2 ja Vanhanen onnistui testamenttaamaan huomattavan osan äänistään Niinistölle. Jatkossa tämä testamenttaus tulee kuitenkin merkitsemään vaikeuksia Keskustalle, joka oli vaalien selkeä häviäjä.

Presidentinvaalit osoittivat jälleen kerran, että nämä olivat rahavaalit. Se, jolla on varaa lyödä pöytään vähintään miljoona euroa, kykenee käymään vaalikamppailua.

Halosen valinta presidentiksi ei mitenkään vähennä Sauli Niinistön kampanjassaan kovasti markkinoimaa aikomusta viedä päätökseen Suomen Nato-jäsenyyttä. Myös puheet eurooppalaisesta Natosta ovat palturia, koska se edellyttäisi, että EU:n sotilasmenot olisi nostettava lähelle samaa tasoa kuin ne nyt ovat USA:ssa. Ja USA:n sotilasmenot taas olivat v.2004 yli 450 mrd. dollaria, eli jokseenkin tasan puolet koko maailman sotilasmenoista. EU-mailla sotilasmenot ovat alle puolet USA:n sotilasmenoista. Eurooppalainen Nato edellyttäisi näin ollen sotilasmenojen kaksinkertaistamista ja maksaisi mahdottomia. Siinä ei olisi mitään järkeä. Maailman todellisena ongelmana ovat liian suuret sotilasmenot, siis Nato itsessään, oli se sitten USA-vetoinen kuten nyt, tai jakautuisiko se sitten myös Naton eurooppalaiseen pilariin.

Sauli Niinistö lupaili Natopuheissaan, ettei Natoon mennä ilman kansanäänestystä. Nyt kun Tarja Halonen voitti, saamme seurata kuinka Nato-keskustelu tästä jatkuu eteenpäin. Jos eliitti alkaa viedä Suomea Natoon, välitetäänkö tuossa vaiheessa yhtään mitään kansan mielipiteistä?

Näin Antti näki tilanteen jo nelisen vuotta sitten

Suomi EU-talouden ajopuuna

Suomalaisten yritysten ulkomailla olevien työpaikkojen määrä on lisääntynyt 10 vuodessa yli 150 000:lla eli yli kaksinkertaiseksi nyt jo yli 300 000 työpaikkaan, asian, jotka kuvaamme Työvoima 2025-väliarviossa vuoden 2005 lopulta. Pekka Sauramo ja Ritva Pitkänen puhuvat tuoreessa tutkimuksessa samasta asiasta käsitteellä pääoman lähtö.

Pekka Tiainen

Suomen kansantalouden kannalta suurena vaaratekijänä on, että pörssiyritysten omistuksesta puolet ei ole enää Suomessa. Keskeisissä suuryrityksissä ulkomainen omistus on hallitseva. Niinpä amerikkalaiset eläkeyhtiöt viime kädessä sanovat esimerkiksi Nokian kohdalla, missä kaappi seisoo. Pääoman ja työpaikkojen lähdön ohella suurena vaarana on pääkonttorien lähtö, kun uudet omistajat niin haluavat. Nordea jo siirtää pääkonttorinsa Ruotsiin. Elqoteq kaavailee konttorinsa siirtämistä esimerkiksi Unkariin. Vikingin ja Siljan pääkonttorit ovat vielä toistaiseksi olleet Suomessa verohelpotusten takia. Vaikeus onkin, että kun pääkonttorit lähtevät, Suomi menettää niiden maksamat yhtiöverot ja paljon muita tuloja. Esimerkiksi Nordean konttorin lähtö merkitsee, että rahoitustarkastus RATA menettää valvontamaksunsa ja tärkeimmän tulorahoituksensa.

Suomessa ongelmat ovat seurausta useista viime vuosien päätöksistä. ETA-sopimuksella vuonna 1993 vapautettiin ulkomainen omistus. Pankkituet annettiin vastikkeettomasti, kun olisi voitu Norjan tapaan ottaa vastineeksi pankkien osakkeita valtiolle ja saada niiden arvon palautuessa varoja takaisin. Lipposen ensimmäisen hallituksen alkajaisiksi päätettiin 50 miljardin markan, 10 miljardin nykyeuron, leikkauksista sosiaaliturvaan ja palveluihin eikä varoja käytetty tehokkaasti työllisyyden hoitoon, jotta edes työttömyyden puolittamistavoite olisi toteutunut ja työttömyyden kustannuksia yhteiskunnalle ja työttömille vähennetyksi ja verotuloja lisää riittävästi paremman työllisyyden kautta. 1990-luvun lopulla tämä mahdollisuus menetettiin, kunnes ajauduttiin uuteen laskusuhdanteeseen 2000-luvun alussa ja vuosien 2002-2005 irtisanomisaaltoon. Yksityistämällä yhteiskunnan yritystoimintaa ja muita toimintoja on saatu tilapäisiä tuloja, mutta menetetty yritysten menestyksen aikaansaamaa verotuloa, jota on investoitu ulkomaille. Eläkerahastojen varoja alettiin sijoittaa osakkeisiin 1990-luvun lopun uuden pörssikuplan aikaan ja 2000-luvun alun osakemarkkinoiden romahdus toi niille suurtappioita, joita on paljolti haluttu peitellä. Suuntaamalla osakesijoituksia ulkomaille on jätetty ottamatta huomioon hyötyjä, joita paremmasta työllisyydestä kotimaassa kotimaahan suunnattujen sijoitusten ansiosta voidaan saada. Osa eläkerahastojen sijoituksista on myös mennyt Bushin sotien rahoittamiseen, koska on lainattu Yhdysvaltoihin, ei valtion obligaatioiden, mutta osakesijoitusten kautta.

Vahvan markan politiikka oli yksi keskeinen syy Suomen 1990-luvun alun suurtyöttömyydelle. Tämä yleisesti jo myönnetään. Sen sijaan euron vahvistuminen (revalvoituminen) 50 %:lla 2000-luvun alun laskusuhdanteessa koetaan kiusalliseksi eikä sen vaikutusta irtisanomisiin ja pääoman lähtöön mielellään suoraan myönnetä. Kiinankin valuutan halpeneminen (devalvoituminen) suhteessa euroon on ollut seurausta siitä, että valuutta on kytketty halventuneeseen Yhdysvaltain dollariin. Tämä on kiihdyttänyt niin sanottua Kiina-ilmiötä. Euron vahvistuessa suomalaiset yritykset saavat viennistä vähemmän ja tuonti halpenee, jolloin tuotantoa ja työllisyyttä kotimaassa on vähemmän.

Suomi on joka vuosi maksanut EU:lle enemmän kuin sieltä on saatu. Jatkossa maksetaan 500 milj. euroa enemmän vuosittain eli 100 euroa vauvasta vaariin vuodessa. Varallisuusveron poistamisessa valtio menettää entisten alennusten lisäksi 150 milj. euroa vuodessa. Eriarvoisuus kasvaa. Yhtiöverokevennyksissä valtio menettää 500 milj. euroa vuodessa, perintöveron poistamisessa menisi toiset 500 milj. euroa. Päästökaupassa Suomi maksaa huonosti asioitaan hoitaville. Ydin-ja vesivoimalla toimivat energiayhtiöt Suomessa saavat ylimääristä hyötyä 500 milj. euroa. Kriisinhallintajoukkoihin ja sotilaalliseen yhteistyöhön NATO-maiden kanssa menee varoja. Irtisanomiset lisäävät yhteiskunnalle työttömyysmenoja ja menetetään verotuloja. Fortumin johdon optioihin meni 500 milj. euroa, joka on kerätty nostamalla sähkön hintaa 35 % ja vähentämällä työntekijöitä liki 4000:lla. Säästäväisyydestä puhutaan, mutta valtion kassa vuotaa kuin seula.

Ongelma siis on, että suomalaisessa talouspolitiikassa on tehty useita virheellisiä perusvalintoja ja on toimittu ajopuun tavoin. Onneksi sentään EU:n palveludirektiivin kohdalla ollaan pääsemässä ratkaisuun, että lyhemmissäkin työsuhteissa ulkomaisen työntekijän kohdalla on noudatettava kohdemaan, kuten Suomen työehtoja. Perusongelma kuitenkin on, että EU:n sisämarkkinajärjestelmä perustuu työn, pääoman, tavaroiden ja palveluiden vapaaseen liikkuvuuteen ja ajatus toimivista sisämarkkinoista kaikkien esteiden poistamiseen. Loppuun asti vietynä periaate tarkoittaisi, että ammattiyhdistysliike on kaupan ja liikkuvuuden este määritellessään työehtoja, jotka poikkeavat markkinoilla tapahtuvasta hinnoittelusta. Samoin myös julkisen vallan toimet ovat kaupan este. Tällä perustellaan julkisen vallan vetäytymistä talouteen vaikuttamisesta, mikä on myös taustalla yksityistämisessä.

Lähtökohtana on usko toimivaan markkinatalouteen, jossa uskotaan siihen, että yksityinen voitontavoittelu (tuotto osaketta kohti) johtaa tehokkuuteen ja kokonaisuuden ja kaikkien etuun. Aiemmin tätä ajattelua kutsuttiin thatcherismiksi ja reaganismiksi tai uusoikeistolaisuudeksi tai vanhan oikeistolaisuuden paluuksi, nykykeskustelussa neoliberalismiksi tai uudeksi talousliberalismiksi. Se voidaan myös nimetä uskoksi kapitalistisen markkinatalouden kaikkivoipaisuuteen.

Pekka Tiainen

Kannattaako persaukisen vaivautua?

Vaalit olivat ja menivät. Rahaa niissä paloi ruokottomat määrät. Siinä määrin, että vaaleista katosi viimeisetkin demokratian rippeet. Koko vaalitaistelu tuntui sirkukselta, jonka tunnukseksi sopii – persaukiset älkää vaivautuko!

Vaalikamppailussa puhuttiin kovin vähän politiikkaa. Niinpä suurpääoman äänitorvi otsikoi pääkirjoituksena, että molemmat ovat sen kannalta hyviä. Sitä todisti mm. se, että vaikka molemmat loppusuoralle päässeet ehdokkaat tiesivät kansan olevan yksituumaisesti Natoon liittymistä vastaan, niin siitä puhuttiin enemmän kuin mistään muusta.

Vanhastaan tiedetään, että politiikassa ei ole merkitystä sillä mitä puhutaan, kunhan puhutaan. Poliitikot ovat kautta maailman sivu saaneet mustan näyttämään valkoiselta. Niin halutaan käyvän tässäkin. Mitä enemmän puhutaan Natosta yleensä ja Nato-optiosta erityisesti, sitä nopeammin se muuttuu Natoon liittymispuheeksi. Niitä eivät isot pomot vielä uskalla pitää, mutta oikeiston pikkupoliitikot uskaltavat, kun heillä ei ole mitään menettävää.

❑ ❑ ❑

Vaalitaistelun aikana presidentti, presidenttiehdokas ja presidentti Tarja Halonen on luvannut, että uudella kaudella hän keskittyy aikaisempaa enemmän kotimaan asioihin. Niin oikein. Presidentillä on kiire, sillä hänen tuntemuksensa kotimaan asioista on varsin heikoissa kantimissa.

TV 2:sen Punainen lanka ohjelmassa hän sanoi, että nykyisellään Suomen tuotannosta puolet menee vientiin ja puolet kotimaahan. Niin ei ole. Kaudella 1990- 2004 tuotannosta viennin osuus kasvoi 43,5 prosenttiin ja tuonnin osuus 34,2 prosenttiin joten kotimaan osuus laski 53 prosentista vaivaiseen 22,2 prosenttiin. Tätä tarkoitti pääministeri Harri Holkerin mainostama hallittu rakennemuutos. Vapaakauppa oli EU:n jäsenyyden ennakkoehto. Se toi mukaan valtavan työttömyyden ja rajun muutoksen tulojakoon. Rikkaat rikastuivat ja köyhät köyhtyivät!

❑ ❑ ❑

Työttömyyden tuoman köyhtymisen tietäen uskotellaan, että kaikki ”ymmärtävät” ettei rahaa ole. Niinistö selitti ja Halonen myötäili, että on tehtävä työtä ja tuotettava, sillä vain siten syntyy jaettavaa. Mutta, kun kaikille ei anneta vakituista täyspäiväistä työtä ja kunnon palkkaa, on syytä katsoa, miten raa'an vajaatyöllisyyden aikana on syntynyt jaettavaa. Onko rahaa jaettavaksi?

Vuonna 2004 tuotettiin jokaisena työtuntina jaettavaa 42,03 euroa. Se oli 19,68 euroa enemmän kuin vuonna 1990. Siitä syntyi jaettavaksi 164,6 miljardia euroa (luvussa on mukana 34,7 mrd.e yritysten *verovapaita* varauksia). Jaettavan määrä kasvoi 68,7 miljardia euroa. Se on jokaista asukasta kohden 12 275 euroa. Jaettavaa on, ja joka ikinen vuosi, syntynyt entistä enemmän!

Ainoan ongelman muodostavat jakajien pyhä kolminaisuus; kokoomus, keskusta ja demarit. 80-luvulla valitusta linjasta he eivät ole horjahtaneet millin vertaa. Myös muut eduskuntapuolueet ovat sitä tukeneet horjumatta. Niinpä kaudella 1990- 04 tulonjakoa on rajusti muutettu eduskunnan ja suurpääoman toimesta. Palkkojen, sosiaaliturvan ja julkisen talouden osuuksia on supistettu ja suurpääoman osuutta kasvatettu 24,4 prosentista 40,0 prosenttiin. Muutos on 25,7 miljardia euroa *ylimääräistä* (!) *voittoa,* jonka hankkimisen poliitikot tekivät suurpääomalle mahdolliseksi.

Vastavalittu presidentti ”hakee uutta roolia rohkeana arvovaikuttajana”. Hän lupaa puuttua ainakin uusköyhyyteen, työttömyyteen, hyvinvointiyhteiskunnan palveluihin ja kansalaisten tasa-arvoa koskeviin asioihin. Siis; että päästäisiin edes vuoden 1990 tasolle, on presidentillä – jos hän on tosissaan! – edessään tulonjaon oikaisuprojekti. Se tarkoittaa, että kapitalistien kahmima *ylimääräinen* voitto palautetaan kansalle – se toisi jokaiselle, vauvasta vaariin, 4 916 euron arvosta menetettyä hyvinvointia!

❑ ❑ ❑

Vuoden 1990 jälkeen Suomesta on viety ulkomaille pääomia yhtä paljon kuin meillä on (ilman maa-omaisuutta) koko tuotantopääoman arvo. Siitä vain puolet on jonkinlaisessa turvassa suorina sijoituksina ja annettuina lainoina. Toinen puoli pyörii turvattomissa arvopapereissa, johdannaisissa ja pörssiosakkeissa. Ne ovat turvattomia sen vuoksi, että niiden markkina-arvo perustuu pelkkiin tulevaisuuden odotuksiin. Siksi niiden arvo ei ole todellinen. Niissä on runsain mitoin kuvitteellista arvoa, pelkkää ilmaa.

Esimerkiksi ylistetyn Nokian oma pääoma on 14,2 miljardia euroa, josta osakepääomaa on vaivaiset 280 miljoonaa euroa. Markkinoilla sen osakkeiden arvo on kuitenkin 66,4 miljardia euroa. Omaan pääomaan verraten markkina-arvossa on ilmaa 52 miljardia euroa. Osakepääomaan verraten sitä on yli 66 miljardia. Se on mahtava kupla, joita maailman suuryritykset ovat pullollaan!

Tämän kaiken kapitalistit tietävät. Siksi he houkuttelevat uusia *osakesäästäjiä.* He kaipaavat myös sinun ja minun tienaamia valtavia eläkerahastoja pörssiin. Pörssiin menevä lisäraha tukee ja nostaa osakekursseja sekä lykkää uhkaavaa jo pullottavien kuplien puhkeamista, pörssiromahdusta. Edellisestä kunnon romahduksesta on jo yli seitsemänkymmentä vuotta. Kun maailma on täynnä erilaisia uhkia ja kuplia, uusi romahdus kummittelee raha- ja pörssimaailman yllä.

❑ ❑ ❑

Presidentin vaaleissa paloi rahaa ruokottomat määrät. Katosiko vaaleista demokratia? Onko tultu aikaan, jossa vaaleissa yksin raha ratkaisee? Onko jouduttu sirkukseen, jonne persaukisten ei kannata vaivautua?

Vaikka vaaleissa rahan valta näyttää kasvaneen hurjaa vauhtia, niin ehkä sittenkin kaduilta ja toreilta löytyy se eespäin käyvä väki voimakas, joka haluaa, pystyy ja lopulta myös nujertaa kansaa sortavan rahan vallan.

Kai Kontturi

HK-ja pidot paranee.. mutta keiden pöydissä?

HK ruokatalon Turun tehdas, joka sijoittajaomistajien mielestä saa mennä, olipa sillä sitten kuinka suuri ja tärkeä merkitys Suomelle ja Turun alueelle.

Nyt ollaan lopettamassa tuotantoa HK ruokataloissa Turussa ja Tampereella, jotka saavat tuntea nahoissaan mitä tarkoittaa yksityinen tuotanto. Mitä on se, kun omistus ja työn tulokset ovat harvojen kapitalistien käsissä, mutta työn tekeminen kaikkien muiden. Tässä myös näkyy paljaana pelkistettynä valtion todellinen olemus niille, jotka eivät peitä silmiään totuudelta.

.Elintarvikeala on ollut jo pitkään keskittymisen tiellä ja se tietää kilometripaalujen loppumista sadoille alan työntekijöille. Nyt ei ole kyse kiinailmiöstä vaan nyt on kyse kylmästä kapitalismista, jonka perustotuus, monopolisoituminen jäytää alan yrityksiä, tuottajasta loppukäyttäjään asti. Keskittyminen on se, joka kannattaa sanoo kapitalisti, ja monopolit tätä myöten sen kuin kasvavat. Onko tämä kuitenkaan se ainoa tie, joka kapitalistilla on. Totuus asiassa on, että kapitalistiselta keskittymiseltä ei voida koskaan säästyä niin kauan kuin kapitalismi on se tekijä, joka määrää tuotantotapamme. Eli sen perustan, jolle yhteiskunta on järjestäytynyt tuottaakseen välttämättömät perustarpeemme, ruuan, vaatteet, asunnot, terveydenhoidon ja viihtymisen. Ja kuten huomaamme tästä, ei elintarvikeala ole yksin vaan se on osa prosessia, joka globaalissa tarkastelussa paljastaa maailman kehittymisen nurinkuriseen tilaan. Köyhät köyhtyvät ja rikkaat rikastuvat ja tämäkö ei ole vastakkainasettelua, jonka tuottavat juuri omistamisen taakse järjestäytyneet rikkaat. Puhukaa pukille, jos kyseessä ei ole perimmältään pelkkä kapitalismiin kuuluva keskittymisen mekanismi ja inhimillinen heikkous, ahneus...

Suomen Elintarviketyöläisten Liitto, SEL eli työntekijöiden ammattiliitto ja sen Varsinais-Suomen aluejärjestön aluesihteeri Erkki Rantamaa Turun Maariankadulla 6:ssa kerroksessa, ottaa minut vastaan valoisassa toimistotilassa. Pitkään emme ihmettele niitä näitä, kun jo olemme itse asian ytimessä eli missä nyt mennään elintarvikealalla Varsinais-Suomessa.

Rantamaalla on tarkat luvut hallussaan ja niistä näkee syyn huoleen, kun alan yritykset ovat väistämättömän kehityksen kovissa kourissa. Rantamaa kertoo itsekin entisenä lihanleikkaajana sen, jonka jo hyvin tiedämmekin - tuotannon keskittymisen tässä kilpailukyvyksi naamioituneessa tilanteessa. Emme pysty sitä välttämään - se on tämänkin alan pelisääntö ja totuus - että niin Turussa kuin Tampereella tulee useiden satojen työntekijöiden etsiä uusi ammatti toisilta aloilta, jotka myös keskittyvät ja tuottavat useita satoja uuden työn etsijöitä. Käsissämme ei ole pelkkä kriisi, vaan käsissämme on tämän tuotantotavan loppulaskenta ja matka uuteen tuotantotapaan tulee olemaan pitkä ja siksi myös hyvin vaikea. Emme tahdo vielä oikein uskoa sitä, että olemme hakanneet päätämme seinään hakatessamme sitä pelkän yksityisomistuksen varaan. Yksityisomistus on nyt kiihtyvää pääomaomaisuuden siirtoa turvaan oman turvallisuuden vuoksi ja syrjäytetyiltä piiloon, joille on jätetty rikkauden luominen eli työnteko ja nyt vielä siitäkin luopuminen huolineen päivineen.

Rantamaalla on edessään kovat neuvottelut poispotkittavien viimeisistä eduista, irtisanomispaketeista, joilla puskuroidaan tilanteen pahimmat kärjistymät. Työnantajapuoli ei ole asiasta tietenkään samaa mieltä, mutta vasta tulevat neuvottelut paljastavat, mikä on heidän viimeinen vastuunsa nyt syrjäyttämistään ihmisistä. Voidaan kuitenkin sanoa, että ilman ammattiliittoa ei olisi näitä neuvotteluja, olisi vain tyhjät seinät, jotka odottavat täällä Turun Kupittaalla puskutraktoreita uuden ja suuren Sampo-konserniin kuuluvan toimistotalon ja Turun urheiluhallin vieressä., vastapäätä IT-alaan keskittynyttä Data-Cityä. Alue on Turun teknologian tienviitta saavuttaessa Turkuun Helsingistä päin. Tämä Kupittaa on Turun Pasila, sillä siellä junat pysähtyvät viimeistä kertaa niiden kiidättäessä väkeä entisestä pääkaupungista pois. Erkki Rantamaa kertoo, että 450 ihmistä jää työttömäksi työnhakijaksi, heille ei ole korvaavia töitä tiedossa samalla alalla, vaan uudelleenkouluttautuminen ja työttömyysjonoihin joutuminen on useiden kova kohtalo. Nyt, kun meillä ei ole entisaikojen tapaan työväen solidaarisuuskaan parhaassa tolkussaan, yhteiskunnallisen ahneuden vietyä sen mukanaan, on ihmisten selviämistarusto saamassa uuden luvun, jonka ylöskirjoittaminen on jo sitten historiaa.

HK:n pääluottamusmies Marko Laakso, jonka joudun tapaamaan Data-cityn luona olevassa kahvilassa, koska vain työnantajapuolella on oikeus neuvotella haluamiensa tahojen kanssa tehtaan alueella. Marko Laakso on kiireinen mies, sillä neuvottelut ovat menossa irtisanomispaketeista ja kaikesta muusta mitä tulee huomioida joukkoirtisanomis- ja tehtaan lopettamistilanteessa.

Hänellä on huoli mielessään ja suuri kiire kantapäillään, sillä nyt tulee

SEL:lin Varsinais-Suomen aluejärjestön aluesihteeri Erkki Rantamaa

onnistua hoitamaan tämä tehtävä ihmisten kannalta parhaaseen mahdolliseen lopputulokseen ja se ei ole helppoa se. Vastakkain on omistajien ahneus ja työtekijöiden toimeentulo ja nämä ovat asioita, jotka eivät kohtaa toisiaan koskaan muulloin saman pöydän ääressä. Marko Laakso kertoo minulle puhelimitse, että neuvottelut eivät ole tuottaneet tuloksia ja niissä ei ole vielä mitään uutta kerrottavaa. Yritetään tehdä irtisanomispaketteja, mutta suurta halua työnantajapuoli ei todella osoita.

HK- konserni on LSO:n omistama jättiläiskokoinen elintarviketuotantolaitos Suomessa, jonka tuotteet ovat kaikkien meidän pöydissä ja tunnemme ne parhaiten Forssan tuotenimillä. Forssan ja HK:n tuotteet ovat olleet edullisia ja hyviä, niissä on suuren osaamisen leima ja nyt siitä tulee satojen luopua. Ja kuten tunnemme, keskittyminen ajaa kilpailijoita myös keskittymään, joista Atria on yksi, joka ei voi välttyä vastaavalta kehitykseltä, jos se aikoo olla olemassa. Kapitalistinen omistus on omistamisen jakamista harvoille ja vielä harvemmille ja työn ja huolien jakamista yhä useammille. Olemme täällä Suomessa selvinneet menneiden aikojen ammattiliittoon järjestäytyneiden työntekijöiden ansiosta kohtuullisesti - "vain" viidesosa kansasta on syrjäytetty lopullisesti turvallisesta elämästä. Porvaripuolen ja omistajapiirien puheista ja teoista huolimatta miljoona ihmistä elää syrjäytyneenä nyky-Suomessa, tämä on suurempi luku kuin koskaan meidän itsenäisessä historiassamme.

Vastakkain asettelun aika on alkanut uudelleen, sen toteaa jo Sauli Niinistökin piilottaessaan tämän tosiasian, vastakkaisen vaaleja värittävän tarkoitushakuisen väittämänsä taakse. Vastakkainasettelu on järjestäytymisasteen kasvua, se on vielä ammattiliitoista syrjässä olevien etsiytymistä joukkoon ja se on työväenaatteen tietoisuuden ja yhteishengen kasvua kaikissa vasemmistopuolueissa. Vastakkainasettelu on ainoa tie katkaista jatkuva kurjistumisen kierre, se on ollut sitä ennen ja se on sitä nyt. Vastakkainasettelu on ensisijassa jättiomaisuuksien yhteiskunnallistamista ja niiden haltuunottoa mm. ammattiliittojen kautta, jotta pääomien katoaminen pysähtyy ja pääomat pysyvät niiden todellisilla luojilla, työläisillä. Tällöin ei myöskään tuotantojen keskittymisen pakko ole tuotannollinen pakko, vaan voimme palauttaa pientuotantoa maakuntiin ja turvata näin koko maan tulevaisuus.

Kyse on lopultakin siitä, otammeko haltuumme luomamme pääomat vai annammeko tämän kansallisen varantomme yksityisten kapitalistien poiskuljetettavaksi.

Kansanääni Turku
Hannu Rainesto

Salon Sokeritehdas sai EU:n tappotuomion

Tämäkään tehdas Salossa ei ole sijoittajille mieleen, vaikkei tehtaassa itsessään mitään vikaa olekaan.

EU- jäsenyyden mukanaan tuoma teollisuuden ja tuotannon siirtyminen ulkomaille jatkuu. Ilmoitus Salon sokeritehtaan sulkemisesta saatiin äskettäin. Tanskalaisen Daniscon omistama Sucros keskittää kaiken sokerin tuotannon Säkylään ja Sucros myy kolmanneksen Suomen sokerijuurikaskiintiöstä EU-komissiolle.

Tämä kaikki on tulosta EU:n komission ajamasta sokeriuudistuksesta, jossa voimakkaalla sokerin hinnan laskulla pyritään sopeuttamaan EU:n sokerintuotanto maailmankauppajärjestön (WTO) vaatimiin raameihin. Keskustelimme asiasta mm. Salon sokeritehtaan pääluottamusmiehen **Timo Jousikiven** kanssa. Hän kertoi, että tehtaalla on 62 työntekijää, joiden osalta YT- neuvottelut alkavat lähipäivinä. Työntekijäpuolella keski- ikä on noin 45 vuotta, joten läheskään kaikkia ei voida sijoittaa eläke- tai työttömyysputkeen. Mahdollista olisi sijoittaa vapautuvaa työvoimaa yhtiön muihin laitoksiin Säkylään, Naantaliin, Jokioisiin tai Kirkkonummen Kantvikiin, mutta useimmilla on koti Salossa, josta käsin työmatkat muodostuisivat liian pitkiksi.

Jousikivi myös ihmetteli sitä, että Suomi, joka tuottaa vain 70 % omasta sokerintarpeestaan, joutuu luopumaan tuotannostaan rikkaampien Euroopan sokerintuottajamaiden hyväksi. Nyt kun kolmanneksesta maamme sokerijuurikaskiintiöstä luovutaan, kattaa tuotantomme vain 50 % omasta tarpeestamme ja näin meidät EU:n toimesta pakotetaan sokerin tuojamaaksi. Ihmetystä Jousikiven mukaan herättää myös se, että viljelijöille on maksettu tuotantotukea 350 •/ha mikä tekee kaikkiaan 8-9 milj. •. Kuitenkin EU- puheenjohtajuuskausi tulee maksamaan maallemme n. 50 milj. •.

On aivan järjetöntä purkaa täysin toimiva ja automatisoitu tehdas jonka hinta on arvioitu sadanviidenkymmenenmiljoonan euron arvoiseksi ja missä tehtiin vielä viime syksynä useita tuotantoennätyksiä.

Sokerijuurikkaan viljelyllä on varsinkin Varsinais-Suomen viljelijöille suuri merkitys. Se antaa tänään leivän n. 4000 ihmiselle ja tähän nyt isketään varsin kovakouraisesti. Sokerintuotannolla on vahvat perinteet. Salon tehdas avattiin v. 1918 ja mm. rannikkoseudulta kuljetettiin maantiekaluston puuttuessa vesiteitse juurikasta Salon tehtaalle.

HM/KÄ

Euroopan Neuvosto kommunistivainojen kannalla

Riiassa sijaitsevaan Kommunismin vainojen museoon ei tahdo löytyä vankaa todistusaineistoa millään. Sensijaan fasismin vainoja koskien tälaista vaikeutta ei ole. Vain muutaman kymmenen kilometrin päässä Riian keskustasta sijaitsee Salaspilsissä toiminut toisen maailmansodan aikainen museoitu keskitysleiri. Tämän muistomerkin vallanpitäjät haluavat vaieta kuoliaaksi. Se ei saa mitään varoja valtiolta ja toimii vain keskitysleirin entisten vankien vapaaehtoistyön turvin.

Euroopan parlamenttien neuvosto, EN, hyväksyi keskiviikkona 25. tammikuuta äänin 99 – 42 kannanoton, joka tuo mieleen 30-luvun kommunistivainot. Euroopan Neuvostoa ei saa sotkea Euroopan unionin neuvostoon, joka on EU:n päättävä elin ja joka koostuu EU:n jäsenvaltioiden ministereistä aina kulloinkin käsiteltävästä aiheesta riippuen.

Euroopan neuvosto sen sijaan on eurooppalaisten maiden parlamenttien edustajista koottu elin. Se on perustettu v. 1949 ja siihen kuuluu tällä hetkellä 46 maata. Vain Valko-Venäjä ei ole mukana tässä neuvostossa. Suomi liittyi EN:ään v. 1989.

Neuvosto tuomitsi kannanotossaan "totalitaaristen kommunististen valtioiden rikokset". Neuvosto ilmaisi kannanotossaan, että nämä loukkaukset käsittivät salamurhia, joukkomurhia ja teloituksia, kuolemia keskitysleireillä, nälkää, karkotuksia, kidutusta, orjatyötä, ja muuta joukkoluonteista terrorismia. Näihin uhreihin kuului entisen Neuvostoliiton kansoja sekä lukemattomia muiden maiden kansalaisia, sanoivat parlamentaarikot.

He myös vaativat Euroopan neuvoston maiden kaikkia kommunistisia ja jälki-kommunistisia puolueita, jotka eivät ole tehneet pesäeroa kommunismiin ja heidän oman puolueensa historiaan, tuomitsemaan nämä väitetyt rikokset.

"Kommunismin rikokset" tuomitseva päätöslauselma sai alkunsa Baltian maiden äärioikeistolaisista piireistä. Niiden edustajat vaativat kommunistisen järjestelmän ja kommunistisen ideologian tuomitsemista rikoksena ihmisoikeuksia vastaan. Tähän täkyyn tarttui ruotsalainen oikeistopoliitikko Göran Lindblad ja sai aikaiseksi kyseisen päätöslauselman käsittelyn EN:ssä.

Kannanotto nojaa Kommunismin mustaan kirjaan

Hyväksytyksi tullut päätöslauselma nojaa Kommunismin mustassa kirjassa esitettyihin täysin perättömiin lukuihin "totalitaaristen kommunististen maiden vainoista". Siinä väitetään kommunistien uhrien luvuksi 94 miljoonaa ihmistä. Tällaisille luvuille nyt hyväksytty kannanotto sitten rakentaa väittämänsä. Luvuissa ei ole mitään järkeä. Jos ensimmäisessä maailmansodassa kuoli 20 miljoonaa ihmistä ja toisessa 50 miljoonaa ihmistä, niin äärioikeisto löytää vielä näiden lisäksi jostakin 24 miljoonaa uhria, jotka kaikki nekin se listaa yksinomaan kommunismin uhreiksi. Kysymys tällaisten lukujen esittämisestä ei perustu tosiasioihin, vaan on silkkaa viholliskuvien luomista.

Kannanotto ei esimerkiksi mainitse sanaakaan siitä, että molemmat maailmansodat olivat imperialististen maiden sytyttämiä ja niiden uhrit pitäisi laskea sodan sytyttäneiden piikkiin – imperialistisen Ranskan ja Englannin, mutta ennen kaikkea fasistisen Saksan kontolle. Tuomitsematta jäi myös USA:n käymät ja aiheuttamat satakunta sotaa uhreineen reilun sadan vuoden aikana, viimeisimpänä USA:n hyökkäys Irakiin.

Neuvostoliiton poliittisen taistelun uhrien lukumäärän äärioikeisto liioittelee ankarasti. Vallankumouksen jälkeisen sisällissodan ja ulkovaltojen hyökkäyksen seurauksena menehtyi luotettavien lähteiden mukaan 7 miljoonaa ihmistä, jotka tosiasiassa olivat kommunismin vihollisten uhreja. Tätä lukua ei kukaan ole asettanut kyseenalaiseksi. Sen sijaan kun Kommunismin musta kirja puhuu kymmenistä miljoonista kommunismin uhrista Neuvostoliitossa, niin tosiasiassa tuosta luvusta on pudotettava ainakin yksi nolla pois ja silloinkin on muistettava, että Neuvostoliitto eli tuolloin sisällissodassa, jossa luodit lensivät molempiin suuntiin. Ihmisiä kuoli myös paljon erilaisiin kulkutauteihin, jotka myös on väitetty kommunistien uhreiksi. Vertailun vuoksi Suomen kansalaissodan jälkeisessä valkoisten suorittamassa kostossa surmansa sai 30.000 suomalaista työläistä. Ilmeisesti kyseinen kannanotto laskee nämäkin kommunismin uhreiksi.

Neuvoston kokouksessa kannanottoon yritettiin saada myös koko kansainvälisen kommunistisen liikkeen tuomitseminen ja "kommunistien rikosten" tutkiminen jokaisessa maassa erikseen. Tällainen lisäys ei kuitenkaan mennyt läpi. Tosin kannanottoon edelleenkin jäi maininta, että kaikkien kommunististen puolueiden eurooppalaisissa maissa olisi tehtävä selvä pesäero omaan historiaansa, tuomittava reaalisosialismi ja siirryttävä "demokratian ja ihmisoikeuksien" kannalle.

Merkittävää oli, että neuvoston lähes kaikki 33 venäläistä edustajaa äänestivät EI kannanotolle. Vain äärioikeistolainen Zhirinowski äänesti kannanoton puolesta.

Suomen valtuuskunta hajosi äänestyksessä

Suomen valtuuskuntaa Euroopan Neuvoston kokouksessa johti sosialidemokraatti Mikko Elo, joka selkärankaa osoittaen ei kannattanut julkilausumaa vaan piti sitä Venäjän sisäisiin asioihin puuttumisena, "johon hän ei lähde". Elon mukaan tällaisten asioiden tutkiminen ja tuomitseminen on historioitsijoiden tehtävä, Euroopan Neuvostolle tällaisten kannanottojen tekeminen ei kuulu, koska ne eivät johda mihinkään. Elolle moitteena voi sanoa, että häneenkin oli mennyt täydestä Kommunismin mustan kirjan mustamaalaukset. Hänkin puhui 94 miljoonasta kommunismin uhrista.

Suomella on Euroopan Neuvostossa 10 jäsentä, viisi varsinaista ja viisi varajäsentä, tunnetuimmat nimet ovat Sirkka-Liisa Anttila, Kaarina Dromberg, Kimmo Sasi, Sinikka Hurskainen ja Markku Laukkanen. Suomalaisten edustajien äänet hajosivat äänestyksessä. YLE 1:n aamuteeveessä tentattiin Eloa ja Drombergia. Dromberg vaati tiukasti "kommunismin rikosten" tuomitsemista ja ihmetteli, että miksi sitten natsismi tuomitaan, jos kommunismia ei tuomita. Hän myös vaati Suomeenkin perustettavaksi kommunismin uhrien museoita, "jotta nuoriso saisi tietoa historiasta". Tällainen museo löytyy mm. Latvian pääkaupungista Riikasta. Mainitussa museossa itsekin käyneenä allekirjoittanut totesi tuolloin, kuinka vaikeaa on tehdä tikusta asiaa. Kommunismin vainoista ja uhreista museossa kyllä puhuttiin, mutta kunnon todisteita niistä ei tahtonut löytyä millään. Hatara soutuvene sentään, jolla joku onneton oli yrittänyt soutaa kommunismia pakoon. Aivan Riikan vierestä sen sijaan löysimme museoituna Salaspilisin keskitysleirin, joka oli tullut kymmenien tuhansien fasismin uhrien kohtaloksi. Tästä keskitysleiristä Latvian nykyinen poliittinen johto ei ole halunnut tietää mitään.

Tällaisten kannanottojen raapustelijat ja kannattajat lyövät kirveensä pahasti kiveen, jos aikovat ryhtyä tosissaan vainoamaan kommunisteja. Se ei tule onnistumaan millään keinoin. Meillä on marxismi-leninismissä sekä kommunistisen ja työväenliikkeen historiassa koko ihmiskunnan ja sen tulevaisuuden kannalta liian arvokas perintö hukattavaksi. Historiasta kyllä löytyy aikanaan totuus myös reaalisosialismista, mutta se ei tule olemaan ollenkaan sellainen, kuin nämä Euroopan neuvoston kannanoton ja Kommunismin mustan kirjan kannattajat uskovat.

Reijo Katajaranta

"Päätös avaa oven Hitlerin ja Himmlerin aaveille"

Kreikkalainen kuuluisa säveltäjä Mikis Theodorakis

Oheinen artikkeli on julkaistu ruotsalaisessa "Proletär" -lehdessä 18.1-2006. Tunnettu kreikkalainen säveltäjä Mikis Theodorakis on laatinut seuraavan julkilausuman koskien Euroopan Neuvoston antikommunistista päätöstä:

.

Euroopan Neuvosto on päättänyt pistää historian uusiksi. He pyrkivät esittämään uhrit ja hyökkääjät samanarvoisina. Sankarit sekoitetaan rikollisiin ja vapauttajat valloittajiin. Euroopan Neuvosto katsoo, että natsismin suurimmat viholliset, toisin sanoen kommunistit, ovat rikollisia ja verrattavissa natseihin! Euroopan Neuvosto katsoo, että kun natsit on tuomittu kansainvälisesti, niin kommunistit pitäisi myös tuomita kansainvälisesti. He esittävät, että kommunismi kriminalisoitaisiin.

He ajattelevat, että nykyisin "ei yleisessä tietoisuudessa ole riittävästi niitä rikoksia, joita kommunistiset diktatuurit ovat tehneet". Ja vielä nykyisinkin voivat "kommunistiset puolueet toimia laillisesti ja aktiivisesti monissa maissa, vaikka he eivät ole ottaneet etäisyyttä kommunistien rikoksiin".

Tämä on ennakkoilmoitus Euroopan Neuvoston tulevista kommunistivainoista Euroopassa. Ehkä tulevaisuudessa kommunistipuolueet julistetaan laittomiksi ja siten avataan taas ovet Hitlerin ha Himmlerin aaveille. Hehän aloittivat poliittisen uransa juuri vaatimalla kommunististen puolueiden kieltämistä ja sulkemalla heidät kuoleman leireihin..

Natsismi kärsi tappion, mutta he hukkuivat 20 miljoonan kommunistisen Neuvostoliiton kansalaisen vereen. Heidän uhreikseen joutui satoja tuhansia kommunisteja myös suurin joukoin Kreikassa. Kommunistit olivat vastarintaliikkeen etujoukkona Euroopassa.

Mutta nämä herrat Euroopan Neuvostossa haluavat palauttaa innolla ne vainomenetelmät, jotka kansan tietoisuus on historiallisesti tuominnut. He ovat kuitenkin tulossa jälkijunassa, kun "isoveli" USA on jo soveltanut niitä ajatuksia pyrkimällä tuhoamaan kokonaisia kansoja parhaaseen Hitler tyyliin, kuten Irakissa, jossa maa on raunioina ja suuret määrät irakilaisia lojuu vankiloissa, joissa heitä kohdellaan epäinhimillisesti.

Mittasuhteiltaan nämä rikokset Guantanamossa vastaavat hyvin Hitlerin kidutusleirejä ja siitä ei Euroopan Neuvostolla ole mitään huomauttamista. Kuinka joku voisi uskoa heidän rehellisyyteensä, kun he samanaikaisesti ovat katsoneet läpi sormien, kun CIA on lupaa kyselemättä lennättänyt vankeja erikoisvankiloihin kiduttaakseen vankeja?

Sellaisille ihmisille ei syyttäjän rooli ole paikallaan. Historia tulee tuomitsemaan "ison veljen" rikokset, jotka ulottuvat Vietnamista Chileen ja Etelä-Amerikasta Irakiin.

Esiinnyn enemmän kuolleiden kuin elävien nimissä, sillä nimet ovat minun kuolleiden kommunistitovereitteni nimiä, tovereiden, jotka joutuivat Gestapon kynsiin kuolemanleireille ja teloituspaikoille. He toimivat vapauttaakseen kansat natsismista. He halusivat juhlia vapautta.

Minulla on vain yksi sana näille Euroopan Neuvoston herroille. HÄVETKÄÄ!

Ateenassa 22.12.2005
Mikis Theodorakis

Käännös Wäinö Pietikäinen

EU:n perustuslain hyväksyminen olisi törkeä valtiopetos

Suomen valtiojohto on pääministeri Vanhasen johdolla ryhtynyt kiirehtiään EU:n perustuslain pikaista ratifiointia eli lopullista hyväksymistä. Vanhasen mukaan perustuslaki olisi hyväksyttävä ennen heinäkuussa alkavaa Suomen EU-puheenjohtajakautta.

Antti Pesonen

EU:n Vastaisen Kansanrintaman katutilaisuus Tikkurilassa. Tässä ihmiset allekirjoittavat nimiään EU:n perustuslaista kansanäänestystä vaativaan adressiin.

Vanhanen & kumppanit torjuvat vaatimukset kansanäänestyksen järjestämisestä väittämällä, että EU:n perustuslaki ei tuo muutoksia Suomen asemaan eikä unionin perusluonteeseen. Tähän on ensiksi kysyttävä, että jos EU:n perustuslaki ei kerran muuta mitään, miksi sen kaatuminen Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksissä sitten aiheutti niin suuren metelin?

Tosiasiassa EU:n perustuslaki muuttaa monia asioita, jotka koskevat Suomen asemaa ja EU:n perusluonnetta. Ensiksikin perustuslailla perustetaan uusi Euroopan Unioni, joka ”sovittaa yhteen jäsenvaltioidensa politiikat”. Tämä uusi EU on ”oikeushenkilö” – käytännössä valtio – joka voi solmia kansainvälisiä sopimuksia jäsenvaltioiden puolesta. Määräenemmistöpäätösten käyttöönotto EU:n päätöksenteossa tekee lopun pienten valtioiden nykyisistä pienistä vaikutusmahdollisuuksista kun veto-oikeus poistuu.

Perustuslaki sinetöi EU:n ja NATO:n kautta tapahtuvan sotilaallisen liittoutumisen, sillä ”Unionin yhteinen turvallisuus- ja puolustuspolitiikka käsittää unionin asteittain määriteltävän yhteisen puolustuspolitiikan”. Kaiken lisäksi ”Jäsenvaltiot sitoutuvat asteittain parantamaan sotilaallisia voimavarojaan”.

Voidaan sanoa, että muutosten laatu korvaa määrän. Kysymys on Suomen valtiollisen aseman perusteista ja itse asiassa niiden hävittämisestä. Perustuslain määräykset jäsenvaltioiden talous-, työllisyys- ja sosiaalipolitiikan yhdistämisestä tuovat nekin toteutuessaan suuria muutoksia suomalaisten elämään.

EU:n perustuslaki ja muu lainsäädäntö ovat jäsenmaiden lakien yläpuolella. Suomalaiset unionin perustuslain kannattajat sanovat, että jo nyt EU:n lait ovat Suomen lakien yläpuolella. Tämä on totta, mutta nykyinen tilanne perustuu petokseen, jolla EU-jäsenyys myytiin suomalaisille 1994. EU-jäsenyys markkinoitiin itsenäisten valtioiden liittona, joka tuo työtä ja sijoituksia. Suomen piti säilyttää itsenäisyytensä, oma rahansa, talouspolitiikkansa ja liittoutumattomuutensa. Koko EU-prosessin aikana ei valtiojohtomme ole kertonut kansalaisille mistä EU:ssa on kysymys. Nyt tätä petosta pyritään jatkamaan torjumalla vaatimukset kansanäänestyksestä ja hyväksyttämällä eduskunnalla uuden EU:n perustuslaki.

Perustuslaki on vain valtioilla. Perustuslaki on laki, jossa määrätään valtion järjestysmuotoa ja toimintaa koskevat perussäännökset. EU:n perustuslaki täyttää tämän määritelmän. Suomen oman perustuslain mukaan Suomi on täysivaltainen, siis itsenäinen, tasavalta ja ylin valta Suomessa kuuluu Suomen kansalle. EU-Suomessa tämä perustuslakimme ydin ei enää toteudu, mutta se ei ole silti mikään peruste hyväksyä oman perustuslakimme yläpuolelle toista perustuslakia. Suomen perustuslain muuttaminen vaatii yhdessä eduskunnassa 5/6 enemmistön. Miten olisi laillisesti mahdollista hyväksyä sen yläpuolelle toinen perustuslaki pienemmällä enemmistöllä?

Kuitenkin unionin perustuslaki aiotaan hyväksyä eduskunnassa valtiosopimuksena yksinkertaisella enemmistöllä. Ei käy kateeksi niitä edustajia, jotka painavat hyväksymistä tarkoittavaa nappia, sillä Suomen liittäminen toisen valtion osaksi on törkeä valtiopetos.

EU:n perustuslain hyväksymisessä on siis kysymys vallan siirtämisestä unionille. Omaan perustuslakiimme kirjattu ylimmän vallan kuuluminen Suomen kansalle on luovuttamaton oikeus. Tällä perusteella on selvää, että EU:n perustuslakia ei voida hyväksyä Suomessa laillisesti millään menettelyllä.

Vähintä mitä voimme vaatia, on kansanäänestyksen järjestäminen EU:n perustuslaista, jotta kansalaiset voisivat täälläkin puolustaa oikeuksiaan ja saada vihdoin tietää, mistä tässä asiassa on kysymys.

Joka tapauksessa täytyy muistaa, että työ Suomen valtiollisen itsenäisyyden ja aidon kansanvallan palauttamisen puolesta jatkuu kunnes se on voitettu.

Antti Pesonen
Itsenäisyyspuolueen
puheenjohtaja

Pääministerin käskynjako

Ministerit Matti Vanhanen, Erkki Tuomioja ja Mari Kiviniemi selvittävät Suomen Eu-puheenjohtajakauden päätavoitteita. Ne ovat EU:n perustuslain ja palveludirektiivin hyväksyminen.

Pääministeri Matti Vanhanen järjesti 2. helmikuuta tiedotus- ja keskustelutilaisuuden kansalaisjärjestöille Smolnan talossa Helsingissä. Tilaisuuden aiheena oli kuulla kansalaisjärjestöiltä evästyksiä Suomen heinäkuussa alkavaa EU:n puheenjohtajakautta silmällä pitäen. Paikalle olikin saapunut reilut 70 eri kansalaisjärjestöjen edustajaa.

Allekirjoittanut edusti tilaisuudessa EU:n Vastaista kansanrintamaa. Vastaajien puolella olivat Vanhasen lisäksi ulkoministeri **Erkki Tuomioja** sekä ulkomaankauppa- ja kehitysministeri **Mari Kiviniemi.**

Tilaisuuden aluksi Vanhanen teki jo selväksi, että hän haluaa Suomen eduskunnalta mitä pikimmin hyväksynnän EU:n perustuslaille niin, että Suomi voisi ratifioida ”tuumaustauolla” olevan perustuslain sellaisenaan ilman mitään muutoksia siihen ja mahdollisimman nopeasti. Toinen Vanhasen johtoajatus oli, että Suomen tulisi puheenjohtajakaudellaan ajaa mahdollisimman tehokkaasti läpi vielä jäissä olevaa palveludirektiiviä. Palveludirektiivin voimaansaattamista Vanhanen perusteli palvelualojen työllisyyden parantamisella, vaikka eiköhän perimmäinen tarkoitus sittenkin ollut ay-liikkeen vaikutuksen vähentäminen palvelualoilla ja työläisten etujen polkeminen.

Tilaisuuden pääantina oli, että niin kauan kuin kysymykset olivat ”vaarattomia”, esim. Suomen kehitysyhteistyötä tai ihmisoikeuksia käsitteleviä, Vanhanen ja muut ministerit kommentoivat asioita auliisti mutta usein ympäripyöreästi. Mutta kun kysymykset sisälsivät kritiikkiä itse Suomen EU-jäsenyyttä kohtaan, silloin kritiikki valui Vanhaselta pois kuin vesi sorsan selästä. Näissä asioissa tilaisuus muistutti enemmänkin käskynjakoa. Yksi tällainen kysymys oli VSL:n Veli Karhun kysymys, näkeekö Vanhanen mitään ristiriitaa EU:n perustuslain ja Suomen perustuslain välillä, eikö EU:n perustuslaki vie pohjan pois Suomen perustuslailta? Tähän Vanhanen aivan pokerinaamana ja ilman mitään perusteluja totesi, että hän ei näe mitään ristiriitaa EU:n perustuslain ja Suomen perustuslain välillä.

Allekirjoittanut kysyi Vanhaselta EU-politiikan taloudellisista vaikutuksista: ” Tilastollisten lukujen mukaan teollisuus ei enää muutamaan vuoteen ole sijoittanut Suomeen. Sen sijaan ulkomaille on sijoitettu pääomia kokonaisuudessaan yhteensä jotain n. 260 miljardin euron edestä, joka on jokseenkin yhtä paljon mitä yrityksillä on sijoituksia Suomessa. Myös työtä on viety Suomesta, kun Suomen omavaraisuus on EU-politiikan seurauksena pudonnut n. 55%:sta lähelle 20 prosenttia. Se kaikki on pois Suomen työllisyydestä. Tästä syystä meillä on edelleenkin massiivinen työttömyys, pätkätyöt ja leikkaukset julkiseen sektoriin, terveydenhoitoon, sosiaaliturvaan, koulutukseen. Ja tämä on EU-politiikan seurausta.

Patenttivastaus tähän on ollut, etteivät sijoitukset ulkomaille ole pois Suomen työllisyydestä, mutta mielestäni ne erittäin merkittävällä tavalla ovat. Millä tavalla taattaisiin, että ennekuin yritykset lähtevät sijoittelemaan ulkomaille, pidettäisiin huolta kotimaisesta työllisyydestä ja hyvinvointipalveluiden säilymisestä. Aika keskeisellä sijalla tässä pitäisi olla myös Suomen omavaraisuusasteen palauttaminen takaisin sinne, missä se on ennen EU-politiikkaa ollut.”

Vanhanen väitti, että Suomen investoinneista jää 40 % Suomeen ja 60% menee ulkomaille. Häntä säesti Suomen yrittäjien edustaja, joka sanoi Suomeen tulevien investointien määräksi 30 mrd. euroa. Olivatpa nämä prosentit ja miljardit mitä tahansa, niin sijoituksia tuotantoon ne eivät ole, vaan suurimmalta osin suomalaisten yritysten ostoja ja sijoituksia pörssiin. Suomen omavaraisuuden romahtamiseen Vanhanen ei ottanut muuta kantaa kuin että koulutusta ja osaamista tulisi lisätä ja yritysten toimintaympäristöä esim. verotuksella parantaa niin että ne jälleen kiinnostuisivat investoimaan Suomeen. Tässä asiassa ei hallitus kuitenkaan voi yhtään mitään tehdä.

Eipä voikaan. Olemmehan menettäneet päätösvaltamme omiin asioihimme EU:lle.

Reijo Katajaranta

Vappumarssi järjestetään myös vuonna 2006

Vasemmistoliitto järjesti v. 1993 viimeisen kerran Helsingissä perinteisen työväen vappumarssin, mutta hallituspuolueena se ei enää halunnut jatkaa tätä n. satavuotista työväen arvokasta perinnettä. Silloin se yritti testamentata tätä postia Helsingin työttömille. Yhdessä muiden kansalaisjärjestöjen tuella tämä vappumarssi työttömien nimissä v. 1994 järjestettiinkin. Mutta v. 1995 työttömien piiristä todettiin, että vappumarssin järjestäminen ei sovi työttömien järjestölle, koska "heidän tulee edustaa kaikkia kansalaispiirejä". Silloin v. 1995 lopullisesti organisoitiin Helsingin työväen vappumarssitoimikunta erilaisten kansalaisjärjestöjen yhteistyöjärjestöksi, joka otti tehtäväkseen Helsingin työväen vappumarssin järjestämisen. Näin haluttiin varmistaa se, että työväen vappumarssiperinne säilyy.

Työväen vappumarssi on pidettävä työväen vappumarssina, jossa nostetaan esiin työväen etuja puolustavat ja sodan vastaiset tunnukset. Marssissa on voitava myös osoittaa, että EU-politiikka ja jäsenyys ei palvele kansan etuja.

Matkan varrella vappumarssitoimikunnan työ on kohdannut erilaisia vaikeuksia. Koska vappumarssi alkoi jälleen kerätä yhä enemmän väkeä, Demarit ja Vasemmistoliitto päättivät v. 2000 järjestää ns. "karnevaalivappumarssin", jolla he halusivat tuoda "uutta ilmettä" vapunviettoon. Tähän vappumarssiin ei saanut tuoda hallituksen tai sen politiikan vastaisia tunnuksia. Ennakkoon oli tiedossa, että "karnevaalimarssi" oli tarkoitettu heikentämään vappumarssitoimikunnan vaalimaa työväen vappumarssiperinnettä. SKP:n Hakanen vaati tässä tilanteessa vappumarssitoimikuntaa luopumaan omasta vappumielenosoituksestaan demarien ja Vasemmistoliiton hyväksi. Tähän ei yhteisessä vappumarssitoimikunnassa suostuttu. Tästä suuttuneena Hakanen joukkoineen marssi ulos vappumarssitoimikunnasta ja ohjasi porukkansa hallitusta tukevaan "ilmapallomarssiin" saamatta kuitenkaan puheenvuoroa SDP:n ja Vasemmistoliiton vappujuhlassa. Näin SKP:n virallinen ääni ensimmäistä kertaa puolueen historiassa vaiennettiin. Kesyttämisyrityksestä huolimatta työväen perinteinen vappumarssi pidettiin onnistuneesti ja Hakasen joukot palasivat jälleen vappumarssitoimikunnan työhön.

Vaikeuksia Hakanen esikuntineen kasasi vappumarssitoimikunnan työlle myös v. 2001 yrityksellä kutsua helmikuussa -01 koolle rinnakkaisen vappumarssivalmistelun, mutta tämä yritys ei onnistunut. Sen jälkeen Hakanen esitti vappumarssitoimikunnan ulkopuolelle erillisen toimikunnan muodostamista, jolle annetaan tehtäväksi vappumarssin järjestäminen. Tämäkin katsottiin yritykseksi siirtää vappumarssin järjestäminen pois vappumarssitoimikunnalta, eikä tähän suostuttu. Vappumarssitoimikunnassa todettiin, että jos on järjestöjä, jotka eivät halua osallistua suoraan toimikunnan työhön, voidaan vappumarssi tarvittaessa järjestää yhteistyössä. Mutta omasta velvollisuudesta olla järjestämässä perinteistä työväen vappumarssia ei luovuta. Erilaisten vaikeuksien ja mutkien jälkeen vappumarssi järjestettiinkin yhteistyössä vappumarssitoimikunnan, Sosialistiliiton ja Ya Bastan kanssa (katso Työkansan Sanomien kirjoitukset 7/2000 ja 7/2001).

Vappumarssitoimikunnan työhön ovat myös ottaneet osaa useat ulkomaalaisten maahanmuuttajien järjestöt.

Viime vuosina vappumarssitoimintaan on tullut itsenäisesti mukaan myös Helsingin ammatillinen paikallisjärjestö (HAP), järjestämällä oman vappumarssinsa. Vappumarssitoimikunnan ja HAP:n kesken on vuosittain neuvoteltu siten, että molempien vappumarssit sujuvat yhteistyön hengessä rinnatusten.

Suuria vaikeuksia vappumarssin tielle on kasattu myös kuluvana talvena. Heti alkuun Juhani Lilja SKP:n Helsingin piirin päätökseen vedoten vaati, että puheenjohtaja Esko Auervuolle ja taloudenhoitaja Seppo Harjunpää oli erotettava tehtävistään. Samoin hän kantanaan ilmoitti, ettei vappumarssitoimikunnan tule järjestää vappumarssia, vaan ainoastaan vappujuhlan.

Vappumarssitoimikunnan toimintaperiaatteena on alusta saakka ollut, että päätökset pyritään tekemään yksimielisesti. Ratkaisevissa asioissa päätösvalta on ollut jäsenillä, joita ovat kaikki vappumarssitoimikunnan työhön osallistuneet ja sitä tukeneet kansalaisjärjestöt. Kuluvan vuoden ensimmäiseen kokoukseen (järjestäytymiskokous 9.1.06) oli Toivo Koiviston ja Juhani Liljan toimesta masinoitu perinteiseen 70- luvun malliin joukko yksityisiä tovereita valloittamaan vappumarssitoimikuntaa. Kokouksessa kuitenkin tehtiin selväksi, että vaikka perinteisesti yksityisillä tovereilla on kokouksissa puhe- ja aloiteoikeus, niin päätösvaltaa käyttävät ne järjestöjäsenet, jotka ovat mukana vappumarssitoimikunnan työssä. Vappumarssitoimikunnan kaltaisessa järjestössä tämä on sitä demokratiaa, jota Hakanen ei ilmeisesti ole koskaan ymmärtänyt. Kokous jumiutui heti alkuunsa kokouksen puheenjohtajakysymykseen. Siitä äänestettiin ja kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Esko Auervuolle äänin 11-2. Tämän jälkeen Juhani Lilja ilmoitti poistuvansa kokouksesta ja kehotti muitakin tekemään samoin. Hänen perässään marssivat ulos monet valloitusyritykseen osallistuneet toverit mm. Toivo Koivisto ja kokouksen sihteeri Risto Öörni. Tämän jälkeen kokous jatkui normaalisti. Vappumarssitoimikunnan puheenjohtajaksi valittiin Esko Auervuolle, varapuheenjohtajaksi Jukka Vaahtera, sihteeriksi Reijo Katajaranta ja taloudenhoitajaksi Seppo Harjunpää. Näiden lisäksi työvaliokuntaan valittiin Teuvo Kauhanen.

Tarina ei kuitenkaan päättynyt tähän. Vappumarssitoimikunta on tietoisesti perustamisestaan saakka pidetty rekisteröimättömänä järjestönä, jotta kaikki erilaiset työväen- ja kansalaisjärjestöt voisivat tasa-arvoisesti osallistua sen toimintaan. Tämän luottamuksen pettivät järjestäytymiskokouksesta Liljan ja Koiviston johdolla ulosmarssineet toverit, kun he jälleen "70- luvun mallia noudattaen" 11.1.06 kävivät vappumarssitoimikunnan "selän takana" jättämässä yhdistysrekisteriin "Helsingin työväen vappumarssitoimikunta" - nimellä rekisteröimisilmoituksen yrittäen näin viimeisenä keinona saada toimikunnan haltuunsa. Tämän epärehellisen teon motiiveja ei voi ymmärtää.

Mikä on se syy, joka johtaa Hakasen, Koiviston ja Liljan kaltaiset toverit nääpertelyyn, mikä vie pohjan vappumarssitoimikunnan perusajatukselta kaikkien erilaisten järjestöjen tasa-arvoisena toimielimenä, se jää nähtäväksi.

Kuultuaan tästä, vappumarssitoimikunta kokoontui käsittelemään asiaa ja päätti jättää valituksen yhdistysrekisteriin menettelyn johdosta. Samalla kokous päätti myös rekisteröidä vappumarssitoimikunnan ry.:ksi. Yhdistyksen nimeksi päätettiin Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys.

Kävi tässä rekisteröimisasiassa niin tai näin, vappumarssitoimikunta jatkaa työtään varmistaen perinteisen työväen vappumarssin onnistumisen. Mutta samalla vappumarssitoimikunta haluaa toimia laajemminkin kansanvaltaisesti ajattelevan väen keskuudessa, edistämällä eri kansalaispiirien yhteistyötä rauhantyöhön, ympäristönhoitoon ja demokraattisiin oikeuksiin liittyvissä kysymyksissä.

Vappumarssitoimikunnan osalta on todettava, ettemme ole tehneet mitään laitonta ja olemme varmoja, että Helsingistä löytyy edelleenkin suuri joukko kommunisteja, jotka haluavat työväen yhtenäisen vappumarssin. Vappumarssitoimikunnan organisoima vappumielenosoitus kokoontuu Hakaniemessä klo 10.00 alkaen. Marssi lähtee n. klo 11.00 HAP:in marssin jälkeen Kiasmalle. Vappumarssitoimikunnalla on kaksi päätunnusta: "kaikkien maiden proletaarit liittykää yhteen" sekä "sotaa vastaan". Järjestäydymme lippujemme ja banderolliemme kanssa näiden tunnusten taakse. Vappumarssitoimikunnan vappujuhla pidetään Kiasman aukiolla heti vappumarssitoimikunnan marssin saavuttua sinne.

Esko Auervuolle, Seppo Harjunpää, Jukka Vaahtera

Keinottelua eläkerahastoilla

Eläkerahastojen arvo ylittää yhdeksänkymmentä miljardia euroa. Sen pitäisi olla palkkatyöläisten ja eläkeläisten omaisuutta. Tosiasiassa eläkesäätiöt ja -vakuutusyhtiöt ja työnantajat pitävät sitä omana omaisuutenaan. Kymmenien miljardien eläkerahastot kiinnostavat kapitalisteja kaikkialla maailmassa. Kiinnostus kohdistuu kahtaalle. Yhtäältä se kohdistuu suoraan rahastojen omistukseen ja toisaalta keinottelupääomana.

Eräät yritysten ja lopetettujen säätiöiden varat onkin jo siirretty yrityksen omaksi omaisuudeksi. Toisaalla osakkeisiin, vaihtovelkakirjoihin ja muuhun keinottelurahaan on sijoitettu vähintään 35 prosenttia kaikista varoista. Eläkevaroista lähes 70 prosenttia on sijoitettu ulkomaille.

Yksityisiä kapitalisteja kiinnostaa eläkelaitosten sijoitustoiminnan ohjaaminen. He haluavat lisätä voimakkaasti osakesijoituksia. Niitä perustellaan hyvällä tuotolla. Mutta kun markkinahintaisille osakkeille maksetaan osinkoina 3-5 prosenttia, ei osakkeiden tuottavuus ole kovin häävi.

Osakkeiden tuottavuus ei perustukaan osinkoon, vaan osakkeiden arvon nousuun. Mitä enemmän pörsseihin virtaa niiden ulkopuolelta uutta rahaa, sitä enemmän pörssikurssit nousevat. Pörssissä osakkeilla ei ole reaalista arvoa. Osakkeiden hinta muodostuu niiden kysynnästä ja toivottuun hintojen nousuun. Se on mahdollista jos pörssiin tulee sen ulkopuolelta lisää rahaa. Se lisää kysyntää, jonka vuoksi hinta nousee. Esimerkiksi osake, joka maksoi vuosi sitten 10 euroa, mutta kahden euron lisärahan ansiosta sen hinta on nyt 12 euroa. Hinta on noussut 20 prosenttia. Sitä sanotaan tuottavuudeksi.

Osakkeiden hinnan nousu on tuottavuutta vasta, kun osake on myyty uudella hinnalla ja rahat pistetty taskuun. Mutta, eläkerahoilla halutaan käydä jatkossakin osakekauppaa joten voittoa ei pistetä taskuun vaan se sijoitetaan uudelleen osakkeisiin toivossa, että lisärahaa virtaa pörssiin loputtomasti ja iankaikkisesti.

Jossain vaiheessa uuden rahan tulo pörssiin kuitenkin hidastuu, tyrehtyy ja lopulta kääntyy poispäin. Silloin kurssien kasvu hidastuu, pysähtyy ja lopulta laskee. Seuraa pörssiromahdus, jossa myös eläkevaroilla hankitut osakkeet menettävät arvonsa. Niin tapahtui mm. Yhdysvalloissa 20-30 lukujen taitteessa. Ja kansa maksoi viulut! Joitakin heikkoja ennusmerkkejä on jo silloin tällöin meilläkin nähtävissä. Helsingin pörssin hintaindeksi kävi 2000-luvun alussa yli 12 000 pisteessä, mutta putosi 5 000 pisteen tienoille. Nyt ylös ja alas heilahdellen se on kivunnut yli 8 500 pisteen.

Jonain päivänä pörssin romahdus on ilmeinen, sillä itse asiassa kaikki pörssissä oleva raha on täysin viratonta. Se ei tuota uutta arvoa. Se on vain omistuksen uudelleenjakoa. Siksikin sen on pakko romahtaa. Eläkerahastojen pitkäaikaiseen pörssiin sijoittamiseen pitää suhtautua kielteisesti, vaikka sitä haluavat sanovat sitä ainoaksi mahdollisuudeksi, kun rahalle ei ole muuta käyttöä!

Vapaakaupan oloissa se pitkälle pitää paikkansa. Siksi vapaakaupasta on päästävä irti. Vain suojaamalla kotimainen tuotanto ulkomaista halpatuontia vastaan, voidaan omavaraisuus kaksinkertaistaa – nostaa 90-luvun alun tasolle. Silloin eläkerahastojen pääomat voidaan turvallisesti sijoittaa kotimaahan ja samalla poistaa nykyinen huutava työnpuute, työttömyys. (KK)

USA:n talous on uhkapeliä

Maailmatalouden vaikea asia on Yhdysvaltain velkaantuminen. Velkaantumisvauhti on vastaava kuin jos Suomessa jokainen palkansaaja ottaisi velkaa kahden kuukauden palkan verran joka vuosi. Yhdysvaltain kotitaloudet ottavat tällä hetkellä enemmän velkaa kuin säästävät. Myös valtio velkaantuu vauhdilla. Suurin ongelma on velkaantuminen ulkomaille. Velkaa otetaan yli kaksi miljardia dollaria joka päivä.

Ihmiset ovat vastustaneet USA:n uhkapeliä, mutta Bush tuntuu vain kohottavan panoksiaan. Vain pari vuotta sitten USA hyökkäsi Irakiin ja nyt uhkaillaan hyökkäyksellä Iraniin. Uhkapeluri ryöstää peliinsä rahat vanhustenhoidosta ja terveydenhoidosta. Panoksena on koko USA:n ja maailmantalous.

Kuka lainaa Yhdysvalloille? Suuria lainottajia ovat Kiina ja muut Aasia maat, jotka hankkivat säästövaroillaan Yhdysvaltojen valtionobligaatioita ja dollarivarantoja. Myöskin monet muut kehitysmaat tekevät samoin ajatellen, että sijoittamalla ja lainaamalla varat Yhdysvalloille ne ovat turvassa.

Yhdysvallat on sotaa käyvä maa. Bush esittää Irakin ja Afganistanin sotiin jälleen lisää 70 miljardia dollaria. Samalla hän esittää, että vanhusten sairausvakuutuksesta ja lääkehoidosta sekä muusta sosiaaliturvasta leikataan 65 miljardia dollaria. Eli näin säästetyt varat siirretään suoraan sodankäynnin ja sen seurausten rahoittamiseen. New Orleansin patojen murtumien ja heikkouksien korjaaminen oli jätetty tekemättä, koska sodat nielivät varat. Poliittistakaan kiinnostusta ei ollut, koska köyhä kansa siellä ei ollut Bushin äänestäjiä.

Bush ei saanut läpi esitystään eläkkeiden leikkaamisesta vuonna 2005 eikä salakuuntelun laillistamista terrorismin vastaiseen sotaan vedoten. Republikaanitkaan eivät tätä hyväksyneet, koska se loukkaisi perustuvanlaatuista yksilön vapautta. Nixon ja hänen Vietnam-sotapolitiikkansa kompastui salakuunteluun ja siksi Bush halusi sen laillistaa. Bushin varapresidentti Cheney ei puolestaan saanut läpi kiduttamisen laillistamista terrorismin vastaisen sodan nimissä.

Bushin politiikassa linjaa on markkinoitu vapauden ja demokratian ristiretkenä. Enemmän kuin pienyrittäjät, joilla on vahva usko kilpailuun, hyötyjinä ovat kuitenkin olleet sota- ja öljyteollisuus sekä ylikansallisen globaalitasolla toimivat yhtiöt, joiden hyväksi maailman varoja on uudelleen jaettu. Politiikkaansa Bush edistää sotilaallisen voiman keinoin. Hän perustelee budjettiaan sillä, että kansallinen turvallisuus on prioriteetti. Hän on rakentanut valmiuksia uuteen koitokseen, joka olisi Iranin ydinlaitosten tuhoaminen niihin suunnatuilla iskuilla.

Puolustusmäärärahoja hän esittää lisättäväksi kaiken kaikkiaan 7 % yhteensä 440 miljardiin dollariin. Se on suunnilleen yhtä paljon kuin Irak ja Afganistan ovat maksaneet vuosina 2001-2006. Nykyisellä kehityslinjalla puolustusbudjetti voi nousta 2 miljardiin dollariin päivässä eli noin 700 miljardiin dollariin. Se vastaisi ulkomaille velkaantumisen nykyvauhtia.

Sotia on rahoitettu kautta aikain ryöstösaaliilla. Ranskan kuninkaat ennen vallankumousta rahoittivat niitä ottamalla velkaa porvareilta ja valtiontalous ajautui vaikeuksiin ja se oli tärkeä syy Ranskan vallankumouksen puhkeamiseen. Maailmansotia rahoitettiin painamalla lisää rahaa. Se kiihdytti inflaatiota, hintojen nousua. Sotia on eri aikoina rahoitettu kansan kustannuksella veroin ja muilla tavoin.

Kyseessä on uhkapeli. Entisten tappioiden korvaamiseksi panoksia lisätään, mutta tuloksena voi olla entistä pahempi kriisi. Välttämättä ei hyökätä, vaan tässä vaiheessa kyseessä on painostus, jolla uhkausten avulla Iran yritetään saada peräänatymään. Jos se ei onnistu, hyökkäys voi seurata nopeimmillaan jo noin kuukauden sisällä.

Brittiläiset siirtomaajoukot häädettiin Irakista ensimmäisen maailman sodan jälkeen ja toistamiseen toisen maailman sodan jälkeen. Yhdysvalloilla voi olla Irakissa edessään sama kohtalo. Ongelmat ovat syntyneet siitä, ettei ole kunnioitettu eri maiden oikeutta hallita luonnonvarojaan ja on haluttu kitkeä pois vasemmistolaisuus, joka merkitsee ylikansallisten yhtiöiden vallan rajoittamista. Tilalle on saatu fundamentalistinen islamilaisuus.

Sosiaaliturvan leikkaamisen ohella Yhdysvaltain keskeinen keino on ollut dollarien painaminen ja valtion obligaatiot. Muut ovat saaneet varantoihinsa dollareita ja näitä valtion obligaatioita luottaen, että arvo säilyy. Uhkana on kuitenkin kummankin arvon menetys, jolloin Yhdysvallat selviää veloistaan, mutta muut menettävät. Dollarin heikkeneminen myöskin auttaa Yhdysvaltoja lisäämään vientiä ja tuonti vähenee, jolloin kilpailu maailmanmarkkinoilla kiristyy ja muiden mahdollisuudet saada markkinoita Yhdysvalloissa vähenevät. Tarvetta tunkeutua vahvemmin maailmanmarkkinoille lisää Yhdysvaltojen kannalta se, että omien kansalaisten velkaantuminen uhkaa heikentää kotimaista kysyntää ja viedä taloutta laskusuhdanteeseen.

Maailmanmarkkinoille on siten muodostunut ylituotantotilanne, jossa kysyntä ei ole riittävää. Se kytkeytyy siihen, että työtulojen osuus kansantuotteesta on globalisaation myötä teollisuusmaissa supistunut eikä ostovoimaa ole riittävästi. Vastaavasti pääomatulot ovat kasvaneet, mutta voiton suhdeluku uhkaa laskea törmättäessä riittämättömän ostovoiman aikaansaamaan markkinoiden kasvun rajoihin. Se kiihdyttää tuottavuuden nostamista perinteisissä teollisuusmaissa ja tuotannon siirtämistä halvempien työvoimakustannusten maihin.

Pekka Tiainen

Saksa vaalien jälkeen

Työttömyysturvan alasajo ja lapsiköyhyys.

Runsas vuosi sitten Saksassa toteutettiin hyökkäys hyvinvointivaltiota vastaan - ns. Hartzuudistukset. Ajettiin lävitse mm. työttömyysturvan loppuminen vuoden työttömyysjakson kuluttua, jonka jälkeen oli siirryttävä kunnan sosiaaliluukulle.

Hartz IV-lainsäädännön toteutuminen on lisännyt lapsiköyhyyttä Saksassa noin 50 %. Joka seitsemäs lapsi (ennen Hartz IV:n voimaantuloa 10 %) elää tällä hetkellä köyhyydessä. Saksalaisten avustusjärjestöjen julkaiseman tilaston mukaan 1,5 miljoonaa alle 15-vuotiasta elää köyhyydessä.

Työttömyysturvan alasajo ei ole vähentänyt työttömyyttä eikä näy sosiaalipuolen budjettipaineiden vähentymisenä. Uusia työpaikkoja on syntynyt pääasiassa matalapalkka-aloille – työttömyyskorvauksen saajia pakotetaan töihin minimaalisella 50 sentin, yhden tai kahden euron korvauksella. Tilastoissa nämä henkilöt kirjataan työllistyneiksi.

Tilastokikkailuista huolimatta työttömyyslukemat ovat nousseet sodanjälkeisiin ennätyslukemiin: virallisen tilaston mukaan noin viiteen miljoonaan; todellinen luku on noin seitsemän miljoonaa.

Kansa nousee barrikadeille

Saksan ilmapiirissä aistii jotain omituista. Talousasiantuntijat, historioitsijat ja yhteiskuntatieteilijät puhuvat vaarallisesta henkisestä lamasta ja hallituksen toimintakyvyttömyydestä. Arvostettuihin historioitsijoihin kuuluvan professori **Arnulf Baringin** mukaan saksalaisten kärsivällisyys alkaa loppua. "Kansan on noustava barrikadeille. Protestimieliala tarttui myös hallituspiireihin. Schröderin omat rivit repeilivät, kun osa sd. vetoisista osavaltioista oli kaatamassa liittoneuvostossa hallituksen säästöpakettia ja työmarkkinauudistusta. SPD:n entinen puheenjohtaja ja valtionvarainministeri **Oskar Lafontaine** sanoo, että maassa eletään samanlaisia aikoja kuin 1930-luvun alun valtakunnankansleri Weimarin tasavallassa ennen Hitlerin vallankaappausta. Syntyi mahtava ns. maanantaimielenosoitusten aalto. Demarien kannatus romahti.

Ilveilyn alku

Schröderin hallitus esitti itselleen epäluottamuslausetta ja kävi ankaraa kampanjaa hallituksen kaatamiseksi. Schröder onnistui ja hänen hallituksensa kaatui. Demarit oikaisivat linjaansa 180 astetta. Saksan suuren työttömyyden ja heikon talouskasvun lyömät demarit löysivät pelastuksen itselleen: Saksan ongelmiin ovat syypäitä paha kapitalismi ja itsekkäät yritykset. Demarit kampanjoivat kaikkea sitä vastaan, mitä se oli tehnyt hallituksessa kuluneiden seitsemän vuoden aikana.

Saksan demarien puheenjohtaja **Franz Müntefering** haukkui lyttyyn kapitalistit ja kapitalismin.

EU:ssa oikeisto ja vasemmisto ovat yhdessä tukeneet kriitikkojen uusliberalistiseksi haukkumaa talouspolitiikkaa, jolle "ei ole vaihtoehtoa". Kapitalismin kritiikistä se löytyy! Vasemmistodemarit tosin vaativat samansuuntaisia tekoja ja lakiesityksiä.

- Me emme halua pelkkää markkinataloutta, me haluamme sosiaalisen markkinatalouden, sanoo Müntefering ja kaikuna vastaa kristillisdemokraattien (CDU) puheenjohtaja **Angela Merkel.**

Vasemmisto sotkee vaalipelin

Demarien käännöksen sai aikaan vaalien suurimmaksi voittajaksi tulleen voiman – Vasemmistopuolueen – ilmaantuminen.

Se koostuu DDR:n entisen valtapuolueen seuraajasta PDS:stä sekä vasemmistodemareiden ja ay-väen perustamasta sosiaalisen oikeudenmukaisuuden puolueesta. Se arvostelee hallitusta ja oppositiota uusliberalismista ja lupaa kaikille riittävän perusturvan. Rahat uudistuksiin kerättäisiin kiristämällä rikkaiden verotusta. Puheistaan ja ohjelmajulistuksistaan huolimatta sekään ei ole johdonmukaisesti uusliberalismin vastainen, vaan kannattaa EU:ta.

Paluu entiseen ja koalitiohallitus

Vaalit osoittivat jotain syvempääkin saksalaisesta yhteiskunnasta. Yleisesti – mitä suurempi työttömyys, mitä köyhempi väestö ja mitä tiheämmin asuttu alue, sitä enemmän ääniä SPD ja vasemmistopuolue saivat.

Vasemmistopuolue sai vaaleissa 8,7 % kaikista äänistä; 25 prosenttia idässä, 5 prosenttia lännessä, mikä on kolme kertaa enemmän kuin mitä SPD:stä vasemmalla olleet saivat viime kerralla.

Saksan äänestäjien köyhimmästä kolmanneksesta 20 % äänesti Vasemmistopuoluetta; viidestä miljoonasta työttömästä noin miljoona. Voimakas tyytymättömyys uusliberalismiin etsii poliittista kanavaansa.

Der Spiegel-lehti näkee Vasemmistopuolueen nousun seurauksena siitä, että 50 prosenttia lännen ja 72 prosenttia idän asukkaista oli sitä mieltä, että Marxin kapitalismikritiikki oli edelleen ajankohtaista.

Vaalien jälkeen syntyi SPD:n ja CDU:n koalitiohallitus helposti: olihan CDU jo seitsemän vuotta tukenut punavihreän hallituksen politiikkaa. Hallitusneuvottelut kestivät luonnollisesti jonkin aikaa – olihan SPD:n tehtävä jälleen täyskäännös ja palattava suurpääoma tukevalle linjalleen. Merkelin hallitus on toinen sodanjälkeinen koalitio: edellinen oli Kurt Georg Kiesingerin johtama suuri koalitio 1966-69.

Sisäpolitiikassa ei ole isompia muutoksia havaittavissa – sama meno jatkuu entistä raivokkaampana. Ulkopolitiikassa pyrkimys EU:n militarisointiin jatkuu. Uusi liittokansleri Merkel tukee avoimesti USA:ta Irakin sodassa. Hänestä Saksa ei voi olla puolueeton, vaan sen on tuettava demokratian ja vapauden puolesta taistelevaa liittoutumaa. Hallitus toivoo sodan loppuvan mahdollisimman pian USA:n voittoon.

Juhani Tanski

NATO vie hyökkäyssotiin

Suomen talouselämän johtavat piirit ovat poliitikkojensa avustamina viemässä Suomea yhä syvemmälle USA:n ja sen eurooppalaisten liittolaisten sotilaallista ja taloudellista hyökkäystä tukevaan politiikkaan.

Vastikään käydyt presidentinvaalit eivät tätä kehitystä miksikään muuttaneet. Ehdokkaiden turvallisuuspoliittisista lausumista ei löytynyt kuin peiteltyjä ja vältteleviä kannanottoja, jotka eivät sitoneet taustalla vaikuttaneiden eduskuntapuolueiden käsiä millään tapaa. Siitä huolimatta vaalikeskusteluista oli myös pääteltävissä, että Suomenkin asevoimilla katsotaan voitavan mennä mukaan saalistusretkille jokaiseen maailmankolkkaan,

missä kansat eivät nöyrästi alistu maailmanpankin ja kauppajärjestö WTO:n sanelemaan komentoon. Vaalikeskusteluissa ei ehdokkaita huolettanut ollenkaan se, että suomalaisilta menisi NATO:on liittymisen myötä korkein sotilaallinen päätäntävalta. Kriisitilanteissa NATO:n ylijohto tekisi tärkeimmät päätökset, joita suomalaisten olisi vain kuunneltava ja pantava toimeen. Yleisradion ja kaupallisten yhtiöiden radio- ja TV-kanavat on valjastettu antamaan "aivopesua" kansalle, kun jatkuvasti uskotellaan, että NATO ainoana vaihtoehtona on sellainen turvatakuu, jota ilman emme voi elää.

Pienen maan sankarijohtajat

Väkiluvultaan pienen maan poliittista johtoa viehättää ajatus "maailmanhistoriaa tekevästä johtajuudesta", jonka se Suomen maantieteellistä asemaa hyväksikäyttämällä ajattelee saavuttavansa tarjoamalla kumppanuutta NATO:lle sen Koillis-Euroopan strategian toteuttajana. Johdettavaa kansaa taas ajatellaan palveltavan silloin, kun onnistutaan osoittamaan maailman pääomapiireille ja sijoittajille, että suomalaisilla on aito halu menetellä käytännön toimissa niitä mielistelevänä mallimaana. Tähän politiikkaan kuuluu johtavien NATO-maiden myötäily mukaan lukien täysjäsenyys NATO:ssa.

Suomen sotilaallisen turvallisuuden perusasetelma

Suomen sijainti suurvalta-Venäjän välittömässä läheisyydessä, pohjoisessa NATO-Norjan ja etelässä NATO:on juuri liittyneen Viron välisellä alueella, näyttäisi antavan Suomelle aiheen harkita erittäin tarkasti sotilaspoliittiset siirtonsa.Norjan liittäminen NATO:on sen perustamisvuonna 1949 merkitsi norjalaisen oikeiston voittoa maassaan. Pääomia hallitseville piireille keskeisintä oli vastustaa sodanaikaisesta saksalaismiehityksestä vapautuneiden norjalaisten kiinnostusta Saksan sodassa voittanutta Neuvostoliittoa kohtaan.

Baltian maissa taas vallitsi Neuvostoliiton hajoamisen aikaan yltiöisänmaallinen innostus, jonka voima kumpusi paljolti Neuvostoliiton ideologisten vihollisten tarjoamasta mahdollisuudesta päästä NATO:n jäseneksi. Eriasteisten kumppanuuksien kautta jäsenyydet NATO:ssa sitten toteutuivatkin vuonna 2004. Suomalaiset NATO-kannattajat vähättelevät niin Norjan kuin Vironkin NATO-jäsenyyden sotilaallista merkitystä. He antavat ymmärtää, että kyseessä on lähinnä "kulttuurinen yhteenkuuluvuus" ja korostavat, että NATO:lla ei ole pysyviä joukkoja kummassakaan maassa. Jälkimmäinen pitääkin paikkansa, koska "eteen työnnetty hyökkäysasema" ei sellaisia rauhan aikana välttämättä kaipaa.Norjan rooli entisen Neuvostoliiton ja nykyisen Venäjän pohjoisen laivaston tarkkailijana on ollut "tulenjohtajan" tehtävään valmistautumista. Samoin Viron maaperä ja rannikko tarjoaa edullisen paikan seurata Venäjän Itämerelle suuntautuvaa ilma- ja meriliikennettä keskelle Suomenlahtea jäänessä kapeassa kansainvälisessä vyöhykkeessä. NATO:n strategit eivät ehkä parikymmentä vuotta sitten osaneet edes uneksia seisovansa tänään näin lähellä Venäjän teollista ja sotilaallista ydinaluetta.

Suomen turvallisuuspoliittiset vaihtoehdot

Suomalaiset voivat halutessaan valita ainakin kahdesta perusvaihtoehdosta. Ensinnäkin Suomi voi aloittaa uudelleen sotilaallisen liittoutumattomuuden politiikan ja irtaantua sekä NATO-kumppanuudesta että noudatetusta asejärjestelmien NATO-yhteensopivuudesta. Tässä vaihtoehdossa on myös itsestään selvää, ettei sotilaallisen ja siviilitiedustelun aineistoa enää luovuteta muitta mutkitta NATO-maiden tiedusteluelinten käyttöön. Toinen vaihtoehto on se, että Suomi liittyy NATO:n täysjäseneksi, mihin jo on oltukin valmistautuneena pitkään. Tarvitaan enää vain tiivistyvä esikunta-yhteistyö sekä käytännön harjoituksissa testattua valmiutta ottaa vastaan joukkoja ja myös lähettää niitä.

Tahtooko Suomen kansa sotaa

NATO-jäsenyys toisi sodan siemenet Suomen rajojen sisäpuolelle. "Vastakkain asettelu" siirtyisi meidän rajoillemme, sillä Venäjän runsaille raaka-ainevaroille olisi runsaasti ottajia myös kotoisen eliittimme piirissä. Hanke Venäjän luonnonvarojen rosvoamiseksi ristittiin heti Neuvostoliiton hajottua "EU:n pohjoiseksi ulottuvuudeksi". Sen johtoon Suomi on tarjonnut itseään hyvin innokkaasti. EU taas ei ole suvereenien kansakuntien yhteenliitymä vaan monopolisoituneen pääoma-talouden valtaa. Kun EU:lla ei vielä vähään aikaan ole omaa, USA:n asevoimista riippumatonta sotilaallista iskukykyä toimii NATO myös tässä tehtävässä.

Kuten USA myös EU-maat pyrkivät varmistamaan itselleen talouselämänsä tarvitsemat raaka-aineet ja energian saannin sekä vaikeuttamaan kilpailijoidensa samoja pyrkimyksiä. Tässä taloudellisessa kilvassa ei sitten kaihdeta aseidenkaan käyttöä! Suurelle yleisölle kyllä puhutaan "turvatakuista" ja tehdään siitä veruke, kun poliittinen eliitti samaan aikaan suunnittelee rosvoussotia Venäjälle ja ympäri maailmaa.

Suomalaisten pitäisikin nyt osoittaa päättäväistä jämäkkyyttä ja sanoa eliitilleen: "Näpit irti sotilasliitoista! Paras turvatakuu on puolueettomuustakuu! Kun pysymme NATO:sta erillämme niin poikamme säilyttävät henkensä ja kansa rahansa!"

Esko Koivisto, Timo Nieminen, Janne Rahikainen

Uskonto sodan palveluksessa

Tanskalaisen Jyllands- Postenin syksyllä julkaisemista Islamin uskon perustajaa profeetta Muhammedia esittävistä pilakuvista alkanut kriisi "rassaa" tällä hetkellä koko kapitalistista yhteiskuntaa. Monissa tiedotusvälineissä eri puolilla maailmaa on jo esitetty perusteita sille, että nämä pilakuvat pelkästään eivät voi aiheuttaa nyt syntynyttä kriisiä.

Pilakuvat ovatkin aihe nostattaa suuremmat ihmisjoukot tukemaan uskonnolliseen verhoon puettuna erilaisten omistajaryhmien etunäkökohtia. On muistettava, että Jyllands-Posten on hyvin oikeistolainen media ja Tanska yhdessä USA:n kanssa kuuluu Irakin miehittäjiin. Irakin miehitys taasen saa syynsä EU:n ja USA:n kapitalistipiirien tarpeesta hallita Persianlahden alueen öljyvaroja. Saattamalla islamin uskoa naurunalaiseksi, pyrkii länsimainen media hakemaan väestönsä tukea kapitalistipiiriensä pyrkimyksille hallita Lähi- idän öljyä. Vastaavasti islaminuskoisten liikehdintä tukee samalla omia kansallisia kapitalistipiirejä hallita alueensa luonnonvaroja. Kriisin voimakkuus osoittaa miten syviä ovat kapitalististen teollisuusmaiden, ennen kaikkea USA:n ja toisaalta islamilaisen maailman eturistiriidat. Se on heijastus suurpääoman uudesta imperialistisesta politiikasta ja samalla se antaa mahdollisuuden erilaisille etupiireille ratkoa keskinäisiä välejään.

Kristinusko ei ole poikkeus

Meille länsimaiden ihmisille on osaltamme jo vuosisatoja opetettu kristinuskon poikkeavan muista uskonnoista siinä, että se olisi jotain "korkeampaa". Kristillisyys, kuten muutkin uskonnot toteuttavat kuitenkin aina samaa tehtävää: olla hallitsevan yhteiskuntaluokan vallan välikappale. Kristinuskon esiasteet kehittyivät muinaisina aikoina seemiläisten alkuyhteisöjen keskuudessa Lähi-idässä. Muinaisessa Israelissa, joka kehittyi orjayhteiskunnaksi, näistä mytologisista käsityksistä syntyi vanhan testamentin opin mukainen uskontokunta, joka ennen ajanlaskumme alkua varsin kovilla uskonnollisilla määräyksillä pakotti ihmiset tottelemaan silloisia vallanpitäjiä. Tästä juutalaisesta uskonnosta syntyi sitten nykyinen kristinuskon uusitestamentillinen muoto, joka perustui vanhan testamentin lupauksen täyttymiseen Jeesuksen tulemisesta. Todellisuudessa tässäkin oli kyse yhteiskuntaluokkien välisestä taistelusta. Silloisessa Juudeassa ainoa mahdollisuus jonkinasteiseen muutokseen oli murtaa orjanomistajien valtaa ylläpitävä ideologia, vanhatestamentillinen uskonto. Siksi kansa otti Jeesuksen ja Johannes Kastajan opit vastaan. Samasta syystä nämä opit levisivät nopeasti Rooman valtakunnassa köyhän kansan keskuuteen.

Kristinusko sopi imperiumin valtakoneistolle

Papit ja porvaristo väittävät kristinuskon syrjäyttäneen eettisesti korkeammilla arvoilla muut uskonnot. Tämä on silkkaa harhakäsitystä. Syy kristinuskon muuttumiseen Rooman valtionuskonnoksi on aivan toinen. Rooma oli useita kansallisuuksia ja uskontokuntia käsittävä imperiumi. Tästä syystä Rooman edelleen laajentuessa alueellisesti ja taloudellisesti, kävi suuren imperiumin hallitseminen vaikeaksi. Hallitsemiseen ja alistamiseen tuli löytää yksi yhteinen käsite- ja arvomaailma. Tähän tarpeeseen sopi parhaiten kristinusko, koska sen sisältämä abstraktinen, yleinen jumala- oppi oli helpointa levittää kaikkiin Rooman provinsseihin. Keisari asettuikin kristinuskon kannattajaksi v. 312 ja ainoan valtionuskonnon aseman se sai v. 392, jolloin se muuttui koko Rooman valtakunnan alueella hallitsevan orjanomistajaluokan vallan ylläpitäjäksi.

Islam

Islam kuten muutkin suuret uskontokunnat syntyi yhteiskunnallisen murroksen yhteydessä. Noin vuonna 600 Pohjois- Afrikassa ja Arabian niemimaalla asuvat beduiiniheimot saavuttivat yhteiskunnallisen asteen, jossa tuotantovoimat kykenivät tuottamaan lisätuotteen, joka teki mahdolliseksi erillisten yhteisöjen yhdistymisen yhtenäiseksi valtioksi. Yhtenäisen arabivaltion syntyminen merkitsi alkuyhteisöä elävien beduiiniheimojen väkivaltaista yhdistämistä yhdeksi suureksi orjavaltioksi. Tätä edesauttoi se, että Itä-Rooman kauppiaat hallitsivat arabien alueiden kautta Intian valtamerelle, ja sitä kautta Intiaan kulkevia kauppateitä. Suuri islamilainen orjavaltio syntyi siten myös sen pohjoisten naapureiden kilpailijaksi. Islamille oli "sosiaalinen tilaus", sillä arabivaltiota oli mahdoton synnyttää, ellei myös siellä löydetty yhteinen suuren valtion hallitsemiseen soveltuva uskonnollinen arvomaailma. Tällaiseksi muodostui profeetta Mohammedin näkyjen perusteella melko tarkkaan v. 600 syntynyt islamilainen uskonto, jonka väkivaltainen levittäminen yhdisti beduiiniheimot yhdeksi arabien orjavaltioksi On merkittävää se, että jo muinaisuudesta saakka beduiiniuskonnoilla oli yhteinen lähtökohta kristillisyyden kanssa ja islamilaisuus katsoo, että Mohammed ja Jeesus ovat molemmat saman jumalan profeettoja.

"Sivilisaatioiden yhteentörmäys"?

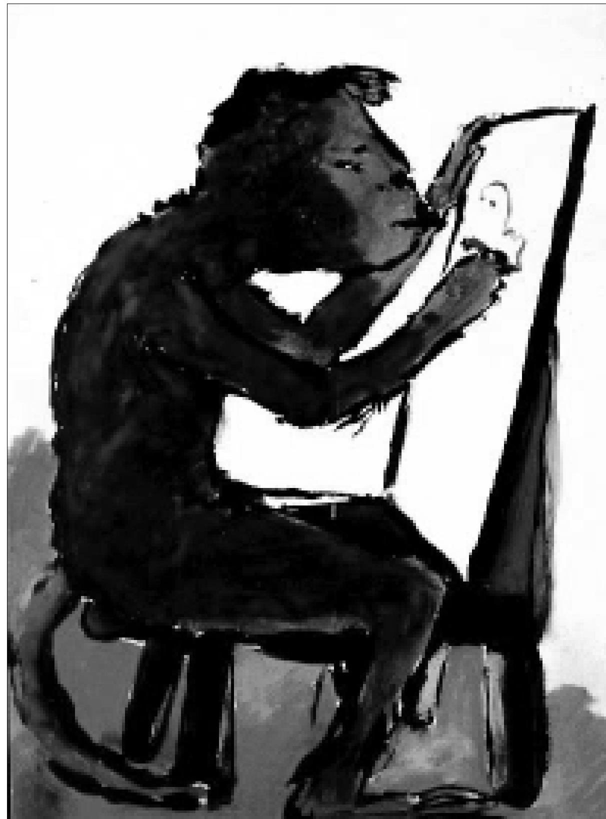
Nyt meneillään olevaa Jyllands-Postenin pilapiirroksista versonutta jupakkaa on yritetty selittää "sivilisaatioiden yhteentörmäyksellä". Tällä yritetään hämärtää asian todellinen sisältö. Kyseessä on imperialististen piirien uskonnolliseen kaapuun verhottu politiikka markkina- alueiden ja raaka- ainevarojen haltuun ottamiseksi. Kristinusko kapitalistien käsissä ei ole ainoa opillinen järjestelmä, joka valtaeliitin käsissä soveltuu kansan kurittamiseen. Kaikki suuret uskontokunnat ovat tässä suhteessa samanarvoisia. Eurooppalaisille ja amerikkalaisille kapitalisteille tämä muodostaa ongelman. Kun kristinuskoa vastustetaan maailman eri kolkilla esim. islamin voimin, on tämä vain osoitus siitä, että islamiin tukeutuvilla kapitalisteilla on kristinuskoon tukeutuvien amerikkalaisten ja eurooppalaisten kapitalistien kanssa maailman jaosta erilaiset intressit. Missä kansat tänään sumutetaan taistelemaan eri uskontoryhmien puolesta, taistelevat ne todellisuudessa vain näiden uskontoryhmien taustalla olevien omistajaryhmien etujen puolesta.

Heikki Männikkö

Ihminen ajattelee, tahtoo ja tuntee kielellisesti, aistikokemuksensa pohjalta

Risto Koivula

Kansan Ääni 5/04 on käsitellyt "peilisoluteoriaa" otsikolla "Europuoskaritiedettä Suomen tieteen huippuyksikössä"[2], ja Kansan Ääni 6/05 otsikolla "Peilisolu on ehdollistumisteoriassa turha ja vahingollinen oletus"[3], jonka artikkelin jälkimmäinen osa oheinen kirjoitus on. Artikkelissa peilisoluteoria arvioiotiin sosiobiologistiseksi[8] teoriaksi, jonka kuvaus psyykkisten prosessien materiaalisesta perustasta katsottiin virheelliseksi. Tässä artikkelin loppuosassa paino on sillä, miten ihmispersoonan psyyke eroaa korkeimpien eläinten kuten vaikkapa simpanssin vastaavasta, tai vaikkapa kokonaan yhteiskunnan ja kielen ulkopuolella kasvaneen "susilapsen" psyykestä. Onko syynä työ ja sen ohjaama ehdollistumisjärjestelmän evoluutio, vai "Keenistä paremmat peilisolut"?

Tiede 8/2005 –lehti[1] kirjoittaa ihmisen aivokuoren oletetuista geneettisesti toiminnallisesti erikoistuneista neuroneista otsikolla "Peilisolut auttavat ymmärtämään muita".

Peilisoluteoria "kieltää" ns. **instrumentaalisten** ehdollisten refleksien (I.P.Pavlov[5] 1927, B.F. Skinner[7]) olemaassaolon[4], joissa ei ole mitään geneettistä, vaan niiden sisältö on täysin aistimusperäistä. Juuri ne ovat kuitenkin ihmisen ja esimerkiksi simpanssin käyttäytymisen, ja myös **kielen** psyykkinen perusta: **sana** on luonnonhistorialliselta taustaltaan instrumentaalisen ehdollisen refleksin **ärsykeosa** ja sanan herättämä **mielle** eli sanan tarkoitteen representaatio on refleksin reaktio-osan "ohjaustiedosto".

Toisin kuin valitseva tieteellinen ihmiskuva, Tiede-lehden artikkeli[1] näkee "kielen seuraavan peilisoluista".

" Kielikin peilisolujen ansiota?

Puhumisella ja liikkeiden tunnistuksella ei äkkiseltään tuntuisi olevan mitään tekemistä keskenään, mutta peilisolujen löydyttyä neurotutkijat ovat alkaneet ounastella, että kielikin saattoi syntyä peilausmekanismin varassa. Tähän suuntaan viittaa se, että liikkeiden tunnistamiseen, jäljittelemiseen ja puhumiseen tarvitaan yhtä yhteistä aivoaluetta, joka kaiken lisäksi näyttää kehittyneen apinoiden peilausjärjestelmän ydinalueesta.

Meidän Brocan alueemme vastaa apinoiden esimotorista aluetta, ja myös tehtävät ovat puhetta lukuun ottamatta samat. Molemmat tunnistavat ja toistavat käsien ja kasvojen liikkeitä. Tästä on pääteltävissä, että juuri näiden liikkeiden seuraaminen on ollut alueen alkuperäinen tehtävä. "

Tässä kohdassa Tiede-lehti valehtelee: Brocan alue vastaa muilla nisäkkäillä aluetta, joka ohjaa ruoan pureskelemista (ja erityisesti sitä onko ruoka tarpeeksi "pientä" nielaistavaksi). Sellaisilla erittäin korkeankaan hermotoiminnan tason omaavilla eläimillä, jotka nielaisevat ruokansa kokonaisena, kuten delfiineillä, ei ole kyseistä erikoistunutta aluetta ollenkaan, vaan niiden aivot ovat symmetriset! erät delfiinilajit voivatkin olla koko ajan valveilla, koska niiden symmetriset aivopuoliskot nukkuvat vuorotellen!

" Jossakin vaiheessa käsieleet ja ilmeet muovautuivat hermostollisesti yhteneviksi, ja neuronit saivat uuden työsaran ääntelystä. Näin on pitänyt tapahtua, koska alueen peilisolut toistavat paitsi nähdyt myös äänestä tunnistetut liikkeet.

Vähin erin puhe pääsi alkuun, ja esimotorinen alue kypsyi Brocan alueeksi, joka säätelee puhumiseen tarvittavia ääntöelinten liikkeitä. "

Äänteelliset sanat selittävät myös näin työstetyn kokemuksen "peilautuminen" neurofysiologisesti Brocan alueella silloin, kun se ohjaa henkilön toimintaa! Tältä osin Harin kokeet eivät suinkaan "todista Pavlovin/Vygotskin teoriaa vääräksi", vaan ne todistavat sen nimenomaan OIKEAKSI! Venäläiset psykologit ja neurofysiologit yrittivät tätä Vygotskin teoriaa toiminnan kielivälitteisyydestä todistaa mm. yrittämällä mittailla äänihuulten mikroväriöitä ajateltuun ja havaintoon liittyen, mutta menetelmä oli tietysti huono verrattuna aivojen magneettikuvantamiseen.

Korkeimmat psyykkiset toiminnot ovat yhteiskunnallista alkuperää

"Psykologian sanakirja" määrittelee vain ihmiselle ominaiset korkeimmat psyykkiset toimintomme, (mm. tietoisuuden, ajattelun, tahdon ja tunteet) seuraavalla tavalla:

*" **Korkeimmat psyykkiset toiminnot*** - monimutkaiset, alkuperältään yhteiskunnalliset psyykkiset prosessit, jotka jatkavat muotoutumistaan koko elinajan, ovat psyykkisen rakenteen välittämiä ja mielivaltaisia, valinnaisia, vaihtelevia toteutumistavaltaan.

Korkeimpien psyykkisten toimintojen tärkeimpiä ominaispiirteitä on niiden **välitteisyys** erilaisin "psykologisin työkaluin", **merkkijärjestelmin**, jotka ovat ihmisen pitkäaikaisen yhteiskunnallis-historiallisen kehityksen tuotetta. Määräävä osa "psykologisten työkalujen" joukossa kuuluu **puheelle**; tämän vuoksi kielellinen välittyneisyys on korkeimpien psyykkisten toimintojen ylivoimaisesti universaalein muotoutumistapa. Korkeimmat psyykkiset toiminnat ovat monimutkaisia systeemisiä muodostumia, jotka eroavat laadullisesti muista psyykkisistä objekteista…siten, että uudet järjestelmät rakentuvat vanhempien varaan siten, että vanhemmat systeemit säilyvät näille alisteisina kerrostumina uuden kokonaisuuden sisällä. (Vygotski)

Korkeimpien psyykkisten toimintojen muodostumisen lainalaisuus on, että ensin ne esiintyvät **ihmisten välisen vuorovaikutuksen muotoina** (ts. interpsykologisena prosessina), ja **vasta myöhemmin täysin sisäisinä** (intrapsykologisina) prosesseina. Funktioiden ulkoisten toteutumisvälineiden muuttumista sisäisiksi psykologisiksi nimitetään ***interiorisaatioksi*** (sisäistämiseksi). Toinen mitä tärkein näitä toimintoja luonnehtiva piirre on niiden asteittainen sisäistyminen**, automatisoituminen**. Ensimmäisissä muotoutumisvaiheissaan ne ovat laatuaan välineellisen toiminnan muuntunutta muotoja, joka tukeutuvat suhteellisen elementaarisille aistimus- ja motorisille prosesseille; sen jälkeen nämä toiminnot ja prosessit muuntuvat, saavuttaen automatisoituneiden henkisten toimintojen luonteen. Samanaikaisesti muuttuu myös toimintojen psykologinen rakenne.

"Psykologian sanakirja" määrittelee **korkeimpien psyykkisten toimintojen *lokalisaation*** (juuri sen, mitä aivokuvantamisella tutkitaan!) keskeiseksi aivojen ja psyykkisten prosessien keskinäisten suhteiden ongelmaksi, jota työstävät monet tieteenalat: neurofysiologia, neuroanatomia, neuropsykologia ym.

Ihmisen korkeimpia psyykkisiä toimintoja pitää tarkastella monimutkaisina, alkuperältään kokemuksellisina, rakenteeltaan mm. puheen (kielitieteellisessä mielessä, pitää sisällään myös tekstit jne.) kautta välittyneinä ja toiminnaltaan vapaina, "ei-determinoituina" systeemimuodostumina. …Toiminto on organisaatioltaan labiili, dynaaminen ja muuttuva. Monet järjestelmän "solmut" voivat korvata toisiaan, jokainen solmu, vaihe on sidoksissa johonkin aivorakenteeseen – ja koko toiminnallinen systeemi on sidoksissa moniin aivorakenteisiin, kuten aivokuoreen ja sen alaiseen kerrokseen. On olemassa toiminnallisten systeemien yhteisiä "solmuja", jotka ottavat samanaikaisesti osaa useiden psyykkisten toimintojen toteuttamiseen. Näiden solmujen vahingoittuminen johtaa tyypillisten lainalaisten psyykkisten toimintojen vaurioyhdistelmien syntyyn, joita kutsutaan neuropsykologisiksi syndroomiksi (oireyhtymiksi).

….Välittömästi aivorakenteiden kanssa ei pidä yhdistää koko psyykkistä toimintoa, eikä edes sen erillisiä vaiheita, vaan ne fysiologiset prosessit, jotka tapahtuvat kyseisissä aivorakenteissa. Näiden fysiologisten prosessien vahingoittuminen aiheuttaa hermostollisia vikoja, jotka sitten levittävät vaikutuksensa kokonaiseen joukkoon toisiinsa liittyviä psyykkisiä toimintoja.

Yhteenveto

Ihmisen korkeimpien psyykkisten toimintojen (ajattelun, tahdon, tietoisuuden jne.) ja niiden dynaamisen systeemisen lokalisaation teoria eivät tarvitse "peilisolun" ideaa. Konventionaaliset **merkkijärjestelmät** joille nuo toiminnot rakentuvat perustuvat olemukasellisesti **instrumentaalisille** eivätkä **klassisille** ehdollisille reflekseille, joilla jälkimmäisillä olisi geneettinen kytkentä reaktio-osaltaan. Konventionaaliset "sovitut" merkit eivät ole meidän "Keenissämme", ne eivät tule sieltä, eivätkä ne myöskään mene sinne, eivät millään keinolla, darwinilaisella eivätkä "lysenkolaisella".

Peilisoluteorian hypettäjien odotukset ovat vailla äärtä ja rantaa

Kalifornian San Diegon yliopiston neurologian professori ja aivo- ja kognitiokeskuksen johtaja **Viliayanur Ramachandran** on pukenut odotukset sanoiksi: "Joskus peilisolut vielä osoittautuvat psykologiassa yhtä tärkeiksi kuin dna on osoittautunut biologiassa."

Tuon tärkeysluokan toistaiseksi ratkaisematon ongelma onkin olemassa, nimittäin kysymys ehdollistumisen biokemiallisesta mekanismista. Se saattaa perustua hermosolujen pinnan glykosaminoglykaaneihin.[3] Niitä eivät geenit yksityiskohtaisesti määrää, koska ne ovat sokereita eivätkä valkuaisaineita.

1. http://www.tiede.fi/arkisto/artikkeli.php?id=579&vl=2005
2. http://www.euvkr.com/5-2004.html
3. http://keskustelu.skepsis.fi/html/KeskusteluViesti.asp?ViestiID=100343
4. http://www.anticipation.info/texte/gallese2/Gallese&Goldman.pd
5. http://psychclassics.yorku.ca/Pavlov/
6. http://www.marxists.org/archive/vygotsky/
7. http://en.wikipedia.org/wiki/B._F._Skinner
8. http://human-brain.org

Uusliberalismin ja imperialismin vastainen rintama lujittuu Latinalaisessa Amerikassa

USA on harjoittanut Latinalaisen Amerikan alueella yli 100 vuotta omaehtoista talous- ja sotapolitiikkaa sekä juurruttanut sinne omaa kulttuuriaan. Se on pystyttänyt ja hajottanut mielensä mukaan demokraattisia hallituksia ja sotilasjunttia. Jenkit ovat todentaneet ja lujittaneet valtaansa miehityksillä, vallankaappauksilla, massa- ja salamurhilla, kuolemanpartioilla sekä hankalien henkilöiden katoamisilla. USA on aina himoinnut pääsevänsä vapaasti käsiksi Latinalaisen Amerikan luonnonvaroihin ja markkinoihin.

Bolivian alkuperäisestä intiaaniväestöstä lähtöisin oleva presidentti Evo Morales on liittänyt maansa siihen Latinalaisessa Amerikassa yhä vahvistuvaan imperialismin vastaiseen rintamaan, joka vaatii maansa luonnonvaroja kansan hallintaan, että niistä hyötyy myös tavallinen kansa arkielämässään (kummallisen erilaista nyky-Suomeen verraten).

USA on viljellyt yksipuolisesti julistamallaan takapihallaan tykkivene- ja dollaridiplomatiaa, hyvän naapuruuden politiikkaa sekä huumeiden ja terrorismin vastaista sotaa oman kansallisen turvallisuutensa, kansojen vapauden, ihmisoikeuksien ja demokratian nimissä. Antikommunismin liekit eivät ole sammuneet vieläkään, vaikka kylmän sodan päättymisestä on kulunut jo 15 vuotta.

Kansalaisyhteiskunnan tasolla ihmisten enemmistö kautta Latinalaisen Amerikan on kyllästynyt Washingtonin harjoittamaan sota- ja talouspolitiikkaan. Kansojen kurjistamisen kaksosten – Maailman pankin ja Kansainvälisen valuuttarahaston – sanelemat uusliberalistiset talousuudistukset rajuine yksityistämisineen ja sosiaalimenojen supistamisineen ovat synnyttäneet Etelä-Amerikan työläisten, talonpoikien, sotilaiden ja alkuperäiskansojen keskuudessa ennen näkemättömän voimakkaan vastarinnan – todellisten kansanrintamien liittokunnan.

Jenkit eivät hyväksy muutoksia Latinalaisessa Amerikassa

USA:n läntisen pallonpuoliskon asioiden apulaisulkoministeri **Charles Shapiro** lähetti 21.10.2005 Miami Heraldiin sähköpostin, jossa hän totesi, että talonpoikaisjohtaja ja sosialisti **Evo Moralesin** valitseminen Bolivian seuraavaksi presidentiksi ei olisi tervetullut uutinen Washingtonille, koska tällöin yhä vihamielisemmästä Kuuba-Venezuela –bändistä kehkeytyisikin jo trio.

Shapiron mukaan USA:n ja Bolivian uuden hallituksen välisen yhteistyön luonne ja näkymät ovat sidoksissa Yhdysvaltojen intresseihin, joita ovat demokratian vahvistaminen, taloudellisen kasvun edistäminen, huumeiden vastainen taistelu ja sitoutuminen kansainvälisiin velvoitteisiin. Mies tietää, mistä hän puhuu. Ollessaan USA:n Venezuelan suurlähettiläänä samaisella Mr. Shapirolla oli keskeinen rooli huhtikuun vallankaappausyrityksessä v. 2002.

Venezuelan tauti tarttuu

USA kokee, että Venezuelan presidentti **Hugo Chávez** uhkaa alueellista vakautta, koska hän kyseenalaistaa koko Amerikoiden vapaakauppa-alueen (FTAA) ja tarjoaa sen sijalle ALBA:a (Bolivaarinen vaihtoehto Amerikoille) ja sosialistisia näkemyksiä sekä harjoittaa läheistä yhteistyötä **Fidel Castron** kanssa. Olennaisin ongelma ei kuitenkaan ole Chávez, vaan kenen hallinnassa ovat Etelä-Amerikan valtavat kaasu- ja öljyesiintymät. Venezuelakin vaihtaisi mielellään öljynsä päävientikohdetta. Venezuelan läheiset Kiinan suhteet hillitsevät jenkkejä suorittamasta invaasiota maahan.

Venezuelan bolivaarinen tauti on tarttunut jo naapurimaihinkin. Sen leviämistä edistää entistä tehokkaammin Kuuban, Uruguayn, Argentiinan ja Venezuelan 24.5.2005 käynnistämä yhteinen anti-imperialistinen, ympärivuorokautinen TV-uutispalvelu **Televisors del Sur** (Telesur.)

Latinalaisen Amerikan uudet vasemmistolaiset johtajat haluaisivat vahvistaa maanosansa talouden ja kaupankäynnin integraatiota kohentaakseen maidensa asemaa maailmanmarkkinoilla, parantaakseen kansalaistensa hyvinvointia sekä irrottautuakseen Maailman pankin ja Kansainvälisen valuuttarahaston holhouksesta.

Etelä-Amerikan anti-imperialistinen selkäydin

Hugo Chávez esitti lokakuussa 2003 Etelä-Amerikan ja Karibian alueen maiden valtiojohtoisten öljyyhtiöiden yhteisyrityksen – **PetroAmerican** – perustamista. Yhtiön toimialue ulottuisi Rio Grandelta Tierra del Fuegoon. Yhtiö se hallinnoisi 11,5 % maailman raakaöljyvaroista.

Argentiinan, Bolivian, Brasilian, Chilen, Kolumbian, Ecuadorin, Guayanan, Paraguayn, Perun, Surinamin, Uruguayn ja Venezuelan energiaministerit kokoontuivat 26.9.2005 Caracasissa keskustelemaan Etelä-Amerikan alueen energiasektorin integraatiosta ja alueen valtavista energiavarannoista. Venezuela esitti kokouksessa strategian PetroAmerican perustamiseksi. Sen perustavoitteita olisivat mm. monenkeskinen energiapoliittinen yhteistyösopimus, jonka tarkoituksena on voimistaa alueellista yhdentymistä ja nopeuttaa päätöksentekoa sekä kohentaa öljytuottojen avulla alueen kansojen sosiaalista kehitystä.

Brasiliassa 30.9.2005 järjestetyssä Etelä-Amerikan kansainyhteisöjen päämiesten 1. tapaamisessa päätettiin ottaa konkreettisia askeleita PetroAmerican suuntaan seuraavin periaattein: Etelä-Amerikan valtioiden yhteistyö ja sen täydentäminen, kansojen keskinäinen solidaarisuus sekä niiden itsemääräämisoikeuden ja itsenäisyyden kunnioittaminen, kestävä kehitys uusiutuvien ja uusiutumattomien luonnonvarojen käytössä.

Presidentit Chávez, **Kirchner** ja **Lula t**apasivat toisensa 19.1.2006 Brasiliassa. Tapaamisen aiheena oli koko Etelä-Amerikan mantereen kattavan kaasu- ja öljyputken rakentaminen. 10 000 km:n pituisen **Etelä-Amerikan anti-imperialistisen selkäytimen** rakentaminen kestäisi seitsemän vuotta ja maksaisi 20 miljardia dollaria. Hanke olisi Latinalaisen Amerikan koko historian suurin rakennusprojekti.

Hugo Chávezin esittämän suunnitelman mukaan putkisto yhdistäisi toisiinsa Etelä-Amerikan valtiot ja edistäisi myös öljyn vientiä Kiinaan. Bolivian nykyjohto lukeutuu tämän suunnitelman kannattajiin. Maa on tällä hetkellä Brasilian suurin kaasuntuoja ja se haluaa suurentaa kaasutoimituksiaan Argentiinalle.

Bolivia liittyi imperialismin vastaiseen rintamaan

Etelä-Amerikan uusliberalismin ja imperialismin vastainen rintama lujittui merkittävästi, kun alkuperäisväestöä edustava aymara-intiaani ja sosialisti Evo Morales valittiin ylivoimaisesti Bolivian presidentiksi 18.12.2005. Tähän rintamaan kuuluvat Bolivian lisäksi Venezuela, Brasilia, Argentiina, Uruguay ja potentiaalisesti myös Chile. Myöhemmin tähän rintamaan saattavat liittyä mukaan myös Peru ja Meksiko.

Venezuelan presidentti Hugo Chávez sanoi TV-ohjelmassaan "Alo Presidente", että bolivialaiset kirjoittivat noissa vaaleissa Bolivian ja koko Latinalaisen Amerikan historiaa. Evo Moralesin vaalivoitto on samalla voitto Latinalaisen Amerikan sisäisille integraatiopyrkimyksille, totesi Chávez.

Yhteistyösopimuksia Kuuban, Venezuelan ja Kiinan kanssa

Voittonsa jälkeen Evo Morales toisti aikomuksensa kansallistaa maansa öljy- ja kaasutuotannon. Hän sanoi lisäksi, että kaikki muutkin sellaiset ulkomaisten yhtiöiden kanssa tehdyt sopimukset, joiden tarkoituksena on Bolivian luonnonvarojen ryöstäminen, tullaan peruuttamaan. Hän on luvannut lakkauttaa maassa vallitsevan kolonialistisen ja uusliberalistisen talousmallin.

Bolivian presidentti Evo Morales aloitti 30.12.2005 valtuuskuntineen ulkomaisten vierailujen sarjan, jossa ensimmäisenä kohteena oli Kuuba. Vierailun yhteydessä Fidel Castro ja Evo Morales allekirjoittivat Havannassa maiden välisen laaja-alaisen yhteistyösopimuksen.

Morales vieraili tämän jälkeen tammikuun alussa Venezuelassa, Brasiliassa, Espanjassa, Ranskassa Kiinassa ja Etelä-Afrikassa. Venezuelan tapaamisen yhteydessä allekirjoitettiin maiden kesken kahdenvälisiä yhteistyösopimuksia, jotka koskivat ensisijaisesti energiatuotantoa, koulutusta ja terveydenhuoltoa. Kaupallisiin sopimuksiin kuului mm. bolivialaisten elintarvikkeiden vientiä Venezuelaan ja venezuelalaisen öljynjalostustekonologian ja öljy- ja kaasualan osaamisen vientiä Boliviaan.

Espanjassa maan teollisuus- kauppa- ja matkailuministeri **Jose Montilla** ilmaisi tahtonsa maiden välisen yhteistyön vahvistamiseen heidän tavatessaan Madridissa. Erityistä huomiota keskusteluissa kiinnitettiin teknologiayhteistyöhön ja matkailuun.

Morales tapasi Kiinan vierailunsa aikana maan presidentin **Hu Jintaon** ja valtiokansleri **Tang Jiaxuanin** sekä Kiinan kommunistisen puolueen keskuskomitean johtoa. Tapaamisiin osallistuneet henkilöt ilmaisivat tyytyväisyytensä vierailuun ja korostivat Kiinan ja Bolivian välisten hyvien suhteiden merkitystä ja niiden edelleen kehittämisen tarpeellisuutta. Bolivia kykenee viemään Kiinaan mm. soijaa, nahkaa, nahkavalmisteita ja puuta. Kiina toimittaa Bolivialle lähinnä teknologiaa ja öljyä.

Johannesburgissa Evo Morales totesi Bolivian alkuperäisväestön taistelun oikeuksiensa puolesta ja Etelä-Afrikan mustan väestönosan taistelun rotusortoa vastaan apartheid-kautena olevan perusolemukseltaan samanlaisia ihmisoikeustaisteluita.

Presidentti Evo Morales vannoi virkavalansa

Vannoessaan virkavalaansa La Pazissa 22.1.2006 presidentti Morales ehdotti pidettäväksi hiljaisen hetken Inka-marttyyrien ja vallankumouksellisen **Che Guevaran** sekä miljoonien Latinalaisessa Amerikassa kaatuneiden ihmisten muiston kunnioittamiseksi. Virkaanastujaisissa oli läsnä 11 valtion johtajat, USA:n suurlähettiläs ja Espanjan kruunuprinssi.

Varsinaisten juhlallisuuksien ulkopuolella kymmenet tuhannet ihmiset juhlivat tapahtumaa. Heistä valtaosa edusti aymara- ja ketsua-intiaaneja. Paikalla oli myös runsaasti tina- ja hopeakaivosten työläisiä, kookanviljelijöitä sekä vasemmistolaisia ympäri maailmaa. Myöhemmin illalla presidentti Morales ja hänen varapresidenttinsä, entinen sissijohtaja **Álvaro Carcía** liittyivät mukaan tähän kansanjuhlaan.

"Minä haluan sanoa teille intiaaniveljilleni, jotka olette kokoontuneet tänne Boliviaan, että 500-vuotinen vastarintataistelumme ei ole ollut turhaa. Tämä demokraattinen ja kulttuurillinen taistelu on osa esiisiemme taistelua. Se on jatkoa **Tupac Katarin** ja Che Guevaran taistelulle."

Matti Laitinen

Lähteet: NYT, AP, www.Vheadline.com, Kominform, www.comunidadandina.org ja omat aikaisemmin julkaistut artikkelit Käessä ja TA:ssa.

Ernesto "Che" Guevaran tytär Aleida Guevara kävi Suomessa

Legendaarisen vallankumousjohtajan Che Guevaran tytär Aleida Guevara vieraili Suomi-Kuuba-seuran vieraana osana pohjoismaista kiertuettaan Suomessa 12.-14. helmikuuta. Häneen sopii hyvin sanonta: "Ei omena puusta kauas putoa". Chen tytär jakaa isänsä arvot ja tavoitteet. 1961 syntynyt Aleida Guevara on myös isänsä tapaan lääkäri. Nykyään hän toimii suuren sairaalan lastenlääkärinä Havannassa. Hän oli yksi pääpuhujista Maailman sosiaalifoorumissa vuosina 2002 ja 2005 sekä Euroopan sosiaalifoorumissa 2004. Hän on myös kirjoittanut lukuisia kirjoja Latinalaisen Amerikan tilanteesta.

Kuvassa Ernesto "Che" Guevaran tytär Aleida Guevara March Helsingissä järjestetyssä tilaisuudessa.

Suomessa Aleida Guevara esiintyi kahdessa tilaisuudessa, Helsingissä 12.2. aiheenaan maailman köyhyys ja Tampereella 13.2. aiheenaan isänsä ajattelu ja elämäntyö.

Helsingin tilaisuutensa aluksi hän totesi muutamia tilastotietoja maailman köyhyydestä: Maailmassa on tällä hetkellä 800 miljoonaa nälkää näkevää, 1200 miljoonaa ihmistä elää äärimmäisessä köyhyydessä, yli 40 miljoonaa sairastaa AIDS:ia, joista 26 miljoonaa asuu Afrikassa. 11 miljoonaa lasta kuolee vuosittain parannettavissa oleviin sairauksiin.

Kaikki tämä johtuu maailman talouden rakenteiden epäreiluudesta. Euroopan pitäisi muistaa, että se hyvinvointi, mitä täällä on, on tulos satojen vuosien hyväksikäytöstä. Maailman kauppa toimii sillä tavalla, että se syrjii köyhiä maita. Ongelmana on, että kun köyhät maat myyvät tavaroitaan, niin ne ostetaan halvalla, ja kun puolestaan rikkaat maat myyvät tavaraa köyhille, niin se tapahtuu kalliilla. Rikkaat maat eivät avaa markkinoitaan köyhien maiden tavaroille.

USA on ollut luomassa FTAA vapaakauppa-aluetta koko Amerikan mantereelle. Hyväksyttynä tämä sopimus tekisi USA:n koko maanosan hallitsijaksi. Meksiko on allekirjoittanut sopimuksen ja nyt se joutuu tuomaan viljaa ja puuvillaa USA:sta, vaikka se ennen oli näiden suhteen viejämaa.

Käytännössä USA estää muiden maiden tavaroiden pääsyn alueelleen. Jos meksikolainen rekka yrittää päästä USA:han, sanotaan, etteivät tuotteet vastaa laatu- ja terveysvaatimuksia. Kun sitten tuotteita parannetaan, silloin sanotaan, että auto ei ole määräysten mukainen. Kun auto sitten korjataan, pääsy evätään sanomalla, ettei kuski osaa englantia. Tällainen menettely ei anna köyhille maille mitään mahdollisuuksia, koska köyhillä mailla ei ole varoja suuriin teknisiin uudistuksiin. Ainoa asia, jonka tuonti köyhistä maista rikkaille maille sopii, on koulutetut ja lahjakkaat ihmiset.

Usein korostetaan, kuinka paljon rikkaat maat antavat köyhille maille kehitysapua. USA on antanut kehitysapua Latinalaiselle Amerikalle 53 mrd $, mutta samalla nämä maat maksavat velkaansa USA:lle 330 mrd. dollaria. Kehitysapua kannattaa verrata sotilasmenoihin. Maailmassa sotilasmenot ovat lähelle 1000 mrd. $, josta USA:n osuus on melkein puolet, lähennellen 500 mrd. $.

Tässä on näitä syitä, miksi 75% ihmiskunnasta elää alikehittyneissä olosuhteissa. Vielä 80-luvulla ero rikkaimpien ja köyhimpien maiden välillä oli 37-kertainen. Vuonna 1992 se oli jo 60-kertainen ja nyt 74-kertainen.

Aleida Guevara kertoi myös Kuuban lukutaito-ohjelmasta. Hän kävi mm. Roomassa eräässä konferenssissa, jossa käsiteltiin lukutaidottomuuden poistamista. Hän ihmetteli, kun ongelmaa haluttiin ratkoa pääasiassa tietokoneilla. Hänelle tuli mieleen, että kohta linnun lauluakin kuunnellaan vain tietokoneilta. Hän luuli tulleensa konferenssiin toiselta mantereelta, mutta tuossa tilanteessa hän tajusikin tulleensa kokonaan toiselta planeetalta.

Tällaiset kokemukset pakottavat ihmettelemään, kuinka on mahdollista, ettei rikkaampi puoli maailmasta tajua, ettei se tule toimeen ilman köyhempää osaa maapallosta.

Uusliberalistinen politiikka johtaa myös aivan käsittämättömiin ristiriitoihin maailmassa. Esimerkiksi Argentiina oli vielä muutama vuosi sitten maailman 10. tilalla viljantuotannossa. Nyt lapsia kuolee siellä nälkään. Samoin Brasilian eteläosissa kuollaan nälkään, vaikka maaperä alueella on maailman viljavinta.

Tämä tilanne tulee ymmärtää ja asioille on tehtävä jotakin. Jos emme onnistu siinä, olemassaolomme lajina on uhattuna maapallolla, koska sallimme, että meitä suuressa mittakaavassa tuhotaan. Missä nyt ovat maailman tiedemiehet, kun he eivät nosta ääntään tällaista vastaan, kysyi Aleida Guevara.

Lopuksi hän kiteytti sanomansa kolmeen perusasiaan:

1. Maailmasta puuttuu paljon kunnioitusta. En usko minkäänlaiseen jumalaan, mutta minun täytyy kunnioittaa kaikkia ja kaikkien vakaumusta, jotta myös minua kunnioitettaisiin. Esimerkiksi musliminaisten huivit. Vain he itse voivat päättää huiveistaan.

2. Kysyn myös, miksi rikkaat maat eivät ole koskaan pyytäneet köyhiä maita apuun ratkomaan sisäisiä ongelmiaan. Niin ei ole tapahtunut koskaan. Kuka on antanut USA:lle, briteille tai Euroopalle luvan määrätä, kuinka muissa maissa eletään? Voi olla, että maailmassa on ihmisiä, joista emme pidä, mutta vain kyseisen maan omat ihmiset saavat päättää, tuleeko kyseisestä henkilöstä presidentti vai ei.

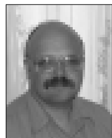
3. Kansainvälinen solidaarisuus on tärkeää. Vain ansaitsemalla muiden kunnioituksen, voimme myös auttaa. Vain tällä tavalla voimme rakentaa siltoja ja parempaa maailmaa.

Tilaisuuden lopulla käydyssä keskustelussa eräs yleisöstä kysyi, voisimmeko me myös Suomessa saada Kuubalta lääkäriapua, kun meillä täällä rikkaassa maassa ei enää terveydenhoito tahdo toimia ollenkaan. Samoin ihmiset meillä köyhtyvät köyhtymistään ja yhä useammat joutuvat jonottamaan leipäjonoissa.

Aleida vastasi: "Niin, meillä Kuubassa on paljon helpompi olla kommunisti kuin täällä!"

Reijo Katajaranta

Venäjän ja Ukrainan kaasukonfliktista

Venäjä ja Ukraina neuvottelivat useita kuukausia Venäjän kaasun toimitusehdoista Ukrainalle vuodelle 2006. Venäjä vaati melkein viisinkertaista hinnankorotusta, Ukraina ei sitä hyväksynyt. Molemmat osapuolet taistelivat katkeraan loppuun asti. Sopimukseen ei päästy uuteen vuoteen mennessä ja kaasuyhtiö Gazprom pysäytti tammikuun 1. kaasunjakelun Ukrainaan.

Puhtaasti laillisesti katsottuna Venäjällä oli todella oikeus nostaa kaasun hintaa. Kaasun maailmanmarkkinahinta on noussut 200 dollarilla ja pelkästään Venäjän taloudellisten vaatimusten kannalta katsottuna hinnan nosto on oikein, "mutta". Käytännössä kaasuntuottaja ei voi noin vain viisinkertaistaa hintaa koska tällainen nostaminen uhkaa raunioittaa asiakkaan talouden, joka taas on epäedullista tuottajalle itselleen. Tämä on erityisen totta Ukrainan suhteen, jonka talous perustuu energian saatavuuteen (metalliteollisuus jne.). Toisaalta Ukrainan taloudelliset vaikeudet luovat väistämättä vaikeuksia myös Venäjälle, jonka talous nykyään kasvaa vain paperilla, varsinkin kun Ukrainaan viedystä kaasusta saadut lisätulot eivät saavuta Venäjän tavallista kansaa – tätä ei juuri kukaan epäile.

Mikä selittää Venäjän johdon tällaisen itsepintaisuuden? (Gazprom mitä ilmeisimmin vain toteutti Kremlistä tulevia käskyjä). Tästä on muutamia selityksiä. Ennen kaikkea Kreml halusi kurittaa Justshenkoa hänen Venäjän vastaisesta politiikastaan. Tosiasiassa herra Putinin kielteinen asenne Ukrainan nykyistä hallintoa kohtaan on hyvin tunnettu. Myös on hyvin tunnettua Putinin hallinnon äärimmäinen epäpätevyys. Se on toistuvasti osoittanut olevansa kyvytön järjellisiin toimenpiteisiin. On aivan mahdollista, että Kremlin "strategit" ovat päättäneet, että jo kylmissään olevat ukrainalaiset äänestäjät voidaan kahakan myötä jäädyttää, niin että he juoksevat nopeasti äänestämään Justshenkoa vastaan.

Oikeastaan Venäjän poliittiset tappiot Ukrainan kuluttajien pitkän kaasukatkon myötä näyttävät yksinkertaisesti kauheilta. "Rankaisemalla" Justshenkoa Venäjän johto on päinvastoin antanut hänelle todellisen lahjan. Venäjän vastaisten mielialojen aallossa Justshenko voi helposti yhdistää Ukrainan oman politiikkansa ympärille ja voittaa tulevat vaalit. Venäjän vastaiset mielialat ovat vahvistuneet Ukrainassa jopa tämän lyhytaikaisen konfliktin jälkeen. Ja kun asunnot kylmenevät kaikkialla Ukrainassa, jopa kaikkein venäjämielistenkin poliitikkojen on vaikea selittää kannattajilleen, miksi näin on käynyt. Ukrainan parlamenttiin tulisi näin ollen muodostumaan Justshenkoa kannattava rintama, joka tulisi kaikin voimin työntämään Ukrainaa Natoon, kun taas läntisten tietolähteiden mukaan Ukrainan jäsenyys Natossa otetaan esille v. 2008.

Kaikesta huolimatta tuloksena "kaasukonfliktista" merkittävä määrä ukrainalaisia (galluppien mukaan 25-30%) on alkanut suhtautua Venäjään huonommin, tällainen ilmestyskirjan omainen käsikirjoitus on nyt erittäin mahdollinen. "Kaasukonflikti" meni ohi nopeasti ja sen jälkeiset seuraukset Ukrainassa on jo selvitetty, mutta näyttää, että poliittiset seikat – olivatpa ne mitä tahansa – on sivuutettu puhtaasti taloudellisista syistä.

On yleisesti tunnettua, että nykyiset Neuvostoliiton jälkeiset poliitikot ovat ennen kaikkea liikemiehiä ja kysymykset omasta henkilökohtaisesta hyvinvoinnista ovat tärkeintä heille. Kun katsotaan missä olosuhteissa "kaasukonflikti" on synnytetty, tahattomasti tulee mieleen, että joku suurista ja mahtavista johtajista on ansainnut rahaa siitä. (Tosiasiassa Ukrainan parlamentissa on jo havaittu, että 70 miljoonaa dollaria tästä varojen siirrosta on tullut niiden yhtiöiden tileille, jotka ovat "lähellä presidentti Justshenkoa".) Arvioikaa itse: Ukrainan ostama keski-aasialainen kaasu maksaa Gazpromilta ostettuna 50 dollaria / 1000 kuutiometriä. Sitten Venäjän ja Ukrainan rajalla siihen sekoitetaan toinen osa keski-aasialaista kaasua, jonka Venäjä jo on ostanut ja se myydään edelleen 95 dollarilla, mutta ei Ukrainalle, vaan eräälle sveitsiläiselle yhtiölle "Rosukrenergolle", jonka omistavat tuntemattomat henkilöt! Ja tämä kummallinen yhtiö myy kaasun takaisin yhteiselle venäläis-ukrainalaiselle yhtiölle. Tämä vaikuttaa kuin salapoliisiromaanin juonelta, jossa mafia on pesemässä varastettua rahaa, eikö vain? Mutta tämä ei ole kaikki. Jaetun kaasun tilavuuksista päätellen Venäjän kaasu ei päädy Ukrainalle vaan ainoastaan keskiaasialainen kaasu, jonka ovat yhdessä ostaneet Venäjä ja Ukraina. Lyhyesti sanottuna, kuten presidentti Putin sanoi, tämä on hyvin läpinäkyvää taloudellista toimintaamme, joka perustuu markkinatalouden periaatteisiin.

Onko mahdollista kehittää tällaista monimutkaista järjestelyä sattumanvaraisesti improvisoiden ja muutamiksi päiviksi, lisäksi avoimen vastakkainasettelun olosuhteissa? Tuskin. Näyttää, että edellä mainitut osapuolet olisi heitetty näyttelijöiksi. Molemmat osapuolet ovat esittäneet kansalaisilleen lujuuttaan "ulkoista vihollista" vastaan. He ovat vahvistaneet suosiotaan ja ovat siten julistautuneet voittajiksi. Lisäksi joku on lisännyt "höyheniä heidän pesiinsä". Kuka on kärsinyt? Vain meidän veljelliset kansamme. Mutta ketkä näistä IVY-maiden johtajista ovat huolissaan siitä?

Sergei Skvortsov
NKP:n keskuskomitean ensimmäinen sihteeri

Pohjois-Korean talous kehittyy suotuisasti

Korean demokraattinen kansantasavalta kohtasi merkittäviä vaikeuksia 1990-luvulla SEV:in häviämisen ja luonnonkatastrofien myötä. Määrätietoisella työllä maa on kuitenkin askel askeleelta pystynyt kehittämään tuotantoaan siten, että tällä hetkellä ruuanjakelussa on päästy kriisiä edeltäneelle tasolle.

Tässä riisinkorjuukone odottelemassa pellolle pääsyä Pjongjangin lähellä sijaitsevalla valtiontilalla. Kuva on vuodelta 2001, jolloin pahimmat vastoinkäymiset oli jo ohitettu. Lännessä on koko ajan levitetty "disinformaatiota" Pohjois-Koreasta, eli suomeksi sanottuna valehdeltu. Eihän tällaista konetta pitänyt Koreassa edes olla.

Ongelmallinen 1990-luku

Pohjois-Korea joutui vakavien ongelmien eteen 1990-luvulla elintarviketuotannon ja osin myös teollisuustuotannon taantuman myötä. Merkittäviä ongelmia aiheutti Neuvostoliiton, muiden Itä-Euroopan sosialistimaiden ja ennen kaikkea SEV-talousjärjestön romahdus. Teollisuuden osalta ongelmia aiheutti Pohjois-Korean raskaan teollisuuden menekkivaikeudet ja energian puute. Maatalouden osalta energian puutteen ohella vaikeuksia aiheutti lannoitteiden ja torjunta-aineiden saannin ongelmat. Osaltaan lannoitteiden ja torjunta-aineiden puutetta aiheutti energianpula, jonka vuoksi esim. lannoitetehtaita ei voitu käyttää täydellä teholla ja osin niiden tuonnin merkittävä väheneminen Neuvostoliitosta.

Ongelmia pahensivat 1990-luvulla sattuneet luonnonkatastrofit, kuten tulvat ja maanvyörymät. Onnettomuudet pilasivat paljon viljelysmaata, josta muutenkin on puutetta. Pohjois-Koreastahan on 80 % vuoristoa. Lisäksi tulvien aiheuttama maaperän suolaantuminen pilaa maan viljelyskäyttöarvoa pitkiksi ajoiksi.

Näiden ongelmien seurauksena Pohjois-Korea joutui nälänhädän kouriin. Tutkijat arvioivat, että nälänhätä lisäsi kuolleisuutta normaaliin verrattuna siten, että voidaan puhua 400 000 ennenaikaisesti kuolleesta henkilöstä. Länsimaiden viestimien puheet miljoonista kuolleista ovat joka tapauksessa puhdasta vihollispropagandaa.

Vähän kerralla eteenpäin

Pohjoiskorealaiset vastasivat nopeasti kasvaviin ongelmiin. Maataloutta kehitettiin raivaamalla lisää viljelysmaata. Energianhuoltoa parannettiin aloittamalla ydinenergiaprojekti, joka sittemmin joutui USA:n hampaisiin, mutta myös pieniä ja keskisuuria vesivoimaloita rakennettiin tuhansia. Ratkaisuita haettiin luottaen korealaisten kykyyn ratkaista syntyneet ongelma itse ja riippumattomasti – siis Juche-aatteen pohjalta.

Viimeisen kolmen vuoden aikana maatalouden satotaso onkin parantunut merkittävästi. Vuonna 2003 pääsatokasvien sadoksi arvioitiin 4,9 miljoonaa tonnia, vuonna 2004 5,1 miljoonaa tonnia ja vuonna 2005 6 miljoonaa tonnia. Viimeisen viiden vuoden aikana viljan tuontitarve onkin laskenut merkittävästi. Vuonna 2000 viljan tuontitarpeeksi arvioitiin yli 2000 tonnia ja vuoden 2005 keväällä tuontitarpeeksi arvioitiin 897 tonnia. Syksyllä 2005 KDKT:n hallitus ilmoittikin, että se ei enää tarvitse suoraa ruoka-apua, vaan se toivoo avun jatkossa olevan kehitysapua maatalouden ja teollisuuden kehittämiseksi.

Kiinan ja Korean yhteistyösopimus

Pääosin tilanteen korjaantumiseen on vaikuttanut satotasojen jatkuva parantuminen, mutta myös lokakuussa 2005 solmitulla Korean demokraattisen kansantasavallan ja Kiinan kansantasavallan välisellä talousyhteistyösopimuksella lienee tähän oma vaikutuksensa. Sopimuksen ansioista saataneen suhteellisen nopeasti korjattua KDKT:n energiahuollon puutteet. Yhteistyöasiakirja sisältää myös muita kaupallisia järjestelyitä, joiden puitteissa teollisuus- ja maataloustuotteiden kauppavaihto maiden välillä on tehostunut nopeasti ja voimakkaasti.

Ruoka-avusta kehitysapuun

Korean demokraattisen kansantasavallan hallitus on toivonut, että kansainvälinen apu suunnattaisiin ruoka-avun sijaan kansainvälisenä kehitysapuna, joka auttaisi maatalouden ja teollisuuden kehittämisessä.

Korean maatalouden kehittämisessä on muutamia keskeisiä ongelmia. Näistä mainittakoon hyvälaatuisen siemenen ja siemenperunan, lannoitteiden, kuljetuskaluston sekä energian puute. Energian puute on näistä ehkä tärkein. Energian ja varaosien puute rajoittaa käytettävissä olevien traktoreiden ja kuorma-autojen määrää. Tämä vaikeuttaa lannoitteiden ja kalkin kuljettamista sekä sadonkorjuuta. Kalkin kuljetusongelmien vuoksi peltojen happamuus on hälyttävästi lisääntynyt vaikka kalkkia olisikin Koreasta saatavissa. Happamuuden lisääntyminen laskee satotasoja.

Kylvö- ja sadonkorjuukaluston puute hidastaa sadonkorjuuta ja kylvöä niin, ettei niitä aina voida tehdä suotuisimpana aikana ja tämä taas vähentää satopotentiaalia. Energian puutteen vuoksi myöskään lannoitteiden tuotantoa ei ole saatu täydessä mitassa käyntiin. Näin ollen ruoka-apua paremmin korealaista yhteiskuntaa ja sen myötä elintarvikeomavaraisuutta voitaisiin kehittää siirtymällä ruoka-avusta kehitysapuun.

Luonnollisesti USA vastustaa tätäkin siirtoa. Vastustus osoittaa, ettei USA:lla ole lainkaan halua auttaa Korean demokraattista kansantasavaltaa kehittämään omaa tuotantoaan, vaan USA:lle on tärkeää, että ruoka-apu antaa sille ”neuvotteluvaraa”. Lisäksi USA katsoo, että kehitysavun kohdentamista on ruoka-apua vaikeampi valvoa.

Yhdysvallat on maailman ruokaohjelman (World Food Program) suurin lahjoittaja. Se antaa pääosan lahjoituksistaan ruokatavarana. EU hankkii 90 % antamastaan ruoka-avustaan paikan päältä koska se vähentää kuljetuksia, on nopeampaa, halvempaa sekä tukee vastaanottajamaan taloudellista kehitystä. Sen sijaan USA:n avusta vain yksi prosentti hankitaan paikanpäältä. Loput 99 % ruoka-avusta on amerikkalaisten elintarvikejättien hallinnassa. USA:n antama kehitysapu on siis rakennettu siten, että se ei palvele ensisijaisesti avun saajaa vaan se lähtee amerikkalaisen suurpääoman tarpeista.

Korean demokraattisen kansantasavallan taloudellinen kehitys ja bruttokansantuotteen kasvu on jatkunut koko 2000-luvun 1990-luvun taantuman jälkeen. Pohjois-Korealla on potentiaalia kasvaa ja kehittyä mutta keskeinen pullon kaula on edelleen USA:n ja muiden vihamielisten valtioiden Pohjois-Koreaa vastaan harjoittama eristämispolitiikka – politiikka jota on jatkunut jo yli 50 vuotta.

Juha Kieksi / KÄ

Lähteet:
Kominform, FAO, Ahn, C.: Pohjois-Korea tarvitsee kehitystä ruoka-avun sijaan. Kumppani 2/2006.

Paek Sung Chol palasi kotiin

Paek Sung Chol vaimonsa, poikansa ja tyttärensä kanssa lähdössä kotiin. Kuva Juha Kieksi.

Suomaisten Korean ystävien hyvin tuntema lähetystösihteeri Paek Sung Chol on palannut kotiin neljän vuoden työrupeaman jälkeen. Paek lähti perheineen junalla Helsingin ja Moskovan kautta kohti Pjongjangia torstaina 9.2. Juha Kieksi tapasi Paekin perheineen Helsingissä ja toivotti hyvää vointia ja menestystä Juche-aatteen opintoyhdistyksen, Kommunistien liiton ja kaikkien Korean ystävien puolesta.

Paek Sung Chol hoiti Suomeen liittyviä asioita Korean demokraattisen kansantasavallan suurlähetystössä Tukholmassa neljän vuoden ajan. Tänä aikana opimme tuntemaan Paekin miellyttävänä ja sydämellisenä toverina. Paek siirtyy uudessa tehtävässään Korean demokraattisen kansantasavallan ulkoministeriön Skandinavian asioiden osastolle ja hänen vastuualueeseensa kuuluvat edelleen mm. Suomen asiat.

Paekin seuraajana Tukholman lähetystössä jatkaa ensimmäinen sihteeri, toveri Kim Yong Guk. Monet muistavat hänet edelliseltä komennukseltaan Tukholmasta puolikymmentä vuotta sitten.

Toivotamme sekä Paekille että Kimille menestystä uudessa työssä.

JK/KÄ

KDKT:n päivälehtien yhteinen uuden vuoden pääkirjoitus

(referaatti)

Korean Työväenpuolueen Keskuskomitean pää-äänenkannattaja Rodong Sinmun sekä lehdet Josoninmingun ja Chongnyonchonwi julkaisivat 1.tammikuuta yhteisen pääkirjoituksen otsakkeella “korkeampia harppauksia suuren kansallisen kunnianhimon ja luottamuksen saattelemana”.

Yhteisessä pääkirjoituksessa todetaan aluksi vuoden 2005 saavutuksista, kuten mm.Korean Työväenpuolueen 60-vuotisjuhlallisuuksista, jotka olivat menestys mm.Arirang-joukkovoimisteluesityksen kautta. Arirangin kautta Työväenpuolueen 60-vuotinen taival sai paljon kansainvälistä huomiota.

Vuoden 2005 aikana myös monet kansantaloudelliset projektit saatiin valmiiksi. Näihin lukeutuvat esim. Taeanin Ystävyyden lasitehdas, Paekma-Cholsan kanava ja monet muut maataloutta ja teollisuutta kehittäneet rakennushankkeet. Vuotta 2005 kuvataan myös vuodeksi, jolloin Songun-politiikkaan nojaava Korean kansa taisteli entistä suuremmalla voimalla USA:n imperialismia ja ylivaltapyrkimyksiä vastaan.

Päivälehtien yhteisessä pääkirjoituksessa uutta vuotta 2006 kuvataan vahvan loistokkaan sosialistisen valtion vahvistamiseksi Songun-lipun alla. Korealaista sosialismia politiikassa, taloudessa ja sotilaallisissa ratkaisuissa tulee edelleen vahvistaa.

Päivälehtien yhteinen pääkirjoitus myös kehottaa kaikkia Korealaisia niin etelässä kuin pohjoisessakin taisteluun USA:n imperialismia vastaan. USA on loppujen lopuksi suurin poliittinen ja sotilaallinen este Koreoiden riippumattomalle ja rauhanomaiselle jälleenyhdistämiselle, pääkirjoituksissa korostetaan. KDKT:n ulkopolitiikassa halutaan korostaa rauhanaatetta ja työtä sotaa vastaan, jota USA koko ajan lietsoo Korean Niemimaalla.

Pääkirjoituksessa Korealaisia pyydetään yhtymään 15.kesäkuun julkilausuman henkeen ja tätä kautta tekemään kaikkensa rauhan ja vakauden puolesta niemimaalla - niin pohjoisessa kuin etelässäkin.

Antti Siika-aho

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Kidutuksen suurvalta

Uutisia: USA:n armeija tappaa tiedemiehiä ja lehtimiehiä Irakissa, 51 kuollut - Lääkärit auttaneet kiduttamaan vankeja. Eivät ilmoita väärinkäytöksistä, väärennetään kuolintodistuksia." (Washington Post 6.1. 2005) - Pentagon kieltäytyi Physicians for human rights - järjestöltä pääsyn Abu Graibhin vankilaan - USA jatkaa kiduttamista Guantanamossa (Amnesty).

Minneköhän USA:lta unohtui Hippokrateen vala? Vai tehdäänkö USA:n armeijaan liittyessä aina kaupat pirun kanssa?

Nyt Bushin kannatus USA:sa on romahtanut alle 50 :n prosentin. Bushia arvostellaan yhä avoimemmin ja kriittisemmin. Euroopan hallitukset ovat hiljaa. Euroopan kansat ovat vastustaneet USA:n hyökkäystä Irakiin. Siitä huolimatta useat Euroopan maat aikovat avustaa USA:a kouluttamalla irakilaisia poliiseiksi USA:n koulutuskeskuksissa – taistelemaan USA:n rinnalla. Suomi toki on jo ollut kouluttamassa, sillä partiopoika Paavo Lipponen halusi ytimiin.

Alberto Gonzales tuntee oikean ja väärän: "Pidätetyille voi käyttää erilaisia tekniikoita. Voi uhata. polttaa tai keittää elävältä." Näin hän sanoi senaatin kuulemistilaisuudessa elokuussa 2002. Samainen roisto sanoi myös: "Vain sellainen on kidutusta, joka johtaa kuolemaan tai vakavaan ruumiinvammaan. Muunlainen käsittely ei ole kidutusta." Myöhemmin Bush valitsi hänet joksikin korkeaksi lainvalvojaksi.

Condoleezza Rice puolusteli USA:n toimintaa joulukuussa 2005: "USA toimii lakiensa mukaan." Niinpä. Edeltähän selvisi lain tulkinta!

"Suunnitellaan uusia vankiloita Afganistaniin, Jemeniin ja Saudi-Arabiaan", kertoi Washington Post. USA:n tapa "lainata" vankeja alkoi huumesodan aikana. Vangittuja huumeparoneja "pehmitettiin" ennen kun heidät tuotiin oikeuteen USA:han. CIA-virkailija sanoi: "Se on kidnappaus."

Saksalainen automyyjä, Khaled el-Masri kidnapattiin 13.12. 2003 ollessaan lomalla Serbian Makedoniassa. Hän päätyi USA:n kontrolloimaan vankilaan Afganistaniin. Kuulustelumenetelmät olivat samat kuin Abu Graibhissa eli tukehduttamista, kuvaamista alastomana, ruiskutettiin huumeita suoneen ja hakattiin. Hänet vapautettiin 29.5.2004 ja jätettiin ilman asiapapereita Albaniaan. Saksan viranomaiset keräävät todisteita hänen kertomuksensa tueksi. (The Insider 14.1.2005)

Saksan Angela Merkel sai USA:lta vastauksen (liittyen el-Masriin) "Erehdyimme henkilöstä." Hän tyytyi vastaukseen eikä kysellyt tyhmiä kuten: Oliko kiduttaminenkin erehdys? Nyt siis USA:n tarkoitus pyhittää keinot -politiikka on saanut Saksasta ymmärtäjän. Kuinka monta kertaa USA:laiset voivat vielä "erehtyä kiduttamaan" ennen kuin "merkillinen Angela" pitää sitä rikoksena ihmisoikeuksia vastaan?

Aiemmin Joshka Fischer tuomitsi väkivaltaiset iskut Irakin miehittäjiä vastaan. Hän varmaankin olisi tuominnut myös Hitlerin väkivaltaisen vastustamisen! Miehittäjä saa siis käyttää väkivaltaa, mutta irakilaisten pitäisi tyytyä siihen mitä miehittäjät päättävät. Kuulostaa länsimaiden vapaudelta päättää irakilaisten puolesta.

Väitettiin, että CIA:lla on vankiloita Euroopassa. EU:n ministerit sanovat ettei siitä ole todisteita. Colin Powell sanoi: "Turhaa jeesustelua. USA on lennättänyt vankeja yhteistyössä Euroopan valtioiden kanssa jo kauan. Ei tässä ole mitään uutta." Niin, ei vankien lennättämisessä toki ole mitään uutta, mutta onko sekin vanha juttu, että jenkkien vankeja on kidutettu Euroopassa?

Samainen Powell väitti BBC:ssä: "Emme me tienneet. Me kaikki olimme tiedustelun väärien tietojen varassa ja uskoimme niihin." Kun muistaa kuinka ensin Saddam Husseinin antautuminen olisi estänyt sodan - ja hetkeä myöhemmin USA ei siihen suostunutkaan, kuinka herkeämättä etsittiin tekosyitä aloittaa sota, täytyy sanoa, että Colin Powell on joko idiootti tai valehtelija! Koska hän ei ole idiootti, hän ei tunnusta olevansa valehtelija.

Bush sallii joukkojensa käyttävän valkoista fosforia irakilaissiviilejä vastaan! Turkille EU sanoo: "Jos lopetatte vankien kidutuksen ja kunnioitatte ihmisoikeuksia niin pääsette EU: iin". Ihmetyttää, että EU ei laita samoja ehtoja suhteiden parantamiseksi USA:lle.

Dick Cheney teki lakialoitteen, joka olisi sallinut USA:laisten kiduttaa ei-usalaisia terroristeiksi epäiltyjä. Ei tietenkään USA:ssa vaan ulkomailla. (Aivan kuin se olisi pienempi paha!). Senaatti ei hyväksynyt sitä, siis sitä, että se julkisesti hyväksyisi kidutuksen kuulustelumenetelmänä. Salaahan sitä on käytetty ainakin Korean sodasta lähtien. Bush olisi sallinut paatuneimpien epäiltyjen kiduttamisen. Puuttuu vain, että Bush julkisesti siteeraisi Don Juania ja sanoisi: "Enkö tappanutkin hyvin?"

Hannu Alm
Helsinki

Aamulehden lallatus Ukrainan historiasta

Marita Vihervuoren kirjoitukseen Aamulehdessä 1.10. Ukrainan "oranssien" vallanpitäjien keskinäisestä valtataistelusta sisältyi täysin harhaanjohtava esitys Ukrainan historiasta I ja II maailmansodan välisenä aikana. Vihervuori kirjoittaa:

"Vuoden 1917 lokakuun vallankumous merkitsi suurta kärsimystä. Suurin osa ukrainalaisista ei halunnut neuvostojärjestelmää, ja maa taisteli vuosikausia punaisia vastaan. Maa joutui Neuvostoliiton helmaan vasta 1922."

Lokakuun vallankumous merkitsi välittömästi Ukrainalle Brest-Litovskin rauhaa, jossa Ukraina jäi lähes kokonaisuudessaan Saksan-Itävallan puolelle. Lokakuun vallankumous merkitsi myös Puolan irtautumisen sinetöimistä Venäjästä. (Se kuului Tsaarin papereiden mukaan nimenomaan Venäjään "Veikselin kuvernementtina" Puolan kapinasta 1860 luvulla vuoteen 1917, eikä vain Tsaarin imperiumiin, kuten Suomi, vaikka ulkovallat eivät olleetkaan tuota Puolan statuksen muuttamista tunnustaneetkaan, ja siellä myös käytännössä noudatettiin omaa vanhaa lakia kaikkein korkeimpia valtiollisia asioita lukuun ottamatta.) Saksan blokin romahtaessa Puolan johtoon noussut "menshevikki" Joszef Pilsudski aloitti ns. interventiosodan Ukrainan valloittamiseksi. Ukrainan ns. separatistit, alun perin Ukrainan liittämistä Itävaltaan ajaneet atamaani Skoropadskin joukot sekä Ranskan ja Puolan tukemat Simon Petljuran joukot taistelivat sekä punaisia että valkoisia vastaan ja myös keskenään. Pilsudskin joukot eivät aluksi pärjänneetkään punaisille, jotka olivat kohta Varsovan porteilla. Tällöin Puolan armeijan otti komentoonsa Ranskan armeijan esikuntapäällikkö Maxime Veygand, ja hän sai punaisten hyökkäyksen pysäytetyksi, ja onnistui Ranskan tuella nappaamaan Puolan vallan alle myös ukrainankielisen ja ortodoksisen Länsi-Ukrainan.

Vihervuori jatkaa:

" Märkivin haava on maatalouden kollektivisointi 1930-luvulla. Josef Stalin oli päättänyt hävittää Ukrainan talonpoikaisluokan. Tuloksena arviolta kymmenen miljoonaa ihmistä kuoli tahallisesti aiheutettuun nälänhätään. "

Kyllä on perin järjettömästi "arvoitu"! Vuosien 1930 ja 1940 välisenä aikana Ukrainan väkiluku nousi 30 miljoonasta 40 miljoonaan, josta noususta noin viisi miljoonaa johtui Länsi-Ukarainan alueliitoksesta v. 1939. Muuttoliike suuntautui kaiken aikaa Ukrainasta poispäin.

Täältä löytyvät (tuolta ajalta) "oikealla hehtaarilla" olevat väestötiedot: http://www.tacitus.nu/historical-atlas/population/russia.htm

"Kommunismin musta kirja" kertoo sinänsä älyttömyyksiä vilisevässä selostuksessaan "aiheutetun" nälänhädän uhreja olleen 6 miljoonaa, jotka olisivat kertyneet "muutaman kuukauden kuluessa" talvella 1932-1933, kun Stalin oli määrännyt "kulakkien hävittämisestä luokkana". Entisenä ja ehkä nykyisenäkin trotskilaisena kirjoittaja Stefane Courtois tietää taatusti tuollaisen lauseen marxilaisessa tekstissä tarkoitavan vastavaa kuin "kulakkien hävittäminen itsenäisen yrittäjän ominaisuudessa" (eikä suinkaan henkilöinä), Ukrainan varsinainen "kulakkiluokka" oli sitä paitsi saanut ankaran suoneniskun jo sisällissodassa) sillä "luokka" ei tarkoita "ihmisryhmää" vaan "tulonsaajatyyppiä" (asteikolla pääoman arvonlisäys, maankorko, palkkatyö, läänitysosuus, aatelinenkaan ei ole luokkamielessä aatelinen, ellei hän saa vasalleilta läänitysmaksuja ja ole juridisesti etuoikeutettu!). Sitä paitsi jokin ryhmä voidaan hävittää henkilöinä, mutta ei luokkana, jos esimerkiksi uskonsodassa tapetun papiston tilalle asetettu heti uusi papisto vastaavaan asemaan! "Kulakit" eivät olleet "talonpoikaisto", sitä olivat myös kolhoosilaiset.

Natsi-Saksan tuhoamiskoneisto jyräsi kymmenen vuotta pääasiassa puolustuskyvyttömien juutalaisten ja muiden tuhoamiseksi ikään ja sukupuoleen katsomatta, ja "pääsi" sinä aikana yhdeksään miljoonaan uhriin. Vastaavaa tapahtui Belgian Kongossa 1890 - 1909. Olisi ollut samaa, kuin nyt olisi EU:ssa "kerätä ruoka pois" ranskalaisilta ja italialaisilta tuolla keinolla "järjestää" nälänhätä silloisessa Ukrainassa! Maaseudulta käsin voidaan kyllä tunnetusti järjestää kaupunkeihin nälänhätä, mutta päin vastoin se ei pelaa. Ja maaseudulla ne kuivuuden uhrit olivat, miten paljon heitä sitten olikin. Ukrainasta pääsi muuttamaan muille alueille, joissa ei ollut nälänhätää. Niin tapahtui myös Puolan Länsi-Ukrainassa, sieltä muutettiin tuolloin suurin joukoin Kanadaan, Argentiinaan ja Australiaan.

Edelleen Vihervuori kirjoittaa: "Ukrainan nälkänä tunnettu nälänhätä on tänään jokaisen suussa, sitä käsitellään televisiossa, siitä keskustellaan kahviloissa. "

Noin saattaa tietysti olla. Mutta jos noin valitettavasti on asia, niin meidän suomalaisten tai esimerkiksi EU:n ei missään tapauksessa pidä ryhtyä miksikään "osapuoleksi" tunnetusti jääräpäisten ukrainalaisten fasistien keskinäisessä "kilpalaulannassa" johon oikeakin vastapuoli lopulta pitää löytyä maan sisäpuolelta eikä sen ulkopuolelta.

Liekö pelkää sattumaa, että Halonen on valinnut kampanjakrääsänä joukkoon aivan samannäköisen huivin kuin niiden Ukrainan "oranssien" lippu?

Tässä pari nettilinkkiä Ukrainan nälänhätään, kommunistinen ja porvarillinen "puolueettomuutta tavoitteleva":

http://www.modern-communism.ca/mc43803.htm

http://www.eh.net/bookreviews/library/0870.shtml

Risto Koivula, DI, Tampere

"EU pilaa itse maineensa"

Oheisella otsikolla varustettu juttu oli Etelä- Suomen Sanomien pääkirjoituksena vuodenvaihteessa. On peräti kummallista, että valtalehden pääkirjoituksessa esitetään EU- kritiikkiä. Aikaisemmin tätä ei juuri päässyt lukemaan.

En tiedä oliko tämä aitoa kritiikkiä, mutta hyvä olisi, jos valtamediakin alkaisi heräämään karuun todellisuuteen.

EU ei enää todennäköisesti pysty saamaan takaisin menetettyä luottamusta, vaikka kuinka yrittäisi. Kansalaisista suurin osa alkaa nähdä kuinka heitä on huijattu. Palatakseni otsikkoon "EU pilaa itse maineensa" täytyy sanoa, että se on itse asiassa jo pilannut sen. Tämä on meille EU:n vastustajille pelkästään hyvä asiailon aihe. Eläköön Suomi!

Juha Forss
Lahti

Panokset kovenevat

Riita kytee maailmassa varsin näkyvällä tavalla. Meille se näyttäytyy uskonsotana, mutta se on sotaa öljystä ja vallasta. Teollistuneiden kapitalististen maiden taholta se on uudenlaista imperialismia. Nationalististen arabipiirien taholta se on pyrkimystä säilyttää oma valta ja luonnonvarat arabipääoman käsissä. Mutta panokset käyvät kuitenkin yhä suuremmiksi.

Kun vielä 15 vuotta sitten maailmassa olivat rinnakkain kapitalismi ja sosialismi, ei meillä ollut tällaista tilannetta. Neuvostoliitto ja sen liittolaiset seisoivat arabikansojen tukena ja öljyvarat saatettiin pitää kansallisessa omistuksessa.

Maailmassa vallitsi pitkään rauha. Kun Neuvostoliitto saatiin tuhottua avasi tämä ikään kuin padon imperialismin uudelle nousulle ja tulokset ovat olleet tuhoisat. Persianlahden alueella on käyty kolme USA:n hyökkäyssotaa. Keski- Aasiassa soditaan edelleen. Saman kohtalon kokivat Jugoslavian kansat, kun Jugoslavia jaettiin eri etupiirien kesken. Mutta tiedossamme on, että ei imperialismi saa koskaan kylläkseen. Sen sanelee pääoman laki. Ensimmäisen jaon jälkeen tulee uusi jako ja entistä kovemmin panoksin.

Maailmalla kiertävät jatkuvasti vaaraa ennustavat huhut siitä, miten USA liittolaisineen varustautuu hyökkäykseen Irania vastaan, ja tällä kerralla ydinasein. Kun seuraa USA:n presidentin ja hänen tukijoidensa näkemyksiä USA:n "historiallisesta tehtävästä maailman pelastajana", voi helposti ymmärtää, että nyt on tosi kysymyksessä.

Nämä suunnitelmat meidän ajallamme eivät mitenkään poikkea niistä suunnitelmista, jotka nousivat 30-luvun Saksassa ja huipentuivat toisessa maailmansodassa. Kansat 30- luvulla turtuivat Saksan fasismin valtapiirin laajentumiseen Euroopassa. Nyt tulee kysyä, tapahtuuko meille tänään samoin. Emmekö näe, että USA:n imperialismi hamuaa koko ajan enemmän jalansijaa Persianlahdella ja Keski- Aasiassa?

Eikä tämä ole pelkästään USA:n politiikkaa. Samanaikaisesti EU:n piirissä valmistaudutaan sotilaallisiin operaatioihin. Valtiomiehet ja sotilaat näkevät hyvin selvästi mitä on tulossa. Meille ei asiasta kerrota. Meidän tulee oivaltaa itse. Oli aika, jolloin kolmannes maailmasta eli tilanteessa, jossa ei ollut pääoman yksityisomistusta. Eikä ollut myöskään sotia. Vain sosialismi ja kommunismi turvaavat yhteiskunnallisen tien pysyvään rauhaan. Kansat tämänkin asian lopuksi ratkaisevat, mutta miksi sen tulee aina kulkea pohjamutien kautta?

Hypotenuusa

Tukea Kansan äänelle

Paavo Junttila 30,00 e, Ari Stenvall 13,00 e, Heikki Männikkö 50,00 e, Armeijaton Suomi 60,00 e, Hannu Kautto 40,00 e, Tarja Männikkö 15,00 e, Saarikko Anja 4,00 e, Juha Kieksi 20,00 e, Reino Welling 28,00 e, Kalevi Wahrman 10,00 e, Timo Nieminen 10,00 e, Reijo Katajaranta 10,00 e.

OKO 554114-227966

Kansan äänen Vappujuhla

Heti Vappumarssin ja Kiasman juhlan jälkeen
Vapunpäivänä alk. noin klo 13.30
Hermannin kerholla, Hämeentie 67
Avaus: Timo Kangasmaa (SFT)
Vappupuhe: Heikki Männikkö
Ohjelmassa Konnakööri, Bertta Laine, ym.
Buffetista löytyy nakkeja ja perunasalaattia, kahvia ja voileipiä,

Järjestää Kansan äänen julkaisijajärjestöt

Valtterille

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi pidetään 4.-5.3.2006 Valtterilla, Aleksis Kivenkatu 17., pöytä nro 739

Tavaraa tarvitaan

Tarvitsemme nopeasti uutta tavaraa myyntipöytään, koska entiset on myyty. Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää. Jos löytyy jotain talouden pienkonetta, astioita tms., se menee hyvin kaupaksi. Myös kaikki muu kunnossa oleva tavara kelpaa. Tutkikaa omat ja tuttavienne vinttikomerot. Varmasti näin löytyy itselle tarpeetonta, mutta käyttökelpoista tavaraa, jonka voi lahjoittaa kirpputorillemme. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 701 2628 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin auttaneet meitä toiminnassamme. Tervetuloa vierailemaan myyntipöydällämme.

Vappuvuodentervehdys Kansan äänelle

Tervehdykset palautetaan 15.04.2006 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki, Heikki Männikölle (os. vellamonkatu 6 A1, 00550 Helsinki) tai Kansan äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki.
Henkilötervehdys 2 € ja järjestötervehdys 10 €.
Maksu tilille: OKO-pankki **554114-227966.**

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa

Nimi	Maksu/ €
Tervehdykset yht. €	

Kokouksia

EU:n Vastaisen kansanrintaman johtokunta kokoontuu Hermannin kerholla, Hämeentie 67, keskiviikkona 8.3.2006 klo 18.30. Käsitellään valmistautumista Suomen EU-puheenjohtajakauteen sekä toimintaa Naton ja EU:n perustuslain torjumiseksi. Esillä myös järjestöllisiä asioita sekä vuosikokousvalmisteluja.

Ennen kokousta klo 18.00 vietämme Kansainvälistä naisten päivää kahvitilaisuuden merkeissä.

Tervetuloa jäsenet ja ystävät

KTP:n Helsingin piirijärjestön opintopiiri "Uusi Sirola" jatkuu kahden viikon välein sunnutaisin. Opintopiiri pidetään toistaiseksi klo 19.00 Männiköillä, os Vellamonkatu 6 A. Aihepiirinä on kommunististen aatteiden kehitys. Seuraava opintoilta su 26.2. klo 19.00. Reijo Katajaranta kertoo, miten Marx ja Engels näkivät kommunistisen yhteiskunnan ennen Manifestia.

Kansainväisen Naistenpäivän kahvitilaisuus
ke 8.3.-06 klo 18.00 Hermannin kerholla Hämeentie 67.
Tervehdys Timo Kangasmaa
Järjestää Hermannin naiset ja SFT

Helsingin Vappumarssitoimikunnan kokous
tiistaina 21.02.2006 klo 18.00 Helsingin Kirvesmiesten toimitiloissa, Mäkelänkatu 8 Helsinki.
Tervetuloa
Toimeksi saaneena Esko Auervuolle

EU:n vastaisen kansanrintaman vuosikokous ma 10.4.06 klo 18.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Käsitellään vuosikokousasiat ja ajankohtaisia toiminnallisia ja järjestöllisiä kysymyksiä. Poliittinen tilannekatsaus Kai Kontturi
Käsitellään vuosikokousasiat.
Tervetuloa.

Hermannin Naiset ry:n vuosikokous ma 27.3. klo 18.00 Hermannin kerholla.
Käsitellään vuosikokousasiat.
Tervetuloa

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston toimikunnan kokous ti 28.2. klo 18.00 Männiköllä. Käsitellään vuosikokouksen valmistelua ja ajankohtaisia toiminnallisia kysymyksiä.

USA:n hyökkäyksestä Irakiin tulee 18.3. kuluneeksi 3 vuotta. Tuolloin järjestetään kaikkialla maailmassa jälleen runsaslukuisesti sodan vastaisia mielenosoituksi. Tule mukaan näihin mielenosoituksiin. Helsingissä järjestettävän mielenosoituksen järjestää Pysäyttäkää sota - verkosto. Marssi lähtee 18. maaliskuuta klo 15.00 Rautatientorilta ja päätyy Senaatintorille.

SFT toimii

SFT: n vuosikokous perjantaina 14. huhtikuuta klo 12.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67.

Käsitellään sääntömääräiset vuosikokousasiat.

Tervetuloa

Juche-aatteen opintoyhdistyksen kevään opintotilaisuudet pidetään seuraavasti

maanantai 13.3.
torstai 27.4.
torstai 1.6.

Kokoukset pidetään Hermannin kerholla klo 18.00 Helsingissä, os. Hämeentie 67

Tervetuloa!
Juha Kieksi

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona
- 21.9.2005
- 19.10.2005
- 16.11.2005 ja
- 14.12.2005

klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa
100,3 MHz
jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

Porvariko työväen asialla?

Helsingin Eläintarhaan - jossa ei ole eläintarhaa, vaan jonne joskus aikanaan suunniteltiin eläintarhaa, ennenkuin sellainen rakennettiin Korkeasaareen - aivan vanhan jäähallin parkkipaikan viereen saatiin 1970-luvulla pystytettyä komea muistomerkki vuoden 1918 luokkasodan punaisten muistolle. Tämä kuva on viime vuoden Vapulta.

Reijo Katajaranta puhui 17. tannikuuta Suomen luokkasodan alkamisen 88. vuosipäivänä Helsingissä Eläintarhan luokkasodan punaisten kansallisella muistomerkillä:

Luokkasodan alkamisesta kulunut nyt kokonainen pitkä ihmisikä, 88 vuotta. Asiat tuolloin muistuttivat ainakin kahdessa suhteessa Suomen nykyistä tilannetta. Silloin ensimmäisen maailmansodan aikana työläiset oli ajettu tavattoman ahtaalle. Elintarvikepula ja työttömyys vaivasivat maata, jonka lisäksi vielä hinnat nousivat sietämättömästi. Toinen yhdistävä tekijä on, että silloinkin taisteltiin Suomen itsemääräämisoikeudesta. Tänään Euroopan Unioni on vienyt meiltä sen itsenäisyyden, jonka Suomen työtätekevät myöhemmin vuoden -18 ja toisen maailmansodan jälkeen saavuttivat.

Luokkaristiriidat kärjistyivät tuolloin Venäjällä Lokakuun vallankumoukseksi, ja Suomessa ensin marraskuun suurlakoksi ja pian sen jälkeen vuoden 1918 tammikuussa luokkasodaksi.

Tämä historian kulku luokkasotaan on vain yksi esimerkki vastakkainasettelusta työläisten ja kapitalistisen valtakoneiston välillä. Tuon jälkeen tämä vastakkainasettelu on tullut eteemme jatkuvasti. Luokkasodan jälkeisinä vuosina työväenliikettä vainottiin ja kommunisteilta vietiin toimintaoikeudet, jotka saatiin takaisin vasta toisen maailmansodan jälkeen.

Ilman marxilaista ideologiaa ja politiikkaa maailma ei tule selviytymään ihmiskunnan eteen tulevista suurista haasteista. Mutta vaikka kommunistisella liikkeellä on ollut täydet toimintaoikeudet Suomessa jo yli 60 vuotta, meidän ei ole mitään syytä olla tyytyväisiä saavutuksiimme. Työväenluokan etu ja äänenpainot eivät ole päässeet riittävästi esiin politiikassa. Siihen on ollut syynä työväenluokan jakautuminen moniin eri ryhmiin. Näin on aidolta työväenpolitiikalta ja myös vuoden 1918 työväenliikkeen tavoitteilta viety pois pohja ja perusta.

Ja kun Suomessa ei tällä hetkellä ole olemassa voimakasta työväenliikettä, kun aivan liian monet uskovat sosialidemokratian selityksiin yhdistää kapitalistien ja työläisten edut, siksi myös Sauli Niinistö on voinut omia presidentinvaalikampanjassaan tunnukset ”Työväen presidentti” ja ”Vastakkainasettelun aika on ohi”.

Se, ettei vastakkainasettelun aika ole ohi, tulee esiin pelkistä tilastollisista luvuista. Niiden mukaan teollisuus ei enää tehnyt tuotannollisia sijoituksia Suomeen. Myös työtä on viety Suomesta, kun Suomen omavaraisuus on EU-politiikan seurauksena pudonnut n.55%:sta lähelle 20 prosenttia. Se kaikki on pois Suomen työllisyydestä.

Vastakkainasettelun aika ei siis ole ohi. Niinistö sanoo, ettei meillä ole varaa kehittää ja ylläpitää ns. julkisia hyvinvointipalveluja. Hän kysyy, että ”mistä rahat”? Tässäkin hän kiertää tosiasiat. Suomessa on nyt varaa enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Yritysten voitot ovat kehittyneet ennätysmäisesti. Se, että meillä ei ole varaa, johtuu vain siitä, että noihin yritysten voittoihin ei ole haluttu tai uskallettu puuttua. Syynä tällaiseen kapitalistien riistovoittojen suojeluun on, ettei meillä tällä hetkellä ole tarpeeksi voimakasta kommunistista liikettä.

Toverit. Näin kaukana me nyt olemme noista vuoden 1918 työläisten tavoitteista poistaa riisto ja luoda oikeudenmukainen yhteiskunta. Tämän tavoitteen verran olemme edelleenkin velkaa vuoden 1918 tovereille.

Tässä kerätään nimiä Turun torilla viime vuoden marraskuussa. Kansalaisadressilla riitti kitettävästi allekirjoittajia.

Vaadi kansanäänestystä EU:n perustuslaista

Vaikka EU:n perustuslaki kaatuikin viime kesänä Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksissä, Vanhasen hallitus aikoo saada sen hyväksytyksi eduskunnassa ja ratifioida sen mahdollisimman nopeasti. Kansanäänestystä asiasta hallitus ei aio järjestää - ainakaan mistään siihen viittaavasta hallitus ei ole puhunut.

EU:n Vastainen Kansanrintama järjestää jälleen tulevan kevää, kesän ja syksyn aikana lukuisia tilaisuuksia eri puolilla Suomea, joissa informoidaan EU:n perustuslain sisältöä sekä kerätään allekirjoituksia kansanäänestystä vaativaan adressiin.

USA käyttää satoja miljoonia kuvansa kiillottamiseen

USA:n puolustusministeriö Pentagon on sopinut kolmen yrityksen kanssa yhteensä 300 miljoonan dollarin sopimuksen USA:lle myönteisen tiedotusmateriaalin levittämiseksi eri puolilla maailmaa. Yritykset ovat Lincoln Group, SYColeman ja Science Applications.

Tällä tavalla tämä ns. ”länsimainen demokratia” ja tiedotuksen vapaus toimii. USA tekee maailmalla mitä haluaa, polkee ihmisoikeuksia uhkailuin, pommituksin ja kidutuksin. Ei siis ihme, että kun todellisuus on tällainen, USA:sta ei aina kirjoitella kovinkaan kunnioittavasti ja sen toimintaa arvostavasti. Mutta eipä hätää. Pistetään ammattilaiset asialle, jotka kirjoittavat ja toimittavat USA:ta kiitteleviä juttuja ja ostavat tilaa erilaisista tiedotusvälineistä sieltä missä puute on suurin. Ja kas kummaa, todellisuus on saanut aivan uudenlaiset kasvot.

Tämä on juuri sitä uusliberalistista äärioikeistolaista ajattelua, ettei todellisuudesta tarvitse välittää, kun se voidaan sopivasti tiedotusvälineitä käyttäen saada näyttämään sellaiselta kuin halutaan. Yksi esimerkki tällaisesta on amerikkalaisen jalkapallon ammattilaisen Pat Tillmanin tapaus. Hän lähti Irakiin, vaikka ansaitsi miljoonia ammattiurheilullaan. Siellä hän kuitenkin sai surmansa, jonka jälkeen häntä juhlittiin suurena henkensä antaneena sankarina. Sitä ei kerrottu, että hän kuoli omien ampumasta luodista.

George W. Bush on myös muunnellut todellisuutta Irakin sodan tiedotuksessa. Siellä presidenttiä on kuvattu haastattelemassa muka suoraan rivistä otettuja sotilaita. Myöhemmin on paljastunut, että sotilaita on treenattu vastaamaan juuri tietyllä tavalla, jopa niin, että erään kerran syntyi melkoinen skandaali, kun sotilasparka ei muistanutkaan oikein vuorosanojaan.

Myös USA:ssa Pentagonin toimintaa on arvosteltu ankarasti tällaisesta toiminnasta, jonka tervejärkiset ihmiset sielläkin näkevät tiedotuksen perusperiaatteiden vastaisena. Presidentti Bush puolestaan on pessyt kätensä moisesta väittämällä, ettei hänellä ole mitään tietoa tällaisesta toiminnasta.

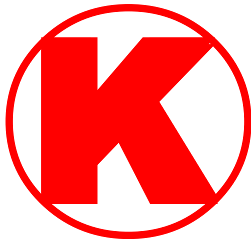
Usalaista meininkiä tämäkin

Saimme vastikään kuulla, että USA:n varapresidentti Dick Cheney osui metsästysretkellään haulikolla kaveriinsa Harry Whittingtoniin. Papparaiset olivat metsästämässä viiriäisiä, kun vahinko tapahtui.

Tapahtuma oli tietysti valitettava vahinko, jolle ei pitäisi nauraa, mutta siltä ei tahdo mitenkään välttyä, kun se kuitenkin kuvaa osuvasti koko USA:n nykypolitiikkaa ja etenkin Cheneytä itseään. Cheney on yksi USA:n kovimpia haukkoja. Hän on yksi Irakin sotaretken suunnittelijoista. Hän on ollut mukana siinä ryhmässä, joka on suunnitellut nykyistä vuosisataa USA:n vuosisadaksi. (Project for New American Century). USA tulisi tämän suunnitelman mukaan hallitsemaan armeijansa ja suuryritystensä avulla yksinvaltaisesti maailmaa, etenkin maailman taloutta. Cheney on vaatinut toistuvasti lisäyksiä USA:n jo nykyiselläkin tasolla mielettömiin asevarustelumenoihin. Hän on myös karkeasti sekaantunut Irakin talouteen energia- ja öljyalalla toimivan yhtiönsä Halliburtonin kautta ja vetänyt sieltä dollarit tililleen.

Cheneyssä tiivistyy USA:n hallitsevien piirien elämäntapa, aseiden heiluttelu ja suunnaton tarve määräillä muita. Eipä siis ihme, että lintumetsällä haulisatsi osui, mutta vain väärään kohteeseen, hänen 78-vuotiaaseen kaveriinsa. Cheney olisi varmaan halunnut osua mieluummin kommunistiin tai johonkin terroristiin tai "roistovaltion " edustajaan.

Cheneyn haulit itseensä imuroinut Whittington on lehtitietojen mukaan saanut nahkaansa melkoisen latingin, mutta voi muuten olosuhteisiin nähden siedettävästi. Kuitenkin on ihmetelty, että tieto tapahtuneesta saatiin vasta vuorokautta myöhemmin ja silloinkin viimeiseen asti yritettiin vältellä sanomasta, että ampuja oli Cheney. Myös ammutun vammoja väheksyttiin. Tosiasiassa hän oli suoranaisessa hengenvaarassa ja vietiin ensin tehoosastolle, mutta on nyt kuitenkin paranemaan päin.

Kansan ääni

Nro 2/06
Huhtikuu - toukokuu 2006

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero 1,70 €
5. vuosikerta

Suomi irti sotilasliitoista

Sodankäynnistä on nopeasti tullut suurille pääomapiireille väline hallita maailman taloudellisia resursseja. Tämä on USA:n Persianlahdella ja Afganistanissa käymän sodan ainoa tarkoitus. Se on myös EU:n kriisinhallintajoukkojen tarkoitus ja samasta syystä eduskunta "siunasi" meillä uuden kriisinhallintalain. Poliittisten keinojen puuttuessa maailmaa on alettu jälleen jakaa asein. Maailmassa vietettiin18.3.06 sodanvastaista toimintapäivää. Helsingin viesti oli, että on pysyttävä kaukana imperialistisista valloitussodista.

Sivu 6

Koko maa säilytettävä asuttuna

EU:n vastainen liike varoitti alusta saakka siitä, että silloin kun tuotanto ja palvelut asetetaan kilpailullisesti samalle lähtöviivalle, maamme ei pärjää tässä kilpailussa. Varoitettiin Suomen autioitumisesta ja kuntien palvelukyvyn heikkenemisestä työpaikkojen siirtyessä muualle. Oikeaan osuttiin liiankin hyvin. Palveluja heikennetään ja kokonaisia paikkakuntia "pyyhitään pois kartalta". kuvassa Kemijärven kapinalähetystö eduskuntatalolla 22.2.06 vaatimassa junayhteyksien säilyttämistä.

Sivut 2, 4 ja 7

Valtiopetos voidaan vielä estää

EU:n palveludirektiivin luonteen selviäminen ranskalaisille ratkaisi EU:n perustuslaista käydyn kansanäänestyksen Ranskassa EU:n vastustajien voitoksi. Käytännössä EU:n perustuslakiluonnos on kuopattu. Kuitenkin suuria EU-maita miellyttääkseen Suomen hallitus yrittää EU-puheenjohtajakautensa alussa "piiskata kuolleen hevosen henkiin". Suuren valiokunnan kokouksessa 7.4.06 perustuslakiluonnos hyväksyttiin.

Sivut 2 ja 9

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki huhtikuu 2006

Viimeisten kahdenkymmenen vuoden aikana politiikan lähtökohtana ovat olleet yksin suurpääoman edut, joiden turvaamiseksi on tehty ja tehdään merkittäviä kansantalouden rakennemuutoksia.

Euroopan Unionin ennakkoehtona oli vapaakauppa. Pääomien, tavaroiden ja palveluiden vienti ja tuonti oli vapautettava kaikesta sääntelystä sekä vienti- ja tuontitullit poistettava. Näiden ehtojen toteuttaminen merkitsi, kuten pääministeri Harri Holkeri totesi, talouden rakennemuutosta.

Tämän ensimmäisen rakennemuutoksen seurauksena syntyi kansantaloutta ravistellut syvä pankkikriisi, jota seurasi tuotannon omavaisuuden lasku viidestäkymmenestä kahteenkymmeneen prosenttiin. Samaan aikaan pääomien maastavienti on kasvanut yli kahdeksansataa prosenttia. Ulkomailla olevien suomalaisten pääomien määrä on jo suurempi kuin massa olevien tuotantopääomien arvo!

Ensimmäisen rakennemuutoksen seurauksena työn tarjonta väheni ja työttömyys lisääntyi räjähdysmäisesti. Ammatista ja koulutuksesta riippumatta pitkälle yli puolet työvoimasta on pätkätöitä tekeviä ja kokonaan työttömiä. Heidän palkkapusseistaan puuttuu työttömyyteen haaskattujen 800 miljoonan tunnin palkka.

Jo jonkin aikaa ja tänä päivänä suurella kiihkolla valmistellaan toista kunta- ja palvelurakennemuutosta, johon valtiovarainministeri Eero Heinäluoma on liittänyt myös kunnallisveron uudistuksen. Siinä asetetaan vastakkain kunnalliset palvelut ja suurpääomaa hyödyttävät investoinnit. Tavoitteena on lisätä investointimahdollisuuksia kunnissa. Siksi on säästettävä todella tuntuvasti mm. päivähoidon, koulutuksen, kirjastojen, vanhusten hoidon ja ennen muuta terveyden- ja sairaanhoidon menoissa.

Julkista terveyden- ja sairaanhoitoa kaikki poliitikot sanovat tehottomaksi ja kalliiksi, mutta yksityistä tehokkaaksi ja edulliseksi. Sen perustella ne halutaan yhtiöittää ja yksityistää. Virallisetkin tilastot kertovat aivan muusta. Vuonna 2004 yksityisen sektorin kustannukset olivat 43,60 euroa tehtyä työtuntia kohden. Julkisen sektorin, jonka kustannuksiin sisältyy yksityisiltä puuttuvat opetus ja tutkimus sekä aiheettomasti ja väärin perustein perityt vuokrat, kustannukset olivat 36,09 euroa työtunnilta. Näin yksityinen sektori oli 7,51 euroa, 20,8 prosenttia, julkista kalliimpaa.

Valtionvarainministeri Heinäluoman mukaan kunnallisverouudistus voitaisiin toteuttaa korottamalla kunnallisveroprosentti kahteenkymmeneenviiteen siten, että korotus hyvitettäisiin valtionverosta. Näin kunnat saisivat lisää rahaa. Mutta, kun verovuonna 2004 valtion veroa ei maksanut 56,1 prosenttia tulonsaajista, niin heidän verotuksena kiristyisi keskimäärin neljänneksellä, mutta siten, että kasvu on sitä suurempi mitä pienempi on verotettava tulo.

Yhtenä rikkana rokassa on tekeillä oleva palveludirektiivi, jota ollaan toteuttamassa samaan aikaan kunta- ja palvelurakenneuudistuksen kanssa. Pääministeri Matti Vanhanen on sanonut, että palveludirektiivin läpivieminen on Suomen tulevan EU-puheenjohtajuuskauden tärkeimpiä tavoitteita. Palveludirektiivi mahdollistaisi ulkomaisen halpatyövoiman siirtelemisen tuotannon luo sellaisilla aloilla, joita ei voi siirtää pois Suomesta. Näitä aloja ovat mm. rakennusala, hoitoala, liikenne, kaivostuotanto jne. Esim. Suomessa tapahtuvaa rekkaliikennettä ei voida siirtää Kiinaan, sen sijaan kuskeiksi voidaan palkata tänne työläisiä halpamaista. Aivan varmasti ulkolaista halpatyövoimaa yritettäisiin käyttää myös kuntasektorilla. Tällä tavoin työnantajakapitalistit pyrkivät kaappaamaan työläisten luoman työn tuloksen lyhentämättömänä omistukseensa.

Kunta-, palvelurakenne- ja verouudistukset sekä palveludirektiivi, sellaisina kuin ne julkisuudessa tunnetaan, merkitsevät palkkatyöläisten, lasten, eläkeläisten ja yleensä kaikkien vähävaraisten elintason oleellista heikentämistä. Kuntien rahanpuute on korjattava, mutta sen maksajina on oltava ne, joilla on jatkuvasti kasvavia tuloja ja rahaa ylen määrin.

Kuntien, julkisten palvelujen ja verojen rakennemuutos on päättäväisesti torjuttava.

Palveludirektiivi estettävä

Pääministeri Matti Vanhanen on sanonut mm. järjestöjen helmikuisessa Smolnan tapaamisessaan, että palveludirektiivin läpivieminen on Suomen EU-puheenjohtajuuskauden tärkeimpiä tavoitteita. Palveludirektiivi kun tuo hänen mukaansa uusia työpaikkoja. Vanhasen kanta osoittaa jälleen kerran, ettei eliitillä ole ns. tavallisen kansan elämäntilanteesta ja todellisuudesta ole mitään käsitystä. Mutta eihän eliitti siitä välitäkään.

Mitä sitten palveludirektiivi tuo mukanaan, siitä keskusteltiin Sosiaalifoorumissa Helsingin Arbiksella 1. huhtikuuta. Alustajina aiheesta olivat EU-kansanedustaja **Esko Seppänen** ja ay-lakimies **Arjo Suonperä.**

Mitä palveludirektiivi merkitsee?

Aluksi Seppänen selvitti mitä palveludirektiivi merkitsee. Se on vastakkainen ilmiö pääomien viennille. Kun teollisuus siirtää tuotantoaan ja investointejaan halpamaihin, kuten Kiinaan, se tekee sen halvan työvoiman tai markkinaosuuksien valloittamisen takia. Pääoma liikkuu ja tulee investointeineen halvan työvoiman luo. Palveludirektiivi kääntää esiin päinvastaisen mahdollisuuden. Koska kaikkea tuotantoa ei voida mitenkään viedä muualle - esim. Suomen malmivarat pysyvät Suomen kallioperässä, ei niitä voida täältä mihinkään Kiinaan viedä; samoin Suomeen rakennettavat rakennukset rakennetaan tulevaisuudessakin Suomessa, eikä myöskään terveysasemia voida siirtää Viroon, koska potilaat pysyvät Suomessa – tällaista tilannetta varten kapitalistit tarvitsevat palveludirektiivin, jossa tuotanto pysyy paikallaan, mutta halpatyövoima siirretään tuotannon luo.

Kummat pätevät – sijoitusmaan vai lähtömaan sopimukset?

Palveludirektiivi kyllä sisältyy jo EU:n perusajatukseen, jossa lähtökohtana on tavaroiden, pääomien, työvoiman ja palveluiden vapaa liikkuminen. Se, miksi palveluiden vapaa liikkuminen ei ole vielä toteutunut johtuu eri EU-maiden erilaisista olosuhteista, sopimuksista ja lainsäädännöstä, joka on vaikeuttanut palveluiden vapaata liikkuvuutta. Ei ole päästy yhteisymmärrykseen, minkä maan lainsäädäntöä missäkin tapauksessa toteutetaan. Samoin ongelmana on ollut palveluiden määrittely, palveludirektiivin mukaisesti palveluihin voidaan laskea mikä tahansa ulkomailla tehtävä työ. Palveludirektiiviä yritettiin viedä läpi ns. **Bolkensteinin direktiivillä**, jonka mukaan siirtotyövoima ei noudata sijoitusmaansa vaan oman kotimaansa työlakeja ja palkkasopimuksia. Tämä direktiivi sai kuitenkin ranskalaiset takajaloilleen. Ranskalaiset kaatoivat viime kesäkuussa EU:n perustuslain juuri vetoamalla "puolalaiseen putkimieheen", joka tulee Puolasta ja vie ranskalaisilta putkimiehiltä työt.

EU:n perustuslain kaatumisen jälkeen, myös palveludirektiivi joutui vaikeuksiin. Komission oli tehtävä siitä uusi esitys, jossa oli poistettu lähettävän maan työehtojen noudattamista koskeva kohta. Ongelmaksi jäi edelleenkin, ettei komission esitys määritellyt, minkä maan työlakeja ja -sopimuksia on siten lopulta noudatettava. Riitakysymykset jäävät tämän esityksen mukaan EY-tuomioistuimelle, joka taas voi palveluiden vapaaseen liikkumiseen vedoten ratkaista riidan miten tahansa.

Komission korjausesitys epäselvä ja hatara

Komission esityksessä on epäselvää myös direktiivin soveltamisala. Komission uusi esitys kyllä rajoitti palveludirektiivin koskemaan vain tilapäisiä palveluita, mutta komissio ei määritellyt, mikä on tilapäistä palvelua – työnantajien tavoitteenahan on muuttaa kaikki työ tilapäiseksi työksi. Edelleen esityksessä on epäselviä kohtia. Esitys mm. rajaa direktiivistä ulos "julkiset palvelut", mutta jättää direktiivin piiriin "yleishyödylliset taloudelliset palvelut".

Oman alustuksensa lopuksi Seppänen totesi, että hän on oppinut arvostamaan ranskalaisia. He ovat oman historiansa kautta oppineen menemään kadulle, kun heidän etujansa uhataan. Me nöyrät suomalaiset olemme kaukana tästä.

Palveludirektiivin valvonnan mahdottomuus

Arjo Suonperä moitti alustuksensa aluksi SAK:n linjaa EU-kysymyksissä. Suomi liittyi keskustapuolueen ja Esko Ahon johdolla EU:n jäseneksi 1.1.1995 vaatimatta - toisin kuin Ruotsi - mitään varaumia suomalaisten työehtosopimusten ja työehtojen sitovuuden kunnioittamisesta EU:n sisämarkkinoilla. SAK:n valtuusto kannatti tuolloin Ihalaisen johdolla äänin 79 – 19 (8 tyhjää) Suomen liittymistä EU:n jäseneksi.

Suonperä painotti palveludirektiivin valvonnan mahdottomuutta. Kysymykset ovat: Kuka valvoo? Kuka pitää huolen, että rikkomukset saadaan kuriin? Palveludirektiivi tuo työmaille ulkolaisia työntekijöitä, joiden sopimuksista ei kellään ole tietoa. Jos palveludirektiivi hyväksytään, kuinka työsuojelupiirit voisivat selvittää, mitkä ovat lähettäjämaan voimassa olevat sopimukset, koska useimmiten näillä työvoiman vuokrafirmoilla ei ole edes toimistoa Suomessa.

Kuinka väärin kohdeltu ulkomaalainen työläinen myös osaa ja uskaltaa ottaa yhteyttä suomalaiseen ay-liikkeeseen tai työsuojeluorganisaatioon? Entä, jos riidasta mennään oikeuteen, niin minkä maan oikeuslaitos ottaa asian käsiteltäväkseen? Jos taas ulkomaalainen työnantaja tuomitaan korvausvelvolliseksi, niin mikä instanssi valvoo, että työntekijä saa korvauksensa? Asiaa vaikeuttaa myös se, että saatavien vanhenemissäädöksiä on nopeutettu. Saatavat menevät vanhoiksi yhä nopeammin.

Työvoimaa tulee ja menee kuin Stockmannin pyöröovista

Muina vaikeuksina palveludirektiivissä on, että työehtosopimukset eri maissa ovat huonosti verrattavissa, ja jos otetaan käyttöön yrityskohtaiset sopimukset, ne vievät pohjan pois kaikilta yleissitovilta sopimuksilta. Näin työnantajat voivat riitatilanteissa vedota yksiselitteisesti EU:n kieltoon vapaan kilpailun rajoittamisesta ilman yleisten sopimusten sitovia rajoitteita.

Yhtenä esimerkkinä Suonperä toi esiin Turussa sijaitsevan Aker-Finnyards-telakan, jonne telakka toi alihankkijoiden kautta ulkolaisia hitsareita, jotka kuitenkin olivat paikalla vain muutamia viikkoja kerrallaan. Heidän sopimuksistaan oli täysin mahdotonta kenenkään saada selkoa.

Loppukaneettina Suonperä totesi, ettei asiaa auta edes poliisi. Poliisilla on jo ennestään kädet täynnä aikaisemmissa harmaan talouden tapauksissa. Kuinka voidaan olettaa, että poliisin resurssit riittäisivät myös näiden uusien asioiden tutkimiseen.

Onko kunta- ja palvelurakenneuudistuksella mitään yhteyttä palveludirektiiviin?

Tilaisuuden lopulla käydyssä keskustelussa tuli esiin mielenkiintoinen kysymys, onko tekeillä olevalla kuntauudistuksella ja palveludirektiivillä mitään yhteyttä keskenään. Seppäsen mielestä näillä hankkeilla ei ole muuta yhteyttä kuin samanaikaisuus. Seppänen perusteli asiaa sillä, että palveludirektiivi on puhtaasti EU:n hanke, kun taas kuntauudistus on kotimainen hanke. Kuitenkin demarit haluavat nopeasti suuria vähintään 20.000 asukkaan kuntia vaikka väkisin. Miksi? Ehkä siksi, että palveludirektiivin käyttöönotto sujuisi helpommin. Keskustan kuntaministeri Manninen puolestaan on todennut, että pienessäkin kunnassa palvelut pystytään järjestämään, jos vain niille resursseja annetaan. Tärkeintä on, että toimivat peruspalvelut jokaisessa kunnassa järjestetään.

Palveludirektiivin tuhoisista vaikutuksista yhtenä esitettiin myös sen vaikutus kolmanteen sektoriin, erilaisten yhdistysten ja säätiöiden toimintaan. Raha-automaattiyhdistys on ottanut kannan, ettei se rahoita tulevaisuudessa yleishyödyllisten järjestöjen toimintaa palveludirektiivin vastaisena. Näin monen tärkeän etenkin hoitoalalla toimivan säätiön toiminnalta putoaa taloudellinen pohja pois. Niiden olisi ilmeisesti muututtava osakeyhtiöiksi ja mentävä mukaan toimintojensa kilpailuttamiseen. RAY:n rahoja ne eivät enää näkisi, jolloin niiden olisi muututtava "kannattaviksi ja voittoa tuottaviksi". Rahat olisi siis perittävä köyhiltä potilailta. Seuraus on helppo nähdä jo etukäteen; megaluokan heitteillejättö ja kurjistaminen.

Näin palveludirektiivi heijastaa EU:n harjoittamaa uusliberalistista politiikkaa. Sen lopullisena tavoitteena on ay-liikkeen ja työläisten toimintamahdollisuuksien täydellinen murskaaminen, jotta kaikki yhteiskunnassa työläisten työn tuloksena tuotettu varallisuus saataisiin mahdollisimman vähentämättömänä monikansallisten suuryritysten ja maamme rikkaimman eliitin omaisuudeksi.

P.S. EU:n Komissio esitti uusimman versionsa palveludirektiivistä tiistaina 4.4. Tässä versiossa komissio lisäsi suuren määrän direktiivin ulkopuolelle jätettäviä asioita kuten rahoituspalvelut, televiestintä, kuljetuspalvelut, satamapalvelut, terveydenhuolto, lastenhoito, ja muutamia muitakin kohtia. Komissio on siis joutunut perääntymään merkittävästi palveludirektiivissään. Kuitenkin direktiivi kattaisi tämän uusimmankin esityksen mukaan vielä rakennusalan, vähittäiskaupan ja matkailu- ja ravitsemusliikkeet. Etenkin rakennusala on keskeinen ala halpatyövoiman liikuttelun kannalta.

Komissio ilmeisesti yrittää esityksellään saada "jalan oven väliin" laajentaakseen palveludirektiivin soveltamisalaa myöhemmin. Näin ollen tätä vesitettyäkään versiota palveludirektiivistä ei tule hyväksyä vaikka Vanhasen hallitus sitä EU:n mallioppilaana yrittääkin.

Reijo Katajaranta

Missä meillä on työnantajan vastuu?

Presidentinvaalien alla käsitteli Pekka Tiainen Lähiradiossa mm. viime vuosien työllisyyden kehitykseen liittyviä kysymyksiä. Ritva Pitkäsen ja Pekka Sauramon "Pääoman lähtö- suomalaisten yritysten kansainvälistyminen ja tulopolitiikka- kirjaan" viitaten hän kysyy, että "missä on yritysten vastuu?

Kuvassa Turun Leafin työläiset osoittamassa mieltään tehtaan ilmoitettua suurista irtisanomisista.

Palkansaajien kansantulo-osuutta leikattu 150000 työpaikan verran

Tarkastelkaamme lamaa edeltävää vuotta 1990. Mitä on tapahtunut? Silloin meillä oli 3500 yhtäjaksoisesti vuoden työttömänä ollutta pitkäaikaistyötöntä. Nyt heitä on 70.000. Tämän lisäksi meillä on saman verran pätkätyöttömiä, joilla n. kahden vuoden aikana kertyy yhteensä vuosi työttömyyttä ja vuosi jonkinlaista pätkätyötä. Työttömyys tällä hetkellä on työministeriönkin luvuin 260. 000-270.000 tietämissä, kun se v. 1990 oli 80000-90000. Se on siis kasvanut kolminkertaiseksi. Mutta palkkojen osuus kansantuotteesta on noin 5 % alempi lamaa edeltäneeseen aikaan verrattuna. Siis se siivu, mitä palkansaajat saavat kansantulokakusta on sen verran pienempi.

Jos kuvaamme tätä viittä prosenttia sillä tavalla, että meillä on 5 % enemmän työpaikkoja, niin meillä olisi 100.000-150.000 palkansaajatyöpaikkaa nykyistä enemmän. Jos nämä työpaikat olisivat nykyisellä ansiotasolla, niin silloin olisi tulonjako sama kuin v. 1990. Eli palkansaajien kansantulo- osuutta on rasitettu 150000 vuosipalkan verran.

Kovalla talouspolitiikalla hävitetty työpaikkoja

Mistä sitten on hävinnyt työpaikkoja? Maataloudesta ja teollisuudesta on kummastakin hävinnyt 100.000 työpaikkaa. Puhutaan, että julkinen sektori ja valtio on iso byrokratia. Valtion työpaikkoja on kuitenkin hävinnyt 100.000. Valtion budjetissa olivat vielä 90- luvulla nyttemmin liikelaitostetut valtion rautatiet, posti ja tele yms. Sitten on työntekijöitä myöskin vähennetty yksityistämällä ja ulkoistamalla valtion toimintoja. Myöskin rakennustoiminnassa on 50.000 työpaikkaa vähemmän. Eli näissä luetelluissa kohteissa on yhteensä 350.000 työpaikkaa vähemmän, kuin v. 1990. Työpaikkojen määrä ei ole niin paljon pienempi, koska palvelusektorille, kaupan piiriin ja liike-elämää palvelevaan toimintaan on tullut lisää työpaikkoja. Myöskin kuntapalvelujen työpaikkoja on enemmän kuin silloin ennen lamaa.

Yritykset investoineet pelkästään ulkomaille

Mutta sitten tähän liittyen on toinen asia. Työpaikoista osa- aikaisia on 100.000 enemmän, kuin v. 1990. Silloin palkansaajatyöpaikoista keskimäärin12 % oli määräaikaisessa työsuhteessa, kun nyt niitä on 16 %. Vuoden kestäneessä työsuhteessa olleista oli silloin määräaikaisessa työsuhteessa 38 % ja tänään vastaavasti 55 %. Eli työpaikkoja on vähemmän ja näistäkin yhä useampi on määräaikainen tai osa- aikainen työsuhde.

Mutta sitten on sellainen mielenkiintoinen asia, että suomalaisilla yrityksillä on työpaikkoja yhtä paljon kuin silloin, jopa enemmän. Tämä taikatemppu johtuu siitä, että suomalaisilla yrityksillä on ulkomailla nykyisin yli 300.000 työpaikkaa, kun ennen lamaa niitä oli 120.000. Työpaikkoja on perustettu ulkomaille investoimalla sinne eikä Suomeen. Työpaikkoja on myös siirretty pois kuten esimerkiksi Kemijärveltä ja muualta. Niistä on pieni osa siirretty Kiinaan, mutta suuri osa Yhdysvaltoihin ja Eurooppaan. Se on enemmän Yhdysvallat -ilmiö, eikä suinkaan Kiina- ilmiö.

Palkankorotukset parempi kuin katteettomat lupaukset

Herää kysymys, millä rahalla yritykset ovat perustaneet niitä työpaikkoja ulkomaille? Kansantulokakusta pienempi osa tulee nyt palkansaajille ja suurempi osa pääomanomistajille. Se suurempi siivu, minkä pääomanomistajat saavat, sen he ovat siirtäneet ulkomaille ja investoineet sinne. Palkansaajien ja työttömien kustannuksella on säästetty. Nämä säästöt näkyvät isompina pääomatuloina, jotka on siirretty työpaikoiksi ulkomaille. Juuri tämän takia Pekka Sauramo ja Ritva Pitkänen tutkimuksessaan kritisoivat sitä, että palkansaajat ovat olleet solidaarisia tässä tulopolitiikassa ja hyväksyneet työllisyyden hyväksi säästöjä, niin työnantajapuoli onkin vastoin lupaustaan siirtänyt nämä varat työpaikoiksi ulkomaille. Missä on heidän vastuunsa? Tämmöinen menetelmä kyseenalaistaa nykyisen tulopolitiikan. Pitääkö palkansaajien edelleenkin olla solidaarisia sen puolesta, että yritykset perustaisivat työpaikkoja, vaikka niiden lupaukset ovat osoittautuneet valheiksi. Eikö seuraavia tupo- neuvotteluja silmälläpitäen olisi parempi ottaa yrityksistä enempi rahaa palkansaajille isompina palkankorotuksina niin, että kohonneen ostovoiman turvin synnytettäisiin lisää työpaikkoja?

Pekka Tiaisen Lähiradio-ohjelmasta toimitti Heikki Männikkö

Murhaava hanke!

Oikeistopopulistit vetivät herneen nenään. Vetivät sen takia, että kaduilla ja toreilla ranskalaiset tyrmäsivät hallituksensa esityksen työsopimuslain huonontamisesta. Herne nenässä oli varsin katkeran makuinen, kun oikeistossa muistetaan, että vastikään ranskalaiset heittivät EU:n perustuslainkin romukoppaan.

Oikeisto näkee painajaisunia moisesta demokratiasta, jossa ihmiset kaduilla pistävät herrat ruotuun.

Herrat oikealla pelkäävät, että muistamme vielä Harri Holkerin, joka pääministerinä kahvia juoden ja silakkaa tarjoten ilmoitti kaikelle kansalle, että nyt tehdään rakennemuutos. Ja se tehtiin. Vapaakauppaan mentiin liput hulmuten.

Tänään palkkatyöläiset ja eläkeläiset tuntevat rakennekuutosen nahoissaan. Tuotannosta kotimaahan leikattiin yli puolet pois. Niinpä työttömiltä, pätkä- ja määräaikaisista töistä puuttuu yli 18 prosenttia käytössä olevista työtunneista. Se on 490 000 ihmistyövuotta! Se on pois palkoista. Eläkeläisiltä vietiin Kela perusosa, 430 euroa kuukaudessa, ja indeksi tehtiin olemattomaksi. Eläkeuudistuksella tulevien eläkeläisten eläkkeitä leikattiin suorastaan hävyttömästi. Näitä me saimme rakennemuutoksesta!

❑ ❑ ❑

Nyt ajetaan uutta rakennemuutosta kuin käärmettä pyssyyn eli kunta- ja palvelurakenteiden muuttamista ja siihen ympättyä verouudistusta. Sanalla sanoen kaikkien julkisten palvelujen keskittämistä entistä suurempiin yksiköihin, joka merkitsee niiden saatavuuden vaikeutumista.

Sitä perustellaan julkisten palvelujen tehottomuudella ja kalleudella. Se ei ole tosi. Esimerkiksi julkinen terveydenhuolto, jonka kustannuksia on vuokrilla perusteettomasti nostettu, maksoi 36,09 euroa tehtyä työtuntia kohden, mutta yksityinen 43,60 euroa joten yksityinen oli 20,8 prosenttia julkista kalliimpaa. Näin siitä huolimatta, että julkinen terveydenhuolto kustantaa tutkimusta ja mm. lääkärien koulututusta.

Rakennemuutosta perustellaan myös rahan puutteella, sillä, että ei ole jaettavaa. Viralliset tilastot kuitenkin kertovat, että vuoteen 1990 verraten jaettavien tulojen määrä on lisääntynyt 72 prosenttia. Mutta – palkansaajat, sosiaaliturva ja julkinen talous ovat menettäneet yhteensä 4 000 euroa asukasta kohden, ihan vauvasta vaariin. Kaikki nämä tulojen leikkaukset (23 mrd.euroa) on siirtämällä siirretty mm. todella suurilla yritys- ja pääomaverojen helpotuksilla kapitalistien pienen joukon taskuihin. Sille, joka on vienyt pääomat (260 mrd.euroa) ulkomaille. Rahasta ei ole puutetta, mutta niihin politiikot eivät halua koskea. Päinvastoin – kapitalisteille pitää antaa lisää, lisää, lisää...

❑ ❑ ❑

Koko kunta- ja palvelurakennemuutos perustuu petokseen. Meille ei kerrota totuutta väestön raa'asta kuppaamisesta. Se salataan mm. väärentämällä kuntien kirjanpitoa.

Käyköön Helsinki esimerkistä. Viime vuonna kaupunki näytti ylijäämää 124,1 miljoonaa euroa. Mutta kun lasketaan kaikki kaupungin tulot ja vähennetään siitä kaikki toimintakulut, niin todellinen ylijäämä oli 435,7 miljoonaa euroa. Mitä tälle komealle summalle tehtiin? Niistä pantiin investointeihin 423,2 miljoonaa euroa. Eli kaikki se, mikä käytettiin investointeihin, rahoitettiin saman vuoden verotuloilla. Viime vuoden investoinnit olivat, kuten aina ennenkin, verovuoden kuluja, joten niiden arvo tuli heti poistettua. Niistä yksityinen ei voisi enää tehdä uusia poistoja, mutta kaupunki tekee.

Kunta- ja palvelurakennemuutoksessa kysymys on palvelukulujen leikkaamisesta, että kunnat saisivat enemmän rahaa investointeihin ja että valtio voisi leikata kuntien valtionapuja ja antaa ne verohelpotuksina yrityksille ja suurituloisille.

❑ ❑ ❑

Väestöennustajat selittävät, että meitä suomalaisia odottavat suuret ongelmat, kun 20-30 vuoden kuluttua väestöstä 65 vuotta täyttäneitä on kaksikymmentäviisi sadasta. Nyt eläkeikäisiä on 15,8 sadasta. Luku on keskimäärin sama 14 vanhassa EU-maassa.

Yhdysvaltojen presidentti G. W. Bush kertoi (2.2.2005) kansakunnan tilasta, että heillä yli 65 vuotiaita on 12,4 henkeä sadasta. Bush korosti, että luku on sama myös vuonna 2050. Näin enennen eläkeikää 3,4 ihmistä sadasta pannaan ennenaikaiseen hautaan. Joka vuosi huonoilla palkoilla, työttömyydellä, asunnottomuudella, terveydenhuollon puutteilla jne. Yhdysvalloissa tapetaan yli kymmenen miljoonaa ihmistä – eikä kukaan joudu syytteeseen!

Tässä Suomi ei ole kilpailukykyinen. Se vaatii väestörakenteen muuttamista. Siihen sopii murhaava kunta- ja palvelurakennemuutoshanke. Siinä talous on sivuseikka. Sen kuntaministeri Manninen paljasti TV:ssä kertomalla, että rakennemuutoksesta ei ole tehty minkäänlaisia laskelmia. Ne tehdään vasta, kun muutoksista on ensin päätetty.

❑ ❑ ❑

Että oikeistopopulistit eivät olisi vetäneet turhaan hernettä nenäänsä, ammattiyhdistys- ja opiskelijaliike voisivat ottaa ranskalaisista mallia. Se ei taida onnistua, kun ay-liikkeessä oppinsa saanut ministeri Heinäluoma (sd) on kunta- ja palvelurakenteiden uudistuksen puuhamiehenä. Lisäksi Heinäluoma esittää kunnallisveroprosentin nostamista ja nosto hyvitettäisiin valtionverosta. Mutta kun yli puolet tulonsaajista ei maksa lainkaan valtionveroa, niin kunnallisveronkorotus nostaisi rajusti näiden pienituloisten verotusta.

Nyt olisi syytä ottaa mallia Ranskasta, mutta se ei taida sopia opiskelijoillekaan, kun heidät on jo viimeisen päälle nöyryytetty. Vasemmistoliitossa on tyytymättömyyttä, mutta johto on hampaaton ja kommunistitkin ovat vailla voimaa. Mistä apu? Olisiko voiman kokoamiseksi perustettava kokonaan uusi työväenpuolue?

Kai Kontturi

Tehtaan kuolema ja irtisanomiset

Pekka Tiainen

Irtisanomiset 100 vuotta sitten

Runsas 100 vuotta aiemmin nopea kasvu aiheutti, että sadat työläisperheet joutuivat ahtautumaan hätäisesti kyhättyihin työväen asuntokasarmeihin. Voikkaan, Kymintehtaan ja Kuusankosken yritykset yhdistettiin keväällä 1904 suuryritykseksi, josta tuli maan suurin. Kilpailu muiden kanssa kiristi tehtaan johdon työsuhdepolitiikkaa. Voikkaan tehtaalla lisäpiirteenä oli kiista naistyöntekijöitä ahdistelleesta työnjohtajasta. Valitusten tehottomuuteen kyllästyneet työntekijät häätivät hänet omatoimisesti ulos tehtaasta.

Tehtaan johto omaksui kovan linjan ja erotti osan uudistuksia vaatineista työläisistä. Puhkesi lakko, jonka hillitsemiseksi paikalle tuotiin Viipurista poliiseja. Lakon takana olleen Valkealan työväenyhdistyksen puheenjohtaja Frans Tila ja aktiivisesti lakkoa ohjaillut räätäli J.A.Fomin vietiin raudoissa Viipuriin.

Yritys palkkasi tehtaille 150 lakonmurtajaa, kieltäytyi sovinto-oikeuden asettamisesta ja ilmoitti, että tehtaalla ei mitään lakkoa edes ole, koska työt jatkuvat. Lakkolaisia ei yhtiö missään tapauksessa ottaisi takaisin töihin. Tehtaan johdon mielestä kyse oli määräysvallasta tehtaalla. Omassa propagandassaan yhtiön johto turvautui tehtaalle jääneiden kirjoituksiin lehdissä. Niissä kiistat leimattiin työväenyhdistyksen kiihotustyön tililile.

Lakkoa murtamaan palkatut eivät yltäneet samaan työtehoon kuin erotetut, tuotanto häiriytyi ja lakko tuli tällä tavoin yhtiölle kalliiksi. Tapahtumat käynnistivät julkisen keskustelun työväen oikeuksista ja poliisien käyttäytymisestä. Sittemmin asiat kärjistyivät huipentuen vuoden 1918 tapahtumiin ja ammattiyhdistysliikkeen lakkauttamiseen 1940-luvulla. Sotien jälkeinen aika oli pitkään aikaa, jolloin elämä kehittyi parempaan suuntaan.

Voikkaan paperitehtaalla ehti työskennellä ja varttua viisi sukupolvea. Henkilöstö tehtailla kasvoi 1970-luvulle asti. Kaikki eivät aina ole päässeet tehtaalle töihin, vaan ovat etsiytyneet muualle. Kuudes sukupolvi ei pääse enää entiselle paperitehtaalle töihin.

Säästöt palkoissa investoinneiksi pois Suomesta

Tehtaan alkuvuosikymmenistä työnantajien ja työntekijöiden välisten suhteiden hoitaminen neuvotteluteitse on kehittynyt. Työtaistelutilanteisiin saatiin ratkaisuja. Viime vuosien irtisanomiset, korkeana jatkuva työttömyys, pätkätöiden maailma ja työpaikkojen siirtäminen pois Suomesta herättävät kysymyksen, kuinka kestäviä saadut parannukset ovat. Paperiteollisuuden työsulku vuonna 2005 oli oire muuttuneesta tilanteesta. Ensimmäisen kerran paperityöläiset joutuivat antamaan periksi. Kyse oli tehtaiden pitämisestä käynnissä jouluna ja juhannuksena. Kyse oli myös muusta, siitä, kuka käyttää valtaa tehtailla. Kyse oli siis tältä kannalta samasta asiasta kuin vuoden 1904 lakon murtamisesta.

Nyt ei asioita hoideta tuomalla maaseudulta tilatonta ja tilannetta ymmärtämätöntä väestöä tehtaalle töihin lakon murtamiseksi, vaan siirtämällä tuotantoa pois Suomesta. Työntekijät ovat hyväksyneet pienemmät palkankorotukset, jotta yritysten kilpailukyky ja sen myötä työpaikat säilyisivät. Voittoja ei kuitenkaan ole investoitu entiseen tapaan Suomeen, vaan työpaikat ovat syntyneet muualle. Siinä kuin ennen oman maan maattomat korvasivat oikeuksiaan puolustaneet työläiset, nyt suomalaisia työläisiä korvaavat maattomat muualle maailmassa perustettavissa tehtaissa.

Työpaikkoja syntyy Suomessakin palveluihin ja viime vuosina myös rakennustoimintaan sekä teollisuuden sisällä uusille aloille eniten metalli- ja teknologiateollisuuden piirissä. Samalla työpaikkoja häviää monilta teollisuuden aloilta. 2000-luvun alussa työpaikkoja vähennettiin sellaisella vauhdilla, että teollisuuden työpaikat vähenivät 40 000:lla ja menetettiin puolet siitä, mitä laman jälkeen saatiin lisää, vaikkei 2000-luvun taitteessakaan oltu lähelläkään lamaa edeltänyttä tasoa. Irtisanomisaalto kohtasi myös monia muita aloja, kuten Elisan, Soneran ja Finnetin edustamaan teleliikennettä.

Irtisanomiset tänään

Irtisanomisia on viimeisten 15 vuoden aikana ollut keskimäärin noin 3000 kuukaudessa eli saman verran

Kymijoki soljuu kohden merta Lahden ja Kouvolan puolivälissä. Toista 1900-luvun alussa kosken partaalle nousseen Voikkaan, silloin maan suurimman, paperitehtaan ympärille kasvoi Kuusankosken tehdasyhdyskunta. Keväällä 2006 ilmoitettiin, että tehdas suljetaan vuoden 2006 lopulla.

Voikkaalla ei kohta enää paperia tehdä - "kiitos" yhdysvaltalaisten eläkesijoitusrahastojen ja ahneiden suomalaisten paperikapitalistien.

kuin UPM ilmoittaa vähentävänsä Suomessa. Irtisanomisista pääosa perustellaan tuotannollis-taloudellisilla syillä. Tieto irtisanomisista perustuu kuukauden aikana alkaneisiin työttömyyksiin, joissa edellisen työsuhteen päättymisen syynä on irtisanominen.

Viimeisten 15 vuoden aikana irtisanomisia työttömyyden alkamisen syyksi on kirjattu yhteensä noin puoli miljoonaa. Tällöin saman henkilön kohdalla on voinut olla enemmän kuin yksi irtisanominen. Pienessä määrin myös sama irtisanominen voi olla tullut kirjatuksi useammin kuin kerran, jos henkilö on kirjautunut toistamiseen työttömäksi vaikkapa lasten hoidon tai opiskelun jälkeen olematta välillä työssä. Toiselta puolen on irtisanomisia, jotka eivät ole johtaneet kirjautumiseen työttömäksi työnhakijaksi. Tällaisista täsmennystarpeista huolimatta voidaan arvioida, että irtisanominen on kohdannut viimeisten 15 vuoden aikana hyvinkin joka kymmenettä työntekijää. Se on siis erittäin mittava ongelma. Vuosittain 30.000:ssa työttömyyden alkamisessa irtisanominen on ollut syynä.

Niin mittavasta ongelmasta kuin onkin kyse, määräaikaisten työsuhteiden päättyminen on vielä monin verroin useammin työttömyyden alkamisen syynä. Kaiken kaikkiaan uusia työttömyyksiä on alkanut viimeisten 15 vuoden aikana 60 000 joka kuukausi eli 20-kertaisesti se määrä, jossa irtisanominen on työttömyyden alkamisen syynä. Miksi sitten työttömyys ei suorastaan räjähdä kasvuun? Siksi, että myöskin työttömyyksiä päättyy koko ajan työsuhteen alkaessa tai siirryttäessä eläkkeelle tai muista syistä. Kun viime aikoina työttömyys on alentunut – vaikkakin hitaasti – työttömyyksiä on päättynyt enemmän kuin alkanut. Työttömyys kasvaa, jos työttömyyksiä päättyy niiden alkamisia vähemmän. Työttömien joukossa on siten suuri vaihtuvuus paitsi ei pitkittyvässä työttömyydessä. Osittain työttömyys katkeaa vain tilapäisesti pätkätyön, kurssin tai muun syyn takia.

Näillä 60. 000 uudella työttömällä kuukausittain irtisanominen on taustalla noin 3000:lla. Suuren osan kohdalla syytä työttömyyden alkamiseen ei ole kirjattu. Osalla syyksi on kirjattu oma ilmoitus tai toimipaikan lopetus tai työsuhteen päättyminen koeaikana. Irtisanominen kyllä kirjataan, koska se on peruste työttömyysturvan saamiselle. Niistä, joilla syy on kirjattu, määräaikaisen työsuhteen päättyminen on ollut työttömyyden syynä noin 17 000:lla eli moninkertaisesti suuremmalla joukolla kuin irtisanominen. Kun määräaikaisen työsuhteen päättyminen merkitsee työttömyyttä, se on eri asia kuin opiskelijoiden kesätyöpaikat, jotka päättyvät määräajan jälkeen eivätkä siksi ole mukana tässä 17 000:ssa.

Työsuhdeturvan heikentämisestä ei työllisyydenhoidon lääkkeeksi

Määräaikaisten työsuhteiden päättymisessä työttömyyden syynä on osaksi kyse työllisyystukipaikoista, joissa tuki loppuu ja alkaa uusi työttömyys. Osaksi kyse on siitä, että määräaikaisia on helpompi vähentää kuin irtisanoa vakinaisia. Tällöin määräaikaisia on palkattu irtisanomissuojan kiertämiseksi.

On sanottu, että työsuhdeturvan heikentäminen vähentäisi määräaikaisuuksia ja lisäsi pysyvään työsuhteeseen palkkaamista ja työllisyyttä. Tällä perusteltiin Ranskassa alle 26-vuotiaiden irtisanomissuojan lopettamista kahden vuoden aikana työsuhteen alkamisesta. Hallitus joutui perääntymään laajaksi paisuneen mielenosoitusliikkeen seurauksena. Italiassa Berlusconin hallitus yritti

Minäkö ikäihminen

Kun kaikesta kivasta alkaa olla jo 20 vuotta, voi sanoa yhä useammalle: "Kun minä olin sinun iässäsi … ja alkaa ostaa housuja, joissa vyötäröllä on kuminauha".
Kuorsaaminen on tapa osoittaa vierustoverille, että on elossa.
Ei enää mistään hinnasta haluaisi yöpyä muualla kuin omassa sängyssä.
Luulee, että on tapahtunut jotain, kun puhelin soi klo 21:n jälkeen.
On alkanut pelata golfia.
Pitää kaiteesta kiinni, kun menee alas portaita.
Paino ei ole noussut, se on vain laskeutunut hartioilta vyötärölle.
Kylmä kahvi kaunistaa, mutta maha ei kestä niin paljon kuin naama vaatisi.
Ennen vain sattui ja tapahtui; nykyään ei tapahdu mitään, mutta joka paikkaan sattuu kyllä.
Elämän korkeat arvot tarkoittavat kolesteroli-arvoja..
Lääkäri kysyy, mitä hyvää syö ja juo ja mitä hauskaa harrastaa ja sen jälkeen kieltää ne samassa järjestyksessä.
Joka paikkaan koskee ja se mihin ei koske, ei toimi.
Olo on kuin rillutellun jäljiltä, vaikka ei ole käynyt missään. Lääkärit ovat lähes aina tyttösiä ja poikasia.
Ikäisiäsi alkaa olla vain mainoksissa, joissa mainostetaan vitamiineja tai tuotteita verenpaineeseen, ummetukseen tai unettomuuteen.
Tarvitsee silmälasit löytääkseen ne.
Silmiin syttyy tuli vain silloin, kun aurinko osuu silmälaseihin.
Ei enää välitä, jos ajatukset alkavat karkailla, kunhan tulevat takaisin.
Kirjoittaa muistilappuja, mutta unohtaa, minne on ne laittanut.
Kun löytää etsimänsä tavaran, on jo unohtanut, miksi se piti löytää.
Yrittää tehdä kahta asiaa yhtaikaa, mutta unohtaa, mikä se toinen olikaan.
Sammuttaa valot säästösyistä, ei romantiikan vuoksi.
Kahdesti yössä tarkoittaa vessassa käyntejä.
Lohdutukseksi kuitenkin kaikille ikääntyville:
Kaikilla on valokuvamuisti, joillakin ei vain ole filmiä.

saada läpi lain, että yrityksen ei tarvitse palkata irtisanottua uudelleen puolenkaan vuoden aikana irtisanomisesta, vaikka irtisanomisten jälkeen lisäisi työvoimaa. Näin työntekijöiden etuja puolustavat voitaisiin karsia työpaikoista. Ammattiyhdistysliike käynnisti lakkoliikkeen, jossa eri liitot olivat vuorotellen päivän kerrallaan lakossa. Hallitus joutui perääntymään. Wärtsilän Turun diesel-tehtaan dieseltuotannon siirtämisessä Italiaan oli osa syy, että siellä ei ole uskallettu vähentää väkeä ammattiyhdistysliikkeen vastustuksen takia. Suomessa se on helpompaa.

Tanskalaisessa muutosturvassa irtisanomissuojaa on heikennetty, mutta on vastaavasti panostettu uuden työpaikan saamiseen. Jos Suomessa heikennettäisiin irtisanomissuojaa, Tanskan malliin siirtyminen tarkoittaisi mm., että työllisyysrahoja voimakkaasti lisättäisiin.

Tanskan mallista ei olisi kyse, jos työllisyysvaroja ei vastaavasti lisättäisi. Mutta onko irtisanomissuojan heikentäminen lääke työllisyyteen edes tälläkään tavoin toteutettuna? 1900-luvun alussa Voikkaalla käytettiin irtisanomisia niiden työntekijöiden poistamiseen tehtaalta, jotka puolustivat työntekijöiden etuja. Irtisanomissuojan heikentämisen aiheuttama uhka työpaikan menettämisestä palvelee tällöin työehtojen heikentämistä, kuten Berlusconin esityksessä. Paremmasta työsuhdeturvasta on myös hyötyä yritykselle, koska työntekijät sitoutuvat paremmin kehittämään työtään.

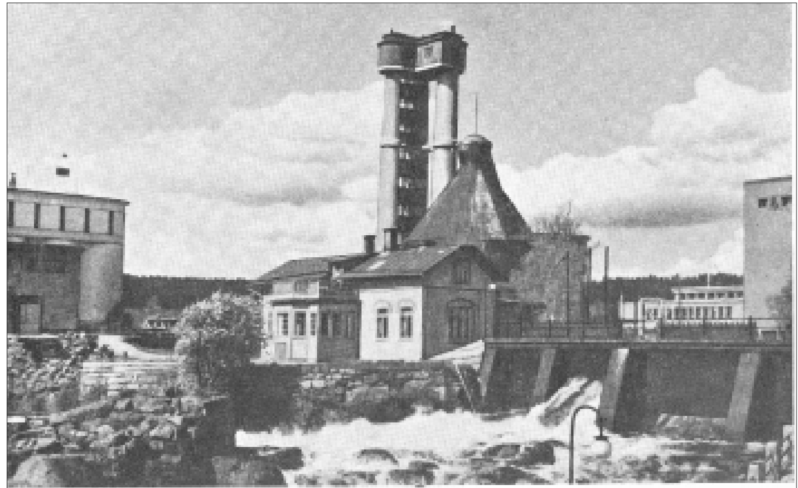
Irtisanomissuojan heikentäminen työllisyyden hoitokeinona osoittautuu kyseenalaiseksi. Pikemmin on tarpeen puuttua määräaikaisten työsuhteiden epäkohtaan, jotta niitä ei voitaisi käyttää irtisanomissuojan kiertämisen keinona. Muutosturvan kehittäminen on tärkeää siten, että uusi työpaikka saadaan ilman työttömyyttä.

Vaihtoehto alistumiselle

Ennen kaikkea työllisyyspolitiikan onnistumisen kannalta on tarpeen, että saadaan luotua riittävästi uusia työpaikkoja niin, että työtä haluavat saavat työtä, joka vastaisi ammattia ja koulutusta ja koettaisiin oman elämän tilanteen kannalta mielekkääksi. Toinen puoli asiaa on, mitä tehdä sille, että työpaikkoja häviää. Esimerkiksi UPM ei ole vaikeuksissa, vaan takoo suuria voittoja ja optiotuloja johdolleen. Näitä varoja tulee käyttää työpaikkojen luomiseen ja kehittämiseen. Tehtaiden sulkemisesta tulee luopua kunnes niitä saadaan uusittua ja saadaan kehitettyä vaihtoehtoja. Yksi malli on, että työntekijät saavat tehtaan omistukseensa ja alkavat sitä pyörittää. Tärkeä asia on, että Suomen hallitus ja Suomen Pankki edellyttävät Euroopan Keskuspankilta sellaista rahapolitiikkaa, että korko pidetään alhaisena ja euron liiallinen vahvuus estetään. Asia on erittäin tärkeä. Jos euron kurssi olisi esimerkiksi 20 % nykyistä alempi, UPM ei sulkisi tehtaita Suomessa. Ammattiyhdistysliikkeen on tarpeen puuttua tällaisiin asioihin. Jos EKP:n linjauksiin ei saada korjausta, paluu omaan markkaan on sitäkin tarpeellisempaa.

Emme voi alistua työpaikkojen alasajoon, työntekijöiden aseman heikentämiseen ja jatkuvaan korkeaan työttömyyteen. Vaihtoehtoja tarvitaan ja myös kansalaisliikettä ja toimintaa työpaikoilla työpaikkojen puolustamiseksi. Työttömien liike on tärkeä vaikuttaja ja on hyvin tärkeä, että työttömät toimivat ja näkyvät.

UPM:n katastrofi

Jämsänkosken paperitehdas "vanhaan hyvään aikaan".

Reino Welling
Jämsänkoski

Jo vuosien ajan negatiivisessa julkisuudessa ollut metsäfirma UPM hankkiutui oikeaan superkielteiseen julkisuuteen irtisanomisten Suomen ennätyksen teolla. Jos kuitenkin aluksi kertoisin miten oli ennen ja oliko ennen todella paremmin asiat kuin nyt. Entisen ja nykyisen tilanteen vertailuun katson itselläni olevan jonkinlaisia edellytyksiä jäätyäni viime syyskuussa 63-vuotiaana vanhuuseläkkeelle palveltuani nimiään vaihtanutta puufirmaa 42 vuotta 4 kuukautta.

Työtilanne Suomessa oli v.1960 toisenlainen kuin nyt. Minullekin ilmoitettiin kotiin tehtaalla olevan vapaan työpaikan ja huomenna voisi aloittaa iltavuorolla. Kun menin Jämsänkosken tehtaan kuorimolle ensi kerran, tiesin töitä riittävän halutessani eläke- ikään asti - ellei sorru rikoksiin tai useampipäiväiseen juopotteluun, ne olivat työstä erottamisen edellytyksiä.

Elettiin Juuso Waldenin aikaa Yhtyneillä Paperitehtailla. Juuso oli taatusti oikeistoporvari mutta jonkinlaista sosiaalista mieltä hänellä oli. Esimerkiksi usealla sotainvalidilla oli tehtaalla työpaikka. Työtä henkilö teki omien voimien mukaa, pomo ei ollut kaiken aikaa takana. Tehdasyhtiö ylläpiti urheilukentät, hiihtoladut, pesulatoiminnat, keilahallit. Markan tontteja myytiin yhtiön mailta. Paperinteko alkoi Jämsänkoskella 1887, joten tehtaalla oli työläisiä jo monessa polvessa.

Juusolle oli urheilu kaikki kaikessa, paperinteko tuntui joskus olevan sivuseikka. Kun aikaa kului, myös pankit alkoivat asiaan kiinnittää huomiota ja eräänä päivänä ilmoitettiin Juuso Waldenin siirtyneen eläkkeelle. Kovin pitkiä irtisanomis-aikoja ei ole vieläkään korkeimmalla johdolla. Tosin kultainen kädenpuristus on toisenlainen kuin näille 3600 ihmiselle.

Patruunan ajan mentyä ohi alkoi muutos huonompaan suuntaan. Kaikenlainen sosiaalinen ajattelu katosi toiminnasta ja voiton tavoittelu tuli ainoaksi päämääräksi. Ajautuminen nykyiseen katastrofiin on mielestäni pitkällisen prosessin tulos. Katastrofitilanne on molemmille osapuolille, irtisanotuille luonnollisesti rajumpi.

Kun olin viimeisiä vuosia työelämässä, tuli työmaalle usein kalliille paperille painettuja värikkäitä brosyyrejä. Niissä kerrottiin kaunein sanankääntein yhtiön arvoista, päämääristä ja sitoumuksista. Silloin jo niille naurettiin ja nyt niillä ei ole enää vitsinkään arvoa, satuja mitkä satuja.

UPM:n omistajista on tiettävästi jenkkien eläkemummoja sekä vaareja jo 2/3 osaa. Nämä henkilöt eivät kyllä tiedä, missä Suomi niminen valtio edes sijaitsee, ehkä jossain Irakin takana. Heille on tärkeintä aina suuremmat ja suuremmat voitot. Jos voiton tavoittamiseksi pitää Suomessa irtisanoa 5 tai 5000 henkilöä, ei se heidän mielenrauhaansa hätkähdytä. On esitetty laadittavaksi rajoituksia amerikkalaisten eläkesäätiöiden omistuksille. Vielä parempi olisi omistuskielto. Sen toteutuminen on kuitenkin epävarma maassa, missä osa poliittisista päättäjistä on valmis vaikka nuolemaan jenkkien sotilassaappaita.

Eri lehtien lausuntojen mukaan yhtenä syynä rajuun saneeraukseen on yhtiön heikko johtaminen. UPM on itse vaikuttanut liiketoimintaympäristönsä muutokseen. Keväällä 2004 mm. yhtiö toimitti viranomaisille tietoja kiellettystä kilpailijayhteistyöstä. Yhtiö siis paljasti itsensä ja käräytti kilpailijansa. Vasikat ja kantelupukit eivät liene korkeassa kurssissa teollisuudenkaan piirissä. Ilmianto kuitenkin sotki suomalaisyhtiöiden keskinäiset välit. Vihanpito näkyy esim. paperin hinnoissa, ne polkevat paikallaan. Kapitalistien rivit alkavat rakoilla, se on merkki suunnasta parempaan.

Joukkoirtisanomisten aikana hallitukselta odotetaan muutakin kuin hurskaitten toiveitten esittämistä. Niitä ei noteerata, mutta lakien laatijoilla on mahdollisuudet vaikka mihin. Työsopimuslakien muutoksilla saadaan jotain aikaan. Irtisanomiset on tehtävä kalliimmiksi, irtisanovilta firmoilta on perittävä takaisin yhteiskunnan maksamat tuet, pörssikauppa verolle, pääomatulot kunnallisveron piiriin, veronkierron estäminen jne. Kyllä keinoja on iso säkillinen, jos niitä vain haluttaisiin käyttää.

Risuja on jaettava myös ayliikkeelle, Paperiliitto teki vuosien ajan ns. maltillisia tupoja. Palkankorotukset olivat minimaalisia työllisyyden parantamisen nimissä. Työläisten säästämät palkkarahat katosivat ulkomaille ja jossain paikoissa taidettiin jopa nauraa. Yksinkertaisia kun pökkyytetään. Palkkakustannusten takia paperitehtaiden ei tarvitse irtisanoa. Ne ovat vain 8% puunjalostuksessa.

Tilanne on nyt synkkä, mutta aina pitää uskoa parempaan tulevaisuuteen. Vielä tulee aika jolloin palkkatyöläiset yhdistävät voimansa ja muuttavat riistetystä luokasta luokaksi itseään varten. Muutos ei tapahdu yhdessä yössä, mutta tulee varmasti. Suomalainen kun on hidas tunnustamaan tulleensa petetyksi. Tästä on osoituksena EU :n jatkuvasti aleneva kannatus.

Loppukaneettina antaisin nuorisolle ohjeen. Kiertäkää työtä etsiessänne kaukaa kaikki paperi-, sellu- ja kännykkätehtaat, ne ovat EU-Suomessa epävarmimpia työpaikkoja. Hieman synkkäsävyisen kirjoitukseni jotain valoi saakin, kun menee jollain hyvinkin. UPM:n johtaja Jussi Pesonen kuittasi v.2005 palkka- ja muita etuja 1.012.000 euroa. Potti kasvoi edellisvuodesta vain 60% että sillä lailla.

Julkisalan koulutettujen neuvottelujärjestö JUKO ry
TIEDOTE 10.3.2006

Missä on hallituksen vastuu valtion työpaikoista?

Julkisalan koulutettujen neuvottelujärjestö JUKO perää hallituksen vastuuta valtion työpaikkojen kohtalosta. Metsäteollisuuden irtisanomiset ovat kauhistuttaneet hallituksen perustamaan koordinointityöryhmän ja valtiovarainministeri Eero Heinäluoma on tivannut irtisanovilta yhtiöiltä yhteiskunnallista vastuuta työllistämisestä. Samaan aikaan hallituksella on valmistelun alla mittava tuottavuusohjelma, joka merkitsisi 17 500 työpaikan saneeraamista valtion hallinnosta vuoteen 2011 mennessä.

JUKO ihmettelee, missä on valtion yhteiskunnallinen vastuu omista työpaikoistaan? Valtiovarainministeriön laskelmien mukaan tuottavuusohjelmaan sisältyvät leikkaustoimet veisivät esimerkiksi yliopistoista lähes 6000 työpaikkaa. JUKOn mielestä kaavailtu saneeraus on täysin vastoin maan hallituksen globalisaatiostrategiaa, jonka tavoitteena on koulutuksen ja tutkimuksen voimakas edistäminen.

Valtio on yrittänyt mainostaa erilaisin kampanjoin olevansa hyvä työnantaja ja koettaa houkutella nuoria työuralle valtion sektorille. Tuottavuusohjelma luo kuitenkin aivan toisenlaista imagoa valtiosta työnantajana. Esimerkiksi yliopistosektorille suunnatut vähennykset tulisivat uhkaamaan erityisesti määräaikaisissa tehtävissä toimivia akateemisen koulutuksen saaneita naisia.

JUKO ry edustaa julkisalalla toimivia akavalaisia liittoja ja niiden valtiosektorilla työskenteleviä yli 35 000 jäsentä.

LISÄTIETOJA: neuvottelupäällikkö Markku Nieminen, 0400 601 162;
neuvottelupäällikkö Arja Vehmas, 040 506 0108

Ei hyökkäystä Iraniin -tapahtuma

Lauantaina 6.5. klo 16.00
Elielin aukiolla Helsingissä

Järjestää sodanvastainen verkosto

Sotilaallinen liittoutuminen vie Suomenkin hyökkäyssotiin, osa 1

Janne Rahikainen, Esko Koivisto & Timo Nieminen

Sotilaspoliittisten liittojen merkitys yhteiskunnalle

Vapaassa markkinataloudessa parlamentaarinen demokratia palvelee yksityisomisteista pääomataloutta. Yksityinen sektori asettaa yhteiskunnan demokraattisille järjestelmille reunaehdot joiden mukaan demokratian tulee toimia. On harhaan johtavaa luulla että kapitalismi palvelisi yhteiskunnan tarpeita. Kapitalismissa yksityisomisteinen tuotanto palvelee ensisijaisesti yksityisomisteisen pääoman tuoton / arvon kasvua.

Suomen kansalla on voimakas kielteinen mielipide kaikenlaisiin sotilasliittotumiin liittymistä vastaan. Tuo mielipide on opittu kantapään kautta viimeisen vajaan sadan vuoden aikana. Suomen herroilla sitävastoin on edelleenkin tunkua Natoon tai EU:n nopean toiminnan joukkoihin. Nato-kummppanuutta syvennetään, eikä enää välttämättä haeta oikeutusta sotilasoperaatioihin YK:lta. Kuva viime syksyn Rauhanmarssilta.

Työvoiman tekemän työn tuottamasta arvosta yksityisomisteinen pääoma riistää suurimman osan itsekeskeisiin tarpeisiinsa. Huomioitavaa on, ettei investoinneillakaan ole ensisijaisena tarkoituksena parantaa yhteiskunnallisia oloja vaan parantaa osakkeiden arvoa, eli tavoite on edellä mainitut itsekeskeiset tarpeet. Työstä maksettu palkka maksetaan työvoiman käytöstä eikä sen tuottamasta arvosta.

Teollinen vallankumous toi porvaristolle lopullisesti sen vallan, jolla se saattoi kumota feodalistisen aateliston taloudellisen monopolivallan. Kirkko ja kruunu olivat ja ovat vieläkin pelkkiä instituutioita, jolla oli hallitsevalle luokalle vain vallan välikappaleen merkitys. Porvariston muodostuessa hallitsevaksi yhteiskuntaluokaksi se ryhtyi kannattamaan rajoitettua parlamentaarista demokratiaa, sekä kansallisvaltioinstituutiota.

Kansallisuusaate kapitalismin käyttövoimana

Kansallinen identiteetti on yhteiskunnan lähtökohtien heijastumia. Yksityisomisteinen pääoma näkee kansallisen identiteetin samalla tavalla kun kirkon ja kruunun, eli valtarakenteena, jonka taakse voi rakentaa oman imperialistisen valtansa. Kapitalismi on pyrkinyt hyödyntämään eri aikoina kansallisuusaatteita omien itsekeskeisten tavoitteidensa saavuttamiseksi. Kansallisuusaatetta on käytetty pääoman kasvun turvaamiseksi ja maksimoimiseksi. Sekä uskontoa että kansallisuusaatetta on käytetty imperialismin humaanisena tai oikeudenmukaisuuden kulissina.1800-luvun lopun ja 1900-luvun alun kansalliset aatteet ja sen jälkeiset äärinationalistiset ja fasistiset ääriliikkeet esim. Saksassa, Italiassa ja Japanissa palvelivat erinomaisesti paikallisia suurpääoman omistajia niiden kasvattaessa tuotantoa ja niistä saatavia voittoja. Japanissa on erityisesti huomioitava myöhäinen siirtyminen feodalismista kapitalismiin nationalistisella hegemonialla, jota keisari kannatti lisätäkseen näin ”maallista” valtaa.

Kansallista identiteettiä sekä parlamentaarista demokratiaa hyväkseen käyttäen porvaristo alkoi luoda kansallisvaltioita oman pääomankasvunsa suojaksi. Kansallisvaltio yhteiskuntarakenteena tarjosi verovaroin rakennetun koulutusjärjestelmän, joka takasi teknisesti edistyneemmän työvoiman saannin edellisiä yhteiskuntarakenteita paremmin.

Parlamentaarinen demokratia toimiin kapitalismin kulissina

Parlamentaarinen demokratia on luotu kulissiksi yksityisomisteisen pääomatalouden vallalle. Yhtenä erinomaisena esimerkkinä tästä on Nokian pääkonttorissa vuodenvaihteen 1987 tienoilla Väyrysen sekä kokoomuksen ja RKP:n puheenjohtajien allekirjoittama salainen aiesopimus, joka tunnetaan myös nimellä ”kassakaappisopimus”. Sen keskeisenä alullepanijana oli merkittäviä yksityisomisteisen pääomatalouden teollisuusjohtajia. Nämä teollisuusjohtajat lupasivat tukea porvaripuolueita tulevissa vaaleissa huomattavasti normaalia suuremmalla rahasummalla varmistaakseen tulevan talouspolitiikan uudelleen liberalisoinnin.

Hallittu rakennemuutos suurpääoman tarpeisiin

Voimme kiistatta todeta tämän vuoden jälkeen tapahtuneen kiihtyvän talousliberalistisen rakennemuutoksen jatkuneen näihin päiviin asti johdonmukaisesti. Rahamarkkinoiden avaaminen ja kasinotalouden pyöräyttäminen täyteen vauhtiin laukaisi Harri Holkerin lanseeraaman ”hallitun rakennemuutoksen”. Sitä seurasi nopeassa tahdissa tapahtunut yhteiskunnallisessa omistuksessa olevien tuotantolaitosten massiivinen yksityistäminen. Tämän yhteiskunnallisen talouden liberalisoinnista saamme nyt tänäkin päivänä kärsiä katkerasti!

Yhteiskunnat, joihin kohdistuu kuvitteellisia tai todellisia sisäisiä tai ulkoisia turvallisuusuhkia, pyrkivät aina luomaan näitä kriisejä vastaan turvallisuusorganisaatioita. Kapitalismissa näitä ulkoisia ja sisäisiä turvallisuusorganisaatioita luodaan ensisijaisesti pääoman turvaksi sekä luomaan edulliset edellytykset pääoman kasvulle. Tässä kirjoituksessa käsiteltävät turvallisuusuhat on rajattu käsittämään kansallisvaltion tai liittovaltion kokemaa ulkoista aseellista uhkaa sekä sisäisiä valtarakenteita horjuttavia uhkia. Kun suurpääoma monopolisoituu ja kasvaa yli kansallisten rajojen, kansallisvaltion taloudellisista rakenteellisista rajoitteista muodostuu rasite pääoman kasvulle, jolloin nämä rajoitteet tulee purkaa. Tällöin maantieteellisesti sitoutunut kansallisvaltio sekä sen turvallisuusorganisaatiot menettävän merkityksensä pääomalle. Näin suurpääoma siirtyy kannattamaan ylikansallisia sotilasorganisaatioita ja -liittoja jotka palvelevat paremmin sen tarpeita kansainvälistyvässä talous- kilpailussa.

Turvallisuusorganisaatioita kapitaalin turvaksi

Erityisen hyvin sotilasorganisaatioiden merkitys pääomalle tulee esille vanhojen talousimperialististen yhteiskuntien sotilasorganisaation rakenteissa. Kapitaali-imperialistisissa maissa on helposti havaittavissa pääasiassa kahta käyttötarkoitusperiaatteiltaan erilaista sotilaallista organisaatiota. Kapitaali-imperialistisen armeijan ensisijainen tarkoitus on luoda ja turvata pääoman kasvulle edulliset edellytykset kansallisvaltion rajojen ulkopuolella. Tällaisia armeijoita ovat yleensä tarpeellisen toimintavalmiuden omaavat palkka-/ammattiarmeijat. Ne rakentuvat palvelemaan ensisijaisesti yksityisomisteisen suurpääoman etuja kansallisvaltion rajojen ulkopuolella. Toisena turvallisuusorganisaationa on yleensä maantieteellisesti ja kansallisidentiteettisesti sidotut paikallispuolustusorganisaatiot, joiden sotilaallisstrateginen taisteluarvo on vähintäänkin kyseenalainen. Ne on yleensä sidottu isomman kansallisen turvallisuusorganisaation osaksi. Tällaisia sotilasorganisaatioita ovat esim. Isossa-Britanniassa Territorial-army, USA:ssa The Army National Guard (ARNG) ja Suomeen perustettavat maakuntajoukot.

Suunta ammattiarmeijoihin ja kaiken sortin turvallisuusjoukkoihin

Nykyisessä tilanteessa, jossa ammattiarmeijan vaatimia miehistövahvuuksia on vaikea täyttää, kun ammatin työturvallisuusriskit ovat lisääntyneet räjähdysmäisesti, ovat ainakin USA ja Englanti ruvenneet täydentämään ulkomailla olevien ammattiarmeijoiden puuttuvia reservejä näillä ”viikonloppu sotilailla”. Tästä johtuen USA:ssa on otettu käyttöön laki (Stop loss law, joka kaikessa irvokkuudessaan on otettu pörssitalousmaailman sanastosta) joka velvoittaa ARNG:n reserviläiset aktiivipalvelukseen aluerajojensa ulkopuolelle.

Näiden kansallisten turvallisuusorganisaatioiden lisäksi suurpääoman omistajat tukevat puolisotilaallisia sotilasorganisaatioita, jotka on muodostettu poliittisin perustein suojelemaan laillista ja laitonta yksityisomisteista pääomaa ja niiden sisäpoliittisia tavoitteita. Tällaisia paikallisidonnaisia organisaatioita ovat esim. suojeluskunnat, kodinturvajoukot, Filippiineillä ja Etelä-Amerikassa (esim. AUC Autodefensas Unidas de Colombia) perustetut puolisotilaalliset yksityis- ja militanttiarmeijat. Edellä mainitut väkivaltakoneistot ovat syyllistyneet useiden miljoonien ihmisten poliittisiin murhiin. Pelkästään Filippiineillä on arvioitu 3 miljoonan ihmisen saaneen surmansa poliittisissa puhdistusoperaatioissa. Näiden kaiken kirjavien paramilitariarmeijoiden lisäksi liberalistisia talouspoliittisia etuja ajavat monenmoiset sissi- tai terroristijärjestöt kuten esim. UNITA ja CONTRA.

Ylikansallinen pääoma tarvitsee ylikansallista sotilasorganisaatiota

Samalla tavoin kuin pääomaimperialistiset armeijat turvaavat pääoman kasvua, myös NATO rakentuu turvaamaan kapitalistista yhteiskuntarakennetta. Mutta jäykän puolustusorganisaation muodosta johtuen sen on Euroopan tavoin täytynyt ruveta luomaan monikansallisia, joustavasti ja nopeasti liikuteltavia joukkoja(NRF, Nato Response Force), jotka eivät ole sidoksissa kansainvälisiin demokraattisiin rakenteisiin kuten YK:hon tai Etyjiin. Näitä Naton ja EU:n nopeantoiminnan interventiojoukkojen perustamista on perusteltu kirjavasti ja lennokkaasti terrorismin vastaisella sodalla ja rauhaanpakottamis- tai kriisinhallinta-tarpeilla.

Sodankäyntiä "humaanisiin" tarpeisiin

Tälläisia humanitäärisiä tarpeita varten on ennenkin perustettu kansainvälisiä interventiojoukkoja kautta ihmiskunnan historian. Menemättä antiikin historiaan ovat ristiretket juuri tällaisten korkeiden humaaneiden periaatteiden mukaan perustettuja ja lähetetty levittämään senaikaista länsimaista korkeamoraalista uskonto- ja talousoppia. Tuskin silloinkaan moni rohkeni epäillä näiden interventiojoukkojen humaaneja tai moraalisia syitä.

Voisimme toki väitellä loputtoman pitkään myös ensimmäisen maailmansodan jälkeen 14 länsivallan lähettämien monikansallisten interventiojoukkojen humaaneista tarkoitusperistä niiden tukiessa Venäjän sisällissodassa mitä tahansa Neuvosto-Venäjän vastaista ryhmittymää, tai Hitlerin kokoamista kansainvälisistä sotajoukoista, joiden humanistismoraalinen tehtävä oli tuhota bolsevismi maailmankartalta. Listaa voitaisiin jatkaa loputtomiin.

Loppujen lopuksi voisi todeta, että pääsääntöisesti suurpääoman omistajat kuvittelevat tai antavat ymmärtää perustettavien sotajoukkojen toimivan humaaneista lähtökohdista jo siksi, että ne puolustavat ja edistävät kapitalista markkinataloutta ja sen mekanismeja. Kenraali Klaus Naumannin johdolla laaditussa Saksan armeijan sotilaspoliittisessa selonteossa tämä tuodaan esille varsin yksiselitteisesti toteamalla ”Saksan armeijan tehtävänä on turvata vapaa maailmankauppa ja esteetön pääsy markkinoille ja raaka-ainelähteille kaikkialla maailmassa” (Verteidigungspolitische Richtlinien, VPR 1992).

Käsitellessämme tässä artikkelissa kansainvälisiä, suurpääoman etuja ajavia sotilasorganisaatioita tarkoitamme sekä EU:n että Nato:n nopean toiminnan joukkoja. Clausewitzin sanoessa sodan olevan politiikan jatke voisi siihen lisätä, että se on, yleisesti ottaen, kapitalistisessa yhteiskunnassa talouspolitiikan jatkamista sotilaallisin keinoin. Sodalla pyritään saavuttamaan pääasiallisesti taloudellisia etuja.

Eli, kuten kenraali Naumann asian ilmaisi ”maailmassa on enää vain kaksi valuuttaa: taloudellinen valta ja sotilaalliset keinot sen käytäntöön panemiseksi” ja jatkaa ”Saksan armeijan on totutettava sotilaat jälleen kuolemaan”(Der Spiegel, 18.1.1993).

Peittelyllä EUn jäseneksi

Hannu Kautto

Viestijä, politiikan ja visuaalisen kulttuurin tutkija Anne Koski tutki väitöskirjassaan "Niinkö on jos siltä näyttää?" kuvaa ja mielikuvaa YLEn uutisten TV1 ja FST EU-neuvottelujen uutisoinneissa 1992-94. Italialaisen kirjailijan Luigi Pirandello (1867-1936) näytelmässä Così è (se vi pare) - Niin on (jos siltä näyttää) kaksi henkilöä saa kolmannesta sangen erilaisen kuvan. Kekkonen väänsi lopun: jos siltä pannaan näyttämään.

Koiviston mukaan turvallisuuspoliittiset syyt puolsivat EUn jäseneksi hakemista, mutta syytä ei voinut käyttää julkisuudessa. Puhuttiin turvallisuusvaikutuksista, jotka olivat täysin mielikuvituksellisia. Lännettäjät halusivat Suomen tunnustamista länsimaaksi ja irrottautumista suomettumisesta sekä pelkäsivät Suomen joutuvan toisen luokan maaksi jäädessään EUn ulkopuolelle. Konkreettisesti osoitettavia varmoja taloudellisia hyötyjä EU-jäsenyydestä ei voitu esittää.

Yhteiseen ulko- ja turvallisuuspolitiikkaan YUTP sitoutuminen ja maatalousneuvottelut olivat pääkysymykset, joissa Suomi joutui tekemään myönnytyksiä. Suomalaisille selvisi, että puolueettomuus ja EU-jäsenyys eivät ole yhteensovitettavissa. Maatalouskohdista neuvoteltaessa törmättiin usein EU-säädöksiin.

Kuva Esplanadin puistosta vuodelta 1994, kun Suomea oltiin viemässä EU:n jäsenyyteen. Tämä porukka kyllä tiesi tai osasi aavistaa, mitä on tekeillä. Silti reilut 58% kansasta uskoi, mitä EU-myönteinen eliitti selitti. Tulee kuulemma 100.000 uutta työpaikkaa.

Puolueettomuus

Maastrichtin sopimus asetti YUTPn tavoitteeksi yhteisen puolustuksen. EU-jäsenmailta edellytetään vähintään tarkkailija-asemaa Länsi-Euroopan unionissa WEU. Suomen ulkopoliittinen johto pyrki julkisuudessa mielikuvaan, ettei EU-jäsenyys muuttaisi merkittävästi Suomen ulkopolitiikkaa tai Suomen ulko- ja turvallisuuspoliittista asemaa. Aivan kansanäänestyksen edellä hallitus kertoi Suomen aikeesta hakea WEU-tarkkailijaksi EU-jäsenenä.

Komission ulkopoliittinen neuvonantaja Fraser Cameron uskoi 1992, että Suomen on vaikea jatkaa puolueettomuutta ja että maataloudessa siirtymäaikojen läpimeno on helpompaa kuin pysyvien poikkeuksien saaminen. Englannin varaulkoministeri Tristan Garel-Jones kehotti Suomea hakemaan pikaisesti jäsenyyttä, joka uutisessa esitettiin vetoomuksena. Uutisissa ulkomaalaisia asiantuntijoita ja osapuolia käytettiin hyvin osoittelevasti EU-myönteisen viestin lähettämiseen.

Saksan liittokansleri Helmut Kohl vieraili 5.3.92 Helsingissä kertomassa, että turvallisuus- ja puolustuspolitiikka on sidoksissa NATOon ja vain sen kanssa turvallisuutemme voidaan taata tulevaisuudessakin. Poliitikot myönsivät jälkikäteen, että Kohlia käytettiin ilmapiirin muokkaamiseen Suomessa. Ranska tuki Suomen EU-jäsenyyttä. Suomen hallitus loi vaikutelman siitä, että puolueettomuudesta voidaan neuvotella, ja muotoili asian liittoutumattomuudeksi kuten Ruotsi.

TV-uutisissa 27.2.92 ulkoministeri Väyrynen väitti, että tiedonannossa määritelty puolueettomuus on mahdollista jäsenenä. Tämä oli harhaanjohtavaa, sillä liittoutumattomuus ei ole sama kuin puolueettomuus. Epämääräisyyksiä pidettiin yllä kotiyleisön vuoksi. Eduskunta päätti jäsenyyshakemuksen jättämisestä 18.3.92 lyhyemmän kaavan mukaan eli reunaehdoitta. Tätä pidettiin puolueettomuusvaatimuksesta luopumisena. Pääneuvottelija Veli Sundbäck vei hakemuksen Brysseliin. Kuriiri Sundbäck esitettiin uutisissa näytöksenä valtiovallan tuella.

Uutisissa 10.4.92 kerrottiin, kuinka Ruotsin radion haltuunsa saamassa raportissa sanotaan, että jäsenyys johtaa keskinäisiin sotilaallisiin avustustoimiin sekä WEU- ja NATO-jäsenyyteen. Vuodolla muokattiin ehdokasmaita ja niiden yleisöä Lissabonin kokoukseen. Lissabonin huippukokousuutisessa 26.6.92 todettiin, että EU edellyttää jäseniltään ehdotonta suostumista Maastrichtin liittosopimukseen eikä Suomelle suoda mitään poikkeuksia EUn ulko- ja puolustuspolitiikasta. Silti Väyrynen puhui uutisissa 4.11.92 vielä puolueettomuudesta, joka on selvää harhaanjohtamista. Uutisissa 30.1.93 luettiin sähke siitä, ettei Suomi tule vaatimaan esimerkiksi ulko- ja turvallisuuspolitiikan osalta poikkeuksia alkavissa neuvotteluissa.

Ulkopolitiikan ylin johto ei tullut enää kertomaan puolueettomuuden tulevaisuudesta. Suomen strategiana YUTP-neuvotteluissa oli välttää yksityiskohtiin meneminen. Kun Suomi 21.12.93 hyväksyi virallisesti YUTPn neuvotteluissa, ei uutisissa yksilöity, mitä tämä tarkoitti. Suomi korosti lehdistötiedotteessaan, että Suomi saavutti omat neuvottelutavoitteensa. Vaikka kaikille oli selvää, että Suomen asema puolueettomana maana tulee muuttumaan, hallitus venkoili WEU-tarkkailija-aseman julkistamisessa ja myönsi vasta kansanäänestysviikolla 1994 WEU-tarkkailijajäsenyyden hakemisen.

Puolueettomuustoiveiden ylläpitämisellä luotiin suotuisaa ilmapiiriä hakemuksen jättämistä varten. Hallitus ei joutunut vedätyksestä tekemään tiliä kameran edessä. EU-toimittajat ovat myöntäneet, että asioita peiteltiin toimittajien ja ulkopolitiikasta vastaavien poliitikkojen sanattomasta sopimuksesta. On puhuttu toimittajien ja mielipidevaikuttajien vaikenemisesta. Turvallisuuspolitiikkaa käsittelevissä uutisissa salattiin asioita, esitettiin ristiriitaisia tulkintoja ja viestittiin matalalla profiililla hämärtämistarkoituksessa.

Maatalous

Suomen maatalouden elinehto oli ilmastollisten erityisolosuhteiden tunnustaminen jäsenyysehdoissa ja osana yhteisen maatalouspolitiikan periaatteita. Suomen tavoitteena neuvotteluissa oli sovittaa kansallinen maatalouspolitiikka EUn yhteiseen maatalouspolitiikkaan. Tärkeimmät kysymykset olivat hintasopeutuksen siirtymäajat, maatalous- ja rakennetukialueet, Suomen ja EUn rahoitusosuudet näissä tukimuodoissa ja tuotantokiintiöt.

Maatalouden EU-tuottajahinnat 1992 olivat 40-50 prosenttia alemmat kuin Suomessa. Suomen tavoitteena oli asteittainen hintatason laskeminen siirtymäkauden aikana. Suomi vaati pohjoista tukea peltopinta-alan ja kotieläinten määrän mukaan. Osa pohjoista tukea koetettiin saada EUn maksamaksi. Koko maa oli tavoitteena saada luokitelluksi epäsuotuisaksi alueeksi - Less Favoured Area LFA. Suomalaiset puhuivat arktisesta tuesta, ja tavoitteena oli muuttaa EUn maatalouspolitiikkaa luomalla kokonaan uusi maataloustukimuoto.

Hintasopeutus ei mennyt neuvotteluissa läpi, mutta EU taipui kompensoimaan hintasopeutuksen kustannuksia osittain ja Suomi sai turvalausekkeen markkinahäiriöiden varalle. EU aikoi myöntää LFA-tukea 70 prosentille Suomen pinta-alasta, mutta tuen piiriin saatiin 85 prosenttia ja oikeus maksaa pohjoista kansallista tukea 62. leveyspiirin pohjoispuolelle sekä tietyin kriteerein sen eteläpuolelle. Komissio karsi muun muassa Suomen sokerikiintiöitä. Suomi tulkitsi, että kansallinen tuki etelään on pysyvää, mutta komissio ei hyväksynyt koskaan tätä. Suomi sai jatkaa kansallisen tuen maksamista määräaikaisesti. Maatalousneuvotteluissa Suomi joutui antamaan kaikissa isoissa neuvottelukysymyksissä periksi.

Suomi loi loppuvuodesta 1993 ja alkuvuodesta 1994 mielikuvaa neuvottelukriisistä. Kuuman neuvotteluvaiheen aikana Suomen edustajat välttelivät julkisuutta. Kesällä 1994 näytökset lisääntyivät. Suomi yritti peitellä kansallisen tukipaketin käsittelyssä ilmenneitä ristiriitoja. EU ja Suomi järjestivät eri vaiheissa sopimukseen pääsyä julistavia näytöksiä, joilla pyrittiin mielikuvaan neuvottelujen onnistuneesta päätöksestä. Kaikkien näytösten jälkeen ilmeni uusia ongelmia.

TV-Nytt esitti 8.2.94, kuinka lähdetään neuvotteluihin Brysseliin. Ulkoministerin Heikki Haavisto auki jäänyt salkku pullautti sisältönsä lentoaseman lattialle. Toimittaja piti Haaviston vahinkoa neuvottelun vertauskuvana. Salkkutapauskuvista tuli suomalaisten neuvottelijoiden aikaansaannoksia ja Suomen asemaa EUssa kyseenalaistava vertauskuva.

TV-uutiset esitti 8.2.94 ulkomaankauppaministerin Pertti Salolainen haastattelun: "Nyt ollaan siinä vaiheessa, jossa tämä kriisi on tulossa avoimeksi. Emmekä sitä enää peittele". Hän myönsi avoimesti, että peittelyä harrastettiin. Uutisissa 28.2.94 Salolainen myönsi, että EU odottaa Suomen maksavan itse EU-tukien yli menevän pohjoisen tuen, jolla ei enää tarkoitettukaan EU-tukia vaan kansallisia lisätoimia.

Uutisissa 1.3.94 Haavisto vastasi vaikertavalla ja riutuneella äänellä, että vaikeuksia on todella paljon. Suomalaiset kävivät kamppailua, johon ei EUssa suhtauduttu vakavasti. Seikka, ettei Suomi saanut lupaa maksaa kansallisia tukia pysyvästi Etelä-Suomeen, ei noussut esiin. Myöhäisuutisissa Aho sanoi tiukasti: "Tämä ei ole sopimus. Tämä on pohja, jolta voi syntyä sopimus". Aho liioitteli Suomen neuvottelumahdollisuuksia. Viinanen oletti totuudenvastaisesti, että alkuvuosienkin jälkeen Suomi voisi pysyä nettosaajana, ja että tukirahan määrä nousisi vuosien mittaan. Sailas katsoi ensin kameraan, mutta käänsi pokan pettäessä katseensa kamerasta. Valtiosihteeri ei pysynyt Viinasen arvion takana. Hallitus tulkitsi neuvottelujen jatkuvan, mutta EU antoi ymmärtää neuvottelujen päättyneen.

EU pyrki monessa kohtaa vesittämään jälkikäteen neuvottelutulosta. Komissio ilmoitti, että Suomen kansallinen tuki olisi väliaikaista ja laskevaa eikä pysyvää. Hallitus päätti tekeytyä tietämättömäksi asiasta. Neuvottelutuloksen vesitysyrityksistä tulkintaerimielisyys kansallisen tuen maksuoikeuden pysyvyydestä Etelä-Suomeen ei tullut TV-uutisissa esiin. Sokerikiintiökiista sai paljon huomiota uutisissa. Näin salattiin tärkeämpää aihetta. Jos olisi selvinnyt, että kansalliset tuet eivät ole pysyviä, olisi todennäköisesti kansanäänestyksessä torjuttu jäsenyyssopimus.

Uutisissa 27.8.94 Haavisto haukkui komissiota: "... tuollaiset jotkut todella teoriaherrat sitten luulevat tuntevansa Suomen olosuhteet paremmin...". Syyskuun alussa 1994 ilmestyi Helsingin Sanomien mielipidekysely, jossa EU-kannattajia oli vain kaksi prosenttia enemmän kuin vastustajia, joiden määrä oli kasvanut edellisestä kyselystä yhdeksän prosenttia. Uutisten 9.9.94 mukaan neuvotteluissa oli rentoutunut ilmapiiri, mutta Mikko Pesälän hymy oli väkinäinen. Haavisto selitti, että vuoristotuki tullaan määrittelemään teknisellä tasolla objektiivisten (sic!) kriteerien mukaan. Pohjoisen tuen alue tai LFA-alue eivät kumpikaan kata koko Suomen peltopinta-alaa ja siirtymäkauden jälkeen on mahdollista maksaa 141-tukia vain vakavissa vaikeuksissa oleville tiloille.

Ilmeni ongelmia lisähinnoissa. Suomi pyysi komissiota virallisesti ja julkisesti vahvistamaan Suomen esittämät tulkinnat. Haavisto totesi 12.10.94, että kaikille suomalaisille maataloustuotteille voidaan maksaa lisähintoja. TV-uutiset 14.10.94 esittivät Suomen ja EUn tiedotustilaisuudet maataloustuesta. Maa- ja metsätalousministeri Mikko Pesälä antoi lausunnon paperista lukien kohti kameraa räpsytellen silmiään ja nostellen kulmakarvojaan: "Myös lisähintoja tullaan maksamaan suunnitellulla tavalla. Asiassa noussut häly on käsitykseni mukaan siten aiheeton". Pesälä joutui mollaamaan ministeriönsä ylijohtajaa. Toimittaja kysyi, oliko Ilkka Ruuska väärässä, kun hän YLEn EU-keskustelussa sanoi, että ympäristötuista ja lisähinnoista ei ole sopimusta EUn kanssa. Pesälä vastasi huojuen, suu ja pää

Jatkuu sivulla 10....

Hyvinvointivaltio

Yhteiskunta polarisoituu.
Sosiaaliturva kaventuu.
Tuki teollisuudelle runsastuu.
Irtisanomiset lisääntyvät.
Pankit kuittaavat
ennätysvoittojaan.

Tuotantoa ulkoistetaan.
Palveluita yksityistetään.
Pääomat kiertävät
kaukaa kotimaan.

Logistiselle syklille
on ominaista nopeus
sekä
kapitalistien kasvava
ahneus ja kopeus.

Köyhyydessä elää
yli puolimiljoonaa
suomalaista
lasta ja aikuista.

Missä parveutuu
markkinaraha,
väijyy myös
nöyryytys ja paha.

Ainoastaan aika
- ei raha
voi liikkua vain
yhteen suuntaan.

Kuinka monta
sataatuhatta nyrkkiä
meidän on iskettävä pöytään
saadaksemme takaisin
ihmisarvomme?

Helsingissä 18.5.2006
Matti Laitinen

Terveydenhuollon yksityistäminen lopetettava

Vapputervehdykset 2006

Intimiteettisuojan takia olemme jättäneet nimet pois verkkosivuiltamme

Eläkeläiset irti köyhyysloukusta

Eduskunta on hyväksymässä EU:n jo kertaalleen kuollutta perustuslakia

Eduskunnan suuri valiokunta päätti 7.4. kantansa EU:n jo kertaalleen kuopattuun perustuslakiin. Ja mitäpä muuta se osasi EU:n mallioppilaana päättääkään kuin, että eduskunnan tulisi hyväksyä ja ratifioida EU:n jo kuollut ja kuopattu perustuslaki. Aivan yksimielinen suuri valiokunta ei kuitenkaan ollut. Valiokunnan työjaoston esitys suositteli eduskunnan täysistunnolle EU:n perustuslain hyväksymistä ja sen ratifioimista. Työjaoston esitys voitti äänestyksessä äänin 18-7.

Vastustajien joukkoon kuluivat demarit Arja Alho ja Marjaana Koskinen, vihreät Heidi Hautala ja Merikukka Forsius, vasemmistoliittolaiset Outi Ojala ja Pentti Tiusanen sekä lisäksi kristillisten Toimi Kankaanniemi. Kankaanniemi myös esitti neuvoa-antavan kansanäänestyksen järjestämistä perustuslaista, mutta hänen esitystään ei kannatettu.

EU:n vastaiset järjestöt järjestivät nopealla aikataululla mielenosoituksen Eduskunnan edustalle. Valitettavasti paikalla oli vain EU:n Vastaisen kansanrintaman ja Suomi EI-EU -järjestöjen edustajia.

Hallitus aikoo väenvängällä hyväksyttää eduskunnalla EU:n jo raatona makaavan perustuslain. Kokoomuksen ohjauksessa oleva Eduskunnan suuri valiokunta otti myönteisen kannan perustuslain hyväksymiseen 7. huhtikuuta. Muutamat EU:ta vastustavat järjestöt olivat valppaita ja järjestivät mielenosoituksen Eduskunnan edessä. Kuvassa Suomi Ei - EU järjestöä edustava Päivi Eskola Turusta.

Reijo Katajaranta EUVKr:stä totesi, että EU:n perustuslaki sitoo Suomen peruuttamattomasti EU:hun ja antaa EU:n päättäville elimille ylimmän päätösvallan Suomen asioista. EU:n perustuslaki menee yli Suomen lainsäädännön ja Suomen perustuslain. Jos Suomen lainsäädännön ja EU-lakien ja direktiivien välille tulee ristiriitaa, EU:n lait pätevät. Tämä on sanottu EU:n perustuslain I osaston artiklassa 6 näin: "Tämä perustuslaki sekä lainsäädäntö, jota unionin toimielimet antavat käyttäessään sille annettua toimivaltaa ovat **ensisijaisia** jäsenvaltioiden oikeuteen nähden."

Samoin **Ulko- ja puolustuspolitiikka ovat EU:n perustuslain mukaan EU:ssa päätettäviä asioita.** Perustuslain I osaston12. artiklassa kohta 4 sanotaan: "Unionilla on toimivalta määritellä ja toteuttaa yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa, mihin kuuluu myös yhteisen puolustuspolitiikan asteittainen määrittely. Näin perustuslaki vie Suomelta kaiken ulko- ja puolustuspoliittisen riippumattomuuden ja itsenäisyyden. Nyt meitä aivan kuin annettuna tosiasiana jo sopeutetaan EU:n kriisinhallintaan ja Natoyhteistyöhön.

Menetämme kansallisen päätösvallan. I osaston 7. artikla tekee EU:sta oikeushenkilön. Se merkitsee, että EU voi tehdä kaikkia sen jäsenmaita koskevia sitovia sopimuksia mistä tahansa asiasta ja minkä instanssin kanssa tahansa. I osaston 12. artiklassa kohdassa 2 sanotaan: "Jäsenvaltiot käyttävät toimivaltaansa siltä osin kuin unioni ei käytä omaansa tai on päättänyt lakata käyttämästä sitä." Tällä tavoin jäsenmaa on yksiselitteisesti antanut päätösvaltansa EU:n elimille. Suomi saa käyttää omaa päätösvaltaansa vain sikäli, kuinka se EU:lle sopii.

EU:n talouspolitiikka on äärimmäisen kovaa oikeistolaista uusliberalismia. Kun Suomi liitettiin EU:hun v. 1995 alusta Suomeen luvattiin todellista investointien vyöryä. Toisin on käynyt. Lopuksi puhuja viittasi 1970-luvulla esitettyyn käsitteeseen "jälkiteollinen yhteiskunta". Vasta nyt hän sanoi alkavansa ymmärtää, mitä jälkiteollinen yhteiskunta tarkoittaa, kun teollisuutta siirretään muualle tai lakkautetaan Voikkaan tapaan. Nyt Suomi alkaa todella olla aidosti "jälkiteollinen yhteiskunta".

Päivi Eskola Suomi EI-EU-liikkeestä puhui mm.: Yhä vieläkin Suomen perustuslain 1 §:ssä lukee että **Suomi on täysivaltainen tasavalta.** Lisätty siihen on kohta: Suomi osallistuu kansainväliseen yhteistyöhön rauhan ja ihmisoikeuksien turvaamiseksi sekä yhteiskunnan kehittämiseksi. Nyt kuitenkin Suomen päättäjät ovat lähettämässä poikiamme USA-johtoisiin Natosotiin mukamas kriisinhallintatehtäviin ja demokratialähetystyöhön. Miten me tai USA ollenkaan voi viedä demokratiaa minnekään kun sitä ei ole heillä - eikä edes meillä, Suomella.

Suomen perustuslain 2 §: **Valtiovalta Suomessa kuuluu kansalle, jota edustaa valtiopäiville kokoontunut eduskunta.** Siis vain edustaa, ei omista, valtiovalta Suomessa kuuluu kansalle. Ministerit – hallituksemme – **ovat virkatoimistaan vastuunalaisia eduskunnalle** (SP 60 §, 2. mom). Nyt meidän eduskunnassamme on käynyt niin, että hallitus vie ja eduskunta vikisee eikä pidä kiinni perustuslaillisista velvollisuuksistaan eikä oikeuksistaan edustaa kansan tahtoa. Tämä EU:n perustuslain hyväksyminen on surullinen näyttö eduskunnan alennustilasta. Vaan suomalainen kansa, miksi äänestämme aina samat kasvot eduskuntaan, emmekö ole oppineet, että sitä saa mitä tilaa? Ministerien **on oltava rehellisiksi ja taitaviksi tunnettuja Suomen kansalaisia** (SP 60 §, 1. mom). Onko todella näin vai ovatko he vain EU-sopivia?

Nyt eduskunta saa käsiteltäväkseen EU:sta niitä ehdotuksia ja säädöksiä, **jotka muutoin perustuslain mukaan kuuluisivat eduskunnan toimivaltaan** (96 §). Hallitus toimittaa tällaisen ehdotuksen eduskunnalle sen kannan määrittelyä varten. Suuri valiokunta ja yleensä yksi tai useampi valiokunta käsittelee asian – äänestämisestä ei 96 §:ssä puhuta. Ulko- ja turvallisuuspoliittisissa asioissa ehdotus käsitellään ulkoasiainvaliokunnassa, jossa myös enemmistö on kolmen koplalla. Tarvittaessa jompikumpi valiokunta voi antaa lausunnon hallitukselle. Jos puhemiesneuvosto, jonka 18 jäsenestä 16 kuuluu kolmen puolueen koplaan, suvaitsee päättää, asia voidaan ottaa eduskunnan täysistuntoon keskusteltavaksi, siitä ei kuitenkaan päätetä eli äänestetä. Näin helpoksi on Suomen perustuslakiin 2000 tehty siirtyminen kansanvallasta alamaisuuteen – kansalta kysymättä. Ketkä olivatkaan Suomen "kansainvälistämisen" arkkitehdit, ketkä olivat ne, jotka suostuivat näin helppoon luovutusprosessiin meidän kustannuksellamme? Heidät on saatettava korvausvelvollisiksi!

Suomalaiset, niin kauan kuin Suomi on omamme, pitäkäämme siitä kiinni, voimme tehdä siitä paratiisin, jossa kaikilla on hyvä olla, ei vain maansa ja kansansa myyjillä!

Naiset vaativat edelleenkin Ranskan vallankumouksen tavoitteiden toteuttamista

Kansan äänen järjestöt pitivät 8.3. Hermannin kerholla Naistenpäivän tilaisuuden, jossa Raika Kontturi selvitti päivän syntyhistoriaa.

Ranskan suuren vallankumouksen aikana yli kaksisataa vuotta sitten naiset nousivat ensimmäisen kerran barrikadeille. He vaativat paitsi yleistä äänioikeutta ja yhtyivät vallankumouksen vaatimukseen - vapaus, veljeys ja tasa-arvo. Vallankumous ei onnistunut, se hukutettiin vereen.

Seurasi pitkä "hiljainen aika". Vasta viisikymmentä vuotta Ranskan vallankumouksen jälkeen "Kommunistinen manifesti" antoi uutta toivoa kaikille sorretuille. Työväenliike sai tuekseen tieteellisesti perustellun sosialistisen maailmakatsomuksen. Se loi perustan myös taistelevalle työläisnaisten liikkeelle. Tässä Suomen työväenliike ja sen vahvat naiset näyttivät esimerkkiä koko maai1ma1le. Sosialistisen liikkeen yhtenäisellä, miesten ja naisten, voimalla kaikki täysi-ikäiset naiset saivat ensimmäisenä maailmassa äänioikeuden. Sen jälkeen vuonna 1909 Amerikan Sosialistipuolue julisti Yhdysvaloissa kansallisen naistenpäivän. Seuraavana vuonna Sosialistinen II Internationaali teki päätöksen kansainvälisen naistenpäivän viettämisestä.

Vuonna 1911 ensimmäistä kansainvälistä naistenpäivää vietettiin neljässä Euroopan maassa, Tanskassa, Sveitsissä, Saksassa ja Itävallassa. Ensimmäiseen kansainväliseen naistenpäivän joukkokokouksiin osa1listui heti yli miljoona naista. Niissä vaadittiin naisille äänioikutta, oikeutta työhön, koulutukseen ja syrjinnän lopettamista. Niissä eli Ranskan va1lankurnouksen henki! Ensimmäisen maailman sodan jälkeen syntyi työmiesten ja -naisten voimalla ensimmäinen sosialistinen valtio. Olojen vakiinnuttua uusi neuvostovaltio julisti kansainvälisen naistenpäivän vapaapäiväksi. Suomessa vuoteen 1945 saakka kansainvälistä naistenpäivää vasemmistonaiset viettivät hiljaisesti kotipiirissä suojeluskunnan ja ohranan varjossa.

Vasta toisen maailmansodan jälkeen siitä tuli kansandemokraattisen ja kommunistisen liikkeen sekä Suomen Naisten Demokraattisen Liiton julistama juhlapäivä. SNDL:n toimesta ja koko kansandemokraattisen liikkeen voimalla naistenpäivänä on aina korostettu ja vaadittu erityisesti naisten ja lasten aseman parantamista. Koko sodan jälkeisen ajan niihin on sisältynyt vaatimus vapaudesta, veljeydestä ja tasaarvosta.

Kansainvälistä naistenpäivää on Suomessa vietetty vuosikymmeniä nimenomaan kansandemokraattisen liikkeen juhlapäivänä. Aiemmin sitä ei ole meillä hyväksytty yleiseksi juhlapäiväksi sen sosialistisen perustan vuoksi, eikä siitäkään huolimatta, että kansainvälistä naistenpäivää vietetään myös YK:ssa. Laajempaa hyväksymistä se on Suomessa saanut vasta Neuvostoliiton hajottamisen jälkeen.

YK:n toiminta naisten aseman edistämiseksi keskittyy neljään pääalueeseen: lainsäädännön parantamiseen, yleisen mielipiteen ja kansainvälisen toiminnan mobilisoimiseen, koulutukseen ja tutkimukseen. "YK:n toiminnan pääperiaatteena on se, että kaikkein vaikeimmille sosiaalisille, taloudellisille ja poliittisille ongelmille ei voida löytää pysyviä ratkaisuja, ellei naisilla ole täysiä osallistumismahdollisuuksia ja enemmän vaikutusvaltaa".

YK:n pääperiaatteet näyttävät äkkiseltään hyviltä ja kauniilta. Tosiasiassa ne ovat pelkkää sanahelinää. Ne unohtavat työn ja pääoman välisen etujen syvän ristiriidan. Sen vuoksi jokainen kansainvälinen naistenpäivä on tulevaisuudessakin pidettävä alkuperäisellä sosialistisella luokkaperustalla.

Kansainvälisen naistenpäivän ja sen kaikkien tilaisuuksien pitää olla ihmisen puolesta kapitalistien politiikkaa vastaan. Sen tavoitteena on edelleenkin kaiken kattavana – vapaus, veljeys ja tasa-arvo!

Hermannin kerholla
Kansainvälisenä
Naistenpäivänä 8.3.2006
Raika Kontturi

....jatkoa sivulta 7

Peittelyllä EUn jäseneksi

nykien, silmiään räpytellen: "Hän oli väärässä". Pesälä oli stressaantunut joutuessaan julkisesti valehtelemaan kameralle, koska totuuden myöntämisen seuraukset olisivat olleet kohtalokkaat kansanäänestyksessä. Media ei tehnyt johtopäätöstä Etelä-Suomen tukien määräaikaisuudesta.

Suomi Euroopan näyttämöllä

EU-parlamentin sopimusäänestys uutisoitiin 4.5.94. Toimittaja julisti äänien mukaan kilpailun voittajat: ensimmäinen Ruotsi 380 ääntä puolesta, toinen Suomi 377 sekä Itävalta ja Norja jumboina 374 kylläääntä. Samanaikaisesti nähtävät tulostaulukuvat veivät ajatukset Euroviisuihin. Lopussa äänestystulokselle nähtiin skoolaamassa kokoomuslaisia kansanedustajia, jotka ainoana suomalaisena kansanedustajaryhmänä olivat seuraamassa äänestystä.

EUn parlamenttivaltuuskunta kävi 30.4.93 Suomessa. Uutisissa näytettiin nousu Eurojunaan. Vertaus tulee Kalevi Sorsan kirjasta Paikallisjunalla Eurooppaan 1991. Helsingin Sanomat kuvasivat jäsenyyttä matkana, pelinä, urheiluna tai tilana johon ollaan menossa tai jäämässä ulos. Kun kansanedustaja Seppo Kääriäinen nousi junaan, toimittaja irvaili, että EU-jäsenyyttä vähiten kannattavat kansanedustajatkin pyrkivät tähän junaan. Haastateltu ilomantsilainen liikkeenharjoittaja Veijo Saarelainen arveli, että kyse oli palkkiomatkasta. Kuohuviinilasikuvissa ja puheteksteissä vihjailtiin korruptiosta. Lopuksi MEP Gary Titley sanoi toimittajalle: "Nämä hiljaiset ihmiset, joita pidetään varautuneina, he muuttuvat vappuyönä ja ovat kuin englantilaiset uutena vuotena".

Suomen eliitin pääsyä EU-piireihin osoitettiin pääasiassa näyttämällä. Suomi ja media suuntasivat huomion pois YUTP- ja maatalousongelmista eli yhteisöllisyyttä ilmentäviä näytöksiä käytettiin korvaamaan haluttomuutta julkilausutusti kertoa jäsenyysvelvoitteiden yksityiskohdista.

Arvovallan osoittamisnäytöksistä voi päätellä, että mistä politiikassa ei voi puhua, ei tarvitse vaieta, vaan aiheisiin voidaan viitata ja niihin liittyviä merkityksiä pitää esillä näyttämällä. Omasta valta-asemasta ja uudessa viiteryhmässä saavutetusta jalansijasta olisi ollut epähienoa julistaa sanallisesti.

Poliittisen viestinnän tavoitteena voi yhtä hyvin olla epäselvyys ja tilanteen hämärtäminen kuin mielikuvien selventäminen. YUTP-kysymyksiä salailtiin, sillä jos YUTP-velvoitteet olisi tuotu selvästi esiin, olisi Suomen EU-jäsenyys ilmeisesti jäänyt toteutumatta. Samasta syystä valtiovalta jätti kertomatta, että EU piti Etelä-Suomen kansallisia tukia siirtymäkauden alenevina eikä pysyvinä tukina.

Suomen kansaa huijattiin. Veikko Vennamon usein toistama "Kyllä Suomen kansa tietää" ei pitänyt tällä kertaa paikkaansa. Kansan ei annettu tietää.

Anne Kosken väitöskirjan on Tutkijaliitto julkaissut. Kirjan voi tilata osoitteesta www.tutkijaliitto.fi, jos sitä ei löydä kirjakaupasta.

Ranskan hallituksen hyökkäys nuorisoa vastaan torjuttu

Ranskan hallituksen aikomukset heikentää nuorten työttömyysturvaa keräsi valtavat määrät mielenosoitajia kaduille. He olivat sitkeitä ja lopulta voittivat. Meillä Suomessakin olisi viimeaikoina ollut aihetta vastaaviin suuriin mielenosoitukseen esim. paperiteollisuuden irtisanomisten johdosta, mutta Suomessa ay-liike ei tee mitään ja kansa taas on taas liian kilttiä ja nöyrää.

Kun Ranskan hallitus aloitti 16. tammikuuta hyökkäyksen nuorisoa vastaan aikoen ajaa läpi työllisyyteen liittyvän lain, CPE:n, se ei arvannut, millaisen vastareaktion se herättäisi. Aikaisemmin pääministeri Dominique de Villepin oli ajanut läpi lain, CNE:n, jonka mukaan alle 20:n työntekijän yritykset saavat irtisanoa uudet työntekijänsä milloin tahansa kahden vuoden aikana.

Kun tämä kohtasi vain kohtalaista vastustusta, päätettiin lisätä kaasua: CPE:n mukaan alle 26-vuotiaat nuoret olisi voitu milloin hyvänsä irtisanoa ilman erityistä syytä kahden vuoden koeajan aikana. Julkilausuttu tarkoitus oli nostaa työllisyysastetta, mutta tässäkin tapauksessa yli 20%:n nuorisotyöttömyyttä yritettiin "parantaa" kapitalistin ehdoilla, niin ettei tämä vain olisi joutunut maksamaan mistään. OECD ja Ranskan työnantajien keskusjärjestö Medef puhuivatkin lain puolesta.

Ranskassa työläiset ovat taistelleet itselleen korkean irtisanomissuojan, ja jatkuvaan sopimukseen palkatusta työntekijästä ei ole mahdollista päästä eroon ilman pätevää syytä kuin maksamalla parin vuoden palkan suuruiset irtisanomiskorvaukset. Tätä yritettiin nyt murtaa.

Laki läpi poikkeusmenettelyllä

Kun parlamentti äänesti asiasta ensimmäisen kerran 8. helmikuuta, lakiehdotus meni vielä läpi. Mutta jo keskustelun toisena päivänä de Villepin joutui keskeyttämään istunnon ja turvautumaan pykälään, joka antaa pääministerille hallituksen luvalla mahdollisuuden ohittaa parlamentti kiireellisinä pitämäänsä lakia säädettäessä.

7. maaliskuuta miljoona ranskalaista opiskelijaa ja nuorta työläistä osoitti mieltään lakia vastaan, ja opiskelijat olivat vallanneet noin puolet maan yliopistoista, kun senaatissa käsiteltiin asiaa.

Seuraavana päivänä senaatti kuitenkin hyväksyi lain.

Opiskelijat julistivat maaliskuun 14. ja 16. päivän toimintapäiviksi, joina lähes miljoona osoitti mieltään lakia vastaan. Ay-liike tuomitsi lain kelvottomaksi ja määräsi laajan lakon maaliskuun 28. päiväksi.

Miljoonat kaduilla

28. päivän mielenosoituksiin saapui kaksi miljoonaa mielenosoittajaa - ja myös tuhansia poliiseja hillitsemään "mielenosoittajien joukkoon piiloutunutta vakivaltaista ainesta". 60 yliopistoa oli lakossa, samoin rautatiet, bussit ja metro. Julkiset palvelut hyytyivät, ja painotyöläisten lakko esti päivittäislehtiä ilmestymästä.

Huhtikuun alusta mielenosoitukset paisuivat entisestään. Niinpä hallitus tarjosi kompromissiesityksiä laista, mm. että kahden vuoden koeaika lyhennettäisiin yhteen vuoteen, ja että irtisanottaessa nuorella olisi oikeus tietää syy irtisanomiseensa.

Mielenosoittajat torjuivat kuitenkin tämän "tarjouksen", ja vaativat lain kumoamista kokonaisuudessaan. 11. huhtikuuta pääministeri de Villepin viimein ilmoitti, että CPE kumotaan, ja tilalle säädetään nuorten työllisyyttä tukevia tavoitteita.

Ilmoitus otettiin laajasti vastaan suurella tyytyväisyydellä ja mielenosoitusliikkeen voittona, mitä se epäilemättä olikin. Mutta esimerkiksi CNE jäi voimaan, kuten muutkin kohdat uudesta lakikokonaisuudesta, josta CPE oli vain osa. Jos mielenosoitusliike tyytyy tähän torjuntavoittoon, niin alle 20:n työntekijän kokoiset firmat saavat edelleen irtisanoa uudet työläisensä kahden vuoden aikana, 15-vuotiaiden yötyö on edelleen mahdollista, ja äideiltä voidaan evätä tukia elleivät he täytä tiettyjä ehtoja.

Ammattiliittojohto kommentoi, että tavoite on nyt saavutettu ja että kyseessä oli menestys. Opiskelijajärjestöt olivat kuitenkin epäilevämpiä, ja joissakin yliopistoissa vaadittiin koko lakikokonaisuuden ja CNE:n romuttamista.

Joonas Laine

Juche-aatteen opintoryhmä vieraili KDKT:n suurlähetystössä

Korean Demokraattisen Kansantasavallan suurlähetystö kutsui pohjoismaisia ystäväjärjestöjä vieraakseen Tukholmaan 13.4.2006. Vierailun ja juhlan aiheena oli Auringon päivä (15.4.) eli toveri Kim Il Sungin 94. syntymäpäivä.

Suomesta paikalla oli myös Juche-opintoyhdistyksen yhdeksänhenkinen ryhmä sekä neljä toveria KTP:sta. Tilaisuuteen oli saapunut järjestöjensä edustajia myös Ruotsista ja Tanskasta.

Suurlähettiläs **Jon In Chan** toivotti vieraat sydämellisesti tervetulleiksi ja korosti, kuinka tärkeitä tällaiset hyvät suhteet ystävyysjärjestöjen kanssa nykyisessä maailmantilanteessa ovat. Tilaisuus sujui monipuolisen seurustelun ja aterioinnin merkeissä. Myös saimme kuulla suurlähettilään lasten korkeatasoisia musiikki-esityksiä.

Lopuksi tilaisuudessa paikalla olleet järjestöt allekirjoittivat adressin, jossa vaadittiin Koreoiden yhdistymistä ja USA:n imperialistisen politiikan tuomitsemista.

Kuvamme KDKT:n suurlähetystöstä Tukholmasta
- Ylhäällä vasemmalla suurlähettilään tytär esittämässä korealaista laulua
- Yllä Heikki Männikkö vasemmalla ja Juha Kieksi neuvottelevat Tanskan Kommunistisen puolueen edustajien kanssa
- Vasemmalla Juha Kieksi allekirjoittamassa tilaisuuden adressia.

Ukrainan vaaleissa epäselvyyksiä

Huolimatta siitä, että parlamenttivaalit Ukrainassa pidettiin jo melkein kuukausi sitten, niiden tulosta ei ole vieläkään virallisesti julkaistu.

Näitä vaaleja, joihin otti osaa muutamia kymmeniä puolueita ja liittoutumia voidaan liioittelematta pitää hyvin tärkeinä. Ensiksi, äänestäminen tapahtui ensimmäistä kertaa puoluelistoilla. Toiseksi, poliittisten uudistusten kautta Ukrainasta tuli parlamentaaris – presidentillinen tasavalta, ja nyt parlamentti voi nimittää suoraan pääministerin, (jonka valta taas on huomattavasti kasvanut). Lopuksi, ja ehkä tärkeimpänä, se kysymys tuli ratkaistuksi vahvistivatko vaalit nk. "oranssivallankumouksen" tuloksen ja Ukrainan "euroatlanttisen" suuntauksen. Oranssi-suuntauksen pääosien esittäjinä olivat sellaiset puolueet kuin Julia Timoshenkon liittoutuma, Viktor Jushchenkon "Meidän Ukrainamme" ja vasemmistoreformistinen Ukrainan Sosialistinen puolue, jota johtaa Alexander Moroz - toista puolta edusti Ukrainan alueiden puolue, jota johtaa Jushchenkon entinen kilpailija presidentinvaaleista, Viktor Janukovich.

Mitä jommankumman ryhmän voitto toisi Ukrainalle käytännössä? Tähän kysymykseen vastattaessa on tärkeää pitää mielessä, ettei "oranssivallankumous" alkuunkaan vastannut kysymykseen Ukrainan yhteiskunnallisen järjestyksen luonteesta. Tällä tasolla mikään ei ole muuttunut, eikä voikaan muuttua, koska vaikutusvaltaisista poliittisista voimista asiasta puhuu (eikä aina kovin luotettavasti) vain sovinnolliseksi muuttunut Ukrainan Kommunistinen puolue (UKP), jonka asemat ovat viimeaikoina oleellisesti heikentyneet. Tosiasiassa oranssivallankumouksen aikana vain kaksi kysymystä tuli ratkaistua: ensiksi Ukrainan ulkopoliittinen suuntautuminen USA:n ja EU:n antamalla aktiivisella tuella "oranssisille voimille" ja tämän mukaisesti myös Ukrainan venäjänkielisen väestön asema, toiseksi se, mikä harvainvaltainen ryhmä Ukrainassa saisi hallintaansa Ukrainan talouden.

Sergei Skvortskov, NKP:n keskuskomitean pääsihteeri

Näin ollen, mikäli "oranssi" olisi voittanut parlamenttivaaleissa, nykyinen Ukrainan länsisuuntautuminen olisi saanut vahvistuksen ja Ukrainan siirtyminen Natoon olisi tullut yhä ilmeisemmäksi varsinkin kun käytettävissä olevien tietojen mukaan lännessä on jo tällainen päätös tehty. Kuitenkaan ei ole ollenkaan välttämätöntä, että Alueiden puolueen valtaan nostava voitto olisi automaattisesti määrännyt Ukrainan liittoutumaan Venäjän tai jonkun toisen IVY-maan kanssa – Ukraina vain jatkaisi taiteluaan lännen ja Venäjän välissä. Kuitenkin kysymys Natosta todennäköisesti poistettaisiin asialistalta. Itse asiassa vaalikampanjan aikana Viktor Janukovich toistuvasti vastusti Natoa, joka huomattavasti paransi hänen asemiaan, toisaalta hän taas kannatti Ukrainan liittymistä Euroopan unioniin (vaikka EU on juuri sanonut EI Ukrainalle, mutta tämä voi olla vain taktinen väistöliike.)

Vuosi sitten Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen johto ennakoi, että huolimatta presidentinvaaleissa koetusta tappiosta Janukovichin puolue tulee säilyttämään järjestöllisen ja rahoituksellisen valtansa. Tämä ennakkoarvio on toteutunut. Muistaen kuinka Venäjän suora tuki on vaikuttanut kielteisesti Janukovichin tuloksiin, tällä kertaa Alueiden puolue kävi vaalikamppailun omilla rahoillaan, ja vieläpä palkkaamalla poliittisen strategian suunnittelijoita, ei Venäjältä vaan USA:sta.

Kaiken kaikkiaan luonteenomainen piirre vaaleissa oli, ettei perustavilla poliittisilla voimilla ollut tarkasti ilmaistavaa poliittista ohjelmaa, vaan vain yleisiä poliittisia fraaseja. "Oranssit" puhuivat paljon demokratiasta. Janukovich puolestaan puhui Jushchenkon virheistä, ystävyydestä Venäjän kanssa ja venäjänkielisen väestön oikeuksista luvaten virallisen aseman venäjän kielelle, joka on kotikielenä valtaosalle ukrainalaisista.

Vaaleissa on jälleen esiintynyt lukuisia väärinkäytöksiä. Vaalien edeltävissä valmisteluissaan viranomaiset panivat toimeen yksinkertaisesti mielikuvituksellisen idean: he muuttivat ukrainankielisiksi kaikki venäjänkieliset katujen nimet (ehdottomasti ennenkuulumaton tapaus!) ja kaikkien venäläisten asukkaiden sukunimet. Tämän tuloksena huomattava määrä äänestäjistä, ennen kaikkea Ukrainan kaakkoisosissa yksinkertaisesti jäi pois äänioikeutettujen listalta. Skandaalit, joita äänestyksen aikana tapahtui, aiheuttivat sen, että kansalaiset, joilla oli jo äänestysliput hallussaan, joutuivat odottelemaan jonoissa tunnin ja ylikin. Moni ei tätä kestänyt, vaan poistui äänestyspaikalta ja vaalikomissio "laski" heidän äänensä valtapuolueen hyväksi. Monilla läntisillä äänestysalueilla, joissa noin puolet ihmisistä käy töissä ulkomailla, äänestysprosentti nousi näennäisesti 80-85%:iin, ja tämä on hyvin epäilyttävää. Näyttää myös, että eräillä alueilla Viktoria Timoshenkon liittouma olisi varastanut ääniä jopa nykyiseltä presidentin Jushchenkon puolueelta. Tyytymättöminä ääntenlaskuun eräät ryhmät ovat valittaneet keskusvaalilautakunnan toiminnasta ja (mikä ihme!) valitukset on hyväksytty harkittaviksi ja vaalien virallisia lopputuloksia on kielletty julkaisemasta.

Vaalien epäviralliset tulokset ovat olleet seuraavia: Alueiden puolue 32% äänistä ja 42% edustajapaikoista, Julia Timoshenkon ryhmittymä 22%, Jushchenkon ryhmä 14%, Sosialistinen puolue yli 5% ja Ukrainan Kommunistinen Puolue on hädintuskin rikkonut 3% rajan. Täten mikään puolue ei ole saanut lopullista voittoa. Samoin kuin presidentinvaaleissa 2004 Ukraina jälleen jakautui maantieteellisin perustein: venäjänkielinen Kaakkois-Ukraina on suosinut Alueiden puoluetta, kansallismielinen länsi on äänestänyt Jushchenkoa ja suuri määrä läntisiä ja keskisiä alueita on äänestänyt Julia Timoshenkon pois kärjestä. Jälleen kerran on tullut vahvistetuksi, että poliittisesti Ukraina ei ole yhtenäinen – jotkut analyytikot puhuvat jakautuneesta Ukrainasta. Samalla kertaa on syytä painottaa, ettei jako ole etninen, koska myös venäjänkielisestä väestöstä merkittävä osa on ukrainalaisperäisiä.

Ennustuksemme vuoden 2004 presidentinvaalien jälkeen, kun Ukrainan Kommunistinen Puolue kieltäytyi tukemasta Janukovichia huolimatta "oranssien" voimakkaasti länsimielisistä kannoista, että UKP:n tulevaisuus on epävarma, on osoittautunut oikeaksi. Nyt se juuri ja juuri pääsi 3% rajan yli kun sen kannatus joskus on ollut 30%. Mutta mitä tulee tapahtumaan jatkossa?

Toistaiseksi populistinen Ukrainan edistyksellinen sosialistinen puolue (UESP), joka teki työtä yksiselitteisesti venäjänmyönteisistä lähtökohdista, ei päässyt parlamenttiin, keräten näennäisesti vain 0,07% kannatuksen, mikä tuntuu hyvin epäilyttävältä. Mitä todennäköisimmin sen todellinen tulos on jotain 3,4 – 4%. Tuntuu uskottavalta, että puolue olisi kerännyt paljon enemmän kannatusta kuin aikaisemmin vasemmistolaisessa kentässä, jossa ääniä on vapautunut sen jälkeen kun UKP on heikentynyt ja Ukrainan sosialistinen puolue on liittynyt "oranssien" leiriin. Kuitenkin tämän asemasta UESP on painottanut ortodoksisen kirkon aseman suojelua ja historiallista yhteyttä Venäjään, kiinnittämättä huomiota siihen, että Janukovichin puolue on jo vallannut tämän alueen.

"Oranssien" suhteen, jotka riitelivät pitkään ennen vaaleja, päätulos on presidentti Jushchenkon puolueen aseman merkittävä heikkeneminen, kun Julia Timoshenkon liittoutuma merkittävästi ajoi sen ohi. Voimakkaasti esiintyvä Timoshenko siirtyi ajoittain oppositioon heikentääkseen Jushchenkoa syyttäen tätä hallinnon epäonnistumisista viimeisen vuoden aikana ja talouden kasvun hidastumisesta.

Huolimatta siitä, ettei vaalien virallista tulosta ole julistettu, kaupankäynti uuden hallituksen muodostamiseksi käy jo väellä ja voimalla. Näyttäisi siltä, että voittaneen Janukovichin puolueen tulisi ratkaista kysymys, mutta entisissä neuvostotasavalloissa tällaiseen ei ole vielä totuttu. Vaihtoehtoja hallituksen muodostamiseksi on perimmältään kaksi: Jushchenkon ja Timoshenkon "oranssi rintaman" uudelleen rakentaminen lisättynä sosialisteilla, tai kummallista kyllä, Jushchenkon ja Janukovichin liittoutuma. Ottaen huomioon neuvotteluihin osallistuvien monien osapuolien suuren röyhkeyden, kaikki on mahdollista kaikkein odottamattomimpia vaihtoehtoja myöten. Mutta joka tapauksessa aikaansaatava koalitio tulee olemaan herkästi hajoava, joten Ukrainan tilanteen epävakaus tulee säilymään nähtävässä olevassa tulevaisuudessa.

Sergei Skvortskov
NKP:n keskuskomitean pääsihteeri

Käännös englannista
Reijo Katajaranta

Palmen visiot kuolivat hänen mukanaan

Olof Palme

27 helmikuuta julkaisi ruotsalainen Metro-lehti Göran Greiderin kolumnin, jossa tämä kulttuurisosiaalidemokraatti kuvailee idoliaan.

Olof Palmesta tuli sosialisti neljäkymmen- luvun lopulla. Muutamaa vuotta Ruotsin silloinen pääministeri otti 26 vuotiaan Palmen palveluk-seensa. Viisikymmenluvun Ruotsi ei suuremmin poikennut muista eurooppalaisista valtioista. Alhaiset verot, julkinen sektori ei ollut erikoisemmin kehittynyt, harvat naiset olivat palkkatöissä ja suurpolitiikassa ei Ruotsin ääni isommin kuulunut. 33 vuotta myöhemmin, sinä yönä kun kuulat repivät Palmen vartalon, silloin oli Ruotsi muuttunut voimakkaasti. Tasa-arvo oli kehittynyt pitkälle. Julkisen sektorin palveluihin kuuluivat päiväkodit ja vanhusten hoito., mikä edellytti korkeampia veroja. Ja Washingtonissa oltiin ärtyneitä siitä, mitä pienen oudon pohjoiseurooppalaisen maan pääministeri oikein puuhasi. Palmen ollessa politiikan keskipisteessä Ruotsi muuttui dramaattisesti.

Kuinka radikaali Palme oikeastaan oli? Hän oli ennen kaikkea radikaali demokraatti, hän ei ollut mikään vallankumousmies. Hänellä ei koskaan oikeastaan mennyt jakeluun palkansaajarahastot. Mutta hänen demokraattiset visionsa tämän päivän maailmassa ovat vallankumouksellisia luonteeltaan. Nykyisin ei juuri kukaan uskalla puhua demokratiasta työpaikalla. Palmen visio oli juuri se. Hän kysyi, miksi demokratian tulisi jäädä tehtaan porttien ja sairaaloiden sisäänkäynnin ulkopuolelle? Vallankumouksellista se ei ollut, mutta demokratiaa tuli laajentaa useammalle alueelle, sellainen oli Palmen perusasenne ja se ei saisi rajoittua vain Ruotsia koskevaksi.

Kahdeksan päivää ennen murhaa hän piti loistavan puheen apartheidia vastaan. On useita syitä miksi kukaan ei tänä päivänä halua tietää mitään hänen aatteellisesta perinnöstä. Murhahetkellä hän oli eräs vihatuimpia miehiä Ruotsissa. Sitä ei voitu sulattaa, että yläluokan poika Östermalmilta oli valinnut elämäntehtäväkseen edistää tasa-arvoa ja auttaa kolmannen maailman maita vapaustaistelussa. Hän oli luokkapetturi ja ne tuomitaan ankarasti. Yläluokan luokkatietoisuus ylittää usein alaluokan luokkatietoisuuden.

Sosiaalidemokraatit vaikenevat mieluiten Palmen aateperinnöstä. Tietysti häntä joskus siteerataan, mutta se muistuttaa enemmän täytekakun koristelua. Jos esimerkiksi hänen palopuheitaan luettaisiin eduskunnassa, niin sosiaalidemokraattiset ministerit tuntisivat itsensä vaivautuneiksi. Puoluekokouksessa 1972 Palme otti esille kurjat naisten palkat julkisella sektorilla. Puheen aiheuttaman järkytyksen voi tänä päivänä kuka tahansa poliitikko ymmärtää. Palme katsoi, että naisten palkkojen korotus johtaa myöskin korkeampiin veroihin. Puheensa lopuksi Palme totesi: "Minun näkökantani on yksiselitteinen. Me emme saa käyttää hyväksemme suurta ryhmää ihmisiä, ennen kaikkea naisia, vaan meidän tulee jakaa oikeutta. Siis meidän tulee solidaarisesti ottaa seuraamukset verotuksessa." Tätä viimeistä lausetta ei tämän päivän sosiaalidemokraattiset poliitikot halua lausua ääneen.

Kenelläkään poliitikolla ei ole käyttöä Palmen aateperinnölle. Se on valitettavaa ja siksi hänen visioistaan keskustellaan harvoin. On helpompaa keskustella erilaisista murhateorioista siitä huolimatta, että se mitä murhattiin seitsemän asteen pakkasyössä Sveavägenillä, oli demokraattinen visio.

Käännös **Wäinö Pietikäinen**

Venezuelan kommunistit ja bolivaarinen vallankumous

Venezuelan kommunistinen puolueen (PCV) kansainvälisten suhteiden sihteeri Carolus Wimmer antoi helmikuun lopulla haastattelun bolivaarisen vallankumouksen haasteista australialaiselle Green Left Weekly – lehdelle. Wimmer toimii ohjelmatuottajana Venezuelan valtion radioyhtiössä.

Vallankumousprosessi Venezuelassa

Vallankumousprosessi on kohdannut viime vuosina Venezuelassa useita hyvin tärkeitä alueita. Meidän on muistettava, että kyse on poliittisesta taistelusta. Me elämme yhä kapitalistisessa järjestelmässä. Meillä ei ole harhakuvaa siitä, että olisimme jo siirtyneet maassamme 21. vuosisadan sosialismiin. Se on tulevaisuutta. Presidentti **Hugo Chávez** on esittänyt haluavansa muuttaa tärkeitä osia yhteiskunnassamme. Tämä saattaa olla ensimmäinen askel siirtymiseksi kapitalismin jälkeiseen järjestelmään. Saavuttaaksemme tämän meidän on menestyttävä sosiaalisissa ohjelmissamme. Vallankumouksemme muutokset kohdistuvat viidelle alueelle: politiikkaan, talouteen, yhteiskuntaan sekä kansallisiin ja kansainvälisiin asioihin.

Politiikan parissa me etenemme kohti uutta perustuslakia. Se on hyvin demokraattinen etenkin työläisten oikeuksia kohtaan. Meillä on pidetty jo seitsemät erilaiset vaalit käsittäen myös kansanäänestyksen presidentin asemasta v. 2004. Tämä on ollut merkittävä ilmaus uudesta demokraattisesta yhteiskuntajärjestelmästämme.

Nykyisin kamppailemme osallistuvan demokratian puolesta. Tavoitteenamme on suoda kansalle enemmän oikeuksia sekä suoraa osallistumista päätöksentekoon. Se ei pelkästään riitä, että kansalta kysytään vain sen mielipidettä ja sen jälkeen tehdään, niin kuin vallassaolijat tahtovat. Tällä hetkellä liian monet ihmiset pysyttelevät entisissä poliittisissa asemissaan ja ajattelevat edelleen vanhalla tavalla. Taistelu osallistuvasta demokratiasta on keskittynyt paikallisiin kunnallisneuvostoihin, joihin kansa osallistuu ja joissa se käy todellista keskustelua.

Kommunistit mukana hallitusrintamassa

Tulevaisuudessa meidän on edistyttävä vaaliehdokkaiden valintatavassa. Tällä hetkellä se on liian keskitettyä. PCV:llä on maan parlamentissa kahdeksan paikkaa sekä toisen varapuheenjohtajan paikka. Puolueella ja Chávezilla on läheiset suhteet. Aikaisemmin me olimme täysin parlamentin ulkopuolella. Hallituskoalitiossa Viidennen Tasavallan –liikkeellä (**MVR**) on 90 % osuus, koska se edustaa Chávezia. Muut hallituspuolueet ovat **Podemos** *("Me kykenemme", vasemmistososi-alistisesta MAS-puolueesta v. 2002 eronnut osapuoli)*, **PPT** (*Isänmaa kaikille*) ja PCV. Venezuelan kommunistinen puolue sai eniten ääniä näistä kolmesta liittolaispuolueesta. Tämän vuoksi sillä on myös edustus Latinalaisen Amerikan ja Andien alueen parlamentissa.

Jotain merkittävää on tapahtumassa Etelä-Amerikassa. Kuvassa Hugo Chávez ja Fidel Castro myymäläkäynnillä.

Syyt alhaiseen äänestysprosenttiin viime vaaleissa

Siihen on olemassa joukko erilaisia syitä. Lukuisat ihmiset kannattavat Chávezia, mutta eivät poliittisia puolueita. PCV aloitti kaksi vuotta sitten työn kansanjoukkojen parissa. Viime vuonna me esitimme MVR:lle, että kansalaisjärjestöt kutsuttaisiin pyöreänpöydän keskustelua ja päätöksentekoa.

He asennoituivat asiaan tyypillisen vahvan valtapuolueen tavoin, joka yksin käyttää valtaa. Tässä kysymyksessä kuitenkin Chávezin ja useimpien hänen johtajiensa mielipide eroaa puolueen käytännöstä.

PVC menestyi sekä parlamenttiettä pormestarivaaleissa liittoutuneena kansalaisliikkeiden kanssa. Oli olennaisen tärkeää, että vaalilistamme koostui sekä puolueemme että kansalaisjärjestöjen ehdokkaista. Menestyksemme oli valtaisa. Kannatuksemme pomppasi viidestäkymmenestä tuhannesta äänestä 150. 000 ääneen. Tämä muutti puolueemme näkemyksiä. PVC on vanha historiallinen puolue, jolla on vankka julkinen kuva marttyyreineen ja poliittisine vankeineen. Se on nykyisin vähän vanhanaikainen kuva. Nämä vaalit merkitsivät uutta puhujalavaa, ne vahvistivat meitä.

Uuden yhdistyneen puolueen tai poliittisen liiton perustamisen mahdollisuudet

Tulevaisuus näyttää, jos näin käy. On olemassa laajalle levinnyt yksimielisyys siitä, että me tarvitsemme sellaisen. Mutta tällä hetkellä emme haikaile uutta puoluetta, koska emme ole vielä valmiita siihen. Puolue tarvitsee ohjelman, enemmän tai vähemmän yhtenäisen ideologisen maailmankatsomuksen sekä enemmän tai vähemmän sovitun idean sen rakenteesta. Puolue ei kaipaa itsekkyyttä.

On olemassa joitain tärkeitä historiallisia johtajia kuten Diario Vea – sanomalehden päällikkö, joka on argumentoinut uuden puolueen perustamista. Minun mielestäni mitkään johtajien päätökset puolueen perustamisesta ilman sen jäsenistön osallisuutta eivät ole hyväksyttävissä ennen kuin asiasta on keskusteltu pohjamutia myöten.

Toisaalta puoluekentässä vallitsee suuria ideologisia eroja. Esimerkiksi MVR –liike Chávezin ympärillä ei ole sama kuin itse Chávez, joka on puolueen ulkopuolella. MVR:ssä on jopa joitain oikeistolaisia jäseniä, jotka ovat siirtyneet puolueeseen sosiaalidemokraattisesta **AD**-puolueesta tai kristillisdemokraattisesta **COPEI**:sta. Joidenkin jäsenten vaikuttimena on pyrkiä vain töihin vahvimpaan hallituspuolueeseen. Jos etsit MVR:n puolueohjelmaa, et löydä sitä.

Tällä hetkellä on hyvin vaikea tehdä sopimuksia eri puolueiden kesken. Me etsimme liittoutumaa. On tärkeää, että me istumme neuvottelupöytään tekemään yhteisiä päätöksiä. Ongelmana on vain se, ettei ole neuvotteluja. Laaja poliittinen keskustelu on olennaista. Ei ole myöskään tarpeellista tehdä liittoutumia pelkästään vaaleja varten. Meidän päämäärämme ei ole ainoastaan saada kahdeksan edustajaa parlamenttiin.

Venezuelan keskiluokka

Venezuelan keskiluokka turhautuu kotonaan. He menettivät rutkasti rahaa liiketoimissaan vuosien 2002-2003 vaihteen aikoihin tapahtuneen yleislakon aikoihin. *(Oppositio masinoi joulukuussa 2002 presidentti Hugo Chávezin syrjäyttämiseen tähtäävän yleislakon Lakko sulki yrityksiä ja kauppoja sekä lamaannutti maan öljyteollisuuden. ML)* He odottelivat kolme kuukautta toivoen Chávezin kukistumista. Monet oppositiojohtajat asuvat nykyisin Miamissa. He näyttävät aivan pettureilta. He eivät kykene mobilisoimaan ketään. **Carlos Ortega** (*entinen öljyalan ay-johtaja ja vallankaappausmies, ML*) on nykyisin vankilassa, eikä hän nauti enää kenenkään solidaarisuutta tai tukea.

Vain harva keskiluokkainen ihminen on muuttanut asenteitaan. He eivät tee poliittisia sopimuksia Chávezin kanssa, mutta eivät myöskään lähde opposition kanssa toiseen seikkailuun. He ovat hyvin jakautuneita eikä heillä ole johtajia.

Opposition organisoitumisen puute on myös ongelma chavismille. Järjestelmässä on myös asioita, jotka eivät toimi ja korruptiota ilmenee yhä paljon. Chávez on puhunut paljon korruptiosta, byrokratiasta ja tehdyistä virheistä omassa televisio-ohjelmassaan ja 4.2. järjestetyssä laajassa USA:n Venezuelaan kohdistamien aggressioiden vastaisessa mielenosoituksessa.

Sosialismiin siirtyminen

Pääsiirtymäkausi alkaa v. 2007. Ennen tuota vallitsee suuri vaara. Jos Chávez voittaa joulukuussa. 2006 presidentinvaalit, keskustelu sosialismiin siirtymisestä alkaa. Se on hyvin vaikea aihe. Kukaan ei tiedä, mitä sosialismi on. Aikaisemmin ihmiset ajattelivat siitä vain pahoja asioita. Chávez ei ole valmistautunut keskustelemaan siitä yksityiskohtaisesti tällä areenalla. USA yrittänee käyttää "sosialismia" hyökkäysaseena Chávezia vastaan. Tällä ajanjaksolla Venezuela on kasvokkain USA:n taholta kohdistuvan vaaran kanssa.

Ensi vuonna olettaen että Chávez voittaa presidentinvaalit, sosialismista käydään laajaa keskustelua. Sosialismin rakentaminen Venezuelaan on hyvin vaikeaa. Se on nähtävä koko Latinalaisen Amerikan talouden viitekehyksen yhteydessä.

Toinen uhka astuu esiin joulukuussa, kun työnantajajärjestö Fedecameras yrittää mukauttaa tähän teemaan sanonnan: "Osallistukaamme, rakentakaamme parempi kansallinen sosialismi tehokkaammin riistämään työläisiä."

Tässä sosialismi-keskustelussa me tarvitsemme painostusta valtion muuttamiseksi. Kampanjat, jotka koskevat köyhän enemmistön terveydenhoitoa, koulutusta, ravintoa ja muita perustarpeita, merkitsevät sitä, että olemassa oleva valtiokoneisto ei toimi. Esimerkkinä tästä olkoon vaikka valtava opetusministeriö, jonka ministeri sanoo olevansa chavista ja jonka palveluksessa on 100.000 työntekijää, mutta jotka eivät työskentele enää klo 17.00 jälkeen. Me emme voi vedota kansaan ja sanoa heille, että meillä on 5-vuotissuunnitelma ja että vasta sen toteutumisen jälkeen meillä on käsissämme ensimmäiset saavutukset. Chávez tarvitsee tuloksia välittömästi. Opetus- ja asuntoministeriö eivät esitä tuloksiaan. Terveyskampanja Barrio Adentro on sitä vastoin todellinen terveysministeriö.

Luokkataistelu kärjistyy

Luokkataistelu on ratkaisu tilanteeseen. Meidän venezuelalaisten kommunistien (PCV) mielestä piakkoin täytyy tapahtua iso rytinä kapitalistien ja heidän byrokraattiensa sekä työväenluokan välillä. Tällä hetkellä se kytee vielä pinnan alla. Meillä ei ole virallista edustajaa kapitalistien luokkakoneistossa. He työskentelevät kaikki maan ulkopuolella vastavallankumouksen palveluksessa. Tämä taistelu on edessä ja me emme voi sanoa varmasti, kuka tämän taiston voittaa. USA näyttelee avainroolia tässä kamppailussa.

Vallankumous USA:n takapihalla

Epäilemättä USA on tehnyt paljon virheitä, mutta se koettaa hallita koko maailmaa eikä onnistu siinä. USA on osoittanut kyvyttömyytensä rakentamiseen, mutta myös kykynsä selkeään tuhoamiseen. Chávezin mukaan edessä voi olla 100-vuotinen sota, mutta Venezuela tietää, että päätaistelu saattaa olla edessä hyvinkin pian. Chávez puhui lisäaseistuksen tarpeesta ja miljoonan reserviläisen valmiudesta. Me toivomme, ettei se aika ole vielä ovella. USA ei voi hyväksyä Venezuelan vallankumouksen jatkumista vielä toisella seitsenvuotiskaudella.

Brasilia on meille iso ongelma. Jos **Lula** häviää presidentinvaalit marraskuussa – USA tekee kaikkensa, jotta hän häviäisi vaalit – se on hyvin paha juttu meille. Latinalainen Amerikka ilman Brasiliaa ei ole enää sama asia. Vaikka Lulaa on kritisoitu paljon, hänen tappiostaan aiheutuisi hyvin paljon vaikeuksia Venezuelalle. Argentiinan suhteen on myös paljon ongelmia. Ilman Lulaa ja **Kirchneria** Venezuela kohtaisi ankaraa painostusta.

Vuoden 2002 vallankaappaushanke osoitti, että Bushin hallinnolla ei ollut yhtenäistä lähestymistapaa Venezuelan kysymyksessä. Ulkoministeriöllä ja Pentagonilla oli kummallakin oma näkemyksensä. Öljyteollisuudesta kiinnostuneet tahot ajoivat sotilaallista ratkaisua. Suora sotilaallinen sekaantuminen tarkoittaa Venezuelan öljyvarajoen anastamista USA:n haltuun. Presidentti Bushin taannoin esittämä lausunto investoimisesta uusiin energiaratkaisuihin, merkitsee sitä, että USA ei kykene ratkaisemaan omaa energiakriisiään. USA on epäonnistunut täysin Irakin öljyryöstössään. Poliittisen opposition rakentaminen Venezuelaan veisi USA:lta muutamia vuosia. Me emme usko, että se edes kykenee siihen.

Kukaan ei tiedä, mitä tapahtuu, jos Chávez tapetaan (*salamurhataan esim. CIA:n toimesta*). Ehkäpä vallankumous. Tällä hetkellä on olemassa enemmän mahdollisuuksia vallankumoukselle kuin kaksi vuotta sitten. Yhteiskunnalliset kampanjat jatkuvat vahvistuakseen.

Kuuba ja Venezuela

Kuuban ja Venezuelan väliset suhteet ovat olennainen osa Venezuelan vallankumousta. Castron ja Chávezin läheinen ystävyys on myös hyvin tärkeää tälle prosessille. Useita hallinnollisia ongelmia on ratkaistu korkeimmalla tasolla. Rakentaessamme sosialismia me tarvitsemme muiden kokemusta. Kampanjamme (*lukutaito-, terveys- , asunto- yms. kampanjat, ML*) ovat syntyneet kuubalaisten aloitteesta, koska meidän ammattilaisemme eivät ymmärtäneet niiden tärkeyttä. Vaikka tämä on kansainvälistä solidaarisuutta, Kuuban kansa on myös luomassa itselleen toisenlaista tulevaisuutta Venezuelan avustamana. Venezuelan öljy auttaa Kuubaa tuottamaan toisenlaisia tuotteita.

Me olemme sitoutuneet kahdenkeskiseen apuun ja me työskentelemme yhdessä auttaaksemme muita Latinalaisen Amerikan maita. Sekä Kuuba että Venezuela osallistuvat Boliviassa Mission Milagreen (*silmäsairauksien hoitokampanja*). Lukutaitokampanja viedään myös muualle Latinalaiseen Amerikkaan kuubalaisen tietämyksen sekä venezuelalaisen henkilökunnan ja rahoituksen turvaamana.

Lopuksi. Taistelu tapahtuu meidän omissa maissamme. Meidän on ymmärrettävä, mitä Che Guevara tarkoitti sanoessaan: "Meidän on luotava kaksi, kolme, monta Vietnamia." USA:n mahdin ja massiivisen tuhovoiman puristuksessa on mahdotonta rakentaa sosialismia vain yhdessä valtiossa.

Toimitus ja suomennos: Matti Laitinen

Lähde: 22.2.2006 Green Left Weekly, Jim McIlroy and Coral Wynter

Tiedetäänkö, mitä on tehtävä?

Työkansan Sanomat julkaisi 5/06 numerossaan laajan kirjoituksen "Mitä on tehtävä- Kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden palauttaminen Suomessa". Vaikka kirjoitus ei sisältänyt mitään, jota aiemmin ei olisi sanottu liikkeemme (lähinnä KTP:n ja Kommunistien Liiton asiakirjoissa ja lehdissä) piirissä, voi kirjoituksen ansiona pitää sen laajuutta.

Kommunististen puolueiden puoluekokouksissa keskitytään erityisesti siihen "Mitä on tehtävä". Kysymyksen asetti jo Lenin ja häntä ennen 1800-luvulla kirjailija ja utopistisosialisti Nikolai Tsernysevski. Kuitenkaan oikeiden vastausten löytäminen tähän kysymykseen ei ole helppoa. Kuva KTP:n perustavasta kokouksesta Tikkurilassa v. 1988.

"Kulmikkaasta" ja rönsyilevästä luonteestaan huolimatta esitetyt tapahtumat pitävät pääosin paikkansa. Vuoron perään siinä esiteltiin näkemyksiä maamme viime vuosikymmenten talous- ja ulkopolitiikasta, sekä kommunistisen liikkeen sisäisestä kriisikehityksestä. Mutta vastaus otsikon lupaukseen, "mitä on tehtävä kommunistisessa liikkeessä" jäi kuitenkin hyvin laihanlaiseksi.

Aluksi artikkelissa arvioidaan SKP:n hajaantumisen alkuvaiheita (sivun verran) ja todetaan kehityksen johtaneen täydelliseen takinkääntöön: "Viime vuosina tämä oikeistolinja on kukkinut Vasemmistoliiton hallitus- ja eduskuntapolitiikassa. Pidemmälle vietynä se näkyy osallistumisena EU:n politiikkaan ja mukautumisena sen sotaliittoihin ja aseistukseen". Tästä kirjoitus sitten jatkuukin n. kolmen sivun verran maamme EU- suuntauksen erittelyllä. Tämä osio päättyy arvioon: "Kansainvälisen kommunistisen liikkeen hajaannuksen tila on tehnyt edellä osoitetun kehityksen mahdolliseksi. Siksi tulevaisuuteen suuntautuvien ratkaisujen tekeminen vaatii pääkysymysten oikeaa asettamista. Se edellyttää näkökulman ulottamista riittävän perusteellisesti edellä kuvatun kehityksen tapahtumiin kommunistisessa liikkeessä ja kattavasti yhteiskunnan kansainvälisen kehityksen vaiheisiin".

Tässä kirjoittaja tekee itsestään selvältä tuntuvan arvion, että kommunistisen liikkeen hajaannus aiheutti oikeistopolitiikan vyöryn. Tämä näkemys lyö artikkelissa läpi useissa eri kohdissa. Tämä on kuitenkin vain puoliksi oikein, koska täytyy myös vastata kysymykseen, "miksi oikeistokaappaus Neuvostoliiton kaatamiseksi onnistui vasta 80-luvulla, vaikka tätä oli yritetty koko sen olemassaolon ajan". KTP:n asiakirjassa "Sosialismin ja kommunistisen liikkeen vaikeuksien syistä" vastasimme tähän kysymykseen, että hajaannuksen syinä eivät olleet pelkästään kommunistien virheet, vaan yhteiskunnan tuotantovoimien kehitys niin, että kommunistinen liike ei kyennyt näkemään muutoksen luonnetta. Luokkataistelu siirtyi vaiheeseen, jossa kansainvälisen kommunistisen ja työväenliikkeen luokkataistelutaktiikka ei enää toiminut ja tämä johti virheellisiin ratkaisuihin". Kommunistien liitossa olemme painottaneet, että tulee tutkia rinnakkain yhteiskunnan tuotantovoimissa tapahtuneita muutoksia sekä kommunistien kulloisiakin arvioita.

Valtaosa nykyisistä kommunistisista ryhmistä hakee menneisyydestä ideologisia virheitä ja vertaa niitä omiin vuosikymmeniä sitten omaksumiinsa näkemyksiin. Näin saadaan vain pinnallinen kuva tapahtuneesta. Jos ei mennä myös tuotantovoimissa ja tuotantosuhteissa tapahtuneisiin muutoksiin, niin tuskin menneisyyttä arvioimalla kykenemme tämän päivän luokkataistelukysymyksiä ratkaisemaan. Viime vuosikymmenten muutos on ollut hyppäyksellinen. Vanhan sosialismin rakensi tehdastyöväestö. Tänään työväenluokka on suurempi kuin koskaan jopa 85 % kansasta. Mutta työläisen koulutus on tänään huippua ja tuotantoprosesseja ohjaillaan ATK- tekniikalla. Ei ole vaikea nähdä sitä, että näin nopeassa tuotantovoimien muutosprosessissa kommunistiset – ja työväenpuolueet eivät kyenneet mukautumaan tapahtumien kulkuun. Peruskysymys tänään on miten saada työväenluokka tänään kokemaan itsensä luokkana.

Tämän jälkeen artikkelissa paneudutaan jälleen parin sivun verran maamme kommunistisen liikkeen hajaannuksen kysymyksiin 15. edustajakokouksesta 90- luvun alkupuolelle saakka. Selvitetään aivan oikein "yhtenäisyysvoimien" toimintaa ja todetaan, että niiden tavoitteiden perusteella saatettiin ilman marxilais-leniniläisen kommunistisen puolueen periaatetta rakentaa vain näennäinen yhtenäisyys. Artikkelissa sanotaan: "Tämän todistaa lähes 30 vuotta jatkunut SKP:n sisäinen taistelu puolueen päälinjasta. Tämä ongelma elää tänäänkin kommunistisessa liikkeessä. Yhtenäisyydestä ei saa muodostua tunnusta, jonka nimissä sivuutetaan aatteellista ja järjestöllistä terveyttä koskevien ongelmien käsittely". Mutta tässä herää jälleen kysymys. Kuka määrittelee mitkä ovat oikeat periaatteet? Meillä ei ole tänään yhtenäistä arviota kapitalisminvastaisesta luokkataistelutaktiikasta. Sen etsiminen edellyttää, että kaikki kysymykset tulee voida "nostaa pöydälle" arvioitaviksi marxilaisen yhteiskuntatieteen näkökulmasta. Heti tulee vastaan ongelmia. SKP ei näytä hyväksyvän Jäänmurtajan keskustelunavauksia ja KTP:n piiristä osan jäsenistöä täytyi lähteä perustamaan Kansan ääni keskustelufoorumiksi. Kommunistien Liitossa olemme sanoneet, että järjestöllinen yhtenäisyys ei meille merkitse, että kaikkien tulisi jakaa kanssamme tämänhetkiset arviomme. Mutta tärkein yhtenäisyyden edellytys on, että hyväksymme marxilais- leniniläisen yhteiskuntatieteen siksi aatteelliseksi perustaksi, jolta lähdemme hakemaan yhteistä toimintalinjaa. Olemme myös todenneet, että nykyisessä vaiheessa ei välttämättä ole huono asia, että on useita erilaisia kommunistisia järjestöjä. Se on ainoa keino käydä laajapohjaista keskustelua silloin, kun sitä ei voida järjestöjen sisällä käydä.

TKS:n artikkeli viittasi päälinjasta käytävään taisteluun. Ylimääräinen 15. edustajakokous muotoili SKP:n poliittisen päälinjan seuraavasti: "SKP:n päälinjana on demokraattisen rintaman rakentaminen taistelussa monopoleja ja poliittista taantumusta vastaan työtätekevien demokraattisten oikeuksien laajentamiseksi, rauhan lujittamiseksi ja sosialismin edellytysten luomiseksi". Leninin asettamuksen mukaan tässä määrittelyssä yhdistyvät uskollisuus periaatteille ja taktiikan joustavuus. Toisaalta kuitenkin TKS:n artikkelin loppupuolella käsitellään jälleen EU:ia ja otetaan ainakin neljässä kohdassa kielteinen kanta osallistumiselle EU:n parlamentin vaaliin. Tällaisesta näkemyksestä voi kyllä ilmetä jonkinlainen uskollisuus periaatteille, mutta ei taktiikan joustavuutta. Klassillisena esimerkkinä boikotista oli, kun Venäjällä bolshevikit kehottivat vallankumouksellisen nousun oloissa kansaa boikotoimaan ensimmäisiä duuman vaaleja, ettei Venäjän 1905 vallankumous siirtyisi monarkistisen perustuslain tielle. Johtopäätös boikotin käytöstä oli, että ilman vallankumouksellista nousua on aktiivinen boikotti merkityksetön. Leninin mukaan silloin tulee valita historian "mutkitteleva tie.

EU- vaalien alla lähetimme tästä kirjeen keskustelun avaamiseksi Pohjoismaiden kommunistisille puolueille. Siinä viittasimme bolshevikkien ja Leninin arvioon vaaliboikotin käytöstä. Samassa yhteydessä muistutimme Engelsin arviosta artikkelissaan "kommuunin pakolaisille", jossa hän totesi: "Kysymys on siitä, että käsitetään selvästi proletariaatin todelliset vallankumoukselliset päämäärät ja osataan pyrkiä niihin kaikkien ja kaikenlaisten olosuhteiden, mutkien ja kompromissien kautta". Tänään tuskin missään suunnalla EU-Eurooppaa on sellaista tilannetta, joka EU:n parlamentin vaalien osalta puoltaisi vaaliboikotin käyttöä.

Artikkelin viimeinen osio "Taistelu jatkuu- ketä vastaan" yrittää etsiä vastausta artikkelin pääteemaan. Siinä ei kuitenkaan osata selvittää puolueen ja kansanrintaman keskinäissuhdetta selkeästi ja ehkä varmuuden vuoksi korostetaan puolueen luonnetta niin voimakkaasti, että asiat sekoittuvat. Kommunistien Liiton osalta selvitimme tätä asiaa jo Kansan äänen numeroissa 2/02 ja 4/02. Näkemyksemme mukaan tarvitaan marxilais-leniniläisen yhteiskuntakäsityksen omaava puolue sekä laaja kansanrintama, joka tekee työtä suuren pääoman valtaa- ja kovaa talouspolitiikkaa vastaan demokratian puolesta. Luonteeltaan tämä muistuttaisi perinteistä SKDL:toa. Kansanrintaman välttämättömyys johtuu siitä, että lähin tavoite meillä ei voi olla sosialismi vaan yhteiskunnan demokratisoiminen. Toisaalta myöskään ihmiset eivät siirry ensi vaiheessa sosialismin kannattajiksi. Puolue ei voi korvata yhteiskuntakehityksen porvarillis-demokraattisen kehityksen vaiheessa laajaa kansanrintamaa. Mutta kansanrintamakaan ei voi syntyä, ellei puolue ole sen "moottorina". Tämä sama ajatus esiintyy selkeästi 15. ylimääräisen edustajakokouksen päälinjan määrittelyssä. Tähän ajatukseen perustuen on myös käynnistetty keskustelu Suomen Työväenpuolueesta, mikä TKS:n artikkelin kirjoittajalta ei varmasti ole jäänyt huomaamatta.

Todellakin erimielisyydet näistä kysymyksistä ovat jatkuneet nyt 40 vuotta. Valtaosa väestä, jotka olivat alussa mukana ovat jo ehtineet poistua keskuudestamme. TKS:n artikkeli osoittaa, että tapahtumien kulku osataan kyllä nähdä oikein. Mutta selityksiä alkaa löytyä sitten, kun arvioimme tapahtumien perimmäisiä syitä ja niistä johtuvia taktisia kuvioita. On totta, että voidaksemme rakentaa uutta, menneestä tulee löytää yhteinen arvio. Tuskin kuitenkaan KTP ja SKP nykymenolla koskaan tähän pääsevät. Perimmäisin kysymys on mitä tehdä tässä ajassa. Miltä tuntuisi ajatus uskaltaa antaa kaikki kokemus, aineisto ja vastuu nuoremman polven käsiin. Allekirjoittaneesta tuntuu, että he varmaan kykenisivät meitä iäkkäämpiä paremmin ratkaisemaan nämä kysymykset.

Heikki Männikkö

Länsi käytti 12 miljoonaa dollaria vallankaappausyritykseen

"Sinisen vallankumouksen" lietsominen Valko-Venäjällä maksoi lännelle 12 miljoonaa dollaria. Eri "kansalaisjärjestöille" annetut summat häipyivät taivaan tuuliin, koska suunnitelma ei saanut kannatusta.

Jokaiselle "vallankumoukselliselle", joka pystyttäisi telttansa Lokakuun aukiolle ja jaksaisi pysyä siellä, oli luvattu 500 dollaria päiväpalkkaa. Kun projekti näytti epäonnistuvan, luvattuja summia jätettiin maksamatta ja "ammattivallankumoukselliset" lähtivät kotiinsa syyttäen palkkioiden tarjoajia huijauksesta.

Ehkä Condoleezza Rice ei ollut kovin uskottava vallankumouksen internationalistijohtaja. Epäuskottava oli myös "sinisen vallankumouksen" valkovenäläinen vetäjä Milinkevich, joka ei alentunut viettämään yhtään yötä teltassa.

Guardian: EU-kapitalismin kriisin tärkeä osasyy on vakaiden hallitusten muodostamisen vaikeus

Kapitalismin kriisin yksi tärkeä osatekijä on se, että sen on vaikea taata hegemoniaansa nostamalla valtaan vakaita hallituksia. Niin perinteiset porvaripuolueet ja demaripuolueet kuin niiden väliset yhteistyökuviotkin ovat epäonnistumassa kaikissa keskeisissä EU-maissa.

Näyttää siltä, että minkäänlaiset hallitukset eivät kykene hallitsemaan yhä tiheämmässä tahdissa syntyviä kriisejä. Saksan laajojen lakkojen jälkeen tuli Ranskan kapina ja Italian vaalien umpikuja. Saksassa ja Italiassa tilanne on vielä auki siinä mielessä, ettei tiedetä, kuka syntyneestä umpikujasta tulee hyötymään.

Ranskassa eivät saaneet voittoa kotiin sosialistit, vaan Sarkozy, viime marraskuun kapinan teurastaja. Englannissa Labourin ja Blairin jatkuvia haaksirikkoja ei seurannut konservatiivien, vaan äärioikeiston nousu. Yksi tärkeä syy äärioikeiston nousuun on vallankumouksellisen vasemmiston epäonnistuminen ainakin toistaiseksi ehdotuksissaan oman vaihtoehtonsa toteuttamiseksi, Englannissa 25 prosenttia äänestäjistä miettii äärioikeistolaisen BNP:n tukemista. Tutkimuksen mukaan syy siihen on äänestäjien suurimman osan "vieraantuminen ja suuriin poliittisiin puolueisiin pettyminen". Margaret Hotge, Blairin työministeri varoitti, että Labour-puolueeseen pettyneet "valkoisen" työväenluokan edustajat kääntyvät kohti BNP:ta. Ministeri ennusti, että Itä-Lontoon työläisalueella kymmenestä äänestäjästä kahdeksan tuntee houkutusta tukea BNP:ta tulevissa kunnallisvaaleissa.

Manchesterin yliopiston professori Petter John, yksi tutkimuksen laatijoista kommentoi: "Nämä ihmiset tuntevat tulleensa petetyiksi. Heidän äänensä ei tule kuuluviin ja parlamentaariset puolueet eivät huomioi heitä.

Kominform/ Dimitris Mizaras

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Kidutus muodissa

Jos haluaisin myydä tunikoita, sandaaleita, nauloja tai kaktuksen piikkejä voisin tehdä mainospätkän jossa joku mies esittäisi banaalin parodian ristiinnaulitusta Jeesuksesta eri kulmista ja eri asennoista: hirtettynä, sidottuna, kahlittuna ja kasvot lakanalla peitettynä. Ja jos sitten pitkän kuvaussession jälkeen ryhdyn jakamaan tuhansia katalogeja näiden kuvien kera ainoana tavoitteenani tienata rahaa: Mitä olet mieltä toimistani?

Kun vanhempia varoitetaan antamaan lapsiensa katsoa liian väkivaltaisia sarjakuvia, on tavoitteena estää lapsia saamasta tiettyjä sympatioita väkivaltaa kohtaan jolloin he myös voisivat tuottaa sitä itse. Silti sarjakuvissa jatketaan väkivallan esittämistä hauskana ja koomisena. Sama pätee myös elokuviin. Kaikki ratkotaan väkivallalla. Niinpä väkivallasta tulee jotain täysin tavallista ja meistä tunteettomia olentoja, tottuneita kaikenlaiseen väkivaltaan. Mikään ei enää yllätä meitä. Viattoman mainoksen takana on psykologien, sosiologien, elokuvaohjaajien, poliitikkojen, mainosmiesten sekä muiden kova työ.

Sama pätee myös tapaukseen Chilessä, jossa vaatemerkki Ripley avasi erään viattoman katalogikampanjan kahden pinochetistilehden (El Mercurio ja La Tercera) avulla myydäkseen Euroopasta tuotuja vaatteita muun muassa farkkuja. Mainoksista käy hyvin selville kuinka etusijalle on laitettu koukku, johon mallit ovat kiinnitetty esittäen tai suorastaan toimittaen sadismi kulttia sekä tuottaen jännitystä käsistä ja jaloista sidottuna ja kahlittuna olemisen- sekä hirttämisen ajatuksen johdolla, aivan niin kuin se olisi kaikkein tavallisin ja luonnollisin teko. Kaikki nämä alistavat teot jäävät muilta huomaamatta jos vain jalassasi on oikeanlaiset (= europpalaiset) farkut ihoasi peittämässä!

Täydellisenä esimerkkinä totaalisesta halveksumisesta kaikkia kidutuksen uhreja kohtaan Chilessä ja koko Latinalaisamerikassa sekä erityisesti Irakin tilannetta vähätellen, mainosta näytetään ilman minkäänlaista harkintaa tai huomioonottoa kaikkia menneitä ja tämänhetkisiä kidutuksenuhreja kohtaan, jotka ovat läpikäyneet samoja kidutusmenetelmiä joita mainos esittää hyvin rivolla tavalla.

Jos tämä on oikea myyntikikka, tuoleja myydäkseni pitäisi minun esittää sähkötuoliin tuomitun kuva ja juhlia sitten tuolin vahingoittumattomuuta.Voisimme myöskin näyttää koiraa piirittämässä sekä puremassa jotain henkilöä esittääksemme vahdin kotiin hankkimisen edut. Myydäkseni aurinkovoiteita voisin julkaista kuvia Guantánamo-vangeista auringon porottaessa pilvettömältä taivaalta. Jonain päivänä ilmestyy varmaankin toista tupakalla polttava ihminen näyttääkseen miten pitkäänkestävä tietty tupakkamerkki on. Jos haluaisin myydä metallisänkyjä mikä olisikaan parempi keino vakuuttaa sänkyjen hyvä laatu kuin näyttää alaston henkilö hyppimässä, kirkumassa ja kärsimässä sängyssä. Tietoisuus siitä että kiduttajat käyttävät samoja menetelmiä kuin mainostajat kiinnostaa erittäin vähän jos lainkaan suuria yrityksiä.

Chilessä laki ei katso tämänlaisen toiminnan olevan harhaanjohtavaa mainontaa. Tämä tarkoittaa siis ettei ketään vahingoiteta tai huiputeta mainoksella. Mainoksissa ei siis ole mitään todellisuudesta poikkeavaa, kidutusmenetelmät ja farkut ovat erittäin selvästi toisiinsaliittyviä. (Ja vaikka tässä nyt tapahtuisikin jonkinlaista harhaanjohtamista, isot yritykset ja isot rahat sekä isot voitot). Eli, minkäänlaista sanktiota ei ole eikä tule olemaan.

Parhaimmassa tapauksessa mainosmaailman eettinen lautakunta (omien mainostoimistojensa kannustamana)voisi neljän seinän sisällä hyvin salaisesti kehoittaa niin sanotun halveksuvan mainoksen muuttamista jotta yritys kehittäisi mainosmenetelmiään.

Mega-yritys Ripley joka on levittäytynyt ympäri maailmaa kohensi ekonomista omaisuuttaan monissa maissa diktaattorien aikana. Börssiihmisten systeemin mukaisesti Ripley tuli "ostan nyt ja maksan myöhemmin"(kaksin, kolminkertaisesti) –menetelmän ansiosta yhdeksi teko-paratiiseista missä köyhyys sekä omistamisenjano iskee viimeiseen rattaan riippuvaisuuteen. Yhteiskuntaa auttamisenhaluisena ja pienentääkseen törkeitä epäoikeudenmukaisuuksia Ripley avasi pankin Chilessä, The Ripley Bank.

Valitettavasti, luottokorttien polttamisen ja julkisen lahjoittamisen idea ei ollut oikein onnistunut, koska lähes kaikki mahdolliset asiakkaat olivat velkaantuneita (ostan nyt, maksan loppu elämäni).

Niinpä, ainakin Ripleyn websivun (www.ripley.cl) pommitus vaatien julkista anteeksipyyntöä chilen kansalaisilta sekä koko maailmalta olisi hyvä idea. Ei ainoastaan pelastaaksemme latino-kumppanimme mutta myös pestäksemme oman eurooppalaisen maineemme.

On itsestäänselvää, kunnes meitä pystyy huiputtamaan, pääsemään eroon meistä, tekemään meidät tunteettomiksi, erottamaan meidät toisitamme ja tekemään meidät toistemme vihollisiksi,

On itsestään selvää, meidän huiputtamiseksi, meistä eroon pääsemiseksi, meidän tunteettomiksi tekemiseksi, toisitamme erottamiseksi ja meidän toistemme vihollisiksi tekemiseksi käytetään jokaikinen mahdollinen menetelmä.

Meidän on oltava varuillamme

Energiasta

Lehdissä ja muissa medioissa on käsitelty energiapolitiikkaa mm. biopolttoaineen ja sähkön uuden itäkaapelin tiimoilta. Euroopan nykyinen energiapolitiikka ei mielestäni suinkaan nojaa lisääntyvissä määrin Venäjältä tulevaan öljyyn, kaasuun tai valmiiseen sähköön. Pitkään kaavaillut putket Luoteis-Venäjältä Itämeren ja Pohjanlahden kautta - Suomi toivottavasti niihin liitettynä - Keski-Eurooppaan ja Norjaan mahdollistavat verkoston, johon kaasua voidaan toimittaa niin Siperiasta, Jäämereltä kuin Pohjanmereltä. Suunta kulloisten olosuhteiden ja tarpeiden mukaan. Hanan sulkemisesta varoittavat viestit ovat aiemminkin esimerkiksi Suomen osalta olleet yliampuvia. Maamme nykyinen verkosto kykenee toimittamaan talouksiin kaasua parin vuoden tarpeen. Teollisuuskäyttäjillä on kaikilla omat varaenergialähteet.

Huolta ei pitäisi aiheutua myöskään ehdotetusta sähkökaapelista Venäjän ja Kotkan välillä. Onhan Pohjolan Voima jo toteuttamassa Estlink-yhteyttä Virosta Suomeen. Mitä enemmän on verkkoja sähkön saamiseksi sitä edullisempaa sen pitäisi olla loppukäyttäjille. Ongelmia meille tavallisille kuluttajille aiheuttavat lähinnä markkinatalouden rahastustarpeet ja keinot, jotka tulivat tutuiksi mm. Fortumin optiojärjestelyissä.

Venäjän vanhat ydinvoimalaitokset kuten muuallakin maailmassa ovat riskialttiita, mutta niitä voidaan parantaa ja käyttää vielä pitkään. Ydinvoiman käyttö ei ole kiinni rikastettavissa olevan uraanin määrästä. Sitä löytyy meiltäkin, eikä haittoja tarvitse pelätä. Ydinvoima ei suinkaan ole ykköskohteena millään tuntemallani vapaustaistelu- tai ns. terroristijärjestöllä. Insinöörinä uskon, että fuusioenergia tullaan mahdollistamaan. Osataanhan se auringossakin.

Ari Kukkonen
Skattan ainoa kommunisti??

Suomen paikka maailmassa?

Luin järkyttyneenä UM:n painattaman "Suomen paikka maailmassa" vihkosen. Enpä olisi uskonut kuinka syvälle Suomen puolustusvoimat on jo ajettu ja valmistettu globaalin terrorin tukemiseen. Transatlanttisessa veljeyden hengessä tullaan maailman luonnonvarat jakamaan USA:n ja EU:n kesken. Jako-operaatioita tullaan nimittämään kriisinhallinnoiksi ja rauhanturvaoperaatioiksi.

Ylikansalliset yritykset asettavat kehitysmaiden hallitsijoiksi nukkehallituksia, joita kriisinhallintajoukot sitten tukevat.

Naamioiksi operaatioille järjestetään demokraattisilta vaikuttavia vaaleja. Kriisi täytyy tietysti ensin luoda osana operaatiota ja vastapuolet aseistaa. Yhdysvallat ylläpitää pariakymmentä terroristiryhmää maailmalla ja samanaikaisesti väittää taistelevansa niitä vastaan. Tätä samaa soppaa aiotaan nyt täydentää suomalaisilla sotilailla. Tanskalaiset aselaivat kuljettavat saksalaisia aseita. Bosnian sodan aseita rahdattiin Buenos Airesista ja Santiago de Chilestä Budapestin kautta Kroatian rajalle. Maksumiehinä tietysti CIA ja MI-6. Amerikkalaiset taistelevat Kolumbian FARCIA vastaan, mutta samanaikaisesti lähettävät samaiselle terroristiryhmälle aseita. Unkarilaiset koneet kuljettivat Bosnian ylijäämäaseita Jordaniasta Kolumbiaan.

Ilmeisesti on sekä USA:lle että EU:n maille edullista terrorismia ja kansalaiset pidetään pimennossa psykologisella sodankäynnillä ja peiteoperaatioilla (Covert Action). Kummallista että Ulkoministeriö on noinkin innolla mukana. Bilderbergryhmä, Trilateral Comision, Rand Corporation ovat salaseuroja, joissa suomalaisten poliittisten päättäjien oma ajattelu nitistetään. Toivoisi tulevaisuuden Suomelle muutakin asemaa kuin ikuinen puskurina toimiminen. USA:n tukikohtien tuominen maaperällemme tai kansalaisten manipuloiminen sota- ja rauhanturvaamisoperaatioiden hyväksymiseen voi olla kohtalokasta. Kansa, joka ei muista historiaansa on pakotettu elämään se uudestaan.

Totuuskomissio 2

Työharjoittelulla halpatyövoimaa vastaan

Suomen Ay-liike on ollut kovin huolissaan kehitysmaiden työoloista ja siitä kuinka joissakin maissa palkat saattavat olla alle dollarin päivässä. Sillä rahalla ei kuulemma saa kohtuullista toimeentuloa. Näin varmasti on, en epäile yhtään.

Suomalaiset yritykset ovat olleet ahkerasti viemässä tehtaita näihin halpatyövoiman maihin, siellä kun "kilpailukyky on oleellisesti parempi kuin Suomessa". Halpatyöläisten kilpailukyky ei ole ihan yhtä hyvällä mallilla, mutta siitähän kapitalistit viis veisaavat.

Ay-liike onneksi veisaa. Niinpä se jo 90 luvun lopulla taisteli(työnantajien kovasti vastustaessa?) sopimuksen, jolla ammattiin opiskelevat pääsevät Suomessa työpaikoille harjoittelemaan työntekoa ja mikä parasta aivan ilmaiseksi! - Opiskelijoiden ei tarvitse lainkaan maksaa tekemästään työstä!!! Tämä on opiskelijoille varmasti kuin lottovoitto. Eivät he muuten työelämää koskaan näkisikään!

Asioilla on aina puolensa, niin tälläkin. Ammattiin opiskeleva saa työharjoittelupaikan, josta hänen ei tarvitse maksaa ja samalla pistetään työnantajat miettimään toisenkin kerran, että kannattaako lähteä Aasian köyhälistöä riistämään! Työnantajat ovatkin enenevässä määrin tarjonneet ammattiin opiskeleville ja erilaisilla työllisyyskursseilla kärvisteleville näitä ilmaistöitä. Aina kun yksi harjoittelija tulee työmaalle, vapautuu toinen työläinen jollekin kurssille, josta pääsee työharjoitteluun ja vapauttaa paikkansa seuraavan jne. Kyllä kapitalistit kohta hermostuvat, kun heidän ei kannata Suomen työläisiä enää kiusata siirtämällä tehtaita halpatyövoiman maihin, joiden työläisiä voisivat riistää alle dollarin päiväpalkalla!!! Edessä saattavat olla kovat ajat. Ties vaikka joutuisimme ihan yleislakon avulla puolustamaan tätä Suomen ay-liikkeen nerokkainta, kunniakkainta ja solidaarisinta saavutusta kautta aikain! Onneksi voimme luottaa siihen että SAK seisoo saavutustensa takana ja on valmis tuimaan luokkataistoon tässäkin asiassa. Perääntynyt se ei ole koskaan, vaan on tiukan paikan tullen täyskäännöksen jälkeen marssinut eteenpäin entistä päättäväisemmin.

Toverit, kohottakaamme kolminkertainen eläköön huuto SAK:lle ja sen tinkimättömille johtajille!!!

Alas halpatyövoimaa käyttävät yritykset!!!

Eläköön työ, josta työläisten ei itse tarvitse maksaa!!!

Terveisin Puskajussi

Persaukiset älkööt vaivautuko

Helsingin viimeisin lahjoitus "hyvätuloisille veronmaksajille" on kaupungin kustannuksella rakennettava ja huollettava kanava Vuosaaressa. Sellaista suunnitellaan myös Töölönlahden edustalle. Kaupungilla lienee liikaa rahaa! Tosin se ei näy vuokra-asuntotuotannossa. Niitä rakennetaan vähemmän kuin aikoihin - eikä niihin suunnitella kanavia. Persaukiset älkööt vaivautuko! lienee kaupunginvaltuutettujen motto.

Pihat ovat postimerkkikokoa. Se ei olisi ongelma, jos metsiköitä löytyisi läheltä, mutta kun ei, niin ei! Päinvastoin: Viimeisiäkin aukioita ja metsiköitä hävitetään rakennusten tieltä! Ei ihme, että suomalaiset rakentelevat mökkejä.

Lapin läänissä suunnitellaan koulujen lakkauttamisia - ja niitä päätöksiä ollaan viemässä läpi vaikka laskelmat osoittavaat, että pidentyvät koulumatkat tulevat jopa kolme kertaa kalliimmaksi kuin koulun pito!

Helsinki, Suomen veturi? Se kiinnostaa vain Helsingin eliittiä. Muuta erikoista ja ihmeellistä Helsingissä ei ole kuin suuret asumiskustannukset! Vanhanen esitti, että rakennetaisiin kysynnän mukaisesti, ettei olisi epätasapainoa kysynnän ja tarjonnan välillä. Ei onnistu. Markkinataloudessa vain mahdollisimman suuri voitto on tavoite. Vanhasen toimet työväen puolesta jäivät puheen tasolle - aivan kuten globaalikapitalistien presidenttiehdokkaalla, Sauli Punabryssällä.

Töölönlahti pilataan kolossaalisilla rakennuksilla monine toimitaloineen. On käsittämätöntä, että vihonviimeinenkin keskustan aukio pitää umpioida! On yksinkertaistamista sanoa: Joko musiikkitalo tai makasiinit. Kysehän on koko Töölönlahden ympäristön pilaamisesta tai säästämisestä.

Mihin hittoon niitä kunnanvaltuutettu ja tarvitaan, kun he antavat yrittäjien ja apulaiskaupungin-johtajain määrätä miten asiat hoidetaan? Täytyy ihailla sitä tieto-taitoa, millä pystytään rakentamaan toinen toistaan rumempia rakennuksia. Ei siihen joka poika pystyisikään! Siihen on tarvittu ihan arkkitehtikilpa ja kunnalliset päättäjät ovat vielä päättäneet laittaa kaikki erityyliset rakennukset toistensa viereen. Tällainen sekasotku ei synny vahingossa: Siinä tarvitaan syvää harkintaa, aivan jumalallista oivallusta ja muotojen ja kauneuden tajua! Pitää kiertää maailmaa ja tutkia onnistuneita arkkitehtonisia ratkaisuja kuten Korpinen!

Alueen rakentaminen täyteen toimitaloja ei elävöitä Helsingin keskustaa. Ei, vaikka kuinka sitä toivotaan ja mainostetaan. Eiväthän niissä "asu" kuin työnsankarit. Alueen osittainenkin rakentaminen näiltä osin pilaa alueen tunnelman aivan yhtä varmasti kuin, jos joku saisi päähänsä rakentaa pilvenpiirtäjän keskelle Kaivopuistoa.

Hannu Alm

Tukea Kansan äänelle

Kirveskerho 55 4,00 e, Paavo Junttila 96,00 e, Kalevi Wahrman 10,00 e, Eira Kärki 30,00 e, Reijo Katajaranta 256,50 e, Hannu Kautto 60,00 e, Juha Kieksi 30,00 e, Heikki Männikkö 50,00 e, Eero Hakso 50,00 e, Esko Auervuolle 11,25 e, Juhani Tanski 25,00 e, Matti Järvinen 7,00 e, Timo Nieminen 30,00 e, Armeijaton Suomi 25,00 e.

OKO 554114-227966

EU:n Vastainen Kansanrintama keskusteli Suomen Työväenpuolueesta

EU:n Vastainen Kansanrintama piti vuosikokouksensa Helsingissä Hermannin kerholla 10.4.2006. Kokous arvioi EU:n vastaisten ja –kriittisten voimien kokoamisen mahdollisuuksia Suomessa. Se on välttämätöntä muutoksen saamiseksi nykyiseen politiikkaan, joka lähtee pelkästään suurpääoman ja monikansallisten yritysten etujen turvaamisesta ja joka tapahtuu työtätekevien ja köyhimmän kansanosan kustannuksella. Siitä on osoituksena viime aikojen lähes päivittäiset uutiset irtisanomisista ja niihin liittyvistä YT-neuvotteluista. Jatkoa tälle samalle suuntaukselle nähtiin hallituksen tavoitteissa Suomen tulevan EU-puheenjohtajuuden osalta, jossa mm. pääministeri Vanhanen on korostanut palvelu-direktiivin läpiviemisen tärkeyttä. Suunnitelmat kunta- ja palvelurakenneuudistuksesta palvelevat viimekädessä samaa tavoitetta, suuren rahan ja rikkaimman yläluokan etuja. Tähän liittyy myös Suomen yhä läheisempi liittäminen Nato-kumppanuuteen ilmeisenä tavoitteena maamme liittäminen Nato-jäsenyyteen.

Tulevan toiminnan osalta kokous keskusteli mm. vajaan vuoden päästä pidettäviin eduskuntavaaleihin osallistumisen muodoista. Yksi keskeisimpiä vaaleissa esitettäviä teemoja tulee liittymään työsuhdeturvan parantamiseen, toinen keskeinen teema on julkisen talouden yksityistämisen tuomitseminen ja estäminen. Vaaleissa EUVKr pitää avoinna neljää eri vaihtoehtoa. Kansanrintaman jäsenet voivat osallistua vaaleihin joko SKP:n, KTP:n tai Vasemmistoliiton listoilla. Neljäs vaihtoehto on, että yritämme luoda entistä SKDL:oa muistuttavaa laajempaa liittoutumaa perustamalla uuden puolueen **Suomen Työväenpuolueen** nimellä.

Kokous hyväksyi kaksi kannanottoa kokouksen pääteemoista: **”Kunta- ja palvelurakenneuudistus, ketä se palvelee?**, jossa mm. todetaan ” Kunta-, palvelurakenne- ja verouudistukset sekä palveludirektiivi, sellaisina kuin ne julkisuudessa tunnetaan, merkitsevät palkkatyöläisten, lasten, eläkeläisten ja yleensä kaikkien vähävaraisten elintason oleellista heikentämistä. Kuntien rahanpuute on korjattava, mutta sen maksajina on oltava ne, joilla on jatkuvasti kasvavia tuloja ja rahaa ylen määrin.

Toinen kannanotto: **”Nato-jäsenyys, katastrofi maallemme”** toteaa mm. ”YK on olemassa sitä varten, että konfliktien sattuessa sen tulisi voida toimia niiden sammuttamiseksi sekä pyrkiä vaikuttamaan kriisien syihin parantamalla kriisialueitten väestön taloudellisia ja sosiaalisia olosuhteita. Nopean toiminnan kriisinhallintajoukot ovat pelkkiä ensi-iskuun tarkoitettuja hyökkäys- ja valloitusjoukkoja, joista vouhottamalla murennetaan vain YK:n arvovaltaa ja sen kestävälle perustalle pohjautuvan työn mahdollisuuksia. Paras turvatakuu on, että Suomi ei osallistu maapallon raaka-ainelähteiden valloitussotiin!

Kokous valitsi kansanrintaman puheenjohtajaksi edelleenkin Heikki Männikön Helsingistä. **Kansanrintaman hallituksen varsinaisiksi jäseniksi valittiin**: Esko Auervuolle (Helsinki), Paavo Heikkinen (Helsinki), Esa Hermonen (Helsinki), Reijo Katajaranta (Helsinki), Juha Kieksi (Loimaa), Esko Koivisto (Vantaa), Eira Kärki (Vantaa), Matti Laitinen (Helsinki), Tarja Männikkö (Helsinki), Timo Nieminen (Karkkila), Janne Rahikainen (Helsinki), Ville Rahikainen (Helsinki), Pekka Tiainen (Helsinki) ja Kalevi Wahrman (Porvoo).

Hallituksen varajäseniksi valittiin: Hannu Alm (Helsinki), Pauli Kettunen (Helsinki), Matti Orava (Helsinki), Wäinö Pietikäinen (Helsinki), Martti Salomaa (Helsinki), Antti Siika-aho (Haapajärvi) ja Juhani Tanski (Kuopio).

Kansanrintama päätti toimintasuunnitelmassaan jatkaa eri puolella maata pidettäviä katutilaisuuksia, joita pidetään vuoden 2006 aikana vähintään kuusi.

SFT toimii

Vappuaamuna 1.5. kokoonnumme klo 9.00 Helsingin Eläintarhassa sijaisevalle Luokkasodan Punaisten kansalliselle muistomerkille, jossa laskemme kukat. Puhuu Timo Kangasmaa.

Muisomerkiltä lähdemme suoraan Rauhanpatsaalle, josta Helsingin Työväen Vappumarssiuhdistyksen vappumarssi lähtee Kiasmalle klo 11.00. Kiasman Vappujuhlan jälkeen Kansan äänen vappujuhla Hermannin kerholla klo 13.30.

Kokoonnumme tiistaina 9.5.2006 Myllypuron ostarilla klo 17.30. Sieltä jatkamme Kivikossa olevalle Neuvostosotilaiden muistomerkille, jossa laskemme kukkalaitteen. Järjestöliput mukaan.

Kokouksia

Juche-aatteen opintoyhdistyksen seuraava kokous pidetään maanantaina 24.4.2006 klo 17:45 alkaen. Paikka on vanha tuttu, Hermannin kerho Helsingissä. Käsitellään kysymyksiä Juche-aatteesta.

Vuosikokouskutsu
Suomi-Korea-seura ry:n sääntömääräinen vuosikokous pidetään eduskunnassa torstaina 11. toukokuuta kello 18:00.

Toimikunta kokoontuu samassa paikassa kello 17:00.

KTP:n Helsingin piirin vuosikokous pidetään torstaija 18.5. klo 18.00 Hermannin kerholla. Käsitellään sääntömääräiset vuosikokousasiat. Tervetuloa

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston johtokunnan kokous pidetään tiistaina 2.5.2006 klo 18.00 Männiköllä, os. Vellamonkatu 6 A 1. Käsitellään vuosikokouksen valmisteluasiat, voitonpäivän viettoa ja muuta alkukesän toimintaa. Tervetuloa

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston vuosikokous pidetään maanantaina 15.5.2006 klo 18.00 Hermannin Kerholla os. Hämeentie 67. Esillä sääntöjen määräämät vuosikokousasiat sekä kesän ja syksyn toimintaan liittyviä asioita. Ajankohtaisesta maailmanpoliittisesta tilanteesta puheenvuoron käyttää Janne Rahikainen. Tervetuloa kaikki jäsenet ja ystävät.

EU:n Vastaisen Kansanrintaman johtokunnan kokous pidetään torstaina 4.5.klo 18.00 Hermannin kerholla. Tervetuloa johtokunnan jäsenet ja ystävät. Käsitellään mm. Voiton päivän viettoa, keskustelua Suomen Työväenpuolueesta sekä kevään ja syksyn tiedotuskampanjoita.

Ei hyökkäystä Iraniin -tapahtuma

Lauantaina 6.5. klo 16.00 Elielin aukiolla Helsingissä
Järjestää sodanvastainen verkosto

Kansan äänen Vappujuhla

Heti Vappumarssin ja Kiasman juhlan jälkeen
Vapunpäivänä alkaen noin klo 13.30
Hermannin kerholla, Hämeentie 67
Avaus: Timo Kangasmaa (SFT)
Vappupuhe: Heikki Männikkö
Ohjelmassa Konnakööri, Bertta Laine, ym.
Buffetista löytyy nakkeja ja perunasalaattia, kahvia ja voileipiä,
Järjestää Kansan äänen julkaisijajärjestöt

VALTTERILLE

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi pidetään la-su 6 - 7.5.2006 Valtterilla, Aleksis Kivenkatu 17. Pöydän numero on 739. Tarvitsemme lisää uutta, mielenkiintoista tavaraa, koska uusi tavara menee paremmin kaupaksi kuin entinen moneen kertaan myynnissä ollut.

Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää. Sinulla on aivan varmasti jotain tavaraa, josta voit luopua: talouden pienkoneita, astioita, radioita, kameroita tms., se menee hyvin kaupaksi. Mutta myös kaikki muu kunnossa oleva tavara vastaanotetaan. Varmasti sinulta tai tutuiltasi löytyy käyttökelpoista tavaraa, jota ette enää tarvitse. Lahjoita se kirpputorillemme ja näin saamme rahaa Kansan äänen julkaisemiseen ja muuhun toimintaan. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 701 2628 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta, olemme paikalla lauantaiaamuna klo 7.30.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin auttaneet meitä toiminnassamme.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona
- 03.05.2006
- 31.05.2006
- 28.06.2006
- 23.08.2006

klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa
100,3 MHz
jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

Kommunistisen nuorisoliiton liittokokous koolla

Kommunistinen Nuorisoliitto Liittokokouksessaan

Kommunistisen Nuorisoliiton (KomNL) liittokokous kokoontui 25.-26.3.06 Jyväskylässä. Sen alkuun järjestettiin seminaari köyhyydestä ja syrjäytymisestä, jossa alustivat erikoistutkija Seppo Ruotsalainen ja SEL:n aluetoimiston hoitaja Päivi Uljas.

Perusturvaa tulee puolustaa

Alustuksessaan Uljas puolusti sosiaali- ja perusturvajärjestelmäämme. “”Neuvostoliiton hajoamisen yhteydessä oikeisto yritti romuttaa perusturvaverkostoamme, mutta silloin ei löytynyt sitä väkeä, jolle tästä olisi ollut etua. Suomessa valtaosa kansasta edelleenkin rakentaa elämänsä eläke-, työttömyys- ja lapsilisä- turvaverkon sekä julkisen terveydenhuollon varaan, eikä tästä haluta luopua. Ne, jotka sanovat, että perusturvajärjestelmämme on romutettu ovat väärässä. Siihen on kyllä kyetty ampumaan “isoja aukkoja”, mutta perusteiltaan se toimii edelleenkin ja sitä tulee voimakkaasti puolustaa””.

Ay- liike sinisilmäinen

Ruotsalainen puhui mm. irtisanomisista. “Globaalitalouden taustalla on kansainvälinen finanssiharvainvalta. johon liittyy kasvava kuvitteellisen keinottelutalouden alue. Se ei sijoita tuotantoon vaan keinotteluun. Tämä on syynä kokonaisten tuotannonalojen häviämiseen. YT- neuvottelujen virta on loputon, eivätkä UPM:nkään irtisanomiset ole yllätys. Ay-liikkeen johdon arvio tilanteesta on sinisilmäinen, kun laajamittaiset irtisanomiset ovat jatkuneet yhtäjaksoisesti vuodesta 2003. Syksyllä 12.12.03 toimintapäivien yhteydessä Ay- johto ennakoi työnantajien asenteen muuttumista ja irtisanomisten tyrehtymistä. Käytäntö kuitenkin on osoittanut, että kyse ei ole asenteesta vaan talouden sisäisistä lainalaisuuksista”.

Toikkanen puheenjohtajaksi

Varsinainen liittokokous valitsi KomNL:n puheenjohtajaksi **Petri Toikkasen** Jyväskylästä. Hän seuraa tehtävässä kolme vuotta nuorisoliittoa johtanutta **Mikko Kivipuroa**. Pääsihteerinä jatkaa **Helena Vuorio** Savonlinnasta. Lisääntyneen toiminnan vuoksi nuorisoliitolle hyväksyttiin uudet säännöt, jotka mahdollistavat piirijärjestöjen luomisen ja pidentävät liittokokousvälin kahteen vuoteen. Nuorisoliittoa johtamaan valittiin uusi yhdeksänjäseninen liittoneuvosto.

EU hajotettava

Kokous hyväksyi julkilausuman **“irti porvareista - irti EU:sta”**. Siinä todetaan, että Lissabonin strategian tavoitteena on tehdä EU:sta maailman kilpailukykyisin ja dynaamisin tietoyhteiskunta vuoteen 2010 mennessä. Tässä keinot ovat samoja, joita Suomessa on maisteltu: tehostaminen, yksityistäminen ja kilpailu. Hyväuskoisten hämäämiseksi tarjoillaan “kestävää kehitystä ja sosiaalista kumppanuutta”. KomNL katsoo, että EU on imperialistinen järjestelmä, jonka perimmäisenä tarkoituksena on ajaa eurooppalaisen pääoman etuja maailmalla, “työvoimaperusteisella maahanmuutolla, pääoman liikkeitä vapauttamalla ja työehtoja huonontamalla, ilmastomuutoksesta välittämättä”. Nuorisoliitto vaatii EU:n hajottamista ja politiikkaa, jossa työläiset eivät ole pääoman heittopusseina.

KomNL linkki yhtenäisyyteen

Kommunistien Liiton tervehdyksen kokoukselle esitti **Heikki Männikkö**. Hän painotti suurpääoman vastaisen laajan kansanrintaman kehittämistä ja samalla kommunistisen liikkeen eheyttämistä marxilais-leniniläisellä perustalla. “Demokraattisen rintaman tehtävä on puolustaa palkansaajaväestöä ja irrottaa Suomi EU:n talouspolitiikasta. Tällaisen rintaman moottorina kykenee toimimaan vain vahva marxilais-leniniläinen kommunistinen puolue. Tällä hetkellä Kommunistinen nuorisoliitto on ratkaiseva lenkki tiellä kommunistien yhtenäisyyteen”.

HM/Kä

Vapusta mielenosoitus työn puolesta

USA:n voimistuvan imperialistisen politiikan vuoksi maailmanrauha on nyt uhatumpi kuin aikoihin. Samaten eriarvoisuutta sekä sosiaalista turvattomuutta ja taloudellista hätää lisäävä EU- suuntautunut, kova talouspolitiikka koskettaa jollain tavalla lähes jokaista suomalaista. Pääomapiirien ja korkeimman sotilasjohdon yhä äänekkäämmät vaatimukset Suomen Natojäsenyydestä ja pyrkimys kriisinhallintalain avulla kytkeä Suomi pääomapiirien sotilaallisiin seikkailuihin herättävät laajoissa kansalaispiireissä suurta huolta. Näiden asioiden vuoksi vappumielenosoituksilla tulee tänäkin vuonna olemaan entistäkin suurempi merkitys. Helsingin työväen Vappumarssiyhdistys ry. kehottaakin kaikkia osallistumaan työväen perinteisiin vapputapahtumiin omilla paikkakunnillaan.

Olemme nyt “Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys ry. “

Helsingin Työväen vappumarssitoimikunta järjesti perinteisen vappumielenosoituksen vuodesta 1995 lähtien. Kaikki eivät tästä kuitenkaan pitäneet ja vappumarssitoimikunnan työtä yritettiin useasti “kampittaa” (katso: Työkansan Sanomat 3/06 ja Kansan ääni 1/06, “Vappumarssi järjestetään myös vuonna 2006”). Nämä “kampitusyritykset” johtivat alkutalvesta 2006 perinteisen vappumielenosoituksen vastustajien yritykseen rekisteröidä Helsingin Työväen vappumarssitoimikunnan nimi tarkoituksenaan saada järjestö haltuunsa. Tämä yritys ei heiltä onnistunut. Tämän jälkeen vappumarssitoimikunta katsoi tarkoituksenmukaiseksi rekisteröityä. Yhdistyksemme nimi on nyt “Helsingin työväen vappumarssiyhdistys ry.”.

“Perinteinen työväen vappumarssi”

Helsingin Vappumarssiyhdistys järjestää perinteisen työväen vappumarssin myös tänä vappuna. Puhumme perinteisestä vappumarssista siksi, että markkinavoimat ja hallituspiirit pyrkivät kaupallistamaan vapunvieton pelkästään markkinahumuksi ja karnevaaliksi yhtenä tarkoituksenaan ehkäistä nykyisen työväenvastaisen politiikan arvostelu. Perinteinen vappumarssi on mielenosoitus pääomapiirejä ja nykyistä hallituspolitiikkaa vastaan. Suomelle EU-jäsenyys on ollut tuhoisa. Siksi me vaadimme toteutettavaksi seuraavia asioita: (1) Terveydenhuollon yksityistäminen lopetettava- julkiset palvelut säilytettävä yhteiskunnalla. (2) Työsuhdeturvaa parannettava- Työpaikkojen ulosliputus estettävä. (3) Suomi irti sotilasliitoista - maamme puolueettomuus turvattava. (4) Eläkeläiset irti köyhyysloukusta - Eläkkeet sidottava palkkaindeksiin. (5) Ympäristökatastrofi estettävä - Suomi edelläkävijäksi.

Vappumarssi Hakaniemestä Kiasmalle

Vappumarssia varten kokoonnumme vappuaamuna klo 10.00 Hakaniemen rantaan Rauhan patsaalle. Siellä kohotamme ylös näkyvät tunnukset: “Kaikkien maiden proletaarit liittykää yhteen” sekä “Sotaa vastaan”. Ryhmittäytykäämme niiden taakse. Rauhan patsaalta marssi lähtee klo 11.00 reittiä Hakaniemenranta-, Siltasaarenkatu-, Pitkäsilta-, Unioninkatu-, Pohjoinen Esplanaadi ja Mannerheimintie päätyen Kiasmalle, Mannerheimin aukiolle, jossa pidetään perinteinen Työväen vappujuhla.

Vappujuhla Kiasmalla alkaa noin klo 11.45. Siellä puhuvat mm. työläinen **Seppo Harjunpää**, valt.tri **Pekka Tiainen** sekä puheenjohtaja **Hannu Harju**. Muusta ohjelmasta vastaavat mm. trubaduurit **Lassi Mettälä** ja **Eki Suomaa.**

Tervetuloa kaikki mukaan!

Ahtisaari enemmän huolissaan UPM:n johdosta kuin työntekijöistä

Kun Suomen historian yhdestä laajimmista ja röyhkeimmistä irtisanomisista ja paperitehtaan lopettamisesta Voikkaalla ilmoitettiin maaliskuussa, lähes kaikki tässä maassa olivat tyrmistyneitä työntekijöiden kohtelusta. Puhuttiin yritysten yhteiskunta- ja eettisestä vastuusta. Erkki Tuomioja, joka omisti suuren salkullisen UPM:n osakkeita, paheksui yhtiön toimia niin, että myi kaikki osakkeensa – tosin sen jälkeen, kun ne olivat irtisanomisuutisen jälkeen kokeneet melkoisen arvonnousun. Samalla Tuomioja paheksui sitä, kuinka entinen demari Martti Ahtisaari voi tämän tapahtuman jälkeen jatkaa UPM:n hallituksessa.

Mitäpä teki Ahtisaari tässä tilanteessa? Ei hän aio yhtiön hallituksesta mihinkään lähteä varsinkin kun siitä saa melkoiset rahat, vuosipalkkio 85.000 euroa. Ahtisaaresta valuu kaikki kritiikki ja arvostelu kuin vesi sorsan selästä. Liekö tähän syynä, ettei Ahtisaarella taida olla selkärankaa sentin vertaa. Hän totesi tässä tilanteessa, että ”nyt UPM:n johto tarvitsee kaiken tuen!” – eivät siis ulospotkitut tehtaan työläiset! Ja että, ”ajatellaanpa tulevaisuutta. Jos tällaisia päätöksiä ei tehdä, ne tulevat myöhemmin olemaan paljon hankalampia”.

Siinä meillä on Suomen nykyeliitin moraali tai paremminkin moraalittomuus pähkinänkuoressa. Voi vain kuvitella, kuinka Ahtisaari on nukkumaan mennessään ristinyt kätensä ja ”kiittänyt herraa”, kun tämä on suuressa armossaan ja viisaudessaan jälleen kasvattanut hänen osakesalkkuaan UPM:ssä yli 100.000:lla eurolla.

Entinen demari tämäkin

Ministeri, entinen demari ja kaiken muun ohella entinen suurlähettiläs ja Elinkeinoelämän valtuuskunnan entinen toimitusjohtaja Jaakko Iloniemi on saanut Louise ja Göran Ehrnroothin säätiöltä 50.000 euron palkinnon ”elämäntyöstään Suomen hyväksi”.

Tietysti on ymmärrettävää, että suurpääoma palkitsee ainakin pienillä summilla juoksupoikiaan, mutta mitä ihmeen tekemistä tällä on Suomen hyväksi tehtävällä työllä. Ei Iloniemen elämäntyössä ole yhtään mitään, joka olisi koitunut Suomen kansan hyväksi, päinvastoin. Toimiessaan Washingtonissa suurlähettiläänä, hän omaksui kaikki USA:n politiikan toimintatavat ja tavoitteet. Yksi hänen keskeisiä tavoitteitaan on Suomen liittäminen Natoon. Hän kannattaa Suomen EU-jäsenyyttä ja - politiikkaa kaikin mahdollisin keinoin. Iloniemi on myös suomalaisen eliitin ja suurpääoman asialla aina kun mahdollista. Hän kannattaa äärimmilleen vietyä uusliberalistista politiikkaa ja hyppäsi ehkä siksi demareista Nuorsuomalaisiin, mikä lienee Suomen oikeistolaisin ”lailliseksi katsottava” puolue. Iloniemi oli Eduskunnan palkkiotyöryhmän puheenjohtaja, joka muutama vuosi sitten järjesti kansanedustajille muhkean palkannousun. (Muut ryhmän jäsenet olivat oikeustieteen tohtori Pirkko. K. Koskinen ja varatuomari Pekka Alanen). Koska edustajien palkkojennousun olisi tullut olla kuitenkin edes jossain järkevässä suhteessa työläisten yleiseen palkkojen kehitykseen, koko termi palkoista päätettiin muuttaa kansanedustajien palkkioiksi, joita eduskunta voi nostella mielensä ja tarpeidensa mukaan.

Jaakko Iloniemestä on aina saanut kuvan viimeisen päälle pyrkyrinä. Jo Kekkosen aikoina hän omaksui klanin ulkomuotonsa, joka on lähellä Urkkia. Tässä vaiheessa hän siis nuoleskeli Kekkosta. Ja kun Kekkosesta päästiin, hän on ollut yksiselitteisesti suuren rahan etujen ajajana. Eipä siis ihme, että suuri raha häntä palkitsee. Suomen työtätekevän kansan kannalta hän on yksi vastenmielisimpiä tyyppejä.

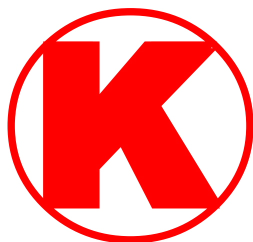
Eduskunnalle oma ulkopoliittinen instituutti

Eduskunta päätti maalis-huhtikuun vaihteessa perustaa alaisuuteensa uuden ulkopoliittisen instituutin, johon myös liitettäisiin nykyinen Ulkopolitiikan tutkimuksen säätiö. Kun tällä säätiöllä oli aikaisemmin käytössään 1,5 miljoonaa euroa, olisi uudella Eduskunnan alaisella instituutilla varoja kaksinkertainen määrä.

Hankkeen takana ovat Eduskunnan puhemies Paavo Lipponen ja Eduskunnan pääsihteeri Seppo Tiitinen ja se liittyy Eduskunnan satavuotisjuhlallisuuksiin. Saatiinhan Suomeen yleinen ja yhtäläinen äänioikeus sata vuotta sitten. Uusi instituutti on tarkoitus perustaa eduskunnan satavuotisistunnossa 1.6. ja laitos aloittaisi toimintansa ensi vuoden alussa.

Helsingin Yliopiston kansleri Kari Raivio arvosteli voimakkaasti instituutin perustamista. Hän näki suuria vaaroja siitä, että instituutti alkaa palvella enemmänkin vallanpitäjien poliittisia päämääriä kuin tieteellisiä päämääriä. Raivion kritiikki upposi eduskuntaan sen verran, että tieteelliset ansiot saivat enemmän painoarvoa uuden instituutin hallinnossa.

Mutta, peruskysymykseksi jää, halutaanko myös Suomessa mennä tähän bushilaiseen ja USA-peräiseen todellisuuden tiedostamiseen, jossa objektiivinen todellisuus ei enää paina mitään, vaan todellisuus halutaan saada näyttämään tällaisten instituuttien tutkimustuloksilla ja tiedotusvälineitä käyttämällä sellaiselta kuin vallanpitäjät haluavat.

Kansanääni

Nro 3/06
Kesäkuu - Elokuu 2006

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero1,70 €
5. vuosikerta

Työttömyys tappaa

Pitkäaikaistyöttömyys maassamme näyttää alenevan vain sikäli kuin pitkäaikaistyöttömät pääsevät eläkkeelle tai kuolevat pois. Työttömän tuloilla eläminen on hyvin vaikeata. Katukuvassa työttömyys ei välttämättä näy, koska työttömällä ei ole varaa liikkua ja käydä ostoksilla. Työttömien tuntoja katsastettiin työttömien mielenosoituksessa 31.5. Helsingissä. Paljon kiitosta hallituksen politiikka ei saanut.

Katso sivut 3, 4 ja 10

Kapitalistit kerjäävät EU:lle perustuslakia

Voiton päivänä (unionistien Eurooppa-päivänä) 9.5 järjestettiin mielenosoitus EU:n perustuslakia ja militarismia vastaan. 12.5 eduskunta "pyysi" hallitukselta esitystä perustuslain ratifioimisesta. "Kuollutta hevosta" piiskataan henkiin, vaikka se on kuollut Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksissä. Kapitalistit tarvitsevat perustuslain, hallitus ja eduskunta toimivat juoksupoikina.

Sivu 6

Yhteisrintaman rakentaminen on avainkysymys

Perinteiset "työväenpuolueet" ovat työväen asian jo ajat sitten unohtaneet. Vasemmistoliitto ja demarit peesaavat nykyistä talouspolitiikkaa, eikä myöskään SAK esitä vaihtoehtoa nykymenolle. Vappupuheissa nostettiin esiin viime päivien keskusteluja: Tarvitsemmeko Suomeen palkansaajia edustavan uuden laajoja väestökerroksia edustavan työväenpuolueen, joka esittää selkeän työväen vaihtoehdon nykymenolle.

Keskiaukeama

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!
Kansanääni
Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki kesäkuu 2006

EU hyväksyi palveludirektiivinsä

EU:n ministerineuvosto sopi palveludirektiivin sisällöstä ja toimeenpanemisesta maanantaina 29. toukokuuta. Palveludirektiivin aikaansaaminen on ollut pääomapiirien tavoitteena vuosia. Sen avulla työnantajat ovat pyrkineet nujertamaan ay-liikkeen vastarinnan. Heidän pyrkimyksenään on ollut työvoiman siirtely halvan työvoiman maista kalliimman työvoiman maihin sellaisilla aloilla, joissa tuotantoa ei voida siirtää halpamaihin. Näitä aloja ovat mm. rakennusala, liikenne, terveydenhoito ym.

Nyt hyväksytty palveludirektiivi on riisuttu versio alkuperäisestä esityksestä, jossa työntekijät olisivat toimineet lähtömaansa palkka- ja työehdoilla. EU:n perustuslaki kaatui Ranskassa juuri tähän. Ranskalaiset eivät hyväksyneet, että puolalainen putkimies tulee ja vie heidän omien putkimiestensä työt.

Nyt hyväksytyssä palveludirektiivissä on rajattu sen ulkopuolelle mm. julkisen sektorin palvelut mukaan lukien terveydenhoito ja kunnallinen liikenne. Myöskään direktiivi ei koske rahapelejä. Palveludirektiivin piiriin jäivät mm. kiinteistöpalvelut, mainospalvelut, rakentaminen, kauppa, koneiden asennus ja korjaus, autonvuokraus, matkatoimistot, vapaa-ajan palvelut, urheilukeskukset ja huvipuistot. Direktiivissä ei myöskään sovelleta alkuperäismaa-periaatetta vaan työsopimukset määräytyvät työntekomaan mukaan.

Palveludirektiivi käy vielä EU-parlamentin hyväksyttävänä. Sen jälkeen alkaa direktiivin 3-vuotinen toimeenpanoaika. Tämän kuluessa EU-maihin perustetaan mm. keskitetyt asiointipisteet, joissa ulkomailta tulevat yritykset voivat keskitetysti hoitaa lupa- ja sopimusasiansa. Palveludirektiivin vaikutukset voisivat tulla täydellä teholla näkyviin v. 2010.

Kauppa- ja teollisuusministeri Mauri Pekkarinen hehkutti, että palveludirektiivi tuo Eurooppaan 600.000 uutta työpaikkaa ja Suomeenkin lähelle tuhat. Näihin hehkutuksiin ei kannata uskoa - kattia kanssa. Käy aivan samoin, kuin niille suurille investoinneille, joita Suomeen piti tulla EU:hun liityttäessä. Suomalaisia yrityksiä tämä direktiivi palvelee siten, että nämä pääsevät entistä helpommin siirtämään toimintojaan muihin EU-maihin. Ulkolaiset yritykset puolestaan tulevat tuomaan rakennusalalle, liikenteeseen jne. omia työntekijöitään, ja nämä firmat tekevät varmasti parhaansa voidakseen itse päättää minkälaisia sopimuksia loppujen lopuksi työpaikoilla noudatetaan.

Palveludirektiivin hyväksyminen oli pääomapiireille oven avaus. Niinpä sen myötä on ay-liikkeelle rakennettu ankara taistelukenttä, pystyykö se tässä tilanteessa pitämään työntekijöiden puolia, pystyykö se valvomaan kaikkia erilaisia työehtosopimuksia. Yhteiskunnan kannalta taistelukenttä edelleen laajenee, pystytäänkö julkisen sektorin palvelut pitämään palvelusektorin ulkopuolella.

Vakuusvaatimukset uudenlaisen ryöstämisen keinona

Pekka Tiainen

Lamavuosien tuttua tarinaa oli, kun ihmiset menettivät asuntonsa. Pankki myi lainojen vakuutena olleen työttömäksi jääneen asunnon. Asuntojen kuplahinnat romahtivat 10 vuotta aiemmalle tasolle. Pääkaupunkiseudulla huippua-arvosta lähti puolet, keskimäärin koko maassa lähes puolet.

Jos oli ostanut asunnon korkeaan hintaan ja saanut siihen lainat, asunnon vakuusarvo putosi pienemmäksi kuin laina. Kun ei kyennyt työttömyyden takia maksamaan lyhennyksiä ja korkoja, pankki ei joustanut lyhennyksissä vaatien lisävakuuksia eli käyttäen vakuuskiristystä. Kun näitä ei kyennyt toimittamaan, pankki pani asunnon armotta myyntiin.

Siinä menivät säästöt ja saattoi jäädä vielä velkaakin, koska myydyn asunnon hinta oli painunut alas. Velkaantuneita pienyrityksiä pantiin konkurssiin samalla tavalla. Oli 1930-luvun lamavuosien meininki, jossa pankit laittoivat tiloja pakkohuutokauppaan. Samoin laittoivat pankit polvilleen myös Elannon, joka myi asunto- ja kiinteistöomaisuutensa. Anna-Liisa Kuittisen kanssa ainoina edustajistossa äänestimme tätä hulluutta vastaan.

Vasarat paukkuivat kuin 1930-luvun laman aikana, kun pankit pakkohuutokauppasivat talonpoikien tilat ja metsät.

Huoli kovista asuntojen hinnoista ja nuorten velkaantumisesta

Vuonna 2006 monet nuoret ovat ostaneet asunnon kovilla hinnoilla isoilla lainoilla. Korko on ollut alhainen ja laina-ajat ovat pidentyneet. Nyt korkoa nostetaan ja asuntojen hintojen nousu pysähtyy ja hinnat voivat laskea. Tässä on taas olemassa vaara, että kalliiden asuntojen ostajat kaikki eivät selviäkään lainoista työttömyyden, sairauden, avioeron tai jonkin muun syyn takia. Jos hinnat eivät laske, ongelma ei ole niin suuri, koska asunto myymällä voi kattaa lainat. Mutta jos hinnat laskevat, tässä voi tulla ongelmaa ja pankki voi alkaa harjoittaa tuttua vakuuskiristystä. Hymy vaihtuu armottomuudeksi ja häikäilemättömyydeksi. Ainakin asuntojen maksu sitoo nuoret työhön ja lapsien hankkimista helposti siirretään, jos on vielä opiskelut. Asuntotorppareiden käyttöön jäävän rahan vähyys ja epävarmuus ovat seurausta huonosta asuntopolitiikasta, jossa arava-asuntojen tuotanto on ajettu alas ja korot ovat jopa pankkikorkoja korkeampia.

Moni haluaa saada liikkumatilaa elämäänsä sijoittamalla säästöjään. Kun pankkitalletuksista ja valtion obligaatioista tai muista joukkovelkakirjoista saa vähän korkoa, osakkeet ovat yksi muoto. Lainan käytöllä osakkeiden ostoon halutaan lisätä hyötyä. Mutta myös vakuusryöstämisen menetelmät kehittyvät. Maailman osakemarkkinat kääntyivät loppukeväällä jyrkimpään laskuun sitten 2000-luvun alun pörssiromahduksen. Se heijastui myös Suomeen. Laskun ohimenevyydestä tai siitä, onko alkanut pidempiaikainen laskusuuntaus, käydään keskustelua. Vakuusasian kannalta on merkitystä sillä, että osakkeiden ostaminen lainarahalla voi aiheuttaa pankin taholta samanlaista vakuuskiristystä, jos osakkeiden hinnat sukeltavat ja pankin osakkeelle antama vakuusarvo laskee alle lainasumman. Aivan kuin asuntojen kohdalla. Pankkien vakuuskiristyksellä on myös sillä tavoin laajempaa haitallista vaikutusta, että kun asiakkaita pakotetaan myymään osakkeita vakuuksien puuttumisen takia tai pankki vakuuden haltijana myy asiakkaan osakkeet vastoin asiakkaan tahtoa, se kiihdyttää osakkeiden myyntiä ja aikaansaa alenevaa kierrettä.

On niitä, jotka haluavat turvallisempaa tuottoa säästöilleen kuin osakkeet antavat, eikä varoja ole edes irrottaakaan niin paljon kuin osakkeet vaatisivat, että sillä olisi merkitystä. Niinpä on kehitetty osakkeiden johdannaisia, kuten optioita. Sana johdannainen tarkoittaa tässä sitä, että johdannaisen hinta on jollain tavalla riippuvain osakkeen hinnasta, kun on kyse osakejohdannaisesta. On myös kaikenlaisia muita johdannaisia.

Vakuusryöstäminen optiojärjestelmän avulla

Eniten optiot ovat esillä, kun puhutaan johdon tai henkilöstöoptioista. Niillä saa oikeuden ostaa osakkeen eli ne ovat osto-optioita. Niissä option hinta on halpa ja osakkeet saa ostaa halvalla. Siksi osakkeen hinnan nousu on palkanlisää ja sitä verotetaan palkan osana.

Totaalisesti eri maailmasta on kyse, kun optioita ostetaan ja myydään pankkiiriliikkeiden kautta. Siinä ei ole hinta-aleja. Perusidea kuitenkin on suojautua hyvin jyrkiltä kurssivaihteluilta. Se ei tietenkään ole ilmaista, vaan maksetaan korvaus, preemio ikään kuin vakuutus tai luovutaan turvan saamiseksi osasta hyötyjä muilla tavoin. Myös välittäjälle pitää maksaa palkkio.

Johdannaiset mahdollistavat kuitenkin myös huimia voittoja. Tätä käytetään optiotoiminnan mainostamiseen, jolla turvan ja lisätuottojen ohella houkutellaan asiakkaita. Pankkiiriliikkeet ja optiojärjestelmä tarvitsevat asiakkaita, sillä se pyörii asiakkaiden maksamilla palkkioilla ja kurssivoitoilla.

Viime vuosien mittaa johdannaistoiminta on kasvanut maailmanmitassa räjähdysmäisesti. Se on alun perin kehittynyt antamaan suojaa ja se voi tasata vaihteluita. Suojausten suojausten suojausten ketjut ovat kuitenkin alkaneet muistuttaa korttitaloa, joka voi hajota käsiin koska hyvänsä. Pelätäänkin, että tästä on tullut uusi rahamarkkinoiden kriisin lähde, joka voi pahimmoillaan johtaa pahoihin talouden häiriöihin ja talouden taantumaan tai lamaan.

Yksittäinen johdannaistoimintaa harjoittava voi osaltaan joutua monenlaisiin ongelmiin, vaikka osaisi johdannaisilla toimiakin. Ongelma aiheutuu muun muassa juuri pankkien ja pankkiiriliikkeiden harjoittamasta vakuuskiristyksestä tietyissä tilanteissa sekä verottajan osaamattomuudesta.

Vakuuskiristys tulee vastaan silloin, kun asiakas option ostamisen sijaan myy option. Myynti voi tällöin tarkoittaa, että suostuu myymään tai ostamaan osakkeen tiettyyn hintaan, jos option ostaja niin haluaa. Ja option ostaja haluaa, jos se on hänelle edullista eli option myyjälle tappiollista. Muutoin option myyjä saa hyödyn, joka on ikään kuin vakuutusmaksu siitä, että hän suojelee option ostajaa vääränlaisilta hintavaihteluilta.

Myyjän saama korvaus, preemio, ei jää myyjän käyttöön niin kauan kuin optio on voimassa. Raha toimii vakuutena sen varalle, että kurssi heilahtaa myyjän kannalta väärään suuntaan. Itse asiassa myyjä joutuu laittamaan vielä ylimääräistäkin rahaa, lisävakuusvaatimusta, tämän varalle. Tähän asti kaikki on loogista ja selvää, mutta sitten tulevatkin ongelmat. Pankkiiriliike onkin välillä pihalla kuin lumiukko vakuustarpeista. Käy niin, että asiakas on hoitanut vakuudet laittamalla vaikka rahaa tililleen, mutta pankkiiriliike ei ole asiaa tarkistanut ja kieltää toimet, jotka ovat välttämättömiä ja asiakkaalle aiheutuu tappiota. Tai sitten pankkiiriliike laskee vakuudet väärin. Väärinlaskemisessa on useita eri mahdollisuuksia. Ja laskiessaan vakuudet väärin, pankkiiriliike taas vaatii lisävakuuksia ja kieltää välttämättömät toimet kiristääkseen asiakkaalta rahaa tai muita vakuuksia. Voi myös olla, että asiakas hyvin hallitsee tilanteen, mutta pankkiiriliike on pihalla ja vaatii vakuuksia varmuuden vuoksi. Osa pankkiiriliikkeistä myös kieltäytyy antamasta asiakkaalle erittelyä, miten vakuudet on laskettu. Ongelma myös on, että pankkiiriliike saattaa kesken kaiken muuttaa toiminnan sääntöjä. Tai kaupankäynti saattaa tökkiä, toimeksiantoa ei saa läpi tekniikan pettäessä, tai kiireisissä tilanteissa ruuhkien takia.

Tällaiset ongelmat voi asiakas välttää, kun tietää, että pankkiiriliikkeet ovat epäluotettavia näissä asioissa, mutta isoja vahinkoja on voinut tapahtua, jos asiakas on luottanut siihen, että esimerkiksi Suomessa on luotettavat toimivat järjestelmät.

Ryöstelevät harakat ihmisten säästöjen kimpussa

Harakka kerää kiiltäviä esineitä pesäänsä. Pankit, pankkiiriliikkeet ja rahastoyhtiöt puolestaan tarkkailevat, missä on ihmisten säästöjä, eläkeläisten, palkansaajien ynnä muiden. Ne pyrkivät keräämään nämä säästöt pesiinsä, rahastoihinsa, sijoituksiin. Sopimukset on kirjoitettu niin, että jos kurssit menevät huonosti, tappio jää asiakkaalle. Rahastoyhtiö ei ota siitä vastuuta. Asiakasta rahastetaan maksuin. Tarvittaessa asiakas rahastetaan kuiviin vakuuskiristyksellä.

Syntyy myös sijoituspalvelua, mutta kehen voi luottaa tai kuka rahastaa. EU on laatinut sijoituspalveludirektiivin, jolla pitäisi karsia pois huijaaminen ja epäpätevät yritykset. Jääkö tällainen direktiivi lumehoidoksi, jolla ei ole muuta merkitystä kuin se, että ihmiset luulevat, että järjestelmät ovat luotettavia. Se taas saa laittamaan lisää rahaa pyydyksiin, ja tuottaa lisävoittoja pankkiiriliikkeille. Entä eläkerahastot. Kun ne menettävät ihmisten rahoja, siitä ei paljon kohista.

Ihmisten säästöjen turvaaminen on rahan vallan maailmassa yksi suuren luokan kysymys. Kuten myös verotuksen kehittäminen niin, että se toimii luotettavasti ja turvataan rahoitusta koulutukseen, vanhuspalveluihin ynnä muuhun. Mutta jos tavoitteet ovat hyvät ja verotukseen sisältyy mielivaltaa, se aiheuttaa verotuskielteisyyttä, joka vaarantaa mahdollisuutta rahoittaa yhteiskunnan tarpeelliset tehtävät.

Työttömyys Suomessa

Kuva Helsingissä pidetystä työttömien mielenosoituksesta 31.5.2006

Juhani Tanski

Sorsan II hallitus teki vuonna 1985 kolme maamme kohtaloihin syvällisesti vaikuttanutta linjausta:

1. Valuuttamarkkinoiden vapauttaminen, joka tehtiin tökerösti ja lopulta päädyttiin pankkikriisiin ja kansallisvarallisuuden uudelleenjakoon.

2. Päätettiin aloittaa Suomen lainsäädännön yhteensovittaminen EY-lakien kanssa.

3. Määriteltiin maamme talouden suurimmaksi uhkaksi työvoimapula.

Päätösten seuraukset tulivat esiin vasta vuosia myöhemmin 1990-luvun alussa, kun pankkien holtittoman luotonannon – varsinkin valuuttalainojen tyrkyttämisen – ja kovan rahan politiikan sekä itäkaupan vähenemisen seurauksena maamme ajautui taloudelliisiin ongelmiin.

Ahon hallitus yritti ratkaista ongelmaa julkisten menojen leikkauksilla ja työttömyyden lisäämisellä. TV-haastattelussa joulukuussa 1993 valtionvarainministeri Iiro Viinanen arvosteli Ruotsia, joka halusi säilyttää työllisyyden korkealla tasolla. Viinanen nimitti Ruotsia ”Euroopan sairaaksi mieheksi”, koska se ei tajua, että velkatilanteessa työttömyyden on annettava nousta vapaasti. Viinanen ennusti, että Ruotsi tuskailee ulkomaanvelkansa kanssa paljon Suomea pitempään. Ruotsi maksoi velkansa vuosia ennen Suomea.

Uusliberalimin läpimurto

Kevättalvella 1991 tapahtui uusliberalismin läpimurto Suomen talous- ja sosiaalipolitiikassa. Jonkinlaisesta kansanvallasta siirryttiin rahan valtaan: pääoma saneli käytännössä hallituksen ja eduskunnan päätökset. Valtion osuus taloudellisessa toimeliaisuudessa sekä sen yrityksiä koskeva päätösvalta haluttiin minimoida. Alkoi ’Antaa mennä’-politiikan aikakausi.

Aiemmin poliittisen päätöksenteon tavoitteina oli kansalaisten hyvinvoinnin lisääminen, työttömyyden poistaminen ja kansalaisten tuloerojen vähentäminen. Nämä asiat eivät enää kiinnostaneet uusia vallanpitäjiä: alettiin leikata peruspalveluja ja lisätä tuloeroja. Pääomatulot kasvoivat ohi palkkatulojen yhteissumman. Leikattiin sosiaali- ja terveyspalveluista ja muista peruspalveluista; vastaavasti suurituloisten verotusta alennettiin.

Aiemmin työttömyyttä pidettiin yhteiskunnan ja yksilön kannalta kielteisenä asiana. Uusliberalismin oloissa se muuttui valtaapitävien pääomapiirien katsannossa hyväksi asiaksi. Työttömyys laajeni Suomessa 1990-luvun alkupuolella kolmesta prosentista lähes parinkymmenen prosentin pintaan.

Työttömyyden palkkajousto

Taloustieteellinen tutkimus muuttui vallanpitäjien toiveiden mukaiseksi. Todettiin, että työttömyys ja palkkataso vaikuttavat toisiinsa. Olennainen havainto on, että tämä riippuvuus, ns. palkkakäyrä, on eri maissa samanlainen.. Palkkajousto on noin -0.1 eli työttömyyden kaksinkertaistuminen aiheuttaa palkkojen alentumisen 10 prosenttia. Tämä merkitsee, että työlainsäädäntö, ayliikkeen asema, ”työelämän joustavuus” tms. ei juuri vaikuta. Palkat korkean työttömyyden ympäristössä ovat matalammat kuin alhaisen työttömyyden vallitessa.

Televisiossa uutisoidaan USA:n työllisyystilastoja tyyliin: ”Eilen julkaistujen tilastojen mukaan työttömyys on pysynyt ennallaan. Tämä on suuri helpotus talousasiantuntijoille, jotka ovat pelänneet työllisyyden kohenemisen aiheuttavan inflaatiopaineita taloudessa.” Kun talousministerimme saapuvat Ecofinin kokouksista, he kehuvat rinta rottingilla, miten loistavia arvosanoja Suomi on saanut talous- ja budjettipolitiikastaan. Työllisyydestä he eivät sano mitään. He eivät ehkä edes ymmärrä, että suurtyöttömyys jatkuessaan aiheuttaa vakavia yhteiskunnallisia ongelmia.

Meillä ahot, viinaset, lipposet, niinistöt, vanhaset, kalliomäet, heinäluomat, sailakset ja virtaset iloisevat budjettileikkauksista, joilla valtiontalouteen on saatu säästöä ja usein samalla lisätty työttömien määrää. Meillä ei ole tapana iloita korkeista työttömyysluvuista, vaan vakiintuneen tavan mukaan joku valtiovallan edustaja vuodattaa krokotiilin kyyneleen työttömien päälle.

Puheiden ja tekojen ristiriita

SDP:n Kuopion piirin piirikomitea totesi vuonna 1994: ”Nykyinen kuristustalous on monetarismia, jonka pohja on uusliberalismissa. Tuloksia silläkin tietysti ajan mittaan saadaan, mutta näistä tuloksista lasku lankeaa aivan väärin. Vaikkakaan tällä uusliberalismilla ei näytä olevan mitään eroja vanhaan laissez-faire teoriaan. Taloustieteilijä Friedmanin opit ovat tulleet vain hitaammin Suomeen... “. SDP:n vuoden 1995 eduskuntavaalijulistus lupasi: “Kansalaisten tuella sitoudumme seuraavan vaalikauden aikana ... alentamaan työttömyyden alle puoleen nykyisestä”. Vasemmistoliitto lupasi täystyöllisyyden vuonna 2000, jos puolueen keinoja, kuten kuuden tunnin työpäivä, käytetään. Ohjelman mukaan nuoriso- ja pitkäaikaistyöttömyys poistuu 1998.

Lipposen “työllisyyden ja yhteisvastuun hallitus” julisti huhtikuussa 1995: “Talouspolitiikan päätavoite on työttömyyden puolittaminen vaalikauden aikana”. Tosiasiassa viisi Emu-kriteeriä - julkisen talouden vaje, julkistalouden velkaantuminen, inflaatio, korot ja valuutan vakaus – menivät kirkkaasti työllisyystavoitteen ohi. Työttömyyden vähentäminen ei ollut hallituksen ainakaan 20 tärkeimmän tavoitteen joukossa - päinvastoin hallitus teki kymmenittäin työllisyyden heikentymiseen johtaneita päätöksiä.

1990-luvun loppupuoli tarjosi oivalliset edellytykset saada aikaan käänne työllisyyskehityksessä: talous kasvoi kohisten 7-8 vuotta. Hallitus ei ole mitenkään hyödyntänyt talouden huippusuhdanteen mahdollisuuksia työllisyyden kohentamiseksi. Päinvastoin, se teki lukuisia työllisyyttä heikentäviä päätöksiä: perusturvan ja kuntien valtionosuuksien leikkaukset, maatalouden alasajo, liikelaitosten ja yritysten henkilöstön irtisanomiset jne. Työllistämistä heikentävät päätökset ovat kumonneet taloudellisen kasvun tarjoaman työpaikkojen lisäyksen. Hallitus on kieltäytynyt työllisyyttä parantavista toimista: verotuksen painopisteen siirtämisestä työn verottamisesta ympäristöveroihin: energian ja raaka-aineiden kulutuksen verottamiseen. Hallitus kohdensi verohelpotukset pääosin isotuloisille – ei alimpiin tuloluokkiin, mikä olisi välittömästi elvyttänyt kulutuskysyntää.

Jatkuu sivulla 10...

Olisiko jo muutoksen aika?

Viisikymmentä vuotta sitten laitavasemmalla oli vauhti päällä. Yleislakko oli puhaltanut siihen uutta henkeä. Vuoden ja yhdeksän kuukauden kuluttua olivat eduskuntavaalit. Niissä laitavasemmisto sai lähes neljänneksen annetuista äänistä ja viisikymmentä kansanedustajaa. Sillä syntyi eduskuntaan niin sanottu työväen enemmistö.

Se oli komea tulos. Kaikkialla laitavasemmistosta oikealle säikähdettiin ja päätettiin, että sen etenemiselle on saatava stoppi. Oikealta alkoi vilkas maanalainen liikehdintä, jolla vasemmalle istutettiin sitä hajottavia uudistuksen ajatuksia. Ne synnyttivät ristiriitoja, joiden vuoksi alkoi liikkeen hajaantuminen ja kannatuskin kääntyi hiljalleen laskuun. Tilanne paheni, kun oikeistossa laitavasemmisto hyväksyttiin hovikelpoiseksi. Siitä syntyi hallituskipeyttä, joka vaati politiikasta tinkimistä tinkimisen jälkeen.

Itse asiassa lopullinen naula laitavasemmiston arkkuun isketttiin, kun eduskunta hyväksyi lain puoluetuesta. Ennen sitä puoluepamput ja kansanedustajat juoksivat pitkin maakuntia kyselemässä mitä äänestäjät ajattelivat ja halusivat. Kaiken lisäksi heidän oli pakko toimia lupausten mukaan. Vain siten saattoi varmistaa kansan karttuisan käden tuen ja paikat eduskunnassa.

Puoluetuen jälkeen kaikki kääntyi päälaelleen. Valtion puolueille antamat kymmenet miljoonat vapauttivat ne kansan ”karttuisasta kädestä”. Niinpä puoluejohtajat ja kansanedustajat juoksevat edelleen pitkin maakuntia, mutta nyt selittämässä mitä kansan pitää ajatella ja haluta.

Tästä politiikan suunnan muutoksesta johtuu, että tänään kaikki asiat ovat päin helvettiä.

Valtakunnan päälehdessä (HS) kerrottiin Tilastokeskuksen suulla, että 618.400 henkeä (14 % kaikista) elää köyhissä kotitalouksissa. Heistä yksinäisten tulot olivat 974 euroa ja pariskuntien 1 461 euroa kuukaudessa tai sen alle. Tämän mukaan ei ollut köyhä eikä kipeä jos nuo tulot ylittyy vaivaisella eurolla...

Verohallituksen tilastot kertovat aivan jotain muuta kuin Tilastokeskuksen ”tutkimus”. Se kertoo, että 2.508.088 tulonsaajan (57,1 % saajista) kaikki yhteenlasketut tulot olivat keskimäärin 798 euroa kuukaudessa. Tässä joukossa oli vain 521.456 sellaista tulonsaajaa (11,9 %), joiden tulo oli keskimäärin 1 155 euroa ja 1.986.632 tulonsaajaa (45,3 %), joiden tulo oli keskimäärin kuukaudessa 627 euroa kuukaudessa.

Kokoomus sanoo, että kaikki työ on arvokasta, paskaduunia ei ole olemassakaan. Kaikki työ on arvokasta. Totta - mutta 1,4 miljoonaa palkansaajaa tekee kiduttavia osa- ja määräaikaisia töitä, joiden palkalla ei elä, se on oikeaa paskaduunia. Piste!

Köyhien määrä on moninkertainen Tilastokeskuksen ”tutkimuksiin” verraten. Sillä sen on tutkimuksilla tuotettava sitä, mitä siltä pyydetään ja siltähän pyydetään tietoa, joka ei tee levottomaksi vaan rauhoittaa. Mitä useampi luulee olevansa ainoa pienituloinen ja köyhä, sitä mukavampaa se on hallitukselle ja – kapitalisteille.

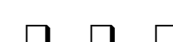

Terveydenhoito sekä niiden mittavat ongelmat ovat puhuttaneet pitkään. Ongelmat ovat suuria jo nyt, vaikka suurista ikäluokista ensimmäiset tulevat ikääntyneinä kokonaan julkisen terveyden hoidon piiriin vasta viiden, kuuden vuoden kuluttua. Silloin julkinen sektori kokee katastrofin, vaikka sen jälkeen ikäihmisten määrä jatkuvasti lisääntyy ainakin kymmenen, viisitoista vuotta.

Tätä taustaa vasten on vastuutonta, että kiihtyvällä vauhdilla julkista terveydenhoitoa ajetaan alas ja yksityistä ylös. Yksityistä, jonka hinta työtuntia kohden, oli jo 2004 julkiseen sektoriin verraten viidennestä (20,8 %) kalliimpaa.

Todellisuudessa julkisen ja yksityisen sektorin ero julkisen hyväksi on vieläkin suurempi. Siitä on loistavana esimerkkinä Helsinki. Se perii (2005) terveyskeskukselta sisäisinä vuokrina ja poistoina 63,8 miljoonaa euroa. Tästä summasta on aiheellista vain tilojen ja kalustojen ylläpito enintään 13,8 miljoonaa. Loput vähintään 50 miljoonaa nostaa (6,5 %) aiheettomasti terveyskeskuksen kustannuksia, vaikka kaupunkilaiset ovat ne veroina maksaneet jo silloin, kun tilat, laitteet, kalustot jne. on rakennettu, hankittu.

Kilpailussa yksityisen sektorin kanssa julkinen ei edes tarvitse 50 miljoonan euron ”lisäetua”. Niinpä se voi palkata terveyskeskukseen lääkäreitä, terveyden-, sairaan- ja vanhustenhoitajia 2 000 henkeä! Mutta ei, niin ei tehdä, sillä kaupungin oikeistolainen kaupunginjohto haluaa käyttää sen kapitalistien toiveiden mukaan yksityisen terveydenhoidon tukemiseen ja investointeihin, joilla ei ole mitään tekemistä kaupunkilaisten terveyden- tai vanhustenhoidon, ihmisten hyvinvoinnin kanssa.

Viisikymmentä vuotta sitten laitavasemmalla oli yhtenäisyyttä, voimaa ja vauhti päällä. Kun oikeiston ponnistuksin sen riveihin saatiin kaiken maailman uudistajia ja kriittisiä ajattelijoita, rivit alkoivat rakoilla, voimat ehtyä ja vauhti hiipua. Vuosikymmenten saatossa se on johtanut oikeistolaiseen yhden vaihtoehdon politiikkaan, jossa tärkeintä on koti- ja ulkomaisten kapitalistien rikastuttaminen. Sinun ja minun ei ole niin suurta väliä.

Tänään laitavasemmisto on sirpaloitunut. Se on hajottanut voimansa toisiaan vierastaviin puolueisiin ja ryhmittymiin. Siinä on jo muutoksen aika. Seuraaviin eduskuntavaaleihin on aikaa vaivaiset yhdeksän kuukautta. Niistä voi alkaa uusi kaikkia köyhiä, pienituloisia, paskaduunia tekeviä ja kaikkia muitakin palkkatyöläisiä suosivan politiikan aika, mikäli – mikäli vanhat toverit yhdistävät voimansa ja nostavat salkoihinsa luokkataistelun lipun!

Kai Kontturi

Työttömät vaativat työtä – ay-liike katselee sivusta

Työttömien valtakunnallinen yhteistoimintajärjestö järjesti keskiviikkona 31.5.06 mielenosoituksen suomalaisen työn puolesta Helsingin Senaatintorilla. Tätä ennen kokoonnuttiin eduskuntatalolle, josta marssittiin Senaatintorille. Julisteissaan mielenosoittajat vaativat työtä ja toimeentuloa, sekä esittivät työttömien liikekannallepanoa. Keskusteluissa nousi esiin se todellisuus, josta julkinen media mielellään vaikenee.

Irtisanominen Suomessa halvempaa

Mielenosoitukseen Helsinkiin oli saapunut Turusta **Riitta Vesa**. Hän kantoi julistetta "Suomeen töitä, osta suomalaista". Työttömäksi Riitta jäi Turun Leaf Oy:ltä. Toukokuussa 2005 tuli ilmoitus tehtaan sulkemisesta ja myymisestä, jonka jälkeen alkoivat YT- neuvottelut. Helmikuun lopussa lähti 160 työntekijää. Riitta sai kuukauden jatkoajan ja erorahan, joka oli viikon palkka jokaista tehtyä työvuotta kohti. Sen jälkeen, kun tämä erorahalla kompensoitu aika sekä pitämättä olevat lomat on käytetty loppuun alkaa eläminen ansiosidonnaisella päivärahalla. Eniten työntekijöitä ihmetyttää se, että miksi piti lopettaa kannattava tehdas ja miksi Leaf Oy:n tuotantoa sirotellaan esim: Ranskaan tai Tanskaan, jotka maina eivät ole ollenkaan Suomea kilpailukykyisempiä. Arvioida vaan voi, että näiden maiden vastaavat tuotantolaitokset kykenevät suuriakaan investointeja tekemättä lisäämään vastaavan määrän tuotantoaan ja myymään sen entisille Leaf Oy:n markkinoille. Yleinen arvio on, että kaikki johtuu omistajien kyltymättömästä voitontavoittelusta. Omana näkemyksenään Riitta esittää, että Leaf Oy:n tuotannon myyminen ulkomaisille yrityksille johtui ennen kaikkea siitä, että meillä Suomessa irtisanominen on halvempaa työnantajille, kuin muualla. Työttömällä ei ole helppoa. Riitta kertoo olevansa "väliinputoaja". Hän on syntynyt vuoden 1950 jälkeen, jolloin ei ole mahdollisuutta päästä minkäänlaiseen "putkeen", mutta koulutuksenkaan avulla on kuitenkin vaikea löytää uutta työtä. Vaikeampaa kuitenkin on nuorilla, joilla on elämä edessään, perheet elätettävänä ja velat maksamatta, mutta työn hakeminen kuitenkin lähes yhtä vaikeata.

Jopa patruunat olivat ihmisiä

Eduskuntatalon edustalla tapasimme myös **Järvenpään Työttömät ry:n hallituksen edustajan Aimo Kuoppa-ahon**. Aimolla työttömyyttä kesti yli kaksi vuotta. Nyt hän toimii työttömien yhdistyksen toimitsijana TE-keskuksen yhdistelmätuen turvin. Järvenpäässä on kaikkiaan 1300 työtöntä. Heistä 280 on järjestäytynyt työttömien toimintaan. Aimo kertoo, että työllisyystilanne on edelleen heikko ja työttömien on vaikea työllistyä. Näyttää siltä, että pitkäaikaistyöttömien määrä tippuu siksi, että he pääsevät hiljalleen eläkkeelle t. sairaseläkkeelle tai poistuvat kuoleman kautta keskuudestamme. Esimerkiksi Lapin alueen työttömien määrä vähenee, koska sieltä poistuvat ihmiset ja työpaikat. Silloin ei ole työttömiäkään. Työttömästä tuntuu hyvin pahalta se, että toisaalta ihmiseltä vaaditaan yhä pidempää työuraa, mutta toisaalta töitä ei anneta. Pahimpia ovat pätkätyöt joiden varaan varsinkaan nuoret eivät kykene suunnittelemaan elämäänsä. Ei voi ottaa lainaa esimerkiksi asunnon hankintaan. Työtön tulee toimeen hyvin heikosti ja jokainen "penni" tulee laskea tarkkaan. Elämää ei voi suunnitella pitkään ja monilla elämisen turvaa pelkästään sosiaaliluukku. Niillä on paremmin, jotka ehtivät hankkia asunnon ennen työttömyyttä. Ongelmaksi on muodostunut myös se, että niillä joilla työtä on, palkka on niin pieni, että sillä ei elä. Joudutaan tekemään useampaa työtä, joka kuluttaa. Syyksi nykyiseen tilanteeseen Aimo näkee kasvottoman kansainvälisen pääoman, jonka pääajatus on, että "kaikki minulle nyt heti". Työnantaja ei ole enää ihminen. Kun aiemmin hallitsivat patruunat, oli tilanne kaikesta huolimatta parempi, koska patruunakin oli konkreettinen ihminen, jonka oli pakko välittää myös työntekijöistään. Ihminen ymmärretään tänään tuotanto-yksikkönä, jolla on tuotanto arvo, josta otetaan kaikki irti, jonka jälkeen se voidaan vaihtaa toiseen. Näin kasvatetaan suurta kansainvälistä pääomaa. Ja tätä meille markkinoidaan, kuin se olisi luonnon laki, jolle ei ole vaihtoehtoa.

Ay- liike jälkijunassa

Pääoman sijoittajien voiton tavoittelu on kyltymätön. Mitenkään muuten ei voi ymmärtää Leaf Oy:n tuotannosta luopumista, koska yritys oli hyvin kannattava. näin totesi **Leaf Oy:n pääluottamusmies Raimo Häikiö** keskustellessamme työttömyydestä. YT-laki Leaf Oy:n tapauksessa osoittautui torsoksi. Neuvotteluissa omistaja vetosi tuotannollis-taloudellisiin seikkoihin sillä perusteella, että elintarvikealan jätin CSM:n tehtaissa eri puolilla Eurooppaa oli ylikapasiteettia ja tuotantoa siirretään näihin tehtaisiin. Näyttää kuitenkin siltä, että yhtiö rakentaa uuden tehtaan Slovakiaan, jonne siirtyy 20 % Turun tuotannosta ja loppu ulkoistetaan eri puolille mm. Itä-Eurooppaan. Selvästikään tuotannollis-taloudelliset syyt eivät olleet todellinen syy Leaf Oy:n lopettamiselle. Raimo toteaa ajan olevan pääluottamusmiehelle kiireistä ja tuskaista aikaa. Alkuperäiset suunnitelmat yhtiön alas ajamiseksi eivät ole tiukan aikataulun vuoksi onnistuneet. On jouduttu tekemään määräaikaisia työsopimuksia. Ihmisille, jotka eivät ole aiemmin olleet kokeneet työttömyyttä ja uhkaa tulevaisuudelleen, kokevat tilanteen hyvin kaoottisena. Ay-liike tässä näyttää kulkevan täysin jälkijunassa. Liitosta ja sen lakimiehistä ei juuri ole ollut apua. On ihme, että SAK ei nosta meteliä siitä, että lähes päivittäin kannattavista yrityksistä sanotaan irti kymmeniä ja satoja ihmisiä. Monikaan nyt irtisanotuista ei ole saanut muuta kuin pätkätöitä. Yleensäkin näyttää siltä, että kaikki toistaiseksi voimassa olleet työt on muutettu pätkätöiksi.

Haastattelut kokosi Heikki Männikkö

Paperi- ja sellukriisi

Onkohan tässä UPM:n logossa jotain enteellistä. Sillä on raatelevat kynnet, joilla se repii työntekijöitään ja siivet, joilla se liitää maasta pois.

Reino Welling
Jämsänkoski

Paperikapitalistien, paikallisten ja merentakaisten isäntien suunnitelmat eivät suostu menemään nappiin vaan puihin kerta toisensa jälkeen. Viime keväisen seitsemän viikon työsulun piti laittaa Paperiliitto polvilleen kerta rysäyksellä. Hommaan oli hyvin varauduttu, koneet suolsivat paperia täysillä ulkomaan varastoihin suojaan AKT:n ja Merimiesunionin mahdollisilta tukitoimilta.

Tähän väliin haluaisin heittää Paperiliitolle ohjeen seuraavaa lakkoa tai työsulkua varten. Pitäisi myös työntekijöitten kansainvälistyä niin, ettei esim. UPM:n paperia lähde markkinoille mistään maasta jos Suomessa on lakko tai työsulku.

Johtaja Tähtinen on joutunut myöntämään, ettei työnantajapuoli saavuttanut tavoitteitaan työsululla. Miehelle lienee ollut kinkkinen paikka myöntää moinen asia. Homma ei onnistunut vaikka Suomen ns. riippumaton lehdistö antoi työnantajapuolelle kaiken tukensa. Muistettaneen lukuisat sadut paperimiesten ja naisten ruhtinaallisista palkoista jne.

Kun työsulusta ei olut apua niin ryhdyttiin joukkoirtisanomisiin. Voittoa tuottava yritys kuten esim. UPM irtisanoo yli 3000 henkilöä. Kansainvälistynyt ahneus sai kasvot johtaja Jussi Pesosen muodossa. Toisaalta ymmärrän hänenkin asemaansa. Palkka on yli miljoona euroa vuodessa. Sen eteen ei tarvitse omia aivoja vaivata, kunhan tekee sen mitä omistajat ja hallitus määräävät. Pesonen on kyllä tuon asian muistanut. Hän ei ole kyllä virkakaudellaan esittänyt ensimmäistäkään omaa visiotaan. Raha rauhoittaa ja tekee nöyräksi, sehän on vanha totuus.

Vakavan asian keskellä tapahtuu jotain humorististakin. Metsäteollisuus ry:n varapuheenjohtaja Kai Korhosen mukaan suomalainen metsäteollisuus on kärsinyt imagotappion lakkoilun takia.

Paperiliittohan oli peräti 2 vrk mielenilmaisulakossa. Korhosen mielestä siis 7 viikon työsulku ei aiheuttanut mitään imagohaittoja. Kuten jo aiemmin totesin, siihen oli valmistauduttu huolella, joten kai haitat jäivät vähäisemmiksi. Mitä mieltä Korhonen lienee irtisanomisten tuomasta imagohaitasta? Uskoisin sen olevan suurempaa kuin paperikapitalistit kuvittelevat. Jokainen viisas ja eteenpäinpyrkivä nuori harkitsee kahteenkin kertaan mennäkö etsimään töitä paperi tai sellualalta. Se on muuttunut erittäin epävarmaksi pätkätyöksi. Nyt alalla olevat siirtyvät heti tilaisuuden tullen muualle.

Ahneella on paskainen loppu, se pätee myös puunjalostukseen. Alan tulevaisuuteen Suomessa en usko, ehkä 10-15 vuotta vielä vanhoista koneista osa pidetään käynnissä. Sen jälkeen paperi ja sellu valmistetaan Venäjällä, Kiinassa ja Intiassa. Kääntyykö puurekkojen kulkusuunta itärajalla joskus tulevaisuudessa, mahdollista sekin.

Maailmantalouden mullistukset voivat tulevina vuosina myös vaikuttaa Suomen puunjalostukseen. Jonkinlaisen mullistuksen tulee aiheuttamaan jenkkien edessä häämöttävä tappio ja pako Irakista.Sotaa käydään siellä velkarahalla ja joskus jonkun on nekin velat maksettava. Loppukaneettina esittäisin kysymyksen: Olisiko UPM irtisanonut väkeään jos SAK olisi ilmoittanut sen johtavan viikon yleislakkoon Suomessa?

Europarlamentin ID-auto vieraili Helsingissä

Europarlamentin ID ryhmä (Independency – Demokraty = Itsenäisyys – Demokratia) muodostuu 32:sta europarlamentin jäsenestä. Ryhmään kuuluu parlamentin edustajia sekä vasemmalta että oikealta, mutta yhteisenä tekijänä on EU:n perustuslain vastustaminen ja kansanäänestyksen vaatiminen siitä jokaisessa EU-maassa.

Ryhmä vaatii EU:hun mm. enemmän demokratiaa, kansallisten parlamenttien päätösvallan vahvistamista, toimivia sosiaali- ja terveyspalveluja sekä vastustaa pyrkimyksiä EU:n ja Naton yhteistyön ja aseellisen toimivallan laajentamisesta.

ID ryhmällä on käytössään bussi, joka kiertää koko ajan kaikissa 25:ssä EU-maassa. Suomeen auton toi touko-kesäkuun vaihteessa eduskunnan 100-vuotissynttärit. Perustettiinhan v. 1906 Suomeen yksikamarinen parlamentti, eduskunta, joka syrjäytti aikaisemmat säätyvaltiopäivät. Samassa yhteydessä kaikki suomalaiset, niin naiset kuin miehetkin, saivat yleisen ja yhtäläisen äänioikeuden. Kiertueella ID ryhmää edustivat sen vetäjä tanskalainen Jens Peter Bonde ja Maltaa edustava Sharon Bonici. Lehtemme ei tavannut Bondea, koska Hän osallistui samaan aikaan Eduskunnan juhlaistuntoon, mutta Bonici oli paikalla, kun kävimme kurkkaamassa bussia Helsingin Elielin aukiolla.

Tässä EU:n perustuslaista kansanäänestystä vaativien MEP:pien kampanjaauto ja pikkukuvassa autossa tanskalaisen Jens-Peter Bonden kanssa työskentelevä maltalainen Sharon Bonici.

Sharon Bonici selvitti ID ryhmän toimintaa ja bussin jatkuvaa kiertelyä EU-maissa, jossa tavoitteena on saada järjestettyä kansanäänestys EU:n perustuslaista kaikissa EU:n jäsenmaissa. Nyt perustuslaki on kaadettu sekä Ranskan että Hollannin kansanäänestyksissä, joka merkitsee perustuslain kaatumista. Vaikka joissakin maissa, kuten Espanjassa ja Luxemburgissa perustuslaki on hyväksytty, se ei muuta tilannetta.

Vielä perustuslaista aiotaan järjestää kansanäänestykset ainakin Iso-Britanniassa, Tanskassa, Irlannissa ja Puolassa. Tsekissä vielä harkitaan kansanäänestyksen järjestämistä. Bonicin mielestä oleellista on kansanäänestys sinänsä, jos kansa perustuslain hyväksyy, niin sitten hyväksyy. Tärkeitä on, että kansa saa mahdollisuuden päättää siitä kaikissa EU:n jäsenmaissa.

EU:n perustuslain nykyisestä vaiheesta Sharon Bonici totesi, että todennäköisesti sitä tullaan karsimaan ja lyhentämään. EU:n komission puheenjohtaja portugalilainen Jose Manuel Barroso on varoitellut, ettei yksittäisten maiden tulisi pyrkiä poimimaan perustuslakia käsiteltäessä etuja itselleen kuin rusinoita pullasta, mutta juuri näin on tapahtumassa. Uhkana on, että vaikka perustuslakia nyt karsittaisikin ja vaikka se nimettäisiin kokonaan uudelleen, karsitut perustuslain osiot pyritään hyväksymään jäsenmaiden parlamenteissa tapahtuvan käsittelyn kautta. Eihän kapitalistit halua antaa tavoitteistaan periksi.

Edelleen Bonici ennakoi, että kun EU ensi vuonna juhlii unionin 50-vuotisjuhlia, jonkin verran uudelleen muotoiltu perustuslaki aiotaan hyväksyttää EU:n juhlakokouksessa kaikkien 25:n jäsenmaiden pääministereillä niin, ettei missään maassa asiasta kysytä lupaa kansalta.

Tällöin kansanvalta olisi sivuutettu kokonaisuudessaan. Suomen osalta se tulisi merkitsemään, että se demokraattinen vaikutusmahdollisuus, minkä saimme vuonna 1906, olisi menetetty reilut sata vuotta myöhemmin, vuonna 2007. Tässä välissä kansan ääntä kuultiin edes jossakin määrin ainakin vaaleissa, vaikka silloinkin se äänestäjiin rahan voimalla vaikuttamalla osittain kumottiin.

RK/Kä

Heikki Sipilä ja Kominform

Tietokoneiden ja internetin kautta vaikuttaminen maailman asioihin on saanut aivan uusia mahdollisuuksia. Nykyisin autovuokraamossa työskentelevä valtiotieteiden maisteri Heikki Sipilä on tästä hyvä esimerkki. Hän alkoi 1970-luvulla opiskellessaan Helsingin yliopistossa miettiä maailman menoa ja yhteiskunnassa olevia epäkohtia. Prosessi kesti vuosia, mutta lopputuloksena Sipilä omaksui vahvan vasemmistolaisen maailmankatsomuksen ja halun vaikuttaa asioihin.

Tilaisuus vaikuttamiseen syntyi 1990-luvun puolivälissä, kun tietokoneet ja internet alkoivat kehittyä. Heikki huomasi, että näiden välineiden avulla oli mahdollista pyörittää kokonaista uutistoimistoa. Tuli mahdolliseksi levittää sellaisten imperialismin vastaisten maiden uutistoimistojen materiaalia, jota meillä valtatiedotusvälineet suorastaan karttoivat. Niin syntyi vuoden 1996 joulukuussa uutostoimisto Kominform, joka käyttää mm. Kuuban, Korean Demokraattisen tasavallan, Kiinan, Vietnamin, Laosin ja Libyan uutistoimistojen uutisantia ja levittää sitä edelleen Suomeen ja muihin länsimaihin. Ja totta vieköön, uutisethan ovat faktaa ja maailma näyttää tämän jälkeen kokonaan erilaiselta kuin ennen. Paljastuu mm. että maailman eristäytyneimmäksi maaksi syytetty Pohjois-Korea on mitä vilkkaimmassa jatkuvassa diplomaattisessa, kulttuurisessa ja taloudellisessa vuorovaikutuksessa kymmenien eri maiden kanssa.

Heikki on pyörittänyt uutistoimistoaan jo kohta kymmenen vuotta. Alussa Kominformin toiminta oli hyvinkin pienimuotoista, mutta nykyään sen uutiset tulevat sähköpostin kautta reilusti yli sadan suomalaisen tietokoneelle, joukossa myös kaikki merkittävimmät tiedotusvälineet. Ulkomaille uutiset menevät englanninkielisinä yli 500:lle tilaajalle. Päivittäin Sipilän koneelle tulee toista tuhatta uutista eri tietotoimistoilta, joista Heikki valitsee keskimäärin n. 200, jotka menevät Kominformilta eteenpäin englanninkielisinä ulkomaiseen levitykseen. Suomalaiseen levitykseen Heikki valitsee päivittäin 5-10 uutista, jotka hän kääntää suomeksi ja lähettää suomalaisille tilaajilleen. Vaikka mm. Helsingin Sanomat on rienannut Kominformia, sen tuottama uutisaineisto on heille ainakin kelvannut, mikä näkyy siitä, että lehden toimitus on edelleenkin kiinnostunut Kominformin aineistosta.

Kaikkeen tähän työhön Heikiltä menee noin 4 tuntia päivässä. Joskus töissä on niin hiljaista, että uutismateriaalin kanssa voi puuhata töiden siitä kärsimättä. Mahdollisuus uutismateriaalin muokkaukseen on lisääntynyt, kun Heikki tällä hetkellä tekee työpaikassaan puolipäivätyötä. Suuren osan työstä Heikki sitten tekee iltaisin, joskus hyvinkin myöhään.

Kominformin suomalaiset tilaajat eivät ole mikään yhtenäinen joukko. Yksikään suomalainen puolue ei ole yksiselitteisesti sen takana. Päinvastoin muutamat esim. SKP:n jäsenet melkein karttavat sitä. Toisaalta monista "aidoista porvareista" on kehittynyt ahkeria Kominformin lukijoita.

Heikin uutistoimisto on joutunut monenlaisten hyökkäysten kohteeksi. Välillä hänen koneelleen on syydetty valtavasti roskapostia ja saatu uutistoimisto sekaisin ja toimimattomaksi, välillä hakkerit ovat hyökänneet koneelle ja poistaneet sieltä lähetyslistoja. Heikki kuitenkin kehuu avoimesti Yahoota, jonka kautta hänen sähköpostinsa toimii. Sieltä on aina auliisti ja kiitettävän nopeasti korjattu kaikki vihamielisten hakkeroijien aiheuttamat vahingot.

Kun uutistoimisto on nyt pyörinyt lähes 10 vuotta, mitä Heikki arvioi saaneensa aikaan? Toiminta on selvästi edistynyt, mitä kauemmin on kulunut Neuvostoliiton romahtamisesta. Jäljelle jääneet sosialistiset maat ja useat kolmannen maailman maat tiivistävät jatkuvasti keskinäisiä yhteyksiään. Internet on myös korvannut marxilaisen kirjallisuuden puutteen. Kun heti sosialismin kaadettua näytti siltä, ettei marxilaista kirjallisuutta enää kukaan julkaise, niin nyt internetistä sitä löytyy suuret määrät. Edelleenkin Kominformin uutistoimintaa tarvitaan ja edelleenkin ihmisten käsityksiin maailmasta pitää yrittää vaikuttaa. Nyt suurimpia uhkia on lähestyvä suursota ja maailmaa vaanivat ekologiset uhkat.

Entä millä tavalla Kominformin uutisten leviäminen saataisiin edelleenkin laajenemaan? Tähän Heikin mielestä päästään ennen kaikkea ketjuttamalla sähköpostiosoitteita. Eräs tärkeä seikka olisi tietenkin raha, jolla Kominformille saataisiin toimisto ja sinne pari innokasta nuorta työntekijää.

Kominformin internet-sivut löytyvät osoitteesta www.kominf.pp.fi. Kansan ääni suosittelee kaikille lukijoilleen liittymistä Kominformin postituslistoille. Suomenkielisille postituslistoille voi liittyä lähettämällä sähköpostilla blanko-viestin osoitteeseen: Kom-uutiset@subscribe.yahoo.com.

Englanninkielisinä uutiset saa lähettämällä blanko-liittymisviestin osoitteeseen: com-news subscribe@yahoogroups.com. Com-newslista katselee maailmaa lähinnä luokkataistelun kannalta, horisontaalisesta näkökulmasta. Listalle tulee myös tavanomaista, mutta valtamedian käsittelytavasta poikkeavaa uutismateriaalia. Jäsenet voivat lähettää listalle asiallista aineistoa, mutta keskustelua tulee välttää. Kaikki viestit menevät sellaisenaan lukuisten valtamedioiden toimittajien työpöydille.

Keskeisimmät englanninkieliset uutisaineistot Kiinan kansantasavallasta, Korean demokraattisesta kansantasavallasta, Kuuban sosialistisesta tasavallasta, Libyan sosialistisesta arabitasavallasta, Vietnamin sosialistisesta tasavallasta ja Laosin demokraattisesta kansantasavallasta saat lähettämällä blanko-viestin osoitteeseen: Contra-imperial subscribe@yahoogroups.com

Toimitus

Hallitus yrittää väenväkisin ratifioida EU:n perustuslain

Reijo Katajaranta

EU:ta vastustavien järjestöjen mielenosoitusmarssi senaatintorilta eduskuntatalolle järjestettiin voitonpäivänä 9.6.06. Tällä mielenosoituksella haluttiin kiinnittää huomio eduskuntakäsittelyyn tulevaan esitykseen EU:n perustuslain ratifioimisesta. Hallituksen tiedonantoa EU:n perustuslain ratifioimisesta Eduskunta käsitteli 12.5.06. Ohessa ovat tuolloin käsittelyä seuranneiden Reijo Katajarannan ja Päivi Eskolan artikkelit tapahtumista

Hallitus antoi 12.toukokuuta eduskunnalle hallituksen tiedonannon EU:n perustuslaista ja sen ratifioimisesta. Tiedonanto perustui eduskunnan suuren valiokunnan kantaan, joka oli puoltanut EU:n perustuslain ratifioimista.

Kuten muistetaan, EU:n perustuslaki kaatui jo vuosi sitten Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksissä. Kuitenkin Suomen hallituksella on suorastaan paniikinomainen halu ja tarve saada perustuslaki uudelleen henkiin. Edelleen muistetaan, ettei hallitus ole missään vaiheessa ollut halukas päästämään kansaa sanomaan mielipidettään perustuslaista.

Vuoden takaisten kansanäänestysten jälkeen perustuslaki vedettiin "tuumaustauolle". Mietittiin millä tämä "kuollut hevonen" saataisiin uudelleen henkiin. On esitetty, että perustuslakia karsitaan ja kevennetään, jolloin se olisi helpommin hyväksyttävissä. Toinen esitys on ollut, että muutetaan sen nimi, joksikin muuksi kuin perustuslaki tai perustuslaillinen sopimus. Kuitenkaan asia ei muuksi muutu, jos asiakirja edelleenkin pitää sisällään kohdat, joissa yksiselitteisesti sanotaan, että EU:n perustuslaki - tai millä nimellä sitä sitten kutsutaankaan - ohittaa jäsenmaidensa kaiken lainsäädännön ja siirtää eduskunnan päätösvallan keskeiseltä osin lopullisesti Brysseliin. Täytyy vain ihmetellä Vanhasen hallituksen ja eduskunnan luetun ymmärtämisen taitoja, kun he eivät näitä asioita jo aivan perustuslain alkusivuilta löydä.

Hallituksen tiedonantoon tehtiin neljä muutosesitystä. Vain Keskustan **Petri Neittaanmäen** esitys sisälsi selvän kielteisen kannan perustuslakiin ja sen ratifioimiseen. Neittaanmäen esitys kului seuraavasti: "Eduskunta ei hyväksy EU:n perustuslakisopimuksen sisältöä, sopimuksen ratifiointiin ei Suomessa ryhdytä, ja sopimus alistetaan neuvoa-antavaan kansanäänestykseen, jos hallitus kuitenkin päätyy esittämään sen ratifiointia."

Vasemmistoliiton Esko-Juhani Tennilän esitys oli jo perustuslaille myönteisempi. Tennilä esitti, että "eduskunta ei hyväksy EU:n perustuslain ratifiointia, vaan edellyttää hallituksen toimivan aktiivisesti sopimuksesta käytävissä jatkoneuvotteluissa Suomen etujen puolesta sekä alistavan sopimusluonnoksen käytävissä jatkoneuvotteluissa kansanäänestykseen ennen eduskunnan lopullista kannanottoa."

Kristillisdemokraattien Toimi Kankaanniemen esitys oli edelleen perustuslaille myönteisempi: "Eduskunta edellyttää, että hallitus ei tuo Euroopan unionin perustuslakisopimusta eduskunnan ratifiointikäsittelyyn, vaan toimii aktiivisesti jatkoneuvotteluissa keskeisiin yhteistyöaloihin keskittyvän perussopimuksen aikaansaamiseksi."

Kaikkein myönteisin perustuslaille oli Vihreiden Ulla Anttilan esitys: "Eduskunta hyväksyy selonteon ..., toteaa perustuslakisopimuksen olevan sisältönsä puolesta kokonaisuutena hyväksyttävissä mutta katsoo, että perustuslakisopimuksen nopea ratifiointi ei ole tässä tilanteessa tarkoituksenmukaista, koska sopimuksesta ei ole järjestetty kansanäänestystä. ja ilmaisee tukensa Euroopan unionin yhteiselle kehittämiselle ja jatkoneuvottelujen käymiselle, jotta sopimus sellaisenaan tai joiltakin osin muokattuna tai täydennettynä olisi kaikkien jäsenvaltioiden hyväksyttävissä."

Kun näistä vastaesityksistä eduskunta äänesti, puheenjohtajisto ei päästänyt äänestykseen vastakkain Neittaanmäen ja hallituksen esitystä, jolloin olisi nähty, minkälaiset voimasuhteet eduskunnalla olisi todella ollut suhteessa perustuslakiin. Eduskunnan puhemiehistö äänesti ensin äänestystavasta, jossa eduskunta hyväksyi puhemiehistön käsittelyjärjestyksen vastaan Neittaanmäki. Tämän äänestyksen hallitus voitti äänin 117 Jaa, 16 Ei, tyhjiä 3 ja poissa 63.

Sen jälkeen äänestettiin Neittaanmäen esitys vastaan Tennilän esitys, jonka Tennilä voitti. Sitten pantiin vastakkain Tennilän esitys vastaan Kankaanniemi, jonka Kankaanniemi voitti. Edelleen äänestettiin Kankaanniemi vastaan Anttilan esitys, jonka Anttila voitti ja lopuksi hallituksen esitys vastaan Anttila, jonka hallitus voitti äänin 104 Jaa, 24 Ei, 11 tyhjiä ja poissa 60.

Tällaisen äänestyssirkuksen järjestämisellä hallitus tehokkaasti peitti kaikenlaisen EU-kritiikin – olihan viimeiseen äänestykseen päästetty Anttilan esitys jo hyvin myönteinen perustuslaille ja lähellä hallituksen kantoja.

Suomen hallitus ja eduskunta, aikovat viedä tuhotyönsä loppuun – viedä Suomen kansalta sen ehdottoman päätösvallan maatamme koskevissa asioissa. Surkuhupaisaa asiassa on, että eduskunta määräili ja kiirehti hallitusta ratifiointikysymyksessä. Yleensähän hallitus on se joka määrää ja antaa lakiesityksiä. Eduskunta aloitti lähetekeskustelun EU:n perustuslaista ja sen ratifioinnista keskiviikkona 7.6. Lähetekeskustelun jälkeen perustuslaki lähtee ennen päätöstä vielä valiokuntakierrokselle. Lopullinen ratifiointi tapahtunee myöhemmin syksyllä.

EU:n vastainen kansanrintama katsoi tässä tilanteessa, että adressin keräystä perustuslaista ja sitä koskevasta kansanäänestysvaatimuksesta tulee tehostetusti jatkaa. Tämän johdosta avasimme myös internetissä nimienkeräysadressin. Se löytyy osoitteesta www.adressit.com/euvaatimus. Lyhyessä ajassa sinne oli kertynyt jo 1300 allekirjoitusta. Käykää allekirjoittamassa tämäkin adressi, vaikka olisitte sen jo aikaisemmin allekirjoittaneetkin, koska tilanne perustuslain hyväksymisen suhteen on hallituksen toimenpiteiden myötä muuttunut.

Maamme myyneet kansanedustajat saatava vastuuseen seuraavissa eduskuntavaaleissa

Eduskunta kokoontui perjantaina 12.5.2006 päättämään EU:n perustuslain sisällön hyväksyttävyydestä. **"Tämä perustuslaki sekä lainsäädäntö, jota unionin toimielimet antavat käyttäessään sille annettua toimivaltaa, ovat ensisijaisia jäsenvaltioiden oikeuten nähden."** (I-6 artikla, korostus allekirjoittajan.) Lauseeseen siis on myös sisällytetty lupaus, että EU tulee antamaan lisää jäsenvaltioiden omaa päätäntövaltaa alistavaa lainsäädäntöä. I-1 artikla: "**Tällä perustuslailla, joka ilmentää Euroopan kansalaisten ja valtioiden tahtoa .... perustetaan Euroopan unioni . . . "**

Kansa on lukemattomissa gallupeissa vastannut ettei hyväksy EU:n perustuslakia ja ilmaissut tahtonsa vähintäänkin itse päättää siitä eli kansanäänestyksellä kertoa mielipiteensä. Pääministeri Vanhanen vaan tahtoo antaa maailmalle signaalin, että Suomessapa ei kansan mielipidettä kuunnella eikä sille arvoa anneta.

Tuntia ennen ko. äänestystä eduskunnan portaille kokoontui mukava joukko banderollein varustautuneita nuoria ja pikkuisen varttuneempiakin kertomaan ohikulkijoille mitä talon suojissa oltiin puuhailemassa. Miltei koko tämä valistunut joukko sitten siirtyi sisään seuraamaan tulevaa historiallista tapahtumaa. Historia ei kylläkään siipiään havisuttanut vaan vaieten ja maan päättäjiä häveten käpersi ne seuratessaan demokraattisesti valitun eduskunnan äänestämistä (tosin tätä eduskuntaa ei valittu päättämään EU:n perustuslaista, sehän ei ollut silloin vielä valmis eivätkä somalaiset edes tienneet EU:ssa valmisteltavan lakikoosteen olevan perustuslaki). He hyväksyivät EU:n perustuslain sellaisenaan sisällöltään sopivaksi ylittämään Suomen lainsäädännön! Koko neljän asian täysistunto kesti vajaat 25 minuuttia. Lehtereillä oli runsaasti tyhjiä paikkoja; ilmeisesti syystä, että asiasta ei etukäteen liikoja tiedotettu – ja myös annettiin muunneltua tietoa.

100 vuotta sitten annetulla valtiopäiväjärjestyksellä siirryttiin nelisäätyisistä valtiopäivistä yleisillä ja yhtäläisillä vaaleilla valittavaan yksikamariseen eduskuntaan. Samalla perustettiin suuri valiokunta, joka vastaa toista kamaria, "ylähuonetta". Sen kokoonpano tosin vastaa eduskunnan puoluejakoa, mutta jäsenet ovat puolueidensa valitsemia. Koska suurella valiokunnalla on ratkaiseva merkitys mm. EU-asioiden käsittelyssä, varsinkin kolme suurinta – siis vielä nyt – puoluetta ovat valinneet siihen "luotettavimmat" jäsenensä, ne, jotka pysyvät ruodussa.

Kansallemme ei vielä kerrota mitä muutoksia tämä perustuslaki toteutuessaan saisi aikaan. Vaikka tämä laki tällaisena ei voi tulla voimaan – voisi vain jos kaikki 25 jäsenvaltiota ratifioivat sen – sen hyväksyminen Suomessa epäkelponakin aiheuttaa maallemme korvaamatonta vahinkoa. Vanhanen haluaa antaa EU:n muille kansoille "positiivisen signaalin", että hän on valmis antamaan pois koko neuvotteluasemamme etukäteen sokkona hyväksymällä mitä vaan, että hän on valmis myymään kansansa vastoin sen omaa tahtoa, että hän ei halua kuunnella oman kansansa ääntä, että hän on valmis maksattamaan kansansa selkänahalla oman lautasensa "ydinpöydissä" joissa Suomella tulee olemaan vain yhden prosentin päätösvalta, että Ranska ja Hollanti sekä jo aikaisemmin perustuslakia vastustaneet Tanska ja Iso-Britannia voivat suostuakseen pyytää erityisetuja ja ne maksatetaan taas meillä suomalaisilla. Mehän jo tähän asti olemme vuosittain maksaneet Englannin jäsenmaksuja (vuonna 2005: 125 miljoonaa euroa ja 2004: 133 miljoonaa euroa, jne joka vuosi taaksepäin). Kun meillä nytkin on karsittava kaikista pienen ihmisen palveluista, mistä me otamme kasvavat jäsenmaksut ja muiden puolesta maksettavat maksut?

Hyvinvointivaltiomme alasajo voidaan kääntää kunhan EU:n jäsenmaksut, tullimaksut sekä kulut turhasta ja kalliista byrokratiasta voidaan käyttää omiin tarpeisiimme. Vanhanen ei ehkä ole ajatellut voiko EU luottaa oman kansansa pettäneeseen – hänhän on jo osoittautunut epäluotettavaksi. Euroopassa meille (= päättäjillemme) nauretaan avoimesti. Seuraavat eduskuntavaalit tulevat olemaan ehkä tärkeimmät Suomen historiassa – toivottavasti kansa ymmärtää ketkä ovat Suomen tähän tilaan vieneet ja siellä pitävät.

Päivi K. Eskola

Sotilaallinen liittoutuminen vie Suomenkin hyökkäyssotiin,Osa 2

Janne Rahikainen, Esko Koivisto & Timo Nieminen

Euroarmeija kohti kansainvälistä iskukykyä

Peittelemätöntä talouspoliittista hegemoniaa edusti Ranskan armeijan kenraali Michel Fennebresqre lausuessaan 1993: ”Eurooppa on tiheämmin asuttu ja rikkaampi kuin USA. Jotta se voisi vaikuttaa maailmanpolitiikkaan, sillä on oltava käytössään yhtä suuri sotilaallinen potentiaali kuin USA:lla on”.

Tämän hetkistä USA:n ja EU:n imperialistista kilpailua kuvaa erinomaisesti itävaltalainen Gerald Oberansmayr kirjassaan: “Supervalta EU”.

”USA:lla ei ollut mitään huomautettavaa eurooppalaisten varustautumisesta: se oli hyvin tervetullutta imperialistisen ”taakan jakamista” sillä ehdolla, että militarisoituva Eurooppa pysyy poliittisesti, organisatorisesti ja sotateknologisesti tiukassa riippuvuussuhteessa USA:han”.

On äärimmäisen vaikeaa arvioida miten kahden kilpailevan sotilaallisen supervallan taloudelliset intressit kehittyvät tulevaisuudessa, mutta kilpailu on joka tapauksessa käynnissä sotavarustelun osalta. Kilpailu sotavarustelussa on varma merkki kovenevasta kilpailusta taloudessa so. hupenevista raaka-ainevaroista ja markkina-alueista. Tästä viitteitä saa sellaisista lausunnoista joita on antanut USA:n varaulkoministeri Strobe Talbott vuonna 1999:

”Emme haluaisi nähdä sellaista Euroopan turvallisuus- ja puolustusidentiteettiä, joka syntyy Natosta, kasvaa sitten Natosta ulos ja etääntyy siitä”

Bushin neuvonantaja Brent Scowcroft vuonna 2000: ”Minusta oli isku vasten USA:n kasvoja, että euroarmeija perustettiin, kun Kosovon sota oli vielä käynnissä”

Samana vuonna pulustusministeri Cohen: ”Vain selkeästi Natolle alisteinen eurooppalainen komponentti voi saada USA:n hyväksynnän. Täysin riippumaton, autonominen eurooppalainen sotilaallinen järjestö rikkoisi transatlanttiset siteet”.

Euroopan osalta sotilaallista vaikutusvaltaa ja toimintakykyä rajoittaa vielä toistaiseksi pääasiallisesti:

-Jäsenvaltioiden vielä tiiviisti kansallisiin rajoihin sidotut armeijat jotka perustuvat varusmiespalvelukseen.

EVA:n NATO:a koskevassa raportissa asia on ilmoitettu että ”NATO:n piirissä on herännyt keskustelua asevelvollisuusarmeijan soveltuvuudesta muuttuneessa turvallisuusympäristössä, jossa globaaliopераatiot ovat yhä keskeisemmällä sijalla.

NATO:n puolustussuunnittelijoiden piirissä yleistä asevelvollisuutta on kritisoitu vanhanaikaiseksi, ja eräitä asevelvollisuuteen turvautuvia maita on moitittu kyvyttömyydestä tuottaa riittävästi kansainvälisiin operaatioihin soveltuvia joukkoja”.

Näihin muuttuneisiin tarpeisiin ovat nyt vastaamassa suuremmassa mittakaavassa erityisesti Saksa, Ranska ja Ruotsi.

- Miksi ammattiarmeija?

Yleisesti ottaen voidaan havaita sama prosessi käynnistyneen lähes kaikissa EU maissa.

Purkamalla kansallisalueeseen sidottua puolustusvalmiutta saatiin vapautuneita varoja ja kapasiteettia siirrettyä kansainvälisiin ”kriisinhallinta joukkojen” tarpeisiin. Nämä interventiojoukot kostuvat pääasiallisesti palkkasotilaista (eli ammattisotilaista tai sopimussotilasta).

Tästä Oberansmayr toteaa edellä mainitussa kirjassaan: ”BRD:ssä luotiin rinnan maanpuolustukseen tarkoitettujen asevoimien vähentämisen kanssa 50.000 miehen vahvuiset ”kriisivalmiusjoukot” ulkomaan komennuksia varten. 80 % näiden joukkojen miehistä on ammattisotilaita. Saksan armeijan sisällä on näin pieni iskuvoimainen ammattiarmeija, joka on poliittisesti ja sotilaallisesti tärkeämpi kuin koko muu armeija yhteensä”, totesi rauhantutkija Tobias Pflyger 1996”, ja jatkaa:

”Ranskassa korvattiin vuosien 1997 - 2001 sotaohjelma-laissa asevelvollisuus kokonaan ammattilaisarmeijalla. Myös muissa EU-valtioissa on siirrytty ammattiarmeijoihin. Belgia ja Hollanti ovat tehneet tätä tarkoittavat päätökset jo vuosina 1992 ja 1993. Espanja otti käyttöön ammattiarmeijan jo vuonna 2001, Portugal vuonna 2003, Italiassa muutos toteutuu vuonna 2005.

Yhdysvaltalaisten ja brittiammattilaisten käyttö Persianlahdella 1990-luvulla on saanut myös manner-Euroopan vakuuttuneeksi: ammattilaiset tappavat luotettavammin ja sotakomennusten ”kotirintamalla” nostattama vastustus on helpompi pitää aisoissa. USA:n esimerkki osoittaa, että siirtomaavallan likaisen työn tekevät ammattiarmeijoissa enimmäkseen sosiaalisiin ja etnisiin alakasteihin lukeutuvat. Yhteiskunnallisia jännitteitä saadaan näin kanavoiduksi periferiaan – asevelvollisuusarmeijoihin saattaa sen sijaan kerääntyä keskusten kannalta vaarallista poliittista latausta, niin kuin Vietnamin sodan aikana tapahtui”.

- Varusmiehet eivät ole riittävän raakoja!

Sotilasaikakauslehti valottaa Venäjän tilannetta 2005 kesä-heinäkuun numerossaan: ”Varusmiehistä, joita on palveluksessa noin 190.000 ei ole hyökkäävään sodankäyntiin, vaan puolustustehtäviin, mikä on yksi Tshetshenian sodan opetuksista. Venäjän sotilaallinen toimintakyky perustuu 130.000 sopimussotilaalle, joiden määrää ollaan nostamassa 170.000:lla vuoteen 2007 eli yhteensä noin 300.000 ammattisotilaaseen”.

Sen lisäksi että siirtyminen palkka-armeijoihin on välttämätöntä, jos halutaan käydä imperialistisia interventiosotia, tulee yhteiskunnan sosiaalisen rakenteen sallia riittävän määrän ihmispopulaatiota, jonka sosiaaliset olot luovat puitteet ihmisten hakeutumiselle palkka-armeijoihin. Yleisesti voidaankin sanoa että yhteiskunta jossa yhteiskunnalliset olot eivät takaa ihmisille solidaarisia mahdollisuuksia tasapainoiseen ja kehittävään elämään voidaan saada, valtion ja yksityissomisteisen pääoman yhteisellä propagandalla, palkka-armeijat näyttämään hyvältä mahdollisuudelta edistää omaa sosiaalista ja taloudellista asemaa.

Suomessakin on sotilaiden taholta esitetty tällaisten suurten kuljetuskoneiden hankintaa, mutta mihin ihmeessä me näitä tarvitsisimme, jos tavoitteenamme on ainoastaan oman maamme ja sen rajojen puolustaminen. Asian ydin onkin siinä, että taustalla on imperialistisia maailmanvalloitushaaveita. Näitä tarvitaan EU-armeijalle ja näiden maksajina olisivat veronmaksajat.

- EU:n jäsen valtioiden (osavaltioiden) erilainen suhtautuminen ja sitoutuminen USA:n sotilaallisiin ja taloudellisiin tavoitteisiin.

- Raskaan kuljetuskaluston osalta Euroopan itsenäisten sotilaallisten interventiojoukkojen operatiivinen toimintakyky on suuresti riippuvainen Amerikan Yhdysvaltain kuljetuskalustosta.

Tätä puutetta korjaamaan Suomenkin veronmaksajat joutuvat hankkimaan raskasta kuljetuskalustoa EU:n interventiojoukkojen kuljetuskapasiteettia parantamaan.

- Puuttuu totaaliseen sodankäyntiin tarvittavaa kalustoa sekä kokemusta.

Näitä puutteita korjaamaan EU on ottanut vastuulleen muutamia kriisinhallinta tehtäviä, saadakseen kokeiltua ja hiottua sotilaallista organisaatiotaan sekä luomaan kuvaa tulevien joukkojen humanitaarisista tavoitteista. Tähän viitaten vuonna 2002 Javier Solan on luonnehtinut EU:n tähänastista sotapolitiikka ”vauvaksi”. Kaluston osalta Euroopassa on ollut jo pidemmän aikaa käynnissä mittavat investoinnit saadakseen armeijansa täyteen sotatoimivalmiuteen ja kykyyn toimia itsenäisesti pitkiä aikoja sotatoimialueella. Asiaa valaisee Euroopan parlamentin puheenjohtaja Pat Cox:

”On yleinen erehdys kuvitella, että Euroopan maiden sotilaalliset ponnistelut olisivat Yhdysvaltoihin verrattuna minimaalisia. Nykyisten 15 EU-maan arvioidut puolustusmenot yksin vuodelle 2001 olivat yhteensä 174 .596 miljoonaa Yhdysvaltain menot vastaavasti 281.426 miljoonaa dollaria. Tässä on toki ero, muttei läheskään niin paljon kuin moni saattaa kuvitella. Yhdysvaltojen vuoden 2001 puolustusmenojen arvioidaan olevan 2,9 % bruttokansantuotteesta. Vastaavat luvut Ranskassa ja Isossa-Britanniassa, joissa on Euroopan suurimmat puolustusmenot, ovat Nato lähteiden mukaan 2,6 ja 2,4 %” (lainaus lähteestä: Europäische Sicherhiet, I/ 2004).

USA maksanut Irakin sodasta jo yli 300 miljardia dollaria

Rahoitusalan lehti Fortune arvioi numerossaan 3.4.2006, että Yhdysvallat on maksanut Irakin sodasta jo yli 300 miljardia dollaria. Se on 1000 dollaria eli noin 800 euroa jokaista yhdysvaltalaista kohden vauvasta vaariin. Kongressin budjettitoimisto arvioi, että luvassa on vielä ainakin 270 miljardin dollarin lisäkustannukset. Tämän arvion mukaan USA ei vielä vuosiin pääse vetämään joukkojaan Irakista. Näissä luvuissa eivät ole mukana sodan aikaansaamat vahingot Irakille ja Irakin kansalle.

Columbian yliopiston taloustieteen professori Joseph Stiglitz arvioi, että Irakin sodan hinta voi olla jopa 2 200 miljardia dollaria. Arviossa ovat mukana muun muassa öljyn kallistumisesta aiheutuneet maailmantalouden vahingot. USA:n puolustusministeri Donald Rumsfeld ennusti keväällä 2003, että Irakin sodan hinnaksi tulisi 50 miljardia dollaria. Lasku on jo nyt kuusi kertaa korkeampi, Fortune laskee.

Kun edellä mainittuihin lukuihin lisätään Afganistanin sodan kustannukset, puhutaan vielä suuremmista luvuista. Sotien kustannukset ovat olleet osatekijä siinä, että Yhdysvalloista on tullut maailman velkajättiläinen. Maa velkaantuu kahden miljardin dollarin päivävauhtia muulle maailmalle. Vaikka talouden koko on iso, se ei kestä tällaista velkaantumisvauhtia. Epätasapainon korjaaminen voi ajaa maailmantalouden laskusuhdanteeseen ja lamaan. Parhaassakin tapauksessa tilanteen korjaamisesta aiheutuu merkittäviä ongelmia.

Yhdysvallat vahvana taloutena voi selvittää ongelmansa, mutta kun maa ostaa maailmalta vähemmän ja myy enemmän, kilpailu maailmanmarkkinoilla kiristyy, jolloin Yhdysvallat selvittää ongelmia muiden maailman maiden kustannuksella. Uppoaminen sotiin voi kuitenkin tehdä tilanteen vaikeaksi isollekin maalle. Vaikeutta lisää Yhdysvaltojen kannalta Iranin ydinaseohjelmakysymys, jossa Yhdysvallat yrittää saada tuloksia painostamalla, mutta Iran tietää Yhdysvaltain vaikeudet Irakissa.

Pekka Tiainen

Yhteisrintaman rakentaminen on avainkysy

Helsingin Vappumarssi onnistui sittenkin, vaikka SKP:n taholta heiteltiin
vappumarssin kokonaan Helsingin ammatillisen paikallisjärjestön järjestettäv
omavaltaisesti rekisteröimään vappumarssitoimikunnan itselleen, vappuma
oli myös rekisteröidyttävä, nyt nimellä Helsingin vappumarssiyhdistys ry. Lo
Vappumarssiyhdistyksen marssi kuitenkin niin, että marssit näyttivät yhdeltä m
työväenmarsseja soittava kaiutinauto oli marssien välissä. Yhteensä marssi
muut entiseen vappumarssiyhdistykseen kuuluneet seurasivat Vappumarss
HAP juhli Helsingin rautatientorilla yhdessä SDP:n ja Vasemmistoliiton
Vappumarssiyhdistykseen kuuluvat järjestöt juhlivat Kiasmalla.

Julkaisemme tässä lyhennelmät valtiotieteiden tohtorin Pekka Tiaisen puhe
Heikki Männikön puheesta Hermannin kerholta. Valokuvat Helsingin vappu

Pekka Tiainen

UPM ilmoitti keväällä vähentävänsä 3000 työpaikkaa Suomesta ja sulkemalla maineikkaan Voikkaan paperitehtaan. Fortum on vähentänyt henkilöstöä saman verran ja on nostanut sähkön hintaa 35 %. Molemmat yhtiöt ovat toimillaan kartuttaneet johdon optioita, jotka rahat on ulosmitattu irtisanottujen palkoista ja sähkön hinnan korotuksilla ulosmittaamalla pienet eläkkeiden, työttömyyspäivärahojen ja opintotukien korotukset herrojen taskuihin. Molemmat tapahtumat kertovat räikeästä vääryydestä tämän päivän Suomessa. Tämä vääryyden vahvistaa rikkailta poistettu varallisuusvero.

Maailman tasolla pääoman valta on kasvanut. Rikkaimpien osuus maailman tuloista ja varallisuudesta kasvaa. Palkkojen osuus kansantulosta on alentunut Suomessa, muttei vain Suomessa vaan yleisesti perinteisissä teollisuusmaissa.

Globalisaatio jakaa työpaikat maailmanlaajuisesti uudelleen hävittäen niitä yhtäällä ja synnyttäen toisaalla siellä missä voitot ovat suurimmat, palkat pienimmät ja työehdot heikoimmat. Pääomien vapaa liikkuvuus mahdollistaa lähdön sieltä, missä työntekijät puolustavat oikeuksiaan ja siirtymisen sinne, missä voittojen saalistus on mahdollista. Suomi on ollut tässä kehityksessä häviäjä. Se näkyy katkuvana massatyöttömyytenä ja työntekijöiden aseman ja työehtojen heikentymisenä. 10 vuodessa suomalaisten yritysten ulkomailla olevien työpaikkojen määrä on lisääntynyt yli 150 000:lla eli yli kaksinkertaiseksi nyt jo yli 300 000 työpaikkaan. Suomalaisella työllä hankittu raha virtaa maasta monin eri tavoin. Otettaessa euro käyttöön, luvattiin päinvastaista, investointeja Suomeen. Jo silloin tiesimme, että tämä ei ole totta.

Samaan aikaan suomalaisten suuryritysten omistus on liukunut ulkomaisiin käsiin. Suomen kansantalouden kannalta suurena vaaratekijänä on, että pörssiyritysten omistuksesta puolet ei ole enää Suomessa. Keskeisissä suuryrityksissä ulkomainen omistus on hallitseva. Pääoman ja työpaikkojen lähdön ohella suurena vaarana on pääkonttorien lähtö, kun uudet omistajat niin haluavat. Nordea jo siirtää pääkonttorinsa Ruotsiin. Elqoteq kaavailee konttorinsa siirtämistä esimerkiksi Unkariin. Vikingin ja Siljan pääkonttorit ovat vielä toistaiseksi olleet Suomessa verohelpotusten takia. Vaikeus onkin, että kun pääkonttorit lähtevät, Suomi menettää niiden maksamat yhtiöverot ja paljon muita tuloja.

Pääomapiirit vaativat yhtä uusia vero- ja muita etuja käyttäen hyväksi uhkausta lähteä maasta, jos tahtoon ei suostuta. Kuudennen ydinvoimalan vaatimus on yksi tällainen asia. Ei ole kyse siitä, onko se tarpeen ja onko vaihtoehtoja, vaan painostuksesta, jossa uhkauksena on pääoman lähtö, jos vaatimuksiin ei suostuta. Kansainväliset kaivosyhtiöt puolestaan tekevät valtauksiaan jo suomalaisten kotien pihoilla aikomuksenaan viedä Suomen maaperän rikkaudet käsistämme.

Olemme huonon politiikan seurauksena ajautuneet tilanteeseen, jossa päätösvalta karkaa kansan ja kansan valitsemien päättäjien ulottumattomiin. Kansa syrjäytetään omissa asioissa päättämisestä. Sen seurauksena päätökset eivät ole kansan edun ja oikeustajun mukaisia.

Päätösvallan karkaaminen koskee päätösvallan kaikkia tasoja. Taloudellinen valta siirtyy muualta kuin Suomesta johdettujen globaalitasolla toimivien suuryritysten käsiin. Hallituksen piirissä kaavaillaan, että EU:n perustuslaki hyväksyttäisiin Suomen eduskunnassa EU-puheenjohtajakauden edellä. Se merkitsee Suomen itsenäisyydestä ja täysvaltaisuudesta luopumisen sinetöimistä. Emme saa enää päättää omista asioistamme myöskään valtiollisella tasolla emmekä niissä asioissa, jotka ovat kansalaisia lähellä ja kansalaisille tärkeitä.

On kyse vastuun pakoilusta kansalaisilla tärkeissä kysymyksissä, kun useat tahot Suomessa ajavat Suomea sotilasliitto NATO:n jäseneksi. Uhkat eivät ole luonteeltaan sotilaallisia. Suurin turvallisuusuhka koskee oikeuttamme päättää asioistamme Suomessa ja työn ja toimeentulon turvaa sekä ympäristöön kohdistuvia uhkia. Suuri turvallisuusuhka koskee työsuhdeturvaa. Joka kuukausi irtisanotaan tuotannollis-taloudellista ja vastaavista syistä 2000 työntekijää. Vuodessa se merkitsee noin 25.000 työntekijää ja laman aikana ja sen jälkeen puolta miljoonaa irtisanomista, joista osa on kohdistunut samaan henkilöön useammin kuin kerran. Irtisanomiset ja työpaikan menettämisen uhka on tehokas kurinpidollinen keino, jota käyttämällä pehmennetään ammattiyhdistysliikettä nykyisessä Euro-Suomessa. Samoin maailmanlaajuisesti suurimmat turvallisuusuhkat koskevat ihmisten oikeutta työhön ja toimeentuloon ja sosiaalisia ongelmia, nälkää, köyhyyttä, kuivuutta ja muita ympäristöongelmia sekä eriarvoisuuden lisääntymistä. Niihin pitää hakea ratkaisuja ja poistaa konfliktien syitä sen sijaan, että lisätään sotilaallista varustelua ja käytetään imperialistista uhkaamista, painostamista ja alistamista.

Me olemme samanlaisessa tienhaarassa kuin työväenliike 100 vuotta sitten: haluammeko valita paremman vai huonomman tulevaisuuden. Työväenliike halusi valita paremman tulevaisuuden. Valinta johti toimintaan, jolla saavutettiin paljon myönteisiä tuloksia. Sotia ei kumminkaan kyetty estämään ja tuli myös paljon epäonnistumisia. Kaikesta siitä meidän on tarpeen ammentaa kokemusta.

Kaikkein tärkein kysymys vaikuttamisessa on kysymys yhteisrintaman rakentamisesta. Yhtenäistä kansaa ei voi voittaa, lauloivat chileläiset. Italian ammattiyhdistysliike kaatoi yrityksen heikentää irtisanomissuojaa Berlusconin esityksellä, että irtisanottua ei tarvitse palkata takaisin, jos pian irtisanomisen jälkeen otetaan lisää henkilökuntaa. Hallituksen esitys kaadettiin lakkoliikkeellä, jossa kukin ammattiliitto oli vuoron perään päivän lakossa kunnes hallitus joutui perääntymään. Nepalin katumielenosoituksien tuloksena kuningas joutui palauttamaan parlamentin vallan. Venezuelassa ja muualla Etelä- ja Keski-Amerikassa kansan tuki muutokselle on avannut mahdollisuuden luoda maiden yhteistyöryhmittymä, joka ei enää olisi alisteinen yhdysvaltalaiselle pääomalle.

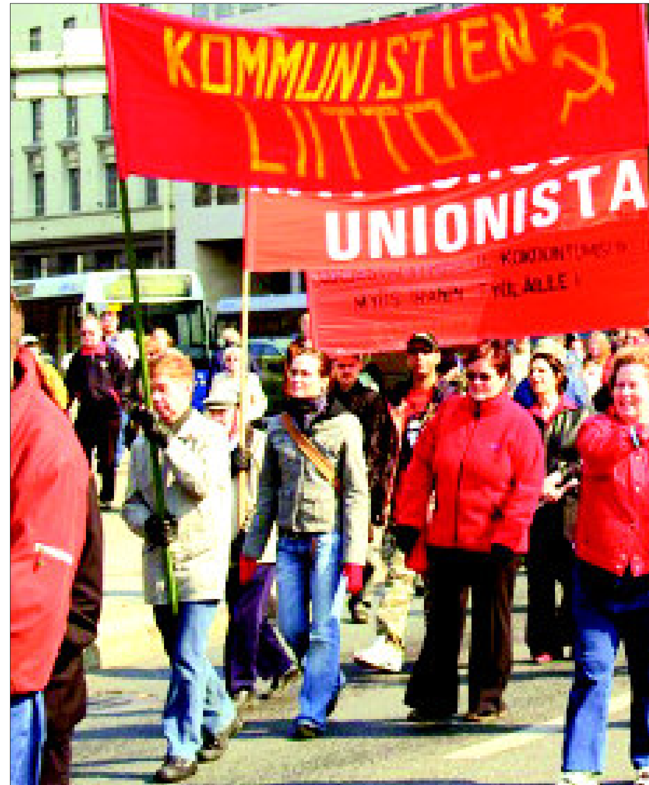
Suomessa yhteisen rintaman rakentaminen on kohdannut monia vaikeuksia alkaen siitä, kun SKDL meni hajalle. Kaikkein suurin kynnys yhteisrintaman rakentamisessa on siinä, osaammeko riittävästi kunnioittaa erilaisia mielipiteitä. Jos pakotetaan kaikki olemaan samaan mieltä käytännössä kaikista kysymyksistä, yhteistä voimaa ei kyetä rakentamaan eikä muutosta aikaansaamaan.

On tärkeä keskittää yhteinen vaatimusliike tärkeisiin pääkysymyksiin. Niitä ovat oikeus työhön, työsuhdeturvaan, toimeentuloon ja peruspalveluihin jokaiselle, yhteiskunnallisen tasa-arvon saavuttaminen ja oikeudenmukainen tulonjako. Yhteistä on kansanvallan ja Suomen täysivaltaisuuden turvaaminen, sotilaallisen liittoutumisen torjuminen ja yhteistyöhön rakentuvan ulkopolitiikan peruslinjan turvaaminen siten, että oikeutamme päättää omassa maassamme asioistamme ei loukata, vaan sitä kunnioitetaan, kuten kunnioitamme kaikkien kansojen oikeutta. Ympäristön pilaamisen pysäyttäminen kuuluu yhteisiin tavoitteisiin. Tärkeää on vääryyksien oikaiseminen ja oikeuden käytön riippumattomuus taloudellisesta ja poliittisesta eliitistä ja sen turvaaminen, että kansalaisille on tehty mahdolliseksi ajaa oikeuksiaan riippumattoman oikeusjärjestelmän kautta. Tavoitteissa ei lue sosialismi tai kommunismi, koska on tarve koota laajaa yhteisrintamaa, jossa sosialismia ja kommunismia kannattavat ja muulla tavalla näihin kysymyksiin suhtautuvat ovat tasavertaisessa yhteistyössä mukana ilman syrjintää mihinkään suuntaan. Tärkeää on, että nojataan kansan tahtoon laajoissa yhteiskunnallisissa kysymyksissä ja edetään kansan tahdon mukaisella tavalla.

On tarpeen, että yhteiset tavoitteet konkretisoidaan yhdessä. Yhteistyössä mukana olevilla on silloin oikeus ajaa omia tavoitteitaan erityiskysymyksissä, eikä pelkästään oikeus, vaan on tärkeä osa yhteisrintamaa, että mukana olevat saavat näkyvyyttä omille tavoitteilleen ja painotuksilleen. On hyväksyttävää, että tällaisissa asioissa voi olla myös erilaisia näkemyksiä ilman, että jollain tavoin painostetaan yhdenmukaisuuteen.

Nimellä Suomen Työväen Puolue liitämme liikkeen rakentamisen Suomen työväenliikkeen juuriin samalla kun rakennamme 2000-luvun tulevaisuutta. Tällä tavoin rakennettuna yhteisrintama voi olla yhteistä rintamaa kokoava laajasti yli nykyisten puoluerajojen ja murtaa esteet, joita nykyiset poliittiset raja-aidat asettavat muutoksen tielle. Vuoden 2007 keväällä ovat seuraavat eduskuntavaalit. Näistä lähtökohdista olisi mahdollista rakentaa yhteistyötä myös näitä eduskuntavaaleja varten.

Nämä ovat haasteita keskustelulle. Onko tämä oikea tie työssä ja toiminnassa rauhan, kansanvallan, työn ja toimeentulon, ympäristöstä huolehtimisen ja kansojen oikeuksien kunnioittamiseen rakentuvan kansainvälisyyden puolesta vappuna 2006?

kysymys ja taistelu äänioikeudesta jatkuu

lta heiteltiin kapuloita rattaisiin oikein urakalla. SKP olisi halunnut siirtää n järjestettäväksi ja lakkauttaa Helsingin vappumarssitoimikunnan. Mentyään n, vappumarssiperinteen Helsingissä 1990-luvulla alun perin pelastaneiden distys ry. Lopputulos oli, että järjestettiin kaksi eri marssia, HAPin marssi ja ät yhdeltä marssilta, niiden marssireitti oli sama, vain Vappumarssiyhdistyksen ensä marssijoita oli pitkälti toista tuhatta. SKP kulki HAP:in marssin mukana, appumarssiyhdistyksen marssia. Perillä sitten pidettiin kolmet vappujuhlat. nistoliiton kanssa, SKP juhli yksinään Kaisaniemen puistossa ja lähinnä

iaisen puheesta Kiasmalla ja EU:n Vastaisen Kansanrintaman puheenjohtajan ngin vappumarssilta.

Heikki Männikkö

100 vuotta äänioikeuden saamisesta

Näinä päivinä tulee tarkalleen 100 vuotta siitä, kun Suomen kansa suurlakon avulla taisteli itselleen äänioikeuden ja yksikamarisen eduskunnan. Sen jälkeen ns. porvarillisen demokratian puitteissa äänioikeutta on käytetty menestyksellisesti. Sodan jälkeen, kun työväenliike oli voimakas ja elettiin vielä aikaa, jolloin Suomen eduskunnalla oli sanansa sanottavana maamme politiikassa, myös äänioikeus ratkaisi monia asioita. Kovan taistelun tuloksena luotiin mm. lapsilisäjärjestelmä ja kokonainen perusturvaverkosto.

Äänioikeus otettu jo pois

Toisin on tänään. Eduskunta meillä ei päätä enää juuri mistään. Kaikki tulevat valmiiksi pureskeltuina EU:sta ja uusoikeistolaisen talouspolitiikan raamit eivät yleensäkään anna eduskunnalle mahdollisuutta itsenäiseen päätöksentekoon. Eli tässä mielessä äänioikeus meiltä on jo otettu pois. Äänestämällä voimme vain hyvin vähän vaikuttaa omiin asioihimme.

Äänioikeus vaarallista päättäjille

Todellinen äänioikeus on tänään yhteiskunnan valtaapitäville hyvin vaarallista. Tämä nähtiin, kun Ranskan ja Hollannin kansat äänestivät pääomapiirien petaaman EU:n perustuslakiluonnoksen nurin. Tämä ei todellakaan ollut pääomapiirien, heidän etujaan ajavan sosialidemokraattisen ja porvarillisen puoluekoneiston mieleen. Näyttää siltä, että enempää kansanäänestyksiä asiasta ei haluta järjestää. Nämä kansanäänestykset erosivatkin tavallisiin eurooppalaisiin parlamenttivaaleihin nähden siinä, että nyt oli mistä äänestää. Kun parlamenttivaaleissa ei ole enää vaihtoehtoa, koska kaikki puolueet ajavat uusoikeistolaista EU- suuntausta, niin perustuslaki- kansanäänestyksissä sellainen oli. Voitiin joko hylätä tai hyväksyä. Ja osoittautui, että pääomapiireille on hyvin vaarallista antaa kansan päätettäväksi todellisia asioita.

Miten äänioikeutta vyörytetään?

Äänioikeutta poljetaan monin tavoin. Tunnetusti Suomen kansa ei hyväksy Nato- jäsenyyttä. Vain 21 % kannattaa sitä. Tämän tiedon varassa päättäjien on hyvin vaikea lähteä hakemaan Nato- jäsenyyttä. Nyt he ovatkin keksineet ovelan keinon. Eräässä TV- uutisten kyselyssä kysyttiin, että voisitteko tukea Nato- jäsenyyttä, jos presidentti ja pääministeri perustelluista syistä päättävät sitä hakea. Tässä tapauksessa 49 % vastanneista katsoi voivansa tukea valtionjohtoa. Ja välittömästi tiedotusvälineet toitottivat, että 49 % tukee Nato- jäsenyyttä. Näin valtapuolueet "vedättävät" Nato- kannatusta ylöspäin, saadakseen Nato- keskustelun haluamilleen urille.

Presidentit ja pääministerit eivät ole auktori-teettejä

Kaikkien tulee tietää, että meidän presidenttimme ja pääministerimme eivät tässä kysymyksessä ole millään tavalla suurempia auktoriteetteja kuin kuka tahansa meistä. He ovat Nato- kysymyksessä taivutettavissa suurpääoman tahtoon ja tämä näkyy myös selkeästi heidän lausunnoista. Viimeinen virhe meiltä olisi luovuttaa äänioikeutemme presidentin ja pääministerin haltuun. Äänioikeutta tänään suorastaan raiskataan monin tavoin ja siitä syystä meidän tulee olla varuillamme.

EU-perustuslaki kivenä kengässä

Äänioikeudesta on kysymys siinäkin, kun maamme herrat ovat panneet alkuun prosessin jo tuomion saaneen EU:n perustuslakiluonnoksen ratifioimiseksi Suomessa. 7.4.06 suuren valiokunnan käsittelyssä perustuslakiluonnos hyväksyttiin, vaikkakaan ei täysin yksimielisesti. Mikä sitten tällaiseen menettelyyn voisi olla syynä? Ehkä se, että Suomi haluaa edelleenkin olla EU-isäntien mallioppilas ja mielistellä puheenjohtajakautensa alussa EU:n isäntämaita. Ehkä taustalla on se, että jotkut piirit näkevät mahdollisuuden vielä "piiskata kuollut hevonen henkiin". Kansalta asiaa kuitenkaan ei aiota kysyä.

Ja mitä tämä perustuslaki sitten kaiken kaikkiaan sisältää?

Se vie toteutuessaan lopullisesti maaltamme kaiken päätösvallan, sillä todetaanhan siellä, että *"tämä perustuslaki sekä lainsäädäntö, jota Unionin toimielimet antavat käyttäessään sille annettua toimivaltaa ovat ensisijaisia jäsenvaltioiden oikeuteen nähden"*. Ja se vie päätösvallan ulko- puolustus- ja turvallisuuspolitiikassa, koska siellä todetaan, että *"Unionilla on toimivalta määritellä ja toteuttaa yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa, mihin kuuluu myös yhteisen puolustuspolitiikan asteittainen määrittely"*.

Perustuslakiluonnoksen mukaan jäsenmaa antaa päätösvaltansa Unionille, koska se toteaa, että *"Jäsenvaltiot käyttävät toimivaltaansa siltä osin kuin Unioni ei käytä omaansa tai on päättänyt lakata käyttämästä sitä"*. Se mitä meidän tulee tässä syvästi ihmetellä on, että Suomen oman perustuslain mukaan ylin valta maassamme kuuluu kansalle ja nyt kuitenkin aiotaan hyväksyä uusi perustuslaki, joka menee meidän oman lakimme ylitse. Perustuslakimme mukaan perustuslain muuttaminen vaatii yhdessä eduskunnassa 5/6 äänten enemmistön. Kuitenkin tämä aiotaan hyväksyä yksinkertaisella enemmistöllä. Eli maassamme todella hankitaan valtiopetosta, kuten 7.4.-06 suuren valiokunnan kokouksen yhteydessä Eduskuntatalolle kokoontuneet mielenosoittajat totesivat.

Ei pääoma anna periksi

Joku voi nyt sanoa, että tämä perustuslakiluonnos ei kuitenkaan toteudu vaikka Suomi sen ratifioisi. Olennaista tässä asiassa on kuitenkin se, mihin maamme päättäjät ovat valmiita menemään. Tulee kiinnittää huomio siihen, että he ovat valmiit hyväksymään kaiken mitä perustuslakiluonnos sisältää ja se merkitsee, että eivät pääomapiirit aio antaa periksi. Pääoma tarvitsee EU:lle perustuslain, jolla se hallitsee. Vaarana on, että nyt kun tämä perustuslakiluonnos on jäissä, suunnitellaan uusi peruskirja, johon sisällytetään se kaikki olennainen mikä tässä perustuslakiluonnoksessa oli. Ja tästä ei kansan anneta äänestää.

Meidän tulee olla hyvin valppaina.

Suomen Työväenpuolueestako vaihtoehto kovalle kapitalismille??

Vaihtoehdon etsiminen kovalle kapitalismille ja EU-suuntaukselle korostuu nyt jälleen tulevien eduskuntavaalien alla, kun joudumme valitsemaan minkälaista taktiikkaa käytämme omassa vaalityössämme. Näkemyksemme mukaan, vaikka Sosialistinen ja kommunistinen liike kokivat väliaikaisen tappion kapitalismin vastaisessa luokkataistelussa, niin ei meidän ideologiamme ja tieteellinen marxilainen yhteiskuntakäsityksemme ole kokenut minkäänlaista tappiota. Näkemyksemme mukaan nykyisessä tilanteessa tarvitaan marxilais-leniniläisen yhteiskuntakäsityksen omaava puolue, mutta myös laaja kansanrintama, joka tekee työtä suuren pääoman valtaa ja kovaa talouspolitiikkaa vastaan demokratian puolesta.

On palautettava valta takaisin kansalle. On taisteltava uudelleen äänioikeus. Toisaalta myöskään ihmiset eivät siirry ensi vaiheessa sosialismin kannattajiksi. Kommunistinen puolue ei voi korvata yhteiskuntakehityksen porvarillisdemokraattisen kehityksen vaiheessa laajaa kansanrintamaa. Mutta kansanrintamakaan ei voi syntyä, ellei puolue ole sen "moottorina" ja tuo tähän kehitykseen mukaan tieteellistä yhteiskuntanäkemystä. Tämä sama ajatus esitettiin selkeästi meillä jo SKP:n 15. ylimääräisen edustajakokouksen päälinjan määrittelyssä. Tähän ajatukseen perustuen on myös käynnistetty keskustelu **Suomen Työväenpuolueesta**. Luonteeltaan tämä muistuttaisi perinteistä SKDL:ää ja olisi samalla kansanliike ja yhteisrintama nykyisen kovan talous- ja yhteiskuntapolitiikan muuttamiseksi. Me EU:n Vastaisessa Kansanrintamassa olemme jo pitkään esittäneet, että EU:n vastustajien olisi oltava tällaisen kansanrintaman runkona. Se perustuu siihen, että EU on sama asia kuin tämä nykyinen kova yhteiskunta- ja talouspolitiikka. Jossain vaiheessa kansan tarve on kumota ja muuttaa nykyinen politiikka ja se merkitsee myös EU-suuntauksen kumoamista.

Hyvät toverit!

EU ja nykyinen kova talouspolitiikka ovat yksi ja sama asia. Oikeasti tänään taistelu äänioikeudesta jatkuu ja kovenee, koska keskeisin asia on miten kansan näkemykset saadaan kuuluviin. Viime vuosien raju yhteiskunnallinen muutos on heittänyt meidät takaisin kapitalismin vaiheeseen, joka muistuttaa lähinnä ensimmäistä maailmansotaa edeltävää aikaa. Toisaalta työväenluokka on kokenut nopean yhteiskunnallisen muutoksen, jossa se ei vielä kykene toimimaan asemaansa ja historiallista merkitystään vastaavalla tavalla. Mutta ajan merkit osoittavat, että rajut yhteiskunnalliset muutokset ovat ovella. On ratkaistava kysymys löytääkö kansa väylän mitä kautta vaikuttaa asioiden kulkuun. Nyt on myös meistä kiinni mihin suuntaan kehitys lähitulevaisuudessa kääntyy. Jatkakaamme keskustelua Suomen Työväenpuolueen järjestäytymisestä.

Maa – ihmeiden planeetta

Kuvassa kaunis maapallo - ihmeiden planeetta - kuvattuna kuun horisonttia vasten ensimmäisellä kuulennolla heinäkuussa v. 1969.

Kuluneen kevään aikana TV1:n Prisma tiedesarja esitti 6-osaisen japanilaisten tekemän tiedeohjelman maapallon historiasta ja erilaisten suurten katastrofien vaikutuksesta maan elämän historiaan. Ohjelman ongelmapiiri kuluu kommunisteille. Kaikki marxismin klassikot olivat kiinnostuneita paitsi politiikasta ja yhteiskuntien historiasta myös luonnontieteistä, koska ne ovat perustavanlaatuinen osa materialistista maailmankuvaa.

Ohjelma esitti rohkeita olettamuksia, mutta kyllä niille vahvoja todisteitakin löytyi. Erityisen paljon ohjelma nojasi geologisiin ja arkeologisiin kaivauksiin. Osoittautui, että maankuoren fossiililöydöksiä löytyy aina vain uusia ja uusia.

Rohkea oli ohjelman väite, että maapallo on ollut kahteenkin kertaan täysin jäässä. Puhutaan ns. lumipallomaasta. ”Umpijääkausista” ensimmäinen olisi ollut n. 2 miljardia vuotta sitten ja toinen olisi ollut n. 800 – 600 miljoonaa vuotta sitten. Todisteina teorioilleen ohjelma esitti geologien löydöksiä. Kaksi miljardia vuotta vanhoissa kivikerrostumissa oli havaittavissa samanlaisia siirtolohkareita, mitä jääkaudet ovat meillä Suomessakin heitelleet. Ja kun on sitten laskeskeltu mannerlaattojen liikkeitä jähmettyneiden kivien magneettisen napaisuuden avulla, niin joidenkin näistä siirtolohkareista olisi pitänyt sijaita päiväntasaajalla. Jos siis päiväntasaaja oli jään vallassa, niin silloin koko maapallon oli oltava jään peitossa.

Ohjelmassa selvitettiin ansiokkaasti syitä tällaiseen lumipalloilmiöön. Ainakin ensimmäiseen lumipallovaiheeseen ohjelmalla oli järkiperäinen teoria. Sen aiheutti itse elämän eli kasvien aikaansaama maan happimäärän kasvu ilmakehässä. Sitä aikaisemmin maan ilmakehässä oli suuret määrät metaania, joka on hyvin voimakas kasvihuonekaasu ja piti sitä ennen maapallon lämpimänä. Kun viherlevät alkoivat kolmisen miljardia vuotta sitten tuottaa happea, se alkoi ”syödä” ilmakehän metaanivarastoja – happi ja metaani yhtyvät ja eliminoivat toisensa hyvin tehokkaasti. Tästä syystä kun happimäärä kasvoi, metaani väheni vastaavasti. Lopulta kasvihuoneilmiö menetti tehonsa ja koko maapallo jäätyi aina päiväntasaajaa myöten. Elämä selvisi tuosta kriisistä vain maan tuliperäisen toiminnan ja kuumien lähteiden ansiosta. Lumipallovaihe päättyi siihen, että tulivuoret kuitenkin toimivat ja toivat ilmakehään suuria määriä uutta hiilidioksidia, joka jäi ilmakehään, koska se ei voinut imeytyä meriin, jonne se olisi normaalisti liuennut. Näin kasvihuoneilmiö jälleen voimistui ja jäät alkoivat sulaa.

Toisesta jääpallovaiheesta sen sijaan ei ohjelmalla ollut esittää kunnollista teoriaa, päinvastoin, ohjelma ei selvittänyt miksi globaali jääkausi olisi saanut uudelleen yliotteen, kun tiedetään, että ilmakehässä on ollut runsaasti hiilidioksidia. Aikojen kuluessa sitä on päinvastoin poistunut ilmakehästä runsaasti. Siitä syystä meillä nyt on mm. öljy- ja kaasukenttämme, kivihiilivaramme ja maaperässä suuret määrät kalkkikiveä, joihin kaikkiin on sitoutunut hiiltä.

Suurten katastrofien vaikutuksesta elämän kehitykseen hyvänä esimerkkinä oli n. 250 miljoonaa vuotta sitten tapahtunut massasukupuutto, jossa 95% maan ja merien kasvi- ja eläinlajeista tuhoutui. Kysymys menee taaskin ilmaston radikaaliin muutokseen, joka on saanut alkuunsa maan vulkaanisesta toiminnasta. Tuolloin 250 miljoonaa vuotta sitten Siperian alueella tapahtui geologien tutkimusten mukaan hyvin voimakas ja laaja-alainen tuliperäinen purkaus, joka lämmitti ympäristöään siinä määrin, että maaperään, merenpohjiin ja soihin sitoutunut jäinen metaanihydraatti alkoi sulaa ja siinä oleva metaani sekoittua ilmaan. Tästä syntyi uusi voimakas kasvihuoneilmiö, joka maan lämmetessä toi noidankehän lailla aina vain lisää metaania ilmakehään. Maapallon lämpötila kasvoi sietämättömästi. Kuumuus kuivatti maan ja tappoi suuren määrän eläinlajeja. Ja kun metaani ja happi eivät sovi yhteen, seurasi toinen katastrofi: Ilmakehän happipitoisuus, joka oli sitä ennen ollut n. 30% putosikin yhtäkkiä 10%:iin. (nykyisin ilmakehässä on happea 21%). Tällainen ilmakehän happipitoisuuden romahdus pakotti eläimet kehittämään hengityystoimintaansa. Tulevien nisäkkäiden esivanhemmille kehittyi keuhkot ja palleahengitys kun taas dinosaurukset kehittivät nykyisin linnuillakin olevan monimutkaisen ilmapusseihin perustuvan hengityksen.

Maapallo on saanut kärsiä suurista katastrofeista tämän jälkeenkin. Noin 65 miljoonaa vuotta sitten suuri asteroidi iskeytyi Jukatanin niemimaalle Meksikoon ja se tuhosi dinosaurukset. Nyt joukkotuho ei johtunut liiallisesta kuumuudesta, vaan tilapäisestä auringon valon puuttumisesta, kun noki ja törmäyksestä syntyneet saastepilvet peittivät auringon valon koko maapallolla muutamaksi vuodeksi ja aiheuttivat pitkäaikaisen talven koko maapallolle.

Muutokset maapallon olosuhteissa ovat olleet ratkaisevia myös ihmisen kehitykselle. Noin 50 miljoonaa vuotta sitten lehtimetsät tihenivät tuuhealatvaisiksi yhtenäisiksi sademetsiksi, joka mahdollisti kädellisten ja siis myös ihmisen esi-isien nopean kehityksen, kun ne pystyivät liikkumaan ketterästi puiden latvoissa joutumatta käymään maan pinnalla. Niiden näkökyky ja kädet kehittyivät. Ja kun sitten kuivuuden takia taas 4-5 miljoonaa vuotta sitten nämä lehtimetsät alkoivat muuttua vähäpuisiksi savanneiksi, meidän esi-isiemme oli tultava alas puista, ryhdyttävä kävelemään kahdella jalalla ja saalistamaan ja puolustautumaan laumana, ihmiseen johtavana kehityshaarana.

Maa, ihmeiden planeetta ohjelmasarja osoitti sen dialektisen totuuden, että kehitys tapahtuu aina ristiriitojen kautta. Se on merkinnyt koko maan elämälle suuria katastrofeja ja lajien joukkotuhoja, mutta ilman niitä kehitys ei olisi välttämättä mennyt eteenpäin.

Dialektiikan kannalta tietenkin on huomattava, ettei luonnonkatastrofi sinänsä luo kehitystä. Kehitystä voi syntyä vasta, kun kehittyvä olio tai laji pystyy siirtämään tämän ulkoisen ristiriidan sisäiseksi ristiriidakseen, joka vasta ratkaistuksi tullessaan mahdollistaa kehityksen etenemisen.

Tänään elämme kapitalismissa ja ihmisen kehitys vie sosialismiin, mutta tarvitseeko senkin kehitysaskelen tapahtua suurten ristiriitojen ja katastrofien kautta? Ilmeisesti. Eikä ole pitkältä haettua, että tuo katastrofi voisi olla jälleen ilmastokatastrofi, vaikkakin yhteiskunnalliset katastrofit ovat vähintään yhtä todennäköisiä.

Reijo Katajaranta

...Jatkoa sivulta 3

Työttömyys Suomessa

Tätä hallituksen politiikka on huolimatta talouskasvusta työttömille tarjonnut, soppatykkejä ja leipäjonoja

Kokonaistyöttömyys pysyi vakiona koko taloudellisen kasvun aikakauden – se pysyi vuodesta toiseen 430 000 pinnassa. Ilmeisesti joku muukin ihmetteli sitä, koska Lipponen kielsi työministeriötä julkaisemasta työttömyysturvan varassa elävien ihmisten määrää. Luvun saa toki selville laskemalla yhteen kaikkien työvoima- ja elinkeinopiirien kokonaistyöttömyysluvut.

Lipposen I hallituksen työministeri **Liisa Jaakonsaari** oli täysin oikeassa sanoessaan, että työttömyyden kasvattaminen oli **Esko Ahon** hallituksen tietoinen valinta. Rehellisyyden nimessä hänen olisi pitänyt todeta, että Lipposen sateenkaarihallitus jatkaa samaa linjaa.

Sanoma Osakeyhtiön hallituksen puheenjohtaja **Aatos Erkko** sanoi Lipposen I hallituksen alkuvaiheissa Yliopistolehdessä, että valtakoneisto kohtelee työttömiä kylmäkiskoisesti ja välinpitämättömästi. Maan ja kansan olemassaolo joutuvat hänen mukaansa vaaraan, ellei työttömyyttä saada toden teolla vähennettyä ja jos sosiaaliturvaa edelleen merkittävästi heikennetään. Uusi hallituskaan ei Erkon mielestä suhtaudu työttömyyteen kyllin vakavasti.

Erkko vertaa nykyistä tilannetta vuosisadan alkuun, jolloin maattomien kylmä kohtelu johti kansalaissotaan. Suomessa vallitseva aatteellinen tyhjiö ennakoi suurta myrskyä”. Erkon ajatukset eivät ole uusia, mutta hän oli ensimmäinen poliittis-taloudellisen valtaeliitin edustaja, joka sanoi ruman sanan niin kuin se on. Jos uusliberalismin linja jatkuu, yhteiskunnan alueellinen ja sosiaalinen kahtiajako aiheuttaa vakavia häiriöitä yhteiskunnassa.

Ahtisaari rukoili

Olisi liioiteltua väittää, että poliittinen eliitti ei tehnyt mitään työllisyyden parantamiseksi. Presidentti Ahtisaari sanoi, että hallitus tekee parhaansa ja pitää työttömyyden vähentämistä ykkösasiana. Ahtisaari oli yhteydessä kansanedustajien rukouspiiriin ja pyysi piiriä rukoilemaan pitkäaikaistyöttömien ja lainsäädännön oikeudenmukaisuuden puolesta. Kansanedustaja Heikki Rinne piti rukouspyyntöä hurskasteluna. Pian Ahtisaari lopetti rukoilemisenkin ja asettui tukemaan Lipposen hallituksen politiikkaa.

Emu lisää työttömyttä

Vuonna 1996 luokittelulaitos **Standard and Poor's** ennusti: Emu lisää työttömyyttä ja nostaa korkoja: ”Kun Emuun liittyvät jäsenmaat noudattavat kiinteitä vaihtokursseja, tämä kiihdyttää entisestään tuotannon siirtymistä halvan työvoiman maihin ja jättää maiden hallituksille vain rahapolitiikan keinot selvitä maata kohtaavista taloudellisista takaiskuista, eikä rahapolitiikka ole kovinkaan tehokas ase taistelussa lamaa vastaan.”

Ruotsin hallituksen EMU-selvityksessä todettiin, että yhteisvaluutta aiheuttaisi Ruotsille kestämättömän korkean työttömyyden. Asiantuntijat arvioivat, että Emu voi toteutua vain taloudellisen sekasorron kautta. Suomi jää tässä kaaoksessa helposti kasan alimmaiseksi. Vahvat kansantaloudet selviytyvät siitäkin paremmin. Suomessakin tehtiin eräänlainen selvitys, jota **Erkki Tuomioja** luonnehti ”valitun kannan perusteluiksi”. Kansantaloustieteen professori **Matti Virén** lisäsi”... on absurdia ajatella, että esimerkiksi Kauppa- ja teollisuusministeriön rahoittama selvitys Emun vaikutuksista voisi päätyä lopputulokseen, että Emu on Suomen kannalta tuhoisa.”

Lopuksi

1.10.2004 Hesarin Nyt-liite haastatteli työministeri Tarja Filatovia.

- Miksi työministeri ei tee mitään, vaikka tuhannet työkykyiset suomalaiset ovat vailla työtä?”

- Työministerin tehtävä ei ole parantaa työttömyyttä”, työministeri vastaa.

- Siis mitä! Työministerikään ei edes yritä löytää työttömille töitä?

- Kyllä yrittäisi, mutta työministeriön keinot ovat vähissä.

Filatovin mielestä globaali maailmantalous ja aheet yritykset riivaavat työttömiä.

Kuka Thomasson?

Väinö Vävä Vänni Alfred Thomasson, vuodesta 1895 Tanner syntyi 1881 Helsingissä köyhään Valtion rautateiden jarrumiehen (isän ammattiko enne?) ja torpparin tyttären perheeseen. Tästä huolimatta hän tuli 1900 ylioppilaaksi ja kävi 1901 Suomen Liikemiesten Kauppaopiston eli suuntautui tekemään rahaa vapain yrittäjävaistoin ja menestymään olosuhteita hyväksikäyttäen.

Oltuaan konttoristina eri liikkeissä Tanner perehtyi valtion stipendiaattina osuustoimintaan Saksassa ja oli 1902-03 osuustukkukaupan Grosseinkaufsgesellschaft deutscher Konsumvereine GEG (perustettu 1894) pääkonttoristi Hampurissa. Hän tutustui osuustoimintamieheen Heinrich Kaufmann (= kauppias, nimi on enne, 1864-1928), jolta omaksui sosialistisen ja ateistisen maailmankatsomuksen hyläten kotinsa kristillissuomettarelaisen ajatusmaailman. Tanner ei perehtynyt syvällisesti sosialismiin, vaan jäi revisionistiksi ja oikeistolaiseksi sosialidemokraatiksi. Tanner liittyi sd-puolueeseen tultuaan takaisin Suomeen.

Tannerin patsas Helsingissä Hämeentien varrella sijaitsee Haapaniemen kentän ja Elannon entisen pääkonttorin vieressä. Patsaassa on kaksi puolta. Patsaan toisella puolella on neljä työläishahmoa. Tällä etupuolella on taas yksinäinen hahmo, joka kuvaa työläisille selkänsä kääntänyttä Tanneria.

Turun Wähäwäkisten Osuusliike (perustettu 1901) palkkasi seitsemän hakijan joukosta kauppaopiston käyneen ylioppilaan Väinö Tanner kaupanhoitajaksi, joka huolehti varastosta, omaisuudesta sekä valvoi palvelusväkeä ja ylläpiti järjestystä niin puodeissa kuin makasiineissa. Tanner ryhtyi tukkukaupan sijaan asioimaan suoraan tuotantolaitosten kanssa ja aloitti ensimmäisenä suomalaisena osuuskauppamiehenä oman tuontikaupan Pietarista, Tallinnasta, Saksasta ja Tanskasta. Tanner oli vanhoillisille luottamushenkilöille liian ripeä käänteissään ja sai väistyä. Tannerin väitettiin välittäneen tavaroita omaan laskuunsa. Tanner harjoitti myös yksityisesti kaupantekoa.

Potkujen jälkeen Tanner oli 1905-06 Wiipuri-lehden toimittajana. Wiipuri oli vanhasuomalainen, suomenmielinen ja kristillinen lehti, joka seurasi Uuden Suomettaren suuntaa. Tanner oli 1907-10 Porissa Sosialidemokraatin toimittajana. Lehti hylkäsi väkivaltaisen vallankumouksen, mutta painotti luokkataistelua. Lehden päämääränä olivat bernsteinilaisen revisionismin mukaiset osauudistukset. Tanner suoritti 1911 yleisen oikeustutkinnon, oli 1911-12 asianajajana Sortavalassa puoluetoverinsa Anton Kotosen lakitoimistossa ja hoiti 1913-15 Helsingissä omaa asianajotoimistoa, jolloin tienasi hyvin.

Tanner valittiin 1907 kansanedustajaksi ja Elannon hallintoneuvostoon, 1908 SOKn hallintoneuvostoon ja 1909 sen puheenjohtajaksi sekä 1915 Elannon toimitusjohtajaksi. Tannerin uran nousu kytkeytyi sd-puolueen nousuun yhteiskunnalliseksi vaikuttajaksi suurlakon jälkeen eli ajan aalto vei häntä eteenpäin. Eduskunnassa Tanneria pidettiin sd-puolueen oikeistosiiven edustajana ja revisionistina. Sirola lausui 1909 Tannerista ryhdyttäessä valitsemaan puoluetoimikuntaa, että tämä oli sd-ryhmän revisionistisen suunnan paras teoreetikko. Tanner kannatti yhteistyötä "maltillisten" porvarien kanssa. Työmies-lehti leimasi hänet puoliporvariksi ja suhteessaan edistysmieliseen osuuskauppaväen pyrkimyksiin luovijaksi.

Tanner toimi 1917 Oskari Tokoin senaatissa valtiovarainsenaattorina eli valtionvaraintoimituskunnan päällikkönä ja vastasi jonkin aikaa elintarvikekysymyksistä. Edvard Valpas piti Tanneria oikeistolaisena ja asettui perinteiselle linjalle, ettei puolueen tullut osallistua hallitukseen porvarillisessa yhteiskunnassa. Tokoin senaatissa vannoutunut sikarinpolttaja Väinö Tanner (ehkä hänen piti esittää menestyvää miestä kuten riikinkukkoporvarien; vuodelta 1909 on varhaisin valokuva, jossa Tannerin nähdään polttavan sikaria) ja Wäinö Wuolijoki päättivät ensi töikseen sallia tupakanpolton. Paperossit, piiput ja sikarit kärysivät istunnoissa.

Tanner kaavaili kauppaopiston jälkeen Torniossa Aki Bergelinin kanssa jotain yritystä. Tannerin toinen suorastaan innovatiivinen tienaamisyritys oli huikea. Hampurissa ollessaan Tanner ja sittemmin professoriliikemies Yrjö Jahnsson (1877-1936) suunnittelivat vakavasti yritystä järvijään viemiseksi Saksaan ja Pietariin. Tanner kirjoitteli jäänsahausliikkeille tiedustellen niiden laitteistojen hintoja. Raaka-aine olisi ollut ilmainen, ja voitot olisi riistetty jäänsahaajien selkänahasta. Ilmeisesti yritys lopahti kuljetus- eli logistiikkavaikeuksiin. Tanner osallistui työllään turkulaisen Hjalmar Karlströmin vientiliikkeeseen, johon hän sijoitti pääomaa. Yritys vei Saksaan ja Ruotsiin milloin heiniä ja olkia, milloin puolukoita ja rapuja. Jalo Aaltonen houkutteli Tanneria Yhdysvaltoihin ehdottaen hiusneulatehdasta tai patenttilääketehdasta.

Sven Hirn paljastaa teoksessaan Kuvat kulkevat, kuinka Tanner rahoitti serkkujaan Krögereitä. Tirehtööri Väinö Kröger kierteli 1904 alkaen esittämässä elokuvia bioskoopillaan ja nimitti yritystään: Suomalainen Kinematografiteatteri - Finska Kinematografiska Teatern. Häntä rahoittivat veljekset Werner Wennu ja Sulo Kröger sekä Väinö Tanner, edellisten serkku. Rahoittamisen lisäksi Tanner hoiti yhteyksiä ulkomaisiin firmoihin. Wennu oli seuraihminen ja huuliveikko, aina rahan tarpeessa. Krögerien perhe asui Viipurissa. Muistelmissaan Tanner kertoi vierailuistaan serkkujen luona Viipurissa, mutta ei yhteisestä liikeyrityksestä. Osuustoimintamiehen ei sopinut yrittää hankkia voittoja yksityisellä yrityksellä varsinkaan kierrättämällä elokuvia ympäri maata.

Tannerin tehtävänä oli tilata elokuvat suoraan ulkomailta ja yrittää kiertää maahantuojan Atelier Apollon kova hinnoittelu. Tanner tilasi Pathén filmiluettelon. Tannerin yritys päästä suoraan käsiksi Pathén tuotantoon tyssäsi ranskalaisten toteamukseen, että asioista huolehti heidän yksinoikeutettuna agenttinaan Suomessa Karl Emil Ståhlberg eli Atelier Apollon omistaja. Tanner tilasi kirjeellisesti Deutsche Bioscope-Gesellschaftilta luettelon mukaan yhdeksän käytettyä elokuvaa edellytyksellä, että ne ovat hyväkuntoisia. Filmit toimitettiin, mutta hinta järkytti Tanneria. Saksalainen toimittaja ei suostunut käytettyjen filmien palauttamiseen. Näin päättyi tämä Tannerin rahanhankintayritys 1906 alussa.

Suomen luokkasodassa Tanner pysytteli sivussa ja osoitti väistelijän, luovijan ja tuuliviirin eli opportunistin taitonsa. Saksalainen von der Goltzin esikunta totesi, että sosialidemokratian heikompi revisionistinen siipi hylkäsi yhteistoiminnan punaisen puolueen kanssa. Tanner valittiin uuden sd-puolueen puheenjohtajaksi 1918-26. Luokkasodan jälkimainingeissa lähes koko työväenliikkeen johto joutui valkoisten saksalaisten avulla saaman voiton seurauksena maanpakoon tai vankilaan. Vanhojen johtajien äkillinen katoaminen avasi tien luokkasodasta syrjässä pysytelleelle Tannerille. Hän kumppaneineen piti katakombikokouksia ja kävi saksalaisten päämajassa, jossa heidät tunnustettiin luokkasodasta erillään pysyttäytyneiksi. Lievä takaisku tuli 1919, kun presidentin vaalissa Tanner sai yhden äänen. Hänet valittiin Helsingin kaupunginvaltuustoon.

Tannerin johtama ryhmä suunnitteli uutta "työväenlehteä" Suomen Sosialidemokraatti, jonka ensimmäinen näytenumero julkaistiin 6.5.1918 luvatta ja takavarikoitiin. Julkaisija Kansanvalta otti Työväen Sanomalehden haltuunsa (kokonaan 1923). Uusi näytenumero julkaistiin 12.9.1918. Tanner ryhmineen muutti SSDn linjan uudelle pohjalle verrattuna Työmies-lehteen. SSD edusti aivan toista siipeä kuin vanha työväenliike. SSD ei ole Työmiehen jatkaja. Tannerin johdolla noskelaiset valtasivat myös Turun Sosialistin kirjapaino-osuuskunnan.

Sd-puoluekokouksessa 1919 tohtori Ivar Lassy osoitti Tannerin myötämielisyyden suojeluskuntalaisuudelle ja että Tanner tuomitsi työväen aseellisen liikkeen. Lassy osoitti, että Tanner pyrki porvarilliseen hallitukseen sd-puolueen minimiohjelmalla. Ruotsin lehdissä luonnehdittiin Tanneria puolueen diktaattoriksi. Tanner ryhmineen muutti sd-puolueen linjan ja korosti parlamentaarista toimintaa, mutta väitti jatkavansa vanhan työväenliikkeen perinnettä. Tämä ei pidä paikkaansa kuten historiasta tiedämme.

Väinö Tanner oli 1920 Tarton rauhanneuvotteluissa, jossa neuvostovenäläisen valtuuskunnan jäsen Platon Mihailovitsh Kershentshev otti savukekotelonsa ja pisti tupakaksi. Suomen neuvottelija Väinö Voionmaa huomautti Tannerille, että tämän täytyi suomalaisen valtuuskunnan ainoana tupakkamiehenä panna sikari palamaan, sillä muuten venäläiset saavat yliotteen neuvotteluissa. Tanner totteli käskyä. Suomi sai kunnon rauhan, kun raja jäi hyvin lähelle Pietaria. Tartosta paluun jälkeen Tanner suhtautui kielteisesti joukkovoimaan ja mielenosoituksiin.

Tarkoitukseni oli lyhyesti valottaa Tannerin alkuvaiheita, mutta loikkaan sotaan 1941. Taistelulla oli suomalaisittain bolshevismin- ja venäläisvastainen juonteensa. Kauppaministeri Tanner piti syyskuun alussa puheen todeten, että tämä turmiollinen järjestelmä ja "puoliaasialainen oppi" on tuhottava, sillä muuten se hävittää eurooppalaisen sivistyksen. Tanner kertoi kuulijoilleen pyrkimyksestä maailmanvallankumoukseen, "... jonka avulla kaikki maat oli saatava alhaisella tasolla olevan venäläisen rodun johdettaviksi". Tannerin puhe radioitiin yhdessä Unkarin pääministerin ja Italian ulkoministerin kanssa kaikkiin "bolshevistisen taistelurintaman" maihin.

Tanner lausui Kansamme Talouslehdessä 1953: "Meidän on saatava teollisuutemme kilpailukykyiseksi ulkomaisilla markkinoilla ja silloin emme voi välttyä siitä, että palkkoja on alennettava".

Ken on kiinnostunut luopiomaisesta Tannerista, jota saattaa luonnehtia kansanpetturiksi, voi lukea Jaakko Paavolaisen ja Ilkka Hakalehdon kirjat Tannerista. Tannerin muistelmat ovat tarkoitushakuiset kuten muistelmat yleensä. Hän kehui muistelmissaan: "Minäkin sain silloin revisionistin nimen, mitä olen pitänyt kunnianimityksenäni, samoinkuin vuosikymmentä myöhemmin nimitystä noske tai emänoske". Tanner menestyi, hän luopui 1917 Kirkkonummen Brisan tilasta ja hankki Lill-Hemtans-tilan (20 ha peltoa ja 30 ha metsää) Espoosta. Vaimo Linda (syntyjään Anttila) sai talonpoikaista puuhastelua, jota oli lapsuudessaan maatalon tyttärenä kokenut. Tannerista tuli 1923 varsinainen tilanomistaja, kun hän osti Sorkin tilan (40 ha peltoa ja runsaat 1000 ha metsää) Vihdistä. Ryysyistä rikkauteen! Tanner on erinomainen esimerkki miehestä, joka osasi myötäkäymisen aallolla ajaa omaa etuaan. Ei ihme, että Paavo Lipponen ihailee rajattomasti Tanneria.

Hannu Kautto

Valko-Venäjän tilanne tänään
(työläisten demokratian kannalta katsottuna)

Leonid Efimovitch Shkolnikov
Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen Valko-Venäjän sektion pääsihteeri

Puhe pidetty Brysselissä 5-7. toukokuuta pidetyssä kommunistien kansainvälisessä seminaarissa

Maaliskuun 19. 2006 pidettiin Valko-Venäjällä suunnitellut presidentinvaalit. Te tiedätte tulokset: virassa oleva presidentti, kansan presidentti ja isänmaan ystävä Aleksandr Lukashenko sai äänistä 83% näissä vaaleissa, joissa äänestäneiden määrä oli erittäin korkea tuoden jopa mieleen Neuvostoliiton ajat. Vaalit voitti työväenluokka liittolaisineen, jotka äänestivät Lukashenkoa.

Jo vuosia on globaalin kapitalismin sotilaallinen ja poliittinen eliitti yrittänyt korvata A. Lukashenkon omalla suojatillaan niin kuin he ovat onnistuneet tekemään Ukrainassa, Georgiassa ja muissa entisen Neuvostoliiton tasavalloissa viedäkseen Valko-Venäjän mukaan siirtomaademokratian virtaan ja vahvistaakseen omia geopoliittisia ja strategisia asemiaan ehdottoman globaalin valta-asemansa turvaamiseksi. He haluavat tehdä Valko-Venäjästä viimeisen linkin Venäjän vastaisessa ketjussaan, joka ulottuu Mustalta mereltä Itämerelle voidakseen asettaa ohjuksensa Smolenskin alueelle ja voidakseen riistää Venäjältä sen ainoan luotettavan ystävän Valko-Venäjän.

Tällä kertaa kaikki mitä he käyttivät, oli suunnattu Valko-Venäjän kansaa vastaan, dollarit ja eurot, kouluttajat ja sotilaat olivat valmiudessa ympäröivillä rajoilla. He toteuttivat ennenkuulumattomia psykologisia- ja informaatiohyökkäyksiä sekä sabotaaseja. TV- ja radioasemia oli tarkoituksella sijoitettu Valko-Venäjän rajoille, ”viides kolonna” oli pantu liikkeelle. Jopa esiintyi yrityksiä järkyttää äänestäjiämme sapelin kalistelulla vihjaamalla Jugoslavian tapahtumien versioon, riiputtamalla päidemme päällä Damokleen miekkaa jälleen uuden ”värillisen vallankumouksen” saamiseksi.

USA:n ja EU:n johtajat ovat osoittaneet mielenosoituksellisesti tukensa niin kutsutun länsimyönteisen opposition ”ainoalle ehdokkaalle” A. Milinkevichille. Tämä oli hyvin lyhytnäköistä Euroopan kannalta, koska Euroopan maat eivät ole yhtään vähempää riippuvaisia Valko-Venäjästä kuin Valko-Venäjä muista Euroopan maista ja oli alusta alkaen selvää, että heidän tulee tulla toimeen todellisen presidentin A. Lukashenkon kanssa. Kaiken kaikkiaan lyhyin tie kuljettaa energiaa ja muita raaka-aineita Venäjältä Länsi-Eurooppaan kulkee Valko-Venäjän kautta ja juuri Valko-Venäjän kautta tullaan käymään suunnattomien tavaramäärien kauppaa näiden kahden välillä.

Se oli myös hyvin lyhytnäköistä, koska länsimyönteisen ehdokkaan voitto olisi merkinnyt USA:lle johtavaa asemaa Valko-Venäjällä. Tässä tapauksessa USA olisi saanut voimakkaan työkalun ja ylivallan Eurooppaan nähden taloudelliselle vaikuttamiselle suhteessaan Venäjään. Niinpä EU:n sokea solidaarisuus Atlantin takaisille mestareilleen Valko-Venäjän vastaisissa hankkeissa ja tuki Valko-Venäjän ”viidennelle kolonnalle” kuvastaa Euroopan hallitsevien luokkien totaalista halveksuntaa Euroopan kansojen etuja kohtaan. Esimerkiksi, kuinka rouva Merkel voi nyt katsoa silmiin Valko-Venäjän vaalien voittajaa presidentti Lukashenkoa, kun hän aivan vastikään oli ottanut Lukashenkon vastustajan Milinkevichin avoimin sylin vastaan omassa virka-asunnossaan. Voiko hän kieltää kuten muutkin EU-maat presidentti Lukashenkolta matkustamisen EU-maihin, kun Saksan ja muiden EU-maiden taloudelliset edut ovat olennaisesti sidoksissa Valko-Venäjään. Kuinka he luulevat voivansa noudattaa näitä intressejään tapaamatta Valko-Venäjän presidenttiä?

ETYJ:n käyttäytyminen on yhtä lyhytnäköistä. Tämä järjestö julisti, että yhteistyö ja turvallisuus tällä alueella on vähemmän tärkeää, kuin Valko-Venäjän hallinnon vaihtaminen. ETYJ:n nykyinen puheenjohtaja Belgian ulkoministeri Karel de Gucht rikkoi törkeästi ETYJ:n periaatteita sekaantumalla itsenäisen Valko-Venäjän sisäisiin asioihin käskiessään sen viranomaisia välittömästi vapauttamaan A. Milinkevitchin , joka oli pidätettynä 15 vuorokautta siitä syystä, että hän systemaattisesti rikkoi tasavallan lakeja organisoidakseen laittomia katutapahtumia, joilla hän pyrki horjuttamaan maan rauhanomaista tilannetta, työntämään maamme laittomuuksien ja kaaoksen mereen ja saavuttaakseen tällä mutaisissa vesissä kalastelullaan omia henkilökohtaisia tavoitteitaan Valko-Venäjän kansan tahdon vastaisesti.

Missä oli ETYJ:n ääni silloin kun Ranskan hallitus hyväksyi sanktioita siirtolaisiaan ja nuorisoaan vastaan, jotka vain puolustivat omia yhteiskunnallisia oikeuksiaan. Valitettavasti tällainen kaksilla standardeilla pelaaminen on ollut jo kauan eurooppalaisten organisaatioiden toimintatapana ja se kaivaa maata alta niiden toiminnalta tulevaisuudessa. Vasemmistolaiset ja keskusta-vasemmistolaiset voimat Valko-Venäjällä ovat kutsuneet kansaamme, ei vain torjumaan ulkomaisten ja paikallisten Valko-Venäjän vastaisten voimien orgioita, vaan torjuakseen vielä yhden kerran pirullisen globaalin kapitalismin suunnitelmat ja he äänestivät rauhanomaisesti A. Lukashenkoa. Kaikki lännen ja heidän ”viidennen kolonnansa” ponnistelut sekä vaalien edellä että jälkeen yritykset hakea tukea Venäjän johdolta Venäjän ja Valko-Venäjän liittoa vastaan ovat olleet turhia tälläkin kerralla.

Miksi sitten työväenluokka äänesti Lukashenkoa näissä vaaleissa? Hän ei luvannut yhteiskunnallisia uudistuksia. Mutta työläisille ei näissä vaaleissa, kuten ei aikaisemmissakaan vaaleissa ole ollut vaihtoehtoa valita kapitalismin ja sosialismin väliltä. Heillä oli valittavanaan toiseen kertaan valinta: toisaalta joko porvarillinen siirtomaa-demokratia, jota on itsepäisesti yritetty ajaa USA:n ja EU:n sotilaallisen ja poliittisen eliitin voimin Valko-Venäjälle (ja jota on menestyksellisesti sovellettu Ukrainassa, Georgiassa ja muissa entisen Neuvostoliiton tasavalloissa), tai toisaalta kansallisen porvariston vallan jatkaminen, jonka on ollut pakko luottaa työtätekeviin heidän omassa vastakkainasettelussaan läntistä pääomaa ja Venäjän harvainvaltaa vastaan ja jonka on tästä syystä ollut pakko harjoittaa politiikkaa, jossa on ollut huomioitava myös työläisten edut. Ja tärkein syy, miksi työväenluokka äänesti Lukashenkoa, oli se tosiasia, etteivät äänestäjät olleet tehneet virhettä luottaessaan aikaisemmissa presidentinvaaleissa Lukashenkoon. Ensimmäisen kerran vuonna 1994 ja vuoden 1996 kansanäänestyksessä kansa antoi hänelle valtakirjan voimakkaan valtiovallan muodostamiseksi huolimatta liberaalien ja äärikansallisen opposition ja heidän tukijoidensa ankarasta vastustuksesta. Lukashenko onnistui tällä tavoin ohjaamaan maan yli pahimpien kriisien.

Kansa tuki Lukashenkoa myös 1994, 2001 ja nyt myös 2006 vaaleissa, kun meiltä oli v. 1991 viety pois voimakas ja huolehtivainen monikansallinen isänmaamme Neuvostoliitto, josta tämän tuloksena meille tarjottiin kaikkia niitä shokkihoidon ”iloja”, jotka ovat tulleet tutuiksi kaikissa niin ylistetyissä länsimaiden demokratioissa ja joissa se on näyttänyt itsestään villin kapitalismin petomaisen irvistyksen sekä Valko-Venäjällä äärinationalistisen valko-puna-valkoisen lipun, jota on perua Suuren Isänmaallisen Sodan aikaisilta Saksan kanssa veljeilleiltä natsiliittolaisilta. Kansa oli myös jätetty oman onnensa nojaan Thernobylin katastrofissa.

Valintansa jälkeen 1994 Lukashenko, toisin kuin muut hajonneen Neuvostoliiton presidentit, alkoi välittömästi täyttää vaalilupauksiaan. Hän onnistui pysäyttämään Valko-Venäjällä muissa entisen Neuvostoliiton alueella vallitsevat separatistiset pyrkimykset ja kääntämään ne uudelleen liittoutumiseksi Venäjän kanssa. Tänään, huolimatta jäljellä olevista vaikeuksista ja niiden tuottamista esteistä, jotka aikanaan hajottivat Neuvostoliiton, hän pitää kiinni valtioliitosta Venäjän kanssa ja pitää ovia auki muillekin entisen Neuvostoliiton tasavalloille palata takaisin tähän liittoon. Lukashenko onnistui paljastamaan ja heittämään sivuun kansallisen äärinationalistisen opposition, pitämään aisoissa petomaisen yksityistämisen, pysäyttämään talouden romahduksen, huolehtimaan kansan henkisestä ja materiaalisesta hyvinvoinnista, vakiinnuttamaan ruplan arvon, laskemaan työttömyyden 1,5%:iin (mikä eurooppalainen maa tai mikä muukaan maa voi ylpeillä tällaisilla luvuilla?)

Valko-Venäjän edelleenkin tunnetuimpia teollisia tuotteita taitaa olla Belarus-traktorit, joita valmistetaan maan pääkaupungissa Minskissä.

Aikaisemmin suljetut tehtaat ovat auenneet uudestaan ja ovat toimineet jo jonkin aikaa. Ne tehtaat, jotka oli perustettu neuvostoaikoina, on nyt modernisoitu. Valtio auttoi suuria maatalouden yrityksiä jäämään henkiin. Ne saavat uusia moderneja paikallisesti valmistettuja maatalouskoneita. Ohjelma maaseudun elvyttämiseksi etenee menestyksellisesti. Maanviljelysmaan myynti yksityisille pysyy edelleen kiellettynä. Kaikki nämä saavutukset, maanviljelyksessä satojen korjuu ja kansan ruokahuolto, ovat ennenkuulumattomia – jopa entisenä neuvostoaikana. Monet neuvostoaikaiset sosiaaliset edut on säilytetty mukaan lukien ilmainen koulutus ja terveydenhoito.

Presidentti myös uudisti kokonaan armeijan, jolla nyt on valmius iskeä takaisin jokaiseen hyökkäykseen ja aiheuttaa hyökkääjälle suurimittaisia tuhoja. Perustuen talouden nopeaan kasvuun (9,6% vuodessa) palkat, eläkkeet ja opiskelijoiden tuet kasvavat tasaisesti. Köyhien ja rikkaiden välisen kuilun kasvamista suunnattomiksi kuten Venäjällä ja Ukrainassa tai muissa tasavalloissa ei ole sallittu tapahtuvan. Tämä puolestaan on tehnyt mahdolliseksi lujan yhteiskunnallisen vakauden mukaan lukien etniset ja uskonnolliset suhteet.

Tuloksena tästä työväenluokka ei ole menettänyt luokkatietoisuuttaan, viljelijät eivät ole joutuneet vararikkoon, älymystö on säästynyt köyhtymiseltä ja surkealta kohtalolta joutua erilaisten rahoittajien sylikoiriksi, koko työtätekevä väestö on säästynyt ulkomaanvelalta ja riippuvuudesta ulkomaisista rahoittajista sekä säästynyt väestön kurjistumiselta. Ja menestykset Valko-Venäjän talouden kaikilla aloilla jatkuvat vaikka tietenkin jäljellä on paljon ongelmia johtuen elokuun-joulukuun v. 1991 katastrofista, kun kaikki Neuvostoliiton poliittiset, yhteiskunnalliset, taloudelliset ja valtionhallinnolliset rakenteet tuhottiin.

Kuten näemme, työväenluokalla ja muilla työtätekevillä oli monia hyviä syitä äänestää presidentinvaaleissa Lukashenkoa.

Ottaen kaikki nämä huomioon, kaikki ”puolueettoman” lännen valitukset ja huokailut, kaikki lukemattomat julistukset ja päätökset koskien ns. diktatuuria Valko-Venäjällä, valitukset ”demokratian puutteesta”, syytteet ”ihmisoikeuksien loukkaamisesta”, syytteet ”lehdistön vapauden” puuttumisesta, syytteet presidentin laittomista valta-oikeuksista – kaikella tällä ei ole mitään tekemistä todellisuuden kanssa ja on avointa ja ilkeämielistä hämäystä. Valko-Venäjällä ei ole yhtään sen enempää tai vähempää diktatuuria kuin missään muussa maassa, ei enempää eikä vähempää kuin missä tahansa länsimaisessa demokratiassa, koska valta on määritelmällisesti diktatuuria. Ainoa kysymys on, kenen etuja valta palvelee.

Käännös englannista
Reijo Katajaranta

Rotusorto meni, luokkasorto jäi

Näiden Etelä-Afrikan lapsia varjostaa vakava asia, heidän vanhempansa sairastavat AID:sia, joka saa aikaan suurta tuhoa useissa Afrikan maissa.

Tiedonantajassa on aika ajoin julkaistu Mark Wallerin artikkeleita Etelä-Afrikan tapahtumista. Niiden perusteella voi helposti jäädä kuva, että Afrikan kansalliskongressin ANC:n, Etelä-Afrikan kommunistisen puolueen SACP:n ja ammattiliittojen keskusjärjestön COSATU:n kolmiliiton luotsaamana Etelä-Afrikka etenee hyvää vauhtia kohti vallankumousta.

Tämä on kuitenkin varsin ruusuinen kuva siitä, mitä Etelä-Afrikassa on apartheidin kaatumisen jälkeen tapahtunut. Mainittu kolmiliitto on ollut hallitusvallassa ANC:n johdolla koko tämän kauden, mutta saavutukset ovat jääneet vaatimattomiksi. Tämä johtuu siitä, että vallankumouksellinen tilanne 90-luvun alussa hukattiin antautumalla sopimuksiin porvarien kanssa, ja sittemmin SACP on tyytynyt "lojaalina oppositiona" peesaamaan ANC:n politiikkaa, joka ei uhkaa kapitalismia.

Apartheidin murtuminen

Porvarilliseen demokratiaan siirtyminen tapahtui Etelä-Afrikassa luokkayhteistyöllä. Rauhallista siirtymää edesauttaakseen ANC suostui hyväksymään sen, että paras maa, kaivokset, tehtaat ja rahoituslaitokset jäivät valkoisten haltuun. Ennen ensimmäisiä porvarillisdemokraattisia vaaleja 1994 ANC muodosti siirtymähallituksen edelliset 45 vuotta hallinneen Kansallispuolueen kanssa, ja tämän hallituksen ensimmäinen teko oli hyväksyä Kansainvälisen valuuttarahaston IMF:n lainaehdot 850:lle miljoonalle dollarille. Ehtoihin kuului tavanomainen paketti tuontitullien laskemista, valtion menojen karsimista jne.

Vaikka rasististen lakien lakkauttaminen oli suuri saavutus, voisi jälkikäteen sanoa, että vallankumouksen momentti hukattiin samalla hetkellä, kun antauduttiin porvariyhteistyöhön. Käytännössä kävi niin, että mustat nationalistit saivat valtiovallan, ja valkoiset saivat pitää pääomansa - ja talouden liberalisoinnin myötä luvan viedä sen maasta jos halusivat.

ANC hallituksessa

Wallerin artikkeleistakin käy ilmi, että lakiin kirjoitetun rasismin kumoamista lukuunottamatta tulokset ovat jääneet heikoiksi: "Huolimatta työlakien ja työläisten oikeuksien parantumisesta 11 vuotta sitten alkaneen demokratian kaudella yli miljoona eteläafrikkalaista työläistä on menettänyt työnsä. Tämä on tapahtunut huolimatta korkeimpien teollisuuden ja liike-elämän johtajien huikeista palkankorotuksista." (12.8.05)

"Vaikka vuodesta 1994 on otettu monia demokraattisia edistysaskeleita, ensimmäinen vapauden vuosikymmen on hyödyttänyt eniten valkoista eliittiä ja muodostumassa olevia kapitalistiluokan mustia kerroksia." (22.4.05)

Mutta Wallerin artikkeleista ei välity, että tämä on kuvaus ANC:n hallituspolitiikasta, jota SACP on "kriittisesti" tukenut. Hallitus on yksityistänyt puhelinyhtiön ja lentoyhtiön, ja sähköntuotantoa yksityistetään. Asuntojen yksityistäminen on yksi apartheidin jälkeisen Etelä-Afrikan synkimmistä tapauksista, koska Maailmanpankilta ohjeet ottanut mies, Joe Slovo, oli SACP:n puheenjohtaja.

Yksityistämisohjelman määräsi IMF 1993, ja sitä jatkoi 1996 Maailmanpankin avulla kasattu ohjelma nimeltä GEAR. Waller kirjoittaa aiheeseen liittyen: "GEAR-ohjelma aiheutti myös kiivaita keskusteluja ANC-COSATU-SACP -liittouman sisällä. Epäiltiin, että ANC:n sisälle muodostuu jännitteitä oikeisto- ja vasemmistolaitojen välille. Erimielisyyksistä huolimatta kolmen liitto on kestänyt hyvin."

Samalla kun on likvidoitu valtion omaisuutta, liberalisoitu taloutta ja lisätty työttömyyttä, ANC:n ja kommunistisen puolueen "liitto on kestänyt hyvin" - siitäkin huolimatta, että ANC teki päätöksen GEAR:in hyväksymisestä kysymättä liittolaiseltaan asiasta mitään!

SACP näyttäisi sitoutuneen ANC:hen vahvoin sitein: "Hallitsevan Afrikan kansalliskongressin ANC:n, ammattiliittojen keskusjärjestön COSATU:n ja kommunistisen puolueen kolmenkeskisellä liitolle on nyt vahvempi perusta kuin aikaisemmin, ja SACP:n asema ratkaisevana poliittisena vaikuttajana on tullut nopeasti entistä selvemmäksi." (22.4.05)

"Yhteistyö toi viime vuonna järjestetyissä kansallisissa vaaleissa vakuuttavan voiton ANC:lle." Miten on mahdollista, että kommunistisen puolueen "asema ratkaisevana poliittisena vaikuttajana" kasvaa, mutta yksityistämispolitiikka jatkuu? Miksi SACP tarrautuu ANC:n takinliepeeseen, kun ANC ottaa määräyksiä IMF:ltä, antaa yhdysvaltalaisten sota-alusten pysähtyä Durbanissa matkalla Persianlahdelle, ja ANC:n johtaja ja Etelä-Afrikan presidentti Thabo Mbeki kieltää AIDS:in olemassaolon ja neuvottelee George W. Bushin kanssa sotilaallisesta ja taloudellisesta yhteistyöstä?

Näyttää hieman siltä kuin ANC olisi Etelä-Afrikan SDP, jota Vasemmistoliitto-SACP viime kädessä "kriittisesti" tukee, kun ei muutakaan osaa. Toivotaan kehityksen vievään ikäänkuin varkain sosialismiin, vaikka kommunistisen puolueen paikka ei ole hallituksessa yksityistäjien rinnalla, vaan barrikadeilla lyömässä kiilaa uusliberaaliin konsensukseen.

Joonas Laine

SUOMI-KOREA-SEURAN VUOSIKOKOUS PIDETTY

Monilla ihmisillä on Suomessa edelleenkin vallalla se läntisen propagandan levittämä merkillinen käsitys KDKR:sta, että se olisi jotenkin takapajuinen maa. Sitä se ei todellakaan ole. Tässä korealaiset koululaiset tiirailevat tähti-kaukoputkiin.

Suomi-Korea-seura piti vuosikokouksensa 11.5. Eduskunnassa. Korean demokraattisen kansantasavallan Tukholman suurlähetystön tervehdyksen esitti ensimmäinen lähetystösihteeri Kim Yong Guk.

Toveri Kiim totesi mm. seuraavaa: Korean demokraattinen kansantasavalta joutui suuriin vaikeuksiin 1990-luvun alkupuolella Neuvostoliiton hajoamisen ja luonnononnettomuuksien myötä. Jälkikäteen on todettava, että vuodet 1994-1998 olivat ongelmallisinta aikaa sitten Korean sodan. Nyt tilanne on jo huomattavasti parempi ja menossa edelleen parempaan suuntaan. Ennen kaikkea yritämme rakentaa talouttamme; teollisuuttamme ja tutustua muun maailman talousjärjestelmiin. Vie vuosia selvittää, mitä järjestelmää on mahdollista soveltaa meillä (mm. erityistalousalueiden merkitys kansantaloudelle). Ongelmia on edelleen energian tuotannossa, samoin ruokaa on vielä liian vähän, mutta ongelmat tullaan ratkaisemaan.

Monia merkittäviä kehitysaskeleita on otettu vuoden 2000 etelän ja pohjoisen johtajien huipputapaamisen jälkeen. Ministeritason kontakteja järjestetään jatkuvasti, myös sotilastasolla. Rautateiden yhdistäminen on saatettu kutakuinkin loppuun, myös maantieyhteydet alkavat olla valmiita. Todennäköisesti yhteydet avataan tänä vuonna. Etelä-Korean entinen presidentti Kim Dae Jung on ilmaissut halunsa vierailla KDKT:ssa rautateitse kun molemmat maat juhlivat 15. kesäkuuta vuoden 2000 sopimusta. Kun rautatieyhteys alkaa, Etelä-Korean rautatieverkosta on yhteys Suomeen. Erossa eläven perheiden tapaamiset helpottuvat jatkossa. Ollaan lähentymässä kansallista yhdistymistä.

Perusongelma yhdentymisen tiellä ovat USA ja Etelä-Korean vanhoilliset piirit. Jos molemmat Koreat luottavat toisiinsa ja lähentyvät, ei Yhdysvalloilla ole mitään syytä ylläpitää sotilaitaan Koreassa. Tämän vuoksi USA rohkaisee Etelä-Korean vanhoillisia piirejä vastustamaan yhdentymistä. Yhdistyminen on koko Korean kansan unelma ja se tullaan kuitenkin toteuttamaan.

Ydinasekysymyksessä on palattava 1980-luvulle. Olemme aina kärsineet energiapulasta. Sen vuoksi ryhdyimme rakentamaan ydinreaktoria jo 1980-luvulla. Otimme yhteyttä NL:oon, Kanadaan, Ranskaan ja Ruotsiin, mutta nämä kieltäytyivät myymästä kevytvesireaktoria. Sanottiin että pitää liittyä ydinkoekieltosopimukseen, mutta senkään jälkeen kevytvesireaktorin hankkiminen ei onnistunut.

Sen jälkeen ryhdyimme rakentamaan itse grafiittihidasteista reaktoria. USA hermostui tästä ja lisääntyneen painostuksen vuoksi vuonna 1994 tehtiin sopimus USA:n ja KDKT:n välillä, jonka perusteella sovittiin ydinvoiman rakentamisen keskeyttämisestä ja vastikkeeksi USA lupasi toimittaa raskasta polttoöljyä vuoteen 2003 saakka sekä rakentaa kevytvesireaktorin.

Raskasta polttoöljyä toimitettiin pari vuotta mutta kevytvesireaktorin rakennustyötä ei aloitettu sopimuksen mukaisesti. Bushin hallinnon tultua valtaan suhteet viilenivät. Lokakuussa 2002 USA:n edustaja vieraili Koreassa ja väitti, että KDKT yrittää valmistaa ydinasetta, jonka jälkeen siitä ryhdyttiin puhumaan maailmanlaajuisesti. Pari vuotta sitten aloitettiin kuuden maan väliset neuvottelut ongelman ratkaisemiseksi. Jos USA solmii diplomaattiset suhteet KDKT:n kanssa, hyväksyy KDKT:n järjestelmän, eikä uhkaa maatamme, sillä ei ole mitään pelättävää KDKT:n suhteen. Olimme valmiit luopumaan ydinaseista jos USA tunnustaa KDKT:n ja lopettaa uhkailun. Sen jälkeen USA asetti lisäehtoja ja neuvottelut pysähtyivät. Jonain päivänä voimme ratkaista nämä ongelmat rauhanomaisesti ja elää rauhassa. Korean niemimaan ydinaseettomuus on järkevä ratkaisu. Korea on pieni maa, eikä tarvitse ydinaseita, jos se on turvassa. Näin siis toveri Kim.

Kokous teki myös henkilövalintoja. Suomi-Korea-seuraa liki neljännesvuosisadan johtanut kunniapuheenjohtaja Pekka Leppänen luopui puheenjohtajan tehtävistä ja uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Esko H. Koskinen Forssasta. Sihteeriksi valittiin Juha Kieksi Loimaalta.

KÄ/Juha Kieksi

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Uutta tietoa asekätkennästä

Nuorempi sukupolvi ei ole saanut paljoa informaatiota asekätkennän laadusta ja laajuudesta. Kysymyksestä on tullut enemmän uskonasia kuin historiallinen totuus. Lahtaripiirit ovat puhuneen sata vuotta katalista ryssistä, että kuinka ne koko ajan ovat syyttömän Pikku-Suomen kimpussa. Niistä piireistä ei tule järkijuttua.

Satuin muutama viikko sitten Turun junassa samaan vaunuosastoon alikersantti evp. Kärkkäisen kanssa. Kun nyt oltiin savolaisia kumpikin, niin ei ollut kielivaikeuksia ollenkaan. Kärkkäinen oli syntynyt Kiuruvedellä ja minä olen syntynyt Pielavedelle. Kun hän oli matkalla veteraanikuntoutukseen, niin hän alkoi muistella vanhoja huonoja aikoja.

Huomattava osa hänen konekiväärikomppaniastaan oli Kiuruvedeltä. Upseerit olivat yleensä muilta paikkakunnilta, vaikka joukosta hän muisti yhden kapteenin, joka oli savolaisia. Tämä sanoi, että "ee hän kehtoo nuapurin miehiä höykyttää". Kärkkäinen tapasi vuonna 1942 myös Mannerheimin. Hänen sota-alueellaan sotilaat tekivät metsästysmajan Mannerheimille. Mannerheim tervehti kädestä pitäen upseereita katselmuksessa, mutta Kärkkäistä hän ei tervehtinyt. Kun hän tervehti vieressä seisonutta upseeria, silloin Kärkkäinen ihmetteli, kuinka vanha marsalkka oli ja totesi, että ei kai hän mikään sotapäällikkö ollutkaan vaan keulakuva.

1944 upseerien ja miehistön välit kiristyivät. Upseerit uhkailivat aseilla, mutta kun miehet näyttivät pitävän yhtä, niin hän ei maininnut ketään ammutun miehistön ja upseerien välien selvittelyissä.

Savolaisten keskuudessa ratsuväen upseerilla Majewsikilla oli huono maine. Kun Majewski oli propagandatoimittajille (TK-miehille) esittelemässä kaatuneita, niin eräs "vainajista" tempaisi aseen esille ja pamautti Majewskia keskelle otsaa. Tästä monet tunsivat helpotusta. Kärkkäisen mukaan tämä kuolleeksi tekeytynyt tunsi upseeri arvon "rähinäremmistä".

Kun tuli kotiutuksen aika, niin useita komppanioita koottiin Sotkamoon ja sieltä marssittiin Iisalmen kautta Pielavedelle. Eräs toinen komppania oli määrätty marssimaan Lapinlahdelle. Marssi Pielavedelle kesti kuusi päivää. Suojeluskunnan talolle "Suojalaan" jätettiin kellariin aseet ja muut varusteet taas saliin. Olkamerkit leikattiin pois ja miehet saivat armeijan vaatteissa astua linja-autoon, joka sitten kuljetti heidät Kiuruvedelle. Kysyin Kärkkäiseltä, että mitä aseet olivat. Hän vastasi, että pystykorvasta konekivääriin, sillä heidän komppaniansa oli konekiväärikomppania. Kysyin, että oliko heittimiä mukana, niin Kärkkäinrn vastasi kielteisesti. Pielaveden "kerma" kuului Kärkkäisen mukaan IKL:ään ja pääpukari oli paikallinen pankinjohtaja, mutta kun aseita oli paljon, niin niitä riitti jakoon eri puolille pitäjää. Kärkkäisen kotikylällä tiedettiin vain Anttilan taloon kätketyistä kivääreistä. Tosin eräs Erkki Laukkanen väitti, kun hänellä oli tullut riitaa naisasioista joidenkin kanssa, että hän kyllä saa heti muutaman konepistoolin. Hän kertoi sen minun kuullen, totesi Kärkkäinen. Eräs toinen "parempi Laukkanen", Anton Laukkanen, joka oli kommunistipuolueen aktivisteja, puhui asiasta aivan oikeilla termeillä, että asekätkennässä oli kysymys joukko-osastojen täydellisistä aseista. Siis aseet varastettiin Suomen valtiolta muiden varusteiden kanssa. Jos näille sotaväsymyksestä kärsiville olisi kerrottu, että vielä lähdetään sotaan, niin siitä olisi varmasti tullut kapina sotahulluja upseereita vastaan. Kun taas "tissirintamalla" olleet pankinjohtajat ja kirkkoherrat pelkäsivät työläisiä, niin haluttiin jemmata varusteet Suomen työläisiä vastaan.

Jos olisi ollut olemassa "neuvostouhka", niin miksi aseita ei palautettu valtiolle, kun "uhka" oli poistunut? Vai onko ymmärrettävä, että uhka on edelleenkin olemassa?

Olen tavannut Ruotsissa useita SS-miehiä. Keskusteluissa en huomannut koskaan, että heitä olisi kiinnostanut suomalaisten hyvinvointi. He halveksivat ruotsalaisia ja kutsuivat heitä "Runkku-Kustaan porukaksi". Sodan jälkeen SS-miehet pilasivat suomalaisten maineen, kun he tappoivat aika usein hinttareita. Näistä monet joutuivat pahimpiin töihin ja kuolivat työvammoihin. Esimerkkinä voi mainita Henry Müllerin Vaasasta. Hän kuoli asbestiin Malmössä. Toiset SS-miehistä taas hakeutuivat amerikkalaisten ja länsisaksalaisten leipiin, joten heidän käsityksensä isänmaasta on vähintään kummallinen.

No miten sitten oli toisen osapuolen laita? Minä en tosin tuntenut kuin yhden sukulaispojan, joka oli käpykaartissa. Hän palasi normaaliin siviilielämään. Se on minulle tullut selväksi, että laajin isänmaallisuus on juuri työväenluokan keskuudessa. Mielestäni ne kommunistit, jotka olivat "kivääri- linjan" kannalla olivat ohranan provokaattoreiden harhaanjohtamia. Yhden tällaisen provokaattorin Tahvo Timosen tunsin henkilökohtaisesti.

Wäinö Pietikäinen

Johan on markkinat!

Luuletteko te saatanan porvarit, että me hylkäämme omaisemme? Ei, niin me emme tee. Yhtälöön kuuluvat pienemmät sukupolvet ja suurten ikäluokkien eläkkeelle meneminen. Jos/kun kunnat jättävät heitteille osan laitoshoitoa tarvitsevista, niin miten helvetissä ihmiset voivat hoitaa omaisiaan - ja olla täysipainoisesti töissä?

Ei onnistu. Ilman julkisesti tuettuja lastentarhoja ja laitoshoitoa naiset eivät olisi näin runsaslukuisesti töissä. Mutta ehkäpä näiden yksityistäjien tarkoitus on siirtää naiset kotiin ja siirtyä ajassa sata vuotta taaksepäin?

On samantekevää kuka palvelun tuottaa - jos on varaa maksaa. Muutama kunta on siirtynyt yksityiseen palveluun terveydenhoidossa - ja hinta on muodostunut kalliimmaksi ensimmäisen vuoden jälkeen. Mikä osoittaa jälleen sen, että yksityinen palveluntarjoaja on tehokkaampi keräämään voittoja itselleen vaikka palvelu ei ole sen tehokkaampaa kuin julkisella puolella.

Täytyy olla sokea (tai Paavo Lipponen), jos ei havaitse globaalikapitalismin (globalisaation) johtavan USA:n kaltaiseen yhteiskuntaan. Vaihtoehtohan on palata sellaiseen kaupankäyntiin, missä olimme ennen EU:a. Oli tulli ym. määräyksiä. Jo aikoja sitten Karl Marx totesi, että taloudellinen liberalismi (eli globalisaatio kuten nykyään sanotaan) ei johda vapauteen ja tasa-arvoon vaan vallan keskittymiseen ja riistoon.

EU on yritys täyttää suuryritysten taskut välittämättä siitä mitä tapahtuu enemmistölle kansalaisia. Tähän mennessä se on tarkoittanut huonompaa sosiaaliturvaa, työttömyyttä - ja jopa hoitojonoja ja hoidotta jäämistä. Niitä asioita, jotka eivät kiinnosta EU-kiimaisia, joilla sokea voitontavoittelun vimma on ollut - ja on ainoa päämäärä.

Suomen hallitus kaivaa omaa hautaansa, kun äänestyttää eduskuntaa hyväksymään EU:n perustuslain. Ei osoita päättäväisyyttä juuttua jo Ranskan ja Hollannin kansojen hylkäämään ehdotukseen vaan tyhmää itsepäisyyttä. Tuo lakihan ei tule koskaan voimaan - siis miksi tämä teatteri? Eivät ranskalaiset tule hyväksymään mitään "vain pientä muutosta" uudessa versiossa EU:n perustuslaista. Se on turha toivo. Eikä tätä vanhaa hyväksyisi Suomen kansakaan - vaikka sen elitistiset edustajat saattavatkin tehdä niin.

EU:n piti olla myös vippaskonsti työttömyyteen. Toisin on käynyt. Eikä se ole ihmekään sillä jo vuonna 1903 M. Hälleberg sanoi: "työttömyyden poistaminen on mahdotonta nykyisestä yhteiskunnasta, jossa tuotanto perustuu yksityis omaisuuteen ja vapaaseen kilpailuun." Ja jatkoi: "Tämä kilpailu on omituinen siitä, että jokainen valtio koittaa voittaa toisen valtion ... ja valloittaa kaikki ostajat." SDP:n liturgistit eivät varmaankaan ole kuulleet Forssan puoluekokouksesta?

On harhaluulo, että silloin puhuttiin pelkkää paskaa kuten SDP:ssa nykyään. Silloin työkansa vaati oikeuksiaan - ja niin tuli kahdeksantuntinen työpäivä, äänioikeus kummallekin sukupuolelle jne. Ei toki ilman lakkoja.

Hannu Alm
Helsinki

Tätäkö eduskunnalla on satavuotispäivänään tarjottavana kansalle?

SUURMIELENOSOITUS
09.09.2006 HELSINKI, KLO 15
Järjestötori ja musiikkia klo 13 alkaen.

Suomi on Euroopan Unionin puheenjohtajamaa 01.07.-31.12.2006. Suomen puheenjohtajuuskaudella tullaan tekemään monia merkittäviä päätöksiä. Esimerkiksi EU:n perustuslain tulevaisuus tulee ratkeamaan Suomen puheenjohtajuuskaudella.

Helsinki 2006 -verkosto on perustettu kokoamaan yhteen järjestöjä ja aktiiveja, jotka haluavat tarjota vaihtoehtoja nykyiselle EU-politiikalle.

Verkostoa yhdistävät teemat ovat:
- -Oikeutta työelämään - ei uusliberalismille
- -Oikeutta julkisiin palveluihin - ei yksityistämiselle
- -Oikeutta turvapaikanhakijoille ja siirtolaisille - ei linnake-Euroopalle ja rasismille
- -Oikeutta ja rauhaa - ei sotilasliitoille ja sodille
- -Oikeutta luonnolle ja ihmisille - loppu maailman tuhoamiselle

Varaa itsellesi aikaa osallistua tähän tärkeään tapahtumaan

Tukea Kansan äänelle

Hannu Kautto 20,00 e, Reijo Katajaranta 10,00 e, Eira Kärki 15,00 e, Eero Hakso 15,00 e, Hannu Alm 10,00 e, Juha Kieksi 10,00 e, Heikki Männikkö 50,00 e, Armeijaton Suomi 60,00 e, Wäinö Pietikäinen 57,60 e, lipaskeräyksellä Wäinö Pietikäinen 49,00 e, Kalevi Wahrman 10 e, Timo Nieminen 20 e, Esko Auervuolle 10 e, Matti Laitinen 5 e, Paavo Heikkinen 20 e.

OKO 554114-227966

Ilmari Huuskonen: Rasaloukku

Ilmari Huuskonen on julkaissut korkeasta iästään huolimatta romaanin Rasaloukku (Pilot kustannus, sivuja 137). Saavutus on melkoinen, kun vuosia on Ilmarilla mittarissa jo 85.

Ilmari on toiminut koko ikänsä työväenliikkeessä. Kirja on selkeästi omaelämänkerrallinen. Hän on kokenut sodan ja rauhan ajat, julkisen ja maanalaisen toiminnan ajat. Myös hänen isänsä oli kivimiehenä tärkeissä tehtävissä Kivityöntekijäin liitossa 1900-luvun alkuvuosikymmeninä, joten Ilmarilla on itsensä ja isänsä puolesta kerrottavaa – ja se on tämän kirjan paras puoli.

Joissakin kokouksissa me nuoremmat olemme joskus erehtyneet kuvittelemaan työväenliikkeen sadan vuoden takaista nousua helpoksi. Ilmari on aina torjunut päättäväisesti tämän käsityksen. Ilmari on kirjallaan jälleen kerran osoittanut, että viime vuosisadan alun työväenliike kävi ankaraa luokkataistelua, kävi laajoja ja pitkiä lakkoja eikä se saanut mitään ilmaiseksi. Tämän asian esiintuomisesta voimme olla Ilmarille kiitollisia. Samalla poistuu se tavanomainen puute, kun puhutaan työväenliikkeen veteraaneista – aina me valitamme, että se ja se veteraani on jäänyt haastattelematta vanhoina päivinään. Ilmarin kohdalla tätä puutetta ei ole. Ilmari on kirjassaan sanonut kaikki asiat itse.

Kirjaa kuitenkin vaivaa pieni epätasaisuus. Mikään yhtenäinen tarina se ei ole. Alun osuus on parasta kirjassa, jossa Ilmari Huuskonen keskittyy nimenomaan työväenliikkeen historian esittelyyn. Sitten hän liukuu omaelämänkerrallisiin seikkailuihinsa ja omien naissuhteidensa estottomaan esittelyyn. Kirjasta ei siis puutu väriä, mutta ainakaan itse en olisi välittänyt niin tarkoista naissuhteiden kuvaamisista. Kirjansa lopussa kirja muuttuu päiväkirjamerkinnöiksi, joissa Ilmari käsittelee edelleenkin omaa yksityiselämäänsä, mutta pohtii myös toisen maailmansodan historiaa Kansan äänen vuoden 2005 kirjoitussarjojen valossa. Tämä on täysin ymmärrettävää, onhan tuon sodan täytynyt olla Ilmarin ikäluokan elämässä täysin keskeinen kokemus. Poliittisissa muisteluissaan hän ei enää nykyajan kommunistisen liikkeen ongelmiin pääse uppoutumaan, mutta sitä tuskin voisi häneltä enää vaatiakaan.

Kaiken kaikkiaan Ilmari Huuskosen Rasaloukku on värikkäästi kerrottu tarina, josta joku elokuvantekijä varmasti saisi helpostikin aikaiseksi elokuvan käsikirjoituksen. Siinä elokuvassa olisi työväenliikkeen historiaan sekoitettuna sotaa, seksiä ja tiukkoja tilanteita. Mainio ja kansaan menevä toimintaelokuva siis.

Kirjaa kannattaa kysellä suoraan Ilmari Huuskoselta. Yhteystiedot saa vaikkapa lehtemme kautta.

Reijo Katajaranta

Infotilaisuus EU:n perustuslaista Haminan torilla lauantaina 19.8. klo 11 - 13. Tilaisuudessa käytämme kaiutinlaitteita ja jaamme Kansan ääni-lehteä. Paikalla mm. EUVKr:n puheenjohtaja Heikki Männikkö, valtiotieteitten tohtori Pekka Tiainen, Kansan äänen päätoimittaja Reijo Katajaranta ym. Tervetuloa.

Infotilaisuus EU:n perustuslaista Turun torilla lauantaina 26.8. klo 11 - 13. Tilaisuudessa käytämme kaiutinlaitteita ja jaamme Kansan ääni-lehteä. Paikalla mm. EUVKr:n puheenjohtaja Heikki Männikkö, valtiotieteitten tohtori Pekka Tiainen, Kansan äänen päätoimittaja Reijo Katajaranta ym. Tervetuloa.

Muutosvoimat Suomi rp:n sääntömääräinen liittokokous

Helsingissä torstaina 29.6.2006 klo 18.00 Hermannin kerholla, os. Hämeentie 67.

Käsitellään sääntöjen määräämät liittokokousasiat. Kokoukseen saavat Muutosvoimat Suomi rp:n jäsenjärjestöt lähettää edustajia seuraavasti: Rekisteröidyt puolueet 15 edustajaa ja muut järjestöt 5 edustajaa. Valtakirjojen tarkastus kokouspaikalla alkaa klo 17.45. Muutosvoimat Suomi rp:n hallitus kokoontuu samassa paikassa klo 17.00.

Tervetuloa kokoukseen

SFT toimii

SFT tekee muistokäynnin Santahaminan punaisten muistomerkille sunnuntaina 17.09. 2005. Kokoontuminen Herttoniemen metroasemalla Apteekin edessä, josta lähdetään henkilöautoilla Santahaminaan klo 11.00. Ilmoittautuminen 10.9. mennessä Esko Auervuolteelle puh. 09-694 9307(040-707 3576) tai Timo Kangasmaalle 040-5858508.

❑ ❑ ❑

Marxilaisen filosofian opintopiiri Hämeenlinnassa ma 22.6. klo 18.00 Hämeenlinnan sivistys- ja kulttuurityö ry:n tiloissa, Parolantie 6. Dialektiikasta alustaa Heikki Männilkkö.

Kokouksia

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous pidetään torstaina 17.8.-06 Helsingissä, Hermannin kerholla os. Hämeentie 67 klo 18.00. Käsitellään syyskauden toimintaa, keskustelua "Suomen Työväenpuolueesta", Kansan äänen syysseminaarin järjestämistä, 9.9.06 suurmielenosoitukseen osallistumista, vuoden 2007 eduskuntavaaleja sekä tiedotuskampanjaa "Koveneva talouskilpa ja EU:n perustuslaillinen sopimus haasteina työkansan demokraattisille oikeuksille ja toimeentulolle". Tervetuloa paikalle.

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston johtokunnan kokous pidetään torstaina 24.8. klo 18.00 Männiköllä, os. Vellamonkatu 6 A1. Käsitellään: osaston järjestäytyminen, 9.9. suurmielenosoitus, Suomen Työväenpuoluekeskustelun nykyvaihe sekä vuoden 2007 eduskuntavaalit.

Myöhästyneitä vapputervehdyksiä

Tampere
Risto Koivula
Vejas Koivula
Zemyna Koivula

Kuopio
Helvi Heinonen Tanski

Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistys ry:n vuosikokous
19.06.2006 klo 18.00 Helsingin Kirvesmiesten toimitiloissa osoite Mäkelänkatu 8 Helsinki.
Käsitellään sääntöjen mukaiset vuosikokousasiat.

Onko Suomen Työväenpuolue vastaus nykyiselle kovalle talous- jayhteiskuntapolitiikalle

Seminaari ja keskustelutilaisuus lauantaina 16.9.06 Helsingissä Hermannin kerholla, os. Hämeentie 67 klo 11.00.

Alkuvuodesta käynnistetty keskustelu mahdollisesta Suomen Työväenpuolueen organisoimisesta on herättänyt laajaa mielenkiintoa. Tällä hetkellä maassamme ei ole sellaista poliittista voimaa, joka uskottavasti esittäisi vastapainon nykyiselle uusoikeistolaiselle politiikalle. Tässä seminaarissa teemme yhteenvedon käydystä keskustelusta.

Tervetuloa keskustelemaan ja päättämään asioista:
Kansanvalta työryhmä

Aino on poissa

Toverimme Aino Hakulinen poistui keskuudestamme 14.4.06. Maaliskuussa Aino vietti 80-vuotispäiväänsä. Aino tuli aktiiviseen järjestötoimintaan heti 60- luvun alussa, kun perustettiin Hermannin naiset. Sen jälkeen hänet nähtiin kaikissa tilaisuuksissa, katutapahtumissa, myyjäisissä, kokouksissa yms. riennoissa. Hän teki järjestöissä perustyötä. Oma itsensä hän oli myydessään arpoja tai vaikkapa kerätessään rahaa solidaarisuustyöhön. Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston työhön Aino tuli mukaan alusta saakka. Näinä vuosina oli useita kampanjoita, joissa kerälsimme mm. kadulla kannattajakortteja joko puolueen perustamiseksi tai presidenttiehdokkaan asettamiseksi. Silloin olimme aina Ainon kanssa kadulla. Kun monet muut väsyivät, oli Aino aina valmis työhön. Suuri joukko järjestötovereita jää kaipaamaan ja muistelemaan ahkeraa toveriaan.

Ainon muistoa kunnioittaen
Hermannin naiset ry
Kommunistien Hermanni-Vallilan osasto ry
KTP:n Helsingin piiri ry

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN JA TILAUKSET
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Tuhopoltoilla tehdään politiikkaa

Perjantaina 5.5.06 illalla helsinkiläiset huomasivat paksun savun nousevan keskikaupungin suunnasta. Monet arvasivat jo ennen ylimääräistä uutislähetystä, että VR:n makasiinit olivat tulessa. Tuhopolttaja oli iskenyt. Media pyrki välittömästi yhdistämään tapahtuman vappuyönä makasiineilla tapahtuneeseen "prekariaatti" - yms. nuorison vappujuhlintaan. Yhteyttä tapahtumien välillä ei kuitenkaan ole löydetty.

Maanantai aamuna 29.5.06 vuorostaan sytytettiin tulipalo Porvoon vanhassa tuomiokirkossa. Niin makasiinit kuin Porvoon tuomiokirkkokin olivat historiallisesti ja kansallisesti hyvin arvokkaita kohteita.

Makasiinien tuhopolton rikollista luonnetta ei vähennä se, että rahamiespiirit olivat jo määränneet rakennukset pitkän "kädenväännön" jälkeen purettaviksi.

Tuhopolttoja on ollut aiemminkin. Natsien valtaannousun pahin este 30-luvun Saksassa oli kommunistinen puolue. 25.1.1933 kommunistit järjestivät Berliinissä Hitlerin valtaannousun estämiseksi mielenosoituksen, johon osallistui yli 130.000 osanottajaa. Helmikuun 28 p. 1933 sytytettiin tuleen Berliinin valtiopäivätalo. Tuhopoltosta, joka osoitettiin Göringin organisoimaksi syytettiin natsilehdistössä kommunisteja. Näin fasistit saivat "syyn" kohdistaa terrorinsa ensinnä kommunisteihin ja sittemmin myös sosialidemokraatteihin.

Kuuluisa tuhopoltto Suomessa tapahtui elokuussa 1940. Talvisodan jälkeen perustettu Suomen ja Neuvostoliiton rauhan ja ystävyyden seura, johon vuoden loppuun mennessä liittyi lähes 40.000 jäsentä, järjesti voimakasta sodanvastaista toimintaa. Seuran 8.8.40 Hakaniemen torilla järjestämässä suuressa sodanvastaisessa mielenosoituksessa sytytettiin tuleen torilla sijainneet suuret halkopinot. Myöhemmin ilmeni monia seikkoja, jotka osoittivat silloisen valtiollisen poliisin olleen tuhopolton organisoija. Ennen kuolemaansa "Saksan Villeksi" kutsuttu laitapuolen kulkija tunnusti poliisien palkanneen hänet sytyttämään halkopinon tuleen. Teosta kuitenkin syytettiin kommunisteja. Tätä käytettiin yhtenä tekosyynä myöhemmin joulukuussa tapahtuneeseen seuran lakkauttamiseen.

Porvoon tuomiokirkon tai VR:n makasiinien polton taustalla ei tietenkään ole Berliinin valtiopäivätalon tai Hakaniemen halkopinojen kaltaista yhteistä nimittäjää, mutta yhteismitallisuutta niille kyllä löytyy. Meidän yhteiskuntajärjestyksemme on synnyttänyt sosiaalisen turvattomuuden, työttömyyden ja näköalattomuuden tilan, joka helposti johtaa epätoivoisiin tekoihin. Kyse on yhteiskunnan sairaudesta, jota hallitseva eliitti ei kykene korjaamaan. Mutta välittömästi tällaiset tapahtumat kelpaavat yhteiskunnan valtaapitäville aiheiksi "turvatoimien", urkinnan ja voimankäytön tehostamiseen. Suurennuslasin alle asetetaan ne, jotka organisoivat toimintaa sen puolesta, että nykymenoon saataisiin muutos.

Ei ole todistettu keisari Neronkaan sytyttäneen Rooman paloa v. 64, mutta siitä kuitenkin saatiin aihe kristittyjen vainoihin. On syytä pitää mielessä, että yhteiskuntamme on sairas.

HM/Kä

DSL:n liittovaltuusto kokoontui

Vuoden kansalaisvaikuttaja Kalle Kuittinen (kuva Leo Partanen)

Demokraattinen sivistysliitto piti liittovaltuustonsa kokouksen 27.5.06 Helsingissä. Kokouksessa Kansan äänen julkaisujärjestöjä edusti Kalevi Wahrman.

KUPRUa ei tarvita

Demokraattisen sivistysliiton liittovaltuuston mielestä valmistelussa olevan kunta- ja palvelurakenneuudistus (kupru) uhkaa kulttuurin, sivistys- ja opetustoimen toimintaedellytyksiä.

Uudistuksen valmistelijat puhuvat avoimesti, että opetus- ja sivistystoimesta "vapautuvia resursseja" tarvitaan muiden palvelujen tuottamiseen. Kuitenkin jo nyt koulutoimi on ahdingossa; ei ole riittävästi opetushenkilökuntaa, luokkakoot ovat kestämättömän suuria, erityis- ja tukiopetus on supistettu olemattomiin. Kirjastotoimi ja muut kulttuuripalvelut ovat useissa kunnissa ajettu minimaalliselle tasolla eivätkä kokemukset tilaaja-tuottaja mallista kulttuurin alalla ole osoittautuneet hyviksi.

Kunta- ja palvelurakenneuudistuksen perimmäinen tavoite – julkisten palveluiden kilpailuttaminen ja yksityistäminen – ei yksinkertaisesti sovi sivistys-, kulttuuri- ja opetustoimintaan. Niinpä koko hankkeesta on luovuttava.

Kansalaisvaikuttaja 2006

Demokraattisen sivistysliiton liittovaltuusto nimesi **Kalle Kuittisen** vuoden kansalaisvaikuttajaksi. Nimityksellä liittovaltuusto haluaa kiinnittää huomion siihen merkittävään panokseen kansansivistystyölle, jonka Kalle on antanut.

Tänä keväänä tuli 60 vuotta siitä, kun Kalle aloitti uransa Kemin opintojärjestön työntekijänä. Pitkän uransa aikana hän on toiminut kaikissa työväenliikkeen sivistysliitoissa, ensiksi TSL:ssa, sitten hän ollut perustamassa KSL:oa ja DSL:oa. Edelleen Kalle on Demokraattisen Sivistysliiton liittotoimikunnan jäsen.

Kalle Kuittisen toiminnassa on aivan erityisellä paikalla ollut työväenliikkeen historia ja sen tutkiminen. Niinpä hän onkin arkistojen tuttu asiakas. Historian ohella Kallen sydäntä lähellä on työväen kulttuuri koko kirjossaan. Kiinan ja venäjän kielten taitajana Kalle on voinut toimia näiden maiden olojen, kulttuurin ja tapahtuminen kertojana ja välittäjänä.

Nimeämällä Kalle Kuittisen vuoden kansalaisvaikuttajaksi DSL:n liittovaltuusto haluaa korostaa järjestöllisen sivistystyön merkitystä ja asemaa myös nykymaailmassa. Samalla toivomme, että Kalle jaksaa vielä olla antamassa neuvojaan ja välittämässä kokemuksiaan tämän päivän järjestöjen opintovastaaville ja muille sivistystyöntekijöille.

"Eteenpäin sivistyksen voimalla" toteaa Kalle Kuittinen!

Putin puheessaan venäläisille: Yhdysvaltain ja Venäjän välinen jännitys lisääntyy

New York, 22.5. (WSWS) - - Venäjän presidentti Vladimir Putin piti toisen maailmansodan päättymisen 61. vuosipäivän vieton yhteydessä 10.5.2006 Moskovasa venäläisille osoitetun puheen, jossa hän toi esille kylmän sodan faktisen jatkumisen ja Yhdysvaltain ja Venäjän välisen jännityksen lisääntymisen.

"Toveri Susi tietää, kenet syö. Hän syö kenet haluaa eikä kuuntele muiden mielipiteitä. Eikä hän selvästikään aio kuunnella ketään vastaisuudessakaan", sanoi Putin puheessaan, jonka kohde ei jäänyt kenellekään epäselväksi. Putin viittasi tällä tavoin puheessaan ensimmäistä kertaa selväsanaisesti Yhdysvaltain mielettömään maailmanvalloituspolitiikkaan ja sen käynnistämiin ja meneillään oleviin järjettömiin sotiin.

Putin otti esille myös Yhdysvaltain tekopyhät ihmisoikeusasettamukset. "Yhdysvaltain paatokselliset puheet ihmisoikeuksista ja demokratiasta ovat joutuneet lokaan samalla kun Yhdysvaltain oma etu vaatii juuri näiden pyhiksi julistettuen arvojen rikkomista".

Putin totesi, että ns. kylmä sota ei ole ohitse. Päinvastoin. Asevarustelu kiihtyy. "Mitä voimakkaammat asevoimat meillä on, sitä vähemmän painetta maahamme kohdistuu." sanoi Putin. "Haluaisimme suunnata taloudelliset voimavaramme rauhanomaiseen rakentamiseen, mutta joudumme pakon edessä kiinnittämään yhä suurempaa huomiota asevoimiemme kehittämiseen".

Putin viittasi myös Yhdysvaltain presidentti George W. Bushin ja varapresidentti Dick Cheneyn useisiin viimeaikaisiin lausuntoihin, joissa on röyhkeällä ja sivistymättömällä tavalla puututtu Venäjän sisäisiin asioihin. "Nuo lausunnot ovat sisältäneet suoranaista uhkailua."

Yhdysvallat ei ulkopolitiikassaan tunne muita keinoja kuin voiman ja väkivallan käytön, totesi Putin puheessaan.

WSWS / Patrick Richter / KOMINFORM (tiivistelmä)

Chavez: Sosialismi on ainoa tie barbarismin voittamiseksi

Lontoo, 14.5. (GRANMA) — Venezuelan presidentti Hugo Chavez sanoi sunnuntaina Lontoossa, että sosialismi on ainoa tie barbarismin voittamiseksi ja sen kohtalokkaan suunnan muuttamiseksi, joka on viime vuosisatojen aikana aiheuttanut ihmiskunnalle suuria kärsimyksiä.

Chavez puhui Pohjois-Lontoossa sijaitsevassa Camden Centerissä tilaisuudessa, jossa oli läsnä englantilaisia julkisuuden henkilöitä ja Venezuelan nykyistä hallitusta tukevia ryhmittymiä.

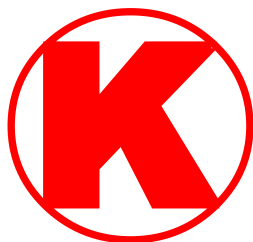
"Ottakaamme pääaiheeksi sosialismi, keskustelkaamme siitä. Uskon, että sosialismien taannoiset epäonnistumiset johtuivat talouden virheellisistä analyyseistä. Tällä vuosisadalla sosialismin tulee vakiinnuttaa toimivat käytännön sovellukset, jossa ihmisen asema on vakaasti turvattu", korosti Chavez.

"Tällä hetkellä globaalit haasteet lähtevät kansanmurhista ja moraalittomasta, sairaasta ja korruptoituneesta eliitistä, joka saa keskeisen käyttövoimansa Yhdysvalloista eikä tällä maailman valtaamiseen tähtäävällä mielettömyydellä näytä olevan mitään rajoja", sanoi Chavez.

Chavez viittasi Yhdysvaltain aikeisiin hyökätä Iraniin. "Tämän järjettömän hyökkäyksen seurauksena mm. öljyn barrelihinta nousisi nopeasti yli sadan dollarin", mikä merkitsisi kaikkein suurinta vahinkoa Yhdysvalloille itselleen, totesi Chavez.

Chavez nimitti Yhdysvaltain nykyistä presidenttiä murhaajaksi ja syylliseksi kansanmurhiin. Niin sanotussa taistelussaan terrorismia vastaan Yhdysvallat on nykyisin itse maailman suurin terroristi, sanoi Chavez ja viittasi esimerkin vuoksi CIA-agentti Louis Posada Carrilesin suorittamaan kuubalaisen matkustajalentokoneen räjäyttämiseen kaksikymmentä vuotta sitten.

GRANMA / KOMINFORM

Kansanääni

Nro 4/06
Syyskuu - Lokakuu 2006

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero 1,70 €
5. vuosikerta

Vain voitot kasvavat !

Talousarviossaan hallitus lupaili 80 miljoonan naurettavaa köyhyyspakettia. Sanomatta jäi, että sekin voi kadota kuntien toimeentulotukien supistuksiin. Opiskelijat jätettiin nuolemaan näppejään. Talousarvion loppusumma ei 15 vuodessa ole juuri kasvanut. Sitä vastoin tulojen (palkat, sosiaaliturva, julkinen talous) osuus tulopotista on laskenut 15 vuodessa 25 miljardia €. Samalla summalla kasvoivat pääomapiirien voitot. Jaettavaa kyllä riittäisi. Kuva edellisestä opiskelijain opintotukimielenosoituksesta.

Katso sivut 2, 3, 4 ja 8

Työpaikat turvattava ja maa pidettävä asuttuna

EU:n Vastainen kansanrintama kampanjoi 19.8.06 Haminan torilla. Keskusteluissa nousi esiin huoli työpaikkojen säilymisestä. Kaikille oli selvinnyt se, että nykyisellä suuntauksella emme kykene pitämään työpaikkoja maassamme. Sama pätee maatalouteemme. Tilat kuolevat ja väki joutuu siirtymään asutuskeskuksiin. Vaatimus on, että maan johto on otettava omiin käsiin.

Katso sivu 16

Israel saatava kansainväliseen sotaoikeuteen

Kenellekään ei ole epäselvää se, että hyökätessään yhteistuumin Libanoniin USA ja Israel syyllistyivät sotarikokseen. Israelin rikos on sitäkin raskaampi, kun se tietoisesti murhasi neljä YK:n sotilastarkkailijaa, etteivät nämä pääsisi todistamaan Israelin sotarikoksista. Rauhanpuolustajat ja kansalaisaktivistit eri puolilla maailmaa ovat jyrkästi tuominneet Israelin ja USA:n toimet.

Katso pääkirjoitus ja sivu 10

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki elokuu 2006

USA ja Israel eivät halua tielleen YK:ta

USA:n ja Israelin politiikat ovat kuin samasta puusta. Kumpikin ”herran valittu kansa” haluaa toimia maailmassa aivan kuten tahtovat. Tässä on tullut monesti esteeksi Yhdistyneet kansakunnat. YK:n vahvuus tai heikkous on aina yhteydessä maailmassa vallitsevaan poliittiseen tilanteeseen. YK:n nykyisestä heikkoudesta ei järjestöä itseään voi syyttää. Voimakkaimmillaan YK oli 1940-80-luvuilla, jolloin Neuvostoliitto, muut sosialistiset maat ja sitoutumattomien maiden järjestö saivat YK:ssa niin suuren sananvallan, että USA uhkasi vetää siltä kaiken rahoituksensa pois.

Nyt USA käyttää YK:ta hyväkseen vain silloin, kun se sopii sen omiin pyrkimyksiin. USA:n ja Israelin suhde YK:hon on tullut traagisesti esiin Libanonin sodassa. Reserviläisliiton varapuheenjohtaja **Osmo Suominen** otti asiaan terävästi kantaa. Hän pitää Israelin iskua YK:n tarkkailuasemaan, jossa 4 tarkkailijaa sai surmansa – mukana yksi suomalainen – täysin tahallisena. Perusteluksi hän mainitsi, että YK:n pääsihteeri Kofi Annan oli ollut yhteydessä aseman uhanalaisesta asemasta samana päivänä Israelin pääministeriin, YK:n Etelä-Libanonin joukkojen komentaja oli ollut toistuvasti yhteydessä Israelin yhteysupseerien kanssa ja YK:n tarkkailuasema oli ollut alueella pitkään, joten sen paikka tunnettiin tarkoin. Siitä huolimatta Israelin armeijan helikopterilentäjä ampui siihen täysosuman tunnetuin seurauksin.

Suominen toteaa, ”että Israelin asevoimat ovat Yhdysvaltain jälkeen maailman moderneimmat, eräiden mukaan joissakin asioissa jopa Yhdysvaltoja edellä. Niinpä on käytännössä poissuljettua, että isku YK:n tarkkailuasemaan oli vahinko. Näyttää siltä, että Israel tappoi aseettomat YK:n tarkkailijat rikollisesti tahallaan”.

Todennäköisesti operaatio oli USA:n ja Israelin yhteisesti suunnittelema ja sen tarkoituksena oli varoittaa YK:ta, ettei sen sovi tulla heidän tielleen Libanonissa tai muuallakaan maailmassa ”tarkkailemaan”, minkälaisia sotarikoksia ne mahdollisesti tekevät esim. siviilien suhteen.

Suomen poliittinen johto reagoi hyvin vaimeasti Israelin tekemään rikolliseen iskuun. Selityksiä kyllä pyydettiin, mutta Israelin toimintaa ei tuomittu, ei vaadittu minkäänlaisia rangaistuksia, kuten kauppasaartoa israelilaisille tuotteille. Tosiasiassa Suomen olisi tullut vaatia Israelia tuomittavaksi törkeästä sotarikoksesta kansainvälisessä rikostuomioistuimessa.

Nyt Libanoniin ollaan keräämässä YK:n ja EU:n yhteistoimin 15.000 sotilaan armeijaa tukemaan rauhaa yhdessä Libanonin armeijan kanssa. Mutta, kuten Suominen sanoi:” Keskusteluissa ei ole juurikaan pohdittu sitä, kunnioittaako Israel pidemmän päälle näidenkään YK:n lipun alla toimivien joukkojen koskemattomuutta. Nykyäänhän se näyttää katsovan oikeudekseen toimia alueella täysin pidäkkeettä ja kansainvälisen oikeuden sääntöjä kunnioittamatta. Muuta johtopäätöstä tarkkailuasemaan tehdystä iskusta on lähes mahdoton tehdä. Mikäli emme tähän kysymykseen saa yksiselitteistä vastausta, kannattaisi joukot pitää kotona”.

Kuinka pienestä osataankin tehdä suuri

Hallitus sai budjettinsa valmiiksi ja eduskunnalle esitettäväksi keskiviikkona 23. elokuuta. Helsingin Sanomat uutisoi kissankokoisin kirjaimin: ”Hallitus esittää köyhille 80 miljoonan apupakettia”. Uutisen kirjasinkoon perusteella annettiin ymmärtää, että kyseessä oli tosi merkittävä ja iso pienituloisimmille osoitettu apupaketti. Myös pääministeri Vanhanen ja valtiovarainministeri Heinäluoma säteilivät tyytyväisyyttä budjettiin ja köyhyyspakettiin. Tosin koko köyhyyspaketti saattaa olla plus miinus nolla, jos sen anti katoaa kokonaan kuntien maksaman toimeentulotuen supistumiseen!?

Kuinka suuri tuo köyhyyspaketti sitten todellisuudessa on, jos se oikeasti on olemassa? Jos se jaettaisiin tasaisesti kaikkien Suomen kansalaisten kesken, siitä riittäisi kokonaista 16 euroa vuodessa jokaiselle. Jos oletetaan, että se jaettaisiin tasaisesti vain köyhimmälle 10%:lle koko kansasta, silloin apua tulisi 160 euroa vuodessa. Kuukautta kohden se tekee lisää tuloa avunsaajalle n. 13,40 euroa. Kyllä tällä suurella avustuksella köyhän pitäisikin jo hallituksen mielestä pärjätä.

Köyhyyspaketti on siis naurettava. Se tulee viimeistään selväksi, kun sitä verrataan muutamiin muihin lukuihin. Budjetti ei vahingossakaan ota rahaa sieltä mistä sitä pitäisi ottaa, kapitalisteilta ja ulkomaille investoivilta yrityksiltä. Viime vuonna pääomia siirtyi Suomesta pois lähes 30 mrd. euroa, se on n. 75% esitetyn budjetin loppusummasta! 28 suurinta pörssiyritystä jakoivat vuonna 2005 osakkailleen ennätykselliset 6,9 mrd. euron osingot, siis miljoonissa ilmaistuna 6900 miljoonaa euroa. Muutamille harvoille omistajille jaettiin siis 86-kertaisesti se raha, mitä nyt ehkä jaetaan puolelle miljoonalle kaikkein köyhimmistä. Yksinomaan Fortumin toimitusjohtajan Mikael Liliuksen optiot olivat 12 miljoonaa, joka on reilut kuudesosa köyhyyspaketin suuruudesta.

Myöskään Suomen ennätyksellinen taloudellinen tila ei vaikuttanut köyhyyspakettiin. Aivan budjettiriihen kynnyksellä uutisoitiin, että valtiolle on tulossa ylimääräistä verorahaa 4-5 miljardia. Ainakaan köyhyyspaketissa tuo lisäraha ei näkynyt.

Heinäluoman budjetti on EU:n määrittelemien kehyksien mukainen, eli mahdollisimman pieni. Sen loppusumma on 40,5 miljardia euroa. Vuonna 1991, kun vielä elettiin markkojen aikaa, valtion budjetin loppusumma oli 220 mrd. markkaa, euroissa 36,6 mrd. euroa. Budjettiin on siis saatu lisää 15 vuoden aikana n. 4 mrd. euroa, eli valtion budjetti on kasvanut tänä samana aikana 10%:lla samaan aikaan kun kansantalous on kasvanut 160-170%.

Kaikki tämä kertoo karulla tavalla sen, ettei hallitus ota kantaakseen vanhusten ja muun hoitoalan vakavaa kriisiä, eikä se satsaa työttömyyden poistamiseen vaikka lupaakin 30 miljoonaa euroa tukea sellaisille paikkakunnille, jotka kärsivät äkillisistä irtisanomisista kuten Kuusankoski muutama kuukausi sitten. Hampaattomuus koskee myös kaikkia eduskuntapuolueita, myös oppositiopuolueita. Mikään niistä ei uskalla käydä kapitalistien kukkarolla. Vasemmistoliittokin esitti budjettineuvotteluissa täysin hampaattomana vain joitakin verohelpotuksia pienituloisille. Tosin budjettiesityksen jälkeen Vasemmistoliiton aivorakkuloissakin sentään heräsi, kun se vaati miljardin euron köyhyyspakettia seuraavalle eduskuntakaudelle ja uhkasi tehdä eläkeläisten asemasta välikysymyksen. Demareiden Heinäluoma kuvaili köyhyyspakettia juuri sinä politiikkana, jota hän ajaa, eli ”pari piirua ihmisen suuntaan”. Heinäluomalle pitää sanoa, ettei tässä pari pirua riitä mihinkään, nyt tarvittaisiin vähintään 90 astetta vasemmalle.

Budjettineuvottelujen kuluessa hallitus painiskeli mm. kuntauudistuksen ja maataloustukien kimpussa. Heinäluoman mallina tunnettu kuntaverouudistus siirtää verotuksen painopistettä valtiolta kunnille. Kunnat saavat tämän mukaan 200 miljoonaa euroa lisää verotuloja, mutta tämäkin raha otetaan kuntalaisilta vähentämällä kunnallisverotuksessa tehtävää ansiotulovähennystä. Lisäksi budjetissa on rahaa 55 miljoonaa osoitettuna kuntien yhdistymisavustuksiin.

Maaseuturahojen osalta hallitus pääsi myös jo aikaisemmin sopimukseen. EU-tukien pieneneminen aiheuttaa tukiin 85 miljoonan euron loven. Hallitus sopi, että tukea maksetaan kansallisena tukena 50 miljoonaa euroa. Erotuksen 35 miljoonaa hallitus sanoo saavansa kokoon käyttämättä jääneistä ympäristötuista.

Budjetin aivan keskeinen kiistanaihe on myös ollut työvoiman liikkumisen edistäminen. Työvoiman liikkuvuutta edistetään nostamalla matkakulujen vähennyksen enimmäismäärä 4700 eurosta 7000 euroon. Lisäksi hallitus esittää työn perässä muuttaville työttömille harkinnanvaraista 700 euron muuttoavustusta. Tästä on esitetty aiheellinen epäilys, että aikooko hallitus todella saada kaikki suomalaiset ahdettua Helsinki – Turku – Tampere – kolmioon ja autioittaa lopullisesti maaseudun. Toisaalta on esitetty, ettei kukaan lähde muuttamaan pelkän pätkätyön perään.

Eläkeläiset jätettiin jälleen nuolemaan näppejään. He saavat kyllä pieniä korotuksia hoito- ja asumistukeen ja sotaveteraaneille tuetaan kylpylälomia, mutta itse kansaneläkkeen korotukseen ei herunut sentin senttiä.

Myös opiskelijat ovat vihaisia. Heidän opintotukeaan ei ole tarkastettu 14 vuoteen ja nyt budjettiesitys päinvastoin leikkaa opintotukea entisestään 7,8 miljoonalla eurolla. Hallitus ilmeisesti aikoo luoda maahan hyvinkoulutettua halpatyövoimaa kapitalistien tarpeisiin. SYL:n mielenosoituksesta ja kannanotosta opintotukeen lehdessämme on enemmän sivulla 5. No onneksi budjetti voi vielä muuttua eduskuntakäsittelyssä jonkin verran.

Olihan budjetissa tietysti joitakin parannuksiakin. Esim. parturi-kampaamojen ja korjauspajojen arvonlisäveroa alennetaan, äitiyspäivärahaa ja isille maksettavaa vanhempainrahaa korotetaan, yksinhuoltajien lasten elatustukea nostetaan noin kuudella eurolla kuukaudessa, kehitysvammaisten päivätoimintaa laajennetaan, Kemijärven yöjunaliikenteen jatkolle hallitus lupasi 450.000 euroa sillä ehdolla, että Lapin liitto osallistuu kuluihin 50.000 eurolla. Joensuun yöjuna sensijaan saa jäädä tallille yöksi seisomaan.

Kaiken kaikkiaan kapitalistit ovat jälleen saamassa sellaisen budjetin, joka ei heidän etuihinsa puutu. Sen kunniaksi he varmaankin aukaisevat kuohuviinipullon ja juovat lasin pari kuplivaa.

Reijo Katajaranta

Tarvitaanko Suomessa Työväenpuoluetta

Oli Suomessa muutokseen pyrkiviä puolueita tai järjestöjä kuinka paljon tahansa, kuitenkin niin kauan kuin niiden voimia ei haluta tai osata yhdistää, mitään todella kansan eduille rakentuvaa ei saada aikaan.

Esko Ahon, Paavo Lipposen ja Matti Vanhasen hallitusten toimesta Suomi on sidottu yhä tiukemmin globalisaatiokehitykseen. Työttömyys on suuri ongelma. Pätkätyöt ja niiden myötä epävarmuus toimeentulosta lisääntyvät. Tuloerot kasvavat. Sosiaali- ja työttömyysturvaa ajetaan alas. Maaseutu autioituu ja luonnon tila heikkenee. Vapaakaupan ehdot on laadittu suurvaltoja ja suuryrityksiä hyödyttämään.

Pääoman valta on lujittunut: se vaatii jättivoittojen kasvua. Kansantalouden tulonjakoa on muutettu radikaalisti voittojen hyväksi; on heikennetty yleisiä työehtoja, palkkoja ja työllisyyttä, on synnytetty joukkotyöttömyys. Sosiaaliturvan ja hyvinvointipalvelujen leikkaukset on kanavoitu suuryritysten harvalukuisen omistajajoukon hyväksi. Uusliberalistiseen talous- ja yhteiskuntapolitiikkaan on Suomessa sidottu kaikki eduskuntapuolueet. EU:ssa ne tinkimättömästi toteuttavat pääoman vaatimukset kansallisista eduista piittaamatta. Palkkatyöläisten kannalta vanhojen puolueiden suhteen muutosta parempaan ei ole näköpiirissä.

”Työväenpuolueet”, SDP ja Vasemmistoliitto, ovat mukautuneet tähän kovaan EU-politiikkaan. Miljoonat ihmiset eri puolilla maailmaa kamppailevat vapautuakseen ylikansallisen rahavallan ja vapaakaupan ikeestä. Olemme osa tuota kamppailua. EU yhdessä OECD:n, WTO:n, Maailmanpankin ja Kansainvälisen valuuttarahaston kanssa ajaa ihmisten hädästä ja luonnon tuhosta piittaamatta rikkaimpien etuja. Tuloerot meillä Suomessa ja maailmassa vain kasvavat.

Poliitikkojen puhe siitä, että vaihtoehtoja ei ole, on hämäystä. Sillä halutaan alistaa suomalaiset. Vaihtoehtoja on. Se nähdään monissa maissa, joissa ihmiset ovat ottaneet päätöksenteon käsiinsä.

Muutokset tuulet alkavat puhaltaa

Italiassa ja Ranskassa kaadettiin hallituksen yritykset heikentää työväen irtisanomissuojaa.

Nepalin katumielenosoituksien tuloksena kuningas joutui palauttamaan parlamentin vallan. Venezuelassa ja muualla Etelä- ja Keski-Amerikassa on noussut kansanliikkeitä ja kansallista päätösvaltaa tukevia ja yhdysvaltalaisen pääoman valtaa rajoittavia hallituksia. USA:ssa esiintyy arvioita, että hyökkäyssodat Irakissa ja Pakistanissa on jo hävitty ja vastustetaan uuden öljysodan aloittamista Irania vastaan.

Muun muassa maataloustuote-, palvelu- ja teollisuustuotteiden kaupan globaaleista ehdoista käytävien WTO-neuvottelut päätyivät umpikujaan heinäkuussa ja ne on keskeytetty toistaiseksi – joidenkin arvioiden mukaan pitkäksi aikaa.

Tämän päivän tilanteessa on yhtymäkohtia 100 vuoden takaisiin aikoihin

Tuolloin 100 vuotta sitten syntyi taajamissa työväenliike ja maaseudulla alkiolainen liike ajamaan siinä ajassa täysin utopistisilta tuntuvia tavoitteita, jotka vuosikymmenien saatossa saavutettiin.

Koska eduskuntapuolueet ovat asettuneet tukemaan markkinavoimia, on välttämätöntä kerätä laajat kansankerrokset yhteiseen taisteluun. Erityisesti 15 viime vuoden kokemus osoittaa, että voimat, jotka pyrkivät hakemaan yhteiskuntapolitiikan muutosta, eivät irrallisina ryhmäkuntina kykene vahvistamaan asemiaan.

Mitä meidän tulee tehdä luodaksemme sellaisen muutokseen kykenevän poliittisen voiman, jonka kansa hyväksyy? Uusoikeistolaista, EU- ja NATO- suuntausta vastaan tulee kehittää voimakas demokraattinen rintama. Kokemus osoittaa, että yhteiskuntakehityksen vaiheessa, jossa valta on päämäärä, tulee olla suurporvariston saattaminen demokraattiseen valvontaan. On kyettävä herättämään koko kansa eri ryhmien keskinäisistä näkemyseroista huolimatta. Meillä ei tällä hetkellä ole laajaa palkansaajaväestön kannatusta nauttivaa työväenjärjestöä/puoluetta, joka suuntautuisi yhteiskunnan demokratisoimiseen.

Yhteisrintamapuolueen tarve

On herännyt ajatus, että tulee luoda rintamapuolue, joka ottaa tehtäväkseen uusoikeistolaisuuden murtamisen. Sen ohjelman tulee olla konkreettinen, jotta kaikki todellista muutosta haluavat voimat mahtuvat sen sisään. Erilaiset järjestöt voisivat olla sen järjestöjäseniä. Sen rakentamisessa tulee hyödyntää SKDL:n parhaita perinteitä ja kokemuksia. Onkin nostettu kysymys, voisiko esimerkiksi Suomen Työväenpuolueesta tulla vaihtoehto pääoman puolueille - Vasemmistoliitolle, SDP:lle, kepulle, vihreille ja kokoomukselle? Pääkysymyksiä ovat sotilaallinen liittoutumattomuus, valtiollinen itsenäisyys, ympäristönsuojelu sekä oikeudenmukainen tulonjako ja peruspalvelut. Näistä lähtökohdista on mahdollista rakentaa yhteistyötä myös tulevia eduskuntavaaleja varten.

Vaihtoehtoväki rp. haluaa antaa täyden tukensa rintamalle ja luovuttaa sille puoluestatuksensa, jotta voimme joukolla osallistua kevään 2007 eduskuntavaaleihin.

Yhteisrintamapuolueen järjestäytymisen pääperiaatteet

1. Haluamme kaikin tavoin edistää sellaisia rakenteita ja käytäntöjä, jotka ottavat huomioon jäsenten ideat ja mielipiteet. Aate- ja arvokeskustelu varmistetaan mm. väentapaamisin ja jäsenäänestyksin.

2. Pyrimme rakentamaan jäsenkuntaan nojaavaan puolueen, jossa toiminta järjestetään vapaaehtoisen työn varaan.

3. Päättävien elinten kierrätyksellä tulee varmistaa, että tehtävät eivät kasaudu samoille henkilöille.

4. Takaamme puolueen eri järjestöille laajan itsenäisyyden.

5. Turvaamme puolueen sisäisen kritiikin, sananvapauden ja itsenäisen päätöksenteon.

Kutsumme Sinut ’Onko Suomen Työväenpuolue vastaus nykyiselle kovalle talous- ja yhteiskuntapolitiikalle-seminaariin la 16.9.06. Kts. Ilmoitus tässä lehdessä.

Juhani Tanski

Ei auta loitsu eikä rukous

Jokaisen tuntemassa hokemassa sanotaan, että siitä puhe mistä puute. Bisneksessä ja politiikassa herrat, joilla on rahaa kuin epäjumalan paskaa, itkevät kilvan ettei ole rahaa. Porukalle jaellaan potkuja harva se päivä ja poliitikot kilpailevat säästämisessä kaikessa mahdollisessa ja mahdottomassa.

Eivät herrat turhaan itke. Tippa linssissä voi kaikessa rauhassa luoda lunta tupaan ja jäitä porstuaan. Heitä kansan enemmistön pahoinvointi ei hytkäytä sinne eikä tänne. sillä tilastonikkarit saavat mustan näyttämään valkoiselta. Niihin kansa uskoo, säälii ja antaa herroille armon oikeudesta.

❑ ❑ ❑

Tänään perjantain 18. elokuuta radio välitti kaikille tiedoksi, että säännöllisen työajan keskipalkka on nyt 2500 euroa kuukaudessa. Miehillä on enemmän, naisilla vähemmän. Uutinen ei ole tosi. Tuskin monikaan pani merkille, että siinä puhuttiin vain jonkun tai joidenkin säännöllisestä työajasta. Jokaiselle kuulijalle taisi jäädä mieleen vain 2500, joka olisi kohtuullinen 30 000 euron vuosipalkka.

Viimeisen verotilaston mukaan palkansaajista 57 % oli alle 25 000 euron veroluokissa. Heillä korkein mahdollinen palkka oli 2083 euroa, mutta koko joukon keskipalkka oli 940 euroa kuukaudessa. Jos näiden ylin mahdollinen palkka olisi noussut em. uutisen mukaan, olisi korotus ollut 20 % ja koko porukalle 166 %! Palkansaajista 23 % oli veroluokissa 25000-34999 euroa. Heillä keskipalkka oli 2244 euroa. Jos he saivat nyt uutisen mukaisen palkan, korotus olisi ollut yli 11 %, eikä uutisen pari prosenttia!

Tästä näkyy, että 80 % palkansaajista ei päässyt edes näköetäisyydelle 2500 euron keskimääräistä kuukausipalkkaa. Tilastokeskuksen uutinen oli pelkkää propagandaa, uutisankka.

❑ ❑ ❑

Tilastokeskuksella on tänä vuonna ollut hankala vuosi. Se on joutunut muuttelemaan kymmenen vuoden tilastoja oikein väellä ja voimalla.

Ongelma syntyi siitä, että vuoden 2005 tuotanto kasvoi edellisestä vuodesta 2,9 %, mutta bkt 4,3 %. Bkt kasvoi pääasiassa sen vuoksi, että viimevuonna syötiin edellisen vuoden varastoja. Ne supistuivat. Kasvun pulma ratkesi, kun vanhoihin lukuihin suhtauduttiin luovasti. Vanhoja lukuja korottamalla bkt kasvu laski yhtä suureksi kuin tuotannon kasvu. Kun työvoimatutkimuksella hankitut työtunnit lisääntyivät 0,8 %, niin työn tuottavuus supistui 3,3 prosentista 2,1 prosenttiin. Näin tilastot saatiin poliittisesti siedettäviksi. Oikeasti tuotanto kuitenkin kasvoi 2,9, haamutunneilla oikaistut työtunnit 0,1 ja työn tuottavuus 2,8 prosenttia.

Bkt:stä laskettu tuottavuus oli neljännestä pienempi kuin tuotannosta laskettu. Viimeisen 25 vuoden aikana se oli keskimäärin kolmannesta pienempi. Asia on merkittävä, kun bkt:n tuottavuutta käytetään palkankorotusten ylärajana.

❑ ❑ ❑

Kohta iät ja ajat on hoetettu, että pitää tehdä töitä, sillä muuten ei ole jaettavaa. Onhan se niinkin, mutta nykymaailmassa syntyy rutkasti jaettavaa entistä vähemmällä työllä. Viisitoista vuotta sitten töitä tehtiin kymmenen prosenttia enemmän kuin viimevuonna. Kuitenkin jaettava määrä oli asukasta kohti 14 112 euroa (73,5 %) ja arvonlisäyksenä 10 881 euroa (71,8 %) suurempi. Tämän verran, vauvasta vaariin, meidän itse kunkin taloudellisen hyvinvoinnin olisi pitänyt parantua. Mutta ei, tosin kävi.

Hallituspuolueet ja työmarkkinajärjestöt ovat pitäneet huolen, että vain kapitalistien hyvinvointi on parantunut. Muista ei välitetty pätkän vertaa. Viidessätoista vuodessa tulonjakoa on muutettu kovalla kädellä. Nyt kapitalistien voitossa on ylimääräistä 25,6 miljardia euroa (64,0 %). Sen hyväksi jokaisen oli uhrauduttava. Julkinen talous menetti 14,2 miljardia euroa (19,3 %), palkoista otettiin 10,8 miljardia euroa (25,3 %) ja sosiaaliturvasta 0,6 miljardia euroa (3,5 %). Asiallisesti sosiaaliturvan osuus on suurempi, sillä uusia eläkkeensaajia tuli 177 000.

❑ ❑ ❑

Sen, että kapitalistien voitot ovat kasvaneet aivan sikamaisesti, voisi vielä nielaista, jos voitot olisi sijoitettu tulevaisuutemme hyväksi. Mutta ei. Rahat on viety pois maasta. Jopa niin tarkkaan, että tuotannon välineiden määrä on supistunut. Jo nyt ulkomailla on suomalaisia pääomia enemmän kuin kotimaassa olevien tuotannon välineiden arvo. Pääomien maastaviennin seurauksena omavaraisuus on romahtanut 53,0 prosentista 16,3 prosenttiin. Se on 69,2 prosenttia!

Suomessa on pelattu raakaa ja uhkarohkeaa peliä. Maa on tehty täysin riippuvaiseksi ulkomaailmasta. Siihen meidät on sidottu käsistä ja jaloista. Ylin budjetti-, lainsäädäntö- ja tuomiovalta on luovutettu EU:lle. Vapaakauppa on ajanut tuotannon omavaraisuuden alas. Yhdessä ne ovat kutistaneet itsemääräämisoikeuden olemattomiin.

Tulevissa eduskuntavaaleissa sinä ja minä olemme paljon vartijoina. Silloin ratkaistaan, menevätkö rahat surman suuhun, vai kansalle se mikä kansalle kuuluu. Jos jatkossakin seisomme tumput suorina ja pällistelemme maailmaa hämmästyksestä silmät suurina näkemättä mitä on tapahtunut ja on tapahtumassa, niin vanha vihtahousu, itse piru meidät perii. Meitä ei auta loitsu ei rukous, meitä voi auttaa vain se, että sinä ja minä panemme asiat oikealle tolalle, kokonaan uuteen uskoon.

Kai Kontturi

Ennen oli KOP

Liukkaan suuren rahan 2000-luku

Pekka Tiainen

Wasastjärna, Ehnrooth, Honkajuuri, Virkkunen …

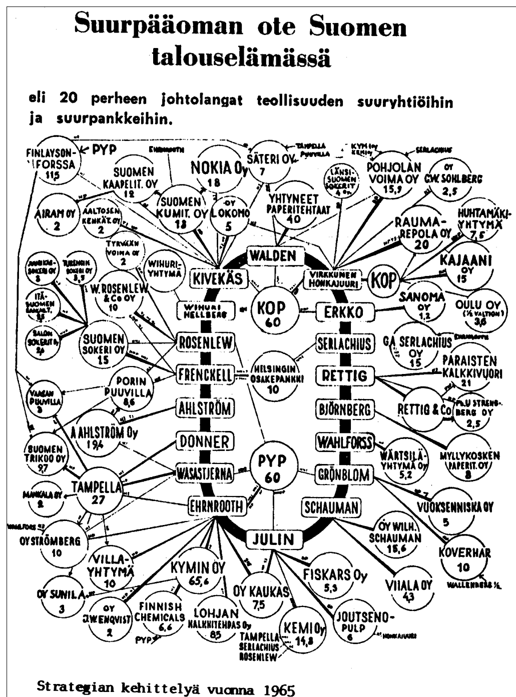
Ennen oli KOP, SYP, OKO ja säästöpankkiryhmä. Yrjö Enne selvitti toisen maailman sodan jälkeen, miten KOP:n ja SYP:n ympärille muodostui finanssipääoman ryhmittymät. KOP:n sanottiin olevan saksalaissuuntautunut ja SYP:n pohjoismaalaisittain suuntautunut. Enne osoitti, miten yritykset jakaantuivat näihin leireihin ja OKO-leiriin. Esimerkiksi Rauma-Repola ja Pohjola olivat KOP:n leirissä, Wärtsilä ja Sampo-vakuusyhtiö puolestaan SYP:n. Työtä jatkoi Timo Koste. Enne ja Koste osoittivat työnsä tuloksena keskeisten omistajasukujen mahdin ja siteet finanssiryhmiin. Syntyi laulu 20 perheestä. Nykyisin laulua esitetään näiden sukujen jäsenten tärkeissä juhlissa kertomassa menneen ajan suuruudesta.

Esko Seppäsen julkaisemat yritysten omistusta käsittelevät kirjaset 1970-luvulla olivat tämän työn jatkoa. Kun omituksesta alettiin tietää riittävästi, lakkasi omistuksen salaaminen ja tiedoista tehtiin julkisia. Sittemmin omistustiedot on taas pyritty salaamaan ja ne saa kunnolla selville vasta suuren työn tuloksena. Kansainväliset omistajatahot osaavat peittää omistuksensa.

Suurten liikepankkien hallitseva asema oli niin keskeinen, että ne rikastuivat ja niistä alkoi tulla rasite yrityksille ja asiakkaille. Rahoitussektorista tuli tehoton ja yhteiskunnalle kallis. Valtio vältti kustannuksia oman Postipankkinsa avulla. Säästö- ja osuuspankit koettivat olla vastapainona KOP:lle ja SYP:lle. SKOP – säästöpankkien keskuspankki - yritti kasvaa liikepankiksi haalimalla asiakkaakseen yrityksiä, joita muut eivät halunneet rahoittaa, mutta huonosti kävi: kaatui koko säästöpankkiryhmä.

KOP ja SYP taistelivat vallasta ja markkinoista. Kustannukset olivat nousseet ja taistelu asiakkaista kiihtyi. 1980-luvulla työnnettiin asiakkaille rahaa tiskiltä lainaksi, että saataisiin isompi osuus asiakkaista. Lähdettiin toisen leirin yritysten kaappauksiin. Ensin SYP ryhmä sai liitätettyä valtion Valmetin telakan Wärtsiläänsä, joka meni silti konkurssiin ja myytiin Norjaan. Ennen konkurssia SYP yritti kaapata telakkakonserniin KOP:laisen Rauma-Repolan telakan. KOP vastasi Kouri-kaupoilla eli rahoitti sijoittajia, jotta saisi omistukseensa koko SYP:n ja pääsisi Suomen taloudellisen vallan kuninkaaksi. Taistelu johti ratkaisemattomaan ja SYP purki telakka-omistuksen ja KOP SYP-omistuksen.

KOP ajautui laman myötä vaikeuksiin, joiden tausta juontaa kauempaa. KOP ajautui niin pahaan tilanteeseen, että SYP ei enää voinut ottaa sitä holhoukseensa. KOP:n oli järjestettävä osakeanti ja kansallistunteeseen vedoten koottava KOP-

Tämä kuva on 1960-luvun puolestavälistä ja kuvaa kuinka suomalainen teollisuus on keskittynyt parinkymmenen suvun omistukseen. Nykypäivänä nämä suvut korvautuisivat erilaisilla koti- ja ulkomaisilla sijoitusrahastoilla. Amerikkalaiset eläkerahastot ja suuryritykset määräilevät omistusosuuksillaan usein, mikä tehdas suljetaan tai siirretään tuotanto muualle maailmaan. Näitä rahastoja ei huolestuta yhtään, miten käy paikallisille työntekijöille tai koko tehdaspaikkakunnalle. Nykyistä tilannetta varten pitäisi piirtää uusi kuva ja se olisi paljon monimutkaisempi kuin tämä 40-vuoden takainen kuva.

uskollisten varoja pankin pelastamiseen mutta oikeasti siksi, että SYP sen huolisi. Pankit fuusioitiin SYP-johtoisesti Meritaksi, joka sitten myytiin Ruotsiin ja tuntee nimen Nordea. SYP ei halunnut tukea KOP:n lainoittamaa Elantoa, joka siinä sivussa ajettiin velkasaneeraukseen.

Orvot Pohjola ja Sampo

Jäljelle jäi kaksi orpoa vakuutusyhtiötä, KOP:lainen Pohjola ja SYP:läinen Sampo. Suuressa maailmassa oli keksitty kehittää ns. täyden palvelun finanssitavarataloja, jotka hoitavat pankki- ja vakuutusasiat. Valtionhoitajapuolueissa oli päädytty siihen, että valtio ja työväenliike eivät osaa hoitaa liiketoimintaa, annetaan valta markkinavoimille. Päätettiin siis yksityistää Posti-Tele. Ensi Telestä tehtiin Sonera, Posti jätettiin toistaiseksi valtiolle ja Postipankki ja Sampo yhdistettiin Sampo-nimellä, joka hoitaa pankki- ja vakuutustoimintaa, ja siihen ostettiin kalliilla mukaan vielä Mandatum-pankkiiriliike arvopaperimarkkinoita hoitamaan. Tarkoitus on myydä valtion osuus Sammosta jossain välissä.

Pohjolan onneton tie OKO:n turviin

Toinen orpo vakuutusyhtiö päätti muuntautua pohjoismaiseksi finanssitavarataloksi, joka lähti mukaan pohjoismaiseen vakuutusyhtiöön IF:iin. Huonosti kävi: Sampo nappasi IF:n. Toinen operaatio oli asemien rakentaminen vakuutusyhtiö Suomen rahoilla, joita nykyisellään on edelleen kuusi miljardia euroa. Suomi kuului Pohjola-leiriin ja lopetti uusien vakuutuksien ottamisen pitäen tehtävänään olemassa olevien varojen sijoittamista. Pohjolaan tullut entinen valtiovarainministeri Viinanen ajatteli, että Suomen rahoilla voi Pohjola rakennella kaikenlaista. Sekin meni kiville, sillä Suomessa päättäjiä ovat vakuutuksen ottajat, jotka sanoivat, että ei käy. Suomi käyttikin omistustaan Pohjolassa niin, että otti vallan Pohjolassa eikä päinvastoin. Suomen johto hankki Pohjolan hallituksen puheenjohtajuuden helmikuussa 2004 ajatuksena panna Pohjola ja OKO yhteen. Syksyllä 2005 julkistettiin kauppa, jolla Suomi myi Pohjola-osuutensa OKO:lle, joka hankki Pohjolasta 100 %:n omistuksen seuraavien kuukausien aikana. KOP-Pohjola-ryhmittymän lopettaminen itsenäisenä finanssiryhmänä sai viimeisen sinettinsä.

Orvon Pohjolan onnettomuuksien tiehen sisältyi kolmaskin epäonnistuminen, joka kypsytti asemien menettämistä. Sammon ostaessa Mandatumin Pohjola osti Conventumin omistajiltaan maksaen 270 miljoonaa euroa Pohjolan osakkeina. Convetumissa oli Conventum-pankkiiriliike ja muita osia. Lehdissä kirjoitettiin syksyllä 2004, että tapahtui vuosisadan huonoin yrityskauppa ainakin Pohjolan kannalta. Nimittäin alkuperäinen Conventum Oyj ajettiin alas muuttamalla ensi sen nimi ja kirjaamalla samalla 48 miljoonan euron verosaamiset. Tästä voi päätellä, että on tehty 165 miljoonan euron tappio, koska 165 milj. kertaa 29 % =48 milj. euroa (pääomaveroprosentti oli 29 %). Yksi osa Conventumia myytiin toimivalle johdolle ja jatkaa Etelä-Esplanadilla. Conventum pankkiiriliike ajautui puolestaan sekin tappiolliseksi ja vuoden 2003 mittaan Pohjola joutui antamaan sille konserniavustusta sekä aineellista tukea (laitteita) 2,4 miljoonan euron edestä, jotta sen omat varat olisivat olleet toimiluvan edellyttämät, ettei se olisi menettänyt toimilupaansa. Pankkiiriliike eQ osti sen liiketoiminnan syyskuussa 2004. Siinä kirjattiin tappiota 700 000 euroa ja aiemmin oli kirjattu arvonalennusta 4 milj. euroa eli alkuperäisestä 6,7 milj. arvioidusta arvosta jäi kaksi miljoonaa euroa. eQ ilmoitti saaneensa Conventumin johdannaistoiminnan, mutta ei saanut, koska sillä Conventumin aiemmin harjoittamaa osakejohdannaistoimintaa yksityisasiakkaille ole. Ja menettikö se mm. keskeisen Pohjola-asiakkuuden, joka Conventumilla oli? Vedettiinkö kaupassa eQ:ta nenästä? Tällä hetkellä Conventum Pankkiiriliikkeessä ei ole enää ketään töissä, toiminta on lopetettu ja nimi muutettu ilmeisenä tarkoituksena ajaa se kokonaan alas, kuten tehtiin alkuperäiselle Conventum OYJ:lle. OKO on saanut Conventum-perinnöstä lähinnä rahastot.

Kauppalehti Online tiesi kertoa 14.3.2006, että kihlakunnan syyttäjä on nostanut syytteen törkeästä sisäpiiritiedon väärinkäytöstä investointipankki Conventumin osakkeilla tehdyistä kaupoista keväällä 2001. Syyttäjä mukaan rikos tapahtui, kun Conventumin omistaja ja hallituksen jäsen osti Conventumin osakkeita maaliskuun lopun ja toukokuun puolivälin välisenä aikana 2001 juuri ennen kuin Pohjola osti Conventumin ylihintaan. Uutisen mukaan aiemmissa sisäpiirikanteissa on ollut ”vaikea kiistattomasti osoittaa, että syytetyllä on ollut osakkeen arvoon vaikuttavaa sisäpiiritietoa osakehankintojen aikaan”.

FIM, SEB, Wallberg - Nordea, Sampo, Handelsbanken, OKO - Mandatum, Conventum, Evli Gyllenberg …

Kaiken tämän jälkeen Suomessa on kaksi suurempaa kansallista pankkiryhmittymää, OKO-ryhmä ja sitä selvästä pienempänä Sampo ja kolmantena ruotsalainen Nordea. Niiden ohella on pienempiä, Aktia ja Ålandsbanken tunnetuimpina suomalaisomisteisina. Näiden rinnalla maihinnousua tekevät ruotsalaiset Handelsbanken ja Sveriges Enskilda Banken, SEB, joka kuuluu Wallenbergien omistajasuvun ryhmään. Pohjola yritti yhteistyötä SEB:n kanssa, koska Conventum Pankkiiriliike osti siltä palveluja, mutta tämä meni kiville.

Näiden ohella on pienempiä vakuutusyhtiöitä (Turva, Tapiola ym.) ja liuta pankkiiriliikkeitä suomalaisomisteisina tunnetuimmasta päästä FIM, jonka omistajia istuu vankilassa Uoti-rahojen kätkentään liittyen. Ulkolaisia pankkiiriliikkeitä toimii jo iso liuta, Evli, Carnegie, Deutsche Bank, Kaupthing (islantilainen) ynnä muita.

Arvopaperimarkkinayhdistyksen jäsenlistalla on 37 pankkiiriliikettä, omaisuuden hoitoyhtiötä ja pankkia, jotka kuuluvat 28 eri ryhmään osa kuitenkin kiedoksissa toisiinsa. Yksityisasiakkaiden asioissa toimivia on paljon vähemmän.

Useat toimivat Helsingin pörssin kautta, mutta sen omistaa Tukholman pörssi ja kaikki tärkeät päätökset tehdään Tukholmassa. Suurvalta-Ruotsi ei ole sotilaillaan vallannut Suomea, mutta onpahan ottanut tiukan taloudellisen otteen, joka näkyy monien keskeisten yritysten hallintana esimerkkinä Telia-Sonera ja Stora-Enso. Saksalaisilla on jalansijaa omistuksessa, pikkusiivu venäläisillä ja islantilaisilla, mutta omistuksessa ennen kaikkea amerikkalaiset eläkerahastot ja suuryritykset sekä muut rahastot ovat suuromistajia.

Mutta sitten kehitystrendinä internetin ansiosta vielä se, että sijoitustoimintaa tapahtuu suoraan amerikkalaisten - vähemmän muiden ulkolaisten - välittäjien kautta ohittaen edelläkin luetellut. Se kertoo suunnasta mihin ollaan menossa. Rahoituslaitosten hallinta ja toiminta on entistä enemmän muualta kuin Suomesta johdettua. Osa tätä kehitystä on pörssien yhdistyminen maailmanlaajuisesti. Yhdysvaltojen teknologiapörssi Nasdaq havittelee ympärivuorokautista kaupankäyntiä, koska aina jossain päin maapalloa on päivä ja kun on olemassa sen omistuksessa olevaa toimintaa eri puolilla, toiminta pyöriin yhtä varmasti kuin maapallo pyörii. Tavallisen pankki- ja vakuutustoiminnan rinnalle ovat räjähdysmäisesti kasvaneet ns. johdannaismarkkinat, joista tunnetuimpia ovat ns. johdon optiot, joista jatkuvasti puhutaan.

Mutta miten käy kansallisen vero- ja pankkilainsäädännön ja rahoitus- ja vakuutustarkastuksen tässä kehityksessä? Entä avuttomat poliittiset puolueet? Nykypäivän ja vielä enemmän tulevaisuuden suurpääoma on liukas kuin märkä saippua. Jos siihen tarttuu, se on luistanut jo muualle. Oikeasti rahoituslaitosten toimintaan voitaisiin puuttua, se vaatisi tahtoa.

Muista suurmielenosoitus Helsingin Rautatientorilla lauantaina 9.9. klo 13.00. Marssi lähtee klo 15.00.

Riitta Vainionpää taistelee byrokratiaa ja demarien oikeistolaista politiikka vastaan

Riitta Vainionpää on poliittisesti aktivoitunut kuvataiteilija. Hän oli mm. Muutosvoimat Suomi rp:n ehdokkaana Pirkanmaalla v. 2003 eduskuntavaaleissa. Hänen ansioluettelonsa niistä näyttelyistä, joissa hän on töitään esitellyt ja niistä opinnoista, joita hän on alalla suorittanut, on laaja. Hänen taiteensa käsittää suurimmalta osin erilaisia tekstiilitöitä. Aikaisemmin ne olivat abstraktia taidetta ja kukka-asetelmia, mutta viime vuosina niihin on tullut entistä voimakkaammin poliittinen sisältö.

Riitta Vainionpää tekstiilityönsä edessä Liljewalschin taidenäyttelyssä. Teoksellaan Riitta haluaa sanoa: "Kukaan hallituksen politiikkaa myötäilevässä byrokratiassa ei ota vastuuta, kukaan ei osaa eikä uskalla tehdä päätöksiä, erilaiset instanssit vain pallottelevat sairailla ohjaamalla uhrejaan toiselta luukulta toiselle.

Kuitenkaan taide vain harvoin elättää. Riitallekin taide on ollut lopulta vain harrastus. Vaikka hän on saanut töitään merkittäviin näyttelyihin ja saanut pieniä rahapalkintoja, ei niistä ole ollut kestävän toimeentulon antajaksi. Riitan on täytynyt hankkia elantonsa siivoojana.

Riitan vaikeudet alkoivat

v. 1981 Riitta bussista pois astuessaan putosi polvilleen kadulle. Polvilumpio murtui, mutta sitä ei hoidettu kunnolla Suomessa. Riitta lähti hakemaan apua Ruotsiin, mutta yritti kuitenkin elättää itsensä siellä siivoamalla.

Polven hoitamaton vika johti toisiin vikoihin. Riitta ei kipeällä jalallaan kyennyt kunnolla edes kävelemään. Se heijastui selkään, josta alin selkänikama kului ja vioittui, samoin välilevyt sen ympäriltä. Työnteko siivoojana alkoi tulla yhä mahdottomammaksi.

Viat alkoivat ilmetä myös fibromyalgiana, lihaskupuna, joka vaihtaa paikkaa. Riitta oli v. 1998 käytännössä työkyvytön ja alkoi vaatia sairauseläkkeelle pääsyä. Sen sijaan hän sai kuulla itsestään arvioita "laiskuri, työtä vieroksuva", koska ikää hänellä ei tuolloin ollut vielä edes 50 vuotta.

"Pompotus" alkoi

Monet lääkärit kuten Dan Winberg ja Arja Kentoff totesivat hänet työkyvyttömäksi ja olisivat olleet valmiita allekirjoittamaan eläkepaperit, mutta lääkärinlausunnoissa alkoi ilmetä eroja. Sairauskassan vakuutuslääkärit olivat sitä mieltä, että Riitalla on vielä puolet työkyvystä jäljellä. Se merkitsi puolipäivätyötä ja samalla palkan pienenemistä puoleen. Nyt alkoi Riitan "pompotus". Häntä ohjattiin milloin sairasvoimisteluun tai käytettiin psykiatrilla. Haluttiin osoittaa, että vika on enemmän Riitan päässä kuin jalassa tai selässä.

Poliittisena taustana tälle pompotukselle oli Ruotsin demarihallituksen päätös, että vuoteen 2008 mennessä 200.000 sairauseläkeläistä tulee saada takaisin työelämään. Niinpä Riitta sai päätöksen työkyvystään demareita myötäilevältä Huddingenin sairaalan lääkäriltä, joka ei edes katsonut aikaisempia Riitan työkyvyttömyyttä puoltavia lääkärinlausuntoja vaan kokonaan Riittaa näkemättä ja tutkimatta määräsi hänet puolittain työkykyiseksi. Myös kaikki oikeusistuimet hyväksyivät laittoman päätöksen.

Siitä seurasi ristiriitoja työnvälityksen ja sosiaaliviranomaisten välillä. Työnvälitys ajoi Riitan pois, koska Riitta ei ollut työkykyinen. Sosiaaliviranomaiset taas eivät huolineet, vaan katsoivat, että Riitta 100% invalidina kuuluu sairauskassan korvattavaksi.

Taistelu alkoi

Tässä vaiheessa Riitta törmäsi Wäinö Pietikäiseen ja hänen johdollaan toimivaan Asbestkamp-85-järjestöön, joka ajaa kaikkien työssä vammautuneiden etuja. Pietikäisestä Riitta sai vahvan avustajan itselleen.

Sosiaalivakuutuslautakunnan kokous 4.3.2003 määräsi Riitan työkykyiseksi. Kokous ei löytänyt lääkärinlausunnoista mitään työkyvyttömyyteen viittaavaa, koska sosiaaliviranomaiset olivat - tarkoituksellisesti tai tarkoituksetta - hukanneet ne. Näissä hukatuissa työkyvyttömyyttä puoltavissa lääkärintodistuksissa oli mukana mm. 8 puolueetonta, (ei vakuutuslääkärien antamaa) lääkärinlausuntoa. Hukattuna oli myös Lääninoikeudelle tehty valitus. Ilmeni, että lääkärinlausuntoja on hukattu 3 vuoden ajalta. Kuin ilkkuen oikeus päinvastoin totesi, että Riittahan on terve, koska oli ehdokkaana Suomen eduskuntavaaleissa Muutosvoimat Suomi rp:n listoilla! Riitta sai kuitenkin lautakunnan kiinni lääkärintodistusten hukkaamisesta, koska oli säilyttänyt itsellään niistä valokopiot.

Riitan taideteosten aiheet muuttuivat vahvan poliittisiksi

Riitta pääsi mukaan v. 2003 Liljewalschin taidenäyttelyyn, jossa hän otti kantaa kaikkea tätä sairaat ja köyhät kyykkyyn pompotusta vastaan. Näyttely sai Ruotsissa suurta huomiota ja siitä kirjoitettiin yli 20 lehdessä aina Svenska Dagbladetia myöten. Riitan sanoma näyttelyssä oli: Kukaan hallituksen politiikkaa myötäilevässä byrokratiassa ei ota vastuuta, kukaan ei osaa eikä uskalla tehdä päätöksiä, erilaiset instanssit vain pallottelevat sairailla ohjaamalla uhrejaan toiselta luukulta toiselle.

Näyttelyn saaman julkisuuden jälkeen byrokraattien oli lopulta pakko huomata Riitan asia. Viranomaisten oli otettava kantaa. Botkyrkan sairauskassan viranomaisten taholta alkoi tulla jopa uhkailuja, että ole akka hiljaa tai muuten sinun käy huonosti.

Tilanne nyt

Vuosi sitten Riitan polvi vihdoin kunnolla tutkittiin. Polvesta löydettiin kaksi vanhaa hiusmurtumaa. Polvi leikattiin saman tien - 24 vuotta vian saamisesta - vakuutusyhtiö Pohjolan piikkiin. Polvi onkin nyt oleellisesti parempi, mutta leikkaus ei poistanut sen jälkeen tulleita selkä- ja olkapäävikoja.

Riitan asiaa tutkivat nyt Ruotsin poliisi ja oikeusasiamies etenkin siltä osin, minne lääkärinlausunnot ovat voineet kadota kolmen vuoden osalta. Tutkinnan kohteina ovat kaikki ne viranomaiset, lautamiehet ja lääkärit, jotka ovat olleet tekemisissä Riitan asian kanssa.

Riitta haluaa itselleen kuuluvan ja ansionsa mukaisen eläkkeen täytenä, mutta elää edelleenkin puolella eläkkeellä ja yhden lapsen lapsilisällä yht. 3300 kruunua/kk + lapsilisä, kun yksin vuokra on jo 5000 kr. Miten Riitta sitten pystyy elämään? "Lainaamalla ja kerjäämällä".

Riitan oikeuskamppailu jatkuu edelleenkin, nyt kuitenkin kovan tappelun jälkeen hieman paremmissa merkeissä. Riitta kuitenkin toteaa, että jos potilas – ja heitä on paljon – on joutunut näiden nykyistä poliittista suuntausta toteuttavien ja poliittisesti nimitettyjen byrokraattien hampaisiin, niin vaatii tavatonta sitkeyttä ja voimaa yrittää saada korjausta asioihinsa, Se on todellista taistelua tuulimyllyjä vastaan, jota vain harva jaksaa käydä ja vielä harvempi pääsee siinä taistelussa voittoon.

Lopuksi Riitta kysyy, etteikö me mennäkin samalla tavalla vaaleihin kuin viimeksi? Vastaan, että nyt me kokoamme koko maahan listoja Suomen Työväenpuolueen nimissä ja tietenkin yhteistyössä muiden työväenhenkisten puolueden ja liikkeiden kanssa. Riitta totesi: "Minä lähden mukaan".

Reijo Katajaranta

Opiskelijat raivoissaan budjettiriihestä

Lyhennelmä opiskelijoiden budjettikannanotosta 25.8.08:

"Budjettiriihi oli räkäinen nauru opiskelijoille", jyrähtää Suomen ylioppilaskuntien puheenjohtaja Ilkka Wennberg. "Tällä esityksellä kasvatetaan opiskelijoiden menoja, muttei tuloja", jatkaa Wennberg.

Opiskelijat budjettia kritisoivassa tempauksessaan Helsingin Senaatintorilla 25.8.2006.

Hallituksen budjettiriihen tuloksena opiskelijoiden intiaanikesä muuttui pakkastalveksi, vaikka poliitikkojen lausunnoissa ennen riihtä opiskelijoita eri tavoin hellittiin. Hallituksen budjettiesityksessä opintotukea on leikattu 7,8 miljoonalla eurolla eikä opiskelijoiden elinkustannusten nousua kompensoida mitenkään. "Opiskelijat ajetaan umpikujaan, sillä opintoraha laskee jatkuvasti, mutta töitäkään ei saisi tehdä", ärtynyt Wennberg sanoo ja jatkaa: "Opintotukikehykseen olisi mahtunut jopa tulorajojen korotus ateriatuesta puhumattakaan, mutta opiskelijat pyyhkäistiin pois budjetikartalta".

500 000 opiskelijan järjestöt löysivät yhteisen tavoitteen opiskelun tukemisesta ja ovat vaatineet opiskelijan perustoimeentuloon, opintorahaan tarkistusta 15 :%:lla. Opintorahaa ei ole tarkistettu 14 vuoteen ja sen ostovoima on laskenut 20 %:a. Tavoitteen tueksi yli 100.000 ihmistä on allekirjoittanut opintoraha-adressin. Nämäkään eivät painaneet hallituksen mieltä köyhyyspaketti muodostettaessa, vaikka joka neljäs opiskelija elää köyhyysrajan alapuolella.

Ministeri Saarela esitti budjettiin 6 miljoonan euron tulorajojen korotusta, 0,20 euron ateriatuen korotusta enimmäishinnan noston myötä, jonka vaikutus olisi 2,6 miljoonaa euroa sekä vuokra-avustusta Ylioppilaiden terveydenhoitosäätiölle. Ministerin esityksille ei löytynyt tukea hallituksen jäseniltä.

Budjettiriihen negatiivinen tulos opiskelijoille on hallitusohjelman vastainen, sillä opiskelijoiden opintososiaalinen asema heikkenee edelleen. Eduskunta voi kuitenkin vielä korjata hallituksen virheet.

Nyt opintorahan suuruus on suurimmillaan 259,01 euroa kuukaudessa opiskelijan iästä ja asumismuodosta riippuen. Korkeakouluopiskelijan opintorahan ostovoima vuonna 1992 vastaa nykyrahassa mitattuna 315 euroa. Jos opintorahaa olisi korotettu ansiotasoindeksin mukaisesti, sen määrän olisi pitänyt vuonna 2004 olla 389 euroa. Mikäli opintorahaan olisi sovellettu eläkkeisiin käytettävää taitettua indeksiä, pitäisi määrän olla noin 359 euroa.

Koko opiskelijakenttä on opintorahan korottamisen takana ja näkee, että opintorahan korottaminen on ensisijainen ja kiireellinen tapa parantaa opintotukijärjestelmää. Riittävä opintoraha lyhentää opiskeluaikoja, koska opiskelijoiden ei ole pakko tehdä töitä turvatakseen toimeentulonsa. Opiskeluaikana hankittu työkokemus on arvokasta, mutta opiskelijalla tulisi olla myös mahdollisuus keskittyä opiskeluun.

Opintolainankaan korotus ei korvaa opintorahan jälkeenjääneisyyttä. Opintolaina ei ole suosittu tapa rahoittaa elämistä, vaan opiskelijat käyvät mieluummin töissä kuin nostavat lainaa. Laina koetaan kalliiksi, takaisinmaksu pelottaa ja lainarahalla eläminen koetaan periaatteellisesti vääräksi.

Kokonaismäärältään suomalaisen opiskelijan saama opintotuki on selvästi pienempi kuin muissa Pohjoismaissa. Vielä kymmenen vuotta sitten suomalainen opintotuki oli tasoltaan hyvää pohjoismaista tasoa. Kuluneen 10 vuoden aikana Tanskassa, Islannissa ja Norjassa opintotukea on korotettu 240 -310 eurolla kuukaudessa (nimellisin hinnoin), eli vähintään kolmanneksella. Ruotsissakin opintorahoja on korotettu kolmanneksella, mutta lainamäärien leikkaus pienentää enimmäismäärän muutosta, joka on noin 5%. Opintorahan 15% korotuksen jälkeenkin suomalainen opintotuki olisi Pohjoismaiden alhaisin.

Sotilaallinen liittoutuminen vie Suomenkin hyökkäyssotiin, osa 3

Janne Rahikainen
Esko Koivisto &
Timo Nieminen

Sotateollisuus on yksi tuottavimpia teollisuuden aloja. Aseet ova kalliita ja ne vievät suhteettoman paljon varoja muulta yhteiskunna kehittämiseltä. Niitä on uusittava vähän väliä, koska vanhoilla aseilla ei tee nykyaikaisessa sodassa mitään. Lopuksi aseteollisuuden on provosoitava oikeita sotia, jotta aseteollisuus näkee työnsä tulokset käytännössä. Sotien myötä aseita taas tuhoutuu, joten on valmistettava lisää uusia ja vielä tehokkaampia aseita. Ja kierre jatkuu....

Eurooppa mukaan maailman raaka-ainelähteistä käytävään sotaan

"Nykyisten 15 EU-maan arvioidut puolustusmenot yksin vuodelle 2001 olivat yhteensä 174.596 miljoonaa, Yhdysvaltain menot vastaavasti 281.426 miljoonaa dollaria. Tässä on toki ero, muttei läheskään niin paljon kuin moni saattaa kuvitella. Yhdysvaltojen vuoden 2001 puolustusmenojen arvioidaan olevan 2,9 % bruttokansantuotteesta. Vastaavat luvut Ranskassa ja Isossa-Britanniassa, joissa on Euroopan suurimmat puolustusmenot, ovat Nato-lähteiden mukaan 2,6 ja 2,4 %" (lainaus lähteestä: Europäische Sicherheit, I/ 2004).

Itävaltalainen **Gerald Oberansmayr** kuvaa kirjassaan: "Supervalta EU" tilannetta syvemmältä:

"Nämä absoluuttiset luvut eivät kuitenkaan anna realistista kuvaa tosiasiallisista voimasuhteista. USA on monella hyökkäyssodan kannalta keskeisillä alueilla teknologisesti ja määrällisesti selvästi edellä Europpaa. Tämä koskee esimerkiksi strategisia ilmakuljetuksia, lentotukialuksia, tiedustelua, sodanjohtoa, navigaatiota ja täsmäaseita. USA:lla on lisäksi eurooppalaisia enemmän ulkomaankomennuksia varten varustettuja joukkoja, vaikka EU-valtiolla on aseissa yhteensä puoli miljoonaa ihmistä enemmän kun USA:lla. Monet EU:n sotilasmiljardit palavat, hyökkäyssotijoiden näkökulmasta, epätaloudellisesti, koska sotamateriaalin hankintaa ja hankintasuunnittelua on standardoitu ja keskitetty liian vähän. Tästä aiheutuu hajontaa ja lisäksi vaaraa, että kansalliset sotavoimat evät kykene interventiotehtävissä täysimittaiseen yhteistoimintaan. Oleellinen seikka on myös se, että USA:n varustelumenoja on taas kasvatettu vuodesta 2001 lähtien voimakkaasti. USA:n puolustusbudjetti kasvoi yksin vuonna 2002 reaaliarvoltaan 10 % edellisvuoden tasosta – ja kasvu näyttää jatkuvan voimakkaana".

EU:n sotilaallista kapasiteettia arvioi **Markku Salomaa** Sotilas Aikakauslehdessä seuraavasti:

"Parhaiten EU:lle sopii perinteinen rauhanturvatoiminta ja humanitäärinen toiminta. Pahimmillaan Suomi voi tulevissa EU:n kriisinhallintaoperaatioissa tulla vedetyksi sellaisiin kriiseihin, jotka eivät ratkea EU:n rajallisen kapasiteetin varassa, vaan laajenevat. Jos tuollaiseen kriisiin päätyykin osapuoleksi Venäjä, niin onko Suomen vetäydyttävä heti kun meillä ei ole turvallisuustakuita."

Näinhän on nyt, mutta tulevaisuudessa EU tulee parantamaan ratkaisevasti operatiivista iskukykyään, toimintavalmiuttaan, kuljetuskapasiteettiaan, tiedustelua ja johtoorganisaatiotaan. Kuten EU:n sotilaskomitean puheenjohtaja Gustav Hägglund asian ilmaisee:

"On sanottu, että USA käy sotaa ja EU huolehtii rauhasta toteuttaessaan siviili- ja humanitäärisiä tehtäviä. Asia on ollut näin ja tämä viittaa menneisyyteen, mutta tulevaisuudessa näin ei tule olemaan" (EU-Observer, 22.1.2002).

Eurooppa kehittää yhtenäistä sotilasmahtiaan

Edellä sanottu on havaittavissa erinomaisesti kun seurataan Euroopan sotamateriaalihankintoja kokonaisuutena. Erityisti kannattaa kiinnittää huomio siihen, miten samalla kun Eurooppalainen poliittinen kerma väittää Euroopan sisäisten kansallisten ristiriitojen olevan taakse jäänyttä historiaa, sotilasbudjetit kasvavat kiihtyvää vauhtia. Tavoitteena on selvästi yhtenäinen puolustus sekä iskukyky joka on maailman markkinoilla kilpailukykyinen muidenkin merkittävien taloudellisten sotilasmahtien kanssa.

"EU:n ulkoministerit vaativat yksimielisesti tuntuvia korotuksia yksittäisten jäsenmaiden puolustusbudjettiin Portugalissa helmikuun 28. päivänä pitämässään kokouksessa. EU-maiden on määrä käyttää vastaisuudessa 0,7 % bruttokansantuotteestaan puolustussektorin laitehankintoihin. EU:n mitassa tämä tarkoittaisi noin 60 miljardia euron vuotuisia investointeja laitekannan modernisoitiin. Tämä tarkoittaa käytännössä kulujen kaksinkertaistamista; ne ovat olleet tähän saakka 30-35 miljardia" (Wissenschaft und Frieden, 2/2000).

Eli pelkästään laitehankintoihin ja modernisaatioon ollaan sijoittamassa veronmaksajien varoja kiihtyvällä vauhdilla. Aseteollisuuden tukeminen on ollut ennenkin tapa korjata työllisyyttä, ja samalla on yhteiskunnan tarjoamalla työvoimalla ja varoilla ruokittu räjähdysmäistä lisäarvon nousua aseteollisuuden omistajille. Kun varastot ja varikot ovat täynnä, tulee jossain vaiheessa tarve päästä kuluttamaan materiaalia, jotta liiketoiminnan vaatima tilauskanta pysyisi neljännesvuosikatsauksissa kasvavina, eikä osakkeen omistajat menettäisi osinkojaan.

Aseteollisuus määrää USA:n politiikan suunnan

Kuten toimittaja-kirjailija **I.F.Stone** kirjassaan: "Hidden history of the Korean war" sanoo:

"Vaikka asevarustelu ja siihen liittyvä inflaatio raunioittavatkin Amerikan liittolaisia, Amerikan johtajat näyttävät silti yhä pelkäävän rauhan taloudelle aiheuttamia seuraamuksia. Tämä pelko määräsi politiikkojen ja liikemaailman johtajien toimenpiteet. Yhä vahvempiin ja inflatorisempiin piristysruiskeisiin tottunut USA:n talous tärisi jo ajatuksesta, että sen kuolettava piristysaine riistettäisiin siltä. Jos milloin niin vuonna 1952 sota Korean niemimaalla oli se matalin aita, josta mentiin yli. Jos Koreaan tulisi rauha, uusia koreoita luotaisiin Indokiinaan ja Burmaan. Jos siellä ei sodittaisi, niin sitten Koreassa olevat amerikkalaiset joukot saisivat aikaan jonkun uuden välikohtauksen ja sota syttyisi uudestaan. Hallitsevana piirteenä Amerikan poliittisessa, taloudellisessa, ja sotilaallisessa ajattelussa oli rauhan pelko. Kenraali **Van Fleet** tiivisti asian lyhyeen ja ytimekkääseen yhteenvetoon puhuessaan filippiiniläiselle valtuuskunnalle vuoden 1952 tammikuussa. Korea on ollut siunaus. Jossain päin maailmaa pitäisi aina olla yksi Korea. Tässä mutkattomassa tunnustuksessa on avain Korean salaisen historian ymmärtämiseen".

Ei siis pidä erehtyä luulemaan että edellä mainittu Korean sota olisi ainoa jossa sotatarviketeollisuuden taloudelliset intressit olisivat olleet yksi olennainen syy sodan alkamiseen tai siihen osallistumiseen ja sen pitkittymiseen. Neuvostoliiton ongelmaksi, jos se niin halutaan nähdä, näyttääkin muodostuneen se, ettei se kyennyt luomaan sotatarviketeollisuudestaan menestyvää liiketoimintaa kuten USA, Kiina; Englanti, Ranska ja Saksa, Venäjä, jne. Sotatarviketeollisuuden merkitys varsinkin Yhdysvaltain sota- ja talouspolitiikkaan on hyvin peiteltyä, mutta kulissien takana käydään erittäin raadollista peliä, jossa panoksina ovat toisten ruhtinaalliset liikevoitot ja toisten raaka alistaminen sekä tappaminen.

Sotilaallisten liittojen merkitys yksittäiselle kansallisvaltiolle kuten Suomelle tulee olemaan merkittävä turvallisuusriski menetettynä itsenäisenä ulko- ja turvallisuuspolitiikkana, joka lähtee yksittäisten valtioiden tarpeista joustaa poliittisista tai turvallisuuspoliittisista syistä. Aivan kuten talouspoliittiset liitotkin tuhoavat itsenäisen kansallisen talouspolitiikan, joka huomioi kansallisvaltio erityistarpeet. Näitä erityistarpeita voi olla esim. maantieteellinen sijainti, kulttuurihistorialliset arvot ja ympäristö.

Kysymys YK:n toimintavalmiuksien laajentamisesta ja toteuttamistavasta

Kun pohditaan rauhanturva- ja kriisinhallintajoukkojen toimintaoikeuksia sekä operatiivisia valmiuksia olisi tarkoin tunnettava ne perimmäiset syyt, jotka ohjaavat näiden joukkojen käyttöä. On täysin perusteltua esittää rauhanturva- tai kriisinhallintajoukkojen toimintavalmiuksien sekä aseenkäyttöoikeuksien parantamista, jos halutaan humanitäärisistä syistä puuttua esim. Ruandan, Srebrenican tai Itä-Timorin kaltaisiin kansallisiin joukkomurhiin. On naiivia vaatia toimia kansanmurhan estämiseksi joukoilta, joilla ei ole tarpeellista miehistövahvuutta, aseistusta, kalustoa eikä valtuuksia suoriutua edes kohtuullisesti vaaditusta tehtävistä. Annetun tehtävän ja siihen osoitettujen resurssien tulee olla sellaiset, että vaaditut toimet kyetään suorittamaan ilman kohtuuttomia menetyksiä. Kyse on sentään suojattavan kohteen ja sitä suojaavien joukkojen turvallisuudesta. Onko siis perusteltua perustaa kansainvälisiä nopeantoiminnan joukkoja? Todellisuudessa kysymys tuleekin asettaa niin, että kysytään mitä ensisijaista tavoitetta kyseiset joukot palvelevat. Yhteiskuntien, joita ohjaa vapaa markkinatalous, ensisijaiset tavoitteet ovat yksityissomisteisen pääoman taloudellisten toimintamahdollisuuksien parantaminen kansainvälisillä raaka-aine-, energia-, työ- ja kulutusmarkkinoilla. Tällaisten yhteiskuntien tai talousliittojen perustamat sotilasorganisaatiot, kuten Nato:n ja EU:n nopeantoiminnan joukot, palvelevat ensisijaisesti näiden yhteiskuntien pääomien omistajia, (joitain koulutuksellisia tai pr-operaatioita lukuun ottamatta). Nykyään törmää helposti siihen harhaanjohtavaan väittämään, että nyt perustettujen, pääomaa palvelevien, joukkojen perustaminen on humanitäärisistä syistä välttämätöntä, jos halutaan puuttua edellä mainitunlaisiin kansanmurhiin. Yhtä hyvin voitaisiin esittää, että YK:n käyttöön osoitettaisiin kansallisvaltioiden kapasiteetti huomioon ottaen riittävät voimavarat ja tarvittavan koulutustason omaavia joukkoja, jotka olisivat porrastetusti tarpeellisen nopeassa operatiivisessa toimintavalmiudessa. Mikään edellä mainituistakaan kansanmurhista ei tapahtunut niin, etteikö niistä olisi saatu viitteitä etukäteen. Mikäli YK:lla olisi ollut ajoissa valmius täydentää jo paikalla olleita joukkoja riittävällä operatiivisella sotatoimikapasiteetilla sekä porrastetusti laajentaa sotatoimioikeuksia olisi kyseisissä tilanteissa pysytty toimimaan samalla tehokkuudella kuin nyt perustetuilla joukoilla. Tilannetta tietysti mutkistaa YK:n osittain demokraattinen toimintatapa, jossa yksikin vastalause turvallisuusneuvostossa voi kaataa tarpeellisen sotatoimivaltuutuksen käytön. Toisaltaan taas, kun EU:n ja Nato:n joukot on sidottu primäärisesti taloudellisilla intresseillä, on niidenkin toimintamahdollisuudet rajattu poliittisesti. Jos nyt tarkastellaan vaikka Itä-Timorin kansanmurhaa voimme huomata, että vaikka Australialla olisi ollut toimintakykyinen palkka-armeija vain kivenheiton päässä täydessä sotatoimivalmiudessa ei tilanteeseen voitu puuttua ennen kuin liian myöhään, koska poliittiset siteet USA:n ja Indonesian välillä estivät joukkojen lähettämisen. Tilanteesta olisi muodostunut vähintäänkin yhtä kiusallinen USA:lle kuin Falklandin sodasta Argentiinan ja Iso-Britannian välillä vuonna 1982 USA:n tukiessa voimakkaasti Argentiinan sotilasjunttaa.

Kenen tahansa aseilla ei luoda pysyvän rauhan edellytyksiä

Valittavana on siis karkeasti ottaen kaksi kriisinhallinnan mallia. Perinteisessä rauhanturvaamisessa, jossa kaikki sotivat osapuolet ovat sitoutuneet jo tehtyyn rauhansopimukseen ne hyväksyvät ulkopuolisen (YK) sotilastarkkailijan läsnäoloon ja kunnioittavat sitä. Jos tällaisessa tilanteessa tapahtuu radikaali muutos, esim. ilmeinen kansanmurha, ei rauhanturvaajilla ole mahdollisuuksia puuttua asioiden kulkuun vaan ne joutuvat väistymään. Tämä seikka tulee ymmärtää, kun analysoidaan kriisinhallintaa. Jos todella halutaan puuttua humanitäärisistä syistä tuleviin kansanmurhiin on epäpoliittisille, kuten YK:n kriisinhallintajoukoille luotava sellaiset toimintaoikeudet ja mahdollisuudet, joiden puitteissa voidaan tilannekohtaisesti puuttua asioihin. Tiettyyn pisteeseen asti voidaan toimia jo paikan päällä olevilla joukoilla ja niitä riittävästi vahvistamalla ja tukemalla puuttua tehokkaasti ajoissa havaittaviin humanitäärisiin kriiseihin.

Ja aina täytyy muistaa, että hyvällä tiedustelulla ja diplomatialla voidaan saada aikaiseksi huomattavia saavutuksia kriisinhallinnassa. Eräänlainen kriisinhallinnan esimerkki, jossa käytettiin täyttä sotatoimioikeutta oli kuubalaisten toiminta Angolassa. Kaiken kaikkiaan humanitäärisistä lähtökohdista toteutettavaa kriisinhallintaa, jolla ei ole poliittisia tai taloudellisia tavoitteita, on lähes mahdotonta toteuttaa. Kansainvälisten, periaatteiltaan poliittisesti sitoutumattomien organisaatioiden, joita YK edustaa, on vaikea tehdä nopeita ratkaisuja, koska sen jäsenistöllä on mitä moninaisimpia poliittisia ja taloudellisia tavoitteita. Tästä huolimatta on humanitääristen katastrofien tai selkkausten hallintaan lähetettävien joukkojen parempi olla sellaisia, joilla ei ole poliittisia tai taloudellisia intressejä niin kuin on talousimperialistisilla liittovaltioilla, jotka palvelevat monikansallisen yksityispääoman taloudellisia tavoitteita.

YK:n alaisuuteen tulisikin osoittaa ne sotilaalliset voimavarat, jotka tällä hetkellä ohjataan EU:n sotilaallisten resurssien lisäämiseen. Tällöin YK:lla olisi paremmat mahdollisuudet toteuttaa tehokasta rauhanturvatoimintaa ja YK:lla olisi sen myötä samanlainen toimintakyky kuin Nato:lla ja EU:n joukoilla.

.

Artikkelisarja päättyy

Ihminen muuttaa ilmastoa

Ilmastomuutoksessa on kysymys siitä, että ilmakehän hiilidioksidin, metaanin ja muutamien muiden kaasujen pitoisuudet ovat nousseet mm. fossiilisten polttoaineiden käytön vuoksi. Nämä kaasut sitovat ilmakehään lämpöä. Keskilämpötilan on havaittu jo nousseen 0,6 astetta, ja on ennustettu että lämpötila nousee tällä vuosisadalla vielä 1,5 - 5,8 astetta. Saman aikaisesti yläilmakehän on havaittu odotetusti kylmentyneen, kun suurempi osa lämmöstä jää alempiin ilmakehän kerroksiin.

Kuva Maan Ystävien kuvagalleriasta

Mediassa esitetään aina toisinaan näkemyksiä, joiden mukaan maapallon ilmasto ei olisi muuttumassa, tai ihminen ei vaikuttaisi ilmastonmuutokseen (mm. Ahlbeck, Helsingin Sanomien vieraskynä, 5.7.2006). Maailman tiedeyhteisö on kuitenkin tosiasiassa varsin yksimielinen ilmastonmuutoksesta. Esimerkiksi vuosien 1993 ja 2003 välillä arvostetuissa tiedelehdissä julkaistiin 928 ilmastonmuutosta koskevaa artikkelia, joista yksikään ei kyseenalaistanut ihmisen merkittävää vaikutusta ilmastonmuutokseen.

Ilmastoon ja sen muuttumisen ennustamiseen liittyy merkittäviä epävarmuuksia, sillä ilmastoon liittyy useita vielä puutteellisesti tunnettuja tekijöitä. Se, että ilmastonmuutoksen vaikutuksia ei voida vielä nykytietämyksen perusteella ennustaa täysin varmasti, ei tarkoita, ettei syytä huoleen olisi. Vaikka vaikutukset saattavat olla arvioitua pienempiä, ne voivat olla myös suurempia. Pahimmassa tapauksessa ilmastonmuutos voi palautekytkentöjen takia alkaa edetä kiihtyvää vauhtia katastrofaalisin seurauksin. Esimerkiksi Siperiassa sijaitsevan maailman suurimman suon ikirouta on alkanut jo sulaa, vapauttaen suuria määriä metaania.

Turvallista päästörajaa ei ole, vaan riski suuriin peruuttamattomiin muutoksiin kasvaa koko ajan ilmakehän hiilidioksidipitoisuuden kasvaessa. Samoin muutosten ennustamisen vaikeus ei ole syy jättää mitään tekemättä, vaan sen pitäisi olla syy toimia entistä voimakkaammin ilmastopäästöjen vähentämiseksi.

Uusimmat tutkimustulokset antavat viitteitä siitä, että ilmastopäästöillä on suurempi lämmittävä vaikutus, kuin aikaisemmin on uskottu. Lämpeneminen ei kuitenkaan ole vakio koko maapallolla, jotkin alueet kuten monet arktiset alueet lämpenevät keskimääräistä nopeammin, ja jotkut alueet saattavat jopa viilentyä. Keskimääräiset lämpötilat ovat kuitenkin nousussa, vuosi 2005 oli NASA:n mukaan lämpimin koskaan mitattu.

Ilmastonmuutoksen seuraukset näkyvät elinympäristössämme jo nyt. Maailman terveysjärjestön mukaan 150 000 ihmistä kuolee joka vuosi ilmastonmuutoksesta aiheutuvaan vesipulaan, helleaaltoihin, nälkään ja tauteihin. Euroopassakaan ei ole vältytty kuolonuhreilta: vuoden 2003 ennätyksellisen lämmin kesä tappoi Euroopassa useita kymmeniä tuhansia ihmisiä. Kesä oli lämpimin 500 vuoteen, ja sen on osoitettu johtuneen pitkälti ihmisen aiheuttamasta ilmaston lämpenemisestä. Eurooppaan on ennustettu vielä tätäkin kuumempia kesiä lämpenemisen edetessä.

Maailman vuoristojäätiköt ovat keskimäärin vetäytyneet ainakin 20 metriä vuoden 1961 jälkeen ja niiden sulamisnopeuden on havaittu kiihtyvän. Himalajalla 67% jäätiköistä sulaa pelottavalla vauhdilla. Alue on lämmennyt 1970-luvulta lähtien kaksi kertaa keskimääräistä nopeammin, ja jotkut jäätiköistä sulavat 30-40 metrin vuosivauhdilla. Nämä Himalajan jäätiköt takaavat ympärivuotisen veden Intian suuriin jokiin, ja ne ovat vedenlähde 2 miljardille ihmiselle. Jäätiköiden sulamisen onkin ennustettu aiheuttavan vesipulaa laajoilla alueilla.

Vaikka ilmastonmuutoksen seuraukset näkyvät jo nyt, ja muutosta ei voida kokonaan estää, voidaan kuitenkin tehokkailla toimilla rajoittaa muutoksen vaikutuksia ja estää muutoksen eteneminen sietämättömälle tasolle. Tämä edellyttää maailmanlaajuisesti päästöjen puolittamista vuoteen 2050 mennessä. Teollisuusmaissa tämä tarkoittaa päästöjen vähentämistä viidesosaan vuoden 1990 tasosta. Jotta siihen päästäisiin, täytyy toimeen ryhtyä heti, sillä toimissa viivyttely nostaa ilmakehän hiilidioksidipitoisuuden korkeammaksi ja vaatii myöhemmin huomattavasti suurempia päästövähennyksiä.

Ilmastonmuutokseen voi jokainen vaikuttaa omilla valinnoillaan. Energiaa ja fossiilisia polttoaineita säästävät ratkaisut säästävät myös ilmastoa. Esimerkiksi lentokone kannattaa vaihtaa junaan, auto polkupyörään tai bussiin, sähkösopimus vihreän sähkön sopimukseksi. Henkilökohtaisten valintojen lisäksi tarvitaan myös poliittisia keinoja ja kansainvälistä toimintaa. Ilmastonmuutos pitäisi huomioida kaikessa päätöksenteossa energiapolitiikasta kaupunkisuunnitteluun. Tämän aikaansaamiseksi tarvitaan myös kansalaistoimintaa. Kerro päättäjille millaista ilmastopolitiikkaa heiltä toivoisit. Myös kansalaisjärjestötoiminta antaa mahdollisuuksia vaikuttaa päättäjiin, päätöksentekoon ja muihin ihmisiin.

Anna-Riikka Ihantola
Kirjoittaja toimii Maan ystävien ilmastokampanjassa

Ennätyskuivuus – ilmastonmuutostako?

Tänä kesänä Suomea ja koko Eurooppaa on koetellut ennätyksellinen kuivuus. Suomessa on puhuttu jopa kaikkien aikojen pahimmasta kuivuudesta mitä on sataan vuoteen koettu. Onko kyseessä ilmastonmuutos vaiko satunnainen vaihtelu?

Ilmastonmuutoksesta on puhuttu ja samalla kiistelty jo pitkään. On pystytty kutakuinkin tarkkaan osoittamaan, että eräiden kaasujen pitoisuuden (esim. hiilidioksidi) lisääntyminen ilmakehässä vahvistaa kasvihuoneilmiötä ja nostaa keskilämpötiloja maapallolla. Lämpötilan keskimääräisen nousun seurauksista ollaan jo huomattavasti erimielisempiä, mutta kiistatonta on kuitenkin se, että seuraukset ovat hyvinkin haitallisia maailman mittakaavassa.

Keskeisimmiksi uhkakuviksi on mainittu maapallon vilja-aittojen – USA:n keskilännen ja Venäjän vilja-alueiden kuivumista sekä jäätiköiden sulamista. Aikaisemmin puhuttiin, että napajäätiköiden sulaminen saattaisi nostaa merien pintaa keskimäärin metrillä, mutta viimeisimpien tutkimusten mukaan pinnan nousu jäisi noin 60 cm:n luokkaan, jolloin merenpinnan nousun seuraukset eivät olisi niin katastrofaalisia kuin pahimmassa tapauksessa.

Alueellisten ilmastovyöhykkeissä tapahtuvien muutosten ohella lisääntyvät ilmastolliset ääri-ilmiöt kuten sateet ja kuivuus. Erityisesti ääri-ilmiöiden on ennustettu lisääntyvän kaukana pohjoisessa ja etelässä.

Ilmaston muutos syö maatalouden tuotantoa muuallakin kuin Suomessa. Siksi ei ole yhdentekevää, miten peltojamme hoidetaan. EU-jäsenyyden myötä Suomessa samoin kuin Eestissäkään ei maataloutta oikein enää arvosteta. Uusi idea on peltojen siirtäminen energiatuotantoon. Kuva Inkoosta.

Tänä kesänä Suomea ja koko Eurooppaa koskettanut kuivuus on todennäköisesti osa ilmaston muutosprosessia. Sen osoittaminen on kuitenkin vaikeaa varmasti, sillä jos tarkastellaan vaikkapa vuosisadan kahtakymmentä kuivinta kesää, ne sijoittuvat kutakuinkin tasaisesti eri vuosikymmenille.

Kuivuus maatalouden haittana

Joka tapauksessa ennätyskuivuus on heikentänyt paikoittain merkittävästikin maatalouden satonäkymiä ja tuntuu tietenkin myös viljelijöiden kukkarossa. Aikaisen kevään vuoksi kylvöihin päästiin kaikkialla Suomessa hyvissä ajoin toukokuussa ja silloin sateitakin vielä saatiin. Tämän vuoksi kasvustot itivät kohtuullisesti ja juhannuksen jälkeen alkanut kuivuuskausi ei tuhonnut satoja täysin. Pahiten on kärsinyt säilörehun tuotanto sillä monin paikoin on jouduttu tyytymään yhteen säilörehusatoon kun muutoin säilörehusta korjataan 2-3 satoa.

Pohjavedet alhaalla

Toinen merkittävä kuivuuden seuraus on pohjavesien pinnan alentuminen. Joillain paikoilla jouduttiin jo kehottamaan veden säästöön. Pohjavesien pinnan palaamiseen normaalille tasolle vaaditaan hyvinkin runsaita sateita. Suomessa veden säästöön ei ole totuttu, mutta maailmanlaajuisesti puhdas vesi on hyvin rajallinen resurssi. Todennäköisesti vedestä johtuvat kiistat lisääntyvät tulevaisuudessa ainakin Afrikassa ja Aasiassa. Veden vähentymisen myötä veden hallinta ja jakelu on yksityistetty monissa maissa, mikä on osaltaan vähentänyt köyhän kansanosan mahdollisuutta puhtaaseen veteen.

Ilmaston muutoksen torjuntaan tartuttava heti

Ilmaston muutos on tosiasia – sitä vastaan ei liene vakavasti otettavia argumentteja. Se mistä erimielisyyksiä on enemmän, on muutoksen nopeus. Luonnossa muutokset ovat hitaita, mutta muutoksen suuntaa on hankala muuttaa. Vaikka kasvihuonekaasupäästöjä rajoitettaisiin heti vaikkapa vuoden 1990 tasolle, jatkuisi maapallon lämpeneminen vielä pitkään. Jotta ilmastonmuutosta voitaisiin hidastaa, olisi päästöjen vähentämiseksi ryhdyttävä toimeen heti.

Keskeisin pullonkaula ilmaston muutoksen torjunnassa on pitkään ollut USA, joka on suurteollisuuden etuja puolustaessaan kieltäytynyt allekirjoittamasta kansainvälisiä sopimuksia päästöjen vähentämiseksi. Lyhyen tähtäimen etujen puolustamisessa olisi siirryttävä pitkän tähtäimen maapallon elinkelpoisuuden puolustamiseen. Mahtaakohan se kapitalismissa onnistua?

KÄ/Juha Kieksi

Riittääkö kakusta kaikille?

Indeksi on järjestelmä, joka näyttää hyvältä ja perustellulta, mutta on täynnä aukkoja. Inflaatio on syönyt jokaisen kukkarosta huomattavasti enemmän, kuin mitä inflaatioprosentti näyttää. Ennen euroa kahvikupin sai kahdella markalla. Nyt siitä maksetaan kaksi euroa. Itäkeskuksessa käynti vessassa maksoi markka-aikana 50 penniä, tänään euron. Kilta- piipputupakan hintaa on nostettu ja paketin painoa laskettu. Näin sen hinta on euroon siirtymisen jälkeen kohonnut 68 %. Omasta kokemuksestaan jokainen tietää vastaavia esimerkkejä. Rahat eivät tahdo riittää.

BKT valehtelee

Vuosikausia olen osoittanut, että kansantalouden tilinpidon tilinpäätös, bruttokansantuote, on pötyä. Se unohtaa yli puolet tuotannosta ns. välituotteena. Sen sanotaan olevan ostoja muilta toimialoilta. Ikävä vaan, että sellaisia ei ole olemassakaan. Ne ovat tavaroita tuottajien ja kaupan varastoissa tai tavaroita kuluttajilla, joita ei ole vielä myyjälle maksettu. Nämä varastoissa olevat tavarat tuotetaan kaksi kertaa vuodessa, mutta sitä ei hyväksytä tuotannoksi, vaikka ilman sitä tulisi maailmaloppu! Joten kun varastot supistuvat BKT on suurempi kuin tuotanto ja kun varastot kasvavat BKT on pienempi kuin tuotanto. Tämä ei herroille kelpaa. Siksi tilastot saavat kokea rajua väkivaltaa.

"Viralliset luvut" pötyä

Vuoden 2005 kansantalouden tilinpidon taulukot ilmestyi 13.7.06. Niiden mukaan kokonaistuotanto reaalihinnoin kasvoi 2,9 %. Mutta BKT, kun vertaa sitä verrataan 14.7.05 taulukoihin, kasvu oli 4,3 %. Myös työvoimatutkimuksen työtuntien määrä lisääntyi 1 %. Näin ollen työn tuottavuus, jota pidetään palkkasopimusten perustana, kasvoi 3,3 %. Tämä on työnantajapiireille liikaa joten Tilastokeskus väkisin korjasi tilastojaan. Se ei muuttanut v. 2005 lukuja, vaan sitä edeltäneitä 10 vuoden lukuja muutettiin väkivaltaisesti niin, että työantajille saatiin paremmin sopivat tilastot. Muutosten jälkeen BKT näyttää kasvaneen 2,9 %. Työtuntien lisäykseksi saatiin 0,8 % ja työn tuottavuuden kasvuksi 2,1 %. Nämä ovat nyt viralliset luvut, mutta pötyä.

Tilastojen peukalointia ei huomata

Kuten tunnettua, niin Tilastokeskuksen työvoimatutkimuksen työtunneissa on hurjasti ilmaa. Esimerkiksi vuoden 1995 tuntien määrä, kun niitä verrataan nykytaulukoihin, on kasvanut 203 miljoonalla tunnilla (5,9 %). Vuoden 1997 kohdalla haamutunteja on 250 miljoonaa (6,9 %). Henkilökohtaisen (varovaisen!), arvioni mukaan haamutunteja on vain 187 miljoonaa (4,8 %). Kun tilaston viralliset tunnit oikaistaan, niin lähinnä oikea tuntien määrä kasvoi 0,1 %. Näin, kun tuotanto kasvoi 2,9 %, työn tuottavuus 2,8 %. Tämä ei ole aivan sitä mitä Tilastokeskuksen ensimmäinen luku näyttää (3,3), mutta ei myöskään niin pieni kuin toinen luku (2,1). Tämä Tilastokeskuksen ongelma syntyi siitä, kun BKT ei ota huomioon varastojen kasvua tai supistumista eli sitä, että kulutuksessa ja investoinneissa, viennissä ja tuonnissa on sellaisia tavaroita ja saatavia, jotka on tuotettu jo edellisenä vuonna. Kun vanhoja varastoja syötiin, ei tarvittu sitä vastaavaa tuotantoa, mutta syönti kuitenkin näkyi BKT:n kasvuna. Kun "korjaukset" on tehty ja julkaistu yhdessä (13.7.2006) tilastokokoelmassa, on tapahtunutta "peukalointia" vaikea huomata.

Kuka sillä elää?

Viime vuonna meillä tehtiin töitä (vähennettynä työvoimatutkimuksen haamutunneilla) enintään 3920 miljoonaa työtuntia. Siinä on kasvua edellisestä vuodesta 3,9 miljoonaa työtuntia, 0,1 %. Vakinaisessa työsuhteessa oli 1.063.000 ihmistä. Yrittäjiä oli 278.400 ja ilman töitä tai pätkätöissä oli 1.394.500. Se on 51 % työvoimasta. Pätkätyöläisten työvuoden pituus oli 6,4 kk. Vuonna 2004 näiden ihmisten kuukausipalkka oli keskimäärin 1.580 •. Siitä tulee noin 820 • keskimääräiseksi kuukausituloksi läpi vuoden. Sopii kysyä, että kuka sillä elää?

Pääomien vienti kiihtyy

Vuoden 90 jälkeen pääoman viennin kasvu on ollut aivan mieletön (**kuva 1**). Viime vuonna pääomia vietiin vähän vaille 30 miljardia euroa. Se on uskomaton läjä rahaa. Ennen pääomien viennin vapauttamista niiden vienti tapahtui ostamalla suoraan osakkeita. Nyt sijoitetaan pörssiin ja yleensä arvopapereihin. Niissä on jo lähes puolet 130 miljardia •, kun koko viennin määrä on n. 300 miljardia •. Viety pääoma on pääasiassa kapitalistien omaisuutta. Ja jos siellä sitten tapahtuu romahduksia tms. niin ne koskevat ennen kaikkea kapitalisteja. Arvopaperiviennissä on kuitenkin mukana valtava määrä eläkerahojakin. Eläkevakuutusyhtiöt ovat sijoittaneet ulkomaisiin pörsseihin n. 25 miljardia •, todella mielettömän summan.

Tuotannon rakenne on kääntynyt päälaelleen

Tuotantomme omavaraisuus ennen rakennemuutosta on ollut 52-53 % tasolla. Mutta vuoden - 92 jälkeen se on pudonnut vuoteen 2000 todella jyrkästi (**kuva 2**). Viime vuonna se putosi 16,3 %:iin. Pääomien vienti ja tavaroiden tuonti on aiheuttanut sen, että kotimaahan ei ole haluttu investoida. Vuodesta 1990 vienti on lisääntynyt 74 % ja tuonti 41 %, mutta tuotanto kotimaahan on pudonnut peräti 68,7 % (**kuva 3**). Tämä on seuraus vapaakaupasta. Kun katsomme mitä on tapahtunut tulonjaossa (**kuva 4**), niin palkkatulojen neton osuus on laskenut koko tulopotista viime vuoden loppuun mennessä 25,3 %, sosiaalitulojen 3,5 %. Julkisen talouden osuus putosi yli 19 %. Yhteensä nämä siirtymät ovat menneet kokonaan suurpääoman voittoihin, joiden osuus ylimääräinen kasvu oli 64 %. Näistä luvuista voisi väittää, että on tapahtunut väestön ehdotonta kurjistumista.

Kapitalistien voitot kasvaneet mielettömästi

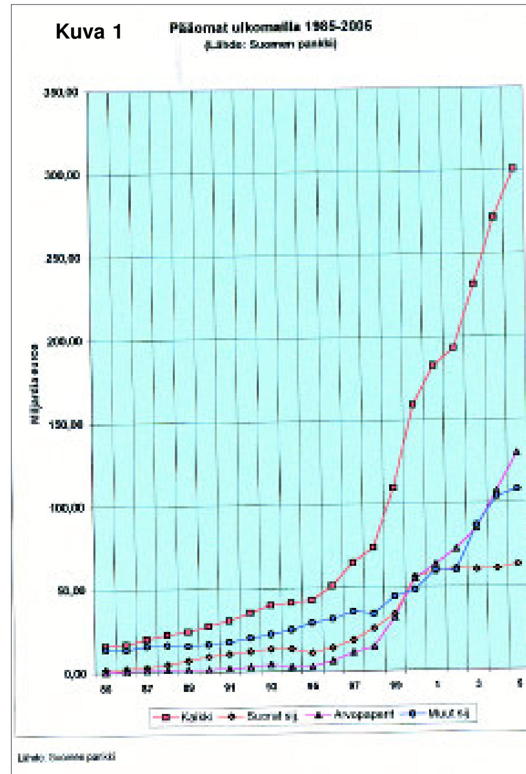
Kun tulojen kehitystä verrataan Tilastokeskuksen ns. arvonlisäykseen, niin reaalinen palkkatulojen neton osuus laski 24,6 %. Kun ottaa huomioon sen, että työntekijöiden osuus on kasvanut noin 5 % seuraa siitä, että palkansaajaa kohti laskettu palkkatulojen osuus on pienempi tänään kuin vuonna 1990. Tämäkin viittaa palkkatyöläisten ehdottomaan kurjistumiseen. Mielenkiintoista on lisäksi se, että vastaavasti, siis tulojaon seurauksena, kapitalistien voittojen osuus kasvoi arvonlisäyksestä ylimääräiset 24,3 miljardia euroa, se on peräti 771 %. Tämä näkyy hyvin siinä, että voittojen suhde sijoitettuun pääomaan (voiton suhdeluku) on kaudella 1990-2005 kasvanut 17,1 prosentista huikeaan 25,7 prosenttiin. Marx sanoi, että voiton suhdeluvulla on aleneva tendenssi. Tämä tarkoittaa sitä, että voiton suhde sijoitettuun pääomaan pyrkii laskemaan. Niin myös aika ajoin käy, mutta koska kapitalisti tappelee kaikin keinoin alenemistendenssiä vastaan, niin pitkällä aikavälillä se kuitenkin kasvaa, koska ja missä määrin, se riippuu paitsi kapitalisteista, myös siitä kuinka palkkatyöläiset hoitavat palkka-asiansa. Ja sitä tarkoitti myös Marx.

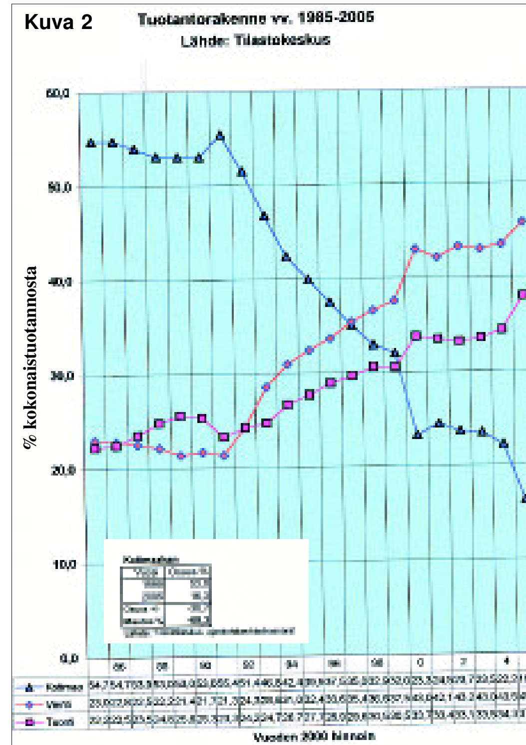
Näin käy kun ei ole vastavoimaa

Jatkuvasti puhutaan siitä, että ei ole jaettavaa, vaan ensin täytyy leipoa suurempaa kakkua, josta voi jakaa. Vuonna 1990 kakun suuruus oli 95,8 miljardia •, mutta 2005 se oli 174 miljardia •. Siinä on kasvua 82,5 %. Kun väestön kasvu oli 5 % niin jaettava asukasta kohti on kasvanut komeasti. Kysymys onkin siitä miten kauan annamme kasvun kokonaan voittoihin. Kapitalistit saivat viime vuonna ylimääräistä 25,6 miljardia euroa. Jos se jaettaisiin duunareille, sosiaaliturvaan ja julkiseen talouteen ei kenenkään tarvitsisi puhua julkisten menojen leikkauksista eikä suurimmen pahoinvoinnistakaan. Tulonjaossa ylimääräinen voitto on niin iso asia, että siitä tulisi pitää "elämää suurempaa meteliä".

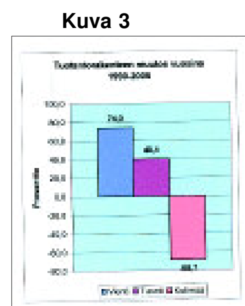
Kai Kontturi
Kai Kontturi@kolumbus.fi

alustuksen pohjalta toimitti
Heikki Männikkö

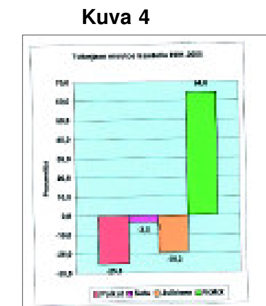

Kuva 3

Kuva 4

PAND – rauhankulttuurin puolesta sotaa ja väkivaltaa vastaan

PANDin varapuheenjohtaja Juha-Pekka Väisänen esittelemässä järjestönsä materiaaleja oman yrityksensä toimistotiloissa Bulevardin varrella Helsingissä.

Viime aikoina Taiteilijat rauhan puolesta - järjestö PAND on tullut tutuksi erilaisissa mielenosoituksissa ja muutenkin vilkkaan toimintansa tuloksena. Kävimme kysymässä järjestön varapuheenjohtajalta Juha-Pekka Väisäseltä, minkälaisesta järjestöstä oikein on kysymys.

Juha-Pekka on kuvataiteilija, joka on saanut alalle kaiken mahdollisen koulutuksen, mutta kuten tavallista, leipäpuuksi asti siitä ei ole ollut. 80-luvulla hän kävi kokeilemassa, voisiko hän elättää itseään taiteilijana Kuubassa, mutta yritys ei oikein onnistunut ja hän palasi takaisin Suomeen.

Täällä hänen oli kuitenkin jollakin tavalla elätettävä itsensä ja hän ryhtyi puhelinmyyjäksi. Kysymykseen, eikö puhelinmyyjän ammatti taida olla tosi kurja ammattina, hän hymähtää ja sanoo, ettei se sitä hänen kohdallaan ollut. Juha-Pekka viittaa savolais-karjalaisiin sukujuuriinsa ja toteaa, että hän on aina osannut puhua ihmisten kanssa eikä ole koskaan pelännyt heitä. Niinpä hän alkoi menestyä ammatissaan. Nyt hän on suuren puhelinmyyntiyrityksen toimitusjohtaja, jonka toimisto on Helsingissä Bulevardin varrella ja jossa työskentelee yhteensä kolmisenkymmentä puhelinmyyjää.

Rakkaus kuvataiteisiin on kuitenkin yhä hänen elämänsä tukipilareita. Teoksiaan hän ei myy, koska katsoo, että taide kuuluu kansalle. Sen sijaan hän kyllä antaa teokset ilmaiseksi kirjoittamansa manifestin mukaan satunnaisissa paikoissa eri puolella maailmaa, viimeksi Madridissa Espanjassa.

PAND on alun perin USA:ssa perustettu taiteilijoiden rauhanjärjestö. Lyhenne tulee sanoista Performers and Artists for Nuclear Disarmament, eli Esiintyjät ja taiteilijat ydinaseistuksen riisumisen puolesta. Järjestö on levinnyt ympäri maailmaa kymmeniin maihin. Erityisesti sitä on levittänyt **Harry Belafonte**, joka myös toi järjestön Suomeen v. 1983. Järjestö on ottanut aina silloin tällöin kantaa rauhan asioihin kuten esim. vetoomus, jossa vaadittaan USA:ta kunnioittamaan Kuuban suvereniteettia. Tuon vetoomuksen allekirjoitti suuri määrä taiteilijoita ympäri maailmaa. Etenkin kylmän sodan aikana järjestö levisi nopeasti, mutta Neuvostoliiton kaaduttua on ollut hieman hiljaisempaa.

PANDin pienenä puutteena on ollut, että se ei ole muualla maailmassa kyennyt organisoitumaan oikeiksi järjestöiksi. Siihen on kuulunut paljon taiteilijoita, mutta lähinnä yksityishenkilöinä. Nämä taiteilijat ovat myös olleet liian suuria nimiä, jotka eivät ole taiteellisten tavoitteidensa takia viitsineet panostaa järjestötyössä puurtamiseen. Juha-Pekka sanookin ylpeänä, että Suomen PAND lienee maailman toimivin PAND.

80-luku oli järjestössä vilkasta aikaa. Silloin järjestössä oli jäseniä n. 800, kun niitä nyt on n. 200, mikä ei ole vähäinen määrä sekään. Tuolloin 80-luvulla järjestö järjesti näyttäviä spektaakkeleita, kuten **Rauhan juna** tai **Joensuun laulufestivaalit.** Rauhan junassa olivat mukana mm. **Katri-Helena**, **Reino Laine**, **Arja Saionmaa** ja monia muita taiteilijoita. Järjestö on aina ollut voimakkaasti vasemmistolainen, vaikka se on puoluepoliittisesti ollutkin sitoutumaton.

Isojen spektaakkeleiden jälkeen PANDin toiminnan painopiste siirtyi kehitysyhteistyöhön. Yhteistyömaina olivat mm. Nicaragua ja Mosambik. Esimerkiksi Mosambikiin lähti aluksi 40 taiteilijan ryhmä kuukaudeksi, mukana mm. muusikot **Mikko Perkoila** ja **Eero Koivistoinen**. Tämä johti kolmen vuoden projekteihin, joissa edistettiin Mosambikin teatteri-oloja, perustettiin Maputoon musiikkistudio jne.

Tällä hetkellä taas on kansalaisjärjestöjen aika. PAND haluaa olla yhteistyössä kaikkien edistyksellisten järjestöjen kanssa.

Viimeisin PANDin tempaus oli soittimien kerääminen Kuuban muusikoille. Tämä herätti närää mm. Helsingin Sanomissa, joka ei ymmärrä tällaista Kuuban ihailua, sosialistisessa Kuubassa kun lehden mukaan ovat ihmisoikeudet retuperällä toisin kuin pohjoisessa naapurissa USA:ssa. Aikaisemmin kesällä järjestö järjesti kansanäänestyksen EU:n perustuslaista. Järjestö piti toimistoaan auki koko lauantaipäivän, jolloin kaikki halukkaat saivat äänestämällä sanoa kantansa tästä perustuslaista. Yhteensä yli 95% äänestäneistä oli sitä mieltä, ettei perustuslakia tule ratifioida.

PANDilla ei ole erityisiä poliittisia- tai periaateohjelmia, mutta yleisiä toimintaperiaatteita kylläkin. Järjestö toimii kansallisesti ja kansainvälisesti rauhan puolesta väkivaltaa ja rasismia vastaan yhteistyössä muiden taiteilija-, rauhan- ja ihmisoikeusjärjestöjen kanssa sekä kehitysyhteistyön ja kulttuurivaihdon tukemiseksi. Eräs nykyisistä toimintamuodoista liittyy **RASMUS-verkostoon**, toimintaan rasismia vastaan.

Järjestön puheenjohtajana toimii tällä hetkellä **Mia Waire** ja varapuheenjohtajana siis Juha-Pekka Väisänen. Mikäli järjestö kiinnostaa, tässä yhteystiedot:
Puhelin: +358-9-753 8436,
Fax: +358-9-7732 328
Sähköposti:
juha-pekka.vaisanen@manifesti.fi
Internet: http://www.pand.kaapeli.fi/
Osoite
PAND
Pursimiehenkatu 21
00150 HELSINKI

Reijo Katajaranta

Sanastoa

Israel = valtio, sijaitsee osin Palestiinassa. Status ja maantieteellinen asema kansainvälisesti kiistanalainen. Ei mitään tekemistä juutalaisuudessa mainitun uskonnollisen Israelin kanssa.

Siionismi = elimellinen osa Israelin miehityshallinnon pyrkimystä "juutalaisen" kansallisvaltion luomisessa Luotettavia selvityksiä tarkoitusperistä ei saatavissa. Kielletty YK:n päätöslauselmalla rasismin omaisena.

Apartheid = rotuerottelu, alun perin käytössä ent. Etelä-Afrikassa, nyt ainoastaan Israelissa. Käytetään palestiinalaisväestön erottamiseen juutalaisista. Välineinä mm. täydellinen eriarvoisuus ihmisoikeuksissa.

Anti-semitismi = seemiläisiä kansoja ja kieliä syrjivä. Seemiläisistä kielistä geopoliittisesti tärkeimpänä arabia, myös sukupuuttoon kuolleita kieliä, kuten mm. Jeesuksen puhuma aramea ja heprea, joista jälkimmäinen herätetty myöhemmin keinotekoisesti henkiin.

Lopullinenratkaisu = alunp. saks.., Israelin miehityshallinnon käytäntö hallita ns.demografista ongelmaa. Välineinä mm. siviiliväestön pakkosiirrot, etninen puhdistus ja kansanmurha. Käytössä päivittäin.

Lebensraum = saks., "elintila". Israelin aluepolitiikan kulmakiviä, maata otettu väkivalloin omaan käyttöön tällä menetelmällä mm. Palestiinalta, Libanonilta, Syyrialta, Jordanialta ja Egyptiltä. Johtanut siihen, ettei Israelilla ole kansainvälisesti hyväksyttäviä maantieteellisiä rajoja ja suvereniteettia.

Blitzkrieg = saks., "salamasota". Maailman neljänneksi suurimman sotilasmahdin (USA:n laittomien joukkotukohoaseiden lisä varustamana) armeijattomien naapurivaltioidensa siviiliväestöön suuntaamien operaatioiden yleisnimi. Toimii tällä hetkellä Libanonissa ja Gazan kaistaleella.

Kidutus = laillinen kuulustelumuoto Israelissa. Käytössä kaikkien. yhdeksän tuhannen laittomasti vangittuna viruvan palestiinalaisen suhteen.

Terrori = valtion hirmuhallinto. Sekoitetaan usein eri vapautusjärjestöjen tai demokraattisesti vapaissa vaaleissa voittaneiden puolueiden nimen yhteydessä.

Jerusalem = arab. Al-Quds. Kaupunki, jonka Israel laittomasti vuoden 1967 sodan jälkeen miehittänyt, asuttanut ja liittänyt alueeseensa. YK kieltänyt Israelia muuttamasta Jerusalemin statusta jaettuna kaupunkina, jonka itäosasta tullee Palestiinan valtion pääkaupunki. Israelin pääkaupunki on Tel Aviv.

Vapaasti Kare Pohjavirtaa lainaten.

Kalevi Wahrman

Rauhan vienti ja demokratian tuonti

Suomalaisille historian tuntijoille on käsite "vientirauha" tuttu 20- ja 30-luvuilta, jolloin Vientirauha nimeä käyttivät Tahko Pihkalan isännöimät lakonmurtaja-, rikkurijoukot, joiden tuli murtaa työläisten lakot ja palkkavaatimukset. Tämä kansakuntaamme repinyt pesäpallon kehittäjän, rauhan vientitapa päättyi Talvisodan aikaiseen ns. Tammikuun kihlaukseen, jossa työntekijä- ja työnantajapuoli tunnustivat toistensa sopijaoikeudet ja oikeudet työtaistelutoimenpiteisiin. "Rauhan vienti" sotki taisteluja, mutta ei päättänyt sotaa. Rauhan materiaaliset edellytykset puuttuivat, vastakkaisen osapuolen oikeuksien tunnustaminen.

YK:n johdolla on harjoitettu rauhaa turvaavaa toimintaa eli YK-joukkoja on lähetetty paikalle kun aselepo tai rauha on sitä ennen aikaansaatu. Toisin sanoen YK ei ole vienyt rauhaa vaan pyrkinyt turvaamaan aikaansaatua rauhaa. Naton piirissä, USA:n johdolla ovat alkaneet rauhaan pakottamisoperaatiot (rauhan vienti). EU:n ja YK:n piirissä keskusteluun on noussut sama teema, jossa vähintään toinen kiistan osapulista leimautuu syylliseksi kun rauhaa kansakunnan keskuuteen viedään. Tämän tapainen ajattelu ei pyri paneutumaan kriisien syihin, jolloin ne jäävät elämään, josta kuolettavan elävänä esimerkkinä Lähi-idän kestävänä kaaoksena jatkuva tilanne, muuallakin kuin Israelin rajoilla. Ongelmat eivät alueilta poistu vaikka johtajille rauhanpalkintoja jaettaisiinkin joistakin allekirjoituksista, jotka eivät kansan tuskaa ja sen syitä tunnista. Onko pakotettu rauha pysyvä Balkanilla, Afganistanissa, Irakissa, onko Hizbullahille tai Hamasille luotu edellytykset kestävään rauhaan? Ensisijaisen vastuun näistä rauhaan pakotuksista kantaa USA toissijaisen Nato. Jälkien selvittämisen, raunioiden siivoamisen USA jättää Afganistanissa "Natokavereilleen", Irakissa vastuu tuntuu siirtyvän "liittoutumalle" ja viimekätinen vastuu ajautuu kussakin kriisipesäkkeessä YK:lle tai EU:lle, joiden vastuu kasvaa USA:n ymmärtämättömyyden myötä. USA tulee tarvitsemaan entistä enemmän voimavaroja oman takapihansa, Latinalaisen Amerikan Hugo Savezien demokratiakäsityksen "oikealle ohjaamiseen".

Demokratian kummallisuuksiin kuuluu se, että Suomessa valtiovarainministeri budjetoi oikeusministerille miljoona euroa, että saisi köyhälistön kaupunginosissa kansalaiset äänestämään maaliskuun eduskuntavaaleissa. Näiden kaupunginosien äänestysprosentti on siirtynyt kehittyneen demokratian eli amerikkalaiselle – alhaiselle -tasolle. Tämä ulkoa tuotu demokratiamalli ei siis kelpaa VVM Heinäluomalle vaan hän hakee rahalla tulosta kun kansa ei tunnista aatteita omikseen. Tätä muinaisen Kreikan "vapaiden miesten" auvoisaa aatosta tuntuvat kaikkein huonoimmin ymmärtävän ne, jotka aatteiden korvikkeilla (raha, äänestyspakko) pyrkivät ylläpitämään demokratian kulissia. USA ja Israel eivät tunnu hyväksyvän minkään Lähi-idän tai Keskiaasian kansan tai valtion vaalitulosta ellei menestyjä ole heidän mieleensä vaikka äänestysprosentin voi hyvällä demokratiaymmärryksellä väittää edustavan kansan tahtoa.

Maailman konfliktien määrä on kasvanut kylmäsodan jälkeisenä aikana, USA-johtoiseen yksinapaiseen, taloudessa uusliberalistiseen -järjestelmään siirryttäessä kun vain yksi tietää milloin rauhan tulee pakottaa ja mikä on oikeaa demokratiaa. YK:ta ja kansainvälistä oikeutta USA pitää pilkkanaan globaalin hierarkian yläpäässä nuoleskelevien vasalliensa myötävaikutuksella.

Hannu Ikonen
Porvoo
kaupunginvaltuutettu
www.porvoo2009.org/

Saadaanko Lähi-Itään sopua koskaan?

Lähi- idän tilanne nousi kesän aikana otsikoihin Israelin hyökättyä jälleen Libanoniin. Tämä sai liikkeelle eri puolilla maailmaa tuhansia rauhanpuolustajia. Kansan ääni kävi haastattelemassa Lähi-idän tilannetta koskien kehitysmaatutkija dosentti Pertti Multasta.

Kehitysmaatutkija dosentti Pertti Multanen.

Miltä näyttää tilanne Irakissa nyt, kun USA:n miehityksestä on kulunut jo vuosia ja miten se vaikuttaa Lähi-idän yleiseen tilanteeseen?

Yhdysvaltain Lähi-idän politiikka on ajautunut pahaan umpikujaan. Irakissa kuolee runsas 3000 siviiliä kuukaudessa. USA:ssa ja Euroopassa tämä on jo herättänyt keskustelua, onko menossa sisällissota vai miehitysvaltion vastainen kansallinen kapina. Bushin hallinnon omistakin kannanotoista päätellen Irak on Yhdysvalloille vain yksi rintama tässä "maailman laajuisessa terrorismin vastaisessa sodassa". USA on jatkuvasti korostanut Lähi- idässä erityisesti Iranin ja Syyrian "muodostamaa vaaraa". Mielestäni on huomattava se, että myöskin tämän Libanonin sodan aikana sekä Yhdysvalloissa, että Israelissa ja myös meillä kuuluu ajan äänenpainoja, että kyse ei ole Hizbollahista vaan Syyrian ja Iranin uhan torjumisesta. Kuten monissa operaatioissa aiemminkin USA turvautuu liittolaiseensa, käyttää Israelia alihankkijanaan.

On sovittu, että alueelle sijoitetaan YK:n joukkoja. Miltä mielestäsi näyttää, tuleeko tämä suunnitelma toimimaan?

Mielestäni tänne luodaan milloin tahansa räjähtävää aikapommia. Libanonin ongelma on kestänyt kohta puoli vuosisataa. Vaikka se on itsenäinen valtio, aina löytyy ulkopuolisia tahoja, jotka sekaantuvat sen asioihin. Päällimmäisenä ovat Yhdysvallat ja Israel. Arabivaltioista Syyria on ollut ymmärrettävistä syistä kiinnostunut Libanonin asioista. Libanonissa on myös sisäistä taistelua itsenäisyyttä korostavan kansallisen linjan ja Natoon sekä Yhdysvaltoihin liittoutumista kannattavan linjan välillä. Tämän sisäisen jännitteen varassa Libanonin asioihin puuttuneet valtiot ovat kyenneet toimimaan. Tänäkin päivänä on kysymys samasta asiasta. Jos Libanonin tilanne haluttaisiin pysyvästi rauhoittaa, tarvitaan toimenpiteitä, jotka lisäävät maan mahdollisuutta itse hoitaa omat asiansa. Ulkopuolisten, jopa YK:n mandaatilla toimivien rauhanturvajoukojen tuleminen ei palvele tätä päämäärää. Vaikka ne lyhyellä tähtäimellä tuntuvatkin tarpeellisilta, niin pidemmällä tähtäimellä ne nostavat esiin ristiriidat kansallisen riippumattomuuden ja länteen sekä Israeliin suuntautumisen välillä. Tätä sisäisen dynamiikan olemassaoloa Libanonin tilanteen taustalla ei juuri missään länsimaisessa mediassa käsitellä.

Israelin Libanoniin suorittaman hyökkäyksen syyksi esitettiin yritys vapauttaa Hizbollahin ottamat kaksi israelilaista sotavankia. Osattiinko tätä Israelin hyökkäystä odottaa?

Väistämättä muistuu mieleen vuoden 1982 Israelin hyökkäys Libanoniin. Silloin syyksi kerrottiin Israelin Lontoon lähettilään surmaaminen attentaatissa, josta syytettiin Palestiinan vapautusjärjestöä. Silloin Israel vei Libanoniin 100.000 sotilasta edeten Beirutiin saakka. Nyt sodan muodollinen syy oli kahden israelilaissotilaan vangitseminen. Arvioni mukaan tähän Libanonissa käytävään sotaan valmistauduttiin jo usean vuoden ajan. Sen aloitti tapahtumasarja, jossa Libanonissa vuodesta 1975 olleet Syyrian joukot pakotettiin vetäytymään maasta ja avattiin maa jälleen ulkopuoliselle interventiolle. Silloin oli nähtävissä, että seuraava miehittäjä on Yhdysvallat tai sen marionettina Israelin armeija. Israel on aina suunnannut iskunsa ja hyökkäyksensä niihin arabivaltioihin, jotka olivat tukena Palestiinan itsenäisen valtion perustamiselle. Hyökkäysten kohteena ovat olleet Egypti, Irak ja Syyria. Libanon tuli 70- luvun puolivälistä Israelin vihollisvaltioksi, kun palestiinalaiset pakotettiin poistumaan Jordaniasta ja siirtymään Libanoniin. Palestiinan kysymys on asia, jonka perusteella Israel määritteli Hizbollah- järjestön terroristiksi. Kun Israel 70- 80- lukujen vaihteessa hyökkäili Libanoniin, oli Palestiinan vapautusjärjestö terroristijärjestö. Nyt tällainen järjestö, mikä halutaan murskata on Hizbollah, joka syntyi 70- 80- lukujen vaihteessa Israelin sotien seurauksena. Silloin syntyi Shiiamuslimien vastarintaliike Amal, joka oli askel islamistisen vastarinnan voimistumiseen. Islamilaisessa maailmassa ja Libanonissa vaikutti v. -79 Iranin islamilainen vallankumous ja Libanonissa shiiamuslimien keskuudessa nousi silloin Hizbollah-järjestö vastarintaliikkeeksi. Islamilaisella vastarinnalla on yli 30 vuoden perinteet. Se ei ole pelkästään uskonnollinen liike, vaan se on perustasolta nousevaa kansallista miehittäjä- ja hyökkääjävaltioiden vastaista vastarintaa. Tämä on ollut yllätys Israelille ja Yhdysvalloille niiden kuvitellessa, että tämä järjestö on pieni sirpale, joka on murskattavissa. Mutta tällaista kansallista voimaa ei millään sotakoneistolla voida murskata.

Voiko sanoa, että Hizbollah on ennen kaikkea poliittinen järjestö joka hoitaa perustasolla, "kunnallisesti ja alueellisesti" mitä erilaisimpia käytönnön asioita?

Näin on asia. Sen jälkeen kun Israel pitkän miehityksen jälkeen veti joukkonsa v. 2000 Etelä- Libanonista, tuli Hizbollahista vahva poliittinen puolue. Paikallistasolla se on organisaatio, joka huolehtii väestön hyvinvoinnista. Tämän sanominen nostaa Suomessakin monilla tukan pystyyn tai punan poskille. Tosiasiat Libanonista ovat kuitenkin tällaisia. Samoin ovat asiat myöskin Palestiinassa Hamasin kohdalla.

Onko Lähi- idän tilanne nyt jollain tavalla olennaisesti muuttunut nykyisen Libanonin sodan jälkeen?

Tällä hetkellä Lähi-idän ainoa ydinaseita omistava valtio on Israel. Ydinasearsenaalinsa se on saanut rakentaa länsimaiden suojeluksessa ja niiden teknologiaan nojautuen. Iranillakin lienee vielä pitkä matka ydinaseen rakentamiseen, vaikka sillä olisikin asiantuntemusta ydinteknologian rakentamiseen. Paras Iranin shiiamuslimilaisen äärimmäisyyslinjan tukija Lähi-idässä on ollut Bushin hallinto. Se on rakentanut Irakin tilanteen ja muuttanut sitä suuntaan, jossa shiiojen vaikutusvalta ja sitä kautta Iranin vaikutusvalta Irakissa kasvaa. Israelin hyökkäys Libanoniin antoi käsittämättömän voimanlisän Hizbollahille ja Iranin lähi-idässä saamalle arvovallalle. Tämä heijastuu myöskin Palestiinaan Hamasin sisällä, vaikka kyse siellä ei olekaan niin selkeästi sunni-shiiavastakkainasettelusta. Kysymys on tämänhetkistä imperialistista politiikkaa vastustavien järjestöjen ja valtioiden toimenpiteistä, ja sen pohjalle rakentuvan arvovallan laajentumista Lähi-idässä. Tässä Irakin sota ja nyt Libanonin sota pelaavat Iranin pussiin. Tällä hetkellä Iran voi Lähi-idässä muodostuneen poliittisen tilanteen pohjalla paljon voimakkaimmin äänenpainoin vastustaa Yhdysvaltain ja länsimaiden politiikkaa, joka pyrkii asettamaan Iranin saartoon väittäen sen havittelevan ydinasetta. Kokonaistilanne on kääntymässä samaan suuntaan, mikä vallitsi 80- luvun Libanonin sodan jälkeen, jolloin USA:n öljyintressien kannalta välttämättömät liittolaiset pelkäsivät asemiensa puolesta. Silloin mm. Saudit varoittivat Yhdysvaltoja, että sodan jatkuminen pelaa islamistien pussiin ja vaarantaa heidän valtaistuimensa. Nyt jälleen USA:n liittolaiset syystäkin pelkäävät. Monet tarkkailijat ovat tulossa johtopäätökseen, että USA:n lupaama uusi demokraattinen Lähi-itä on karkaamassa kauas tulevaisuuteen. Traagisinta on, että palestiinalaisten tavoite itsenäisen valtion perustamisesta on karannut vuosikymmeniä eteenpäin, kun se näytti 90-luvulla olevan vielä saavutettava tavoite.

Tämä palestiinan ja lähi-idän tilanne on ollut tällaisena yllä niin kauan kuin muistamme. Mikä on se, joka pitää tätä prosessia koko ajan yllä.

Lähi- idässä on viime kädessä kysymys siirtomaa-järjestelmän jättämistä ja ratkaisemattomista ongelmista. Palestiinan osalta kysymys on siirtomaa-järjestelmän viimeisistä kriiseistä, joista ei haluttu päästä eroon. Toistasataa vuotta tilanne on ollut se, että 1800- luvun lopulla poliittiseksi liikkeeksi järjestäytynyt juutalaisten kansallismielinen liike sionisni tarjoutui imperialismin etuvartioksi arabien kansallisen liikkeen kurissa pitämiseksi Lähi-idässä. Brittimandaatin salliessa ensimmäisen ja toisen maailmansodan välisenä aikana juutalaisten maahanmuuton, väestörakenne muuttui, jonka jälkeen YK 1947 teki tämän jakopäätöksen. Historialliseti tarkasteltuna on Israel Lähi-idässä edelleenkin imperialismin eteen työnnetty sillanpääasema. Tästä selittyy mielestäni se, että tätä konfliktia ei ole haluttukaan purkaa. Niille valtioille, jotka kulloinkin haluavat puuttua Lähi-idän sisäisiin asioihin on edullista, että alueella säilyy levottomuus ja epävarmuus. Tältä pohjalta on eri muodoissaan toisen maailmansodan jälkeen nostanut päätään arabien kansallinen liike, ensin arabikansallismielisen arabinationalismin muodossa ja nyt islamististen poliittisten liikeiden muodossa, joihin tämä kansallinen liike on nyt sulautunut. Nämä liikkeet ovat Israelin vihollisia ja Yhdysvaltain vihollisia. Tässä kokonaiskuviossa Euroopan Unioni yrittää toimia jonkinlaisena välittäjänä joutuen kerta toisensa jälkeen maksamaan vahinkoja, joita näissä sodissa Lähi-idälle aiheutetaan.

Voisiko ajatella, että Lähi-idän tilannetta ruokkii nykyinen uusi kolonialismin vaihe, jossa uudelleen jaetaan Lähi-idän ja maailman energiavaroja?

Uuskolonialismi ja imperialismi eivät koskaan ole kadonneet. Päinvastoin viime vuosikymmeninä on voimakkaasti noussut esiin jopa vaatimus uuden kolonialismin, uuden siirtomaavallan perustamisesta. Äänenpainot esimerkiksi Bushin hallinnon julistuksissa muistuttavat jopa 1800- 1900- luvun vaihteen imperialismin äänenpainoja. Tosiallisesti toisen maailmansodan jälkeisestä kansainvälisen yhteisön luomasta turvallisuusrakenteesta on oltu luopumassa jo ainakin 15 vuoden ajan. Väittäisin, että ensimmäinen Persianlahden sota 1990-1991 oli lähtölaukaus esim: YK.n arvovallan murtumiselle ja se prosessi on edennyt nopeata tahtia. Näkemykseni on, että Lähi-idän tilanteessa näkyy vahvasti paitsi uuskolonialismin, niin myöskin imperialismin ja sen mukana voimistuvan kolonialismin paluuvaatimukset, sekä tästä nouseva valtapolitiikka.

USA:ssa valtaa alaa uskonnollinen ideologia Amerikan maailmanhistoriallisesta tehtävästä. Israelissa nähdään juutalaiset jumalan valituan kansana. Löytyykö jokin yhteinen nimittäjä, joka ylläpitää näissä liittolaismaissa samansuuntaisia käsityksiä.

Mielestäni yhteinen nimittäjä on 1800- luvun lopulla sionistiseksi poliittiseksi liikkeeksi kiteytynyt juutalainen kansallismielisyys. Yhdysvalloissa kristitty oikeisto itse kertoo olevansa kristittyjä sionisteja. Uskonnollisen sionismin ydin on usko siihen, että Israel on jumalan valittu kansa ja Israelin Lähi- idässä asuttama alue on Jumalan sille lupaamaa aluetta. Tällä perusteella kaikki kansainvälisiin suhteisiin, ja kansainvälisen yhteisön vaatimuksiin perustuvat argumentit kumotaan. Sekä Israelissa, että USA:ssa uskonnolla voimistetaan poliittista kielenkäyttöä ja se alistetaan valtapolitiikan tavoitteille. Tämä näkyy Bushin hallinnon Amerikan kristillissionistisilta piireiltä saamassa tuessa. Vastoin monien käsitystä Yhdysvalloissa toimii juutalainen painostusryhmä kymmenien miljardien vuosibudjetilla ja vaikuttaa amerikkalaisiin senaattoreihin ja politiikkaan hyvin voimakkaasti. Tätä kautta USA:n politiikkaan kytkeytyy käsitys, että Israelin tilanne on muualta kuin tästä maailmasta määrätty. Tämä on meidän kaikkien kannalta hyvin vaarallinen jako.

Miten nämä tapahtumat liittyvät mahdolliseen laajempaan valtapeliin?

Lähi-idän tapahtumat eivät rajoitu pelkästään Lähi-itään, vaan siellä toimeenpannuilla sodilla ja rajanvedoilla on yritetty avata vapaa kulku kauemmaksi Keski- aasiaan ja jopa Intian ja Kiinan rajoille saakka. On tarkasteltava kokonaisuutena aluetta, jonka muodostavat Keski- aasia, Afganistan, Afrikan sarvi ja Lähi-itä. Kyse näillä alueilla käytävissä sodissa ei ole yksittäistä imperialismin operaatioista, vaan USA:n pyrkimyksestä globaalin hegemonian varmistamiseen.

Haastatteli
Heikki Männikkö

Fidel Castro täytti 80-vuotta

Maailman viestintävälineissä kerrottiin 1.8.2006 Kuuban presidentin Fidel Castron saaneen sisäisen verenvuodon, jonka vuoksi hänet oli siirretty sairaalahoitoon. Seuraavana päivänä Kuuban televisio kertoi hänen kärsivän suolistoverenvuodosta, joka vaati leikkausta. Fidelin ollessa sairaslomalla maan valtiollinen johto siirrettiin väliaikaisesti puolustusministeri Raúl Castrolle.

Sairasvuoteella maannut Castro sai syntymäpäivälahjan Hugo Chavezilta ja veljeltään Raulilta. Chavez vitsaili, "että kun nyt sairaalassa ollaan, niin eiköhän laiteta tuo sinun liian suuri "klyyvarisikin" (nenäsi) kuntoon".

Fidelin sairastuminen

Viime vuosisadan ainoan merkittävän, elossa olevan valtiojohtajan sairastuminen aiheutti maailmassa valtavan spekulaatiohyökyaallon Kuuban tulevaisuudesta – kaudesta Fidel Castron jälkeen. Suomalaisen viestintäalan yksinvaltiaan lippulaivassa kehotettiin, että ”vallankumouksen museossa on korkea aika avata ovia”. Painomustediktaattorin oikeistolaiset pääkirjoituskoirat syyttivät Fidel Castroa mm. maan museoimisesta vallankumouksen muistomerkiksi ja yhteiskunnan kehityksen tukahduttajaksi. He esittivät, että Kuuban saarto oli USA:n kannalta virhe, koska se ei kaatanutkaan Castroa. Kuuban ystävät leimataan lonkalta silmänsulkijoiksi. Artikkelin sisällöstä päätellen Erkon propagandakoneisto haikailee entiseen tapaansa vastavallankumousta Kuubaan. Hesarin tylpillä veitsillä tökkijöille tiedoksi: Niin kauan kuin tässä maassa ilmestyy muitakin kuin Erkon tiedotusmonopolin julkaisemia lehtiä ja kirjoja, täällä julkaistaan sydämen lämmöllä juttuja sosialistisesta Kuubasta.

Kuuban oma kehitystie

Kuuba ei ole nyt eikä tule olemaan myöhemminkään mikään vallankumouksellisuuden teemapuisto. Tasavalta on itsenäinen sosialistinen valtio, joka on valinnut oman yhteiskunnallisen kehitystiensä. Tähän todellisuuteen ulkopuolisilla tahoilla ei pitäisi olla nokan koputtamista.

Vuonna 1975 järjestettiin Kuuban kommunistisen puolueen 1. edustajakokous Havannassa. Tuolloin puolueen 1. sihteeri Fidel Castro Ruz kertoi keskuskomitean toimintaselostuksessa mm. seuraavaa: ”Perustuslakiluonnosta valmisteltaessa on työskennelty tunnontarkasti. Siinä on koottu yhteen oman kansamme kokemukset ja se yleismaailmallinen kokemus, joka on kertynyt toisten kansojen rakentaessa sosialismia ennen meitä. Olemme sitä mieltä, että se on tekstinä Amerikan mantereen ensimmäinen työläisten ja talonpoikien, ruumiillisen ja henkisen työn tekijöiden sosialistisen valtion arvoinen, valtion, jossa kaikki valta kuuluu reaalisesti ja tosiasiallisesti työtätekevälle kansalle, pohjautuessaan tuotantovälineiden yhteisomistukseen ja tukeutuessaan työläisten ja talonpoikien lujaan liittoon, jota ohjaa työväenluokka ja sen järjestäytynyt marxilais-leniniläinen etujoukko, Kuuban kommunistinen puolue, yhteiskunnan ja valtion ylin johtava voima.”

Kuubalaiset ovat tyytyväisiä saavutuksiinsa

Perustuslakiluonnoksessa todettiin mm. että, kaikilla kuubalaisilla on taattu oikeus työhön ja olla vapaa riistosta; talonpojalla on oikeus maahan; jokaisella lapsella, nuorella tai aikuisella on oikeus yleiseen, ilmaiseen tieteelliseen koulutukseen; jokaisella sairaalla on oikeus ilmaiseen lääkärin- ja sairaalahoitoon sekä että kaikilla Kuuban kansalaisilla on ihonväriin tai kansalliseen taustaan katsomatta oikeus täydelliseen tasa-arvoon kaikissa suhteissa, oikeus elää ja kehittää itseään ihmisarvoisella tavalla vapaana kaikista nöyryyttävistä ja iljettävistä syrjinnän muodoista.

Kuuban kansa on toteuttanut Fidel Castron johdolla käytännössä nämä v. 1975 perustuslain periaatteet. Vaikka Kuuba on edelleen köyhä maa – ei siis vauraudeltaan verrattavissa mitenkään Pohjoismaihin – se sijoittuu YK:n yhteiskunnallisen kehityksen indeksillä (HDI) mitattuna 52. sijalle maailman valtioiden joukossa. Latinalaisessa Amerikassa sen edelle yltävät ainoastaan Argentiina, Chile, Uruguay ja Costa Rica. BKT/capitan suuruuden suhteen Kuuba on kehitysmaiden luokkaa, mutta kansalaisilleen tarjoamansa maksuttoman koulutuksen ja terveydenhoidon suhteen se sitä vastoin on maailman huippuluokkaa.

Tämän lisäksi 47 vuoden aikana yli 40 000 nuorta yli 100 kolmannen maailman maasta on saanut maksutta Kuubassa yliopistotasoisen ja teknisen alan ammattikoulutuksen. Heistä 30 000 on ollut afrikkalaisia. Yli 52000 kuubalaista lääkäriä ja terveysalan työntekijää ovat työskennelleet vapaaehtoisina maksutta 93 maassa pelastaen taidoillaan miljoonia ihmishenkiä.

Kuuban tekemät palvelut eivät ole perustuneet taloudellisiin voimavaroihin, vaan paremminkin vallankumouksen luomaan humaaniin pääomaan.

Latinalaisen Amerikan integraatiokehityksessä kuubalainen yhteiskunnallinen ja tieteellinen tieto-taito yhdistettynä venezuelalaiseen öljydiplomatiaan ja bolivaariseen vallankumoukseen on tuottanut viimeaikoina merkittäviä tuloksia. Sosialismista on kehkeytymässä kestävä ja todellinen yhteiskunnallinen vaihtoehto kapitalistiselle riistolle ja sen ylläpitämälle yhteiskunnalliselle epäoikeudenmukaisuudelle. Fidel Castron elämäntyöllä ja henkilökohtaisella panoksella on ollut olennainen merkitys tässä kehityksessä.

Kukaan ei ole kuolematon, ei valtionjohtaja eikä myöskään tavallinen kansalainen

Tammikuussa 1999 Fidel Castro antoi haastattelun entiselle UNESCO:n pääjohtajalle **Federico Mayor Zaragozalle.**

”Olen hyvin vakuuttunut siitä, että ihminen on kuolevainen, mutta en ole ollut koskaan huolestunut siitä. Tosiasiassa tämä on avaintekijä minun elämässäni. Kun kapinallinen luonteeni vei minut vallankumoustaistelijan vaaroihin, kukaan ei pakottanut minua siihen. Minä tiesin myös, että minulla oli vain pienet mahdollisuudet selvitä hengissä pitkään. En ollut valtiojohtaja, mutta olin hyvin tunnettu mies.En perinyt asemaani, en ole kuningas, siksi minun ei tarvitse valmistella seuraajaa itselleni. Mitään kaoottisen siirtymäkauden traumaa ei tarvitse ehkäistä, koska ei ole tarvetta minkäänlaiseen siirtymäkauteen. Siirtyminen yhdestä yhteiskuntajärjestelmästä toiseen on kestänyt jo yli 40 vuotta. Tämä ei ole yhden miehen korvaamista toisella miehellä.

Kun vallankumous on vakiinnuttanut asemansa ja kun sen aatteet ja tietoisuus ovat alkaneet kantaa hedelmää, kukaan ihminen ei ole korvaamaton. Ei ole tärkeää, kuinka tärkeä hänen henkilökohtainen panoksensa on saattanut ollakaan. Kuubassa ei ole henkilökulttia. Ette koskaan näe Kuubassa virallisia valokuvia elävistä johtajista, tai katuja, puistoja tai kouluja, jotka on nimetty heidän mukaansa.

Vastuunkanto on jaettu oikein hyvin ja työ on hajautettu usealle henkilölle. Suuri joukko nuoria ja jo kokeneita ihmisiä yhdessä pienemmän ryhmän vanhoja vallankumouksellisia ovat ne, jotka pitävät maan toimintakunnossa. Pitää ottaa myös huomioon, että meillä on puolue, joka nauttii suurta arvostusta ja moraalista ja arvovaltaa. Onko syytä huoleen?”

Santiago de Cuba 10.8.2006

Santiago de Cubasta kantautui 10.8.2006 sähköpostitse Suomen kamaralle seuraavanlainen viesti:

”Katukuvassa ei näy muutosta. Ihmiset ovat kyllä huolissaan tulevaisuudesta; eilen valmisteltiin kaasunaamarien luovuttamista kaikille meidän korttelin asukkaille. Kansanmiliisiä ei ole mobilisoitu, mutta osa armeijan reserviläisistä on kutsuttu joukko-osastoihin. Palvelut toimivat tavalliseen tapaan.

Vaikuttaa siltä, että Fidel olisi toipumassa leikkauksesta, ja ei ole mahdotonta että hän palaisi valtaan. Fidel ilmoitti 2.8. lehdistötiedotuksessa, että johtuen USAn uhasta hänen terveydentilastaan ei anneta säännöllisiä tiedonantoja. Rivien välistä lehdissä on kuitenkin käynyt ilmi, että hän on paranemaan päin. Huhuja ei ole liikkeellä normaalia enemmän. Kuubalaiset ovat tottuneet siihen, että kuumia poliittisia asioita ei reaaliajassa paljasteta. Päivänpoliittiset faktat kuitenkin tavalla tai toisella julkisuuteen vuotavat huhujen muodossa, ja keskustelu on vilkasta.

Kansan mielipiteistä minun korviini on kantautunut lähes poikkeuksetta huolta Fidelin terveydestä; mutta varmasti myös muunlaista fiilistä on.” (Peter Loman)

Castro juhli syntymäpäivää sairasvuoteella

Kuuban presidentti Fidel Castro juhli 80-vuotissyntymäpäiväänsä 13.8.2006 yhdessä Venezuelan presidentin **Hugo Chavezin** ja viransijaisensa **Raul Castron** kanssa.

Fidel vakuutti Juventud Rebelde -lehdelle toimittamassaan viestissä toipuneensa huomattavasti, mutta varoitti kuubalaisia liiallisesta toiveikkuudesta. Kuubalaisten pitää Castron mielestä olla opitimistisia, mutta valmiita ottamaan vastaan myös kielteisiä uutisia.

Venceremos!

Matti Laitinen

Lähteet: Cuba Sí, www.kuuba.org ja ”Yhtenäisyys toi voiton” (KKP:n keskuskomitean toimintaselostus KKP:n 1. edustajakokoukselle 17.12.1975)

Venäjän hallitus yrittää luoda kaksipuoluejärjestelmän

Kirjaimellisesti tänään, 29.8. Venäjän Federaation hallituksen puhemies (Parlamentin ylähuone) ja samanaikaisesti Elämän puolueen johtaja herra Mironov on julkisesti julistanut, että hänen puolueensa aikoo lähitulevaisuudessa yhtyä Isänmaa-puolueeseen ja Eläkeläisten puolueeseen.

Oikeastaan tässä uutisessa ei ole mitään odottamatonta, koska tietovuodot tulevasta yhdistymisestä ilmestyivät lehtiin jo elokuun alkupuolella. Myöskään ei ole salaisuus, että aloite tähän yhdistymiseen tulee suoraan herra Putinin hallinnolta.

Sergei Skvortsov NKP:n keskuskomitean pääsihteeri

Nämä kaikki kolme puoluetta, niin eri aikaan kuin ne perustettiinkin, on luotu hallituksen toimesta, niin että nykyinen yhteenliittyminen näyttää varsin loogiselta. Elämän puolue luotiin Yhtenäinen Venäjä-puolueen taustavarmistukseksi siinä tapauksessa, että Yhtenäinen Venäjä-puoluehanke olisi mennyt myttyyn. Eläkeläisten puolue ja Isänmaa-puolue luotiin jälkivasemmistolaisiksi puolueiksi, vaihtoehdoksi Zuganovin Venäjän Federaation Kommunistiselle puolueelle. Kun Elämän puolue on pysynyt hallitukselle uskollisena, Isänmaa-puolue ja Eläkeläis-puolue ovat osoittaneet jonkin verran oppositioasennetta niin, että hallituksen oli vaihdettava puolueiden johto. Näiden muutosten jälkeen nämä puolueet ovat menettäneet vaikutusvaltaansa ja niiden erillinen olemassaolo tuli turhaksi. Nyt Kreml toivoo, että – herra Jeltsiniä lainaten – tämä uusi sukkulointi toisi joitain tuloksia.

Mitä tosiasiassa Kreml yrittää saada aikaiseksi? Elämän puolueen www-sivuilta voi nähdä pikakirjoitusta muistuttavasti tiedot tämän puolueen ja Putinin hallinnon apulaisjohtajan Surkovin välisestä kokouksesta. Siitä tulee absoluuttisen selväksi, mitä he haluavat. Kuten herra Surkov on todennut, nykyisen Venäjän ongelmana on, että "ei ole olemassa mitään vaihtoehtoista puoluetta, yhteiskunnalla ei ole toista jalkaa, johon voisi nojautua, jos ensimmäinen jalka rampautuu". Ja näiden kolmen epäonnisen puolueen yhteensulautumisen tulokseksi Venäjän hallitus toivoo saavansa "jälkivasemmistolaisen puolueen" vaihtoehdoksi Yhtenäinen Venäjä-puolueelle ja tämän fuusion seurauksena syntynyttä puoluetta tullaan nimittämää "Uudeksi Vasemmistopuolueeksi".

Ylipäänsä Venäjän hallitus on jo kauan - aina Jeltsinistä lähtien - puhunut kaksipuoluejärjestelmän luomisesta, mutta käytännön yritykset ovat päättyneet totaalisiin epäonnistumisiin. Kuka esim. nykyään muistaa herra Rybkinin "Yhtyneen Sosialistisen puolueen". Hallituksen kaipuu kaksipuoluejärjestelmän luomiseen on varsin ymmärrettävä, koska sellainen järjestelmä luo maksimaalisen vakauden porvarilliselle hallinnolle. Periaatteessa tällainen vasemmistosiiven rooli suunnitellussa tandemissa tulisi sopia hyvin yhteen Zuganovin VFKP:n kanssa. Se on kommunistinen puolue vain nimeltään, käytännössä se palvelee uskollisesti hallitusta yrittäen kaikin mahdollisin keinoin hillitä kansan aktiivisia joukkoliikkeitä. Viimeisin esimerkki: muutamia päiviä sitten tämän puolueen erään alueellisen järjestön johtomies julisti lakkoileville työläisille, että jos tarjous ei sovi heille, tullaan tapaamaan oikeudessa ja kaikki lakkoliikkeen kokoukset kielletään. Ja tässä lauseessa on sanottu oleellinen Venäjän Federaation Kommunistisesta puolueesta. Tästä näkökulmasta, vaikka porvariston kannalta koko VFKP on varsin hyväksyttävä, Putinin klaanille se ei kuitenkaan sovi, koska, jos se pääsee valtaan, se voi häiritä hallitsevan luokan omistuksia ja vaikutusvaltaa. Tästä syystä he tekevät kaikkensa luodakseen tilaa uudelle opportunistiselle puolueelle.

Ja tämä ongelma, se on välttämätöntä sanoa, on varsin vaikea. Teoreettisesti katsoen – jos lasketaan yhteen viime vaalien tulokset, nämä puolueet saivat yli 10% äänistä. Käytännössä, koska Isänmaa-puolueen ja Eläkeläisten puolueen entiset johtajat ovat lähteneet, näiden puolueiden aikaisemmat äänestäjät tuskin äänestävät heidän hallitukselle myönteisiä seuraajiaan. Vastaavaa poliittista paikkaa on jo pidetty samaiselle VFKP:lle, mutta Zuganovin syrjäyttäminen puolueen johdosta tuntuu hankalalta. Mitä uutta tämä "uusi vasemmisto" sitten kykenisi tarjoamaan äänestäjille? Sen julistaminen, että Zuganov on liian radikaali? Se johtaisi yksiselitteisesti tämän kolmipäisen hirviön tappioon. Entä sen julistaminen, että Zuganov ei ole riittävän radikaali? Mutta kuinka tällaiseen lähtee puolue, jonka johtaja on parlamentin ylähuoneen jäsen ja henkilökohtainen ystävä herra Putinin kanssa?

Toisaalta, uudella puolueella ei ole huomattavia johtajia, eikä tässä ajassa ehdi uusia kasvaakaan, vaalit pidetään ensi vuonna. Pikemminkin Elämän puolueen johtajalla herra Mironovilla tulee olemaan suunnaton äänten kato – suurin osa äänestäjistä ei pidä hänen esiintymisistään ja maneereistaan, hän ei tee vaikutelmaa vakavasti otettavasta poliitikosta. Kuitenkin viime päivinä on ollut liikkeellä huhuja, että Kreml yrittää sitoa uuteen puolueeseen Isänmaa-puolueen nimellisen perustajan herra Glazyjevin. Tässä tapauksessa uusi projekti välttää täydellisen epäonnistumisen. Itse asiassa viime parlamenttivaaleissa hän esitteli itsensä radikaalina vasemmistolaisena "oikeana kommunistina" ja vaihtoehtona Zuganoville ja pystyi riistämään lähes puolet tämän äänistä. Mutta haluaako Glazyjev jälleen Kremlin sätkynukeksi? Tosiasiassa, niin pian kun hän on yrittänyt toteuttaa itsenäisempää politiikkaa, hänet on karkotettu puolueesta, joka oli alun perin suunniteltu häntä varten. Ja "uudella vasemmistopuolueella" ei ilmeisestikään ole mitään vaikutusvaltaa…

Kaiken kaikkiaan uudella opportunistisella puolueella ei missään tapauksessa tule olemaan olennaista roolia Venäjän politiikassa. Yhteiskunnalliset jännitteet tulevat kasvamaan ja Putinin jättäytyminen presidentin virasta (tai hänen mahdollisen jatkoaikansa jälkeen) suuri poliittinen epävakaisuus näyttää ilmeiseltä. Niinpä Venäjän tulevaisuus tullaan jälleen pian ratkaisemaan kaduilla ja toreilla hassunkurisen äänestämisen sijaan.

Sergei Skvortsov
NKP:n keskuskomitean pääsihteeri

KDKT:n ohjuskokeet näyttönä maan kyvystä puolustautua USA:n ja Japanin militarismia vastaan

Korean Demokraattinen Kansantasavalta toteutti heinäkuun alussa ohjuskokeen osana maan normaalia puolustuskapasiteetin tarkistusta. Yhdysvallat kumppaneineen nosti tästä kokeesta massiivisen kansainvälisen hälyn, jonka päämäärät ovat varsin moniulotteiset. Kyseessä ei ole pelkästään USA:n ja KDKT:n välinen kiista, vaan asiaan liittyy hyvin läheisesti myös Japanin halu palauttaa militaristinen valtansa Aasiassa.

USA:n provokaatiot vaurioittavat Itä-Aasian tasapainoa

Ohjuskokeiden jälkeen Yhdysvallat syytti raskain sanankääntein KDKT:aa Itä-Aasian vakauden horjuttamisesta ja sodanlietsonnasta. Näitä väitteitä kukaan järkevä ihminen ei voi tietenkään purematta niellä. Korean Demokraattisen Kansantasavallan ulkoministeriön puhemies totesi kokeiden jälkeen KDKT:n Kansanarmeijalla olevan täysi oikeus ja suvereniteetti testata ohjuksia maansa puolustuskyvyn ylläpitämiseksi. Ohjuskokeilu on normaalia toimintaa, jolla tarkastetaan tiettyjen puolustuslaitteiden toimivuus. KDKT ei ole allekirjoittanut ohjuskokeita kieltäviä sopimuksia, eikä sillä näin ollen itsenäisenä valtiona ole mitään estettä näiden testausten toteuttamiseen.

USA ei luonnollisestikaan tällaisia kokeita tietyiltä mailta hyväksy. Nämä kokeet se näkee uhaksi omille militaristisille hegemoniapyrkimyksilleen Itä-Aasiassa. Ohjuskokeellaan KDKT osoitti maan puolustuskapasiteetin olevan nykyaikaista ja näin vastaamaan USA:n harjoittamiin provokaatioihin. Yhdysvallathan on viimeiset 60 vuotta kalistellut sapeleitaan Korean niemimaalla ja pakottanut näin KDKT:n varustautumaan puolustaakseen omaa suvereniteettiaan ja kansankeskeistä sosialismiaan. Tänä päivänä korealaiset harjoittavat nk. Songun-politiikkaa (suom. armeija ensin), jonka avulla kansa ja Kansanarmeija toimivat tiiviissä yhteisrintamassa USA:n imperialistista politiikkaa vastaan.

USA:n viimeaikaisista provokaatioista voidaan mm. mainita KDKT:n vastaiset laittomat talouspakotteet. Yhdysvallat on jäädyttänyt lukuisia korealaisia tilejä ulkomailla syyttäen näitä tilejä salaisiksi rahakanaviksi, joilla rahoitetaan KDKT:n ohjusarsenaalia. Nämä toimet ovat vahingoittaneet merkittävästi useiden pohjoiskorealaisten ja ulkomaisten yritysten toimintaa. Lisäksi USA on jälleen toteuttanut Etelä-Korean kanssa vuotuiset sotaharjoitukset, jotka tänä vuonna kulkevat nimellä Ulji Fogus Lens. Näiden sotaharjoitusten kuviteltu vihollinen on luonnollisestikin Korean Demokraattinen Kansanarmeija. Nämä harjoitukset ovat erittäin vakava, alueen tasapainoa horjuttava sotilaallinen provokaatio joka todistaa vain sen, että USA:n puheet Pohjoisen uhasta ovat täyttä puppua. Lisäksi KDKT on itse todennut, ettei sillä ole mitään tarvetta uhitella naapurimaitaan. Ohjuskokeet olivat vastareaktio ja todistus maan kyvystä vastata ulkoisen vihollisen hyökkäykseen.

Japani haluaa takaisin sotilaallisen mahtinsa

Myös Japanilla on vahvasti näppinsä pelissä KDKT:aa uhiteltaessa. Ohjuskokeiden vuoksi Japani on jälleen saanut hyvän tekosyyn ryhtyä haikailemaan menneen sotilasmahtinsa perään. Käyttäen hyväksi "Pohjois-Korean sotilaallista uhkaa" se on ryhtynyt entistä äänekkäämmin kansainvälisillä areenoilla vaatimaan vanhojen sopimusten purkua ja itsensä jälleenmilitarisoimista. Yhdessä USA:n kanssa Japani on suunnitellut ohjuspuolustusjärjestelmää ja asevoimien kehittämistä. Ja tämähän Yhdysvalloille käy vallan mainiosti. Antamalla Japanin militarisoida itseään sen ei enää itse tarvitse syytää rahaa kalliiksi käyvään uhitteluun ja asevoimien ylläpitämiseen Itä-Aasiassa. Japani uskollisena nukkena käy tähän tarkoitukseen hyvin. Japanin halu militarisoitua on erittäin vakava käänne Itä-Aasian muutenkin tulehtuneessa tilanteessa. Aasian maiden kansat muistava vielä kirkkaasti Japanin sotarikokset ja terrorin ennen toista maailmansotaa. Japanin pääministerin vierailut sotarikollisten hautapyhäköllä vain vahvistavat käsitystä Japanin revanssihengestä.

Niin KDKT, Kiina kuin Etelä-Koreakin ovat tuominneet jyrkästi Japanin toimet. Japanin halu militarisoitua ajaa Itä-Aasian jälleen konfliktien kierteeseen. Koreoiden jälleenyhdistyminen edellyttää USA:n sotilaallisen läsnäolon loppumista. Koreoiden johtajien huippukokous kesäkuussa 2000 oli käänteentekevä tapahtuma Koreoiden riippumattomassa ja rauhanomaisessa jälleenyhdistämisessä. Lukuisia hankkeita, perheiden yhdistämisiä ja projekteja on toteutettu maiden välillä. USA:n sotilaallinen läsnäolo estää kuitenkin maiden lopullisen yhdistymisen. Jälleenyhdistäminen ei ole Yhdysvaltain imperialisteille poliittisesti edullista ja siksi se tekee kaikkensa edistyksen turmelemiseksi. USA:n vastaiset äänet ovat etelässä voimistuneet ja amerikkalaisten häipymistä vaaditaan entistä lujemmin. Vasta, kun USA lopettaa KDKT:n vastaiset sotilaalliset provokaatiot ja Etelä-Korean hallitsemisen aseilla, voivat Koreat todella ryhtyä työhön kansan jälleenyhdistämiseksi saman lipun alle.

AS/Kä

Da Vinci- koodi ja kristinuskon alkuperä

Kirjailija Dan Brown julkaisi vuonna 2003 kirjansa Da Vinci-koodi, joka muodostui maailmalla varsinaiseksi menestysdekkariksi. Sitä on myyty jo yli 60 miljoonaa kappaletta, Kapitalistisen yhteiskunnan ylärakenteen ilmiönä teosta on syytä tarkastella myös lehtemme sivuilla. Kirja sisältää uskontokritiikkiä, mutta ei materialistisen eikä ateistisen maailmankuvan lähtökohdista.

Siinä katolisen kirkon toimintatapojen arvostelun tarkoituksena on pikemminkin nostaa esiin kirjan kirjoittajan ja hänen taustaryhmiensä uskonnolliset käsitykset. Teoksessa haetaan ajatusta alkuperäisestä "luonnollisesta" uskonnosta, "jonka nykyiset uskonoppineet jo ammoin turmelivat". Kirja sisältää paljon ennustuksiin, lukuihin, erilaisiin kuvallisiin symboleihin ja luonnon ilmiöihin liittyvää uskonnollista mystiikkaa. Näin teos hämmentää ihmisten tietoisuutta todellisesta maailmasta entisestään.

Kirkko seisoo aina parhaalla paikalla keskellä kylää. Meillä se on kuten tämä Degerbyn kirkko, mutta muualla se voi olla vaikapa moskeija tai synagooga. Ne kaikki hoitavat samaa tehtävää, ylläpitävät arvomaailmaa, jolla hallitsevat voisivat hallita kansaa.

Jeesus, jumala vai ihminen?

Kirjan yhden "punaisen langan" muodostaa ristiriita, joka koskee Jeesusta historiallisena henkilönä. Monien maailmanuskontojen perustajista meillä on olemassa tarkkaa historiallista tietoa. Buddhalaisuuden perusti n. 500 v. ennen ajanlaskumme alkua intialainen Siddharta Gautama opetuksillaan. Islamin perusti 600-luvun alkupuolella profeetta Mohammed. Jeesuksesta historiallisena henkilönä ei löydy kirjallisia lähteitä. Tämän "markkinaraon" kirjailija täyttää olettamuksella, että tällaisia lähteitä ajanlaskumme alussa oli kyllä paljonkin. Nikean kirkolliskokous v. 325 päätti kuitenkin korottaa Jeesuksen tavallisesta ihmisestä jumalaksi ja tämän jälkeen kaikki historialliset todisteet Jeesuksen maallisuudesta tuhottiin katolisen kirkon toimesta.

Historialliset dokumentit puuttuvat

Se mitä Uuden testamentin kirjoitukset sanovat Jeesuksesta on pitkälti lähtöisin Paavalilta. Nykyisen kristinuskon keskeiset ajatukset syntyivät 30-60 luvuilla j.a.a. Paavali ei koskaan ollut henkilökohtaisesti tekemisissä Jeesuksen kanssa vaan hän syntyi n. 10 vuotta Jeesuksen kuoleman jälkeen. Niinpä hänelläkään ei ole mitään historiallista faktaa sanottavanaan Jeesuksesta. Todennäköisintä on, että Jeesus oli yhteiskunnallista sortoa vastaan esiintynyt "kapinallinen". Silloin juutalainen yläluokka hallitsi kansaa pikkutarkoilla uskontoon perustuvilla määräyksillä. Ainoa keino parantaa kansan asemaa oli korjata uskontoa ja siihen perustuvia lakeja. Jeesus oli yläluokalle "kiusallinen" vaatiessaan yhteiskunnallista oikeudenmukaisuutta. Elinaikanaan Jeesus ei ollut juutalaisessa yhteiskunnassa niin merkittävä, että hänestä olisi jäänyt kunnollisia kirjallisia dokumentteja. Niitä alettiin muistella ja kehitellä vasta sitten, kun Jeesuksen oppi sai Roomassa laajemman merkityksen.

Jeesuksen opetuksille muodostui sosiaalinen tilaus

Mutta Rooman imperiumissa muodostuikin "sosiaalinen tilaus" Jeesuksen saarnaamalle opille, koska se sisälsi "yleisen" jumala- käsitteen. Silloisessa Roomassa harjoitettiin eri puolilla erilaisia uskontoja ja Rooma muodostui eri kansoista. Työmiehiä, kauppiaita, merimiehiä ja muuta väkeä oli siirtynyt Roomassa alueelta toiselle, jossa he olivat muukalaisia, irrotettuja alkuperäisestä kotimaastaan. Tämä väki muodosti "markkinaraon" uudelle kristinuskolle, joka julisti tasa-arvoa. Sen juuri huomasivat Paavali ja hänen kannattajansa. Siinä lienee syy siihen, että Jeesuksen oppi sai kannattajia juutalaisten ulkopuolelta. Mutta ennen kaikkea kristinusko oli tarpeellinen Rooman yläluokalle, joka tarvitsi yhteisen arvomaailman, jolla voitiin hallita Rooman imperiumia. Se merkitsi kuitenkin, että Paavalin lähetysmatkojen jälkeen pidetyssä ensimmäisessä kirkolliskokouksessa n. v.60 käytiin opillinen kiista siitä voivatko muutkin kuin juutalaiset kääntyä kristinuskoon? Kiista päättyi Paavalin voittoon.

Jeesuksen opin siirtäminen Roomaan edellytti, että siinä täytyi jo alusta saakka olla mukana nykyisen kristinuskon peruskäsitteet, koska eihän muualla Roomassa voitu olla kiinnostuneita vain juutalaisten sisäisistä asioista. Tämän todistavat oikeaksi myös ensimmäiset uuden testamentin kirjoitukset, Apostolien teot ja Paavalin kirjeet. Sillä, miten paljon Jeesuksen alkuperäiset opetukset poikkesivat Paavalin käsityksistä, ei ole suurta merkitystä, koska vain Paavalin luomalla kristillisyyden versiolla oli merkitys Roomalle ja sen hallitsijapiireille. Kristinusko tuli lopullisesti hyväksytyksi Roomassa vasta Nikean kirkolliskokouksessa v. 325. Lopullisesti kristinuskosta tuli valtionuskonto Theodosius Suuren kaudella 300-luvun lopulla.

Kirjan tiedot pelkkää fiktiota

Da Vinci-koodi puolestaan lähtee siitä, että Jeesuksesta, joka edusti "alkuperäistä puhdasta uskonoppia", on ollut paljonkin historiallista tietoa, mutta sitä on aikojen kuluessa hävitetty. Kirjan mukaan tätä tietoa on vielä joillakin salaseuroilla jäljellä. Tietoa olisi mm. Jeesuksen ja tämän vaimon Magdalan Marian saamasta lapsesta ja siitä alkunsa saaneesta suvusta. Tämän "Graalin maljan" etsinnässä kirjan juoni sitten eteneekin. Tarinat Maria Magdalan muutosta Galliaan ja Graalin maljatulkinnat ovat kuitenkin pelkästään fiktiota. Ne todennäköisesti olivat kolmen ranskalaisen huijarin keksintöä. Nämä herrat kävivät myös oikeutta Dan Brownia vastaan väittäen tämän ryövänneen heidän tuottamaansa henkistä pääomaa. Tällaiset ainekset ovat Dan Brownin kirjan taustalla. Kirjan juoni etenee valtavaa vauhtia mitä uskomattomimpien käänteiden kautta. Kirjassa aarretta etsivät joutuvat sellaisten ongelmien eteen, ettei niistä aivan varmasti kukaan voisi elävässä elämässä selvitä, mutta nämä kirjan sankarit selviävät.

Silmät auki opiksi ja viihteeksi

Uskonto on aina hallitsevan luokan vallan välikappale. Suuret maailmanuskonnot muodostuivat suurten yhteiskunnallisten murrosten yhteydessä. Buddhalaisuudesta muodostui se poliittinen perusta, jolla yhdistettiin Pohjois-Intian kansoja suuremmiksi valtioiksi. Kristinuskon tapaan buddhalaisuus levisi ensin kaupunkien köyhän väestön keskuuteen, jonka jälkeen hallitsevat luokat omia luokkaetujaan silmälläpitäen asettuivat sen kannalle. Islamilaisuudesta löytyi se arvoperusta, jolla yhdistettiin Arabian niemimaan ja Pohjois-Afrikan beduiiniheimot yhdeksi suureksi feodaali- ja orjavaltioksi. Jeesuksen ja Paavalin kristinoppi, saatuaan ensin jalansijaa köyhän kansan keskuudessa, sai luvan palvella orjavaltion yhdistäjänä ensin Rooman keisareita ja sitten Rooman raunioille muodostuneita feodaalivaltioita. Näistä asioista ei Da Vinci koodi kerro, mutta tällainenkin kirja kannattaa lukea, silmät auki, opiksi ja viihteeksi.

Heikki Männikkö

Marxilaisen tiedottamisen roolista kapitalismin kriisin aikana

TIISTAINA 29. ELOKUUTA 2006

HELSINGIN SANOM

iranomaiset puuttuvat
nteisöjen verovilppiin
hostetulla valvonnalla

Pommi-iskuj
sarja surmas
kolme Turkis

Helsingin Sanomien rooli Suomen nykyisessä mediassa on keskeinen. Tarvittaessa se tekee presidenttejä tai liittää Suomen EU:hun. Sillä on vahvat siteet USA:han, jonka politiikan linjauksia se seurailee lähes orjallisesti. Kuitenkin se on taitava piilottamaan poliittiset tavoitteensa. Se tietää, että voidakseen vääntää palturia esim. Kubasta tai Korean Kansantasavallasta, sen on puhuttava välillä tottakin. Mennäkseen läpi väärä informaatio on sekoitettava taitavasti luotettavan informaation sekaan.

Niin sanotun "vapaan" tiedonvälityksen rooli yhteiskunnassa myötäilee yhteiskunnan pääluokkien välisten voimasuhteiden kulloistakin tilannetta. Media ei ole mikään ulkopuolinen, kriittinen ja analyyttinen kansaa sivistävä taho, vaan monopolistisen kapitalismin vaiheessa se hyvinkin selkeästi ajaa omistavan luokan etuja, hyvin monenlaisin keinoin.

Tänään mediavalta on keskittynyt muutamalle suurkonsernille, joiden edut eivät ole samat kuin kohdeyleisön enemmistön edut. Toimittajien kädet ovat yhä enemmän sidotut, ja liikkumavara on hyvin rajattu, vallitsevia rakenteita ei ole suotavaa kyseenalaistaa ja ei ole luvallista ottaa esille vaihtoehtoja totaalista tuhoa lupaavalle kapitalistiselle markkinataloudelle. Kun kissaa ei saa nostaa pöydälle, niin mitäs sitten sen tilalle?

1. Disinformaatio, harhaanjohtaminen ja vääristely

Ei ole vaikeaa havaita median roskatulvan suhteetonta kasvua, asiallisten ja analyyttisten ohjelmien ja kirjoitusten kustannuksella. Keskitytään tylsistyttämään, vieraannuttamaan ja ohjailemaan kohdeyleisöä. Uutisointikin keskittyy pääosin täysin toisarvoisiin aiheisiin, on yksipuolista ja monesti täysin ummistaa silmänsä merkittäviltä yhteiskunnallisilta tapahtumilta, josta erinomaisena esimerkkinä suomalaisen valtamedian täydellinen vaikeneminen Kreikan nuorison ja työväen kamppailuista touko-kesäkuussa. Silloin kun ei voida kokonaan vaieta merkittävistä ja kenties hallitsevan luokan kannalta kiusallisistakin aiheista, astuu kuvaan selkeä harhaanjohtaminen. Asioista ei puhuta niiden oikeilla nimillä, ja itse pääasia pyritään pitämään piilossa, nostamalla esiin kaikkea epäoleellista asian vierestä. Esimerkiksi uutisointi Afganistanin miehityksestä muotoillaan harhaanjohtavasti. Miehitys ja länsikapitalistien etujen turvaaminen vääristellään puhtaaksi humanitääriseksi operaatioksi, väkivaltaisen alueen ja väestön rauhoittamiseksi, demokratian perustamiseksi ja niin edelleen.

Tämänhetkisen Lähi-idän kriisin uutisointi on todellinen rimanalitus kaikkeen aikaisempaan verrattuna. Edelleen jaksetaan väittää, että Israelin tavoitteena on pääasiassa parin kaapatun sotilaan vapauttaminen, vaikka kyseessä on selkeästi avoin suurhyökkäys, sotatila Libanonin ja Palestiinan kansoja vastaan. Ainoa voima, joka kykenee puolustamaan libanonilaisia Israelin miehityspyrkimyksiä vastaan, leimataan fanaattiseksi terroristijoukkioksi ja kriisin varsinaiseksi syylliseksi.

2. Vastarinta ja vaihtoehtomedia

Suurpääoman hallitessa viestintää, meidän täytyy korottaa ääntämme aina ja kaikkialla, missä se vain on mahdollista. Koska me emme voi tapella kapitalistien median kanssa rahallisilla resursseilla, meidän on käytettävä luovuutta, haastettava valtamedian edustajia älyllisen rehellisyyden keinoin ja pyrittävä luomaan omaa vahvaa vaihtoehtomediaa maailmanlaajuisesti, jotta kansanjoukot vihdoin saataisiin tietoisemmaksi kapitalismin tilasta ja onnettomuuksista, joihin se on meitä viemässä.

Meillä vallankumouksellisilla marxilaisilla on vaikea, mutta tärkeä tehtävä edessämme. Meidän täytyy kyetä osoittamaan valtamedian kytkeytyminen imperialismin etuihin, osoittaa sen harhaanjohtava luonne, ja tuoda selkeästi esille todelliset syyt kriiseihin ja konflikteihin. Ongelmanamme on tietenkin resurssien puute ja niukat kanavat viestimme esille saamiseksi, mutta näistä esteistä on päästävä yli ja hyödynnettävä mahdollisuuksiamme ja voimavarojamme. Meillä on pari selvää etuakin; meillä on mahdollisuus ottaa esille pääasiat, ja ennen kaikkea, meidän tarvitsee vain puhua totta.

Työväen Mielipide nro 13 26.7.2006 Jani Poimala / Kominform

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Suomen maatilojen energiapotentiaali

Jyväskylän yliopiston bio- ympäristötieteiden laitos, tiedonanto 84, Ari Lampisen ja Erja Jokisen tutkimuksia Suomen maatilojen energiapotentiaaleista. Opus valmistui keväällä 2006. Suomen maatilojen bioenergia osoittautuu moninkertaiseksi verrattuna maatilojen energiankulutukseen. Eikä se vielä riitä: Maatilojen energiaresurssit ylittävät Suomen koko energiatarpeen monikymmenkertaisesti ja niiden käyttöönotto pudottaisi kasvihuonekaasujen päästöt nykyisestä tasosta. Nämä tosiasiat on esitetty muistaakseni tutkimuksen sivulla 165.

Tästä huolimatta maatilojen energiaomavaraisuus on pudonnut nollaan, lukuunottamatta runsaan viidenneksen omavaraisuutta lämmössä. Raportti jättää lukijan pohdittavaksi kysymyksen, miten niin monen teknologian käyttö on Suomessa pystytty toistaiseksi välttämään kerrottuaan ensin, että poliittinen päätös oli valtion. Siis energiantuotannon tukeminen.

Aina 1940-luvulle asti oltiin lähes täysin energiaomavaraisia. Sitten kerrotaan, mikä olisi jo nyt kannattavaa: biokaasu sähkön- ja työkonetuotannossa sekä maatilojen omaan käyttöön ja myyntiin. Tuuli- ja vesivoimaresurssit ovat taloudellisesti mahdollisia jo lyhyellä tähtäimellä maatilakohtaisesti. Aurinkosähkö on jo teknillisesti mahdollista, mutta nyt noin 10-kertaista hinnaltaan.

Tavoite EU:ssa (COM(97)599) uusiutuvien energiamuotojen käytön nostaminen 1995:n 6%.sta 12%:iin vuoteen 2010 mennessä. RES-E-direktiivi (2001m/EC) eli uudistuvilla energiamuodoilla tuotettu sähkö. Suomen pitäisi lisätä sitä 6,8% vuoden 1997 tasosta vuoteen 2010.

Olemassa olevissa sellutehtaissa voisi valmistaa mustalipeästä liikennepolttoaineita määrä, joka vastaa puolta Suomen tieliikenteen energiankulutuksesta. Selluloosasta voidaan valmistaa etanolia esim. liikennepolttoaineeksi. Ruokohelven viljelyala vuonna 2005 oli yli 10000 ha. Rypsin ja rapsin viljelyala oli 82600 ha vuonna 2004. Molemmat ovat siis nousussa.

Maatilojen energiahuollon tiekarttaan vuoteen 2050 sisältyy se idea, että pyritään omavaraisuuteen vuoteen 2050 mennessä. Nyt voimmekin kysyä miksi tämä ei kiinnosta hallitusta? Tämä ei edistä monopolikapitalismia (giobaalia kapitalismia) mikä tarkoittaa keskitettyä energiantuotantoa. Muu näitä juustöhöyläpolitiikkoja ei kiinnosta - vaikka toisin luulisi.

Siihen ei voi tyytyä, että ulkomailta tuodaan biopolttoaineita, kuten Vanhanen sanoi. Se on täysin näiden ohjeiden vastaista ääliöpolitiikkaa. Eivät niin tee muutkaan EU-maat ~saatikka USA.

HannuAlm
Helsinki

Pätkätöillä synkkä tulevaisuus

Helsingin Kokoomuksen Nuorten puheenjohtaja Mikko Kaipainen kirjoitti (Helsingin Uutiset 5.5.06) kuinka pätkätyöt ovat pienyrittäjän pelastus. Entisenä pienyrittäjänä väitän, että mikä on toisen pelastus, on toisen tuho. Pätkätyöläinenkö hankkii omistusasunnon, perustaa perheeni, kouluttaa lapset, viettää normaalin kesäloman, matkustelee ulkomailla, syö terveellisesti, saa asiallista palkkaa, puhumattakaan oikeusturvasta ja kohtelusta työpaikoilla. Lisäksi pätkätyöläisen eläke jää pieneksi, ettei nyt satu voittamaan lotossa tai pysty hankkimaan rikasta puolisoa.

Turhaan ylistätte pätkätyön ihanuutta. Joillekin tosin sopii osa-aikainen työ omasta tahdosta, elämäntilanteesta riippuen; joka onkin hieman eri asia. Olen itse ollut perustulon / kansalaispalkan kannattaja ainakin 20 vuotta ja edelleen olen sitä mieltä, että perustulo olisi oikea ratkaisu ja pelastus näille turhuuksien orjamarkkinoille, missä kasvoton ja raaka markkinatalous häivyttää ihmisen ja elämän tarkoituksen. Olen myös vakuuttunut, että jonain päivänä joudumme kehittämään kattavan perustulojärjestelmän karsiaksemme kallista ja turhaa byrokratiaa. Siunaamattomaksi lopuksi toteankin: Non qui parum habed, sed qui plus cupit, pauper est. Eli köyhä ei ole se, jolla on vähän, vaan se joka haluaa ja ahnehtii enemmän. Seneca lienee ollut aikoinaan tässä asiassa ärsyttävän oikeassa.

Esa Hermonen

Ruotsin vaalitaistolla laimea alku

Ruotsissa valitaan 17 syyskuuta maalle parlamentti sekä maapäiville ja kuntiin valtuustot. Lisäksi Tukholmassa ainakin on kansanäänestys ruuhkaverosta.

Ensimmäisen kerran kai Ruotsin historiassa vaalikamppailu alkoi vasta kuukautta ennen vaaleja. Sosiaalidemokraatit pihtasivat viime hetkeen saakka vaaliohjelmaansa. Tietysti se oli luonnollistakin, koska määräysvalta on parlamentin ulkopuolella ja nykyisellään siis kansainvälisen pääoman käsissä.

Vaalitaistossa ei ole erikoisempia ideologisia tai muita tavoitteita. Ainoana poikkeuksena on Juni-listan vaatimus, ettei EU:sta tule tehdä liittovaltiota. Kuitenkaan mikään eduskuntapuolueista ei puhu EU:sta eroamisesta.

Sosialidemokraatit ovat julkaisseet vaaliohjelmansa tunnuksin "Kaikkien tulee olla mukana - toisenlainen maailma on mahdollinen". Käytännössä ohjelmasta ei ole mitään selvää näyttöä .Ensimmäinen pykälä on jaettu kuuteen kappaleeseen. "Työtä kaikille", "Oikeudenmukaisuus ja turvallisuus", "Kilpailukykyinen Ruotsi", "Vihreä Ruotsi on esikuva", "Seuraava askel hyvinvoinnissa suuntautuu hammashoitoon", "Ruotsin tulee olla paras kasvuympäristö lapsille", "Ruotsin tulee olla paras vanhuuden turvaajana" ,"Kaikkien etu on solidaarisuus".

On järkyttävää todeta, että käytännön politiikka - lukuun ottamatta Ruotsin kilpailukykyä - on täysin päinvastaista. Sille uhrataan köyhät ja sairaat ja työttömät

Kokoomusta vastaava puolue on ottanut tunnuksen "Ruotsi tarvitsee uuden työväenpuolueen". Tekstistä ei käy ilmi, että olisiko kyseessä ns. wrightiläinen vai natsihenkinen puolue. Mielestäni merkit viittaavat wrightiläiseen suuntaan.

Kansanpuolue taas kehuu, että nyt on sairaskassarahoitus kunnossa, kun jahdataan pinnareita. Lisäksi he puolustavat salakuuntelua.

Keskustan mainokset ovat aika värittömiä ja samoin vihreiden. Vasemmistopuolue on kai saanut luvan sosiaalidemokraateilta ottaa esille hammashoidon.

Kristillisdemokraatit yrittävät vedota pienyrittäjiin ja haluavat vähentää heidän sotu-maksuja. Mistä sitten rahat sosiaaliturvaan? Vastausta ei heidän julistuksestaan löydy, eikä myöskään "kristillisiä" arvoja. Puolue kilpailee kansanpuolueen kanssa antikommunismissa tietysti toivoen, että suurpääoma kuulisi nöyrät rukoukset. Alkuvaiheessa eduskuntapuolueiden vaalikampanjassa ei nyt kuitenkaan ole näkyvästi esillä antikommunismi, taikka muut ideologiat.

Vasemmiston eduskuntapuolueilla on aika vaisut tunnukset, joita voisi kuvata saavutettujen etujen puolustamisella. Ruotsin Kommunistinen Puolue on ilmoittanut ottavansa ainoana vasemmiston edustajana osaa eduskuntavaaleihin. Trotskilainen "Sosialistinen Puolue" ilmoittaa tukevansa nykyistä hallitusta porvarillista allianssa vastaan ja siksi ei osallistu eduskuntavaaleihin omilla ehdokkailla. Trotskilaiset, kuten myös vihreät ja vasemmistopuolue ovat saaneet virkamiehiä ministeriöihin. "Vallankumoukselliset" eli viralliselta nimeltä Kommunistinen Puolue esiintyy kunnallisvaaleissa muutamilla paikkakunnilla.

Eduskuntavaaleissa on lisäksi mukana Feministinen aloite (FI) ja äärioikeistolainen Euroopan työväenpuolue.

Mielipidemittaukset veikkaavat pientä johtoa porvarialliansille, mutta lukujen katsotaan olevan virhemarginaalin sisällä.

En ole nähnyt ehdokaslistoja, joten en voi arvioida, että missä määrin EU-vastustajia on keskustan, vihreiden sosiaalidemokraattien ja kristillisten listoilla. EU-vaaleissa oli puhtaat listat ja ääniharavaksi tuli Juni-lista. Miten nyt on, niin sillä saattaa olla isokin merkitys. Lehtitietojen mukaan kristillisten paroni Björn von Esch ei asetu ehdolle ja samoin vihreiden Gustav Fridolin. Molemmat innokkaita EU-vastustajia.

Äänestäjistä yhä useammat ovat epätietoisia ja siten voi lopputulos kiinnittyä tuloksessa hyvä henkilökohtainen työ erikoisesti vaalipaikkojen edessä tuoda ihmeitä. Tietysti loppuvaiheessa sosiaalidemokraatit julistavat, että se on maailman loppu, jos porvarit voittavat ja perinteisesti Ruotsissa ja Suomessa pelottelu tehoaa. Henkilökohtaisesti en ole vakuuttunut ollenkaan, että haluaako suurpääoma porvareiden voittavan, vaan kyseessä saattaa olla sosialidemokraattien ajaminen vain entistä enemmän oikealle.

Jos Juni-lista onnistuu ylittämään 4% niin se antaisi ainakin 18 paikkaa eduskunnassa, jos he saavat taas samassa suhteessa paikkoja, kuin EU-vaaleissa, niin se antaisi noin 50 paikkaa. Ruotsissa on n. 350 kansanedustajaa. Kuinka vaan, jos Juni-lista tulee eduskuntaan, niin he todennäköisesti tulevat olemaan vaa'ankielenä valtaryhmien välillä. Silloin todennäköisesti suurpääoma määrää kokoomuksen ja sosialidemokraattien muodostamaan yhteishallituksen "maan pelastamiseksi". Jos Juni-lista pääsee läpi,, niin silloin putoamisvuorossa on lähinnä kristilliset.

Kuinka vaan, niin köyhät joutuvat joka tapauksessa ahtaammalle. Kysymys on vain alasajon nopeudesta. Jos Juni-lista pääsee läpi, niin EU-perustuslain läpi saaminen on vaikeampaa.

Olen seurannut Ruotsin vaaleja noin 50 vuotta ja koskaan ennen eivät kommunistit ole olleet niin heikoilla kuin näissä vaaleissa.

Wäinö Pietikäinen

Oikeudenmukaisuus ennen kilpailukykyä

Maailmasta ja samalla myös Suomesta on tullut ennenkokemattoman ja ennennäkemättömän epäoikeudenmukainen paikka. Tästä kertoo selvää kieltään mm. köyhien köyhtyminen ja rikkaiden rikastuminen. Tästä johtuvat suuret palkkaerot, yhteiskunnan omaisuuden yksityistäminen, demokratian kaventuminen jne.

Näin ei voida enää kauan jatkaa. Raja on tulossa vastaan ehkä jo lähitulevaisuudessa, mutta kuitenkin ennemmin tai myöhemmin. Muun muassa päättäjien olisi syytä ottaa terve järki käyttöön ja vastustaa rohkeasti epäoikeudenmukaisuutta.

Nyt tuntuu kuitenkin siltä, että päättäjien mielestä epäoikeudenmukaisuus on oikeudenmukaisuutta. Oikeudenmukaisuuden maineella päästään kansan/ kansojen suuren enemmistön joukkoon.

Onneksi sentään on kasvava joukko ihmisiä, jotka haluavat taistella epäoikeudenmukaisuutta vastaan. Heillä on sisäistä varmuutta, itsekuria ja rohkeutta toimia esimerkillisesti tätä edellä mainittua huonoa asiaa vastaan. Jos tämä kyseinen asia saadaan poistettua, niin tulevaisuus näyttää valoisammalta.

Juha Forss
Lahti

Totu-ryhmä ja Asukasliitto saivat voiton

Maaliskuussa 1998 voimaan astuneen toimeentulolain sisältämä asumiseen kohdistuva 7%:n omavastuu on lisännyt köyhyyttä lähes seitsemän vuoden ajan kohdistuen rajuimmin kaikkein heikoimmassa asemassa oleviin kansalaisiin.

Köyhyys on yhä harvemmin tilapäinen elämänvaihe. 7% omavastuun tarkoitus? oli kannustaa vuokralaisia löytämään halvempi vuokrahuoneisto. Tunnetuin seurauksin vuokrat ja asuntojen rakennuttajat alkoivat korostaa omistusasumisen ihanuutta aiheuttaen vuokrannousuja alueellisesti.

Totu-ryhmä koostuu toimeentuloturvasta huolta kantavista aktiivisista kansalaisista, sosiaalialan ja diakonin ammattilaisista, jotka yhdessä Asukasliiton kanssa järjestivät 2005 ison vetoomuskampanjan köyhyyttä vastaan vieden 23.08.2005 n. 6000 ihmisen allekirjoitukset ministeri Hyssälälle. Vetoomuskampanja Säätytalolla muistutti kukin ja lauluin eduskunnan sosiaali- ja terveysvaliokuntaa siitä, että heikoimmassa asemassa elävät olivat jo saaneet riittävästi keppiä, porkkanaa ei sen sijaan oltu tarjottu.

Viesti meni perille ja hallitus päätti esittää toimeentulotuen asumista koskevan 7% omavastuuosuuden poistamista 1.9.2006 lähtien. Näin Totu-ryhmä ja Asukasliitto saivat v. 1997 käynnistämänsä vaatimuskampanjan läpi.

Asukasliitto ja Totu-verkosto pitivät voiton juhllat 1.9.2006 Kumppanuustalo Hannassa. Tilaisuudessa esiintyi myös Mikko Perkoila.

Seppo Harjunpää

Tukea Kansan äänelle

Esko Rintala 10,0 e, Heikki Männikkö 50,00e, Tauno Wallendahr 50,00e, Paavo Heikkinen 20,00e, Esko Auervuolle 20,00e, Matti Laitinen 5,00e, Timo Nieminen 20,00e, Hannu Kautto 40,00e, Reijo Katajaranta 20,00e, Juha Kieksi 20,00 e, Kalevi Wahrman 10,00 e, Tarja Männikkö 18,00 e, Matti Järvinen 10,00e, Paavo Junttila 30,00e, Eira Kärki 25,00e ja lipaskeräyksellä 123,05e Wäinö Pietikäinen.

OKO 554114-227966

Inkun yrttipalsta

Tällä palstalla on tarkoitus antaa tietoa Suomen luonnossa kasvavista kasveista, miten niitä voi käyttää ravintona ja lääkekasveina. Suomen kansan ei olisi tarvinnut aikanaan käyttää pettua, jos se olisi ymmärtänyt luonnonvaraisten kasvien merkityksen ravintona. Esittelen lukijoille nyt kaksi kasvia. Asiatiedot perustuvat Toivo Rautavaaran kirjaan Mihin kasvimme kelpaavat.

Nokkonen

Nokkonen on suomen arvokkain kasvi. Se on luonnonvaraisista kasveista ruokakasvina tärkein, koska sillä voidaan parantaa ravitsemustilannetta merkittävästi. Nokkonen on hyvänmakuinen ja helppo käyttää ruoaksi..

Ensimmäinen sato on korjattavissa varhain keväällä. Tuore nokkonen sisältää 15 % hiilihydraatteja, 5 % arvokkaita valkuaisaineita, 0,6 % rasvaa, 2,3 % kivennäissuoloja etenkin rautaa, kaliumia, kalkkia, magnesiumia ym. Lisäksi siinä on runsaasti vitamiineja. Kaloriarvoltaan se on samanlainen kuin peruna. Parhaimmillaan nokkonen on keväällä, kun versot ovat 10 - 15 cm pituisia.

Nokkosten säilöntä tapahtuu joko kuivaamalla tai pakastamalla

Kuivaamista varten kerää nokkoset mahdollisimman nuorina ennen kukintaa. Kerää nokkoset nippuihin ja sido niput narulla esim. harjanvarteen tai muuhun sellaiseen. Ennenkuin alat keräämään niitä, pukeudu paksuun anorakkiin tai muuhun takkiin ja paksuihin käsineisiin, sillä nokkoset polttavat. Anna kuivaa kunnolla noin 1 - 2 viikkoa, etteivät nokkoset homehdu. Kun ne ovat kuivaneet, riivi nokkosen lehdet purkkeihin.

Pakastamista varten ryöppää nokkoset kuten sienet. Valuta kunnolla ja silppua leikkuulaudalla pieneksi silpuksi. Sulje sopivina annoksina pakastuspusseihin esim. pieniin minigrip-pusseihin.

Ruoan valmistuksessa nokkosta voi käyttää sämpylätaikinaan, keittoihin, muhennoksiin, jauhelihaan sekoitettuna, lettu- ja pannaritaikinoihin, kastikkeisiin, salaattikastikkeisiin ja esim. dippikastikkeisiin ym.

Nokkosohukaiset

Laita ohukaistaikinaan ensiksi munat, suola ja sokeri ja lisää sen jälkeen kuivattua tai pakastettua nokkosta ja viimeisenä jauhot. Anna seistä n. 1/2 tuntia ja paista tavalliseen tapaan ohukaiset. Erittäin hyvää.

Siankärsämö

Siankärsämö on 20 - 40 cm korkea ruoho, jonka juuresta keväällä ensiksi nousee ruusuke kauniita tummanvihreitä hienoliuskaisia aluslehtiä. Myöhemmin kohoaa kukkavarsi, jonka latvaan puhkeaa joukko pieniä kukkanykeröitä. Kasvi on yleinen kuivilla paikoilla, pihoilla ja tienvierillä. Kasvi tuoksuu aromiselle ja maku on karvas, mutta samalla miellyttävän ryytimäinen. Nuoret aluslehdet käytetään maustevihannekseksi ja kukkiva kasvi rohdokseksi. Kasvia kerätään rohdokseksi, kun kukat alkavat aukeamaan.

Rohdokseksi kasvia säilötään kuivaamalla sen kukat. Kuivaaminen tapahtuu joko hellalla uuniritilän päällä, jolloin ritilä on korkeammalla kuin hellan levyt. Ritilän päälle laitetaan voi- tai leivinpaperi, jonka päälle kasvin kukat laitetaan ohuena kerroksena. Levyjen lämpötila laitetaan pienimmälle mahdolliselle, yleensä 50 astetta. Pöyhi välillä kukkia, niin että ne kuivuvat tasaisesti. Ne voi kuivata myös uunissa pienimmässä lämmössä ja uuninluukku hiukan auki. Huuhtele kukat ennen kuivaamista mahdollisten ötököitten poistamiseksi..

Kuivattua kasvia voi käyttää yleislääkkeenä suolistovaivoihin, naistentauteihin, flunssiin, anemiaan yms. Parhaiten käytät siankärsämöä kuivattuna tekemällä siitä teetä, joka auttaa edellämainittuihin vaivoihin. Teetä nautitaan useamman kerran päivässä. Vahvempaa uutetta tai tuoreesta kasvista puristettua mehua käytetään myös ulkonaisesti haavojen ja paiseitten kääreisiin.

Miellyttäviä hetkiä tutustumisessa Suomen luonnonvaraisiin kasveihin, toivoo Inkku.

SFT toimii

SFT tekee muistokäynnin Santahaminan punaisten muistomerkille sunnuntaina 24.09. 2006. Kokoontuminen Herttoniemen metroasemalla Apteekin edessä, josta lähdetään henkilöautoilla Santahaminaan klo 11.00. Ilmoittautuminen 10.9. mennessä Esko Auervuolteelle puh. 09-694 9307(040-707 3576) tai Timo Kangasmaalle 040-5858508.

❑ ❑ ❑

Helsingin Työväen Vappumarssiyhdistyksen hallituksen kokous pidetään tiistaina 26.9.2006 klo 18.00 Timpurien kerholla, Mäkelänkatu 8. Käsitellään mm. talousasioita.

PAND järjestää keskustelutilaisuuksia, joiden aiheena on "Polttopisteenä Latinalainen Amerikan kulttuuri, politiikka ja erilaiset ilmiöt". Tilaisuudet järjestetään PANDin toimistolla Pursimiehenkatu 21, Helsinki.

7.9. torstaina klo 19.00 Matti Laitinen, vajaakuntoisten atkkouluttaja ja kirjailija alustaa aiheesta "Bolivaarinen vallankumous: sen juuret, USA:n merkitys Latinalaisessa Amerikassa, taustaa Venezuelan tapahtumille, Chavesin rooli, aikaansaannokset ja päämäärät."

Toimittaja Jaana Kanninen kertoo matkastaan Venezuelaan.

29.9. perjantaina klo 19.00 Maiju Tawast, teatteriorganisaattori, kulttuuri-toimittaja ja teatterikriitikko kertoo Kuuban teastteri- ja tanssikentästä sekä taidekoulutuksesta.

PANDin järjestämät keskustelutilaisuudet ovat maksuttomia ja kaikille avoimia.

Kansan äänen pöytä 9.9. suurmielenosoituksen yhteydessä järjestötorilla klo 13.00. Pöydän luota haettavissa jakomateriaali ja banderollit. Kokoonnutaan yhdessä pöydän luona.

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston johtokunnan kokous pidetään ma 2.10. klo 18.00 Männiköllä, os. Vellamonkatu 6 A1. Käsitellään: osaston järjestäytyminen, eduskuntavaaleihin valmistautuminen sekä Suomen Työväenpuolueen organisoitumisesta osastolle koituvat tehtävät

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona

- 20.9.2006
- 18.10.2006
- 15.11.2006 ja
- 13.12.2006
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

Tapahtumia

Onko Suomen Työväenpuolue vastaus nykyiselle kovalle talous- jayhteiskuntapolitiikalle

Seminaari ja keskustelutilaisuus lauantaina 16.9.06 Helsingissä Hermannin kerholla, os. Hämeentie 67 klo 11.00.

Alkuvuodesta käynnistetty keskustelu mahdollisesta Suomen Työväenpuolueen organisoimisesta on herättänyt laajaa mielenkiintoa. Tällä hetkellä maassamme ei ole sellaista poliittista voimaa, joka uskottavasti esittäisi vastapainon nykyiselle uusoikeistolaiselle politiikalle. Tässä seminaarissa teemme yhteenvedon käydystä keskustelusta.
Tervetuloa keskustelemaan ja päättämään asioista
Suomen Työväenpuolue-STP / toimikunta

VALTTERILLE

Kirppputori Kansan äänen tukemiseksi pidetään la-su 16 - 17.9.2006 Valtterilla, Aleksis Kivenkatu 17. Pöydän numero on 785. Tarvitsemme lisää uutta, mielenkiintoista tavaraa, koska uusi tavara menee paremmin kaupaksi kuin entinen moneen kertaan myynnissä ollut.

Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää. Sinulla on aivan varmasti jotain tavaraa, josta voit luopua: talouden pienkoneita, astioita, radioita, kameroita tms., se menee hyvin kaupaksi. Lahjoita se kirpputorillemme ja näin saamme rahaa Kansan äänen julkaisemiseen ja muuhun toimintaan. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 701 2628 kännykkä 050-4320777 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta, olemme paikalla lauantaiaamuna klo 7.30.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin auttaneet meitä toiminnassamme.

EU:n Vastaisen Kansanrintaman johtokunnan kokous pidetään torstaina 21.9. klo 18.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Käsitellään enen kaikkea tulevia eduskuntavaaleja sekä osallistumista Suomen Työväenpuolueenvaliorganisaatioon. sekä muuta syksyn toimintaa.

Suomen Työväenpuolue rp:n
järjestäytymiskokous
sunnuntaina 17.9.2006
alkaen klo 11.00
Timpurien toimitiloissa,
Mäkelänkatu 8, Helsinki.
Tervetuloa

Marxilaisen filosofian opintopiiri Hämeenlinnassa ma 25.9. klo 18.00 Hämeenlinnan sivistys- ja kulttuurityö ry:n tiloissa, Parolantie 6. Dialektisen materialismin mukainen materiakäsitys.

Tervetuloa

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

EUVKr Haminassa

EU:n Vastainen kansanrintama jatkoi toritilaisuuksien pitämistä Suomen eri kaupungeissa. Elokuun 19. vuorossa oli Hamina ja sen tori. Tilaisuudessa puheenvuoroja käyttivät Heikki Männikkö, Juhani Tanski, Kalevi Wahrman ja Reijo Katajaranta.

Kuten aikaisemminkin, tilaisuus keräsi runsaasti huomiota ja moni torilla liikkuneista tuli kertomaan mielipiteitään EU:sta ja Suomen nykypolitiikasta. Eräänkin vihaisen haminalaisen mukaan ne, jotka Suomen liittivät EU:hun, tulisi tuomita valtiopetoksesta valtakunnanoikeudessa, koska he selkeästi rikkoivat voimassa olevaa perustuslakia.

Myöskään kansaa ei ole kuultu missään vaiheissa. Vuoden 1994 EU-kansanäänestyksen liittymistä puoltava tulos saatiin vain täysin katteettomien lupausten ja röyhkeän valehtelun tuloksena. Mikään tuolloin esitetyistä lupauksista ei ole pitänyt paikkaansa; päinvastoin, ne ovat muuttuneet vastakohdikseen.

Reijo Katajaranta syntyperäisenä haminalaisena selvitti hieman Haminan kaupunkia ja miten kaupungin asiat ovat yhteydessä EU:hun ja sen perustuslakiin:

"Ulkopuoliset tuntevat Haminan vain muutaman asian perusteella. Ensinnäkin kaupungin asemakaavasta on tullut sanonta: Pää pyörällä kuin Haminan kaupunki. Toinen asia on kaupungin suuret vallitukset ja kolmantena ja uusimpana kaupungissa kesäisin järjestettävät sotilasmusiikin Tattoot.

Näiden lisäksi kaupungista olisi hyvä tietää, että **Haminan satama** on Suomen viidenneksi suurin ja yksi suurimmista vientisatamista. Satamasta saa elantonsa pari tuhatta haminalaista. Sataman työläiset ovat usein törmänneet EU:n palveludirektiivin mukaisiin yrityksiin korvata ahtaajat millä tahansa halpatyövoimalla. Tässä asiassa sataman työläiset, jotka kuuluvat AKT:hen, ovat ottaneet usein yhteen ahtausalan yrityksen Stevecon kanssa, jonka kanssa ahtaajat solmivat työehtosopimuksensa. Jos asiat päästetään menemään huonosti satamassa se taatusti säteilee koko kaupunkiin.

Toinen asia, joka on viime aikoina tullut esiin on v. 1953 rakennettu **Summan paperitehdas,** joka on Stora-Enson tarkkailulistalla. Tehtaalle on annettu 1,5 vuotta armonaikaa "osoittaa elinkelpoisuutensa". Muuten sille voi tulla Kuusankosken kohtalo. Tehdas työllistää nykyään 700 työntekijää. Tämänkin uhkan takana on globaali kapitalismi, jota EU tukee. Nyt amerikkalaiset eläkerahastot päättävät tehtaan kohtalosta, ja samalla koko kaupungin tulevaisuudesta.

Kaupungin ympärillä on runsaasti **pienviljelijävoittoista maataloutta.** Siitä kertoo jo tämä vilkas Haminan tori, jonne maanviljelijät ja alueen pienyrittäjät tulevat kauppaamaan tuotteitaan. Tässäkin törmäämme EU-direktiiveihin, arvonlisäveroihin ja EU:sta tulevaan elintarvikkeiden tuontiin, jotka kaikki ovat omalta osaltaan nakertamassa paikallista tuotantoa.

Hamina on myös **Varuskuntakaupunki.** Varuskunnan lisäksi kaupungissa on **RUK**, jotka kumpikin tuovat varmasti runsaasti rahaa verotuloina kaupungille ja palveluiden käyttäjinä pienyrittäjille. EU:n suunnitelmat omasta armeijasta ovat pakottamassa varuskuntien sulkemisiin. Haminassa ei olla vielä mitään lakkauttamassa paitsi maineikas varuskunnan soittokunta, joka lakkautettiin vuodenvaihteessa 1989-90. Jos varuskunta suljettaisiin, se olisi aikamoinen suonenisku Haminalle.

Myös kaupunkia vaivaa yhä kiihtyvä liikenne Suomen ja Pietarin välillä. **Moottoritiehanke** Helsingistä Pietariin on yksi EU:n hankkeista. Sanotaan, että siihen saataisiin EU:lta rahaa, mutta pitää muistaa, että Suomi on EU:n nettomaksaja satojen miljoonien eurojen edestä. Eli nuokin moottoritiehen sijoitetut EU-rahat ovat oikeastaan omia rahojamme. Tässä yhteydessä kannattaa muistuttaa, että venäläisillä rekoilla on vapaa oikeus käyttää ilmaiseksi hyväkseen Suomen teitä ja Haminan rantateitä. Miksi?

Kalevi Wahrman esitti puheessaan muutamia syitä vastustaa EU:n perustuslakia, jonka eduskunta aikoo ratifioida vielä tämän syksyn aikana: **Eu:n perustuslaki sitoo Suomen peruuttamattomasti EU:hun ja antaa EU:n päättäville elimille ylimmän päätösvallan Suomen asioista**. EU:n perustuslaki menee yli Suomen lainsäädännön ja Suomen perustuslain. Jos Suomen lainsäädännön ja EU-lakien ja direktiivien välille tulee ristiriitaa, EU:n lait pätevät. Tämä on sanottu **EU:n perustuslain I osaston artiklassa 6 näin:** "Tämä perustuslaki sekä lainsäädäntö, jota unionin toimielimet antavat käyttäessään sille annettua toimivaltaa ovat **ensisijaisia** jäsenvaltioiden oikeuteen nähden."

EU määrittelee jäsenmaidensa **talouspolitiikan puitteet**, mm. budjettien raamit. Käytännössä EU:n talouspolitiikka ei johda kansalaisten hyvinvointiin, hyvään sosiaali- ja työttömyysturvaan sekä hyvään työllisyyteen vaan aivan päinvastaiseen tulokseen

Ulko- ja puolustuspolitiikka ovat EU:n perustuslain mukaan EU:ssa päätettäviä asioita. Perustuslain I osaston 12. artiklassa kohta 4 sanotaan: "Unionilla on toimivalta määritellä ja toteuttaa yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa, mihin kuuluu myös yhteisen puolustuspolitiikan asteittainen määrittely. Näin perustuslaki vie Suomelta kaiken ulko- ja puolustuspoliittisen riippumattomuuden ja itsenäisyyden. Nyt meitä aivan kuin annettuna tosiasiana jo sopeutetaan EU:n kriisinhallintaan ja Nato-yhteistyöhön.

Puheenvuorossaan **Heikki Männikkö** totesi: Tärkeintä meille on luoda tällä Suomi- nimisellä alueella elämiseen kelvolliset olosuhteet. Siihen ei EU:n lainsäädäntö anna mahdollisuuksia, koska emme itse voi säädellä talouttamme, korkotasoa, rahan ulkomaista arvoa ja pääomien liikkeitä. Tästä johtuen mm. tuotantomme omavaraisuus oli aiemmin yli 50 %. Tänään tuotannostammemme kotimaan markkinoille suuntautuu vain 16 %. Viennin osuus tuotannostamme on kasvanut lähes 50 %:ttiin. Tämä muodostaa suuren riskin. Jos viennin kilpailukyky putoaa, merkitsee tämä, että emme mitenkään löydä tuotannollemme korvaavaa käyttöä. Ainoa keino silloin on laskea palkkoja ja vähentää työpaikkoja. Ja näin juuri EU-suuntauksen vuoksi on tapahtunutkin.

EU:n Vastainen kansanrintama jatkaa tilaisuuksiensa pitämistä seuraavalla kerralla Turun torilla, jonne menemme 2. syyskuuta.

Yhteiskunnan luokkarakenne muuttuu muttei katoa

Turun kauppakorkean tutkijatohtori Jani Eerola kirjoitti HS:n vieraskynässä heinäkuun lopulla juuri tällä samalla otsakkeella artikkelin, jossa hän perustelee yhteiskunnan olevan edelleenkin luokkayhteiskunta, mutta perusteeksi hän päättelee ihmisten ammatillisen jakautumisen – ei marxilaisittain ihmisten suhdetta tuotantovälineiden omistukseen.

Eerolan artikkelissa todetaan, että "monet asiantuntijat väittävät, ettei luokilla ole nyky-yhteiskunnassa enää merkitystä. Olettamuksen mukaan yksilöt valitsevat vapaasti identiteettinsä ja päättävät, mitä kukin työkseen tekee, miten pukeutuu, mitä kaupasta ostaa ja kenen kanssa seurustelee." Luokkien tilalle on mm. ehdotettu elämäntyyleihin ja yksilöllisille kiinnostuksen kohteille perustuvia yhteiskunnan luokitteluja.

Eerola esittää luokkaerojen perustaksi ihmisten ammattia: "Sillä on yhteys esim. varallisuuteen, kuluttamiseen, äänestämiseen, eriarvoisuuteen, työttömyyteen – sekä terveyteen ja kuolleisuuteen."

Eerolan huomioi kyllä aivan oikeita asioita, mutta ne ovat vain oireita todella olemassa olevasta yhteiskunnan luokkaperustasta, joka on ihmisen suhde tuotantovälineisiin – ovatko tuotantovälineet yksityisessä vai yhteiskunnallisessa omistuksessa. Yksityinen omistus luo luokat ja jakaa ihmiset köyhiin ja rikkaisiin, yläluokkaan ja työttömiin. Täytyy vain ihmetellä kuinka perusteellisen pannassa Marxin oppien onkaan oltava Suomessa, kun tällainenkaan yli 150-vuotta tunnettu totuus ei saa nousta esiin, ikäänkuin sitä ei tunnettaisi ollemkaan.

Mutta luokkaerojen poistaminen edellyttäisi tuotantovälineiden omistuksen yhteiskunnallistamista ja sitähän Suomen yläluokka – Erkko etunenässä – vastustaa viimeiseen asti.

Suuret sijoitusrahastot ovat nousemassa globaalin markkinatalouden valtiaiksi

HS:n taloustoimittaja Juha-Pekka Raeste selvitti jutussaan 27.7., kuinka suuret sijoitusrahastot käyttävät nykyään valtaansa. "Amerikkalainen sijoitusyhtiö Blackstone ilmoitti äskettäin, että sen uusin yrityskauppoihin erikoistunut rahasto on kerännyt ennätykselliset 15,6 miljardia dollaria eli 12,3 miljardia euroa sijoitusrahaa. Määrä tekee siitä maailman suurimman yksityisen rahaston."

" Blackstonen uusi jättirahasto keskittyy isoihin velkavivulla toteutettaviin yrityskauppoihin (leveraged buy-out). Näissä rahastoissa pääomasijoittajien ideana on ostaa vahvan kassavirran yrityksiä velkarahalla ja myydä niiden rönsyjä ja huonosti kannattavia liiketoiminnan osia pois. Sitten sutjakaksi laihdutettu ja parempaa tuottoa tekevä yritys naitetaan muiden alan toimijoiden kanssa niin, että toimintojen yhdistämisestä saadaan synergiaetuja ja hinnoitteluvoimaa. Noin 3-7 vuoden päästä yhtiö myydään isona ja trimmattuna pois."

Tämähän se on sitä nykypäivän kapitalismia. Raeste ei vain kerro, että tässä "laihduttamisessa" tuhannet ja taas tuhannet työläiset jäävät työttömiksi. Nythän esim. Haminan Summan paperitehtaalla on näyttämisen paikka onnistuuko se laihduttamaan.

Lukijan kannattaa katso myös Pekka Tiaisen artikkeli Liukkaan suuren rahan 2000-luku, joka löytyy lehtemme sivulta 4.

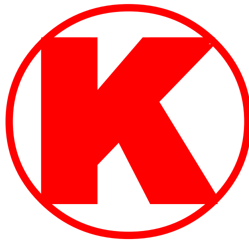
Eduskunta nosti taas palkkojaan

Eduskunnan palkkiolautakunta, jonka puheenjohtajana toimii ministeri Jaakko Iloniemi, päätti nostaa kansanedustajien palkkioita elokuun alusta. Nyt alle kolme kautta rivikansanedustajana toimineen palkkio nousi 5220 eurosta 5400 euroon ja yli 12 vuotta kansanedustajana olleella 5600 eurosta 5800 euroon. Perusteluna korotukselle oli Tilastokeskuksen taulukko, jossa osoitettiin, että kansanedustajat ovat jääneet palkkakuoppaan. Samalla toimikunta päätti toisesta korotuksesta, joka tehdään ensi huhtikuun alussa.

Kansa kuitenkin muistaa, että muutama vuosi sitten puhemies Uosukaisen johdolla ja samaisen palkkiolautakunnan suosiollisella avustuksella kansanedustajien palkkoihin ja eläkkeisiin tehtiin jättikorotus. Ja jotta sellainen voitiin tehdä riippumatta yleisestä palkkakehityksestä, termi palkka muutettiin palkkioksi.

Nyt toteutettua palkkioiden nostoa on perusteltu mm. sillä, että "kansanedustajan tehtävä on vaativa ja vastuullinen, ja edustajilla on oltava laaja-alainen tietämys yhteiskunnan eri alueilta. Kansanedustajan palkka on pidettävä kilpailukykyisenä, muuten tehtävä ei enää kiinnosta maan etevimpiä poliitikkoja."

Päinvastoin, juuri tällä tavalla eduskunta täyttyy pyrkyreistä ja urahissin pakkautuvista, joita ei kiinnosta mikään muu kuin oman edun ajaminen. Siitä karuna tosiasiana on nykyisen eduskunnan täydellinen ajautuminen laidasta laitaan EU-myönteisen ja uusliberalistisen politiikan aisankannattajiksi.

Kansan ääni

Nro 5/06 Lokakuu - Marraskuu 2006

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero 1,70 €
5. vuosikerta

Vaihtoehto markkinavoimille:

Suomen Työväenpuolue STP

Syyskuussa perustettiin maahamme "Suomen Työväenpuolue STP". Keskustelua puolueen tarpeellisuudesta on käyty pitkään, koska yhdessäkään EU:n jäsenvaltiossa ei parlamenttitasolla toimi todellista oppositiota markkinavoimien politiikkaa vastaan. Myös Suomessa eduskuntapuolueet ja monet merkittävät kansalaisjärjestöt on alistettu tämän politiikan toteuttajiksi. Ay- liikkeen ylin johto pyrkii mm. tukahduttamaan palkankorotusvaatimukset. Kuvassa Helsingin kaupungin työntekijöitä palkkamielenosoituksessa 7.10.06.

Sivut 2-5

Rahaa ei herunut myöskään opiskelijoille

Valtion ensi vuoden talousarvion loppusumma on 40,5 mrd euroa, kun se 15 vuotta sitten oli 36,6 mrd euroa. Nousua on tapahtunut vain n. 10 %, kun muu kansantalous on kasvanut 170 %. Myöskään opiskelijoiden opintorahaa ei ole korotettu yli 10 vuoteen. Heidän elintasonsa heikentämisestä on tehty markkinavoimille kilpailukykyä nostava tekijä. Kuvassa opiskelijat mm. Turussa 7.10.06 vaativat 15 % korotuksia opintorahaansa.

Sivu 2

Tuhannet vaativat: Rajamäen erottava

Helsingissä järjestettiin 9.9.2006 Asem- kokouksen yhteydessä useita mielenosoituksia. Helsinki 2006-verkoston järjestämä keräsi tuhansia osallistujia. Helsinkiin oli värvätty tuhansia poliiseja "pitämään yllä järjestystä". 9.9. järjestetyn anarkistien mielenosoituksen poliisin ylin johto muutti katuyhteenottojen torjunnan harjoitukseksi, sulkemalla koko Helsingin keskustan useaksi tunniksi.

Kuva 17.9. mielenosoituksesta, jossa 9.9. johdosta vaadittiin sisäministeri Rajamäen eroa. Erovaatimuksen on tähän mennessä kirjoittanutkin lähes 4000 kansalaista.

Sivu 8

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansan ääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki lokakuu 2006

Suomen Työväenpuolue STP rp. asettaa koko maassa ehdokkaat maaliskuun eduskuntavaaleihin

Suomen Työväenpuolueesta on tarkoitus luoda yhteistyöpuolue, liitto, johon jäseneksi voivat liittyä niin henkilöjäsenet kuin erilaiset järjestötkin. Tähän "Tule sellaisena kuin olet" –puolueeseen voivat liittyä kaikki järjestöt ja tahot, jotka näkevät välttämättömäksi muuttaa nykyistä politiikkaa palvelemaan kansan suuren enemmistön tarpeita. Näin puolue muistuttaa rakenteeltaan entistä SKDL:oa sen perustamisvaiheessa, kun siitä oltiin heti sodan jälkeen luomassa Suomeen fasismin ja sodan vastaista kansanrintamaa v. 1944.

Suomen Työväenpuoluetta tarvitaan muutoksen saamiseksi nykyiseen kovaan oikeistolaiseen globaaliin politiikkaan, jota on Suomessa sovellettu vuodesta 1987. Tämän politiikan tunnuksena on ollut pääomien, tavaroiden, palveluiden ja työvoiman rajoittamaton liikkuvuus, joka on toiminut ylikansallisten markkinavoimien hyväksi, mutta samalla kansan valtaenemmistön etuja vastaan. Tavalliselle työllään elävälle kansalaiselle se on tuonut suurtyöttömyyttä, kurjistumista, voimakasta tuloerojen kasvua, tuotannon omavaraisuuden putoamisen 53 %:sta 17 %:iin, julkisen sektorin yksityistämistä, leikkauksia terveydenhoitoon, sosiaaliturvaan, koulutukseen ja kulttuuriin.

Nykyiset eduskuntapuolueet ovat puolue- ym. tukien kautta sopeutuneet tilanteeseen täysin, eikä mikään niistä pysty nousemaan todelliseksi vaihtoehdoksi nykypolitiikalle. Nykyiset eduskunnan ulkopuoliset pikkupuolueet eivät yksinään pysty saamaan muutosta aikaan. Siksi tarvitaan nämä voimat yhteen kokoavaa liittoa: yhteistyöpuoluetta.

Rintamapuolueen perusta on nyt luotu ja puolueen jäsenyys eri järjestöille ja yksityisille henkilöille on avoin, eikä se merkitse uusille jäsenille omista periaatteista ja tavoitteista luopumista. STP:stä halutaan kehittää eko-sosiaalinen rintama, joka puolustaa pohjoismaisen hyvinvointivaltion mallia. Mikäli emme vienä näissä vaaleissa tulisi saamaan kansanedustajaa eduskuntaan, tulemme keräämään puolueelle tarvittavat allekirjoitukset. STP:n tarjoama vaihtoehto tulee olemaan kestävästi olemassa Suomen politiikassa.

STP:n periaateohjelman muotoutuminen on prosessi, johon kaikki puolueen nykyiset ja tulevat jäsenet saavat mahdollisuuden sanoa sanansa.

Ministeri Saarela ei aio tehdä esitystä opintorahan nostamiseksi

Hallituksen esitystä valtion budjetiksi vuodelle 2007 käsitellään eduskunnassa pitkin syksyä. Lopulliseen muotoonsa se tulee jossakin vaiheessa joulukuuta, kun keskustelut ja äänestykset sen eri kohdista on käyty läpi.

Hallituksen budjettiriihessä elokuussa etenkin opiskelijat tunsivat itsensä petetyiksi. Heidän vaatimuksensa 15% opintorahan nostamiseksi on kaikunut vuosia kuuroille korville. Hallitus on nähnyt paremmaksi, että opiskelijat ottaisivat opintolainaa, mutta opiskelijat ovat nähneet sen takaisinmaksamisen nykyisten pätkätöiden olosuhteissa epävarmaksi. Siksi opintolainaa ei haluttaisi ottaa, mieluummin sitten mennään osa-aikatöihin. Se kyllä hidastaa opintoja, mutta siitä ei joudu "velkavankeuteen". Korkeakouluopiskelijoilla opintorahan suuruus on 259 e/kk., muilla 213e/kk. Korkeakouluopiskelijoilla sitä ei ole nostettu 14 vuoteen, muilla 12 vuoteen,

Hallituksen budjettineuvotteluiden jälkeen opiskelijat luottivat, että asiaan voidaan saada korjaus eduskuntakäsittelyssä. Maanantaina 7.10. opiskelijat osoittivat tuhansittain mieltään ympäri maata. "Nouse jo!"- huudoin vaadittiin opintorahan nostamista. Opintoasioista vastaava kulttuuriministeri **Tanja Saarela** oli kuitenkin jo luopunut opintorahan korotusvaatimuksestaan, jonka hän budjettineuvotteluiden loppuvaiheessa "iltalypsynä" nosti esille. Saarela totesi muutamia päiviä opiskelijoiden mielenosoituksen jälkeen, että opiskelijoiden vaatima 15% korotus maksaa 70 miljoonaa euroa vuodessa. "Tällaista summaa ei ole, eikä tämä hallitus tule tällaista esitystä tekemään." Valtiovarainministeri **Eero Heinäluoma** kuitenkin totesi Saarelalle, että "opintotuki on eduskunnan käsittelyssä ja budjetista päättää eduskunta". Voihan siis ollakin, että opintorahaa nostetaan, jos vain pelurina tunnettu Heinäluoma onnistuu kalastamaan siitä poliittiset pisteet itselleen.

Valtion budjetti vuodelle 2007 on suuruudeltaan n. 40,5 miljardia euroa. Jälleen etenkin kokoomus on vaatinut voimakkaasti verojen helpotuksia, esillä on erityisesti ollut perintöveron laskeminen. Useita porvarillisia kansanedustajia ei huolestuta yhtään, mistä valtio saa rahansa välttämättömiin menoihin kuten terveydenhoitoon, sosiaaliturvaan, koulutukseen ym., jos veroja aina vain aiotaan laskea. Pienten perintöjen perintöveroa kyllä voitaisiinkin laskea, jos kyseessä on esim. oman asunnon periminen vanhemmilta. Siitä olisi hyötyä monille pienituloisille. Myös hallitus on joutunut pähkäilemään, mitä tehdään Suomen kauppalaivaston verotukselle ja merimiesten sosiaaliturvamaksuille, ettei kauppalaivasto siirry kokonaan ulkomaiseen omistukseen.

Toinen asia, joka on ollut veroasioissa esillä, on ollut ruoan arvonlisävero ja sen laskeminen. Nyt Suomessa arvonlisäveroa peritään kolmella asteikolla: pääasiallinen prosentti on 22%, ruoalla prosentti on 17, kulttuuripalveluista, kuten kirjoista, elokuvista, konserteista, majoituspalveluista ja lääkkeistä prosentti on 8. Euroopassa yleisin ruoan arvolisäprosentti on 12%. Suomen arvonlisäveroprosentti elintarvikkeissa on EU:n toiseksi korkein. Tanskan lukema on 25, Irlannin, Portugalin ja Ruotsin 12, Italian ja Itävallan 10, Kreikan 8, Espanjan ja Saksan 7, Hollannin ja Belgian 6, Ranskan 5,5, Luxemburgin 3 ja Englannin nolla.

Ruoan arvonlisäveron laskemista esim. 12%:iin kannatetaan laajasti ja sitä pidetään oikeudenmukaisempana kuin tuloveroprosentin laskemista, josta hyöty menee järjestään suurituloisimmille.

Hallituksen budjettiesityksestä voi tehdä mielenkiintoisia huomioita. Budjetin tulopuolella EU:sta tuleviksi tuloiksi saadaan 1243 miljoonaa euroa, kun taas menopuolella EU-menoja on 2139 miljoonaa. Näin ollen Suomi maksaa EU:lle lähes kaksinkertaisesti sen mitä se EU:lta saa. Luku on lähes kolminkertainen, jos Suomessa maksettavat EU-asiantuntijoiden menot 1177 miljoonaa otetaan vielä huomioon.

Yleinen huomio, josta ehdottomasti pitäisi elämöidä enemmän, on ylipäätään Eduskunnan, Presidentin ja Hallituksen menot. Eduskunnalle on budjetissa varattu 112,3 miljoonaa euroa – tämä siis 200 kansanedustajalle, heidän avustajilleen ym. eduskunnan toiminnan pyörittämiseen tarvittavalle.

Presidentti-instituutio vie verovaroistamme 9,9 miljoonaa – eli pitkälti yli 800.000 euroa kuukaudessa. Valtioneuvoston kustannukset puolestaan ovat 51,9 miljoonaa. On siinä herroilla ja herratarilla rahaa, millä mällätä.

Nykypolitiikan ja valtion budjetin kukkanen kuitenkin on yksin eduskuntapuolueille varattu puoluetuki. Puoluetukeen on budjetoitu 14,9 miljoonaa euroa. Tämän lisäksi puolueet saavat muita tukia kuten lehdistötukia, tukea kansanedustajien avustajien palkkaamiseen ja oman eduskuntaryhmänsä tarpeisiin. Vuoden 2003 eduskuntavaaleissa äänioikeuttaan käytti 2,8 miljoonaa äänioikeutettua. Kun puoluetuen määrä jaetaan vaaleissa äänestäneiden määrällä nähdään koko tilanne. Äänesi on kallis, arvoisa äänestäjä. Sen hinnaksi tulee 5,30 euroa/vuosi ja koko vaalikaudelle se tekee 21,20 euroa. Tämän summan äänestäjä siis lahjoittaa eduskuntapuolueille, niille samoille puolueille, jotka nyt käyttävät väärin valtaansa eduskunnassa.

Puoluetuki olisikin poistettava. Toinen mahdollisuus olisi, että se jaettaisiin paljon pienempänä ja tasapuolisesti kaikille puolueille. Kun EU pyrkii esim. hyväksymättömässä perustuslakiluonnoksessaan poistamaan perusteettomia kilpailuetuja, niin eikö puoluetuki, jos mikä, ole perusteeton kilpailuetu. Se antaa aivan liian suuren kilpailuedun eduskuntapuolueille eduskunnan ulkopuolisiin puolueisiin nähden. Tällä kilpailuedulla eduskunnan ulkopuoliset puolueet kyetään pitämään pois eduskunnasta. Näin eduskuntaan ei pääse uusia, muutoksia vaativia poliittisia voimia. Ne pidetään eduskuntapuolueiden yhteisellä sopimuksella eduskunnan kiviseinien ja pylväspilareiden ulkopuolella.

Reijo Katajaranta

Suomi on vauras maa. Jokaisella meistä on oikeus työhön ja toimeentuloon

Pekka Tiainen tukemassa bussikuskien työtaistelua syksyllä 2005.

Vuoden 2007 eduskuntavaalit ovat suomalaisen kansanvallan juhlavaalit. Tulee kuluneeksi 100 vuotta ensimmäisistä eduskuntavaaleista. Niistä kuuluisista vaaleista, jolloin saimme äänioikeuden. Naisilla sitä ei ollut lainkaan. Harvemmin on ollut esillä, että myöskään miesten valtaenemmistöllä sitä ei ollut.

Vuoden 1907 vaalit olivat tulosta siitä, että Suomen kansa yhdisti voimansa. Sen tuloksena saavutimme 10 vuotta myöhemmin kansallisen itsenäisyyden, jonka 90 vuotispäivä on samoin ensi vuonna. Nuo vaalit, itsenäisyys ja nouseva työväenliike ja toiminta kansalaisten oikeuksien puolesta ovat antaneet kehitykselle suunnan kuluneina satana vuotena.

Vaikka kansaa on jaettu, on ollut kansalaissota, maailmansota, monia vaikeuksia, eteenpäin on kuljettu. Nyt 2000-luvun alussa samalla tavoin määrittelemme tulevan kehityksen suuntaa seuraaviksi vuosikymmeniksi. Toimimme niiden samojen tavoitteiden, työn ja toimeentulon ja sosiaalisen oikeudenmukaisuuden sekä kansallisen päätösvallan ja rauhan puolesta kuten näin vuosikymmeninä. On noussut myös uusia tavoitteita.

Oikeus toimeentulon turvaavaan mielekkääseen työhön on jokaisen meistä perusoikeus. Lama on kaukana takanapäin eikä kelpaa selitykseksi, että työttömyys on edelleen korkea ja joukkoirtisanomiset yleisiä samoin kuin toimeentulon niukkuus kun palkat ovat pienet. Emme voi kauemmin sietää tätä työttömyyttä. Seuraavan eduskuntavaalikauden aikana tulee huolehtia työllisyys kuntoon ja poistaa maastamme vaikea työttömyys. Täystyöllisyyteen on nyt täydet mahdollisuudet, kun se asetetaan koko vaalikauden päätavoitteeksi, jonka toteutuminen taataan teoilla. Kutsumme kaikki toimimaan tämän yhteisen asian puolesta. Työttömyys tulee painaa ensimmäisessä vaiheessa alle 100 000:n.

Useat välttämättömyyshyödykkeiden hinnat ovat nousseet vuodesta 1995 30 % tai enemmän eli kaksinkertaista vauhtia yleiseen hintatasoon verrattuna. Näin paljon ovat nousseet asumiskustannukset, joukkoliikenne, terveys- ja sosiaalipalvelut ja lämmitys, sähkö ja polttoaineet. Asumiskustannuksissa ovat nousseet vuokrat ja hoitomenot. Korkotaso on ollut alempi kuin ennen, mutta vastaavasti nuorilla on velkaa enemmän ja asunnon korkolasku suurempi. Inflaatiomittarit ovat tällä hetkellä harhaanjohtavia, koska niihin vaikuttavat alentuneet autojen, erilaisten laitteiden ja alkoholin hinnat. Todelliset elinkustannukset nousevat paljon nopeammin eikä tätä ole hyvitetty.

Kaikille tulee turvata oikeudenmukainen ja riittävä toimeentulo. Jotta tämä ei jäisi puheiksi, ensimmäisenä askeleena tulee korottaa 200 eurolla kuukaudessa opintotukia, pieniä eläkkeitä, työttömyyspäivärahoja ja sairausajan toimeentuloturvaa ja korvata hintojen nousu. Vastaava korotus tulee saada lapsilisiin. Tällä tavoin korotettu perustulo tulee saada kokonaan verottomaksi. Eläkkeiden indeksihuononnukset tulee perua. Pieniin palkkoihin tulee saada samoin 200 euron korotus yleisten palkankorotusten lisäksi.

Elintarvikkeiden hinnat ovat nousseet 10 % tällä vuosikymmenellä. Se on paljon, mutta kätkee sen, että leivän hinta on noussut useita kymmeniä prosentteja vuodesta 1995. Sen on voinut jokainen havaita kauppojen leipätiskeillä.

Pienten tulojen ostovoimaa tulee parantaa poistamalla arvonlisävero kokonaan välttämättömyyselintarvikkeista ja junien, bussien, metron ja raitiovaunujen lipun hinnoista. Kosmeettiset alennukset eivät riitä. Asumiskustannuksia tulee alentaa soveltamalla vuokrakattoja ja karsimalla perusasumiseen kohdistuvia veroja ja palauttamalla käyttöön edulliset valtion lainat, joilla estetään koron nostamisen vaikutus.

Terveys- ja sosiaalipalvelut, opetus ja kirjastojen kaltaiset peruspalvelut tulee turvata kaikille yhteiskunnan toimesta. Se on osa yhteiskunnallista tasa-arvoa, joka on maamme vahvuus, kun sitä huolehditaan. Hyvä työllisyys on keskeistä, että kyetään huolehtimaan palveluiden ja sosiaaliturvan rahoituksesta. Sekään ei yksin riitä, vaan tarvitaan oikeudenmukainen tulonjako, jolla turvataan, että hyvinvointi kuuluu jokaiselle. Siksi on oikein verottaa ja leikata ylisuuria tuloja ja käyttää varoja nuoriso- ja pitkäaikaistyöttömyyden poistamiseen.

Tuloverokevennykset tulee kohdistaa pieniin ja keskituloihin. Ne eivät ole vaihtoehto palkankorotuksille, vaan tuottavuuden noususta tulevaa hyötyä tulee saada palkansaajille, jottei hyöty valu pääomatuloihin, jotka viedään pois maasta.

Meillä on oikeus odottaa, että pääomatuloja investoidaan työpaikoiksi Suomeen. Suurten pääomatulojen verotuksella tulee ohjata varoja koko kansakuntaamme hyödyttäviin tarpeisiin.

Suomen ei tule osallistua rauhaan pakottamiseen eikä olla mukana sotilaallisessa toiminnassa kriisien hallinnan nimissä. Pienelle puolueettomalle maallemme sopii hyvin toimia rauhanturvatehtävissä, joissa on YK:n valtuutus. NATO:oon liittyminen olisi ristiriidassa puolueettomuusajattelumme kanssa ja turvatakuiden sijasta veisi meitä mukaan konflikteihin sotivana osapuolena. Seuraavan eduskunnan tulee torjua NATO-ratkaisu.

Tämän päivän maailmassa huoli ympäristön tilasta, huoli kansalaisoikeuksien polkemisesta maailmassa, myös Suomessa, huoli mahdollisuuksista oikeasti vaikuttaa ja huoli kansanvallan tilasta, tarve maaseudun autioitumisen pysäyttämiseen samalla, kun kehitämme kaupunkikeskuksia asukkaiden ehdoilla, ovat asioita, jotka vaativat vastauksia. Haluamme toimia näissä asioissa yhdessä kansalaisten kanssa. Sukupuolten välinen taloudellinen ja yhteiskunnallinen tasa-arvo on keskeinen tavoitteemme.

Suomen on oltava oikeusvaltio, jossa jokaisen kansalaisen tulee saada yhtäläinen kohtelu ja oikeusturva. On huolehdittava hallinnon ja oikeuslaitoksen puolueettomuudesta ja riippumattomuudesta. Kansalaisten oikeutta saattaa kokemansa vääryydet ja oikeusloukkaukset hallinto- ja oikeusviranomaisten käsiteltäväksi ei saa rajoittaa.

Haastamme kaikkia mukaan konkretisoimaan näitä tavoitteita ja yhteiseen toimintaan yhteisten tavotteiden puolesta.

Pekka Tiainen

Ikävä totuus – vai korjailtu miellyttävä totuus?

Unkarissa poliitikot eivät ole vielä oppineet kapitalismin tavoille. Jopa hallituksessa saakka on herroja, jotka eivät ole vielä huomanneet, että kapitalistisen maailman sääntöihin kuuluu ihmisten jatkuva retkuttaminen. Unkarin pääministeri ei ole oppinut tavoille, kun hän kertoi valehdelleensa maan taloudellisesta tilasta. Siksi tuhannet ja taas tuhannet ihmiset menivät kaduille ja toreille vaatimaan pääministerin eroa.

Jos Unkarin pääministeri olisi kylmän rauhallisesti niellyt muunnellun totuuden, kuten meillä ja muualla on tapana, niin kaikki olisi ollut hienosti. Voi hyvin kuvitella, että kyllä Unkarissakin opitaan paskanpuhumisen jalo taito. Suomessa herrat ovat oppineet sen perin juurin. Heillä on ollut aikaa lähes kymmenen kertaa enemmän kuin unkarilaisilla.

Suomessa herrat ovat oppineet senkin, että heitä ei velvoita mikään muu kuin Suuri raha. Kun sille sopii, niin lailla, ei edes perustuslailla ole mitään merkitystä. Ne ovat yhtä tyhjän kanssa, eikä lain rikkojia saa vastuuseen. Herrat ovat herran kukkarossa.

❑ ❑ ❑

Koko maailman taloutta mitataan samoilla menetelmillä. Kaikki maat toteuttavat samanlaista laskutapaa. Se on rakennettu siten, että lopputuloksia voidaan sorvata Suuren rahan politiikkaan sopivaksi. Sopivuudessa etusijalla ovat siedettävä työttömyys ja palkankorotusvara. Niillä on kovin suuri merkitys ihmisten mielialaan. Jos viralliset tiedot kertovat koko epämiellyttävän totuuden, ja vain totuuden mitään unohtamatta tai siihen mitään lisäämättä, ihmisistä tulee vihaisia. Muunneltu totuus on miellyttävämpi. Se saa ihmiset, itse kunkin ja yksin, kuvittelemaan, että kun maassa on kaikki hyvin, niin vain minulla ja yksin minulla on huono tuuri.

Poliitikot ovat hyväksyneet uuden virallisen työllisyys- ja työttömyyskäsitteen, joka perustuu työpaikkojen lukuun. Sillä, montako tuntia saa olla töissä, ei enää ole mitään merkitystä. Jos teet neljä tuntia päivässä töitä ja olet neljä tuntia työtön, olet työllinen. Pitkälle yli puolet työvoimasta tekee eri tavoin tämän kaltaisia pätkätöitä. Siitä huolimatta työttömyysprosentti on kahdeksan kieppeissä, vaikka työaikana laskettu todellinen työn puute on lähes yhdeksäntoista prosenttia.

Jos kaikelle kansalle kerrottaisiin raaka totuus, ihmiset löisivät nyrkin pöytään ja eduskunnassa tapahtuisi todellinen puhdistus. Mutta - politiikan pelikentillä totuus on kevyttä kamaa.

❑ ❑ ❑

Kuten kaikki tietävät, niin tuottavuutta on pidetty palkankorotusten kattona. Kansantalouden tilinpidossa viimevuoden tulokset julkaistiin tavan mukaan taulukkoina rinnan aikaisempien vuosien tulosten kanssa. Mutta kas kummaa. Siinä edellisen vuoden taulukoihin verraten palkankorotusvarasta oli hävinnyt kolmannes. Tämä muunneltu totuus on Suuren rahan kannalta miellyttävämpi viedä tupo-pöytään.

Verot ovat äänten kalastelussa makea syötti. Eduskuntatasolla kaikki höpöttävät veronalennuksista. Ja kyllä niitä annetaankin – suurituloisille ja rikkaille. Ennen EU:n (vale)jäsenyyttä yritys- ja pääomatulojen progressiivinen vero oli enimmillään 50 markkaa sadasta ja osinkojen vero oli enimmillään 70 markkaa sadasta. Nyt kaikista noista verotettavista tuloista, joista on ensin tehty tukku vähennyksiä, on maksettava vaivaiset 28 euroa sadasta eurosta. Näin veronalennukset ovat 44-60 prosenttia. Vastikään tämä sama porukka sai muhkean lahjan, kun poistettiin varallisuusvero.

Entä muut? Veronalennuksia ei ole juurikaan näkynyt. Eläkeläisiä verotetaan jopa palkansaajia kovemmin. Heille ja kuten muillekin tavallisille ihmisille veronalennukset ovat olleet käänteisiä. Rahanpuutteeseen vedoten kaikista ns. hyvinvointipalveluista on leikattu ja leikataan sekä piilukirveellä että juustohöylällä. Ja sama meno jatkuu.

Jotain on pakko myöntää, ettei äärimmäisen oikeistolainen politiikka kärsisi vääryyttä. On tunnustettava, että köyhälle kansalle annettiin kansanterveyttä edistävä ja merkittävä alkoholiveron alennus. Halpaa olutta ja väkevää kossua lipittämällä köyhä ei ole köyhä eikä kipee. Huomisen ei ole niin väliä. Eihän sitä tiedä vaikka henki menis.

❑ ❑ ❑

Valtiolla on rahaa niin että ranteita pakottaa. Sitä ei kuitenkaan riitä enempää opintotukiin, lapsilisiin kuin muihinkaan hyödyllisiin tarkoituksiin. Hallitusten harjoittaman sosiaali- ja kuntien valtionapupolitiikan seurauksena suurituloisille ja ökyrikkaille on voitu antaa juhlavia lahjoja. Yhä useampi kunta, kun menot on jo leikattu, miettii veronkorotuksia. Kun kunnallisvero on tasavero ja kun sitä maksaa toistamiljoonaa ihmistä enemmän kuin valtion veroa, niin se rasittaa yksin ja vain pienituloisia.

Kuntauudistus on saanut hallituksen siunauksen. Uudistuksella ajetaan kuntia yhteen. Vielä näyttää ratkaisemattomalta, miten se pitäisi toteuttaa – asiointi- vai markkina-alueen mukaan. Kas siinä pulma!

Tapahtukoon kuntien yhdistäminen miten hyvänsä, se on kuitenkin todella älykästä talousajattelua. Sadat ja taas sadat päiväkodit, koulut, kirjastot, terveyskeskukset, terveysasemat, vanhustentalot jne. voidaan yhdistää suuremmiksi upeiksi, tehokkaasti ja taloudellisesti toimiviksi malliyksiköiksi. Rahaa säästyy. Sillä ei ole mitään väliä, että ne karkaavat satojen ja taas satojentuhansien ihmisten ulottumattomiin.

❑ ❑ ❑

Kapitalistisen maailman sääntöihin kuuluu ihmisten jatkuva retkuttaminen. Kaikki poliitikot vaikenevat siitä, että maasta on viety satoja miljardeja euroja ja siitä, että sen vuoksi tuotannon omavaraisuudesta on hävitetty kaksi kolmasosaa. Kaikki valehtelevat väittäessään, että maassa on kaikki hyvin, vaikka köyhyys ja pahoinvointi lisääntyvät.

Olisiko jo maalisvaaleissa muutoksen aika?

Kai Kontturi

Suomen Työväenpuolue STP-Finlands Arbetarparti FAP periaateohjelma / yhteistyöohjelma (Luonnos)

1. Tarkoitus

Suomen Työväenpuolue STP on yhteistyöjärjestö, joka yhdistää riveihinsä ja toimintaan työtätekeviä palkansaajia, toimihenkilöitä, työtätekeviä viljelijöitä, yrittäjiä ja muita työtätekeviä kansankerroksia sekä opiskelevaa ja koulua käyvää nuorisoa, työttömiä, eläkeläisiä sekä kulttuuri- ja tiedeväkeä. Suomen Työväenpuolue katsoo, että tämä maamme työtätekevä kansanosa muodostaa tänään kansamme suuren enemmistön. Se saa pääasiallisen toimeentulon palkkatyöllä, jolla luodaan perusta hyvinvoinnille.

Suomen Työväenpuolueen tehtävänä on näiden ihmisten yhteiskunnallisten, sosiaalisten, taloudellisten, demokraattisten ja kaikkien kokonaisvaltaisten etujen puolustaminen suurten pääomien pienen omistajaryhmän pohjatonta ja työväen kustannuksella tapahtuvaa voitontavoittelua vastaan.

2. Nykytilanne

Globaali markkinatalous ja siihen liittyvä uusoikeistolainen talous- ja yhteiskuntapolitiikka ovat saaneet liian suuren vallan, jolle tänään ei ole vastavoimaa. Sotien jälkeisinä vuosikymmeninä työväenliike oli voimakas. Se kykeni pakottamaan pääomapiirit nykyistä oikeudenmukaisempaan tulonjakoon. Tämän politiikan tuloksena rakennettiin se hyvinvointiyhteiskunta, joka turvasi lasten-, vanhusten-, ja terveydenhoidon, koulutuksen, työllisyyden, perusturvan ja muut hyvinvointiyhteiskunnan elementit.

Yhteiskuntapolitiikan oikeistolaistumisen ja yhteiskuntarakenteen muutoksen tuloksena perinteinen työväestö, joka työllään oli luonut hyvinvointiyhteiskunnan edellytykset, sai väistyä. Tässä murrosvaiheessa ei työtätekevän kansanosan piiristä ole vielä löytynyt sitä vastavoimaa, joka kykenee puolustamaan työväenliikkeen saavutuksia. Kansallinen ja ylikansallinen pääoma kykeni 80- luvulta lähtien toteuttamaan kovaa kansanvastaista yhteiskunta- ja talouspolitiikkaa. Se on merkinnyt tuloerojen kasvua, perusturvan heikentämistä, julkisen omaisuuden yksityistämistä ja hyvinvointiyhteiskunnan saavutusten purkamista. Oikeistolaistunut työväenliike ei ole halunnut estää väestön kurjistumista.

Myös Suomessa perinteinen työväenliike turvatakseen asemansa yhteiskunnan hierarkiassa ja välttääkseen itselleen epätasaista törmäyskurssia markkinavoimien kanssa mukautui toteuttamaan globaalien pääomapiirien kovaa uusoikeistolaista yhteiskunta- ja talouspolitiikkaa. Euroopassa sitä johtaa Euroopan Unioni. Yhdessäkään EU:n jäsenvaltiossa ei parlamenttitasolla toimi merkittävää oppositiota tätä suurpääoman politiikkaa vastaan. Suomessa, kuten muuallakin, puoluetukien, virkapaikkojen ja muiden rahavirtojen avulla poliitikot sekä monet kansalaisjärjestöt ja ay-liike on alistettu suurpääoman etujen puolustajiksi.

Kaikesta tästä seuraa, että vastavoima nykyiselle politiikalle voi nousta ainoastaan sen väestönosan piiristä, jonka toimeentulo syntyy työpalkasta ja siihen verrattavista tuloista ja joilla ei ole minkäänlaista taloudellista tai poliittista asemaa menetettävänään. Vastavoimaa kokoaa Suomen työväenpuolue – STP!

STP:n piirissä katsotaan, että kansan suuren enemmistön on muodostettava se voima, joka ottaa Suomessa ohjat käsiinsä.

3. Suomen Työväenpuolue STP on yhteistyöjärjestö

Suomessa toimii lukuisia järjestöjä ja puolueita, jotka erilaisista tavoitteista käsin pyrkivät ajamaan yhteiskunnan ja työtätekevän kansanosan kokonaisvaltaista etua. Yksin ne eivät kykene muuttamaan suurpääomaa palvelevaa talous- ja yhteiskuntapolitiikkaa. Siihen tarvitaan koko työtätekevä kansa. Suomen Työväenpuolueen tavoitteena on koota yhteisten poliittisten tavoitteiden taakse kaikkia sellaisia järjestöjä, yhteisöjä ja yksityisiä kansalaisia, jotka näkevät välttämättömäksi muuttaa nykyinen kova markkinahenkinen politiikka palvelemaan kansan suuren enemmistön tarpeita. Suomen Työväenpuolueessa ne määrittelevät yhteisen toimintalinjan ja tavoitteet, jotka palvelevat kansan hyvinvointia, turvallisuutta ja tulevaisuutta ylikansallista suurpääomaa vastaan. Suomen Työväenpuolue pitää lähtökohtanaan, että sen toimintaan osallistuvat yksityiset kansalaiset, järjestöt ja yhteisöt säilyttävät yhteisestä poliittisesta tavoitteestaan huolimatta aatteellisen, toiminnallisen ja järjestöllisen itsenäisyytensä

Suomen Työväenpuolue määrittelee yhteiset tavoitteensa yksimielisesti. STP katsoo, että näitä tavoitteita ei voi edistää äärioikeistolaisista, äärinationalistisia eikä etnistä syrjintää suosivista lähtökohdista.

4. Puolueen yleiset tavoitteet

Harjoitettu äärimmäisen kova yhteiskunta- ja talouspolitiikka on synnyttänyt suuria kansallisella ja globaalilla tasolla ilmeneviä ongelmia: tuloerojen kasvu, krooninen työttömyys ja pätkätyöt ja lisääntyvän köyhyyden sekä terveydenhuollon, koulutuksen, julkisen liikenteen yms. leikkaukset. Se hyväksyy hallitsematon markkinavoimien kasvun, joka luo rikkautta yhtäällä ja kurjuutta toisaalla. Se on synnyttänyt välinpitämättömyyden paitsi koko ihmiskunnan myös ekosysteemin suhteen.

Hallitsematon talouskasvu on aiheuttanut kasvihuone- yms. päästöjen lisääntymisen. Ilmaston lämpeneminen ja epätavalliset sääilmiöt ovat ihmisten hyvinvoinnille todellinen uhka. Tähän liittyvät myös pandemian kaltaiset ihmiskunnan terveyteen liittyvät monet uhat.

Suomen Työväenpuolue katsoo, että kansallisella ja kansainvälisellä tasolla ne ovat yhteiskuntakehityksen kysymyksiä ja ne myös ratkaistaan yhteiskunnallisella toiminnalla. Suomen Työväenpuolue katsoo, että näitä ongelmia eivät ratkaise markkinavoimat, vaan tarvitaan kansan ehdoilla tapahtuvaa yhteiskunnallista sääntelyä. Suomen Työväenpuolue katsoo myös, että nämä ongelmat ovat täysin yhteismitallisia tasa-arvon ja sosiaalisten sekä taloudellisten ongelmien kanssa.

5. Voittoja leikattava hyvinvoinnin ja turvallisuuden hyväksi

Suomen Työväenpuolueen perustavoite on muuttaa nykyinen oikeistolaisen talous- ja yhteiskuntapolitiikan suuntaa. Tulonjakoa ja rahavirtoja on Suomen kansan toimesta säädeltävä. Se vaatii, että samassa suhteessa, kun työn tuottavuus kasvaa, niin samassa suhteessa myös koko väestön tulojen pitää kasvaa. Se taas edellyttää, että voittoja leikataan ja pääomien maastavientiä rajoitetaan. Siten voidaan synnyttään uusia työpaikkoja. Katsomme, että samassa suhteessa, kun työn tuottavuuden kohoaminen ja tuotannon automatisointi toisaalta luovat uutta arvoa ja samalla vähentävät työpaikkoja tuotannosta, niin samalla syntyy tarve luoda uusia työpaikkoja yhteiskunnan niille alueille, jotka kehittävät ja ylläpitävät ihmistä vastaamaan yhteiskunnan lisääntyneisiin tarpeisiin. Syntyy tarve luoda työtä terveydenhuollon, opetuksen, tutkimuksen, asumisen, julkisen liikenteen, ympäristön suojelun yms. tehtävien hoitamiseen. Työpaikkoja tulee synnyttää aloille ja alueille, jotka hyödyttävät yhteiskuntaa pitkällä tähtäimellä ja edistävät ihmisten kaikinpuolista hyvinvointia. Sen sijaan, että nämä lisääntyvät tarpeet jätetään nyky- yhteiskunnassa huomiotta, katsoo STP, että tuotannon piirissä syntyneitä voittoja tulee leikata näiden tehtävien toteuttamiseen.

Suomen Työväenpuolueen tavoitteena on muuttaa talouspolitiikan suuntaa maan talouden omavaraisuuden parantamiseksi. Tavoitteena on täystyöllisyyden, palvelujen kehittäminen, oikeudenmukainen tulonjako ja ekologinen turvallisuus.

6. Demokratian palauttaminen

Suomen Työväenpuolue katsoo, että EU toteuttaa kansan tahtoa kysymättä nykyistä yhteiskuntapolitiikkaa ja vaatii, että kaikkien on se hyväksyttävä. EU on nykyisen kovan yhteiskuntapolitiikan toinen nimi. Kuusikymmentä vuotta Eduskunta ja puolueet saivat päättää maan asioista. Kuusikymmentä vuotta kansa saattoi vaikuttaa asioiden kulkuun. Tänään vaihtoehtojen puuttumisen vuoksi äänestäminen on muuttunut näennäisdemokratiaksi, jollaasioita ei voida muuttaa. Tänään ylikansallisen suurpääoman valta on kansallisvaltioiden päätösvallan yläpuolella. Suomen Työväenpuolue ajaa irrottautumista nykyisestä suurpääoman hallitsemasta EU:sta. Suomen Työväenpuolue edellyttää, että päätösvalta ja äänioikeudella vaikuttaminen on palautettava kansalle ja sen valitsemalla eduskunnalle.

Suomen Työväenpuolueen tavoitteena on luoda edellytykset todelliselle, rahasta riippumattomalle demokratialle.

7. Turvallisuus ja ympäristön hyvinvointi

Suomen Työväenpuolue katsoo, että kansantalouden tuotannon on edistettävä ympäristön puhtauden paranemista. Se kuuluu osana ihmisten elämään, kansalaisten toimeentuloon, elintasoon ja turvallisuuteen. Tarpeetonta kerskakulutusta voidaan rajoittaa. Ihmisen hyvinvoinnin kasvu on turvattava ekosysteemiä vahingoittamatta.

Suomen Työväenpuolue katsoo, että samalla kun kansalle kuuluu taloudellinen, aineellinen hyvinvointi, sille kuuluu myös fyysinen koskemattomuus ja turvallinen elämä ilman ympäristökatastrofin, väkivallan ja sodan vaaraa. Turvattu tulevaisuus merkitsee, että saastuttaminen ja luonnon tuhoaminen lopetetaan. Siksi on kehitettävä parempia, suljettuja tuotantoprosesseja sekä käytettävä uusiutuvia energiamuotoja. Elämän varmuudesta ja laadusta tulee synnyttää uusi elintason mittari ja aineellinen kasvu on hyväksyttävää kun se palvelee tätä tavoitetta.

8. Rauhan puolesta sotaa vastaan

Toisen maailmansodan jälkeen Suomi pysytteli suurvaltojen eturistiriitojen ulkopuolella, puolueettomana maana. Suomen liityttyä (de facto) Euroopan Unioniin tilanne on vähin erin muuttunut. Yhä useammin EU:sta puhutaan ikään kuin se olisi jo yksi suurvalloista. Puhutaan yhteisestä puolustuksesta, kriisinhallinnasta, nopean toiminnan joukoista eli militarisoitumisesta väistämättömyytenä. Sillä ja EU:n jäsenyydellä Suomi on liitetty osalliseksi suurvaltojen eturistiriitoihin.

Maailma militarisoituu kiihtyvällä vauhdilla. Eri puolilla maailmaa käydään jatkuvia imperialistisia sotia maailman raaka-aineiden ja energiavarojen hallinnasta, jopa omistuksesta. Näissä sodissa, kuten kaikissa sodissa, uhreina ovat työ- ja siviiliväestön osalle.

Tänään uusien pehmeiden kemiallisten, biologisten ja kovien materiaalien asekehittely toimii täydellä teholla. Köyhdytetyllä uraanilla vahvistettuja ja aikaisempaa tehokkaampia aseita on jo käytetty eri puolilla maailmaa.

Suomen Työväenpuolue katsoo, että täysimittaisen ydinsodan sekä kemiallisten ja biologisten aseiden käytön vaara on todellinen. Siksi puolue edellyttää, että kaikki kemialliset, biologiset ja ydinaseet on hävitettävä ja niiden kehittely kiellettävä.

Suomen Työväenpuolue katsoo, että Suomen on heti radikaalisti supistettava asehankintojaan, pysyttävä NATON ja suurvaltojen eturistiriitojen ulkopuolella.

9. Suomen työväenpuolueen toiminta- alue, kansallinen ja kansain-välinen

Suomen Työväenpuolue on nimensä mukaan työväestön puolue. Toteuttaakseen tavoitteensa puolue toimii kaikilla politiikan alueille. Se pyrkii eduskuntaan, kuntien ja kaupunkien valtuustoihin ja kaikkialle, jossa voidaan vaikuttaa poliittiseen päätöksentekoon.

Suomen Työväenpuolue katsoo, että nykyisessä yhteiskunnassa tämä ei kuitenkaan riitä. Vaikuttamisen tärkeän osan muodostavat lukuisat kansalaisjärjestöt ja niistä tulevat aloitteet sekä päätöksentekijöiden ulkoparlamentaarinen painostus.

Suomen Työväenpuolue on demokraattisten järjestöjen liitto, jolla on yhteisesti hyväksytyt tavoitteet. Suomen Työväenpuolueen piirissä toimivilla järjestöillä ja yhteisöillä on myös omia yksilöllisiä tavoitteita, mutta ne eivät voi olla sovittamattomassa ristiriidassa STP:n tavoitteiden kanssa.

Ihmisten hyvinvointi voi kehittyä vain sen kautta, että myös kansainvälisesti löytyy liikettä, joka ajaa samoja tavoitteita. Siksi STP:n toiminta-alueena on yhteistyö kansainvälisellä tasolla samoja arvoja edustavien järjestöjen ja tahojen kanssa.

Suomen Työväenpuolueen tavoitteet ovat osa sitä kansainvälisyyttä, joka ei hyväksy minkäänlaista, ei poliittista, taloudellista eikä sotilaallista, toisen maan alistamista toisen yksipuoliseen tahtoon.

EU:n perustuslakia ei tule ratifioida

Saamamme tiedon mukaan eduskunta pyrkii ratifioimaan EU:n perustuslain joulukuun alkupäivinä. Tarkkaa päivämäärää emme asiasta vielä tiedä. EU:n vastaiset ja EU-kriittiset järjestöt tulevat järjestämään silloin erilaisia tapahtumia ja erilaista toimintaa. Samaten itsenäisyyspäivänä järjestämme toimintaa, jonka luonne selviää sitten kun tiedämme tarkemmin, miten asia etenee eduskunnassa. Asiasta tullaan tiedottamaan. Ilmoitamme tapahtumista puhelimitse ja sähköpostilla. "Olkaa kuulolla".

Kaikuja huutoomme

STP:n puheenjohtaja Juhani Tanski

Onko Suomen Työväenpuolue vastaus nykyiselle kovalle talous- ja yhteiskuntapolitiikalle' –seminaari ja puolueen järjestäytymiskokous on pidetty sekä Suomen Työväenpuolue STP rp. on merkitty puoluerekisteriin. Paljon on jo tehty – paljon enemmän on tekemättä. Eduskuntavaalit ovat 18.3.2007, ehdokashankinta kaikissa vaalipiireissä on alkanut ja vaaliliittoneuvottelut pitää käynnistää pikimmiten.

Vaalitaistelu tulee olemaan talven pakkasista huolimatta hikinen: suurpääoman puolueet eduskunnassa ovat jakaneet rutkasti rahaa itselleen varmistaakseen sen, että haastajilla ei olisi mahdollisuutta kilpailla niiden kanssa vaaleissa.

* * *

Puoluekokouksen jälkeen pidimme tiedotustilaisuuden, jonka annista teimme muutamia kiintoisia huomioita.STT:n tiedote meni päivälehdissä varsin hyvin jakeluun: vain Helsingin Sanomat sekä muutama kokoomusta lähellä oleva lehti – Satakunnan Kansa, Länsi-Savo ja Lapin Kansa – jättivät uutisen julkaisematta.

* * *

Kansan Uutiset julkaisi uutisen, mutta sepitti juttuun otsikon "Kommunisteilla taas uusi puolue". Lehti julkaisi oikaisuni heti seuraavana päivänä.

* * *

Tiedonantaja julkaisi 22.9. Vaihtoehtoväen nimenmuutoksesta ja järjestäytymiskokouksesta kertovan jutun otsikolla "KTP:stä erotetut hajottivat Vaihtoehtoväen". Artikkelin kirjoittaja toteaa: "Muutos toteutettiin sen jälkeen kun aiemmin Kommunistisesta työväenpuolueesta erotettu ryhmä kaappasi puolueen omiin tarpeisiinsa. Hankkeen valmistelussa syrjäytettiin kaikki muut Vaihtoehtoväen listoilla vaaleihin osallistuneet. Esimerkiksi Lahdessa ja Helsingissä valtuustoon ja lautakuntiin Vaihtoehtoväen listoilta valittuihin edustajiin ei otettu edes yhteyttä."

SKP:n johdon piirissä paniikkireaktio oli yllättävä. Heti saatuamme yhdistysrekisteristä tiedon uuden nimen hyväksymisestä informoin asiasta SKP:n puheenjohtaja Yrjö Hakasta. Sanoin, että puolueemme jäsenistö oli asiassa yksituumainen. Kerroin myös, että päätimme tiedottaa muutoksesta vasta, jos ja kun yhdistysrekisteri hyväksyy uuden nimen.

* * *

Lähetin Tiedonantaja-lehdelle tiedotteemme ja sen toimittaja oli lehdistötilaisuudessa. TA väittää, että "hajotettiin Vaihtoehtoväen puitteissa useissa piireissä jo käynnistyneet eduskuntavaalivalmistelut". Ehdokkaamme, jotka eivät ole VeV/STP:n jäseniä, katsovat, että nimen vaihto on puolueen oma asia. Kukaan heistä ei ole paheksunut nimenmuutosta eikä sen takia luopunut ehdokkuudesta.

Tiedotimme, että syyskuun kokous asetti työryhmän pohtimaan ohjelma- ja sääntömuutosten tarvetta ja käynnistämään laajan jäsenkeskustelun sekä tekemään esitykset tammikuun loppuun mennessä. Silti TA kirjoittaa: "Perustamiskokoukseen ei saatu valmiiksi sen enempää puolueen ohjelmaa kuin sääntöjä".

Lähetin lehdelle oikaisun, jonka lopussa julistin: "Puheenjohtajana pidän kiinni seuraavista periaatteista vaaliliittoyhteistyössä:

a) Jos kanssamme vaaliliitossa oleva puolue haluaa vaihtaa nimeään, en vaadi lausunto- / hyväksymisoikeutta. Puolueemme jäsenet eivät saa puuttua naapurien sisäisiin asioihin.

b) En vaadi liittolaispuolueiden nimenmuutoksille sen sitoutumattomien ehdokkaiden suostumusta.

c) En lähde liittolaispuolueen nimenmuutoksen takia kalastelemaan sen aiempia sitoutumattomia puolueeni omille listoille.

d) En levitä perättömiä juttuja vaaliliittokumppaneistani. Moni äänestäjä ei anna ääntään ryhmittymälle, joka kinastelee vaalikampanjan aikana.

e) Kehun kovasti vaaliliittokumppaneitani: äänestäjät arvostavat myönteistä arvioita kaverista enemmän kuin silkkaa itsekehua.

* * *

TA suostui julkaisemaan vain lyhyen vastineen, jossa kerroin puolueemme jäsenistön yksituumaisuudesta ja vuosikokouksen yksimielisyydestä sekä uuden nimen saamasta myönteisestä vastaanotosta ehdokkaittemme keskuudessa.

* * *

Myös Kommunistinen Työväenpuolue arvioi puoluekokoustamme. Rauno Lintunen pakinoi Työkansan Sanomissa 11/06: "Uusin keskilinjalle pyrkijä on Suomen työväenpuolueeksi nimensä muuttanut Vaihtoehtoväki. Puolueen puheenjohtajat linjasivat poliittista paikkaansa keskelle. Ei siis oikealle, eikä vasemmalle, vaan keskilinjalle. Puheenjohtaja Juhani Tanskin kuopiolaistaustan tuntien uuden työväenpuolueen poliittiseksi linjaksi sopineekin vallan mainiosti seuraava savolainen sutkaus: "Saattaa tuo olla, saattaa tuo olla olemattakkii, taikka voipi tuo olla päinvastoinnii'".

Mitä taustaani tulee, olen satakuntalainen ja kävin ensimmäisen kerran Savossa 38-vuotiaana enkä ole vielä suorittanut edes savolaisuuden peruskurssia. Minua opastetaan: "Savossa ei ole soveliasta sanoa asioita noin suoraan, kuulijalle pitää antaa tulkinnan mahdollisuus".

Pakinasta voi todeta Putte-possun nimipäivälaulun sanoin: "Juttu oli lystikäs ja sille naurettiin". Pakinassakin asioiden tulee olla tosia. Emme ole linjanneet puoluettamme keskustaan. Päinvastoin, luomme rintamapuolueen, joka ottaa tehtäväkseen uusoikeistolaisuuden murtamisen. Teemme Työväenpuolueesta vaihtoehdon suurpääoman puolueille - Vasemmistoliitolle, SDP:lle, kepulle, vihreille ja kokoomukselle.

* * *

Olemme runsaan kuukauden ajan maistelleet Työväenpuolueen nimeä. Kokemukseni perusteella olen vakuuttunut nimenvaihdon välttämättömyydestä. Äänestäjät eivät koe olevansa vaihtoehtoihmisiä. He kokevat olevansa ihan tavallista väkeä – työläisiä, viranhaltijoita, opiskelijoita, työttömiä. Saatu palaute on ollut myönteistä – ainoana poikkeuksena SKP:n parin johtohenkilön paniikkihäiriö. Olen varma, että järki sielläkin pian voittaa ja saamme upeat vaaliliitot.

Ehdokasasettelu on nyt tärkeintä

Suomen Työväenpuolue lähtee ensi maaliskuussa pidettäviin eduskuntavaaleihin. Nyt onkin vaaliehdokkaiden asettaminen ensimmäisenä tärkeyslistalla. Monilla puolueilla ehdokkaat on jo asetettu. Me olemme tässä asiassa hieman myöhässä siksi, että päätimme odottaa, että yhdistysrekisteri hyväksyy puolueemme nimenmuutoksen. Emme tietenkään halunneet tilannetta, että riekumme uudesta nimestä kuukausia ja siten joudummekin vaaleihin vanhalla nimellä.

Emme ole kuitenkaan liikaa myöhässä. Vaalit pidetään 18.3.2007 ja ehdokaslistat tulee jättää keskusvaalilautakunnille 6.2. 2007 klo 16.00 mennessä. Ehdimme vielä kerätä hyvät ehdokaslistat.

STP pyrkii heti esiintymään valtakunnallisena puolueena ja asettaa siksi ehdokkaita kaikissa vaalipiireissä. Olemme valmiita vaaliliittoihin, mutta tietenkin niistä on oltava hyötyä myös STP:lle.

STP on Suomen tulevaisuuden kannalta tärkeä yhteisrintamapuolue. Siksi sen ehdokkaaksi on helppo asettua. Mikäli emme vaaleissa vielä kansanedustajaa läpi saa, tulemme keräämään tarvittavat kannattajakortit seuraavia vaaleja varten. Joka tapauksessa nyt kansanvaltaisen yhteisrintaman perusta on luotu. STP on kuin avaruusaseman ensimmäinen moduuli, johon kaikki muut moduulit eli järjestöt voivat itsenäisyyttään menettämättä - ja yhteisen tavoitteen nimissä - liittyä, milloin se niille sopii.

STP ja kommunistit

Maahamme syntyi uusi puolue, Suomen Työväenpuolue STP, kun Vaihtoehtoväki rp. ja v. 2003 perustettu STP yhdistyivät. Tätä ennen näiden järjestöjen piirissä muodostettiin kansanvalta- ryhmä, joka organisoi laajan keskustelun puolueen tarpeellisuudesta. Erilaiset väitteet siitä, että puolue olisi perustettu "varkain" ovat täysin tuulesta temmattuja.

Uuden puolueen keskeinen periaate on koota yhteisten poliittisen tavoitteen taakse erilaisia kansanvaltaisia voimia organisoimaan vastavoimaa nykyiselle kovalle yhteiskunta- ja talouspolitiikalle. STP:n takana olevat voimat näkevät, että nykyiset työväenpuolueet ovat markkinavoimien painostuksen alaisena mukautuneet toteuttamaan pääomapiirejä suosivaa kovaa talouspolitiikkaa ja siksi maahamme tarvitaan kansan suuren enemmistön asiaa edustava järjestö. STP toiminta-ajatus lähtee siitä periaatteesta, että sen toiminnassa mukana olevat voimat säilyttävät järjestöllisen ja poliittisen itsenäisyytensä, mutta heitä yhdistää yksi suuri poliittinen tavoite: on luotava voima, joka kykenee muuttamaan nykyisen yhteiskuntapolitiikan suunnan.

Tämä sama ajatus oli mm. SKDL:n toiminnan perusta. Sen v. 1967 periaateohjelmassa todettiin: "SKDL on sosialististen ja muiden edistyksellisten voimien yhteistyöjärjestö, jossa erilaisten sosialististen, sosialismia lähenevien tai puhtaasti yleisdemokraattisten vapaan vuorovaikutuksen vallitessa etsitään mahdollisimman laajan hyväksymisen saavia ratkaisuja yhteiskunnan kehittämisongelmiin". Yhteistoiminta- ajatus on ollut mm. kommunistien toiminnan perustana eri muodoissaan koko sen historiallisen toiminnan ajan. Tämä on perustunut siihen ajatukseen, että luokkayhteiskunnassa toimivat rinnakkain erilaiset organisaatiot, järjestöt, sosiaaliset ryhmät ja yhteiskuntaluokat, jotka perustavat toimintansa erilaisiin yhteiskunnallisiin näkemyksiin. Mutta yhteiskunnassa kulkee selkeä jako omistavan luokan ja työtätekevän kansanryhmän etujen välillä. Aivan kuten aiemmin SKDL:ssä niin myös STP:ssä on ajatus luoda poliittinen yhteistoiminta työtätekevää kansanryhmää edustavien voimien välille.

Kommunistit puolestaan tukeutuvat toiminnassaan Marxin, Engelsin ja Leninin löytämään työväenluokan tieteelliseen yhteiskuntateoriaan. Yhteiskuntakehityksen lopputuloksena kommunistit näkevät luokattoman sosialistisen ja kommunistisen yhteiskunnan. Työväenluokan tieteellinen maailmankatsomus on välttämätön apuväline yhteiskuntakehityksen arvioimiseksi, mutta luonnollisestikaan eri kansalaispiirit eivät aseta tavoitteekseen sosialistisen ja kommunistisen yhteiskunnan rakentamista. Kommunistit eivät myöskään oleta, että kansalaiset omaksuisivat hyvin nopeasti kommunistisen maailmankatsomuksen. Siksi esim. SKDL:n yhteydessä ei esitetty, että se ottaisi tavoitteekseen sosialismin. Samasta syystä kommunistit hyväksyvät STP:n keskeiseksi tavoitteeksi markkinavoimien vallan rajoittamisen ja yhteiskuntakehityksen kääntäminen vastaamaan kansan suuren enemmistön tarpeita.

STP:n perustaminen herätti Työkansan Sanomissa ja Tiedonantajassa arvostelua. TKS (11/06) määritteli STP:n keskustalaiseksi. Tässä mielessä KTP "kieltäytyy ymmärtämästä" STP:n toiminta-ajatusta, vaikka sen tulisi ohjelmansakin perusteella olla heille selvä. KTP:n edustajiin on oltu myös yhteydessä STP:tta organisoitaessa. SKP:n edustajat puolestaan ovat useissa yhteyksissä viime vuosina todenneet, että ensin tulee koota kommunistien voimat yhteen, jonka jälkeen voidaan aloittaa laaja uusliberalismin vastaisen yhteistyön kehittäminen. Tämä sama todettiin myös äskettäin Tiedonantajassa. Kommunistien Liiton arvion mukaan SKP:n tavoitteena ei kuitenkaan tällä hetkellä ole erillinen yhteistyöjärjestö, vaan SKP:n piirissä ajatellaan, että SKP itse voi muodostua tälläiseksi yhteistyöjärjestöksi (katso KÄ:n numerot 1/05 ja 6/05). Tässä mielessä voimme ymmärtää sen, että SKP haluaa nähdä itsensä erilaisten kansalaisjärjestöjen edustajana. Tämä on kuitenkin hyvin ristiriitaista, koska samanaikaisesti SKP ei voi omata tieteellistä Marxilais- leniniläistä ideologiaa ja olla laaja yhteistyöjärjestö. Tämä myös näkyy SKP:n periaatteissa. Siinä missä KTP:n piirissä korostetaan tiukkaa sitoutumista marxilais- leniniläiseen perinteeseen ja pidetään kiinni kommunistien liikkeen ulkonaisista tunnusmerkeistä, niin SKP:n piirissä hyväksytään ajatus, että marxilaisella yhteiskuntatieteellä "on vielä annettavaa nykyiselle yhteiskunnalle".

Kommunistien liitto on lähtenyt mukaan kehittämään laajaa monopolienvastaista yhteisrintamaa. Luonnollisesti tämä pitkällä tähtäimellä vaatii myös kaikkien kommunistien osallistumisen tähän toimintaan. Yhteistyön kehittäminen SKP:n, KTP:n, Kommunistien nuorisoliiton ja Kommunistien Liiton välillä kommunistien yhtenäisyyden aikaansaamiseksi on välttämätön. STP itsessään on kehitysvaiheessa, jossa sen asiakirjat ja tavoitteet muotoutuvat ja tämä tilanne mahdollistaa kaikki neuvottelut asioiden eteenpäin viemiseksi.

Heikki Männikkö

Etelä-Suomen kansallinen maataloustuki katkolla - maataloutta ajetaan entisistä suurempiin yksiköihin

Suomen maataloutta on ajettu entistä suurempiin yksiköihin koko EU-aika. Pientilat joutuvat lopettamaan ja laajentavien tilojen isännät ja emännät uupuvat lisääntyvän työtaakan alle.

Suomen maataloudelle maksetaan EU:n yhteisen maatalouspolitiikan mukaista tukea vuonna 2006 noin 1293 miljoonaa euroa. Tuki koostuu ns. CAP-tuesta, jota maksetaan kasvintuotannolle ja kotieläintuotannolle, epäsuotuisten maatalousalueitten luonnonhaittakorvauksesta sekä ympäristötuesta. Näiden EU:n kokonaan tai osittain rahoittamien tukien lisäksi maksetaan kansallista tukea noin 614 miljoonaa euroa. Kansallinen tuki koostuu pohjoisesta tuesta, Etelä-Suomen kansallisesta tuesta, luonnonhaittakorvauksen ja ympäristötuen kansallisesta lisäosasta sekä eräistä muista tuista.

Tukien kohdentamiseksi Suomi on jaettu seitsemään tukialueeseen. Nyt katkolla olevaa Etelä-Suomen kansallista tukea maksetaan A ja B alueilla, suurin piirtein Satakunta-Pirkanmaa-Kaakkois-Suomi akselin alapuolella. Vuonna 2006 Etelä-Suomen kansallisen tuen osuus on noin 97 miljoonaa euroa.

Tästä tuesta sovittiin Suomen liittymissopimuksen artiklassa 141. Artikla on mahdollistanut kansallisen tuen maksamisen vakaviin vaikeuksiin liittyen. Toisin sanoen Suomen eteläisilläkään alueilla ei voida päästä samoihin satotasoihin kuin suotuisimmilla viljelyalueilla Keski- ja Etelä-Euroopassa. Suomessa on myös eläinten pitkä sisäruokintakausi ja pitkät etäisyydet

Artiklassa ei ole kuitenkaan määritelty tuen kestoa. Suomalaiset tulkitsevat että se mahdollistaa pitkäaikaisesti tuen maksamisen – eiväthän olosuhteet ole muuttuneet miksikään muutamassa vuodessa. Komissiossa asiaa tulkitaan toisin – tuki estää tai hidastaa tilakoon kasvua. Komission logiikan mukaan tilakoon kasvaessa riittävän suureksi tällaista tukea ei enää tarvittaisi.

Viimeksi tästä tuesta käytiin neuvotteluita neljä vuotta sitten. Tuolloin sovittiin, että saavutettu ratkaisu kattaa vain vuodet 2004-2007. Lisäksi sovittiin, että vuonna 2006 tehdään arviointi, jonka perusteella päätetään tuen muodoista ja tasoista vuoden 2007 jälkeen. Kansallisen tulotuen alenemaksi sovittiin keskimäärin 3 prosenttia vuodessa. Tämän tuen kokonaistaso vuonna 2004 oli 129 miljoonaa euroa ja vuonna 2007 94 miljoonaa euroa.

Maataloustulo laskee

Tukitason lasku ja toisaalta maatalouden tuotantopanosten hintojen nousu ovat laskeneet maataloustuloa. Maatalouden tutkimuskeskuksen arvion mukaan vuoden 2006 maataloustulo jää noin 860 miljoonaa euroon, kun se viime vuonna ylsi 925 miljoonaan euroon. Maataloustulo, joka mittaa maatalousyrittäjien omalle työlleen ja omalle pääomalleen saamaa korvausta, pienenee näin ollen jo neljättä vuotta peräkkäin. Reaalisin hinnoin laskien maataloustulo on vuonna 2006 lähes 28 prosenttia alempi kuin vuonna 2002.

EU:n maatalouspolitiikka suosii suurta

EU:n tavoitteena on siirtyminen ns. perheviljelmistä suurtilamalliin, jolloin tilojen keskikoko on nykyistä 30 hehtaaria huomattavasti suurempi ja tilalla olevat eläinmäärät täysin muuta suuruusluokkaa kuin aikaisemmin. Samaan aikaan maatalouden työllistävä vaikutus laskee. Itse asiassa maatilojen määrä on vähentynyt EU-aikana noin 35 %. Maatiloja on tätä nykyä alle 70 000 kun niitä vuonna 1994 oli 103 000.

Tilakoon kasvun ohella suuntaus on se, että maatalous keskittyy Etelä-Suomeen. Jos Etelä-Suomen tukitaso laskee, vähennetään "tasapuolisuussyistä" myös pohjoisen tukitasoa.

Kä/Juha Kieksi

Asunnottomuudelle, syrjäytymiselle ja työttömyydelle ei ole tehty Iisalmessa mitään!

Pentti Kosonen
Iisalmi

Suomen Työväenpuoluetta tarvitaan asunnottomuuden, työttömyyden poistamiseksi ja syrjäytymisen lopettamiseksi. .Nykyiset eduskuntapuolueet ovat ajaneet yhä enenevässä määrin Suomen kapitalistiseen kurjistumiseen..

Asuntola olisi suurin tarve Iisalmessakin yksinäisille ihmisille, joille ei ole yhteiskunnan taholta aikomustakaan osoittaa asumiskelpoista asuntoa. Asuntokomitea istuu kerran kuukaudessa pohtimassa asunnottomien tilannetta, mutta todellisuudessa ei ole mitään saatu aikaan!

Asunnottomille olisi talo tyhjillään, mutta sitä kysyessäni asunnottomien ihmisten käyttöön, vastaus on tylyä, niistä tulee lieveilmiöitä! Minun mielestäni lieveilmiö on jo tullut, ihmisarvoa poljetaan, rasistisia piirteitä tuntuu olevan ko. ihmisiä kohtaan. Poliittiset päättäjät eivät ole ko. asialle tehneet yhtään mitään, kyllä rahaa löytyy liikuntahalleihin, mutta asunnottomille ei mitään.

Ihmispoloiset saavat asua toisten ihmisten nurkissa, teltoissa, kylmissä kellareissa, hylätyissä rakennuksissa, pusikoissa, eikä ajatella, että Suomessa on talvikausikin olemassa. Monelle olen jonkinlaisen nukkumapaikan järjestänyt, mutta eväät ovat loppuneet kesken.

Suomi sanoo olevansa oikeusvaltio ja sattuupa olemaan myös EU:n puheenjohtajamaa, mutta mihinkään todellisiin epäkohtiin ei hallituksen taholta, eikä kuntasektorilta ole puututtu. Vain se oman edun tavoittelu on tärkeintä. Mitenkä te poliitikot luulette, että kyykytetty kansalainen äänestää Teitä eduskuntaan, kun Teillä ei ole tekoja?

Hallituksen politiikka on kurjistanut myös tavallisella työllään elävää kansalaista. Ministeri Aho lupasi, että kun Suomi menee EU:hun, niin kaikki halpenee, työttömyys pienenee. Nyt näemme kapitalististen markkinavoimien tuloksen. Siksi Suomessa tarvitaan aito yhteinen Työväenpuolue kehittämään hyvinvointivaltiota, mihin nykyiset hallituspuolueet ja oppositio eivät ole pystyneet.

Miksi sitten Suomessa ovat yhä enenemissä määrin leipäjonot kasvaneet? Se johtuu kapitalistisen hallituksen säätelemästä markkinataloudesta. Keskustapuolue on ollut oikein pääpäsmäri, se on sallinut firmojen mennä pois Suomesta ja jättää suomalaisia työttömäksi yhä suuremmin joukoin.

Tämä taitaa olla sitä EU.n markkinapolitiikkaa, kurjistumista, työttömyyttä, asunnottomuutta. Se näyttää tämän hetkisen hallituksen politiikan suuntana olevan!

Mielestäni jokaiselle Suomen kansalaiselle on taattava asunto, työ ja kohtuullinen toimeentulo. Jos ne kaikki Iisalmen veromarkat olisivat laitettu johonkin tuottavaan tehdasyritystoimintaan, unohtamatta pienyrityksiä, ei niin suurta lukua olisi työttömyyttä Iisalmessakaan. En yhtään ihmettele, että nyt kansalaiset muuttavat työn perässä jopa ulkomaille!

Politiikan suunnan on muututtava, siitä kertoo kansalaisille Kansan Ääni ja Suomen Työväenpuolue rp. Leikkauksia on tullut, monella taholla. Ollaan yksityistetty julkista sektoria, terveydenhuolto ontuu, on asetettu hoitotavoite, mutta se on utopiaa, kun on kyse vähänkin vanhemmasta ihmisestä .Sosiaaliturvaa ja pieneläkkeitä on leikattu, ilman mitään syytä, sitten hallitus antaa, kuin kulkukoirille 5 euroa lisää eläkettä. Tämä on sitä kapitalistista markkinataloutta.

Todellisuudessa pieneläkkeitä ja työttömyyspäivärahoja olisi pitänyt korottaa niin, että pienin eläke on 750 euroa/kk ja pienin työttömyyspäiväraha, jonka Kela maksaa saman suuruinen summa.

Vuokrataso on kapitalistista huipputasoa Suomessa, rikkaat mällläävät keinottelupolitiikalla ja köyhä joutuu maksumieheksi. Suomen Työväenpuolueen ideologia on: Tule sellaisena kuin olet!

Pentti Kosonen
Iisalmi

Iisalmi ilmasta

Tiedotusvälineiden vapaudesta ja riippumattomuudesta

Kuinka sanan- ja järjestäytymisen vapaus toteutuu tai on toteutumatta tulee esille tämän sivun kuvissa ja teksteissä. Vasemmassa kuvassa osoitetaan mieltä Venäjän suurlähetystön edustalla Anna Politkovskajan murhan takia. Oikealla osoitetaan 4.4.2001 mieltä Suomen pankin edustalla Suomen markan puolesta. Mielipiteen sai kyllä esittää, mutta valtamedia vaikeni sen kuoliaaksi. Alhaalla olevassa artikkelissa taas on vakava uutinen: Tsekin kommunistinen nuorisoliitto on lakkautettu vain muutama viikko sitten. Järjestöltä on siis viety kokoontumis- ja sananvapaus kokonaan.

Lauantaina 7.10. Venäjän presidentti Vladimir Putinin syntymäpäivänä ammuttiin kotitalonsa hissiin venäläisen Novaja Gazeta- lehden toimittaja Anna Politkovskaja. Murha oli selvästi palkkamurha. Jutun tutkimuksissa ja valvontalaitteiden kuvista on selvinnyt, että murhan takana oli todennäköisesti 5-henkinen ryhmä. Kuka taas tämän ryhmän on palkannut, siitä ei ole tietoa. Kansan ääni tuomitsee kaikenlaiset murhat, etenkin poliittiset palkkamurhat.

Novaja Gazeta- lehti ottaa voimakkaasti kantaa Venäjän asioihin. Se on vapaa ja riippumaton Putinin hallinnosta, jota se vastustaa ja arvostelee kärkevästi. Mutta onko se vapaa ja riippumaton mahdollisista rahoittajistaan? Sitä on pyrkinyt rahoittamaan mm. nyt vankilassa istuva entinen öljy-yhtiö Jukosin omistaja Michael Hodorkovski. Kysyä sopii, mihin suuntaan lehti kumartaa, mistä lehti nyt saa toimitukselleen rahaa, lännestäkö? Haluaako lehti ns. länsimaista kapitalistista vapautta, jossa suuri raha lopulta määrää lehden vapauden laadun, määrän ja lehden tarkoituksen.

Politkovskajan murhaa seuraavan päivän iltana sunnuntaina mm. Suomessa osoitettiin mieltä Venäjän suurlähetystön edessä. Mielenosoituksen järjestäjä oli kirjailijaliitto PEN. Mistä mielenosoittajat Tehtaankadulla mieltään osoittivat? Mielenosoituksessa paheksuttiin Venäjällä vallitsevaa tilannetta, jossa palkkamurhat ovat tavallisia ja jossa tiedotusvälineiden sananvapaudesta ja riippumattomuudesta on jäljellä enää tuskin mitään.

Politkovskajalta on ilmestynyt suomeksi kaksi kirjaa, toinen käsittelee Tshetshenian sotaa ja toinen Putinin Venäjää. Kirjassaan Putinin Venäjä Anna Politkovskaja toteaa, ettei hän ole mikään poliittinen toimittaja, hän ei analysoi politiikkaa, mutta kuvaa tapahtumia konkreettisten ihmisten ja olemassa olevan todellisuuden kautta. Tämä politiikan tuntemuksen puute estää häntä arvioimasta Venäjän ja muun maailman todellisuutta. Siksi hän ei osaa tai halua kuvata yhteiskunnallisen kehityksen mahdollisuuksia eikä tapahtumien syitä. Hän mm. yhdistää mutkat suoristaen Putinin ja Leninin toisiinsa siten, että he olivat muka yhden ja saman vallanhimon ilmentymiä. Politkovskaja ei todellakaan näe, että Leniniä ajoi eteenpäin aivan muut asiat kuin vallanhimo. Lenin halusi vapauttaa maailman kapitalismista ja siirtää maailman sosialistiseen ja luokista vapaaseen suunnitelmalliseen talouteen. Sen eteen hän teki valtavasti työtä kuolemaansa asti.

Mitään suurta kaunaa Politkovskaja ei Neuvostoliittoa kohtaan tunne. Hän myönsi, että siellä useimmat asiat kuten työllisyys ja turvallisuus olivat kunnossa. Näin siitäkin huolimatta, että hän kuului Neuvostoliiton toisinajattelijoihin eikä hän halunnut neuvostoaikoja takaisin.

Missä sitten Politkovskaja on terävä? Hän arvostelee nykyisen Venäjän korruptiota raskaalla kädellä. Seikkaperäisesti hän selvitti mm. Jekaterinburgin (ent. Sverdlovskin) mafian toimintaa. Hän osoitti, että sitä johtaa mies nimeltä Pavel (Paška) Fedulev, joka aloitti uransa pikkurikollisena, mutta keinoja kaihtamatta hän on kaapannut itselleen suuren osan Uralin teollisuudesta. Hän on käyttänyt hyväkseen rikoskumppaneita, jotka hän on saaliin jaossa teloittanut palkkamurhaajiensa avulla.

Politkovskaja kuvaa kirjassaan tarkasti koko nykyisen Venäjän läpi kulkevaa korruptiota. Siihen sekaantuu niin miliisi ja virkamiehistö kuin oikeuslaitos. Kaikki nämä tahot ottavat ohjeensa siltä, jolla on rahaa. Koko yhteiskunta pyörii kansalta vilpillä otetun omaisuuden, sen yhä jatkuvan uusjaon, lahjusten ja korruption avulla.

Tilanteen seurauksia Politkovskaja kuvaa yksityisten ihmisten elämän kohtaloilla, miten kukin hänen tuntemansa henkilö on selviytynyt Neuvostoliiton jälkeisen talouden romahtamisesta. Kuinka joku on tullut uusrikkaaksi ja kuinka joku toinen on menettänyt kaiken, kuinka täysin sivullinen perhe on kokonaisuudessaan menettänyt henkensä Tshetshenian sodassa, kuinka meriupseerit edelleenkin yrittävät Kamtshatkan niemimaalla pitää yllä Venäjän sukellusvenelaivastoa, vaikka valtio ei enää ole maksanut heille palkkoja vuosiin.

Syyksi kaikkeen onnettomuuteen Politkovskaja näkee Putinin. Putin on entinen KGB:n mies, "jolla on taustansa ja sotilasarvonsa mukainen tapa tarkastella asioita: rajoittunut ja nurkkakuntainen. Hänen luonteenlaatunsa on juuri niin mielenkiinnoton kuin everstiluutnantilla, joka ei koskaan päässyt everstiksi asti. Hänen tapansa ovat suoraan KGB:stä, jossa työtovereiden vakoilu oli itsestäänselvyys. Hän on myös kostonhimoinen: virkaanastujaisissa ei näy ainoatakaan poliittista vastustajaa tai väärään suuntaan marssivaa poliittista puoluetta."

Suurimpana Putinin virheenä Politkovskaja pitää sitä, ettei Putin ole edes yrittänyt käydä kiinni Venäjän mafioihin ja korruptioon. Poliittiset palkkamurhat jatkuvat ja Politkovskajankin tapauksessa murhia oli kaksi muuta kuukauden sisällä. Huomion arvoista on, että tuskin yhtään lukuisista palkkamurhista on selvitetty. Sama varmaan pitää paikkansa myös Politkovskajan murhan suhteen, vaikka nyt Venäjä painottaakin murhan selvittämisen välttämättömyyttä. Politkovskaja piti Putinia surkimuksena, joka ei uskalla puuttua mafiaan ja korruptioon. Putin ratsastaa rosvokapitalismin aallonharjalla. Hän on saanut kansalta myötätuntoa päivittäisillä selittelyillään mm. keskeisillä TV-kanavilla.

Tehtaankadun 7.10. mielenosoituksesta jäi se epämiellyttävä kuva, kun siellä syytettiin pelkästään Venäjää ja pidettiin selvänä, että asiat ovat kaikkialla muualla paremmin. Suomessa on sananvapaus, jonka rajat rahan valta säätelee hyvinkin tarkkaan. Se sanelee kuka tai mikä saa julkisuutta ja mikä sitä ei saa. Suomessa toimittajia ei vielä murhata, mutta toisinajattelijat vaietaan kuoliaiksi. Suuren rahan käsky käy heti, jos valtamediassa arvostellaan kapitalismia tai Suomen EU-politiikkaa.

Tässä on vain yksi esimerkki suomalaisesta sananvapaudesta. EU:n Vastainen kansanrintama ja Suomi – Ei EU järjestivät muutamia vuosia sitten Suomen Pankin edustalla mielenosoituksen. Sen aikana "naulattiin" sinitarralla Suomen Pankin oveen 40-teesiä Suomen markan puolesta. Mitä tapahtui? Paikalle tuli Ylen TV-auto useine kameroineen. Kun toimittajille selvisi, kuka teesejä naulasi, joku antoi käskyn. Vajaassa kahdessa minuutissa kamerat ja kaapelit pantiin autoon ja nämä sananvapauden edustajat ajoivat tiehensä. Paikalle jäi vain yksi vapaa ja riippumaton median edustaja – Helsingin Lähiradion toimittaja Oiva Lavonen.

Nyt tämän saman valtamedian edessä mielenosoittajat heiluttivat kynttilöitään sananvapautta puolustaneen Politkovskajan muistoksi ja autuaan tietämättöminä kuinka rautaisin rahan ottein Suomen poliittinen eliitti ja suomalainen valtamedia rajoittaa sananvapautta kuten tuolloin Suomen Pankin edustalla?

Reijo Katajaranta

Tšekin kommunistinen nuorisoliitto lakkautettu!

Suomen on EU:n puheenjohtajamaana välittömästi tuomittava Tšekin hallituksen demokratianvastainen toiminta.

Tšekin valtio julisti Tšekin kommunistisen nuorisoliiton (KSM) lakkautetuksi 12.10.2006. Lakkauttamisen syyksi ilmoitettiin nuorisoliiton ohjelma, jossa vaaditaan tuotantovälineiden yksityisomistuksen korvaamista yhteiskunnallisella omistuksella.

KSM:n lakkauttamisuhka on ollut tiedossa jo vuoden 2005 lopusta. Tilanne on saanut tuhannet Tšekin valtion kansalaiset allekirjoittamaan vetoomuksen, jossa vaaditaan sisäministeriötä luopumaan yrityksestään tehdä nuorisoliiton toiminta laittomaksi. Tšekin hallituksen kansalaisoikeuksia rajoittava toiminta on herättänyt kansainvälistäkin vastustusta, ja mielenosoituksia on järjestetty useissa maissa Tšekin lähetystöjen edessä.

Suomen Kommunistinen nuorisoliitto (KomNL) on järkyttynyt Tšekin hallituksen toiminnasta, joka rikkoo demokratiaa ja mielipiteenvapautta vastaan. KomNL ottaa yhteyttä suomalaisiin kansanedustajiin ja europarlamentaarikkoihin ja vaatii näiltä välittömiä toimenpiteitä tilanteen korjaamiseksi.

Kommunistisen nuorisoliiton puheenjohtaja **Petri Toikkanen** korostaa Suomen roolia asian nostamisessa keskusteluun: Suomen EU:n puheenjohtajamaana tulisi välittömästi ottaa yhteyttä Tšekin hallitukseen ja vaatia päätöksen perumista. Tämä on suuri loukkaus poliittista mielipiteenvapautta kohtaan. Tšekin hallitus on ottanut vaarallisen askeleen kohti totalitarismia.

Tšekin sisäministeriön mukaan KSM puuttui toiminnallaan asioihin, jotka kuuluvat poliittisten puolueiden toimintakentälle. Liiton olisi pitänyt luopua myös Marxin, Engelsin ja Leninin teoriaan pohjautuvasta ohjelmastaan ja sosialistisen vallankumouksen tavoitteestaan välttääkseen lakkauttamisen.

Lisätietoja:

Petri Toikkanen
puheenjohtaja,
Kommunistinen nuorisoliitto
petri.toikkanen@komnl.fi
040 8397841

Myös Kommunistien Liitto on tuominnut KSM:n lakkauttamisen ja on esittänyt Suomen hallitukselle ja ulkoministeri Erkki Tuomiojalle vetoomuksen, että KSM:n lakkauttaminen tulisi ottaa esille jo EU:n Lahden huippukokouksessa.

Lisätietoja:

Kalevi Wahrman
puheenjohtaja ,
Kommunistien Liitto
kalevi.wahrman @pp.inet.fi
040-5523 099

Tšekin kommunistisen nuorisoliiton (KSM) vetoomus liiton Internet-sivuilla: http://www.ksm.cz/

Poliisin väkivalta varoitus tulevasta

Asem -kokouksen yhteydessä 9. syyskuuta pidettiin Helsingissä useampi mielenosoitus. Niistä massiivisin keräsi tuhansia ihmisiä. Ihmiset marssivat tuntikausia pääkaupungin kaduilla äänekkäästi kertomalla, mitä mieltä ovat eliitin pimeistä projekteista. Puheita pidettiin, materiaalia jaettiin ja infopöytiä oli esillä.

Sotahaukan Tony Blairin päätös jäädä huippukokouksen ulkopuolelle ei saanut ihmisiä muuttamaan mieltään ja jäämään kotiin. On tuhat ja yksi syytä miksi nykyään joku voi osoittaa mieltään eliittiä vastaan. Kapitalismi rappeutumisvaiheessaan ei synnytä ainoastaan sotia. Työtätekevien, työttömien, eläkeläisten ja nuorison elinolosuhteita on huononnettu ja niitä huononnetaan entisistään. Vakituiset työpaikat korvataan pätkätyöllä tai irtisanomisilla. Nuorison opiskelu- tai työmahdollisuuksia heikennetään. Opintorahaa ei koroteta ja OECD "neuvoo" niiden sitomista opintolainaan. Ongelma, joka eniten kirvelee nuorison mieltä, on epävarmuus tulevaisuuden näköaloista. Tämä näkökohta on ollut esillä tämän vuoden nuorison kapinoissa muualla maailmalla, Ranskassa, Kreikassa tai Chilessä.

Hallitseva luokka tiedostaa ongelman hyvin. Eliitti tietää myös sen, että kapitalistinen järjestelmä ei pysty tyydyttämään edes pientä osaa nuorison polttavista ja oikeutetuista vaatimuksista. Juuri siksi yläluokan ykköstavoitteena on kansalaisoikeuksien, kaventaminen. Poliisivaltion vahvistaminen ja protestien tukahduttaminen on kuolinkamppailussa olevalla kapitalismilla elinehto ja olemassaolonsa edellytys. Tämä, siitä huolimatta, ovatko protestit välitön uhka yhteiskunnalliselle järjestelmälle vai ei. Tässä Suomi omaksuu ja noudattaa ison maailman menettelytavat.

Poliisivaltio pelaa yhtä aikaa monella pelilaudalla. Sen logiikka on totalitaarisen järjestelmän logiikkaa. Protesti on kukistettava mellakkana, vaikka mellakasta ei olisi tietoakaan. Yhteiskunnallinen vakaus voi järkyttyä myöhemmin. Bush käy ennaltaehkäiseviä sotia. Suomen poliisi yrittää tänään tukahduttaa tulevaisuuden mellakoita. Samanaikaisesti poliisivaltio pelottelee keskiluokkaa ja esiintyy siinä pelastajana. Kylläpä anarkistit kirjoittelivat kotisivuillaan, että "pitäisikö aiheuttaa vähän sekasortoa Helsingin kaduille". Mutta mitä se sekasorto on? Sitten kun rauhanomaisempikin mielenosoitus keskeyttää julkista liikennettä, se on sekasortoa.

Syyskuussa poliisin taktiikka oli ovela. Pelottelemalla järjestäjiä suurmielenosoitus saatiin aisoihin niin, että sen reittiä muutettiin, poliisin kanssa yhteistyössä olevia järjestysmiehiä vaadittiin ja saatiin lisää, jopa järjestelytoimikunnan kokouksiin oli saatu poliisin edustaja mukaan. Tämä mielenosoitus tanssi poliisin pillin mukaan, niin hyvin oli asiat manipuloitu. Valtamedian rooli oli tässä näytelmässä tärkeää. Iltalehdistö heilutti mellakkavaaran lippua ja aktivistit menivät auliisti vakuuttamaan poliisia rauhanomaisista aikeistaan. Eli sen, minkä poliisi tiesi ennestäänkin. Ei poliisia pelota aktivistien militanttiluonne, joka on joka tapauksessa kesymmästä päästä. Porvarillisen valtion turvallisuudesta vastaava instituutio on huolestunut enemmän siitä, että kadulle lähtisivät tuhannet ja kymmenettuhannet nuoret, joiden etenemistä olisi mahdotonta jarruttaa; jopa järjestäjien avustuksella.

Asem -kokouksen yhteydessä poliisi oli tehnyt suurmittakaavan järjestelyjä. Poliisimiehiä oli värvätty ympäri valtakuntaa ja kalusto koottu yhteen. Mikäli mellakkaa ei olisi tullut järjestelyjä olisi vaikea perustella. Näin ollen mellakka piti keksiä. Anarkistiporukka oli vain helppo maali tässä projektissa.

Tähän asti poliisi oli kokeillut kukistuskäytäntöjään vain vappuna makasiinien polton yhteydessä. Sanoimme silloin, että tämä ei ollut sattumaa, vaan väkivallan käyttö on tullut Suomeenkin jäädäkseen. Syyskuussa oli toinen tilaisuus ja poliisi muisti käyttää sitä. Anarkistit oli tarkoitus saartaa ennen kun ne ehtisi kunnolla edes ryhmittäytyä. Koska heitä oli liian vähän, olisi uskottavampaa, kun mukaan otetaan noin kaksi kertaa enemmän sivullisiakin. Ja näin lopulta kävi, ruotsalaisten kokemuksista viisi vuotta sitten tapahtuneissa Göteborgin aktioissa oli saatu opetukset talteen. Poliisin toimesta kuviteltu mellakka estettiin ja pahimmassa tapauksessa aiheutettiin. Osia Mannerheimintiestä oli vallattu yömyöhään asti. Poliisin terrori jatkui silloinkin kun kadulla ei ollut ollenkaan ihmisiä. Muutama kapakan valomerkin nähnyt asiakas sai lisää huvittelua sotaelokuvaa muistuttavasta Helsingin keskustasta.

Suomessa mellakkapoliisilla ei tähän asti ollut mahdollisuutta harjoitella katuyhteenottoja "livenä". Harjoitukset on oletettavasti pidetty korvessa. Tilanteet ovat olleet lavastettuja. Nyt edes muutamaksi tunniksi oli Helsingin keskusta saatu poikkeuslain piiriin. Enemmän diktatuuria muistutti katukuva Messukeskuksen lähellä, jossa erään hotellin katolla oli näkyvissä tarkka-ampujia kivääriensä piiput pystyssä. Poliisin toiminta oli loukannut perustavanlaatuisia kansalaisoikeuksia kuten sananvapaus-, mielenilmaus- ja kokoontumisoikeus. Useat kantelut eivät toistaiseksi ole tuottaneet tuloksia. Mielivalta oli harkittu ja siihen oli poliittisen eliitin lupa. Tästä johtuu se, että yksimielisesti niin demarit ja keskusta kuin oikeisto-oppositiokin kiittivät poliisin toimintaa jälkikäteen. Vasemmistoliitto kiukutteli hieman, mutta ei uskottavasti. Tämä muka sorrettujen joukkojen puolue ei edes tukenut tai osallistunut aktioihin lainkaan.

Dimitris Mizaras

Kaupunki ihmisiä vai investointeja varten?

Jokainen tuntee sanonnan, että sota on julmaa ja ratsuväki raakaa. Sanonta sopii paitsi kuntauudistukseen myös Helsingin kaupungin politiikkaan. Kuntalaisten ja kaupungin hallinnon välillä on jatkuva sota palveluista, mutta kaupungin ratsuväki, sen johto, on raakaa. Kokoomuksen ohjastaman johdon tavoitteena on ainakin kahdenkymmenen koulun ja kymmenen terveysaseman lakkauttaminen. Siinä ei kaupunkilaisten tarpeilla ja hyvinvoinnilla ole mitään merkitystä.

Kaikkia kaupungin omissa tiloissa tuottamia palveluja, päiväkoteja, kouluja, kirjastoja, terveysasemia, sairaaloita jne. rangaistaan aiheettomilla kovilla sisäisillä vuokrilla. Niillä keinotekoisesti nostetaan kaupungin palvelujen hintaa. Ne saadaan näyttämään todellisuutta merkittävästi kalliimmilta. Väärien kustannusten perusteella vaaditaan uusia innovaatioita kustannusten alentamiseksi koskematta aiheettomiin sisäisiin vuokriin. Kaupungilla ei ole muka varaa kalliiden palvelujen tuottamiseen. Ja käskyn mukaan innovaatioita syntyy – lakkautetaan palveluja!

Kaupungissa tulee elää turvatusti ja viihtyisästi hyvin hoidetussa kulttuurimaisemassa. Tässä näkymää Helsingin Töölönlahdelta.

Helsingillä ei ole mitään tarvetta palvelujen laadun heikentämiseen eikä niiden määrän vähentämiseen. Tuloja sillä on niin, että heikkopäistä hirvittää. Kuluvan vuoden virallisen ennakkoarvion mukaan tuloja kertyy myyntivoittojen kanssa yhteensä vähintään 4 129 miljoonaa euroa. Siitä käytetään toimintaan yhteensä 3 417 miljoonaa euroa. Näin kaupungin kassaan kertyy ylijäämää 712 miljoonaa euroa. Siinä on kasvua edelliseen vuoteen yli 181 miljardia euroa. Näissä luvuissa on, kuten pitääkin, mukana kaupungin omille liikelaitoksille maksetut tuet ja niiltä saadut tulot.

Kaupungin ylijäämä on kymmenen kertaa suurempi kuin valtion köyhyyspaketti. Sillä voitaisiin kertaheitolla maksaa pois kaupungin ottamat lainat. Ylijäämä kuitenkin käytetään toisin. Suurin osa menee investointeihin. Siis kaikki mikä rakennetaan, maksetaan tämän vuoden tuloilla, ylijäämällä. Kaikki rakennettu on maksettu kuten aina ennenkin, kertaheitolla, kaupunkilaisilta perityistä veroista ja maksuista. Kaikki rakennettu on velatonta omaisuutta.

Helsingissä ja kuten muuallakin harjoitettu kunnallispolitiikka on raakaa peliä. Kaupunkilaisille tarkoitettujen palvelujen suhteen kaikilta hallinnonhaaroilta vaaditaan innovatiivisuutta, että keinotekoisesti (niillä suositaan yksityisiä palvelun tuottajia) paisutetuista kuluista saataisiin syntymään säästöjä. Innovatiivisuutta ei kukaan vaadi, kun keksimällä keksitään älyttömän kalliita ja jopa tarpeettomia investointikohteita. Tässä riittää esimerkiksi työn alla oleva tarpeeton ja mielettömän kallis

Kuntauudistus osoituksena täysin epäonnistuneesta kunta- ja aluepolitiikasta

Hallituksen ja virkamiesten runnoma ja kovasti ylistämä kunta- ja palvelurakennemuutoslaki on eräällä tavalla historiallinen Suomen olosuhteissa. Se muuttaa perinteisen kuntarakenteemme keskitetyksi suurkuntamalliksi, joka uhkaa kuntien lähipalveluja ja kuntalaisten mahdollisuuksia vaikuttaa yhteisiin asioihin. Kuntien yhteistyö ja järkevät kuntaliitokset ovat oikeansuuntaisia toimenpiteitä. Sen sijaan valtion kontrolloima ja pakottama kuntien yhteenliittäminen ei palvele kuntalaisten etuja.

Kuntien kymmenvuotinen kuritus

Kaksi edellistä Lipposen hallitusta ja Vanhasen nykyinen hallitus ovat kovalla kädellä kurittaneet kuntia viimeiset kymmenen vuotta. Eliitin halu osoittaa EU:lle Suomen uskollisuutta on johtanut kuntien edun polkemiseen ja aluepolitiikan vääristymiseen. Vuosina 1995-2005 hallitus on leikannut kunnilta ainakin 10 mrd. euroa ja antanut niille entistä enemmän vastuuta asioiden hoidossa. Tämän vuoksi kunnat etenkin pohjoisessa ovat joutuneet vakavaan taloudelliseen ahdinkoon ja käytännössä "velalla syömiseen". Valtion toimien takia kunnat eivät enää pysty kattavasti ylläpitämään niitä palveluita, joita laissa on säädetty tai jotka kunnat tähän asti ovat vapaaehtoisesti toteuttaneet.

Tämä näkyy erityisesti sivistyspalveluissa. Perusturvapalveluiden puolella kuntien on pakko järjestää mm. sosiaalihuolto ja vanhuspalvelut. Rahan puutteen vuoksi nämä palvelut ovat rappeutuneet ja syövät leijonanosan kuntien pienistä budjeteista. Harjoitetun politiikan seurauksena pohjoisen ja Itä-Suomen kunnat ovat muuttuneet muuttotappioalueiksi, joista asukkaat ja menestyvätkin yritykset karkaavat etelän suuriin kasvukeskuksiin tai ulkomaille. EU:n maatalouspolitiikan seurauksena tuhannet perheet ovat menettäneet mahdollisuutensa harjoittaa maataloutta, joka on johtanut kylien autioitumiseen ja mm. kyläkoulujen joukkoalasajoihin.

Kuntien ahdinko lottopotti pääomapiireille

Kuntien ahdingon vuoksi pääomapiirit hierovat käsiään ja hykertelevät makeasti: kun kunnilla ei ole enää varaa ylläpitää välttämättömiä palveluita, luulevat he niiden yksityistämisen olevan tie pelastukseen. Nykyisin mm. yksityiset terveys- ja siivousfirmat ovat saaneet jo jalansijaa kunnista. Hallituksen johdolla kunnille uskotellaan palveluiden ulkoistamisen olevan hyvä vaihtoehto vanhaan nähden ja korostetaan mm. yrittäjyyden tärkeyttä kuntien palveluita tuotettaessa.

Palveluiden yksityistäminen on kuitenkin osoittautunut jo aika päivää sitten täydelliseksi katastrofiksi. Tämän mm. Fakta-kuntalehden lokakuun numero totesi. Kunta- ja palvelurakenneuudistus jouduttaa palveluiden ulkoistamista. Kun uusia jättikuntia synnytetään on niiden asukkailleen tarjoamat palvelut myös helppo yksityistää. Euroopan Unionihan yrittää tätä kehitystä Suomessa viedä vauhdikkaasti eteenpäin. Hallitus tulee takuulla jatkossakin leikkaamaan kuntien avustuksia ja tavallaan ajaa ne "suden luolaan", eli yksityisten, kuntalaisista piittaamattomien firmojen syliin.

Tarvitaan järkeviä kuntaliitoksia, joissa lähipalvelut turvataan

Kuntien pakkoliitokset eivät palvele kuntalaisia. Kunta- ja palvelurakenneuudistus vie kuntalaiset kauas päätöksenteosta ja uhkaa perinteisiä hyvinvointivaltion palveluita. Suomessa on rahaa enemmän kuin koskaan ennen. Silti kunnilla menee huonosti. Valtion on kanavoitava kunnille enemmän rahaa, jotta kansalaisten perustuslailliset oikeudet ja palvelut voidaan kattavasti turvata.

Jättikunnat kierouttavat entisestään jo huonosti hoidettua aluepolitiikkaa. On selvää, että nykyisessä tilanteessa monet pienet kunnat eivät kerta kaikkiaan yksin selviä. Järkevät kuntaliitokset pienillä alueilla voivat olla alueellinen piristysruiske. Kuntaliitokset, joissa kunta turvaa julkiset palvelut ja kuntalaisten vaikutusmahdollisuudet, ovat järkeviä. Monet Pohjois-Suomen pikkukunnat ovat tähänkin asti harjoittaneet laajamittaista yhteistyötä mm.kirjasto-, ympäristö-. sekä maatalouspalveluissa. Nämä esimerkit ovat osoittaneet, että palvelut eivät ole karanneet tai päätöksenteko byrokratisoitunut.

Nykyinen tilanne ei voi enää jatkua. Suomen on määrätietoisesti irtaannuttava EU:n aluepolitiikasta ja ryhdyttävä ajattelemaan maamme asuttuna pitämistä. Tämä tapahtuu vain palveluita kehittämällä ja uusien investointien kanavoimisella muuttotappioalueille. Paikallista asumista ja työtä on edelleen kehitettävä.

Yhden asian kunta- ja palvelurakenneuudistus joka tapauksessa kertoo: Jokin mättää suomalaisessa aluepolitiikassa.

Antti Siika-aho,
Kaupunginvaltuutettu
Haapajärvi

Haapajärven kaupunki ilmakuvana

Vuosaaren satama ja suunnitteilla oleva tarpeeton ja mielettömän kallis keskustatunneli.

Investointimenot ovat kasvaneet kohisten. Viimevuonna ne olivat 423, tänä vuonna 538 ensivuonna 625 miljoonaa euroa. Investoinneille, osin turhuuden markkinoilla uhratuille menoille, ei ole päätä näkyvissä.

Ensi vuoden budjettia esitellessään kaupunginjohtaja Jussi Pajunen (kok) oli huolissaan kaupungin henkilömäärästä. 1990-luvulla vakinainen henkilömäärä oli parhaimmillaan 43 000 luokkaa, mutta nyt 39 000, joista kaiken lisäksi 8 000 on määrä- tai osa-aikaisia. Pajusen tavoitteena on jatkaa palveluverkon tarkastelua eli sen ja henkilömäärän vähentämistä.

Kunnallispoliittisessa sodassa ovat vastakkain kuntalaisten palvelut ja investoinnit. Nykyaikana kuntalaiset ovat häviävänä osapuolena. Palveluissa säästetään, että olisi rahaa investointeihin, joilla rakennetaan "infrastruktuuria", kapitalismin kulisseja, että herroilla oli mitä esitellä maailmalle. Siinä esittelyssä kukaan ei kerro kuinka monta päiväkotia, koulua, terveysasemaa ja sairaalapaikkaa niihin on uhrattu ja kuinka paljon sillä on lisätty kaupunkilaisten pahoinvointia.

Ihmiset ja heidän tarpeensa on asetettava ensi- ja investoinnit toissijaisiksi. Kaupunkilaisten etujen mukaista olisi ja pitää olla, että palvelut hoidetaan ihmisten lähellä korkealaatuisesti ja sekä mitoittaen palvelujen määrä mieluimmin yli kuin alle niiden kysynnän. Tässä on kysymys ihmisoikeuksista, joita poljetaan kiihtyvällä vauhdilla ja tuhansin eri tavoin sekä valtion että kuntien toimesta.

Ihmisoikeuksien turvaamiseksi uuden maaliskuussa 2007 valittavan eduskunnan ja hallituksen olisi ensi tilassa tehtävä todellinen verouudistus. Valtion olisi luovuttava henkilöverotuksesta kokonaan säilyttäen itsellään vain maksut Kelalle, yritys- ja välilliset verot. Kunnallinen tasavero olisi muutettava ainoaksi henkilökohtaisten tulojen progressiiviseksi veroksi, joka koskisi kaikkia tuloja, myös pääoma- ja osinkotuloja. Se kerättäisiin keskitetysti ja jaettaisiin kunnille asukasmäärän ja muiden vaikuttavien tekijöiden perusteella.

Verouudistus toisi kunnille lisää rahaa, jolla ne voisivat hoitaa palvelut lähellä ihmisiä. Uudistus antaisi kunnille mahdollisuuden turvata jokaisen kuntalaisen ihmisoikeudet.

Kä/KK

Haapajärvi neuvottelee uuden kunnan perustamisesta

Pohjois-Suomessa, Haapajärvellä kaupunki on ryhtynyt rakentamaan kuntayhteistyötä naapuriensa kanssa jo ennen kunta- ja puitelakia. Selvää on, että Haapajärven on pakko tähän yhteistyöhön mukaan lähteä; valtion harjoittaman politiikan vuoksi talous on kuralla ja talousraamit paukkuvat kuin viimeistä päivää.

Jo aiemmin kesällä naapurikunta Pyhäjärvi teki aloitteen kuntaliitoksesta Haapajärvelle ja kolmannelle naapurikunnalle Reisjärvelle. Neuvottelut aloitettiin ja Haapajärvestä on tarkoitus tulla tämän liitoksen vetäjäkunta. Valtion tarjoamat porkkanarahat yhdistymiseen houkuttavat kuntapäättäjiä.

Oulun eteläisen alueella on jo pitkään toteutettu kuntayhteistyötä mm. Nivala-Haapajärvi seutukunta -organisaation muodossa, mutta tämäkään ei enää valtiolle riitä.

Haapajärvi ja Pyhäjärvi tullee yhdistymään uudeksi kunnaksi ensi vuoden aikana - Reisjärvi liittynee siihen hiukan myöhemmin. Lähitulevaisuudessa enää tämäkään ei riitä. Hallituksen vaatimus vähintään 20 000 asukkaan kuntarajoista ei täyty, ellei käytännössä koko Kalajokilaakson alue liity yhteen.

16.10. Haapajärven kaupunginvaltuuston kokouksessa valtuutettu Antti Siika-aho teki aloitteen kunnallisesta kansanäänestyksestä koskien kuntaliitoksia. Näin voitaisiin osoittaa kuntalaisille, että Haapajärvi kuuntelee kuntalaistensa ääntä tärkeissä ja ratkaisevissa asioissa. Pelkona on, että liian suuret kuntaliitokset tulevaisuudessa vievät kuntalaiset kauas päätöksenteon käytäviltä.

Venezuelan välttämätön maareformi

Matti Laitinen

Venezuela ja koko Etelä-Amerikka ovat tänään maailman poliittisen kehityksen keskiössä. Niin Venezuelassa kuin kaikkialla muuallakin yhteiskunnallisissa vallankumouksessa on vallankumouksen onnistumisen kannalta aina joitakin erityisen tärkeitä solmukohtia. Jokseenkin poikkeuksetta yksi keskeisimmistä solmukohdista on maatalous. Niin Venezuelassakin. Matti Laitinen kertoo tässä kirjoituksessaan, kuinka maataloutta uudistetaan Venezuelassa.

Venezuelassa käynnistettiin v. 2001 laaja maareformi nimeltä "Vuelta al Campo" (takaisin maalle), jonka seurauksena maassa on rajoitettu maatilojen kokoa, talonpojille on luovutettu valtion maata ja joutomaata on pantu uusjakoon. Maanjaossa mallinnettiin Abraham Lincolnin toimesta v. 1862 Yhdysvalloissa toimeenpantua merkittävää maareformia (Homestead Act).

Uudistuksen tavoitteina ovat maan ravinto-omavaraisuuden saavuttaminen ja työllisyyden kohentaminen sekä yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden toteuttaminen pienviljelijöiden ja maattomien maatyöläisten keskuudessa. Uusille maataloustuottajille on luotu valtion toimesta myös omat maatalousmarkkinat. Chávezin hallitus haluaa toimillaan osoittaa, että maaseudulle on luotavissa konkreettisia ja myönteisiä elämisen vaihtoehtoja. Venezuelan päämääränä on tuplata oma ruokatuotantonsa vuoteen 2007 mennessä. Lisäksi maareformi on nähtävä mahdollisuutena monipuolistaa maan yksipuolisesti öljyteollisuuteen nojaavaa tuotantorakennetta.

Latinalaisen Amerikan suurtilallisille maareformi on ollut perinteisesti yhtä kivulias ja toistuva sairauskohtaus kuin kihti isovarpaassa. Maatalouskapitalistit kokevat sen hyökkäyksenä yksityistä omistusoikeutta ja vapaata yrittäjyyttä kohtaan. Venezuelan huhtikuun 2002 vallankaappauksen toisena pääpontimena öljyn rinnalla oli Chávezin maareformi.

Rakennemuutos

1960-luvulla 75 % Venezuelan kuusimiljoonaisesta väestöstä asui maaseudulla ja työskenteli maatalouden parissa. 1970-luvulla tapahtuneen öljybuumin aikana maan hallitus mitätöi maaseudun merkityksen ja kohdisti huomionsa kaupunkeihin ja teollisuuteen. Rakennemuutoksen aikana maalaiset ryntäsivät kaupunkeihin etsimään työtä ja toimeentuloa. He asettuivat asumaan Venezuelan kaupunkeja ympäröiviin kurjuuden seppelevöihin. Työttömyys, kunnallistekniikan puute ja korkea rikollisuus slummiuttivat perinteiseen tapaan köyhien asuinalueet.

Venezuelan öljytuloista pääsivät nauttimaan – ennen Chávezin valtaantuloa – aikaisemmin valtaa pitäneiden kristillisdemokraattisen (COPEI) ja sosialidemokraattisen puolueiden (AD) etuoikeutettu eliitti sekä niiden keskiluokkaa edustavat kannattajat ja maan pääomapiirit. Kansainväliset öljy-yhtiöt mälläsivät ylikansalliseen tapaansa estottomasti maan öljykentillä.

2000-luvulla 25 miljoonasta venezuelalaisesta 87 % asuu kaupunkitaajamissa. Viime vuosikymmeninä harjoitettu politiikka ei ole ainoastaan jättänyt maaseutua alikehittyneeksi, vaan se on tuonut tullessaan väestön kasvun myötä myös aivan omat ongelmansa kaupunkeihin. Tuotantorakenteen muutoksen seurauksena Venezuelan elintarvikkeista tuodaan 70 % vauraista maatalousmaista. Sen oma maataloustuotanto käsittää vain 6 % bruttokansantuotteesta.

Hugo Chavesin ja Venezuelan suurin valttikortti on ollut maan omistamat öljyrikkaudet. Mutta kun yhteiskuntaa pyritään tietoisesti kehittämään, silloin huomataan maatalouden tärkeys. Jos elintarvikeomavaraisuutta ei ole olemassa, olet muiden armoilla. Öljyä ei voi syödä.

Viljelysmaan jakautuminen

Venezuelassa on hyvin epäoikeudenmukainen maanomistusjärjestelmä, josta johtuen väestöstä 5 % omistaa ¾ kaikesta maatalousmaasta. Tämän vuoksi enemmistö maaseudun väestä on köyhiä ja maattomia. He eivät tule omillaan toimeen. Kolme neljästä maatyöläisestä ei omista viljelemäänsä maalänttiä. Tähän mennessä maassa toteutetut maareformiohjelmat ovat epäonnistuneet, koska niiden valvonta ja jälkihoito on ollut valtion taholta olematonta.

1960-luvulla USA:n tuella suoritetut reformit paremminkin vain syvensivät Venezuelan taloudellista riippuvuutta muista maista kuin kohensivat maan ruokaomavaraisuutta. Tuolloin kehitys suuntautui teolliseen maataloustuotantoon ja teki siitä pääomavaltaista. Talonpoikaiston tukeminen ja kouluttaminen unohdettiin. 150 000 talonpoikaisperheelle jaetut maa-alueet luisuivat tyystin maatalouskapitalistien hallintaan.

Maatalous on valtion suojeluksessa

Bolivaarisen Venezuelan v. 1999 perustuslain mukaan valtio edistää kestävää maataloutta maaseudun kehittämiseksi ja turvatakseen väestölle ravinnon saannin. Se varmistaa ruoan riittävän ja vakaan saatavuuden kuluttajille. Elintarvikehuolto toteutetaan ensisijaisesti kehittämällä maan omaa maatalous- ja elintarviketuotantoa sekä kalastuselinkeinoa, koska omavarainen ravintotuotanto mielletään elintärkeäksi kansalliselle ja yhteiskunnalliselle kehitykselle. Valtio on valmis satsaamaan tähän asiaan reilusti varoja ja teknistä apua, kohentamaan infrastruktuuria sekä työvoiman koulutusta ja myös vuokraamaan viljelyskelpoisia maita.

Lisäksi maaseutua kehitetään luomalla sinne työpaikkoja ja viljelijäväestön asemaa parannetaan takaamalla sille asianmukainen hyvinvoinnin taso. Perustuslain mukaan talonpojat ja muut maataloustuottajat ovat oikeutettuja omaan maahan. Bolivaarinen valtio suojelee sekä yhteis- että yksityisomistusta turvatakseen maataloustuotannon.

Venezuelan maareformi

Korjatakseen aikaisempien maareformien virheitä Venezuelan kongressi vahvisti v. 2001 lain maatalouden kehittämiseksi. Aluksi valtion omistamaa maata luovutettiin talonpojille ja maatalousosuuskunnille.

Maareformin onnistumisen takaamiseksi perustettiin kolme virastoa. Kansallisen maainstituutin (**INTI**) tehtävänä on valvoa maanjakoa ja sen käyttöä. Kansallinen maatalouden kehittämisinstituutin (**INDER**) vastuualueena on tekniikkaan ja infrastruktuurin liittyvä apu. Venezuelan maatalousyhdistys (**CVA**) vastaa maataloustuotteiden markkinoinnista. Merkittävin näistä hallintoelimistä on tammikuussa 2002 perustettu INTI.

Vuonna 2003 Venezuelan hallitus kiihdytti maareformiprosessia käynnistämällä **Ezequiel Zamora-suunnitelman**. Ohjelma nimettiin venezuelalaisen vapaustaistelija **Ezequiel Zamoran** (soturi) mukaan, joka taisteli maareformin puolesta jo 1800-luvulla **Simon Bolivarin** (ylipäällikön) ja **Simon Rodriguezin** (opettajan) kanssa.

Ohjelman tavoitteena oli tukea kestävään kehitykseen perustuvaa maataloutta, jonka maanjaon periaatteina ovat tasa-arvo ja oikeudenmukaisuus. Se kohdistettiin pienviljelijöille ja keskisuurille maataloustuottajille. Suunnitelma oli hallituksen avain maan ruokaomavaraisuudelle, taloudelliselle itsenäisyydelle ja tuontitavaroista riippumattomuudelle. Tämän **Adán Chávezin** johtaman hankkeen aikana v. 2003-04 jaettiin 1,5 miljoonaa hehtaaria maata 130 000 pientilallisten ja maattomien perheiden sekä osuustoimintatilojen käyttöön. Toimenpiteestä lasketaan hyötyneen yhteensä n. 650 000 kansalaista.

Vuoden 2005 maareformi nimettiin **Mission Zamoraksi**. Laki määritteli maatilojen maksimikooksi 5 000 ha, viljelemätön maa pantiin verolle, sekä suurtiloilta pakkolunastettiin viljelemätöntä maata ja joutomaata pantiin uudelleenjaettavaksi. Pakkolunastukset korvattiin käypään markkinahintaan.

Käytännön toteutus

Kansallinen maainstituutti myönsi kaikille halukkaille 18-25-vuotiaille venezuelalaisille väliaikaisen käyttöoikeuden omaan maapalstaan. Maanluovutus vahvistettiin lahjoituskirjalla (carta agraria), josta ilmeni uuden tilallisen maantarve sekä myös hänen motivaationsa työskennellä omalla maallaan. Vuoden 2004 loppuun mennessä valtion maata oli jaettu jo yhteensä 2,2 miljoonaa hehtaaria. Perhekohtainen tilakoko asettui keskiarvoon 11,5 ha. Vuoden 2005 tavoitteeksi otettiin kahden miljoonan lisähehtaariin jakaminen, joista yksityisiä maita oli 1,5 miljoonaa hehtaaria. Hallitus nimitti väliintulotoimikunnan tarkastamaan, että luovutetut maat ovat todella tuotannossa ja että ne on laillisesti hankittuja. Viljelijä saa laillisen omistusoikeuden hänelle luovutettuun maahan vasta kolmen tuotantovuoden jälkeen. Hänellä ei ole kuitenkaan tämän jälkeenkään oikeutta myydä maataan.

Maareformin suurimmat vaikeudet

Venezuelan maanomistussuhteet ovat ongelmallisia, koska suurtilojen maat ovat saattaneet kuulua aikaisemmin jollekin viljelijäyhteisölle. Osa suurtiloista toimii luvattomasti valtion omistamilla mailla. Maanomistusrekisterin surkeus hidastuttaa omistussuhteiden selvitystä ja maan jakamista. Opposition valtapuolueet (COPEI ja AD) sekä vanhoilliset suurtilalliset ovat tapelleet valtion maalahjoitusten laillisuudesta eri oikeusasteissa. Opposition vaikutus maan oikeusjärjestelmässä on edelleen suuri. Tämä on omalta osaltaan hidastanut maanjakoa ja estänyt maareformin säännösten voimaantuloa.

Venezuelan maaseudulla vallitsee turvaton ja kaoottinen tilanne. Maatalouskapitalistit ovat panneet uudistukselle hanttiin myös mobilisoimalla maaseudun väestöä vastustamaan maareformia, koska he kokevat uudistuksen uhaksi asemalleen ja omaisuudelleen. Vuosien 2001-05 aikana tapahtuneissa yhteenotoissa yhteensä 130 maaseutujohtajaa ja – aktivistia on jo tapettu maaparonien puolisotilaallisten joukkojen toimesta. Vain osa pahantekijöistä on joutunut oikeuden eteen. Presidentti Chávez ehdotti elokuussa 2006 siviilien ja sotilaiden muodostamien paikallisten turvayksikköjen perustamista oikeiston puolisotilaallisten joukkojen harjoittamaa terroria vastaan.

Venezuelan talonpoikaisjärjestöt ovat melko voimattomia heikon järjestäytymisasteensa vuoksi. 70-luvun öljyhurma tuhosi käytännössä pienet ja keskisuuret maatilat sekä pakotti väestön urbanisoitumaan. Campesinojen etuja ajava **Ezequil Zamoran kansallinen talonpoikaisrintama** järjesti ensimmäisen kongressinsa vasta syksyllä 2005. Maataloustuotteiden matalat markkinahinnat ja vaikeudet osuustoimintatilojen perustamisessa ovat lisäksi turhauttaneet talonpoikia

Valtiolliset instanssit INDER ja CVA eivät ole kyenneet tukemaan riittävän aktiivisesti maareformia. Teknistä apua ja lainoja ei liikene riittävästi sekä uustilallisten ja osuuskuntien maataloustuotteita ei kyetä ostamaan ja myymään vielä riittävästi.

Öljyteollisuus on edelleen Venezuelan hallitseva tuotantoala. Siitä kertyy maalle muhkeasti vientituloja, joilla hankitaan huokeita tuontitavaroita. Kansallisesti tuotetut elintarvikkeet eivät ole toistaiseksi hinnaltaan kilpailukykyisiä ulkomaisten tuotteiden kanssa, vaikka valtio tukeekin maataloutta.

Venezuelan maareformissa ilmenneet ongelmat saattavat johtaa maareformin radikalisoitumiseen. Tällainen ei olisi kuitenkaan mitenkään uutta maan päällä.

Matti Laitinen

Lähteet: Venezuela information office (www.veninfo.org), Seth R. DeLong, The Center of Hemispheric Affairs 2/2005, "Land for people not for Profit in Venezuela, 8/2005 www.venezuelanalysis.com, GLW ja Venezuelan perustuslaki v. 1999.

Kontupohja: Yhteiskunnallinen räjähdys nationalismin varjossa

Venäjän tiedostusvälineitä ovat jopa muutamia kuukausia hallinneet Kontupohjan (venäjäksi Kondopoga) tapahtumat elokuun lopulla ja syyskuun alussa, pienessä Karjalan kaupungissa, joitakin kymmeniä kilometrejä Petroskoin kaupungista pohjoiseen. Tosiasiassa Kontupohjan tapahtumat eivät ole olleet ainoita Venäjällä (samanlaista on ollut Rostovin alueella, Kauko-Idässä jne. ja uusimpana Tjumenissa), mutta vain Kontupohjan tapahtumat ovat kiinnittäneet tiedotusvälineiden huomiota.

Sergei Skvortskov, Neuvostoloiiton kommunistisen puolueen ensimmäinen sihteeri.

Huolimatta siitä, että Kontupohja sijaitsee Karjalassa ja suurin osa sen asukkaista on venäläisiä, se on kuitenkin useiden kansallisuuksien sekoitus. Virallisten lukujen mukaan Kaukasukselta kotoisin olevia on n. 400 kun koko alueen väkiluku on n. 40.000. Näistä n. 5000 työskentelee kaupungin selluloosa- ja paperiteollisuudessa ja he ansaitsevat kohtuullisen hyvin. Valtaosa väestöstä on työttömiä. Tämä on yleensäkin tyypillinen tausta tällaisille levottomuuksille, mitä paljastui Kontupohjassa.

Käytettävissä olevien ristiriitaisten tietojen mukaan tapahtumien kulku on ollut seuraava: Elokuun 29. ravintola "Lokissa" oli vietetty paikallisen rikollispäällikön muistojuhlaa. Muistotilaisuus muuttui tappeluksi, kun asiakkaat alkoivat vaatia baarimikolta ilmaista ryyppykierrosta – ja kun tämä oli kieltäytynyt, joku ryyppyä vaativista oli lyönyt tätä voimakkaasti nyrkillä. Baarimikko oli välittömästi kutsunut paikalle tshetsheniläisen mafian suojelemaan itseään ja ravintolaa. Ravintolan omistaja oli taas hälyttänyt paikallisen miliisin. Miliisi ei kuitenkaan uskaltanut mennä tappelijoiden väliin vaan oli jäänyt sivusta katselemaan tapahtumia.

Mafia saapui paikalle viidessä minuutissa aseistettuna putkenpätkillä ja muilla lyömäaseilla ja oli alkanut lyödä kaikkea edessä olevaa ja huutaen "Allah akbar". Kaupungin antamien tietojen mukaan gangsterit olivat lyöneet mailoillaan lattialla makaavia asiakkaita päähän. Tämän seurauksena kaksi ihmistä oli kuollut.

Tämä tapahtuma oli sekoittanut kaupungin, jossa rikolliset etniset ryhmät olivat jo aikaisemminkin käyttäytyneet uhmakkaasti. Kuten kaupunkilaiset vahvistavat, he eivät yksinkertaisesti enää uskaltaneet tehdä valituksia ja ilmiantoja paikallisille viranomaisille, koska rikollisryhmät olisivat välittömästi alkaneet uhata heidän henkeään.

Yöllä 1. syyskuuta tapahtuivat ensimmäiset kaukasialaisten omistamien liikkeiden tuhopoltot ja ne jatkuivat 3. syyskuuta asti. Syyskuun 2. kokoontui ilman viranomaisten lupaa laaja mielenosoitus, johon otti osaa 1500 – 2000 ihmistä. Kaikki saivat sanoa mielipiteensä. Joku syytti "mustia", joku todisteli, että jokaisella kansalla on rikollisensa, joku syytti korruptoituneita viranomaisia, jotka olivat sallineet tapahtumien kehityksen.

Koska kansankokous oli järjestetty kiireesti ja sitä oli saapunut organisoimaan Moskovasta "Laitonta maahanmuuttoa vastaan" –liikkeen johtaja Mr. Potkin (puolifasistinen, oikeistoradikaalinen liike), kokous hyväksyi kaukasialaisvastaisen päätöslauselman.

Ns. kaukasialaiset henkilöt evakuoitiin osittain pois kaupungista ja Karjalan johtaja Sergei Katanandov sopi tshetsheniyhteisön kanssa kolmen ravintolassa teurastukseen osallistuneen luovuttamisesta viranomaisille. Kontupohjaan jäi sisäministeriön joukko-osastoja ja mellakkapoliiseja. On kuitenkin mahdoton sanoa, kuinka olot normalisoituvat. Asukkaat puhuvat peloissaan, mitä tapahtuu, kun turvallisuusjoukot poistuvat kaupungista.

Miten kansankokous sai alkunsa? Jotkut julkiset tahot vihjailivat provokaattorien osuuteen. Ne, jotka näin puhuvat, eivät joko rehellisesti ymmärrä tai tiedä, kuinka suuria kansankokouksia organisoidaan. Kansa ei kokoonnu, vaikka maksaisitte osallistujille rahaa tai uhkaisitte karkottaa heidät asunnoistaan. Vain erittäin suuri ja painava syy saa 5% paikkakunnan asukkaista vapaaehtoisesti liikkeelle yhteen ja samaan paikkaan.

Ja syy olikin painava – joitakin ihmisiä oli surmattu, mutta viranomaiset eivät ryhtyneet tarvittaviin toimenpiteisiin. Enemmänkin, viimeisimpien kokemusten perusteella tiedettiin, että murhaajat jätetään rankaisematta tai he yksinkertaisesti maksavat itsensä vapaiksi. Kontupohjan asukkaat toimivat ilman mitään paikallisia järjestöjä, jotka olivat sillä hetkellä vain häipyneet jonnekin (missä oli esim. suuresti ylistetty Pro-Putin liike). Paikallisten viranomaisten passiivisuuden takia asukkaat päättivät toimia itse. Näin koko maa sai tietää heidän huolistaan, mitä ilman kansankokousta ei olisi tapahtunut. Valitettavasti osa kaupunkilaisista ei ollut ymmärtänyt mielenosoituksen tärkeyttä tai luottaneet sen tehokkuuteen, vaan päättivät toimia toisella tavalla ja alkoivat polttaa taloja, joiden omistajat on myös laskettava uhreiksi.

Siirtolaisuuteen liittyvät ongelmat ovat yksinkertaisesti olemassa ja olisi pelkästään typerää olla huomaamatta niitä. Suhtaudun epäilevästi kaikenlaisiin sosiologisiin tutkimuksiin, mutta tulos, jonka mukaan 60% kansalaisistamme hyväksyy vaatimuksen "Venäjä venäläisille" vaikuttaa todelta. Viime vuonna, kun Venäjällä oli suuria eläkeläisten mielenosoituksia joidenkin sosiaalisten etujen poistamista vastaan, tämän kirjoittaja suorastaan järkyttyi, kuinka vahva Kaukasukselta tulleiden vastainen mieliala Moskovan esikaupungeissa oli. Näissä mielenosoituksissa isoäidit ja isoisät kirosivat "mustia" - joilla ei ollut mitään tekemistä sosiaalietujen leikkaamisen kanssa - melkein yhtä kiivaasti kuin he kirosivat Putinin hallintoa.

Tilanteeseen on monia syitä ja suurin niistä on Neuvostoliiton kaatuminen, mikä johti taloudelliseen romahdukseen useimmissa entisissä osavalloissa. Niiden miljoonien joukossa, jotka siirtyivät taloudellisten seikkojen pakottamana muista osavaltioista Venäjälle, oli paitsi etnisesti venäläisiä, tai venäjää puhuvia, myös niitä, jotka tiesivät tuskin mitään Venäjästä..

Osa muuttajista, kenties valtaosa heistä, yrittää kaikin mahdollisin keinoin sopeutua ympäröivään todellisuuteen. Joissakin perheissä vanhemmat jopa kieltävät lapsiaan puhumasta äidinkieltään, he saavat puhua vain venäjää. Mutta toinen osa, mahdollisesti vähemmän koulutusta saaneet, päinvastoin yrittävät korruptoituneen virkavallan avustuksella pakottaa paikalliset asukkaat noudattamaan heidän tapojaan ja "vuoriston lakejaan". Tällainen tietenkin aiheuttaa negatiivisen vastareaktion syntyperäisten asukkaiden keskuudessa, joka alkaa näkyä konkreettisena toimintana. Sellaisesta oli kyse myös Kontupohjassa.

Jotkut ovat myös ehdottaneet viisumien käyttöä Kaukasiasta ja sen takaisista maista tuleville. Mutta ensinnäkin, jos Venäjä haluaa takaisin jonkinlaista johtavaa asemaa entisen Neuvostoliiton alueella, sen on hyvin vaikeaa soveltaa tuollaisia lakeja – mikä se sellainen emämaa on, joka tekee sinne pääsemisen mahdottomaksi. On helppo arvata sen seurauksia esimerkiksi Venäjälle suopeissa maissa kuten Armeniassa ja Tadsikistanissa. Toisaalta viisumikäytäntö on jo ollut voimassa vuosia Georgian suhteen ja kuitenkaan Venäjällä asuvien georgialaisten määrä ei ole vähentynyt yhtään. Tällaisilla toimenpiteillä voisi olla merkitystä vain vierastyöläisten suhteen, joita Venäjällä on miljoonia. Tosiasiassa etnisten ryhmien väliset konfliktit kehittyvät niiden välille, jotka ovat pysyvästi muuttaneet asumaan Venäjälle.

Niinpä on välttämätöntä toimia siihen suuntaan, että pyritään luomaan suotuisat olosuhteet hajallaan olevien maahanmuuttajien integroitumiselle venäläiseen yhteiskuntaan ja olemalla tiiviissä yhteistyössä heidän johtajiensa kanssa jne.

Ja kaikkein tärkeintä, miliisilaitos on saatava järjestykseen. Tosiasiassa juuri "järjestyksenvalvojien" heikkous ja lahjottavuus kiihdyttää kaikenlaisia röyhkeitä rikollisjärjestöjä.

Viimein, kuten monet tiedotusvälineet havaitsivat, Kontupohjan tapahtumat olivat täydellinen yllätys sekä paikalliselle että sisäministeriön viranomaistahoille. Eikä se ole mitenkään sattumanvaraista, koska Venäjän viranomaiset, ilmeisesti omaan propagandaansa luottaen, elävät kuvitteellisessa maailmassa, jossa näennäisesti vallitsee voimakas taloudellinen nousukausi, elintaso nousee ja jossa hinnat nousevat vain 10% vuodessa, jossa ns. "vaakasuora" vallankäyttö kehittyy voimakkaasti, "kansalliset projektit" menevät täydellä voimalla eteenpäin jne.

Tosiasiassa talous ei toimi, kansa köyhtyy, yhteiskunnalliset jännitteet kasvavat. Näissä olosuhteissa pienikin kipinä voi kasvaa liekeiksi kuten Kontupohjassa.

Sergei Skvortskov
Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen ensimmäinen sihteeri

Käännös ja lyhennys:
Reijo Katajaranta

Artikkeli löytyy kokonaisuudessaan osoitteesta:
www.euvkr.com/lehti.html

Raha ratkaisi Ruotsin protestivaaleissa

Ruotsissa pidettiin kuluvan vuoden syyskuun 17. vaalit, joissa ratkaistiin uudet edustajat valtiopäiville, maapäiville ja kuntien valtuustoihin. Lisäksi äänestettiin myös Tukholman ruuhkaverosta ja otettiin kantaa susiin muutamissa kunnissa. Missään vaaleissa ei tullut asiakysymykset esille.

Valtiopäivävaaleissa oli "unohdettu" Eurooppa, perustuslaki, yksityistäminen, sairasvakuutus jne., samoin myös maapäivä- ja kunnallisvaaleissa. Tukholman ruuhkaveron yhteydessä ei puhuttu, että tarkkailulaitteet ovat tehokkaita myös kansalaisten yksityis- ja järjestöelämän seuraamisessa.

Vaalikampanjat olivat vaisuja ja alkoivat oikeastaan vasta kuukausi ennen vaaleja. Kokoomus jylläsi suuren rahan voimalla ja sillä oli tunnuksena "Ruotsi tarvitsee uuden työväenpuolueen". Kansanpuolue kehui sairasvakuutuksen alasajolla ja poliisien salakuuntelulla. He saivat myöskin runsaasti mainosrahaa suuryrityksiltä. Sosialidemokraatit kävivät värittömän vaalikampanjan ilman mitään erikoisia tavoitteita. Vasemmistopuolue kampanjoi kapeammista asioista kuten hammashoidosta. Vihreät ja keskusta kävivät myös jokseenkin värittömän vaalikampanjan. Kristilliset pitivät esillä vanhusten hoitoa kampanjoissaan. Juni-lista halusi puolustaa Ruotsin autonomiaa. EU saisi hoitaa globaalit asiat. Feministinen aloite (FI) kampanjoi pitkälti homoseksuaali-tunnuksilla. "Ruotsi demokraatit" kampanjoivat natsi-tunnuksin siirtolaisuudesta ja muista kysymyksistä. Kommunistit kampanjoivat saavutettujen etujen puolustamisella.

Vaalivalvojaisten aikaan esitettiin seuraavat vaalitulokset: sosialidemokraatit 35,3%, vasemmistopuolue 5,8%ja vihreät 5,1%. Siis entinen hallitusrintama yhteensä 46,2%. Porvarillinen allianssi: kokoomus 26,0%, kansanpuolue 7,5%, kristilliset 6,6% ja keskusta 7,9%.

Maapäivävaaleissa menestyivät myös porvaripuolueet. Kunnallisvaaleissa Ruotsalais-demokraatit saivat yhteensä noin 170 paikkaa, trotskilaiset 8, "Vallankumoukselliset" 6 ja SKP 2 paikkaa.

Siis natsit lähes tuplasivat paikkalukunsa ja saivat paikkoja myös Tukholman läänissä ja Jällivaarassa. Kommunistit säilyttivät asemansa, Jällivaarassa, mutta Pajalassa menettivät yhden paikan. Trotskilaiset nostivat paikkalukuaan ja "Vallankumoukselliset" menettivät viisi paikkaa.

Monet arvailevat, mitä vaalit tulevat merkitsemään tavalliselle ihmiselle. Jo nyt voidaan melko varmasti sanoa, että kiinteistövero puoliintuu aluksi ja poistuu todennäköisesti tänä vaalikautena. Mistä sitten rahat veroaleen, joka on kiinteistöveron kohdalta 30 miljardia kruunua? Maapäivät tulevat melko varmasti myymään omaisuuttaan, mm. sairaaloita. Samoin valtio voi myydä kiinteistöjä ja yhtiöitä. Lisäksi voidaan tyhjentää sairaskassa ja muita yhteiskunnan rahastoja ja ottaa lainaa. Työlainsäädäntöä tullaan huonontamaan ja tietysti kansalaisten valvontaa lisätään mm. asentamalla kameroita ulkotiloihin.

Ehkä kehitys huonompaan suuntaan saa enemmän vauhtia, mutta kyllä se oli alamäkeä jo viimeiset neljä vuottakin. Tästä tietysti saavat vauhtia protestiliikkeet, mutta jos niitä johtavat natsit, niin ei siinä ainakaan elintaso parane. Natsit saavat paljon julkisuutta tiedotusvälineissä ja kun valtapuolueiden reaktio on, että heidät suljetaan kunnallisista vaikutusmahdollisuuksista, niin siitä seuraa, että he selittävät olevansa ainoa vaihtoehto.

On mielenkiintoista nähdä, minkälaisia linjauksia Ruotsin Kommunistinen Puolue tekee pyhäinmiesten päivänä pidettävässä puoluekokouksessaan.

Wäinö Pietikäinen

Unkari käännekohdassa

Mielenosoitus ja mellakointia Budapestissa

Maanantai-iltana 18.9 kerääntyi noin 10.000 ihmistä Unkarin parlamenttitalon eteen vaatien pääministeri Gyurcsanyn eroa. Suurten uutistoimistojen uutisoinnissa syyksi väkijoukkojen kerääntymiseen on esitetty edellisenä päivänä tapahtunutta paljastusta, kun pääministerin oman sosialistipuolueen kokouksessahuhtikuussa tehty äaninauha oli vuodatettu julkisuuteen.

Unkarin 1956 vastavallankumouksen tai "kansannousun" näkymät olivat karmeat. Tässä yksi lynkkauksen kohteeksi joutunut vastavallankumouksen uhri. Työväestö ja oikeisto ovat Unkarissa aikaisemminkin olleet sotajalalla. V. 1919 Unkarissa oli joitakin kuukausia sosialistinen tasavalta. Se nousi Bela Kunin johdolla valtaan 21. maaliskuuta. Sille tapahtui kuitenkin samoin kuin Suomessa. Oikeistolainen kenraali Horthy kukisti sen verisesti 6. elokuuta ja pystytti Unkariin valkoisen terrorin.

Nyrkkipajojen valtakunta

Unkarin markkinatalous alkoi virallisesti 23.10.1989, ja EU:n jäsen Unkari on ollut 1.5.2004 alkaen.

Verrattuna sosialismin aikaan on maan teollinen tuotantorakenne kokenut rajun muutoksen.

Aikaisemmin osallistuminen sosialististen maiden Keskinäisen taloudellisen avun neuvosto SEV:n ohjaamaan työnjakoon takasi Unkarissa talouden vakauden ja täystyöllisyyden. Nyt se on taakse jäänyttä. Valtiollinen teollisuus ja muu tuotanto on myyty ulkomaisille sijoittajille tai lakkautettu. Tilalle on tullut 1,21 miljoonaa yksityisyritystä, joista 700 000 on yhden tai muutaman hengen toiminimiä. Suuri osa näistä nyrkkipajoista on tänä päivänä olemassa vain nimellisesti tai niiden toiminta on hyvin vähäistä.

Siirtomaatalous uhkana

1990-luvulla sosialismin ajalta perinnöksi jäänyt työläisten hyvä koulutus ja osaamisen taso yhdistyneenä Unkarin keskeiseen sijaintiin Euroopassa toi maahan paljon ulkomaista pääomaa. Kapitalistisen markkinatalouden uutuus ja viehättyminen toiveeseen rikastua yritystoiminnalla vaikuttivat niin tehokkaasti, että järjestelmän murroksen aikaansaama suurtyöttömyys1990-luvun alussa hyväksyttiin unkarilaisten keskuudessa väistämättömänä pahana. Pikemminkin katkeruus oman aseman heikentymisestä suunnattiin silloin valta-asemaan päässeen oikeistolaisen tiedotuskoneiston ohjaamana sosialismin aikaan.

Kohennusta tilanteeseen merkitsi 1990-luvun jälkipuoli mutta hyvin vaarallisella tavalla. Ulkomaiset sijoittajat olivat tulleet maahan ansaitsemistarkoituksessa ja asettivat siksi Unkarin valtiovallalle vaatimuksen puoli-ilmaisestatyövoimasta. Unkarista tulikin kapitalismissaan pidemmälle ehtineiden valtioiden siirtomaa, ja tämä kehitys jatkuu yhä.

Toistaiseksi unkarilaiset ovat tyytyneet oloihinsa, kun sosialismin ajoilta peräisin oleva, osittain vielä säilytetty korkeatasoinen infrastruktuuri on turvannut totutut perustarpeet.

Unkari 2000-luvun kapitalismin loukussa

Unkarin viime vuosien taloudellinen kehitys ei ole ollut salattua tietoa kellekään taloutta seuraavalle. Pääministeri Gyurcsanyn nyt paljastetuksi väitetty "valehtelu" ei tuonut ilmi muuta kuin korkeintaan kansaan nähden ylimielisen asenteen. Ilmeisesti löytyykin aivan muita syitä väkijoukon nopeaan kokoontumiseen ja valtiollisen TV-talon luona sattuneeseen mellakkaan.

Olisiko niin, että maassa harjoitetulle talouspolitiikalle ei enää sen vanhassa muodossa näyttänyt olevan mahdollisuuksia, jolloin hallitseva puoluekoalitio tarvitsi kipeästi jotain, jonka suojissa se pystyy kääntämään harjoittamansa politiikan kansalle hyvin epäedulliseen suuntaan!

Kamppailu laskun maksajasta

Unkari on voimakkaasti velkaantunut. Vuonna 2005 ulkomainen velka oli 65 miljardia dollaria. Samaan aikaan pääomia pakenee läntisiin kapitalistimaihin, eikä hallituksella ole mitään keinoa estää tätä katoa. Noudatettu talouspolitiikka on ajautunut umpikujaan, ja valittavana on ainoastaan se, ketkä Unkarissa maksavat laskun!

Yrityksille ja varakkaille on kylläkin määrätty lisäveroja ns. solidaarisuusveron muodossa, mutta myös kansan elämisen perusedellytyksiin aiotaan puuttua. Viimeksi mainittu saattaa johtaa unkarilaisten mielialat yhdellä iskulla vasemmistolaisempaan suuntaan, ja vain 17 vuotta sitten loppunut sosialismin aika voi taas alkaa tuntua paremmalta.

Pääomapiirien taktiikkaako?

Herää kysymys onko Unkarissa jo pitkään varauduttu kansan mielialojen vaihtumisen varalta. Vast'ikään uutisoitu "paljastus" ja tapahtunut liikehdintä on ajoitettu taitavan tuntuisesti ajankohtaan, jolloin Unkarin porvarilliset ja nationalistiset piirit muistelevat "kansannousuna" niiden itsensä aikaansaamaa vastavallankumousta loka-marraskuussa 1956.

On kuin olisi odotettu tätä hetkeä ja organisoitu tahallinen välikohtaus vieläpä samoilla paikoilla kuin 50 vuotta sitten!

Onko nytkin niin, että ulkomaiset pääomapiirit ovat rakentaneet salaisen toiminta-organisaation olemaan valmiina aiheuttamaan kauhua ja sekasortoa, lamaannuttamaan elintarvikehuollon ja tekemään sabotaaseja.

Raju epäjärjestyksen synnyttäminen voisi eittämättä auttaa myös pääministeri Gyurcsanya ja hänen hallitustaan toteuttamaan kansan kurjistamisen politiikkaa. Kun henkilökohtaiset turvallisuustarpeet nousisivat päällimmäisiksi ihmisten pelätessä itsensä ja läheistensä koskemattomuuden puolesta voisi tilanteen suojissa aloittaa elinolojen heikentämisen. Lisämahdollisuus hallitukselle olisi provosoida jonkinlainen terroriteko, ja ottaa sen seurauksena käyttöön EU:n piirissä sovitut uudet poliisilait. Lujalla järjestysvallalla estettäisiin kansan mielenilmaukset ja ainakin vaikeutettaisiin suuresti kaikkinaista oppositiotoimintaa.

Unkarin mahdollisuus

Unkarilaiset eivät ehkä ole kovin laajasti pohtineet kysymystä paraniko heidän olonsa kapitalismiin siirtymisen myötä. Kouralliselle omistavaa luokkaa se ainakin merkitsi parannusta, ja se vartioi tarkkaan oikeuttaan saalistukseen kvartaalitalouden syövereissä.

Nykyiset vallanpitäjät ovat lukeneet hyvin kansainvälisten sijoittajien heille antamat läksyt. Maa johdettiin pikavauhtia Nato:on ja EU:n jäseneksi, kansa alistettiin voitontavoittelun alttarille, ja aiemmin unkarilaisille tuntemattomasta työttömyydestä on tullut pysyvää.

Unkarin hallitseva sosialistipuolue on muiden markkinatalousmaiden sosialidemokraattisten puolueiden tapaan kapitalismin parhaita työkaluja. Sen ainoat tavoitteet tähtäävät vallan pitämiseen omissa käsissä ja hintana siitä se on valmis takaamaan pääomapiireille voittojen saalistuksen vapauden. Sosialistista sillä on vain nimi!

Toivottavaa on, että Unkarin työtä tekevillä olisi jäljellä viisautta ottaa valtiovalta omiin käsiinsä ja pitää se koko kansan omaisuutena!

Esko Koivisto
Timo Nieminen

Tavoitteena ydinaseeton Korean niemimaa

Korean demokraattinen kansantasavalta ilmoitti tehneensä ydinkokeen 9.10. Ydinkoe oli Presidentti Bushin täydellisesti epäonnistuneen Korean politiikan lopputulos. Korealaisten tavoitteena oli ja on edelleenkin ydinaseeton Korean niemimaan kunhan he saavat takeet siitä, ettei mikään maa uhkaa heitä ja he saavat elää noudattaen riippumatonta politiikkaa.

Korean demokraattista kansantasavaltaa on vaivannut Neuvostoliiton ja SEV:in romahduksen myötä energiapula, jonka ratkaisemiseksi varteenotettavin ratkaisu on oman ydinvoimakapasiteetin rakentaminen. KDKT ryhtyi rakentamaan omaa ydinvoimalaa neuvostoliittolaiseen tekniikkaan perustuen 1990-luvun alussa.

Geneven sopimus

Rakenteilla olleet ydinvoimalat olivat ns. grafiittivoimaloita, joista syntyy periaatteessa ydinaseisiin soveltuvaa plutoniumia. USA:n voimistuneen painostuksen vuoksi KDKT suostui neuvotteluihin USA:n kanssa vuonna 1994 koskien ydinvoiman rakentamisesta. Neuvotteluissa päästiin tulokseen ja sovittiin mm. että KDKT keskeyttää omien ydinvoimaloidensa rakennustyön, USA:n johdolla rakennetaan KDKT:aan kaksi korvaavaa kevytvesivoimalaa vuoteen 2003 mennessä ja että USA korvaa grafiittivoimaloiden sulkemisesta aiheutuvat energianmenetykset toimittamalla vuosittain 500 000 tonnia raskasta polttoöljyä. Lisäksi sovittiin mm. ryhtymisestä toimiin poliittisten ja taloudellisten suhteiden normalisoimiseksi.

Korvaavat öljyntoimitukset toteutuivat mutta öljy ei täyttänyt laadullisia vaatimuksia. Varhaisessa vaiheessa kävi selväksi, että lupaus kevytvesivoimalaitoksen rakentamisesta ei toteudu aikaisemman sovitussa aikataulussa. Kahden kevytvesireaktorin rakennustöiden avajaisjuhlallisuudet pidettiin vasta elokuussa 2002. Rakennustyöt ovat tällä hetkellä keskeytyksissä.

Bush ja pahan akseli

Korean ydinkriisi syveni, kun Yhdysvaltain presidentiksi valittiin George W. Bush. Vuoden 2002 alussa Bush nimesi KDKT:n kuuluvan ns. "pahan akselille" yhdessä Irakin ja Iranin kanssa. Bushin politiikka (pahan akseli ja Irakin miehitys) pahensi aivan ratkaisevasti jännitystä Korean niemimaalla. Irakin miehityksen jälkeen KDKT teki aivan oikean tilannearvion maailmanpoliittisesta tilanteesta ja totesi, että USA:n hyökkäyksen uhka KDKT:ta vastaan oli todellinen.

Saman vuonna Geneven sopimus purkaantui. Korealaisille kävi selväksi, ettei Yhdysvaltoihin voinut sopimuskumppanina luottaa. Vastalauseena jatkuvalle USA:n harjoittamalle uhkailu ja kiristyspolitiikalle KDKT irtisanoutui tammikuussa 2003 ydinsulkusopimuksesta ja helmikuussa vuoden 1953 aseleposopimuksesta, koska se katsoi Yhdysvaltain kasvaneen taloudellisen, sotilaallisen ja poliittisen painostuksen sodanjulistukseksi.

Ydinkiistan ratkaisemiseksi on käyty vuosi kausia ns. kuusikantaneuvotteluita, joissa on pyritty löytämään kiistaan poliittista ratkaisua. Neuvotteluita on leimannut katkonaisuus – USA on suututtanut korealaiset milloin mitenkin. Esimerkiksi helmikuussa 2005 USA:n hallituksen virkamies nimesi KDKT:n tyranniaksi, jonka hallituksen ja yhteiskuntajärjestelmän kaatamiseksi voidaan käyttää viimekädessä myös ydinaseita.

Korealaisten esittämät vaatimukset ovat olleet koko ajan hyvin kohtuullisia. KDKT on edellyttänyt USA:n antamaa turvallisuustakuuta siten, että USA ei hyökkää Koreaan ja että sopimusasiakirja on kansainvälisessä valvonnassa ja asevalmius puretaan molemmin puolin samanaikaisesti. Lisäksi on edellytetty kauppasaarron purkamista ja normaaleita diplomaattisuhteista maiden välillä. Näihin vaatimuksiin USA ei kuitenkaan ole suostunut, sillä se haluaa "säilyttää varauksen sotilaallisiin toimiin Pohjois-Koreaa vastaan".

USA:n painostuksen kasvettua koko ajan KDKT:lla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin tehdä ydinkoe puolustuksellisen ydinpelotteen varmistamiseksi. Korean demokraattinen kansantasavalta on ollut tähän saakka ainoa Koillis-Aasian maa, jolla ei ole ollut käytössään ydinpelotetta. Venäjällä ja Kiinalla on ydinaseet, Etelä-Korean ja Japanin ydinpelotteen takaa USA. Esimerkiksi Japani tuottaa ydinaseisiin soveltuvaa plutoniumia tuhansia kiloja vuodessa kun KDKT:ssa on kyse muutamasta kilosta.

Tavoitteena riippumaton ja ydinaseeton Korean niemimaa

Korean niemimaan kehitys on osa Kaakkois-Aasian geopolitiikkaa. Kysymys on siitä, miten USA pystyy kontrolloimaan Kiinan nousevaa taloutta ja Kiinan vahvistuvaa sotilaallista vaikutusvaltaa. Tämän kysymyksen ratkaisemiseksi USA:lle on tärkeää saada jalansijaa Kiinan lähialueilla.

Bushin pahan akselin maita yhdistää myös öljy. Iranilla ja Irakilla on huomattavia öljyvaroja. Korean aluevesillä on Pohjois-Korean mukaan öljyesiintymiä. Alue on lisäksi niitä harvoja alueita, joita ei ole tutkittu kovin tarkkaan

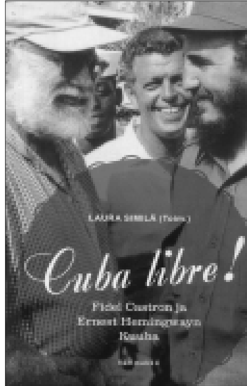
Korean niemimaan tilanne on siis todellisuudessa aivan toinen kuin Suomen suurimmat tiedotusvälineet ovat väittäneet. Suomalainen "vapaa" media välittää kritiikittä joko USA:n tuottamaa aineistoa tai ainakin edustaa USA:n hallituksen linjauksia.

KDKT:n periaatteisiin kuuluu, että he eivät halua sekaantua toisten maiden sisäisiin asioihin. Korealaisten tavoitteena on ollut ja on edelleenkin ydinaseeton Korean niemimaa. Lisääntyykö jännitys Koillis-Aasiassa on kiinni Yhdysvaltojen ja Japanin harjoittamasta politiikasta.

Juha Kieksi

Cuba libre!

Fidel Castron ja Ernest Hemingwayn Kuuba

Toimittanut Laura Similä
Sammakko, ISBN 952-483-031-0

Kuuba-kirjoittelu ja -viestintä Suomen valtamedioissa on nykyisin lähes yksipuolisesti kielteistä ja hakemalla haettua haaskalintujen puuhaa. Minulle tussahti jokin aika sitten tassuuni **Laura Similän** toimittama Kuuba-aiheinen kirja nimeltään "Cuba libre!" Opuksen kirjoittajajoukko (**Leena Kurki, Juhani Similä, Laura Similä, Jenni Sipilä, René Vásquez-Diaz** ja **Nelson Valdés)** on vaeltanut mediakeisari Erkon väkeä muhevimmissa maisemissa. Lukemani artikkelit julkituovat meille toisenlaista Kuuba-kuvaa. Toki heidänkin jutuissaan kohdetta käsitellään kriittisesti. Asioista voi olla kuitenkin aina eri mieltä.

Luettuani kirjan minulle selvisi, miksi saarella yli 20 vuotta asunut **Ernest Hemingway** kieltäytyi USA:n kehotuksista huolimatta tuomitsemasta **Fidel Castroa** ja Kuuban vallankumousta. Kansalainen Hemingway avusti ja tuki köyhiä kuubalaisia ja viihtyi hyvin heidän seurassaan. Miksi sitten Latinalaisen Amerikan vallankumousten parrakas isähahmo pitää kunnia-asianaan vaalia Hemingwayn henkistä ja aineellista perintöä? Syitä on monia. Papan teos "Kenelle kellot soivat" kulki aikoinaan Fidelin matkassa vuorilla tärkeänä sissisodan oppikirjana. Similät suorastaan puhaltavat kirjoituksissaan mielialaltaan ailahtelevan nobelistikirjailijan uudelleen henkiin.

New Mexicon yliopiston sosiologian professori Nelson Valdés arvioi omassa kirjoituksessaan Fidel Castron vallankumousfilosofian ominaispiirteitä seuraavasti: "Kollektiiviset tarpeet menevät yksilön oikeuksien edelle. Toiminnan motiivina pitäisi olla vallankumouksellinen tietoisuus eikä raha. Epäitsekkyys on myönteinen arvo, ahneus ei ole. Valtio voi tehdä rationaalisia päätöksiä, markkinat ovat irrationaalisia. Alikehittyneen maan tulisi kiinnittää enemmän huomiota tuotantoon kuin kuluttamiseen." Kapitalisteille tällaiset ajatukset ovat suorastaan vandalismia!

Valdésin mukaan Kuubassa massojen mobilisoiminen on tärkeämpää kuin hallinnolliset menetelmät. Poliittisen johdon suora kontakti väestöön on demokratian todellinen mittapuu. Yhdenvertaisuus ja oikeudenmukaisuus ovat tärkeämpiä kuin yksilökohtaiset kansalaisvapaudet ja poliittiset oikeudet. Valdésin arvion mukaan Fidelin varsinainen oikeutus valtaansa on hänen vahva kontaktinsa kansaan.

Maailmalla ihmetellään huuli pyöreänä ja päitäkin harmaantuu vuodesta toiseen sen vuoksi, kuinka Fidel Castro ja pieni sosialistinen Kuuba kykenevät jatkuvasti toteuttamaan politiikkaa, joka haastaa selviytymistarinallaan alituisen vihamielisen lähinaapurinsa meren takana. Dosentti Leena Kurjen selvityksen mukaan Fidel Castro on ainutlaatuinen ja hämmästyttävä mies. Hän on tyypillinen latinalaisamerikkalainen, karismaattinen ja persoonallinen johtaja. Kurki ristii artikkelissaan Castron ensimmäiseksi ns. moderniksi intellektuelli-caudilloksi. Hänessä ruumiillistuu myös toinen alueella arvostettu johtajuustyyppi – myyttinen guerrillero eli sissijohtaja.

Kurjen selvityksen mukaan "Latinalaisen johtajuuden perustana on nimittäin omaperäinen poliittinen filosofia, jossa on samalla ollut syvä spirituaalinen sisältö. Latinalaisamerikkalaisen johtajuuden tyypilliset piirteet ilmenevät hyvin Castron persoonassa ja toiminnassa: johtajuus on vahvaa, karismaattista, mystistä ja moraalista."

Kirjassa siteeratun **Volker Skierkan** mukaan: "Castro on yksi 20. vuosisadan kiehtovimpia henkilöitä, joka on rautaisen tahtonsa avulla pysynyt uskollisena itselleen ja ideailleen." Skierka painottaa myös sitä, että kuubalaiset luottavat edelleen Fideliin, koska tämä antoi heille menetetyn arvokkuuden.

Ruotsissa asuva kuubalainen toimittaja-kirjailija Réne Vázquez-Diaz pohtii omassa osuudessaan USA:n ylläpitämän ja rahoittaman Kuuban sisäisen opposition olemusta. Nykypäivän Kuuban oppositioryhmät ovat hänen mukaansa hyvin pieniä eikä niillä ole takanaan kansan tukea. Lisäksi ideologiansa ja toimintamallinsa ulkomainen toisinajattelijatuki ammentaa entisten kansandemokratioiden kokemuksesta, joissa rahallinen tuki avitti sosialismin luhistumista. Tämä malli ei toimi Kuubassa. "Kuubassa vallitsevat siis täysin erilaiset historialliset ja geopoliittiset edellytykset kuin Itä-Euroopassa. Se merkitsee sitä, että amerikkalaisella ja eurooppalaisella rahalla on paradoksaali vaikutus. Opposition äänenpainot muuttuvat kansan todellisille tarpeille vieraiksi, minkä vuoksi ne on helppo torjua ja saattaa naurunalaisiksi. Kuuban hallitus – Castro mukaan luettuna – nauttii ulkomaalaisille tarkkailijoille käsittämätöntä kansan tukea, joka on sekä aggressiivista että vaarallista ja johon sekoittuu rakkautta ja vihaa."

Jenni Sipilä kirjoittaa 90-luvun alussa alkaneen "periodo especialin" vaikutuksista kuubalaiseen yhteiskuntaan. Kuuba joutui tinkimään 90-luvulla sosialistisista ihanteistaan. Pelastuakseen talousromahdukselta maa ryhtyi avaamaan talouttaan turismiteollisuudelle ja ulkomaisille investoijille sekä salli pienyritysten perustamisen. Artikkelissa setvitään rehellisesti mm. matkailubisneksen aiheuttamia epäkohtia ja vääristymiä yhteiskunnassa ja ammattien arvostuksessa. Keväällä 2005 Kuubassa vahvistettiin uudet säännöt, joilla pyritään kitkemään turismin ja dollarisaation synnyttämää eriarvoisuutta saarella.

Kirjan viimeisessä luvussa Jussi Similä pohtii klassista Fidel Castron kuoleman jälkeistä elämää. Elämä Kuubassa jatkuu Fidelin poismenonkin jälkeen.

Similät ovat rakentaneet erkkodynastian upottavan suon ylittävät pitkospuut. Suosittelen lukupaketin hankkimista, koska se tuulettaa raikkaudellaan ja asiantuntemuksellaan yksinvaltiaan julkaisemien lehtien ja kirjojen sivuilla viljeltyä rakkikoirien Kuuba-räksytystä.

Matti Laitinen

Kuuba varmistaa sosialistisen tulevaisuutensa

Francisco Florentino

Kuuban Suomen asiainhoitaja, Francisco Florentino, järjesti 17.10. lehdistötilaisuuden Kuuban suurlähetystön residenssissä Helsingissä. Tilaisuuden aiheena oli kaksi asiaa, USA:n Kuubaan kohdistama ja yhä kiristyvä kauppasaarto, joka otetaan taas esille YK:ssa 8.11. Toinen asia käsitteli USA:n suunnitelmia, "sen jälkeen kun Castron hallinto on kaadettu".

USA:n harjoittamasta kauppasaarrosta on sanottava, että enää vain muutama maa YK:ssa on sen jatkamisen kannalla. Näitä saarron kannattajia ovat tietenkin USA ja Israel sekä pari Tyynen meren saarivaltiota.

Suunnitelmat Castron jälkeisestä Kuubasta perustuvat erityiseen USA:n hallinnon valmistelemaan raporttiin.

USA:n hallinnon alainen komissio "Vapaan Kuuban saavuttamiseksi" jätti heinäkuun 10. raporttinsa presidentti G.W. Bushille. Alun perin raportin piti valmistua jo toukokuussa, mutta se myöhästyi parilla kuukaudella. Raportista pidettiin myös lehdistötilaisuus, jonka pitivät projektin apulaisjohtajat **Condoleezza Rice** ja **Charlos Cutierrez** sekä Kuuban "siirtymäkauden" johtajaksi kaavailtu **Caleb McCarry**. He antoivat täyden tukensa Miamin kuubalaisten mafialle ja muodollisesti suuntasivat raporttinsa heille.

Tämä vuoden 2006 raportti ei eroa eikä korvaa vastaavaa vuoden 2004 raporttia. Päinvastoin se käyttää v. 2004 raporttia pohjana, jolta se edelleenkin kiristää taloudellista sodankäyntiään ja muita Kuuban vastaisia toimenpiteitään. Suunnitelmana on kaataa Kuuban vallankumouksellinen hallitus ja rahoittaa enemmän tai vähemmän suorasti kaikkia niitä tahoja, jotka haluavat syrjäyttää Kuuban sosialistisen hallinnon. Kaikki vuoden 2004 raportin toimenpiteet on silti säilytetty.

Raportti lähtee suoraan Helms-Burtonin laista, jonka mukaan Kuuban kauppasaartoa jatketaan niin kauan kunnes oletettu vastavallankumouksellinen rintama hajottaa Kuuban nykyhallinnon ja "vapaa Kuuba" on saavutettu ja kunnes vastavallankumouksellisten kaikki vaatimukset on toteutettu. Näihin kuuluvat mm. v. 1959 vallankumouksessa Miamiin paenneiden kuubalaisten omaisuuksien palauttaminen.

Vuoden 2004 raportista nyt paranneltu versio on 93-sivuinen ja sisältää 7 alakappaletta jotka ovat:

1."Castron diktatuurin" nopea lakkauttaminen. Se tulee korvata kokonaan uudella hallinnolla. Siihen ei riitä pelkästään Castron uuden seuraajan hakeminen.

2.Ulkoapäin tuodun humanitaarisen ja muun yhteiskunnallisen avun yhdistäminen Kuuban hallinnon kritiikkiin.

3.Vapaiden vaalien järjestäminen Kuubassa.

4.Vapaalle markkinataloudelle perustuvan taloudellisen perustan luominen Kuubaan.

5.Kansainvälisen yhteisön roolin korostaminen toimenpiteissä Kuubaa vastaan.

6.Ulkokuubalaisten aseman korostaminen vallansiirrossa.

7.Vallan siirtämiseen liittyvän vaiheen valmisteleminen.

Kaikki nämä alakappaleet ovat mielenkiintoisia, mutta varmaan mielenkiintoisin on viimeisin kappale, miten USA aikoo kaapata vallan Kuubassa.

Tämä viimeisin kappale sisältää toimenpiteitä, joita USA:n hallinto on enemmän tai vähemmän peitellysti harrastanut jo vuosikymmeniä Kuuban vallankumousta vastaan.

Raportti ennakoi, että ensimmäiset 6 kuukautta siitä kun uusi hallinto on asetettu, ovat ratkaisevimmat ja tänä aikana tehdyillä toimenpiteillä on keskeinen merkitys. USA:n johdolla on siis erityinen "hälytyssuunnitelma" tarpeellisten toimenpiteiden suorittamiseksi juuri tuolle ajalle.

Tämän ajanjakson koordinaattoriksi on nimetty "Kuuban kuvernööri" (siirtymävaiheen koordinaattori) Caleb McCarry, joka on vastuussa amerikankuubalaisten vastavallankumouksellisten rahoituksesta ja kansainvälisten rahoittajien avun perillemenosta samoin kuin USA:n nimittämän interventiohallinnon toimintaedellytyksistä. Samaahan on jo yritetty vallatussa Irakissa.

Raportti myös suosittelee USA:n hallinnon haarojen yhteistyötä erilaisten kansainvälisten organisaatioiden kanssa "humanitaarisen avun" saamiseksi Kuubaan tuona ratkaisevana ajanjaksona.

Lopuksi raportti suunnittelee niitä välttämättömiä askeleita, joita vastavallankumouksen hallituksen on otettava Kuuban sosialistisen hallinnon kaatamisen jälkeen ja uuden uuskolonialistisen hallinnon aikaansaamiseksi. Tähän suunnitelma käsittelee mm. vankiloita, vapaita vaaleja, rangaistusten uudelleen määrittämistä Kuuban oikeudessa, poliisivoimia sekä lakimiesten ja syyttäjien uudelleenkoulutusta. Tavoitteena on Kuuban sosialistisen oikeuslaitoksen hajottaminen ja vankiloissa olevien vastavallankumouksellisten vapauttaminen siirtymävaiheen alussa, jonka raporttikin arvelee olevan "kaoottisen".

Vaikka Francisco Florentinon lehdistötilaisuudessa esitellyt asiat olivat kovia, niin itse tilaisuus oli leppoisa. Asiainhoitaja vastaili paikalla olleiden lehdistön edustajien kysymyksiin. Useita kysyjiä tuntui kiinnostavan Castron terveys. Tässä asiainhoitaja viittasi viimeisimpiin raportteihin, joiden mukaan Castro on toipumassa. Kysymykseen, kuinka USA onnistuu vahtimaan laatimaansa kauppasaartoa, asiainhoitaja totesi, etteihän se onnistukaan. ALBA-sopimus, jossa on mukana jo useita keskeisiä Latinalaisen Amerikan maita, ei noudata pätkääkään kauppasaartoa huolimatta USA:n uhkaamista sanktioista kauppasaarron rikkojia kohtaan.

Reijo Katajaranta

Terveisiä itsenäisestä, sosialistisesta Kuubasta!

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Anarkistit järjestivät poliisille harjoittelumahdollisuuden

Helsinki 2006-verkoston 9.9 järjestämä suurmielenosoitus Helsingissä sai liian vähän huomiota tiedotusvälineissä, olihan sillä hyvä päätunnus: "Toisenlainen Eurooppa on mahdollinen".

"Anarkistien" epämääräisillä tunnuksilla järjestetty tai provosoitu "mielenosoitus" toimi tiedotusvälineissä hyvänä asioiden pimittäjänä ja antoi poliiseille hyvän mahdollisuuden harjoitella joltain "sylttytehtaalta" tulleen käskytyksen perusteella sellaista tositilannetta varten, missä markkinoiden /kapitalistien edun turvaamiseksi lööppilehdillä ei enää pystytä pitämään kansan tyytymättömyyttä aisoissa.

Jos ja kun kapitalistien ahneus saavuttaa tason, jolloin keskiluokkaan kuuluvia alkaa jäädä suuressa määrin työttömiksi, tai he tullakseen toimeen, joutuvat tekemään kahta työtä, ja samanaikaisesti puolitetaan työttömyyskorvaukset ja eläkerahastot pelataan pörsseissä, silloin turvataan suurpääoman etuja käyttämällä väkivaltakoneistoa eduskunnan edessä mieltään osoittavia kymmeniätuhansia työläisiä vastaa.

YLE 24:ssä lähetetyssä poliisin ja ministeriön tiedotustilaisuudessa sisäministeri Rajamäen vastauksien perusteella tulee toimenpiteinä mielenosoittajien yhteiskuntakritiikkiin ja vaatimuksiin olemaan poliisivalvonnan ja mellakkakilpien lisääminen.

Tähän tarvittiin 9.9 järjestettyä poliisien harjoitusta.

Kalevi Wahrman

Ääni kurjistuneen kansalaisen puolesta: Oikeistolaisia patruunavoimia vastaan

En voi olla kirjoittamatta Suomen Työväenpuolueen jäsenenä, mihinkä ollaan menossa taas jälleen kerran, kun ollaan tulossa maaliskuun kansanedustajavaaleihin. Oikeistovoimat vain joka kerta kalastavat ja eksyttävät köyhiä, kyykytettyjä, työttömiä, sairaita, pieneläkeläisiä ja syrjäytettyjä ihmisiä äänestämään hattutempuilla kapitalistisia puolueita. Nämä puolueet ovat naamioituneet, toiset jopa vasemmistolaisiksi, mutta ovat kallellaan oikealle kuin Estonia laivan uppoamiskallistuma 40%. Mutta miksi kansalaiset, jopa työttömät, ja muuten syrjäytyneet uskovat edelleen, että Niinistö olisi joku työväen presidenttiehdokas? Eksytys oli Kokoomukselta pahinta luokkaa.

Jo on huipussaan, kun maan hallitus on valmistellut EU-maista työnvälitysyhteistyöllä maahanmuuttopoliittista ohjelmaa. Esimerkkinä on nostettu työvoiman tuottaminen Puolasta. Työministeri Filatov on julkaissut Suomen työttömyyslukuprosentin 6,6.

Esimerkiksi Norjassa, joka ei ole EU maa, työttömyysprosentti on 4.0%, eikä Norjan tarvitse värvätä EU-maista lisää työvoimaa olemattomilla asioilla.

Todellinen työttömyysluku on Suomessa, jos otamme mukaan työllisyyskursseilla olevat ihmiset, on 500.000 työtöntä.

En malta olla kirjoittamatta, että Neuvostoliitossa oli laki, että jos olit työttömänä 2 kk, sinulle järjestettiin mitä työtä tahansa. Mitä sitten on nyt markkinataloudessa rämpivä

Suomen työllistämispolitiikka – työvoiman käyttöä vain kiristetään, työläisiä nujerretaan ja otetaan loppukin mehu köyhältä, kyykytetyltä, työttömältä, leikataan ja poistetaan etuisuuksia, ettet vaan pystyisi toimimaan kapitalistista yhteiskuntaa vastaan.

Jopa Nokia-yhtiö pitäisi ottaa yhteiskunnan haltuun, kun pääjohtaja Ollila istuu kumppaneidensa kanssa jos missäkin optioleirissä, ja rahaa tulee tuutin täydeltä, ja Ollila Patruunan äänellä moittii kyykytetyn kansalaisten vatsaa!

Mielestäni jokaiselle pientuloiselle on järjestettävä asunto, joka ei saa olla jonkun yksityisen kapitalistisen hallussa oleva asunto ja jos on, niin se ei saa olla tyhjillään 2 viikkoa kauempaa. Keinottelu sijoitusasunnoista loppuisi, kun siitä alettaisi periä valtiolle asunnon arvon mukaista veroa. Esim., jos asunto on 50 000 euron arvoinen, on siitä maksettava 5000 euroa valtiolle.

Tällä tavoin tämä asuntokeinottelu loppuisi, samoin optiokeinottelu on saatava loppumaan. Jos sellaista harrastaa, niin siitä pitää laittaa tuomiolle, moisesta keinottelusta.

Yhteiskunnan on taattava asunto jokaiselle, tulojen mukaan. Esim. jos työttömän pariskunnan nettotulo on 1000 eur/kk, ei asunnon vuokra esim. kaksiosta saa olla 300 euroa suurempi. Tällä hetkellä Kela myöntää asumistukia, mutta Kelalla tuijotetaan hakijan bruttotuloihin, vaikka pitäisi katsoa nettotuloihin. Tässä on todella suuri epäkohta!

Kyllä työttömyys saadaan valtion varoilla laskemaan. Suomi EU:lle syytämillä jäsenmaksuilla saataisiin yhdessä kuukaudessa työllistettyä 100.000 työtöntä heti. Työllistyminen pitäisi olla 6-12 kk. ja lakiin perustuvana, mutta kun ministeri Aho ja & toppasivat ko. lain, saatiin kansalaiset kurjistumaan entisestään!

Kyllä suomalaiset ovat etusijalla työllistymään Suomessa. Mistään ammattialan taitajista ei ole pulaa. Valtion on annettava vaikka ilmaista koulutusta ja tuettava kaikin tavoin, että saadaan oman maan kansalaiset työllistettyä. Tässä on mielestäni Suomen hallitus työllistämisvelvoitteineen epäonnistunut jo vuosia. Kansalaisten on pian noustava barrikadeille, ennekuin pääministeri Vanhanen tajuaa, että kurjistuneen yhteiskunnan vähäosaisten mitta on tullut täyteen kapitalistista markkinataloutta, jonka tie on loppuun kulutettu!

On myös tehtävä sellainen laki, että kapitalistiset voittoa tuottavat yritykset eivät saa viedä tuotantoa ns. halpatyön maihin. Tämähän näyttää olevan nykyisen hallituksen suojeluksessa. Sellaiset firmat on saatava valtion haltuun tai annettava sellainen sakko, että ei tee mieli viedä suomalaisilta työpaikkoja alta. Kyllä ihan oksettaa, kun ajattelee kuinka maan hallitus ei tehnyt mitään järkevää, kun paperitehtaita annettiin lakkauttaa ja ajettiin työntekijät pihalle. On se ennen kuulumatonta. Paperin teko Suomessa on kannattanut pitkän ajanjakson, mutta tämä kirottu EU ja kapitalistista markkinataloutta ylläpitävä hallitus ovat hyväveli järjestelmässä tehtaiden patruunoiden kanssa. Silmät kiiluen odotetaan voittoja, jotka ovat todellisuudessa otettu kyykytetyn työläisen selkänahasta, että saadaan vielä paremmat optiot, kun tehtaat siirretään milloin mihinkin maahan,!

Suomen Työväenpuolueen jäsen
Pentti Kosonen
Iisalmi

Tohtori Seppisen kirjat

Tohtori Seppisen kirjojen sisältö ei minua kiinnosta, siksi en ole lukenut niitä. Kiinnostukseni kohteena ovat tarkoitusperät miksi kirjoja on julkaistu. Luulen syitä olevan ainakin kolme, ensinnä Seppisen egon kohotus, toiseksi yritetään kansan huomio saada pois Suomen ongelmista.

Norsuluutorneissaan istuville poliitikoille ja virkamiehille, jotka eivät tavallisen kansan ongelmista ymmärrä mitään Seppisen kirjat sopivat hyvin. Korkeintaan he pohtivat olisiko väkivaltakoneiston osia lisättävä, ettei köyhälistö ala rettelöimään. Kiasman pamppuopetus saattaa äkkiä unohtua.

Kolmanneksi kirjoilla yritetään kansaa sumuttaa uskomaan, ettei Suomessa ole vakoillut kuin Neuvostoliitto ja DDR. Kyllä lännen, lähinnä Yhdysvaltain, Englannin ja Saksan vakoilijatkin olivat erittäin ahkeria ja varmasti ovat vieläkin. Rahaa Suomen puolueille tuli myös lännestä – ja olisin yllättynyt ellei tulisi vieläkin.

Reino Welling,
Jämsänkoski

Poliisit Asemissa

Aluksi hieman itse kokouksesta. Se oli ainakin allekirjoittaneen mielestä yksi lenkki verovarojen tuhlausketjussa. Samaan lenkkiin kuuluvat kenraalien leikkikalut, puoluetuet ja ylisuuri kansanedustajien määrä.

Todellisille tarvitsijoille ei rahaa löydy, mutta annahan olla kun EU-eliitti haluaa pitää pippalot, niin eihän ole pieni Suomi silloin köyhä eikä kipeä. Poliisien vähyyttä ruikutetaan jatkuvasti. Kyllä poliisejakin löytyy kuin maasta polkaistuna, jos nuoriso alkaa epäillä loisväen juhlinnan tarpeellisuutta. Tämä tilanne nähtiin 9.09. Olisiko kyseessä ollut halu näyttää maailman medialle kuinka Suomessakin osataan pamputtaa mielenosoittajia. Ollaan yhteisrintamassa terrorismia vastaan rauhanpuolustajan ja Jeesuksen opetuslapsen G.W.Bushin kanssa! Oli kuulema salainen poliisi saanut vihjeen mellakan suunnittelusta.

Supon vihjeitten laatu ei ole korkeatasoista, tapaus Alpo Rusi on siitä esimerkkinä. Normaaleissa yhteiskunnissa olisi salaisen poliisin johto ja sisäministeri saanut lopputilin. Mielenosoittajien repuista löytyi kuulema metalliputkiakin. Tämä avaa vaarallisia tulevaisuudenkuvia esimerkiksi kirves- ja putkimiehille. Saattaa tulla syyte mellakan suunnittelusta kun on sahoja, kirveitä ja putkitonkeja kalupakissa. Entäpä mieslauma, jota epäillään joukkoraiskauksen suunnittelusta - onhan heillä työvälineet housuissa.

Olisiko sittenkin Kiasman tapahtumiin osasyynä Ilkka Taipaleen lausunto hänen oltua vaarassa joutua pidätetyksi: "Maaseudulta tuotiin poliiseja ja eivät he tunne minua".

Jos jotain hyvää löytyy Asemin kaltaisista hömppätilaisuuksista niin se on kansalaisten EU- vastaisuuden lisääntyminen. Huonona asiana on poliisien väkivaltaprovosoinnin johtaminen myös mielenosoittajien lisääntyvään väkivaltaan.

Reino Welling,
Jämsänkoski

Tärkeysjärjestys

Jostain syystä Olli Saarela haukkui Heinäluomaa onnettomaksi, isoksi ja akkamaiseksi äijäksi. Siihen Heinäluoma sanoi, ettei tarvitse turvamiehiä, muka hauskasti. Päivää tai paria myöhemmin Hesari kirjoitti, että Nordean mukaan jopa viidennes suomalaisista elää käsi suussa. Joo, Suomessa, tuossa kilpailukyvyn jättiläisessä!

Jostain kummasta syystä asiasta ei tullut sen suurempia lööppejä. Jostain syystä media pyörittää juttuja Saarelan haukuista - muttei näistä käsi suussa elävistä ihmisistä. A-talk ohjelmassa raapaistiin pintaa hieman syvemmältä, tai ainakin yritettiin. Puhuttiin vuokratyöstä, missä sopimus voi olla pahimmil1aan neljä tuntia – se siitä.

Jotain mätää on suomalaisessa mediassa, kun tällaiset haukkumiset pääsevät lööppeihin. Tärkeistä asioista ei puhuta. Ei puhuta EU:n läpikapitalistisesta luonteesta. Ei toki. Asem- mielenosoituksessa poliisi saartoi mielenosoittajat korttelien matkalta ja hyökkäsi mielenosoittajien ja lehtimiehien kimppuun. Valituksia on oikeudessa, joka tavalliseen tapaansa sanoo, että toimenpiteet a) olivat ylimitoitettuja, b) jos sanoo - mutta ketään ei laiteta syytteeseen. Poliisi pääsee kuin koira veräjästä puhumattakaan poliitikoista, jotka olivat takapiruina - näin Suomen EU-puheenjohtajuuden aikoina.

Puhumattomuuteen on syynsä. Suurin osa suomalaisista, poliitikkojen sitkeistä ponnisteluista huolimatta, vastustaa EU:ta. Suurin osa politiikoista taasen on naimisissa EU:n kanssa. Myöskään Natosta ei puhuta. Ei, vaikka Euroopan turvallisuus tai sanoisinko turvattomuus on Naton käsissä, enemmän tai vähemmän. Suurin osa Euroopan maista kun kuuluu Natoon. Suurin osa suomalaisista ei halua liittyä Natoon, mutta aika moni poliitikko sinne haluaa ja tekee työtä Naton kanssa. Mutta mediaa moinen poliitikkojen moraali ei kiinnosta.

Lehdissä puhutaan kovasti tilastoista. Puhutaan vaikka säännöllisessä työssä olevien palkoista. Se on niin ja niin paljon. Miksi siitä sitten puhutaan? Kuitenkin niissä säännöllisissä töissä on vain puolet työtätekevistä. Vain puolet! Osa on siis pätkätöissä, osa osapäivätöissä ja osa työttöminä - ja se toinen puoli eli 50% on säännöllisessä kokopäivätyössä. Miksi tästä ei puhuta?

Näissä globaaliporvarien EU-säännöissä sanotaan, että valtion ja julkisen sektorin pitää kilpailuttaa kaikki suuremmat hankkeet. Julkinen sektori ei saa suosia itseään yksityisen kustannuksella. Sen sijaan yksityinen saa ostaa tai olla kilpailuttamatta, jos niin haluaa! Turha sanoakaan, ettei tällä ole mitään tekemistä tasapuolisuuden kanssa. Julkinen sektori sidotaan noudattamaan sääntöjä - yksityistä ei. Tarkoitus on vain kiihdyttää yksityistämistä. EU ei ole kiinnostunut kansalaisista kuin korupuheissa. Ja niitähän piisaa.

Entäpä kuntien itsehallinto - onko sekin vain sanahelinää? Valtiohan ei anna senttiäkään takaisin kuntapuitelaissa vaikka se on leikannut kunnilta miljardeja 90-luvulla. Asia hoidetaan "valtion rahoitusosuus ei muutu" periaatteella. Riepulan mukaan yksikään Suomen kunta ei täytä EU:n määräämää itsehallintoa. EU:n mukaan itsehallinto toteutuu, jos kunnallisveron tuotosta jää 25% kuntien omien päätösten toteuttamiseksi. Nyt se on vain noin 10%! Eikä siinä asiaa auta mikään "valtion rahoitus ei muutu" vaan lisää rahaa kunnille.

Ja sitten suurin suomalaisten tilastotieteilijöiden kupla: Suomen työttömyysaste on noin 8%. Niinpä, mutta lMF:n mukaan se on 18%.

Hannu Alm
HELSINKI

INKUN YRTTIPALSTA

Jatkan tällä palstalla tietoutta Suomen luonnossa kasvavista kasveista. Esittelen lukijoille nyt kaksi kasvia. Asiatiedot perustuvat Toivo Rautavaaran kirjaan mihin kasvimme kelpaavat.

Voikukka

Voikukka on monivuotinen mykerökukkainen kasvi, jonka syvään tunkeutuva pääjuuri kasvaa paksuksi ja ravintopitoiseksi. Koko kasvi on hyvin mehevä.

Voikukan juuret kelpaavat käytettäväksi varhain keväällä tai myöhään syksyllä kerättyinä ravinnoksi esim. muhennoksiin lisättynä. Voikukan juurta käytetään myös lääkekasvina. Juuret olivat sota-aikana parasta kahvin korviketta.

Voikukan nuoret lehdet, joita kasvaa koko kesän lisää, käytetään salaatiksi tai pinaatin tapaan valmistettuna. Lehtiuute tai lehdistä puristettu mehu on tehokas virtsanerityksen lisääjä ja erinomainen lääke maksavaivoihin. Se tehoaa myös huonoon ruoansulatukseen, ummetukseen, reumatismiin ja nivelsärkyyn. Voikukkauute sopii myös kasvovedeksi ja sitä voi lisätä kylpyveteen.

Pelkästään kukista voi valmistaa simaa, viiniä ja olutta. Voikukkaviini on erinomaista maultaan.

Piharatamo

Tavallisin ratamo on suurilehtinen piharatamo, jonka lehtiruusukkeet ovat yleisiä pihoilla, tienvarsilla yms. paikoilla.

Ratamoitten lehdet kelpaavat käytettäväksi sekä vihannesruokana että rohtona. Ratamon siemeniä voi käyttää myös rohtona. Vihannesruokiin ratamonlehtiä käytetään muitten vihreitten lehtien ohessa. Käytä mahdollisimman nuoria lehtiä.

Lääkekasvina ratamo on erinomainen. Haavan tai hiertymän hoitoon ratamo on parasta lääkitystä. Murskaa ratamon lehdet ja laita haavan tai hiertymän päälle ja laita sen päälle sitten ehjä lehti ja sido paketti sideharsolla. Toista käsittely tarpeen mukaan. Kyllä paranee. Kapealehtisestä ratamosta tehty uute on tunnettu yskän ja katarrin lääke. Verenpainetta voi hoitaa syömällä ratamon lehtiä, jotka voi käyttää tuoreena tai keitettynä. Ummetuksen hoitoon siemeniä otetaan ruokalusikallinen joko sekoitettuna nesteeseen tai sellaisenaan ja päälle kulaus vettä.

Inkun heinäresepti (oma sellainen)

- n. 40 nuorta voikukanlehtä
- saman verran siankärsämön lehtiä
- saman verran poimulehtiä
- mausteeksi ruohosipulia, maahumalaa, sitruunan melissanlehtiä ja vähän minttua, myös muita mausteita voi käyttää jokaisen oman maun mukaan
- rasiallinen voita tai margariinia

Pese heinät hyvin ja valuta, leikkaa hienoksi ja sekoita taikinakulhossa voihin tai margariiniin. Laita himpun verran suolaa maun mukaan.

Tämä on parasta leivän levitettä, eikä muuta päällystettä tarvita. Voittaa varmasti kuuluisan HK:n sinisen.

Tukea Kansan äänelle

Esko Auervuolle 20,00 e, Juho Haavisto 15,00 e, Heikki Männikkö 50,00 e, Matti Järvinen 20,00 e, Paavo Junttila 50,00 e, Eero Hakso 50,00 e, Reijo Katajaranta 20,00 e, Hannu Kautto 40,00 e, Juha Kieksi 20,00 e, Eira Kärki 20,00 e, Wäinö Pietikäinen kerännyt lippaalla 57,25 e, Kalevi Wahrman 10e.

OKO 554114-227966

Helsingin Vappumarssiyhdistyksen hallituksen kokous ma 6.11. klo 18.00 Helsingin Kirvesmiesten huoneistossa, os. Mäkelänkatu 8. Valmistellaan ylimääräisen vuosikokouksen asioita.

Helsingin Vappumarssiyhdistyksen jatkovuosikokous ma 20.11.klo 18.00 Helsingin Kirvesmiesten huoneistossa, os Mäkelänkatu 8. Käsitellään tilikertomus, toimintakertomus ja toimintasuunnitelma. Tervetuloa.

Kansan äänen toimintaseminaari

Sairaus- ja Tapaturmainvalidien toimitiloissa Hauholla Vähäjärvellä lauantaina 9.12.2006. Seminaarissa lyhyet alustavat puheenvuorot: Poliittinen tilanne ja vaalien tavoitteet, **Pekka Tiainen**; järjestötyön näkymät ja kehittely, **Heikki Männikkö**; Kansan äänen kehittämisen kysymyksistä, **Reijo Katajaranta**; STP:n vaalityön liikkeellelähtö ja organisointi, **Juhani Tanski**. Alustusten jälkeen keskustelu ja suositukset toiminnan järjestämiseksi.

Seminaarissa tulokahvit klo. 10.00 ja ruokailu klo 13.00 sekä mahdollisuus saunomiseen. Seminaarin yhteydessä pidetään Kommunistien Liiton kokous, jossa alustavan puheenvuoron käyttää **Kalevi Wahrman**. Retken hinta on 25 euroa johon sisältyy matkojen lisäksi tulokahvit, ruokailu ja mahdollisuus saunomiseen. Lähtöä varten kokoonnumme Helsingissä klo 08.00 Vellamonkatu 6 teen, josta halukkaille kuljetus Vähäjärvelle henkilöautoilla. Sitovat ilmoittautumiset ennakkoon Tarja Männikkö (050-4320777), Reijo Katajaranta (040-5643205) tai Esko Auervuolle (040-7073576).

Valtterille

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi pidetään la-su 11 - 12.11.2006 Valtterilla, Aleksis Kivenkatu 17. Pöydän numero on 703. Tarvitsemme lisää uutta, mielenkiintoista tavaraa myyntipöytään. Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää, jotta sitä voi kirpputorilla myydä. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita, radioita, kameroita tms., se menee hyvin kaupaksi. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 050 432 0777 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta, olemme paikalla lauantai-aamuna klo 7.30.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin tukeneet toimintaamme.

Uudenvuodentervehdys Kansan äänelle

Tervehdykset palautetaan 15.12.2006 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki, Heikki Männikölle (os. vellamonkatu 6 A1, 00550 Helsinki) tai **Kansan** äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki.
Henkilötervehdys 2 € ja järjestötervehdys 10 €.
Maksu tilille: OKO-pankki **554114-227966.**

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa

Nimi	Maksu/ €
Tervehdykset yht. €	

Tapahtumia

SFT toimii

SFT:n hallituksen kokous tiistaina 28.11.2006 klo 17.30. Auervuolleella, os Ounasvaarantie 5 C 37. Suunnittelemme talven ja alkuvuoden 2007 toimintaa.

SFT suorittaa muistomerkkikäynnin Eläintarhan kansalliselle punaisten muistomerkille tiistaina 6.12.2006 klo 11.00.

❑ ❑ ❑

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous pidetään maanantaina 13.11.2006 klo 18.00 Hermannin kerholla, os. Hämeentie 67. Käsitellään loppuvuoden toimintaa tärkeimpänä STP:n tuomat tehtävät järjestöllemme, ja valmistautuminen vuoden 2007 eduskuntavaaleihin.Tervetuloa jäsenet ja ystävät.

Suomen Työväenpuolueen Helsingin STP-ryhmän tapaaminen torstaina 9.11.2006 klo 18.00 Hermannin kerholla os. Hämeentie 67. Keskustellaan vaalivalmisteluista, eduskuntavaalien ehdokasasettelusta ja vaalityön muodoista. Poliittisen tilannekatsauksen esittää **Reijo Katajaranta**. STP:n puheenjohtaja **Juhani Tanski** selvittää puolueen liikkeellelähtöä ja ehdokasasettelun etenemistä. Tervetuloa

Hermannin Naisten perinteinen pikkujoulu maanantaina 29.11.2006 klo 18.00 Hermannin kerholla. Nyyttikestit, puuropuhe, tietokilpailu, jne. Tervetuloa.

Marxilaisen filosofian opintopiirit Hämeenlinnassa jatkuvat Hämeenlinnan sivistys- ja kulttuurityö ry:n tiloissa Parolantie 6. Maanantaina 20.11.06 klo 18.00 aiheena dialektiikan kategoriat . Maanantaina 4.12.06 klo 18.00 aiheena marxilainen tietoteoria ja oppi totuudesta. Tervetuloa.

Kansan ääni Helsingin Lähiradiossa
100,3 MHz
Keskiviikkona
- 15.11.2006 ja
- 13.12.2006
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa
100,3 MHz
jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Helsingin kaupungin on investoitava henkilöstönsä palkkoihin

Helsingin kaupungin työntekijät järjestivät 7.10. Senaatintorilla mielenosoituksen palkkojensa korottamiseksi. Kaupungin työntekijät ovat osa julkista sektoria, jota on nykyisen uusliberalistisen politiikan aikana leikattu leikkaamasta päästyä. Siksi myöskään kaupungin työntekijöiden palkat eivät kehity.

Helsingin kaupungin työntekijöitä edustavat viisi henkilöstöjärjestöä vaativat yhteisesti, että kaupungin on työnantajana ryhdyttävä välittömiin toimiin henkilöstön saatavuuden ja pysyvyyden turvaamiseksi.

Henkilöstöjärjestöt ovat esittäneet kaupunginhallitukselle 24.5 2006 lähettämässään kirjelmässä, että vuoden 2007 talousarvioon ja myöhempien vuosien talous suunnitelmiin tulee varata **erillinen määräraha kaupungin työntekijöiden palkkatason korottamiseen** ja palkitsemisen toteutukseen. Kaupungin henkilöstön nykyinen ansiotaso on jäänyt jälkeen sekä yleisestä, että kunnallisesta palkkakehityksestä.

Elinkustannukset, erityisesti asumisen osalta ovat pääkaupungissa selvästi muuta maata korkeammat. Valtakunnantason palkkaratkaisut eivät huomioi Helsingin erityispiirteitä elämisen kustannusten tasaajana. Helsingin kaupungin tulee omilla ratkaisuillaan huolehtia työntekijöidensä palkkatason kilpailukyvystä.

Kilpailu osaavasta työvoimasta on kiristynyt. Henkilöstöjärjestöissä ollaan vakavasti huolissaan vaikeutuvista rekrytointiongelmista ja palveluj en saatavuudesta tulevaisuudessa. Henkilöstöpula haittaa voimakkaasti jo nykyisinkin joitakin peruspalveluita. Henkilöstön osalta tilanne heijastuu kasvavina sairauspoissaoloina, jaksamisongelmina ja työyhteisöjen ristiriitoina. Myös kaupungin palveluksesta eroavien määrä on lisääntynyt.

Helsingin omissa strategioissa todetaan hyvän palvelutuotannon toteutuvan silloin, kun henkilöstö muuttuvissakin olosuhteissa on osaavaa, toimintakykyistä, työhönsä sitoutunutta, palveluhenkistä ja motivoitunutta. Tämän edellytys on oikein mitoitetut henkilöstöresurssit, kilpailukykyinen palkka sekä riittävät koulutus- ja sijaismäärärahat.

Kaupungin edustajien ja järjestöjen välisissä henkilöstön palkkauksen kehittämisneuvotteluissa ratkaisua asiaan ei ole aikaansaatu. Kaupunginjohtajan 29.9. talousarvioehdotuksessa ei järjestöjen vaatimuksia ole huomioitu!!!

Uraani pelottaa Nummi-Pusulassa ja Somerolla

Tiistaina 10.10. Areva (entinen Cogema) piti Pusulan Leppäkorvessa lehdistötilaisuuden, jossa ilmoitti Nummi-Pusulan ja Someron alueen olevan kiinnostavia uraanin kannalta ja hakevansa varausta KTM:ltä uraanin louhinnan jatkotutkimuksiin ja koelouhintaan. Varatulla 50 neliökilometrin alueella on ainakin 400 kiinteistöä. Päivätilaisuudessa tiedotettiin ensin mediaa, paikalle ei päästetty edes kansanedustajia eikä kunnanjohtajaa, ja asukkaat, joita asia eniten koskee, saivat tiedotustilaisuutensa vasta illalla.

Hanketta vastustava kansanliike oli kuitenkin järjestänyt oman tiedotustilaisuutensa heti Arevan jälkeen ja niinpä myös asukkaat saivat näkyvyyttä asialleen. Paikkakuntalaiset ovatkin sanoneet vastustavansa hanketta viimeiseen asti.

Paikallisen asukkaan näkökulmastahan kyse on isosta asiasta. Tilat ja asunnot menettävät arvonsa, ja jos on suuriakin lainoja kiinteistön vakuutena, voi joutua velkaloukkuun. Elinkeinon harjoittaminen alueella vaikeutuu, sillä jo nyt Valio on ilmoittanut, ettei voi ottaa vastaan tuotteita uraanikaivosalueelta tai sen tuntumasta. Työpaikat vähenevät palvelujen määrän tarpeen pienentyessä, kun kunta ei ole enää vetovoimainen vapaa-ajan asunto -alueena eikä, vaikkakin on lähellä pääkaupunkiseutua, pysyvämmän asumismuodon suhteen. Työpaikkoja kaivostoiminta ei nimittäin Arevan johtajan Kaipaisen mukaan juurikaan luo. Maksettavat korvaukset käytetyistä alueista ovat merkityksettömän pieniä eikä lähellä asuville korvata mitään, vaikka heidänkin kiinteistönsä menettävät arvonsa. Arevan mukaan toiminnan aloittaminen voi kestää jopa kymmenen vuotta, mutta jo pelkkä mahdollisuus kaivospiirin perustamisesta saa asukkaat ahdistavan epätietoisiksi tulevaisuuden suhteen ja pysäyttää esim. rakennushankkeet ja kiinteistöjen myynnin.

Uraanikaivostoimintaa käsitellään Suomen laissa tavallisena kaivostoimintana, vaikka näin ei tietenkään ole. Lain mukaan alue pitää ennallistaa toiminnan loputtua, mutta uraanikaivosaluetta ei pystytä koskaan ennallistamaan; se jää radioaktiiviseksi tuhansiksi vuosiksi. Kaivostoiminta vaikuttaisi myös maisemakuvaan. Nyt varattu alue on tärkeää pohjavesialuetta, josta useammat kunnat saavat vetensä ja jota on suunniteltu jopa pääkaupunkiseudun varavedenottamoksi. Kaivostoiminnalla olisi lähtemättömät vaikutukset laajan alueen juomaveden puhtauteen.

Nähtäväksi jää, uskaltaako KTM kävellä perustuslain useamman pykälän yli (mm. omaisuuden suoja ja ympäristöä koskevat lainkohdat) ja sivuuttaa Suomea koskevan Århusin sopimuksen, jonka mukaan jokaisella yksilöllä on oikeus vaikuttaa ympäristönsä puhtauteen. Ja uskaltaako se ennen kaikkea olla huomioimatta paikallisten asukkaiden ahdinkoa ja ottaa riskin suuremmastakin ekokatastrofista vain siksi, että ulkomainen yhtiö haluaa tehdä suurivoittoista liiketoimintaa maassamme.

Jaana Seppänen

Kuva uraanikaivoksen vastaisesta plakaatista on otettu Eduskuntatalon edestä.

Irakissa kuolleita paljon enemmän kuin mitä Bushin propaganda ilmoittaa

Kun terrori-iskut WTC:n torneihin ja Pentagoniin 11.9.2001 tapahtuivat Bush sai iskuista avoimen valtakirjan omille sotatoimilleen. Piru nimeltä G.W.Bush päästettiin pullosta irti. Heti oli aavistettavissa, että WTC:n iskuissa kuolleiden määrä, vajaat 3000 tulisi olemaan pientä siihen verrattuna, mitä Bush tulisi saamaan sotahaukkoineen aikaan. Ensin hyökättiin Afganistaniin ja sitten Irakiin.

Irakin sodan uhreista kuulemme päivittäin, heitä kuolee ilma-iskuissa, tulitaisteluissa ja auto-pommiräjähdyksissä. Bushin propagandan mukaan irakilaisia uhreja sodassa olisi vain 30.000. Nyt brittiläinen lääketieteellinen julkaisu The Lancet on nettisivuillaan julkaissut oman arvionsa uhrien määrästä. Arvio on tehty yhdessä Johns Hopkins- ja irakilaisen Mustansirija yliopistojen yhteistyöllä ja sen toteutti 8 irakilaislääkäriä. Arvio on tehty eri puolilla Irakia tehdyllä gallup-tyyppisellä kyselyllä. Kysely tehtiin 1849 kotitaloudelle, näiden tiedossa olleista kuolemista 92% vahvistettiin kuolintodistuksilla. Kyselyn tuloksena oli, että Irakissa on peräti 650.000 irakilaista saanut surmansa sodan seurauksena. Kyselyn virhemarginaalien mukaan luku asettuu välille 426.000 – 794.000. Luku on valtava kun otetaan huomioon, että Irakin väkiluku on 27,1 miljoonaa.

USA:n sotilaita puolestaan sota on tappanut tähän mennessä 2749 ja haavoittanut yli 20.000 sotilasta.

USA:n sotatoimet ovat osoittautumassa katastrofiksi myös USA:lle itselleen. Siitä on tulossa toinen Vietnam. Toivomme, että USA osaisi vihdoinkin tehdä irtioton parisataa vuotta jatkuneesta sotapolitiikastaan, purkaisi sotateollisen kompleksinsa ja syrjäyttäisi kaikki aseilla uhoavat sotahaukkansa keskeisiltä päätöksentekopaikoilta. Taitaa kuitenkin olla liikaa vaadittu.

Britannian asevoimien komentaja ei näe mitään järkeä pysytellä Irakissa

Britannian asevoimien komentaja sir Richard Dannett on arvostellut The Daily Mail-lehdessä kärkevästi Tony Blairin sotapolitiikkaa Irakissa. Hänen mukaansa brittijoukkojen läsnäolo vain pahentaa tilannetta Irakissa. He menivät v. 2003 turvaamaan rauhaa Irakissa, mutta nyt heistä on tullut sotaa kiihdyttävä osapuoli. Brittisotilaista on tullut maalitauluja, jos heitä ei olisi Irakissa, silloin ei olisi maalitaulujakaan. "Me menimme kutsumatta Irakiin —itse asiassa potkaisimme oven sisään", sanoo Dannett.

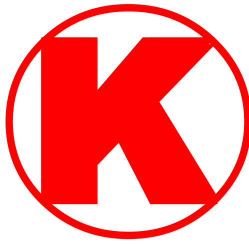
Britanniassa on äärimmäisen harvinaista, että sotilasjohto arvostelisi maan poliittista johtoa. Blair on kyllä kuullut arvostelua sotapolitiikasta koko Irakin sodan ajan. Hän on ollut kritiikitön Bushin sotapolitiikan tukija ja hänen hallitustaan on kutsuttu USA "sylikoiraksi".

Television siirtymisestä digitaaliaikaan taitaa tulla aikamoinen katastrofi

Ylen pitäisi siirtyä digi-aikaan ensi vuonna elo-syyskuun vaihteessa. Silloin kaikilla pitäisi olla käytössään joko digiboxi tai digitaalinen televisio. Vanhoilla televisioilla ilman digiboxia ei näe yhtään mitään. Hyvin monelle varsinkin vanhemmalle ihmiselle tulee silloin yllätyksenä TV:n kuvaruutu, josta ei näe muuta kuin lumisadetta tai pelkkää mustaa.

Digiaikaan siirtymistä on perusteltu, että kuva on parempi ja että uudempaan tekniikkaan on pakko siirtyä. Teknisesti digitelevisio onkin suuri edistysaskel, paitsi että itse laitteissa esiintyy edelleenkin paljon erilaisia ongelmia ja häiriöitä. Nyt digiaikaan siirtyminen toteutetaan markkinavoimien ehdoilla ja se on ongelma. Digi-tv:n mukana saadaan kyllä suuri määrä uusia kanavia, mutta yllätys, yllätys, melkein kaikki niistä ovat maksullisia. Pääkaupunkiseudun kaapelitelevisioyhtiö tarjoaa digikanavapaketteja, mutta halvimmat niistä maksavat vajaat 10 e/kk ja kalliimmat n. 30 e/kk. Näin TV-maksut tulevat kallistumaan jyrkästi. Nykyinen YLE:n TV-lupa maksaa n. 200 e/vuosi. Jos siihen ottaa lisäksi vaikkapa 20e/kk maksavan kanavapaketin, se tulee maksamaan vuodessa 240 e ja yhteensä TV-lupa ja kanavapaketti maksavatkin jo hurjat 440 e. Vastikään MTV-3 pisti formulat maksulliselle kanavalle ja laittoi neljän kanavan paketille hinnaksi 10e. Ajan myötä samoin voi tapahtua kaikille muillekin kanaville, jopa YLE:n kanaville.

Koko digiboxitekniikka on vielä kehittymätöntä. Jokaiseen televisioon pitäisi olla oma erillinen digiboxinsa, tosin on jo olemassa sellaisia jakolaatikoita, joka mahdollistaa saman digi-boxin käytön useammissa televisioissa. Entäpä sitten nykyiset videonauhurit ja muut vempaimet, kaikki tarvitsisivat oman digiboxinsa. Näin koko digiaikaan siirtymiselle saattaa tulla uskomaton hinta – ja kaiken maksaa tavallinen TV-katselija, jollei sitten pistä koko telkkaria kiinni ja ryhdy harrastamaan vaikkapa yhteiskunnallista- tai muuta kehittävämpää harrastustoimintaa.

Kansan ääni

Nro 6/06
Joulukuu 06 - Tammikuu -07

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero 1,70 €
5. vuosikerta

Yhteistyö voimaksi - STP

Suomen Työväenpuolue sai 9.-10.12.06 Hauholla pidetyssä kokouksessaan valmiiksi eduskuntavaaliohjelmansa. Siinä keskeinen huomio kiinnitetään työkansan toimeentulon ja elämänvarmuuden turvaamiseen sekä sotilaallisen ja ekologisen kriisin välttämiseen. STP:n mukaan nyky-yhteiskunnassa nämä asiat liittyvät kiinteästi toisiinsa ja tulee käydä kokonaisvaltaiseen työhön ihmisen kaikinpuolisen turvallisuuden varmistamiseksi. Kuva Narinka- torilla 14.11. pidetystä terveydenhoitoalan työntekijöiden mielenosoituksesta, jossa vaadittiin lisää palkkaa ja työvoimaa julkiseen terveydenhoitoon.

Sivut 3 ja 4

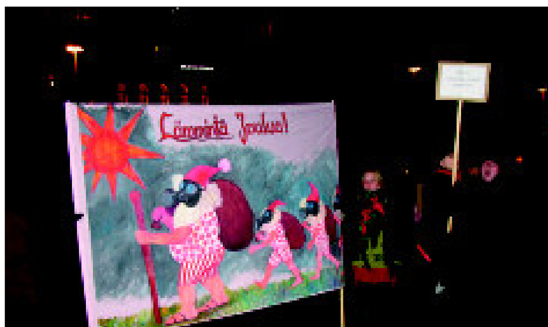
"EU:n mallioppilas", ratifioi perustuslain

Kansalaisjärjestöjen esityksistä - ja kansalaisten enemmistön mielipiteestä piittaamatta - eduskunta hyväksyi 5.6.2006 EU:n jo aiemmin "kuopatun" perustuslain presidentti Halosen ratifioitavaksi. Näin eduskunta toteuttaa kansalaisten mielipiteitä halveksuen suurten pääomapiirien vaatimusta luoda EU:lle sellainen perustuslaki, jolla turvataan voittojen kasvattaminen ja kovan talouspolitiikan jatko. Tämä eduskunnassa käyty näytelmä osoittaa, että käytännössä meillä 100 vuotta sitten saatua äänioikeutta ei enää ole. On vain äänestysoikeus. Taistelua EU:n perustuslakia vastaan tullaan jatkamaan.

Sivu 2 ja takasivu

Mieluummin valkea, kuin vihreä joulu

Vuosi sitten kansalaisjärjestöt vaativat Montrealissa hallituksilta toimia ilmastomuutoksen ehkäisemiseksi. Äskettäin suuri joukko kansalaisia ja kansalaisjärjestöjä vaati Nairobiin kokoontuneita maailman hallituksia laajentamaan Kioton sopimusta. 4.11.2006 pidetty kansalaisjärjestöjen ilmastomielenosoitus vaati, että Suomen tulee toimia ilmastomuutoksen ehkäisemisessä edelläkävijänä. Ilmastomuutos on tosiasia ja sen ehkäiseminen edellyttää suunnitelmallista yhteiskuntakehitystä, joka ei sovi enää nykykapitalismin kuvioihin.

Katso takapalkki

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansan ääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki joulukuu 2007

Luokkataistelu on kiertämätön

Marxilainen totuus, että kapitalismi on luokkayhteiskunta ja että siinä luokkataistelu on kiertämätöntä saa jälleen vahvistuksensa, kun torstaina 23.11. Elinkeinoelämän keskusliiton EK:n johtoon valittiin Kone Oy:n hallituksen puheenjohtaja ja yhtiössä määräysvaltaa käyttävä 50-vuotias Antti Herlin. Johtajuus EK:ssa vaihtuu vuoden vaihteessa, jolloin sen entinen puheenjohtaja Christoffer Taxell jättäytyy syrjään ja antaa paikkansa Herlinille.

Herlin on Suomen rikkaimpia miehiä. Hissiyhtiönsä lisäksi hän omistaa Kirkkonummella Thorsvikin kartanon. Hän on vuosittain julkistettujen verotilastojen mukaan Suomen eniten ansaitsevia henkilöitä ja hänen omaisuutensa on miljardiluokkaa.

Nyt, kun tällainen henkilö valitaan EK:n johtoon, hänen sanomansa ei ole yllätys: Antti Herlinin mukaan "laittomien lakkojen poistaminen on aloitettava ensi vuonna". Herlin syyttää ammattiliittoja kankeista työehdoista, vanhentuneesta työrauhajärjestelmästä, palkkojen sitovista yleiskorotuksista ja pyrkimyksestä solidaariseen palkkapolitiikkaan. Kaikki nämä ovat syytöksiä, joita on kuultu Eteläranta 10:stä kautta aikain ja jotka keskeiset ammattiliitot SAK ja STTK ovat ottaneet turhankin todesta.

Varsinainen Antti Herlinin ajattelun helmi on kuitenkin väite, että lakko-oikeuteen pitää puuttua, koska hänen mukaansa 98% lakoista ovat laittomia. Herlinin mukaan "laittoman lakon" aloittaminen on helppoa ja halpaa. Myös epäsuhta laittomista lakoista aiheutuvien vahinkojen ja lakkosakkojen välillä on hänen mielestään räikeä.

Jos tämä ei ole luokkataistelua, niin mikä sitten? Herlin käy luokkataistelua Suomen kapitalistisen eliitin puolesta ja hänen vastustajanaan ovat työläiset omine etujärjestöineen. Herlinin pitäisi havaita, että suurin osa viime aikojen spontaaneista lakoista on liittynyt työläisten irtisanomisiin, jotka taas ilmeisesti ovat Herlinin mielestä "laillisia". Kun hän puhuu lakkojen aiheuttamista taloudellisista menetyksistä, hänen pitäisi muistaa, kuinka paljon taloudellisia menetyksiä työläiset joutuvat kokemaan esim. Voikkaalla, jossa UPM lopetti satakunta vuotta paikalla toimineen paperitehtaansa vain kansainvälisten omistajiensa vaatimuksesta. Tämä oli ankara isku koko paikkakunnalle. Kyse näissä lakoissa ei ole ollut palkoista eikä työolosuhteista vaan työsuhdeturvasta. Perinteisestihän työehtosopimukset käsittelevät pääsääntöisesti palkkoja ja muita työehtoja, eivät työsuhdeturvaa. Näin ollen useimmat Herlinin mainitsemista lakoista eivät ole edes kohdistuneet työehtosopimuksiin.

Ja kuinkas ollakaan. Vanhasen hallituksen asettama ja alivaltiosihteeri Vesa Vihriälän johtaman globalisaatiotyöryhmän mietintö tukee pääomapiirien poliittisia linjauksia esittämällä työntekijöiden irtisanomissuojan heikentämistä ja työehtosopimusten yleissitovuuden heikentämistä. Samalla mietintö esittää opiskelijoiden lukukausimaksujen nostamista "kunhan huolehditaan siitä, että opiskelijoilla on kotitaustastaan riippumatta mahdollisuudet kaiken tasoiseen opiskeluun." Ja höpö, höpö!

Vanhasen porvarien politiikkaa toteuttavan hallituksen, Herlinin ja koko EK:n herrojen ja narrien tulee muistaa, etteivät myöskään työntekijät ole luopuneet eivätkä luovu luokkataistelustaan, johon lakko-oikeus erottamattomasti kuuluu. Palvelualojen ammattiliiton puheenjohtaja Ann Selin on todennut, että "ilman solidaarisia palkankorotuksia PAM ei voi olla mukana tupossa, ja lakko-oikeudesta työväenliike ei neuvottele". Näin Selin lähettää terveisiä paitsi EK:lle ja sen tulevalle puheenjohtajalle Antti Herlinille myös Vanhasen hallitukselle.

Vallansiirto laittomasti 5.12.2006

Tiistaina 5.12.2006 Suomen eduskunta hyväksyi Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksissä jo kertaalleen kaadetun EU:n perustuslain äänin 125 Kyllä ja 39 Ei. Eduskunnan päätös ei ollut lainvoimainen, koska se ei saanut 5/6 enemmistöä, joka tarvitaan perustuslakia koskevissa kysymyksissä.

Äänestyksessä perustuslain hyväksymistä vastaan kokonaisuudessaan äänestivät mm. Perussuomalaisten ryhmä ja Kristillisdemokraatit. Vasemmistoliitosta perustuslakia vastustivat kaikki muut paitsi Suvi-Anne Siimes ja Anna Huotari, jotka kannattivat perustuslakia.

Hallituksen ulkopuolisista eduskuntapuolueista valtaosa Kokoomuksen edustajista kannatti perustuslakia. Kuitenkin 7 heistä osasi sanoa Ei, yksi heistä oli entinen suurjuoksija Lasse Viren. Vihreistä lähes kaikki tukivat perustuslakia paitsi "Susi" Pulliainen.

Suuret hallituspuolueet, SDP ja Keskusta, kannattivat perustuslakia, mutta eivät yhtenäisesti. Keskustan kansanedustajista neljä ei hyväksynyt perustuslakia ja demareista Ei-ääniä löytyi kolme. Tämän jälkeen EU:n perustuslaki on valmis ratifioitavaksi ja se tapahtuu presidentti Tarja Halosen allekirjoituksella.

Tiistain äänestys EU:n perustuslaista oli monellakin tapaa uskomaton. Vaikka Eduskunta nyt hyväksyi perustuslain, se ei käytännössä hyväksynyt mitään, koska ei edes uutta esitystä sellaista kuin EU:n perustuslaki ole vielä olemassa. Kuitenkin eduskunta äänestyksellään ilmaisi valmiutensa hyväksyä aikaisemman perustuslakiluonnoksen. Tämä merkitsee yksiselitteisesti sitä, että nykyinen eduskunta on valmis antamaan Suomessa vallan kansalta EU:n elimille. Nyt hyväksytty EU:n perustuslaki määrittelee EU:n kaiken kansallisen lainsäädännön yläpuolelle. Suomi saa kyllä säätää omia lakejaan ja noudattaa niitä, mutta vain jos EU sen hyväksyy. Sen sijaan EU pystyy säätämään sellaisia lakeja ja direktiivejä, joista sen ei tarvitse kuunnella meidän mielipiteitämme.

EU:n perustuslakiin liittyy läheisesti Eduskunnan vuonna 1999 hyväksymä ja maaliskuussa 2000 voimaan tullut Suomen uusi perustuslaki, jossa myös viitataan EU-lainsäädännön ensisijaisuuteen. Suomen perustuslain 2§:ssä kyllä todetaan, että "valtiovalta Suomessa kuuluu kansalle, jota edustaa valtiopäiville kokoontunut eduskunta", mutta 93§ kuitenkin joustetaan EU:n suuntaan seuraavasti: "Valtioneuvosto vastaa Euroopan unionissa tehtävien päätösten kansallisesta valmistelusta ja päättää niihin liittyvistä Suomen toimenpiteistä, jollei päätös vaadi eduskunnan hyväksymistä. Eduskunta osallistuu Euroopan unionissa tehtävien päätösten kansalliseen valmisteluun sen mukaan kuin tässä perustuslaissa säädetään."

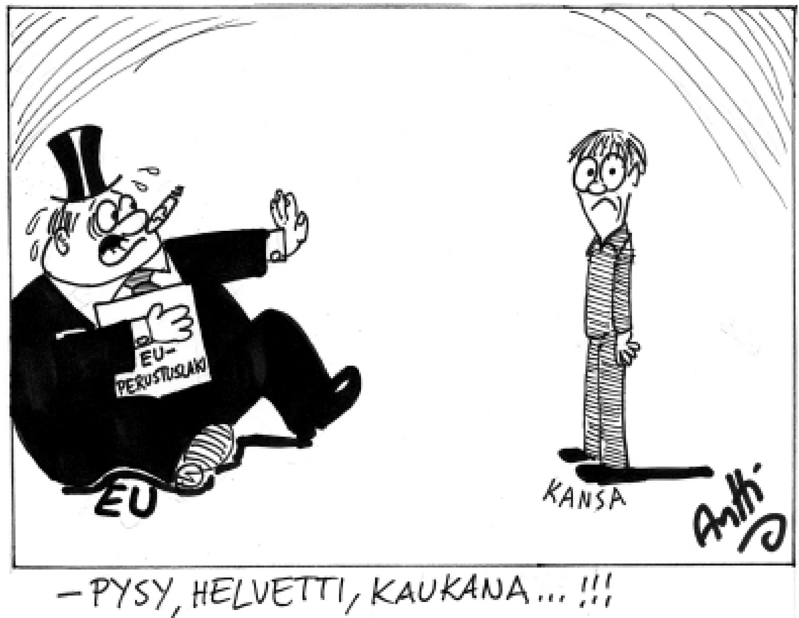
Kun tähän sitten liitetään EU:n perustuslakiluonnoksen artiklan I-6 teksti – "tämä perustuslaki sekä lainsäädäntö, jota unionin toimielimet antavat käyttäessään sille annettua toimivaltaa, ovat ensisijaisia jäsenvaltioiden oikeuteen nähden.", niin muuhun johtopätökseen ei voi päätyä, kuin että Suomen kansalta on viety valta. Vallan viejänä on nykyinen eduskunta, joka on edelleen luovuttamassa EU:n perustuslain myötä ylimmän vallan EU:n elimille.

Tätä vielä korostaa se seikka, ettei eduskunta antanut kansalle mahdollisuutta äänestää EU:n perustuslaista. Nykyinen eduskunta on siis käytännössä kääntänyt Suomen perustuslain 2§:n ylösalaisin kuulumaan näin: "Valtiovalta Suomessa kuuluu Euroopan unionille, jota Suomessa edustaa valtiopäiville kokoontunut eduskunta". Kansa on siis heitetty tarpeettomana pois perustuslain käytännön toteutuksessa.

Kuinka tällaiseen tilanteeseen on voitu päätyä. Perjantaina 1. joulukuuta pitäessämme EU:n perustuslain ratifiointia vastustavan mielenosoituksemme Eduskuntatalon edustalla RKP:n Astrid Thors puolusti EU:n perustuslakia sellaisella väitteellä, että sen ovat monet arvovaltaiset ja pätevät ihmiset tutkineet ja hyväksyneet. Häneltä kuitenkin taisi jäädä huomaamatta, että nämä hänen mainitsemansa arvovaltaiset ja pätevät ihmiset oli voideltu, ei öljyllä, vaan vieläkin tehokkaammalla voiteluaineella, rahalla.

Ensi maaliskuun eduskuntavaaleissa meidän on vaihdettava eduskunnasta pois tällaiset rahalla voidellut kansanedustajat.

Reijo Katajaranta

Työn käynnistäminen ja ehdokasasettelu etusijalle

Juhani Tanski

Edellisessä Kansan äänessä (5/06) kyselin, että onko Suomen Työväenpuolue vastaus nykyiselle kovalle politiikalle. Silloin syksyllä puolueemme oli jo merkitty puoluerekisteriin. Tämän jälkeen on ehtinyt paljon tapahtua. Kaikki käymämme keskustelut ja yhteydenotot osoittavat päätöksemme olleen oikean. Meillä tarvitaan palkansaajaväestön, yrittäjien ja viljelijöiden asioita puolustava poliittinen yhteistoimintajärjestö nyt, kun kaikille on selvinnyt, miten mm. SDP, Vasemmistoliitto ja myös Vihreät ovat antautuneet markkinavoimien politiikalle.

Joulukuun toisena viikonvaihteena STP:n hallitus, suuri joukko aktiiveja ja tulevia eduskuntavaaliehdokkaita teki hommia. Lauantaina Hauholla lyötiin viisaat päät yhteen ja tehtiin vaaliohjelmaa. Sitä viilattiin ja hiottiin sunnuntaiaamupäivä intensiivisesti ja lopulta tavoitteet kirkastuivat. Ohjelman julkistamistilaisuus pidettiin Mäntsälässä tasan kaksi. tuntia ohjelman valmistumisen jälkeen. Ohjelman keskeisimpiä ajatuksia ovat: yhteiskunnan tulonjakoa tulee muuttaa työtulojen hyväksi, ylisuuria voittoja ja osinkotuloja on leikattava verotuksella, pääomatuloja tulee investoida maahamme työpaikoiksi, energiayhtiöt tulee palauttaa yhteiskunnan kontrolliin, ihmiskunnan turvallisuuden keskeinen uhkatekijä- ilmastonmuutos- tulee keskeyttää sekä itsenäisyys ja äänioikeus tulee palauttaa. Toteutettuina nämä esitykset merkitsevät nykyisen yhteiskuntapolitiikan muuttamista. Ohjelma kokonaisuudessaan löytyy tästäkin lehdestä.

Yhteistyön rakentamiseksi niiden voimien välille, jotka hakevat työkansan lähtökohdista muutosta nykyiseen yhteiskuntapolitiikkaan olemme käyneet vaaliliittoneuvotteluja em. poliittisten ryhmien kanssa. Kuopiossa ja Joensuussa vaaliliitoista on jo sovittu. Helsingissä, jossa asetettava ehdokasmäärä osapuolten järjestöllisiin mahdollisuuksiin nähden on hyvin pieni, emme ole päässeet ehdokasjaosta sopimukseen. Uudellamaalla ja parissa muussakin piirissä vaaliliittoneuvottelut ovat hyvässä myötätuulessa. Olemme myös vedonneet SKP:n ja KTP:n johtoon vaaliliittoneuvottelujen edistämiseksi.

SKP:n johdon vastauksista ilmenee kuitenkin katkeruus siitä, että lähdimme kehittämään laajempaa työväen yhteisrintamaa STP:tta. SKP:n johto kokee, että allekirjoittanut "laittoi muutamien KTP:stä erotettujen kanssa vireille uuden puolueen rekisteröimishankkeen, jolla he syksyn alkaessa hajottivat Vaihtoehtoväen". Kyllä asia on niin, että ei Vaihtoehtoväkeä ole hajotettu eikä vallattu. Normaalissa sääntöjensä ja yhdistyslain mukaisessa järjestyksessä se vaihtoi nimensä Suomen Työväenpuolue rp:ksi. Nimen vaihtamiseen oli syynä se, että haluamme kehittyä laajaksi työtätekevää kansanosaa edustavaksi yhteistyöjärjestöksi. Haluamme olla uusi voima, joka kehittää kansan enemmistöä palvelevan vaihtoehdon nykyiselle kovalle EU- suuntaukselle.

Suomen Työväenpuolue on edeltäjänsä Vaihtoehtoväen tapaan ekososiaalinen laaja liitto, mikä merkitsee sitä, että se kansan taloudellisen ja sosiaalisen hyvinvoinnin ohella kiinnittää suuren huomion ympäristömme hyvinvointiin ja katsoo sen osaksi taloudellista ja sosiaalista hyvinvointia. STP on laaja liitto, joka puolustaa maamme työtätekeviä, ympäristöarvoja ja pohjoismaista hyvinvointivaltiota – se ei ole linjaltaan sosialistinen eikä kommunistinen. Voin siis viestittää SKP:n johdolle, että STP ei halua olla SKP:n tai KTP:n kilpailija, mutta yhteistyö välillämme olisi enemmän kuin toivottua.

Kevättalvella 1999, kun Vaihtoehtoväki perustettiin mietittiin sille nimeä. Suosittuja nimiehdotuksia olivat mm Uusi Agenda (2000), EU-vastustajien liitto, Muutosväki, Vastarannan kiisket, Vähäväkisten liitto, Oikeudenmukaisuuden puolue sekä Vastavoima. Puolueen työvaliokunnan suosikkinimi oli Vaihtoehtoväki tai Vaihtoehtoväen liitto. Jälkeenpäin ajatellen kaukaa viisaan kannan heitti Saga Laakso Turusta: Vaihtoehtoväki nimenä sulkee pois tosi paljon ihmisiä, mieleen tulee heti kettutytöt ja intoilijavegaanit, ei positiivisia asioita juuri lainkaan. Oikeus ja Kohtuus kuulostaa paremmalta." Tänään voimme todeta, että ihmiset eivät koe olevansa vaihtoehtoväkeä. He ovat ihan tavallisia työläisiä, konttoristeja, opiskelijoita, viljelijöitä, työttömiä jne. Uusi nimemme ei enää herätä kysymystä: Vaihtoehto? Millekä? Hä? Jotkut ihmiset ovat arvelleet Suomen Työväenpuolueen nimen saattavan tuoda meille ääniä demarien äänestäjiltä. Nimi herättäneekin kysymyksen, että myös demarit ja vasurit sanovat itseään työväenpuolueeksi, mutta ovatkohan ne oikeasti palkansaajan asialla?

Tätä kirjoitettaessa on jäljellä 154 päivää seuraaviin eduskuntavaaleihin. Suomen Työväenpuolueen vaaleihin valmistautumisen poliittiset lähtökohdat ovat hyvät. Ehdokasasettelumme on käynnistynyt kohtalaisesti ja olemme pitäneet keskustelutilaisuuksia mm. Iisalmessa, Kajaanissa, Tampereella, Lahdessa, Mäntsälässä jne. Kaikki tämä on vahvistanut tavoitettamme asettaa ehdokkaat koko maassa ja tähän mennessä on asetettu noin 40 ehdokasta.

Mutta jokainen ymmärtää, että taloudelliset ja järjestölliset resurssit mittavan vaalityön käynnistämiseen ovat meillä vaatimattomat. Siksi puheenjohtajan pallilta käsin haluan vedota kaikkiin niihin, jotka kokevat kansan lähtökohdista muutoksen välttämättömyyden: Järjestäkää omaaloitteisesti kokouksia ja neuvonpitoja. Ottakaa aloite käsiinne. Muodostakaa STP- ryhmiä. Asettakaa ehdokkaita ja asettukaa itse ehdokkaiksi. Yhteyshenkilöittemme yhteystiedot löytyvät toisaalla tässä lehdessä. Samaten olemme hakeneet luvan kerätä varoja vaalityötämme varten. Tukekaa vaalitiliämme.

Olen rinta rottingilla, kun sain kutsun Kansan Äänen julkaisijajärjestöjen puurojuhlaan Hermannin kerholle torstaina 28.12. 06 klo 18.00. Olen kovin ylpeä siitä, että saan pitää puuropuheen tässä tilaisuudessa: saattaa olla, että minulta menevät puurot ja vellit sekaisin siellä sanoja sovitellessani. Tulkaa kuulemaan

Juhani Tanski

Kansan äänen ja STP:n puurojuhla

Hermannin kerholla, Hämeentie 67
torstaina 28.12.06 klo 18.00

Tilaisuudessa mukana STP:n eduskuntavaaliehdokkaita.
Avaus: Timo Kangasmaa
Puuropuhe: Juhani Tanski
Ohjelmassa mm. runoja, näytelmiä ja konnakööri

Lisäksi arpajaiset, puuroa, kahvia ja glögiä

Tervetuloa

Menneen talven lumia

Menneen talven lumista ei pitäisi kantaa sen suurempaa huolta, mutta joskus sekin tuntuu aiheelliselta, jos itsenäisyyspäivän edellä ja sen jälkeen naapuri meuhkaa siitä kuin viimeistä päivää. Meuhkaamisen vuoksi juttua pitää hiukan jatkaa, varsinkin kun sen pippaloiden ympärillä oli jotain uutta.

Jo aiemmin syksyllä Mannerheimin patsaan tienoilla, Kiasman edessä, poliisi näytti kyntensä. Mielenosoittajat piiritettiin ja porukkaa kuskattiin putkaan. Nyt presidentin linna oli piiritetty ja kadut suljettu. Raskaasti varustautuneita poliiseja oli liikkeellä enemmän kuin kuokkavieraita, mielenosoittajia. Nämä tapahtumat osoittavat kuinka herrat pelkäävät vihaista kansaa. Sen kurissapitämiseksi maasta tehdään poliisivaltiota.

❑ ❑ ❑

Ennen itsenäisyyspäivää hokemalla hoettiin kuinka Suomi on puolustanut urhoollisesti itsenäisyyttään. Jokaisen toivoisi tietävän, ettei porvarillinen Suomi ole koskaan välittänyt itsenäisyydestä pätkän vertaa. Sitä on kiinnostanut vain suurpääoman riisto-oikeuksien puolustaminen.

Suomeen valittiin työväenenemmistöinen hallitus vuonna 1916. Seuraavan vuoden heinäkuussa se hyväksyi valtalain, jolla Suomi julistettiin suvereeniksi itsenäiseksi valtioksi. Se pelotti porvareita. He halusivat hajottaa eduskunnan. Hajottaminen onnistui väkipakolla yhdessä Venäjän väliaikaisen porvarihallituksen kanssa. Uusissa vaaleissa ja kaiken maailman temppuilun jälkeen eduskuntaan tuli kyseenalainen porvarienemmistö.

Uusi eduskunta joutui pahaan rakoon, kun vallankumouksen seurauksena Venäjällä porvarit menettivät valtansa ja Suomen herrat tukijansa. Nyt porvareille kelpasi itsenäisyys, jonka Venäjän kansankomissariaatti hyväksyi ja jonka Lenin allekirjoitti vuoden 1917 viimeisenä päivänä.

Kyseenalaisen, itse asiassa Venäjän väliaikaisen hallituksen ansiosta syntynyt, porvarienemmistöisen eduskunnan vastapainoksi tammikuussa 1918 muodostettiin kansanvaltuuskunta. Sen takana oli kansan enemmistön tuki, koko eteläinen Suomi. Sen kuitenkin kukisti toisaalta Pohjanmaalta lähtenyt tsaarin kenraali Mannerheimin johtama valkoisten ja toisaalta etelästä kreivi ja kenraali von der Goltzin johtamat Saksan armeijan pataljoonat.

Mannerheimin johdolla tapettiin ja suljettiin vankileireihin ja vankiloihin kymmeniätuhansia työläisiä ja talonpoikia. Itsenäisyyden alusta saakka Suomi oli puolifasistinen maa, jossa toisinajattelijat pantiin linnaan ja keskitysleireihin. Vasta vuoden 1944 syyskuussa, kun Suur- Suomi hanke ja sota oli hävitty, tilanne muuttui ja poliittiset vangit pääsivät vapaiksi. Tosin vasta marraskuussa pääsivät viimeiset pois keskitysleireiltä. Ns. demokratia on siis varsin nuori ja saatiin Neuvostoliiton ansiosta.

❑ ❑ ❑

Muutenkin Neuvostoliitto oli Suomelle pelkästään myönteinen asia, jonka taloudellinen merkitys oli valtava aina 80-luvuvun puoliväliin saakka. Siitä huolimatta YYA-sopimusta on pidetty jonkinlaisena holhous-sopimuksena, jonka vuoksi maa oli nöyrä ja tapahtui se kammottava suomettuminen. Mutta – Suomi oli itsenäinen suvereeni valtio, joka itse päätti asioistaan.

Jos NL olisi esittänyt sopimusta, että kansainvälisen ja yleisen turvallisuuden nimissä Suomi voisi antaa ylimmän lainsäädäntö-, tuomio- ja budjettivallan Moskovalle, niin jokainen kynnelle kykenevä porvarispoika ja lottatyttö olisi huutanut naama punaisena; Suomelta viedään itsenäisyys! Ja toki – sitähän se olisi merkinnyt, vaikka muutama nokka olisi päässytkin NL:n korkeimpaan neuvostoon.

Sellaista sopimusta NL ei koskaan esittänyt. Sen teki EU ja se hyväksyttiin perustuslakia rikkomalla, eikä kukaan huutanut; meiltä viedään itsenäisyys! Se vain meni ja tilalle tuli kovat jäsenmaksut. Korvaukseksi saatiin muutama merkityksetön paikka europarlamentissa. Mepit ovat vain EU:n, ei Suomen asialla. Sen määräävät EU:n säännöt.

EU:n ennakkoehtona oli vapaakauppa. Ehdot täytettiin ja Brysseliin luovutettiin ylin lainsäädäntö-, tuomio- ja budjettivalta. Seuraukset ovat karmaisevat. Omavaraisuus on pudonnut 53 prosentista alle 17 prosentin. Pitkäaikaistyöttömyys on pilvissä, samoin on pilvissä määrä- ja osa-aikaisten palkkatyöläisten määrät. Palkkatyöläisten käytössä olevista työtunneista puuttuu yli 18 prosenttia. Se on todellinen työttömyysaste. Eläkkeitä, lasten- ja vanhustenhoitoa, yleistä sosiaaliturvaa, terveyden- ja sairaanhoitoa on heikennetty ja heikennetään. Koulujen ja kirjastojen määrää supistetaan. Yliopistot ovat vaikeuksissa ja yhä suuremmassa määrin riippuvaisia sponsoreista jne. loputtomiin.

Kun YYA-sopimus loppui ja EU-sopimus alkoi, alkoi syöksykierre yhä syvemmälle pahoinvoinnin ja kurjistumisen syövereihin. Yli puolet työvoimasta saa työtuntien mukaan tehdä töitä pienellä palkalla vaivaiset puolivuotta. Kolmekymmentäluvun soppa- ja leipäjonot ovat arkipäivää.

Tästä kurjuuden kierteestä päästään vasta, kun eduskunnasta tai sen ulkopuolelta löytyy sellainen (vallankumouksellinen) voima, joka muuttaa kapitalisteja suosivan politiikan suunnan palkkatyöläisiä suosivaksi politiikaksi. Suomen eduskunnassa on ollut kolme kertaa (1916, 1958, 1966) työväen nimellinen enemmistö. Kuinka pitkä aika vielä kuluu, ennen kuin eduskuntaan saadaan todellinen työväen enemmistö? Se riippuu sinusta ja minusta.

Aina silloin tällöin menneen talven lumista pitää puhua, ettei totuus unohtuisi.

Hyvää uutta vuotta itse kullekin!

Kai Kontturi

Suomen Työväenpuolue sai valmiiksi vaaliohjelmansa Hauhon seminaarissa

Kansan äänen julkaisijajärjestöt ja STP pitivät 9. joulukuuta yhteisen seminaarin Hauhon Vähäjärvellä, jossa pääteemana oli valmistautuminen tuleviin eduskuntavaaleihin. Seminaarissa totesimme, että vaikka liikkeellelähtömme onkin ollut myöhäinen, vaalityömme on edennyt. Olemme kiertäneet eri paikkakunnilla yhteistyöpuoluettamme esittelemässä ja nyt täydennämme hyvää vauhtia ehdokaslistojamme vaaleja varten. Myös vaaliliittoja olemme solmimassa Pohjois-Savossa SKP:n ja KTP:n kanssa ja Pohjois-Karjalassa SKP:n kanssa. Lisäksi pyrimme vaaliliittoihin ainakin Itsenäisyyspuolueen kanssa ja olisimme valmiita liittoihin myös Vasemmistoliiton kanssa, jos vain mahdollista. STP:n internet-sivut avataan osoitteessa www.tyovaenpuolue.org aivan lähipäivinä.

Seminaarin suurin saavutus oli kuitenkin vaaliohjelma, joka ristittiin heti Hauhon-Mäntsälän vaaliohjelmaksi vertauksena vuoden 1903 Forssan ohjelmalle. Tälläiselle vertaukselle onkin aiheensa. Suomen työtätekevän kansan tilanne muistuttaa nyt paljon tuota yli sadan vuoden takaista tilannetta.

Tässähän tämä, Suomen tämänhetkisen työväenliikkeen "hurja joukko" kokoontuneena 9. joulukuuta Vähäjärvellä. Kuvasta puuttuu vain kuvan ottaja, Heikki Männikkö.

Vaaliohjelma vuoden 2007 eduskuntavaaleihin

Suomi on vauras maa. Jokaisella meistä on oikeus työhön ja toimeentuloon

Vuoden 2007 eduskuntavaalit ovat suomalaisen kansanvallan juhlavaalit. Tulee kuluneeksi 100 vuotta ensimmäisistä eduskuntavaaleista vuonna 1907. Silloin naiset saivat ensimmäisen kerran äänioikeuden samoin kuin valtaosa miehistä.

Vuoden 1907 vaalit olivat tulosta siitä, että Suomen kansa yhdisti voimansa. Suomen kansan ja työväenliikkeen voimin olemme saavuttaneet valtiollisen itsenäisyyden ja perustan hyvinvoinnille. Tänä päivänä politiikka on kääntynyt monella tapaa kansalaisia vastaan. Jotta voimme kääntää politiikan suunnan, tarvitsemme samanlaista voimien yhdistämistä kuin 100 vuotta sitten. Tarvitaan uusjako, jolla tulot ja varallisuus jaetaan kansantaloudessa uudelleen ja oikeudenmukaisemmin, ja joka avaa uuden suunnan suomalaisen yhteiskunnan uudistamiselle paremman tulevaisuuden puolesta. Naisten äänioikeus oli tärkeä askel yhteiskunnallisen tasa-arvon puolesta. Äänioikeus poliittisen vaikuttamisen mahdollisuutena tulee palauttaa, koska nykyisellään kyse on enää äänestysoikeudesta.

Kaikille tulee turvata oikeudenmukainen ja riittävä toimeentulo

Ensimmäisenä askeleena tulee korottaa 200 eurolla kuukaudessa opintotukia, pieniä eläkkeitä, työttömyyspäivärahoja ja sairausajan sekä äitiys- ja vanhempainloman alinta toimeentuloturvaa ja korvata hintojen nousu. Tällä tavoin korotettu perustulo tulee saada kokonaan verottomaksi. Kun korotuksen saa miljoona suomalaista, tähän tarkoitukseen tarvitaan 2,5 miljardia euroa. Näin samalla korjataan kansaneläkkeiden perusosan poistamisella aiheutettua vääryyttä. Vastaava korotus tulee saada lapsilisiin ja parantaa koti- ja omaishoidon tukia.

Eläkkeet ja muu perusturva tulee sitoa ansioindeksiin, jotta ne eivät jää jälkeen palkkojen kehityksestä. Pieniin palkkoihin tulee saada samoin 200 euron korotus kuukaudessa yleisten palkankorotusten lisäksi. Tavoitteemme on, että kaikille taataan vähintään 1000 euron kuukausitulo verottomana, turvataan 7,5 euroa tunnissa ja 1300 euron minimipalkka kuukaudessa sekä kokoaikatyö sitä hakeville osa-aikaista työtä tekeville.

Rintamaveteraaneille tulee saada ilmaiset peruspalvelut yhteiskunnallisissa laitoksissa. Tätä oikeutta tulee laajentaa erityisterveyspalveluita tarvitseville. Asumis- ja toimeentulotuen omavastuu on poistettava. Perusturvalle tulee palauttaa suoja, jolla kansanedustajien määrävähemmistö voi estää heikennykset.

On pysäytettävä hintojen ja asumiskustannusten nousu.

Useat välttämättömyyshyödykkeiden hinnat ovat nousseet vuodesta 1995 30 % tai enemmän. Näin paljon ovat nousseet jokapäiväisessä elämisessä keskeiset asumiskustannukset, joukkoliikenne, terveys- ja sosiaalipalvelut sekä lämmitys, sähkö ja polttoaineet. Asumiskustannuksissa ovat nousseet vuokrat ja hoitomenot. Nuoret on houkuteltu ostamaan kalliita asuntoja suurilla lainoilla ja sen jälkeen on alettu nostaa korkoa. Inflaatiomittarit ovat nykyisellään harhaanjohtavia, koska niihin vaikuttavat alentavasti alentuneet autojen, erilaisten laitteiden ja alkoholin hinnat. On hyvitettävä paljon nopeammin nousseiden todellisten elinkustannusten nousu. Asumiskustannuksia tulee alentaa soveltamalla vuokrakattoja ja karsimalla perusasumiseen kohdistuvia veroja ja palauttamalla käyttöön edulliset valtion lainat, joilla estetään koron nostamisen vaikutus.

Elintarvikkeiden hinnat ovat nousseet 10 % tällä vuosikymmenellä. Leivän ja monien välttämättömyyshyödykkeiden hinnat ovat nousseet useita kymmeniä prosentteja vuodesta 1995. Pienten tulojen ostovoimaa tulee parantaa poistamalla arvonlisävero kokonaan välttämättömyyselintarvikkeista ja junien, bussien, metron ja raitiovaunujen lipun hinnoista.

Oikeus toimeentulon turvaavaan mielekkääseen työhön on jokaisen perusoikeus

Lama on kaukana takanapäin eikä kelpaa selitykseksi, että työttömyys on edelleen korkea ja joukkoirtisanomiset yleisiä samoin kuin toimeentulon niukkuus, kun palkat ovat pienet. Emme voi kauemmin sietää tätä työttömyyttä. Seuraavan eduskuntavaalikauden aikana tulee huolehtia työllisyys kuntoon ja poistaa maastamme vaikea työttömyys. Täystyöllisyyteen on nyt täydet mahdollisuudet, kun se asetetaan koko vaalikauden päätavoitteeksi, jonka toteutuminen taataan teoilla.

Kutsumme kaikki toimimaan tämän yhteisen asian puolesta. Työttömyys tulee painaa ensimmäisessä vaiheessa alle 100 000 henkilön askeleena kohden täystyöllisyyttä. Oikeus työhön koskee kaikkia suomalaisia ja myös Suomessa asuvia ulkomaalaisia.

Terveys- ja sosiaalipalvelut, opetus ja kirjastojen kaltaiset peruspalvelut tulee turvata kaikille yhteiskunnan toimesta.

Se on osa yhteiskunnallista tasa-arvoa, joka on maamme vahvuus, kun siitä huolehditaan. Hyvä työllisyys takaa palveluiden ja sosiaaliturvan rahoituksen. Sekään ei yksin riitä, vaan tarvitaan oikeudenmukainen tulonjako, jolla turvataan hyvinvointi jokaiselle. Siksi on oikein verottaa ja leikata ylisuuria tuloja ja käyttää varoja nuoriso- ja pitkäaikaistyöttömyyden poistamiseen.

Tulee osoittaa varoja lisää 2,5 miljardia euroa, joka käytetään monipuolisesti työttömyyden alentamiseen ja peruspalveluiden turvaamiseen. Erityisesti on huolehdittava siitä, että ihmisille, joilla on jonkin tyyppinen fyysinen tai terveyteen liittyvä työrajoite tai joiden on muista syistä vaikeata työllistyä, avataan mahdollisuus työllistymiseen voimiensa mukaan ja mahdollisuus työskennellä ja toimia hänelle sopivan toiminnan piirissä.

Parempi toimeentulo kaikille ja toimet työllisyyden edistämiseen on mahdollista rahoittaa. Kun useammat ihmiset voivat tehdä työtä hyvinvointinsa ja yhteisen hyvinvointimme puolesta, verotulot lisääntyvät ja työttömyyden kustannukset alentuvat. Näin katetaan merkittävä osa rahoitustarpeesta. Lisääntynyt ostovoima vahvistaa edelleen kysyntää ja näitä myönteisiä vaikutuksia.

Vähentämällä tuloeroja, palauttamalla varallisuusvero, verottamalla suurimpia voittoja, pääomatuloja ja rakentamisen ansiotonta arvonnousua sekä ympäristön kannalta haitallista toimintaa ja tavaroita sekä vähentämällä asemäärärahoja saadaan tarvittavaa rahoitusta.

Lapsissa ja nuorissa on maamme tulevaisuus

Lasten ja nuorten perusoikeuksia ovat huolenpito, maksuton päivähoito ja koulutus. Turvattu toimeentulo on lasten ja perheiden oikeus.

Tuloverokevennykset kohdistamme pieniin ja keskituloihin

Ne eivät ole vaihtoehto palkankorotuksille, vaan tuottavuuden noususta tulevaa hyötyä tulee jakaa palkansaajille, jottei hyöty valu pääomatuloihin, joita viedään pois maasta. Meillä on oikeus odottaa, että pääomatuloja investoidaan työpaikoiksi Suomeen. Automatisoitumisesta syntyvää tuottavuushyötyä tulee käyttää sosiaaliturvan ja muutosturvan rahoittamiseen. Suurten pääomatulojen verotuksella tulee ohjata varoja koko kansakuntaamme hyödyttäviin tarpeisiin.

Sähköisten peruspalveluiden käyttö tulee olla kaikille ilmaista.

Yhteiskunnan tulee tarvittaessa omistuksellaan ja kansallistamisella turvata, että kansakuntamme kannalta elintärkeä toiminnot pysyvät Suomessa.

Energiayhtiöt tulee palauttaa yhteiskunnan hallintaan niin, ettei energian hintaa voi käyttää kansalaisten köyhdyttämiseen. Energian tulee olla eri osissa maata hinnaltaan tasa-arvoisesti saatavissa. Sähkön ja lämmön hinta ja siirtomaksut eivät saa olla keinottelun ja voiton tavoittelun kohteina..

Haluamme toteuttaa suuren velka-amnestin, jolla ylivelkaantuneet vapautetaan ylisuurista veloistaan

Velka-amnesti vastaa merkitykseltään eri vuosisatoina Suomessa toteutettuja reduktioita, joilla maa on palautettu rikkailta oikeille omistajilleen, itsenäisyyden ajan alkuvaiheen torpparivapautusta ja maan jakamista sotien jälkeen sadoille tuhansille siirtokarjalaisille ja rintamalta palanneille. Aatelisherrojen sijasta kansalaisten omaisuuden ulosmittaajia ovat olleet pankkiherrat ja velkavapautus tulee rahoittaa veronmaksajilta perityillä pankkituilla rikastuneiden pankkien kasvaneista voitoista. Velkavapautuksella, järjestämällä työttömille työtä ja nostamalla pieniä tuloja yhteiskunta maksaa kansalaisilleen sitä kunniavelkaa, jonka on aiheuttanut maatamme ja maamme hyvinvointia rakentaneiden oikeuksien laiminlyönti.

Työtätekevien yrittäjien toimintaedellytysten parantaminen kaupungeissa ja maaseudulla tuo työtä ja toimeentuloa

On korotettava rajaa, jossa arvonlisävero tulee täysimääräiseksi siten, että enintään viiden työntekijän yrityksillä vero on täysimääräistä alempi. Kotimaisten biopolttoaineiden tuotannossa valmisteveroa on alennettava ja investointi- ja energiatuilla on kannattava toiminta tehtävä mahdolliseksi.

Suomen ei tule osallistua rauhaan pakottamiseen eikä olla mukana sotilaallisessa toiminnassa kriisien hallinnan nimissä

Pienelle puolueettomalle maallemme sopii hyvin toimia rauhanturvatehtävissä, joissa on YK:n valtuutus. NATO:oon liittyminen olisi ristiriidassa puolueettomuusajattelumme kanssa ja turvatakuiden sijasta veisi meitä mukaan konflikteihin sotivana osapuolena.

Seuraavan eduskunnan tulee torjua NATO-jäsenyys ja Suomen puolustuksen integroiminen osaksi NATO:a

Suomi voi parhaiten myötävaikuttaa konfliktien ratkaisuun käyttämällä asemaansa pienenä puolueettomana maana edistämällä neuvottelu- ja sovitteluratkaisuja. Suomen tulee toimia kestävän rauhan puolesta ja sen puolesta, että tulevaisuudessa olisi ydinaseeton maailma.

Ympäristöstä huolehtiminen tukee työllisyyttä ja kansalaisten hyvinvointia

Ympäristön tilan huononeminen ja luonnon ylikuormitus on johtunut markkinavoimien toiminnasta ilman ympäristövastuuta. Tämän seurauksia ei saa jättää tulevien sukupolvien maksettavaksi.

Tämän päivän maailmassa vallitsee huoli ympäristön tilasta, huoli

Jatkuu seuraavalle sivulle....

...STP:n vaaliohjelma

kansalaisoikeuksien polkemisesta Suomessa ja eri puolilla maailmaa, huoli mahdollisuuksista oikeasti vaikuttaa sekä huoli kansanvallan tilasta. Maaseudun autioituminen on pysäytettävä ja kaupunkikeskuksia kehitettävä asukkaiden ehdoilla.

Haluamme myötävaikuttaa kaikinpuoliseen kestävään kehitykseen. On monia muita epäkohtia ja kysymyksiä, joissa kansalaiset ovat halunneet vaikuttaa asioihin. Haluamme toimia näissä asioissa yhdessä kansalaisten kanssa. Peruslähtökohtamme on tällöin, että toimimme kansalaisten puolella tasa-arvoisuuden ja oikeudenmukaisuuden periaatteiden pohjalta etsien yhdessä ratkaisuja, joilla kansalaisten oikeuksia voidaan turvata.

Olemme huolestuneita suuntauksesta, jossa ongelmia aiheuttavia fossiilisia polttoaineita korvataan ydinvoiman lisärakentamisella unohtaen ydinvoiman riskit ja ydinjätteistä aiheutuvat ongelmat. Uraanikaivosvaltaukset tulee peruuttaa.

Mahdollisuuksia kehittää vaihtoehtoisia energiaratkaisuja ja energian järkevää säästämistä ei tule laiminlyödä.

Meidän on pontevasti toimittava ilmastomuutoksen pysäyttämiseksi Suomessa ja maailmassa.

Suomen tulee palauttaa oikeusvaltion periaatteet siten, että jokaisen kansalaisen tulee saada yhtäläinen kohtelu ja oikeusturva. On huolehdittava hallinnon ja oikeuslaitoksen puolueettomuudesta ja riippumattomuudesta. Kansalaisten oikeutta saattaa kokemansa vääryydet ja oikeudenloukkaukset hallinto- ja oikeusviranomaisten käsiteltäväksi ei saa rajoittaa ja tuomioistuinlaitos tulee saada toimimaan kansalaisten oikeuksia edistävänä oikeuslaitoksena. On torjuttava kansalaisten vapauden ja oikeuksien loukkaaminen ja poliisin valtuuksien lisääminen tässä tarkoituksessa sekä työpaikoilla tapahtuvan työntekijöiden oikeuksia heikentävän valvonnan lisääminen.

Kansainvälisyys kansojen yhteistyön pohjalta

Euroopan Unionin perustuslaki merkitsee maamme täysvaltaisuudesta ja itsenäisyydestä luopumista. Tätä emme hyväksy. Perustuslailla ei ole Suomessa lainvoimaa, sillä siitä ei ole järjestetty kansanäänestystä eikä sen hyväksyntä ole saanut eduskunnassa 5/6:n määräenemmistöä, joka tarvitaan Suomen perustuslain muuttamiseen, jota maamme täysvaltaisuuden rajaaminen ja kumoaminen merkitsee. Emme hyväksy sitä, että keskeinen päätösvalta maamme asioissa otetaan pois Suomen kansalta ja luovutetaan maamme rajojen ulkopuolelle samalla kun omistus ja keskeisten yritysten päätöksenteko on siirretty pois Suomesta eikä Suomen kansan eduilla ole näille talouden päättäjille enää merkitystä.

Euroopan kansojen yhteistyö ja kansainvälisyys maailman laajuisesti tulee rakentaa kansojen vapaaehtoisen yhteistyön perustalle ja kaikkien kansojen oikeuksia kunnioittaen ja siten, että jokaisella kansalla on myös keskeinen taloudellinen valta huolehtia, että yritysten toiminta hyödyttää maan talouden ja elinkeinoelämän kehittämistä.

Suomen kansa ja Suomen työväenliike on pitänyt aina tärkeänä Suomen itsenäisyyttä ja täysivaltaisuutta

Se on yhtä tärkeää meille tänä päivänä. Se on keskeinen edellytys sille, että voimme vahvistaa kansanvaltaa valtakunnallisella ja paikallisella tasolla sekä työpaikka- ja asukasdemokratiaa ja torjua demokratian kaventamista. Kansanvalta on keskeistä sen kannalta, että voimme turvata, että työ, koulutus ja hyvinvointi kuuluvat kaikille. Siksi itsenäisyys, kansanvalta, kansalaisoikeudet ja taloudellinen ja sosiaalinen oikeudenmukaisuus sekä yhteiskunnallinen tasa-arvo ovat toistensa edellytyksiä kuten 100 vuotta sitten ja näihin kysymyksiin tarttumalla saamme aikaan talous- ja yhteiskuntapolitiikan suunnanmuutoksen, jonka puolesta meillä toimittiin 1906 ja jonka puolesta me kutsumme työtätekeviä ja Suomen kansaa toimimaan nyt, jottemme hukkaisi 100 vuoden saavutuksia, vaan voisimme rakentaa parempaa tulevaisuutta.

Haastamme kaikkia mukaan konkretisoimaan näitä tavoitteita ja yhteiseen toimintaan yhteisten tavoitteiden puolesta.

NATO:n ja EU:n interventiojoukot operationaaliseen toimintavalmiuteen

Kuvan hävittäjäkone on kuvattu Pirkkalan lentokentällä v. 1998 pidetystä sotilaskoneiden ilmailunäytöksestä. Kuvan yläkulmassa artikkelin kirjoittanut Janne Rahikainen, joka myös on STP:n ehdokkaana tulevissa vaaleissa.

Uusiliberalistinen talouspolitiikka saa vuodenvaihteen jälkeen uuden työvälineen politiikkansa jatkeeksi, kun EU:n ja Nato:n nopean toiminnan joukot aloittavat lähtövalmiuspäivystyksensä.

Näistä ensin mainittu suo Suomen poliittiselle johdolle kauan kaipaamansa mahdollisuuden toimia maailman raaka-aine- ja markkina-alueilla palvelemassa suurpääoman taloudellisia etuja, kriisinhallinnan, rauhaanpakottamisen ja terrorismin-vastaisen sodan nimissä. Naton NRF (Nato Response Force) joukkojen suhteen presidentti ja hallituksen ulko- ja turvallisuuspoliittinen valiokunta (utva) ovat jo hyväksyneet Naton-harjoituksiin osallistumisen. Itse joukkoihin liittymistä tai sen operaatioihin osallistumista ei ole vielä käsitelty, mutta jos muistaa miten olematonta avoin poliittinen keskustelu oli EU:n nopean toiminnan joukkojen suhteen ennen siihen liittymistä, on täysin mahdollista (ellei jopa todennäköistä) että päätökset tehdään ilman poliittisten instituutioiden väittelyä.

Nyt käytävä poliittinen teatteri YK:n mandaatista on pelkkää demokratian kulisseissa käytävää pelleilyä. Jos, ja kun EU määrää omat joukkonsa jollekin, itse oikeuttamalleen, sotatoimialueelle, on tekopyhää kuvitella että joku "kansallinen" instituutio voisi irrallisesti päättää "oman" yksikkönsä käytöstä. Tälläisessä tilanteessa kyseiset instituutiot (presidentti, ulkoasiain valiokunta, hallitus ja parlamentti) ovat sidottuja jo etukäteen EU:n tekemään päätökseen ja näin ollen käytännöllisesti katsottuna vain vahvistavat sen.

Tukeaan nykyiselle sotapoliittiselle linjalle, joka sitoo Suomen kansallista turvallisuuspolitiikkaa yhä enemmän ylikansallisten suurpääoman taloudellisten etujen turvaamiseen, antaa parlamentin puhemies Paavo Lipponen puolustellessaan NRF:ään liittymistä: "On hyvin ymmärrettävää, jos Suomi nyt ilmoittaa, ettei meillä ole juuri nyt resursseja. Mutta olisi onnetonta, jos yksipuolisesti ilmoittaisimme, että tämä ei meitä kiinnosta lainkaan, kun Ruotsi tätä harkitsee". Tähän mennessä toivoisi parlamentin puhemiehen ymmärtäneen, että Ruotsi on jo selväsanaisesti ilmoittanut luopuvansa kokomaata kattavasta alueellisesta puolustuskapasiteetistaan, ja tämä suo sille aivan erilaiset lähtökohdat panostaa monikansallisiin interventiojoukkoihin.

Porvarillisen "työväenpuolueen", SDP:n, linjan mukaisesti Lipponen myötäilee viime sotien aikaista Väinö Tannerin linjaa liittoutua sotilaspoliittisesti parantaakseen suurpääoman kasvun edellytyksiä. Tämä Tannerin ja Lipposen ajama liittoutumispolitiikka ajoi Suomen sotilaspoliittiseen suohon jossa ryvettiin vuonna 1940. Tannerin tapaan Lipponen laskee että on eurooppalais-kansallisten etujen mukaista lähettää maamme kansalaisia taistelemaan suurpääoman etujen puolesta ympäri maailmaa.

Näin on parlamentaarisen demokratian kulissien takana, pala palalta, Suomi liitetty eurooppalaiseen monikansalliseen sotilasorganisaatioon, jonka väitetään hyökkäämällä puolustavan demokraattisia arvoja. Samoja eurooppalaisia arvoja puolustamaan Saksa liittolaisineen, Suomi mukaan lukien, sijoitti Neuvostoliiton rajoille yli 5 miljoonaa sotilasta hyökkäysasemiin kesäkuussa 1941.

Eduskunnan käsitellessä Saksan johtaman EU-taisteluosaston asettamista lähtövalmiuteen tuli kansanedustaja Kimmo Sasi paljastaneeksi sen tärkeän ja olennaisen tarkoituksen, jota varten kyseiset joukot on perustettu ja kenen etuja ne oikein ajavat: "...köyhyyttä voi parhaiten torjua varmistamalla, ettei sosialismi pääse missään valtaan."

Tämähän on johdonmukaista, nykyisen sosialismin ja kommunismin kriminalisoimis-pyrkimysten kanssa. Näin ajateltuna EU:n ja NRF:n joukot tulisi lähettää mitä pikimmin Venezuelaan turvaamaan länsimaisen liberaalin "riistodemokratian" toteutuminen. Samaa sosialismin luomaa uhkaa vastaan 1930-luvulla perustettiin Saksassa SA- ja SS-joukot. Näistä jälkimmäinen toimi aluksi varsin menestykekkäästi edellä mainittujen tavoitteiden saavuttamiseksi myös omien kansallisten rajojensa ulkopuolella monikansallisina interventiojoukkona. Ehkä nykyisillä kriisinhallintajoukoilla onkin tarkoitus torjua myös Pariisin kommuunin (vuonna 1871) tapaisia "uhkia". Täytyy kyllä kiittää Sasia suorasanaisuudestaan ja myöntää että olen hänen kansaan tässä asiassa samaa mieltä kyseisten joukkojen perustamisen syistä ja päämääristä.

Janne Rahikainen

Valtion tuottavuusohjelma leikkaa rajusti julkista sektoria

Kuva muutaman vuoden takaisesta mielenilmauksesta VTT:n työpaikkojen puolesta. VTT:läiset ovat järjestäytyneet Pardiaan / STTK, joka vastustaa voimakkaasti valtion tuottavuusohjelmaa. Kuvassa etualalla VTT:n luottamusmiehet Jaakko Muilu ja Pertti Leino.

Valtion tuottavuusohjelma leikkaa valtion henkilöstöä liki 10 000 henkilöllä viidessä vuodessa. Tehokkuuden sijasta ohjelma ohjaa valtion toimintojen yksityistämiseen kustannuksista välittämättä.

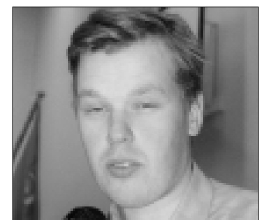
Julkisen sektorin tuottavuuden toimenpideohjelma on hallituskauden mittainen ohjelma. Sen tavoitteena on "julkisten palvelujen ja hallinnon tuottavuuden kasvu ja tuottavuushyötyjen käyttö". Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että "tuottavuutta lisäävät toimenpiteet" pienentävät valtion henkilöstötarvetta vuoteen 2011 mennessä noin 9 600:lla. Keskimäärin tavoitellaan kaikkiaan noin 8 prosentin vähennystä nykyhenkilöstöön viidessä vuodessa. Valtion palveluksessa on nyt kaikkiaan noin 123 000 henkilöä.

Åbo Akademin kansantaloustieteen professori Markus Jäntti kyseenalaistaa tuottavuusohjelman tavoitteet. Hän kysyy onko tuottavuusohjelman toteutuksessa kyse aidosti tehokkuuden ja tuottavuuden kasvattamisesta. Hän arvelee, että tuottavuusohjelman varsinainen tarkoitus on merkittävästi supistaa valtion toimintaa, toiminnan tuotoksen määrästä tai laadusta piittaamatta. "On jopa mahdollista, että ohjelmalla nimenomaan pyritään valtion tuotoksen määrän vähentämisen lisäksi laadun tuntuvaan heikentämiseen, jotta yksityiset ratkaisut olisivat tämän seurauksena haluttavampia."

Professori osuu tässä arvioissaan oikeaan. Tukitoimintoja suunnitellaan keskitettävän eri tavoin mm. palvelukeskuksiin. Vaarana on kuitenkin se, että sisäinen byrokratia kasvaa ja esimerkiksi toimistotyöt, joista on aikaisemmin vastannut erillinen toimistohenkilökunta, jaetaan kaikkien virkamiesten tehtäväksi. Tämä luonnollisesti jähmettää ja hidastaa virastojen toimintaa ja vaikuttaa esimerkiksi päätösten käsittelyaikaan.

Ohjelman seurauksena tarkastellaan myös töiden siirtämistä valtiolta yksityisille laitoksille. Ohjelman puitteissa voidaan liikelaitostaa suuria osia toiminnoista. Samoin esimerkiksi tarkastustoiminta voidaan siirtää kokonaan yksityisille laitoksille, mikäli EU-lainsäädäntö ei nimenomaan edellytä tarkastusten tekemistä viranomaisten toimesta. Yksityinen tarkastustoiminta on muualla Euroopassa huomattavasti yleisempää kuin meillä pohjoismaissa.

Käytännössä yksityistäminen nostaa palveluiden hintoja. Ohjelman tarkoituksenahan ei olekaan kustannustason alentaminen, vaan ohjelma tarkastelee vain valtion palveluksessa olevan henkilöstön määrää. Suuremmat kustannukset maksavat joko palveluiden tarvitsijat

Juha Kieksi

tai sitten kaikki kansalaiset verojen muodossa. Kyseessä on tulonsiirto julkiselta sektorilta yksityiselle pääomalle.

Valtion tuottavuusohjelma on siis ohjelma valtion toimintojen yksityistämisestä – mikä onkin suoraa jatkumoa jo 10 vuotta noudatetulle hallituspolitiikalle. Olisiko aika muutokselle seuraavissa vaaleissa?

KÄ/Juha Kieksi

Tasavero kansan verta juo – kapitalistien kukkarot paisuvat!

Yhtenä kaikkein merkittävimmistä politiikan taistelutantereista on verotus. Kuka sitä kaipaa ja kuka taas ei? Oikeastaan koko politiikan kaksi ydinkysymystä ovat: Ensiksi: Kuinka paljon ja keneltä veroja peritään? Toiseksi: Kuinka paljon ja mihin verovaroja sijoitetaan?

Verokarhu esitetään yleensä ahneena verenimijänä - tosiasiassa ahneimpia verenimijöitä ovat ne, jotka eivät halua maksaa tuloistaan mitään veroja.

Se, miten nämä kysymykset toteutuvat käytännössä, ratkaisevat oleellisesti, minkälainen yhteiskunta meillä on. Millä lailla se huolehtii ihmisten hyvinvoinnista tai jättää heikompiaan heitteille? Eli, kuinka oikeistolainen tai vasemmistolainen yhteiskunta meillä on, kuinka, ja miten meillä tulo- ja alueellisia eroja tasataan tai jätetään tasaamatta.

Vasemmistolaisessa työväenliikkeessä veroihin on otettu kautta aikain kantaa, mutta ei yhtenä pakettina, vaan yksittäisten verotukseen kuuluvien asioiden kautta. On puhuttu pääoma- ja yritysverojen kiristämisen tarpeellisuudesta, verojen progressiivisuuden nostamisen tarpeellisuudesta, arvonlisäveron alentamisesta peruselintarvikkeilta jne. Poliittinen oikeisto sen sijaan on toiminut paljon päättäväisemmin ja pitkäjänteisemmin verokysymysten suhteen. Se haluaa verot mahdollisimman pieniksi saadakseen julkisen sektorin terveydenhoitoineen, sosiaalitoimineen, koulutuksineen ja kulttuureineen pois tieltä haittaamasta heidän voittojensa kertymistä. Oikeistolaisen politiikan mukaan, jos veroja on pakko kerätä, niin maksakoot sitten köyhät itse verot omiin tarpeisiinsa.

Yhteiskunnan rahaeliitin verolinja onkin toiminut kuin kuristajakäärme viime vuosina. Aina jos taloudessa on syntynyt pientäkin kasvua, ollaan jo - sosialidemokraattien suosiollisella avustuksella - löytämässä verojen laskemiseksi "uutta pelivaraa". Oikeistolaisen veropolitiikan johdosta pääomatulojen ja yritysten verotuksesta on poistettu progressiivisuus ja veroaste laskettu aiemmasta lähes puolella – 28 %:iin. Samalla suureten tulojen veroprogressiota on loivennettu. Osinkojen progressio poistettiin ja muutaman vuoden niiden verotus oli nollassa, mutta on nyt sama tasavero kuin pääoman ja yritysverotuksessa.

Nyt meillä on yhteiskunta, jossa terveydenhoito ei toimi, jossa vanhukset jätetään heitteille, jossa kunnat valittavat talousvaikeuksissaan. Terveydenhoidon menojen kasvun "kurissa pitämistä" perustellaan sillä, että hoidot tulevat uusien hoitomuotojen mukana yhä kalliimmiksi. Niin varmaan onkin, kun lääketeollisuuden on kerättävä jatkuvasti suurempia voittoja. Vanhustenhoidossa tärkeintä eivät kuitenkaan ole uudet hoitomuodot. Siellä tarvitaan vain lisää ihmistyövoimaa, jotta vanhusten asiat saataisiin kuntoon. Samoin koulujen ja yliopistojen lukukausimaksuja uhataan nostaa ja ne uhataan yksityistää eliittikouluiksi niiden rahoituspohjan turvaamiseksi.

Valtiolla on omaisuutta, jota se nyt myy, mutta jota sen ei pitäisi myydä. Niinpä valtion rahat ovat täsmälleen ne rahat, jotka se kerää pääasiallisesti veroina ym. maksuina kansalaisilta tai yrityksiltä, tai sitten lainoina tai korkotuloina, myyntituloina ym. sekalaisina tuloutuksina. Nämä rahat virtaavat valtion kassan läpi tulopuolelta menopuolelle ja näkyvät budjetin loppusummassa, joka on vuoden 2007 osalta vajaat 41 mrd euroa. Valtion kassa ei ole mikään "pohjaton säkki", eikä siinä ole ylimääräisiä miljoonia. Jos valtiolla olisi sivussa olevaa rahaa hyvinvointipalveluihin, sen on kierrätettävä joka tapauksessa nämä rahat budjetin kautta. Jos valtio siis aikoisi parantaa kansan elinehtoja, sen on joko siirrettävä muutamia miljardeja budjetin muilta momenteilta hyvinvointipalveluihin, kuten vanhusten hoitoon, tai kerättävä tarvittavat rahat muulla tavoin, yleensä kantamalla lisää veroja. Samalla tämä merkitsee tarvetta kasvattaa valtion budjettia.

Oikeistolaisen politiikan tuloksena elämme yhteiskunnassa, jossa luokka- ja varallisuuserot kasvavat voimakkaasti, kun yhteiskunnallista tasa-arvoa turvaavaa julkista sektoria pilkotaan osiinsa ja yksityistetään. Tämä kaikki on oikeistolaisen veropolitiikan tulosta. Se on saatu aikaan muun muassa uhkailuilla: Jos ette laske yritysten veroja, ei tule uusia yrityksiä ja vanhatkin viemme muualle. Jos ette laske palkkaverojen marginaaliveroa ja progressiota, emme saa maahan "tietävää ja osaavaa" työvoimaa ja nykyisetkin tietävät osaajat lähtevät muualle pienempien verojen perään.

Uhkailuillaan kapitalistit ovat päässeet lähelle päämääräänsä, tasaveroa. Olemme jo kovin lähellä. Tasavero on sitä, että jokainen maksaa jokaisesta eurosta veroa yhtä paljon. Yritys-, pääoma- ja osinkoverot ovat jo tasaveroa. Myös arvonlisävero on tasa-vero, joka on EU:n määräämä ja tavallisen kuluttajan kannalta aiempaa liikevaihtoveroa paljon, paljon raskaampi. Pienituloinen, jonka tulosta ei riitä mitään säästöön, maksaa jokaisesta eurosta alv:tä. Suurituloinen, jonka tuloista suurin osa menee säästöön, ei maksa säästöistään senttiäkään alv:tä. Se nostaa pienituloisen ja laskee suurituloisen veroastetta merkittävästi.

Myös kunnallisverotus on tasa-vero. Niinpä kunnille on siirretty ikiaikaisia valtion velvoitteita, mikä on pakottanut ja pakottaa edelleen monet kunnat nostamaan veroprosenttiaan. Samalla valtion progressiivisessa verotuksessa on saatu jälleen "uutta pelivaraa" suurten tulojen verojen alentamiselle. Valtion tuloverotuksen osuus verotuloista onkin pienenemässä.

Nyt olisikin korkea aika laatia kokonaisesitys vasemmistolaiseksi veropolitiikaksi. Tässä muutamia ehdotuksia keskustelun avaamiseksi:

Arvonlisävero: Arvonlisävero on poistettava peruselintarvikkeilta ja muilta jokapäiväiseen elämään liittyviltä asioilta. Myös pienyrittäjien osalta arvonlisävero on poistettava 50.000 euron liikevaihtoon asti. Sen sijaan tarpeettomien kerskakulutustuotteiden osalta kuten ökypurjeveneet ja vesiskooterit arvonlisäverotusta on kiristettävä.

Valtionvero: Valtion on kerättävä yrityksiltä sekä suurilta palkka- ja omaisuustuloilta rahaa progressiivisesti kassaansa niin, että kansan tuloeroja voidaan tasoittaa ja tasa-arvoinen kunta- ja aluepolitiikka voidaan toteuttaa koko maassa. Jos tällaisen uhkan edessä vaikka Fortumin ym. monopoliyritysten Liliukset uhkaavat lähteä pois Suomesta, niin terve menoa - ja lähtekööt heidän perässään seuralaiseksi kauppa- ja teollisuusministeri Mauri Pekkarinen, joka erityisesti hehkuttaa "ansioitaan" valtion yhtiöiden myymisessä.

Kunnallisverotus: Myös kunnallisverotuksessa tulee siirtyä progressiiviseen verotukseen.

Pääomien ja omaisuuksien verotus: Pääomien voittojen verotuksessa on siirryttävä progressiiviseen verotukseen. Suurten omaisuuksien ja yritysten perintöä on verotettava progressiivisesti. Sen sijaan pienten omaisuuksien, esim. asuntojen perintöveroa voitaisiin lieventää. Pääomien siirtelylle pois maasta on säädettävä erillinen vero, joka on niin suuri, että se tehokkaasti estää nykyisin täysin hallitsemattoman pääomien siirtelyn.

Miten olisi kokonaan uudenlainen veroratkaisu?

Helsingin nyt jo eläkkeellä oleva sosiaalitoimen entinen johtaja **Kati Peltola** on esittänyt kokonaan uudenlaista rakenteellista muutosta verotukseen. Mitäpä, jos tehtäisiin hänen suunnitelmiensa mukainen todellinen suuri verouudistus?

Valtio kantaisi vain välilliset verot ja maksut (tel, kela jne.) sekä yritysverot. Samalla arvonlisävero poistettaisiin peruselintarvikkeilta ja muilta jokapäiväiseen elämään liittyviltä asioilta. Valtio perittäväksi tulisi myös kokonaan uusi pääomien viennin leimavero.

Kaiken tämän ohessa tel-rahastot siirrettäisiin Kansaneläkelaitokselle, joka valtion takauksella vastaisi kaikista työ- ja kansaneläkkeistä.

Kunnallisvero muutettaisiin ainoaksi henkilökohtaiseksi ja progressiiviseksi tuloveroksi. Sitä maksettaisiin saman asteikon mukaan kaikista henkilökohtaisista tuloista kuten eläkkeistä, palkoista, myyntivoitoista, korko- ja vuokratuloista sekä osingoista ja optioista. Samalla henkilökohtaisen vuositulon alarajaksi asetettaisiin 11 000 euroa. Sitä pienemmistä tuloista ei maksettaisi lainkaan tuloveroa. Veron kantaisi valtio, joka jakaisi sen kunnille niiden asukasluvun, pinta-alan jne. tekijöiden perusteella.

Tämänsuuntainen suuri verouudistus hidastaisi pääomien maastavientiä. Mitä enemmän pääomaa jäisi maahan, sitä suurempi olisi kapitalistien kiinnostus sijoittaa sitä omaan käyttöön tuotettavaan tavara- ja palvelutuotantoon. Se parantaisi työllisyyttä ja maan omavaraisuutta. Omavaraisuutta, joka vapaakaupan seurauksena supistui romahdusmaisesti – kahdella kolmanneksella! Suuri verouudistus olisi isänmaallinen teko, joka parantaisi työllisyyttä, hidastaisi, syrjäytymistä ja parantaisi pienituloisten toimeentuloa.

Ja mikä tärkeintä suuri verouudistus siirtäisi verotusta sinne, missä on maksukykyä ja keventäisi pienituloisten verorasitusta. Se myös poistaisi kuntien talousahdingon. Kunnat voisivat hoitaa kunnialla niiden harteille kasatut tehtävät; koulut, kirjastot ja muut sivistystoimet sekä lasten-, vanhusten-, terveyden ja sairaanhoidon.

Mutta uudistettiinpa verotusta miten tahansa, peruskysymykset jäävät olemaan: Kuinka paljon ja keneltä verotetaan, kuinka paljon ja minne kerätyt verovarat sijoitetaan.

Reijo Katajaranta
Kai Kontturi

STP:n yhteyshenkilöt vaalipiireittäin

Helsinki
Reijo Katajaranta, p.040-5643205
Uusimaa
Esko Koivisto, p.050-4025033
Varsinais-Suomi
Esko Luukkonen, p. 050-4305763
Satakunta
Juhani Tanski, p.040-7641163
Ahvenanmaa
Kalevi Wahrman, p.040-5523099
Häme

Pirkanmaa
Risto Koivula, p. 040-5144051
Kymi
Esko Auervuolle, p.040-7073576
Etelä-Savo
Juho Haavisto, p.440-482533
Pohjois-Savo
Juhani Tanski, p.040-7641163
Vaasa
Tarja Männikkö, p. 09-7012628
Keski-Suomi

Oulu
Antti Siika-aho, p.040-8335360
Lappi
Heikki Männikkö, p. 050-5884159

Hakan alihintainen myynti oli jäävuoren huippu

Rakennuskunta Hakan entinen kiinteistöjohtaja joutuu vastaamaan tammikuussa 2007 alkavassa talousrikosjutussa yli kahteenkymmeneen törkeää petosta koskevaan syytteeseen. Valtiosyyttäjä Ari-Pekka Koivisto perustelee entisen johtajan myyneen Hakan konkurssipesästä kiinteistöjä ja asuntoja alihintaan ja hyötyneen itse välikäsien kautta näin tapahtuneista kaupoista.

Esimerkki kertoo, mistä on kyse. Vuonna 1998 muutamista epäilyttävistä kauppakokonaisuuksista hankittiin Huoneistomarkkinoinnilta arviot. Ne osoittivat, että selvitettyjen kohteiden luovutushinnat olivat selvästi käypiä hintoja alemmat. Lokakuussa 1997 tehdyssä kaupassa pesä sai yhteensä 1,05 miljoonan markan arvosta rahaa ja kiinteistöomaisuutta, kun Huoneistomarkkinoinnin arvion mukaan kohteiden käyvät arvot olivat 4,16 miljoonaa markkaa. Tilintarkastajat toteavatkin muistiossaan, että pesien saama vastike oli 25 prosenttia pesien luovuttaman omaisuuden arviohinnoista.

Hakan tapauksessa kyse on myynnistä markkinahintaa alemmilla hinnoilla. Lisäksi kiinteistöjen hinnat ovat nousseet. Vuoden 1997 syksystä vuoden 2006 syksyyn asuntojen hinnat ovat nousseet Helsingissä 75 % eli tuon 1,05 milj. markalla myydyn kiinteistön arvo on 7,3 milj. markkaa eli seitsenkertainen. Tämä kertoo hyödyn, jonka kiinteistön alihintaan ostanut on saanut ja tällaisia kauppoja on useita.

Rakennusliike Hakan yksi merkittävimmistä rakennuskohteista on ollut kuvassa oleva Merihaka lähellä Hakaniemen toria Helsingissä.

Elannon omaisuuden alihintainen myynti

Elanto menetti Hakan konkurssissa suuren summan varojaan, muistaakseni 170 miljoonaa markkaa. Se oli yksi tekijä Elannon ajamisessa velkasaneeraukseen. Pääasia oli kumminkin se, että KOP ei lainoittanut Elantoa alkuvuodesta 1994, kun säästökassasta virtasivat varat ulos. KOP ei lainoittanut, koska ei ollut mitään mustaa valkoisella. Silloinen toimitusjohtaja sanoi, että asiasta sovittiin edellisenä keväänä aamukahvilla. Aamukahvipuheilla ei ollut painoa, kun tuli SYP:n isännöimä SYP-KOP-fuusio.

Mutta sitten Elanto myi asuntonsa ja kiinteistöomaisuutensa. Tein asuntokauppoihin vastaesityksen, ettei myydä. Anna-Liisa Kuittinen kannatti, mutta jäimme kahdestaan äänestyksessä kauppoja vastaan. Omana vastauksena laskin, mikä olisi Elannon myydyn omaisuuden arvo ollut silloin. Tappiota oli asunnoista ja kiinteistöistä, joita sain arvioon mukaan puolen miljardin markan verran. Eli sen verran Elanto olisi ollut vauraampi, jos olisi toiminut minun ja Anna-Liisa Kuittisen esittämällä tavalla.

Tämän päivän hinnoin asuntojen hinnat ovat nousseet 2,6-kertaiseksi eli tämän päivän hinnoin Elannon menetys on suuruusluokkaa 800 milj. markkaa. Asunnot ja kiinteistöt ostanut taho on rikastunut saman verran entisten Elannon jäsenten kustannuksella ja lisäksi korottanut roimasti vuokria, joita asuntojen vuokralaiset maksavat.

Entä 1990-luvun lamassa asuntonsa pankille menettänyt?

Elannon kohdalla ei ole osoitettu, että olisi myyty alle silloisen käyvän hinnan (ainakaan vielä). Kyse on siitä, että myytiin pois omaisuus, jonka arvo oli kasvussa. Mutta se on samanlaista omaisuuden ulosmittausta, johon pankit painostivat ja varmasti omaksi edukseen.

Entä kun pankki myi laman aikana työttömäksi jääneen asunnon, koska lainan lyhennyksiä ei saatu hoidettua. Työttömän asunnon arvo olisi tänä päivänä tuo 2,6-kertainen silloiseen verrattuna. Monelta meni asunto, jäi vain velkaa. Meillä puhutaan velkojen anteeksiannosta. Anteeksiannostahan kuuluu puhua silloin, kun tehnyt jotain väärää. Ei kai työtön asuntonsa menettänyt tai pankin painostuksesta konkurssin tehnyt pienyrittäjä tehnyt mitään väärää.

Velkaantuneille tuleekin saada velka-amnesti, velkavapautus. Amnesti viittaa ihmisoikeuksiin. Ylivelkaantuneille kuuluu palauttaa ihmisoikeudet ja antaa mahdollisuus elämän jatkamiseen puhtaalta pöydältä. Kuka maksaa?

Pankkien voitot

Sammon osakekurssi on noussut 2,5 eurosta 20:een eli kahdeksankertaiseksi ja OKO viisinkertaiseksi kymmenen vuoden aikana. Nordean on noussut kaksinkertaiseksi tämän vuosikymmenen puolella. Sekin hyötyi pankkituista eikä maksanut takaisin sitä, minkä edeltäjä Merita sai nielaistessaan STS:n, joka sai pankkitukia. Pankit ovat rikastuneet asiakasmaksuin, koroilla ja ostamalla vaikeaan tilanteeseen joutuneiden asuntoja ja kiinteistöjä. Tähän listaan voidaan lisätä johdon optiot ja suurten omaisuuksien vapauttamisesta varallisuusverosta omistajille annettu hyöty.

Näitä voittoja voidaan käyttää velka-amnestin rahoittamiseen silloin jos saajana olisi esimerkiksi yksityisiä kansalaisia, joiden oikeudet on myös tarpeen huolehtia. Tuomioistuinten päätöksiä on myös syytä käydä uudelleen läpi, kun on ilmeistä, että pankit ovat käyttäneet asemaansa väärin.

Varallisuuden uusjako – iso reduktio

Maailman mitassa 1% rikkaimpia omistaa 40 % maailman varallisuudesta ja 50 % köyhimmistä yhden prosentin. Reaganin kaudesta alkaen on ollut menossa rikkaiden rikastuminen maailman mitassa, ei vain Venäjällä 1990-luvulta alkaen. Mutta samaa kehitystä on Suomessa. Samalla meillä jatkuu korkea työttömyys.

Ensimmäisestä eduskuntavaalista on 100 vuotta. Se on oikea hetki juhlistaa tätä toteuttamalla velka-amnesti ja perusturvaremontti, jolla pieniä tuloja nostetaan ja työttömille järjestetään työtä. Summat voivat kuulostaa suurilta, mutta oikeasti ne eivät ole suhteutettuna maamme vaurauteen ja nykyiseen kansantuloon. Ja ottaen huomioon, että kaikilla on oikeus työhön ja toimeentuloon ja oikeus olla rakentamassa maatamme paremmaksi asua ja elää.

Pekka Tiainen

Talvi - ja jatkosodan syistä keskustellaan edelleenkin

Talvisodasta ollaan oltu montaa mieltä. Osa maamme kansalaisista on pitänyt tuota sotaa sotana, joka olisi voitu välttää. Osa pitää sitä käsityksen mukaan jonain urhoollisena sotana.

Asiat eivät aina ole yksiselitteisiä. Nyt arkistojen auetessa voidaan asioita tarkastella yhä lisääntyvin faktatiedoin.

Useimmiten ns. “virallisen historian kirjoituksen mukaan” tuo asia kuitataan sanomalla, että Neuvostoliitto esitti aluevaatimuksia ja koska Suomi ei niihin suostunut niin naapuri hyökkäsi maahamme. Hyökkäyksen jälkeen kansa taisteli urhoollisesti, ilman ulkomaista apua, joutuen tekemään raskaan rauhan, jossa menetettiin maa-alueita Neuvostoliitolle. Mutta oliko kaikki sitten aivan noin? Mitä pelejä mahtoivat herrat pelata keskenään kabineteissa? Entä maamme hallituksessa?

Kaikki puhuu sen puolesta, että Neuvostoliitto oli nähnyt sodan vaaran 1930-luvulle tultaessa ja sodan uhka vahvistui fasistien noustessa 1933 Saksassa valtaan. Esittäessään Suomelle keskinäistä aluevaihtoa oli kaiken takana tuo ilmassa leijuva sodan uhka. Aluevaihdoksella olisi siirretty valtakuntiemme välillä oleva raja 70 kilometrin päähän Leningradista, tykinkantaman ulkopuolelle.

Mielenkiintoista on se, että 1939 käydyistä neuvotteluista kirjoittaa J .K. Paasikivi seuraavaa: “Rajan siirtämistä Karjalan kannaksella 70 kilometrin päähän Leningradista, mitä Neuvostoliiton puolelta Moskovan neuvotteluissa esitettiin, ei sotilastaholta pidetty mahdottomana, joskin sitä vastaan voitiin tehdä huomautuksia.” Kuten hyvin tiedämme, aluevaihtosopimusta ei tehty maittemme välillä. Ja Talvisota alkoi 30. marraskuuta 1939.

J.K. Paasikivi kirjoittaa kirjassaan Toimintani Moskovassa ja Suomessa 1939-41 seuraavasti: “Jälkeenpäin tulee yhä uudestaan ajatelleeksi, millainen mieliala Suomessa todella oli? Olisi odottanut, että eduskunnan porvarilliset jäsenet olisivat osanneet katsoa asioita järkevältä todellisuuden kannalta. Itse asiassa sellaista ajattelua oli tuskin ollenkaan näiden piirien keskuudessa.”

Suurin osa lukijoista tietää Heikki Ylikankaan kirjoittamat kirjat kuten 'Väkivallasta sanan valtaan' ja 'Tulkintani talvisodasta'. Molemmissa kirjoissaan hän tutkiskelee eräitä seikkoja talvisodan hallituksen toiminnassa. Niinpä Ylikangas 'Tulkintani talvisodasta' teoksen osassa: Suomi ja Saksa - talvisodasta välirauhaan, kirjoittaa seuraavasti: “Keskustelu esittämästäni talvisodan rauhantekoa koskevasta tulkinnasta on käynyt kiivain kierroksin jo parisen vuotta. Pääkysymys oli ja on se, minkä vuoksi Suomi torjui länsivaltain tyrkyttämän sotilaallisen avun ja teki mieluummin raskaan rauhan todella mittavin aluemenetyksin.

Mielestäni olen kelvollisen selityksen myös löytänyt. Tulkintani on seuraava: Suomi torjui länsivaltain 5.2.1940 virallisesti ja paljon sitä ennen jo epävirallisesti tarjoaman avun ja teki mieluummin rauhan Moskovan kanssa huikein alueellisin menetyksin, koska hallituksen keskeiset ministerit uskoivat Saksan voittavan ja länsivaltain häviävän meneillään olevan suursodan. Edes länsiavun tuottamaa poliittista valttikorttia - sodanuhkaa länsivaltain ja Neuvostoliiton välillä - ei täysteisesti käytetty pelossa, että siten olisi sitouduttu sodan häviäjään. Näin meneteltiin, vaikka rintamatilanne Mannerheim-linjan murruttua Summassa 12.2. nopeasti Länsi Kannaksella huonontui ja vaikka Englanti ja Ranska lupasivat taata Suomen vanhat rajat lopullisessa rauhanteossa eli antaa Karjalan Suomelle takaisin. Länsivaltain kykyyn realisoida tämä lupaus ei luotettu.”

Arkistojen pimennosta on laadittu tavallisten pulliaisten luettavaksi teos, jonka materiaali on ollut tutkijoiden käytössä jo vuosia. Vuonna 2003 ilmestyi Editan kustantama kirja nimeltään 'Murhenäytelmän vuorosanat - Talvisodan hallituksen keskustelut'. Kirjan ovat toimittaneet Ohto Manninen - Kauko Rumpunen. Murhenäytelmän vuorosanat kirja vahvistaa monta kansan keskuudessa liikkunutta epäilystä todeksi. Tosin ainakin minun kirjaa lukiessani heräsi vielä entistä suurempi epäilys, että salataanko meiltä sittenkin vielä jotain merkittävää.

Heikki Ylikankaan 'Tulkintani talvisodasta' sisältää mielenkiintoisen yksityiskohdan. Olen aina ihmetellyt, että miksi Mannerheim ilmoitti Paasikiven mukaan syksyllä 1939, että aluevaihdos voidaan tehdä Neuvostoliiton kanssa. Onhan hänestä aina annettu virallisesti kuva itään päin pyrkivästä päälliköstä. Asia saa uuden käänteen kun tutustumme tuon Heikki Ylikankaan kirjan sivuun 167, jossa hän kertoo Mannerheimin käynnistä Saksassa vuonna 1935. Tuolla matkalla Mannerheim oli ilmailuministeri Göringin vieraana. Ylikangas kirjoittaa seuraavaa:

“Herman Göring, jonka luona marsalkka Mannerheim oli käväissyt toistamiseen metsästämässä, oli lähettänyt sotamarsalkalle jo ennen talvisotaa varoittavan kirjeen. Mannerheim sanoo kirjeessä. että “olisimme Göringin mukaan mielettömiä, jos vastustaisimme asevoimin venäläisten vaatimuksia.” Siis jo niinkin varhain kuin vuonna 1935 neuvoi Göring, miten pitäisi Suomen menetellä. "

Ja seuraavan kerran Saksasta annettiin lupauksia 22.2.1940. Heikki Ylikangas kirjassaan Tulkintani talvisodasta kertoo asiasta seuraavaa (sivu 183): “Kivimäki itse kertoo kirjassaan, että Göring lähetti (22.2.) auton hakemaan häntä hotellista luokseen Karinhalliin useita peninkulmia Berliinistä pohjoiseen. Kivimäki kirjoittaa: “Göring otti minut ystävällisesti vastaan, mutta kerrottuani asiani ei hän reagoinut siihen millään muulla tavoin kuin kehottamalla suomalaisia tekemään nopeasti rauhan.

Heikki Yli kangas jatkaa kirjan sivulla 184 seuraavasti: “Ragnar Nordström, jonka muistelmat ovat tulleet ulos postuumina vasta 1990-luvulla Neuvostoliiton sorruttua, vahvistaa Göringin viestin ja lisää siihen tärkeitä yksityiskohtia. Hänen ystävänsä T. M. Kivimäki oli kertonut Göringin sanoneen, ettei merkitse mitään, vaikka Viipuri ja Sortavala menetettäisiinkin, kun vain Suomen itsenäisyys säilyisi ja kansa säästyisi perikadolta. Miehitettyä Suomea uhkaisivat väestönsiirrot ja tuhoamisleirit. Tapaamisen päätyttyä Göring saattoi Kivimäen eteiseen, otti tätä kädestä kaksin käsin ja sanoi:

”Muistakaa, että teidän on tehtävä rauha millä ehdoin tahansa. Takaan, että kun lyhyen ajan kuluttua lähdemme sotaan Venäjää vastaan, saatte kaiken takaisin korkoineen.”

Timo Kangasmaa

Valoa kansalle vaiko voittoja rikkaille?

Antti Siika-aho

Fortum on yksi Pohjoismaiden ja Itämeren alueen johtavista energiayhtiöistä. Suomen valtio omistaa tästä jättiläisestä 51,05%. Kuitenkin, Fortumin myymä sähkö on erittäin kallista kuluttajille ja se on jaellut osakkailleen huimia optioita. Jossain siis mättää: - Miksi veronmaksajien pääosin maksama yritys lyö heitä joka kerta vasten kasvoja?

Jokin aika sitten Fortum perui suunnittelemansa sähkön hinnan korotukset asiakkaiden protestien ja poliitikkojen mielenilmausten vuoksi. Sähkön hinnan korotustahan oli perusteltu kuivalla kesällä. Vuoden 2005 vesitilanne oli hyvä, mutta silti sähkön hintaa korotettiin. Kuivuus on hyvä tekosyy nostaa hintoja, jotka ovatkin kaksinkertaistuneet viimeisen viiden vuoden aikana. Kun suunnitelmat sähkön hinnan korotuksesta karisivat, oli omistajien keksittävä uusi keino parempien rahojen tienaamiseksi: 12.12. saimmekin tietää Fortumin nostaneen kaukolämmön hintaa peräti kymmenellä prosentilla. Eniten tämä kirpaisee Espoolaista kaduntallaajaa, sillä Espoossa asuu pääosa yhtiön suomalaisista kaukolämpö-asiakkaista.

Sähkömarkkinoilla vannotaan nyt kilpailun nimiin. Ainoana Euroopassa Pohjoismaat toteuttavat alueellisia sähkömarkkinoita. Verkot on yhdistetty toisiinsa viedä ja tuoda sähköä ja sen kuluttajahintojen perustana on yhteinen tukkuhinta, josta sovitaan pohjoismaisessa sähköpörssissä. Pörssihinta määräytyy käytännössä kalleimman tuotantomuodon mukaan eli tässä tapauksessa kivihiilen muuttuvien kustannusten mukaan. Tämä on erittäin epäedullista suomalaisille kotitalouksille. Moniin muihin maihin verrattuna Suomella on erittäin halpaa vesivoimaa ja näennäisen halpaa atomisähköä. Halvan sähkön hyötyjiä ovat nimenomaan teollisuuslaitokset, jotka tekevät pitkäaikaisia sopimuksia tuottajien kanssa tai omistavat sitä itse (esim. Olkiluoto). Uuden ydinvoimalankaan halpasähkövaikutus ei ylety tavallisille kotitalouksille. Sähkön yhtenäisen tukkuhinnoittelun tuloksena syntyviä ylivoittoja ei käytetä tarjonnan monipuolistamiseen tai uusiutuvan energian tuotantoon vaan esimerkiksi Fortumissa ne menevät jättisuuriin osinkoihin, johtajien optioihin ja yhtiön omien osakkeiden ostoon. Näin ollen kansan puoliksi omistama yritys laittaa suurimmat voittonsa herrojen taskuihin samalla, kun se keksii koko ajan uusia tekosyitä ja keinoja nyhtää kuluttajien lompakoita.

Sähkön hinnan alueellisetkin erot rasittavat entisestään kieroutunutta aluepolitiikkaa, joka Euroopan Unionin vaikutuksesta on etenemässä entistäkin huonompaan suuntaan.

Sähkölaskun hinta koostuu kahdesta osasta eli itse sähköstä ja sähkönsiirtomaksusta. Maaseudulla ja pohjoisessa tämä sähkönsiirto on lähes aina samanhintaista ellei kalliimpaa kuin itse sähkö. Pääkaupunkiseudulla taas siirtomaksu on naurettavan halpaa. Kun mietitään vaikkapa automatisoitua maatilaa, tulee sähkönsiirrosta viljelijälle vuosittain huomattavat kustannukset. Se on osasyynä maatalouden ja varsinkin karjatalouden ylläpitämisen vaikeuteen nyt ja tulevaisuudessa. Sähkön tulee olla kohtuuhintaista ja kallistakin. Mutta vain, jos yhtiöt käyttävät voittonsa mm. investointeihin uusiutuvan energian puolesta. Meillä valtion sähkövoimayhtiö on puoliksi yksityistetty - toisin kuin Ruotsissa. Tämän seurauksena Fortumin jättivoitot käytetään jättiosinkoihin sekä sen omilta osakkailta ostettaviin osakkeisiin ja johtajiin, jotka eivät omista osakkeita, mutta jotka saavat voitoista "loisen tavoin" valtavat optiot. Valtio möi halvalla vuonna 1998 Imatran voiman ja Nesteen fuusiosta syntyneen Fortumin osakkeita. Kun viime vuonna Fortumista erotettiin erikseen öljyntuotanto, saivat Fortumin osakkaat 85% uuden yhtiön osakkeista ilmaiseksi. Ulkomaiset kapitalistit, jotka pääosin omistavat Fortumin ovat saaneet sijoituksensa takaisin yli kaksinkertaisena. Yksityiset sijoittajat ovat saaneet Fortumin yksityistämisprosessin seurauksena yli 7 miljardin euron hyödyn.

Suomalainen sähköpolitiikka on vääristynyt täysin. Sen sijaan että valtio turvaa kansalaistensa edullisen sähkönsaannin (joka on edellytyksenä kehitykselle) se haluaa pönkittää vain yksityisten kumppaneidensa voittoja ja hyötyä. Suomi tarvitsee uuden, kansallisen sähköyhtiön. Sen perusajatuksena tulee olla kansalaisten edullinen sähkönsaanti, voittojen käyttäminen hyödyllisiin investointeihin ja kuluttajien (veronmaksajien) olosuhteiden huomioiminen sähköä myytäessä ja tuotettaessa. Valtion ja kapitalistien käsikynkkä sähkömarkkinoilla on täydellisesti epäonnistunut - ainakin kansalaisten näkökulmasta.

.Antti Siika-aho
varapuheenjohtaja
Suomen Työväenpuolue

Kovassa syysmyrskyssä puita kaatuu linjoille ja sähköt saattavat olla poikki vuorokausikaupalla. Miksi? Siksi, että yksityisten sähköfirmojen ahneuden takia niiltä puuttuu linjojen korjaajia. Myös sähkön siirtomaksut ihmetyttävät, kun ne joillakin paikkakunnilla maksavat melkein enemmän kuin itse sähkö. Vain valtiollinen sähkömonopoli pystyisi tasoittamaan hintaeroja, mutta eihän yksityisillä pörssin viedyillä ja voittoja saalistavilla sähköfirmoilla ole mitään intressiä siihen.

Työläisenä riistokapitalismin markkinoilla

Elettiin syksyä 1973. Me sen ajan ammattikoululaiset matkustimme junalla Helsinkiin osoittamaan mieltämme Eduskuntatalon eteen. Sinä päivänä eduskunta äänesti siitä, tehdäänkö EEC:n kanssa "vapaakauppasopimus" vai ei. Me taistolaisnuoret vastustimme jyrkästi sopimuksen hyväksymistä siksi, että se toteutuessaan tarkoittaisi sitä että ulkomaiset ylikansalliset suuryritykset voisivat tuoda tullitta tuotteitaan Suomeen, mikä taas johtaisi siihen että kotimaiset nyrkkipajat joutuisivat vaikeuksiin ja potkimaan porukkaa pihalle.

Oli aurinkoinen ja kuulas syysiltapäivä. Puskajussikin käänsi finnisen kuononsa kohti sinistä syystaivasta ja huusi kuusitoistavuotiaan vimmalla ja tarmolla: EI, EI, EEC! EI, EI, EEC! Mukana kanssani huusi parituhatpäinen, etupäässä nuorisosta koostunut joukko. Jokunen kansanedustajakin kävi osoittamassa tukeaan. Muistissa ei ole heidän nimiään.

No,miten kävi, ottiko eduskunta nuorison neuvosta vaarin? -Suurin osa eduskuntatalon graniittikaltereiden takana istuneista apinoista (tätä vertausta on apinoilta pyydettävä anteeksi) painoi JAA nappia ja sopimus tuli hyväksytyksi. Muistini mukaan tieto äänestyksen tuloksesta saatiin heti sen selvittyä. Jouduimme lähtemään kotimatkalle pettyneinä ja allapäin.

Elettiin syksyä 1975. Suomi oli kesällä ollut koko maailman huomion keskipisteenä Helsingissä järjestetyn ETY-kokouksen vuoksi. Kesä oli ollut pitkä ja lämmin. Kahdeksantoistavuotiaan elämä oli hauskaa ja huoletonta. Syksy herätti kuitenkin kansan raakaan todellisuuteen: Työttömyys oli räjähtämässä käsiin. Työtä vailla oli 58 448 henkeä.

Mitäs me sanoimme, me, jotka kaksi vuotta aiemmin olimme varoittaneet mitä tuleman pitää. Porvarit eivät virhettä tunnustaneet, vaan sanoivat kaiken johtuvan öljykriisistä joka oli pasahtanut samaan saumaan. Koska työttömiä oli niin valtava määrä ja koska työläiset siihen aikaan olivat valveutuneempia kuin nykyisin, hermostui silloinen presidentti Urho Kekkonen tilanteesta.

Tuo roima porvari, joka luokkasodan loppuselvittelyissä johti teloitusryhmää, julisti maahan hätätilan! Isänmaa oli vaarassa. Talvisodan henki uhkasi työvoimatoimistojen jonoissa tukehtua.

Entäpä jos tilalle tulisikin luokkasodan henki? Maahan perustettiin "hätätilahallitus" jota johti kekkoskllooni Martti Miettunen. Hallitus aloitti elvytyksen, jota Sorsan kakkoshallitus jatkoi Kun "elvytystä" oli pari vuotta jatkunut, ei työttömiä enää ollut 58 448:aa: Heitä oli 200.000!!!

1986 Suomen hallitus, Sorsa etunenässä, salli rahan ja pääomien vapaan ja kontrolloimattoman liikkumisen. Käytännössä se tarkoitti niiden maasta vientiä. Ja raha todella liikkui. Markkinamiehet veivät kaiken minkä työtätekevien selkänahasta irti saivat, tunnetuin seurauksin.

1994 järjestettiin Suomessa kansanäänestys liittymisestä EU:n. Me työläistaistolaiset (opiskelijataistolaiset olivat lakanneet olemasta) vastustimme kiivaasti EU:n liittymistä, koska se veisi Suomelta itsemääräämisoikeuden. Asiat päätettäisiin Brysselissä. Koska maassa oli syvä lama,niin-57% kansasta oli sitä mieltä, että mikä tahansa on parempi kuin sen hetkinen tilanne. Sitä paitsi viinaakin saisi EU:n liittymisen jälkeen halvemmalla. Näin moni äänestäjä ajatteli, valitettavasti.

Porvarit sanoivat että "nyt tulee Suomeen rahaa, pääomia sekä taivaan mannaa niin etteivät Suomalaiset kohta paskalle taivu." .Joopa joo. Raha kyllä liikkuu niin kuin siihenkin asti, eli ulospäin.

Samoin alkoivat liikkumaan myös työpaikat ja kokonaiset tuotantolaitokset. Puhutaan kiinailmiöstä.

Työpaikat katoavat Aasiaan, tai ylipäänsä katoavat johonkin missä kapitalistit kuvittelevat täyttävänsä rahasäkkinsä nopeammin. Joskus tuntuu, näin työläisenä, olevansa kuin markkinapallo.

Puskajussillakin sellaisia joskus 60 luvun alkupuolella oli. Kun kuminauhan päässä olevaa palloa aikansa pompotteli niin katkesihan se, nauha nimittäin, ja pallo läjähti seinään tai vaihtoehtoisesti pikkuveljen otsaan. Seurauksena oli tukkapöllyä. Duunareita pompotellaan globaalisti kuin markkinapalloja. Kun kumilangat palloista katkeilevat, on seurauksena aina inhimillisiä tragedioita, joista porvarit kapitalisteista puhumattakaan eivät välitä paskaakaan.

5.12.2006 eduskunta taas vaihteeksi äänesti. Tällä kertaa se hyväksyi lain jota ei ole olemassakaan.

Kyseessä oli EU:n perustuslaki. Vain 39 pääosin vasemmistolaista patrioottia vastusti lain hyväksymistä. Kansanedustajien enemmistö oli valmis luovuttamaan lopunkin vallan EU:e. Oma perustuslakimme olisi vain pelkkää sanahelinää jos EU laki tulee voimaan. Ranskan ja Hollannin kansat hylkäsivät lain omissa kansanäänestyksissään ja käytännössä estivät sen voimaan tulon.

Varmaa kuitenkin on. etteivät europorvarit ole luovuttaneet. Laki tulee ennen pitkää muodossa tai toisessa uudelleen käsittelyyn myös Ranskassa ja Hollannissa. Ja Suomihan on sen jo hyväksynyt, joten sitä ei täällä tarvitse enää käsitellä…

Itsenäisyyspäivänä kaikki kansaa edustavat pasteerailivat presidentin linnassa tärkeän näköisinä. Myös ne, jotka olivat juuri hyväksyneet lain, joka kumoaa oman perustuslakimme. On niillä otsaa!- Kun EU:n kannattajilta kysytään päätösvallan menettämisestä, he hokevat kuin mantraa että "Suomenlippuliehuuitsenäisyyspäivänäsalossa,meilläondemokraattisestivalittu parlamenttijavapausjostasotaveteraanitovatmaksaneetkovanhinnan". Niin ,Suomen lipun käyttöä ei ole kielletty, mutta sen rinnalla liehuu yhä useammin EU lippu! Veteraanitkin varmasti maksoivat kovan hinnan. Mutta mistä?

Työttömiä on edelleenkin enemmän kuin syyskuussa 1975. Hätätila siis jatkuu, vaikka kapitalistien voitot ovat niistä ajoista moninkertaistuneet ja rahaa on yhteiskunnassa enemmän kuin milloinkaan.

Suomi on kilpailukykyisin maa. Silti työttömiä on puoli miljoonaa! Voimme vain kuvitella mitä seuraava lama tuo tullessaan. Sääliksi käy jo etukäteen markkinapalloina pompoteltavia duunareita.

Vaikka on joulukuu, ei lunta ole maassa lainkaan. Taivaalta ryöppyää vettä kaatamalla. Jotenkin tuntuu, että eletään paitsi vuoden, myös Suomen ja koko maailman pimeintä aikaa sitten toisen maailmansodan. Ei kuitenkaan lannistuta vastoinkäymisistä. Taistelun on jatkuttava ja se jatkuu!!!

KAIKKIEN MAIDEN MARKKINAPALLOT, LIITTYKÄÄ YHTEEN! ANTAKAAMME TUKKAPÖLLYÄ PORVAREILLE!

Puskajussi toivottaa kaikille Kansan äänen lukijoille hyvää loppuvuotta ja parempaa uutta vuotta.

Työväenpolitiikkaa työväen ja ...

Intimiteettisuojan takia olemme jättäneet tervehdykset pois nettisivuiltamme

... luonnon ehdoin

STP:n aktivisteja miehen iässä

Heikki Männikkö syntyi 60-vuotta sitten Pohjanmaalla, Jalasjärvellä, monilapsiseen maanviljelijäperheeseen joulupäivänä v. 1946. Monet kysyvät, että oliko siinä jotain enteellistä? Joka tapauksessa Heikki on tehnyt työväen- ja kommunistisen liikkeen piirissä kunnioitettavan työpäivän.

Perheen taakkaa jaettiin antamalla Heikki isovanhempiensa kasvatettavaksi. Isoisä teki puusepäntöitä ja oli tunnettu kommunisti, jonka höyläpenkin luokse kylänmiehet iltaisin kokoontuivat politikoimaan. Ehkä siksi Heikille politiikka muodostui elämässä keskeiseksi tukipilariksi.

Jalasjärvellä oli Kansantalo ja SKDL toimi vireästi. Niinpä Heikki olikin jo v. 1960 nuorisoliiton ja paikallisen SKDL- osaston toiminnassa sekä liittyi SKP:n jäseneksi v. 1965 alussa. Samana vuonna Heikki tutustui sosialistisen yhteiskunnan toimintaan osallistumalla Suomi-DDR- seuran järjestämälle kahden kuukauden työ- ja opiskelijamatkalle Saksan Demokraattiseen tasavaltaan.

Keskikoulun jälkeen Heikki siirtyi Seinäjoelle ammattikouluun laboranttilinjalle ja toimi silloin paikallisissa KD- järjestöissä.

Armeijan jälkeen v. 1967 Heikki muutti Helsinkiin ja sai työpaikan VTT:ltä, jossa hän on edelleenkin. Hänen kohdallaan on pitänyt paikkansa sanonta, että valtion leipä on kapea, mutta pitkä. Helsingissä Heikki jatkoi toimintaansa SKP:n ja nuorisotyön piirissä ja toimi SKP:n Sörnäisten Pohjoisessa osastossa. 60- luvun lopulla heräsi nuorison anti-imperialistinen toiminta ja Heikki syöksyi syntymässä olevan taistolaisen liikkeen syövereihin. Heikki sanoo, että "vasta Helsingissä hänelle selvisi SKP:n osapuolijaon taustat". Häntä kiinnostivat etenkin keskustelut ja kirjoitukset marxilaisesta teoriasta. Hän olikin tiukasti mukana marxilaisten opintopiirien toiminnassa. Tuolloin SKP oli hajonnut jo osapuoliin. Taistolainen nuorisoliike muotoutui 60-70-luvun vaihteessa ja silloin Heikki toimi useita vuosia Hermannin sosialististen nuorten puheenjohtajana.

Allekirjoittanut törmäsi Heikkiin v. 1974 kesällä Kaivopihan ravintolassa. Aloitimme keskustelun – ja löysimme heti yhteisen kielen, ja sillä tiellä olemme edelleen. Silloin 70-luvulla SKP oli jakautuneena kahtia ja toiminta organisoitiin Tiedonantajan levikkijaostojen kautta. Tässä työssä Heikki toimi täysillä.

1970-luvun puolivälissä Heikki kävi vuoden kursseilla Moskovassa NKP:n puoluekoulussa. Täällä hän havaitsi, etteivät edes puoluekoulun opettajat olleet aina perillä marxilaisen filosofian erityiskysymyksistä. Tuohon aikaan Suomessa ilmestyi suuri määrä keskeisintä neuvostoliittolaista marxilaista kirjallisuutta, joten emme todellakaan eläneet Suomessa missään teoreettisessa tyhjiössä tuohon aikaan.

1980-luvun alkuvuosina taistolaiseen liikkeeseen syntyi ns. "kolmaslinjalaisuus", jossa SKP yritettiin yhdistää periaatteettomasti, marxilaisuuden kustannuksella. Heikki oli eräs ensimmäisistä, jotka analysoivat tätä ilmiötä ja järjestivät toimintaa sitä vastaan. Tältä ajalta on tallessa useita kirjallisia dokumentteja. Kaikesta huolimatta kolmaslinjalainen suuntaus valtasi Tiedonantajan levikkijaostot 1980-luvun puolivälissä. Silloin hän oli mukana organisoimassa Kommunistien Helsingin kaupunkijärjestön ja Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston perustamista. Jälkimmäisen puheenjohtajana Heikki toimi yli 10 vuotta.

SKP:ssä "kolmas linja" ilmoitti valmiutensa siirtää Marxin, Engelsin ja Leninin aatteellisen perinnön hyllylle. Samalla he kävivät "yhtenäisyysneuvotteluja" teknisen yhtenäisyyden aikaansaamiseksi SKP:ssä.

Samoihin aikoihin Arvo Aallon johtama "kirveslinja" alkoi erottaa SKP:sta taistolaisia järjestöjä. Tässä tilanteessa "hereillä oleville" johtopäätös oli selvä; jos SKP tuhoaan, silloin on perustettava uusi kommunistinen puolue. Heikki oli niiden tovereiden eturivissä, jotka alkoivat vaatia uuden puolueen perustamista.

Marraskuussa 1987 päätettiin Kommunistisen Työväenpuolueen perustamisesta Espoossa Matinkylän pirtillä. Uuden puolueen perustava kokous pidettiin keväällä 1988 Tikkurilassa ja Heikki Männikkö valittiin KTP:n pääsihteeriksi. Tässä "virassa" hän toimi 14 vuotta v. 2002 tapahtuneeseen erottamiseensa saakka. Pääsihteerinä Heikki oli keskeisessä osassa, kun oli kysymyksessä KTP:n poliittisten asiakirjojen rakentaminen. Näitä olivat mm. "Puolueen arvio sosialismin ja kommunistisen liikkeen nykyisten vaikeuksien syistä" (1992), "Kommunistien toimintaa 75 vuotta Suomessa" (1993), "KTP:n ohjelmalliset periaatteet" (1995).

Pilviä alkoi kuitenkin nousta myös KTP:n taivaalle 1990-luvun lopulla. Heikki edusti kantaa, että myös EU:n parlamenttivaaleihin tulee osallistua, ilman että se olisi ristiriidassa marxilaisten periaatteiden kanssa. Heikki nojasi tulkinnassaan mm. Leninin teokseen "Vasemmistolaisuus lastentautina kommunismissa", joka ei anna yhtään arvoa KTP:ssä vallassa olevalle periaatteeksi korotetulle kielteisyydelle. Kun esiin nousivat vielä erimielisyydet kommunistisen liikkeen kokemukseen perustuvasta yhteisrintamapolitiikan kehittämisestä, pesäero oli selvä. Heikin mukana lähes puolet KTP:n keskusneuvoston jäsenistä joutui jättämään paikkansa ja monet järjestöt – esim. koko Helsingin piiri - erotettiin KTP:sta maaliskuussa 2002.

Tämän jälkeen erotetut perustivat Kansan ääni-lehden, jonka ympärille ryhmittyi useita järjestöjä, mm. v. 1991 perustettu EU:n Vastainen Kansanrintama, jonka puheenjohtajana Heikki toimii edelleen, sekä Kommunistit - järjestö, joka myöhemmin muutti nimensä Kommunistien Liitoksi. Heikki oli Kansan äänen perustamisessa yksi keskeisimmistä henkilöistä. Omien kirjoitustensa lisäksi Heikki osallistuu myös lehden taittamiseen.

Yhteiskunta tarvitsee vallankumousta, mutta ilman aktiivista yhteydenpitoa ja vuorovaikutusta kaikkiin pääoman sortamiin työtätekeviin kansankerroksiin sellainen jää syntymättä. Kommunistien Liitto kannatti voimakkaasti viime syyskesällä Suomen Työväenpuolue STP:n organisoimista. STP pyrkii luomaan kaikkien työtätekevien kansankerrosten laajan yhteisrintaman nykyisen oikeistolaisen politiikan muuttamiseksi. Kommunistien Liitossa Heikki toimii poliittisena sihteerinä ja on mukana myös STP:n hallituksessa

Heikki on ollut avainasemassa lähes kaikkea toimintaa organisoitaessa. Siinä hän kuitenkin tahtoo ottaa itselleen liikaa töitä, eikä aina oikein luota siihen, mitä muut saavat aikaan. Kun tähän vielä liittyy hänen vuosien mittaan yhä selvemmin esiin tulevat pohjalaiset luonteenpiirteensä - joista savolainen taipuisuus ja tulkinnanvaraisuus ovat kaukana - niin ei ole ihme, etteivät kaikki tahdo hänen toimintatavoistaan aina pitää. Heikki on myös joutunut monien muiden tapaan koville työelämässä. Kun politiikkana on ollut valtion laitosten yksityistäminen ja yhtiöittäminen, se on merkinnyt VTT:ssä irtisanomisia ja työhön jääneiden työtaakan kiristymistä. Niinpä Heikinkään työtaakka ei iän mukana ole ainakaan vähentynyt.

Heikki harrastaa marxilaisen filosofian ja politiikan lisäksi tähtitiedettä ja maailmankatsomuksellisia kysymyksiä sekä lisäksi kalastusta, sienestystä ja omalla mökillään puuhailua. Heikki Männikkö on toiminnallaan tehnyt aikamoisen siivun Suomen työväen- ja kommunistiseen liikkeeseen. Kansan äänilehti onnittelee häntä mitä sydämellisimmin hänen syntymäpäivänsä johdosta.

Haastatteli Reijo Katajaranta

Vuoden vaihteessa saavuttavat STP:n aktivistit Juhani Tanski ja Heikki Männikkö 60- ikävuotta täyteen. Kaikki eivät aina jaksa tällaisesta iloita. Molemmilla on takanaan pitkä rupeama toimintaa työväenliikkeen järjestöissä. On tehty monenlaista ja nähty kaikenlaista. Kansan äänen lukijoille tarjoamme tapahtuman merkeissä joululukemiseksi kaksi näkökulmaa suomalaisen työväenliikkeen historiaan.

Tammikuussa 60 vuotta sitten näki Punkalaitumella maanviljelijäperheessä päivänvalon Juhani (Jussi) Tanski.

Isä tuki aktiivisesti Pientalonpoikia. SKDL- suuntausta lähipiirissä edusti setä, joka hoiti kotitilaa yhdessä isän kanssa. Keskikoulun jälkeen oli vuorossa lukio Loimaalla, mistä Jussi siirtyi kesäyliopiston kautta armeijan harmaisiin.

Poliittinen herääminen Jussilla alkoi kouluaikana. Keskikoulussa oli rehtorina entinen "patamusta lotta". Jostain syystä hän keksi haukkua Jussin "että sinä olet kommunistiperheestä". Tämän jälkeen Jussille selvisi, että varmaan hänen ajatuksissaan oli jotain 'kommunistista', kun voivat suututtaa tuollaisen "vanhan sotaratsun".

Armeijan jälkeen alkoi opiskelu Tampereen yliopistossa tavoitteena ekonomitutkinto ja pääaineena tietojenkäsittelyoppi.

Tshekkoslovakian miehityksen kertoo Jussi olleen elämänsä suurin shokki. Hän oli jo pitkään ajatellut myönteisesti sosialismista ja oli mahdotonta ymmärtää, miten kahden sosialistisen valtion välille syntyi tällainen konflikti. Silloin heräsi ajatus, että on opiskeltava ja otettava selvää asiasta.

Tampereelle perustettiin marxismi- leninismin opintopiiri, jossa opiskeltiin Marxin, Leninin, Maon ja Stalinin teoksia. "Siihen aikaan tärkein kirja minulle oli Kiinan Kommunistisen puolueen julkaisu: Lisää erimielisyyksiä meidän ja toveri Togliattin välillä". Myöhemmin v. 1969 tästä opintokerhosta muodostettiin Tampereen Marxilais-Leniniläinen Seura, missä Jussi toimi ensin sihteerinä ja myöhemmin puheenjohtajana. Samana vuonna SKP:n Tampereen piirin valtiussihteerin Eino Koivusen pyynnöstä Jussi liittyi SKP:n jäseneksi.

Opiskelu yliopistossa loppui Jussin osalta v. 1973 ja edessä oli muutto työn perässä Helsinkiin. Siellä toiminta jatkui Helsingin Marxilais-Leniniläisessä Seurassa. Mutta kuten monille Neuvostoliiton hajoaminen, aiheutti Kiinan linjan siirtyminen kapitalistiselle kehitysuralle käännekohdan myös Jussin poliittisessa toiminnassa, joka entiseen tapaan ei ottanut sujuakseen.

Jussi muutti v. 1985 leipätyön perässä Leppävirran Oravikoskelle. Niihin aikoihin Jussi alkoi kirjoitella juttuja lehtiin. "Mieleen on jäänyt v. 1991 Savon Sanomien yleisönosastolle tarkoitettu juttu, jossa Esko Ahon 'kovan rahan politiikkaa vastaan vaadin pientä devalvaatiota, ettei koko homma räjähtäisi käsiin". Kirjoitus julkaistiin lehden jälkiartikkelina. Kävi kuitenkin niin, että tuli jättidevalvaatio, kun markan jättäminen kellumaan merkitsi uutta devalvaatiota.

Oravikosken kylätoimikunnan puheenjohtajaksi Jussi valittiin v. 1989. Samaan aikaan läheiselle nikkelikaivoksen jäte-alueelle kaavailtiin paikallisten mahtimiesten ja moottoriurheiluseuran toimesta rallisprint- rataa. Kyläläiset olivat valittaneet "formula"-radan sijoituspaikkaluvan myöntämisestä ja valitus oli edennyt korkeimpaan oikeuteen asti. Kylällä oli pulaa rakennusmaasta ja kaavoituslautakunta halusi kaavoittaa järven rannalle pientaloasuntoja. Kun kunnanhallitus sai tiedon laaditusta rakennuskaavasta, se pakkolunasti asumistarkoitukseen tarkoitetun maan ja asetti sen kaavoituskieltoon, "ettei moottoriurheiluratahanke vaarantuisi".

Kuultuaan tästä Jussi kutsui kylätoimikunnan koolle. Kyläläiset vaativat lähes yksimielisesti kaavoituskiellon purkamista. Sitten kylätoimikunta päätyi ajatukseen, että tappelua voitiin jatkaa ainoastaan tekemällä asia julkiseksi. Kutsuttiin koolle lehdistötilaisuus, joka onnistui yli odotusten.

Myöhemmin kuultiin kunnanjohtajan jättäneen eroanomuksen samana päivänä, kun tiedotustilaisuus kutsuttiin koolle. Tiedotustilaisuuden jälkeen sanoo Jussi miettineensä, mitä vielä voisi tehdä. Silloin Jussin kynästä syntyi näytelmä, joita myöhemmin on syntynyt koko joukko lisää. "Veristä tappelua" käytiin puolitoista vuotta.. ja lopuksi kunnanhallitus "nosti kädet pystyyn" ilmoittamalla kylätoimikunnalle, että teidän kaikki vaatimukset on hyväksytty ja olette tehneet hyvää työtä.

Yhdessä 360:n muun kovaonnisen joukossa Jussi "sai Ahlströmiltä kenkää" v. 1992. Silloin eräs kunnanhallituksen jäsen, joka oli Jussin vuokralaisen naapuri, alkoi vainota vuokra-asukasta yrittäen evätä häneltä asumistuen. Jussi kävi sosiaalivirastossa puolustamassa vuokralaistaan, jonka tiesi olevan syytön naapurinsa syytöksiin. Sosiaalivirastossa todettiin: "Kaikissa tapauksissa, joissa vuokraasujan ja omistusasunnossa asujan välille syntyy riita, niin vuokralainen joutuu aina lähtemään, oli syy kummassa tahansa. Tämä epäoikeudenmukaisuus ei mahtunut Jussin tajuntaan ja sen tuloksena syntyi päätös, että on pakko mennä politiikkaan mukaan.

Tämän tuloksena perustettiin Vihreän liiton paikallisyhdistys. Neljä vuotta Jussi "keikkui" Vihreän Liiton valtuuskunnassa ollen aina äänestyksissä häviäjän puolella. Sitten tammikuussa 1998 Vihreä Liitto asettui tukemaan EMU-rahaliittoa "rakentamaan vihreää EMU:a". Kun äänestystulos luettiin kokouksessa, Jussi ilmoitti, että tulee käyttämään koko loppuelämänsä kaataakseen moisen liittovaltiohankkeen.

Siihen aikaan Jussi sanoo keskustelleensa erään yleisönosastoille kirjoitelleen **Sirkka-Liisa Lindströmin** (80) kanssa. Ajatukseen, että tulisi löytää kirja, joka kertoo markkinavoimista, tämä rouva oli vastannut, että sellainen kirja on olemassa, **Eero Taivalsaaren** "Alaston totuus markkinavoimista". Tätä kautta Jussi tapasi Eero Taivalsaaren ja hakeutui Muutos-99 -organisaation kokouksiin. Silloin syntyi ajatus perustaa Vaihtoehtoväki, joka olisi yksi osa laajaa liittoa tulevissa vaaleissa ja muissa kamppailuissa.

Vaihtoehtoväen kannattajakortit kerättiin v. 1999 keväämeen mennessä ja puolue rekisteröitiin huhtikuussa 1999. Jussi otti silloin vastaan puoluesihteerin postin. Sitten valmistauduttiin vuoden 1999 EU:n parlamentin vaaleihin. Oltiin neuvoteltu laaja vaaliyhteistyö eli Perussuomalaisten ja Vaihtoehtoväen vaaliitto, jossa Vaihtoehtoväen listalla olisivat myös Veltto-Virtasen Ekopuolue, EKA, SKP ja VEU.

Mutta miten kävikään? SKP:n keskuskomitea päättikin yllättäen irtisanoutua vaaliyhteistyöstä. "Tätä takinkäännöstä en vieläkään käsitä", sanoo Jussi. Mutta tämä vaihe jätti jälkeensä varmuuden, että poliittinen yhteistyö on ainoa keino vastustaa kovaa EU-suuntausta. Vaihtoehtoväki oli mukana kehittämässä laajaa EU:n vastaista liittolaisjärjestöä ja 2003 vaaleissa oltiinkin mukana Muutosvoimat Suomi rp:n yhteydessä. Kunnallisvaaleissa 2005 Vaihtoehtoväki oli itsenäisesti mukana ja antoi nimensä käyttöön asukasjärjestöille mm. Helsingissä ja Lahdessa.

Edellisten eduskuntavaalien jälkeen katsottiin kuitenkin välttämättömäksi lähteä etsimään pysyvämpää ratkaisua ja niin syntyi ajatus laajasta palkansaajaväestöä edustavasta yhteistoimintajärjestöstä. Tämän tuloksena Vaihtoehtoväki "loi nahkansa" ja syntyi Suomen Työväenpuolue, jonka puheenjohtajaksi Jussi valittiin syksyllä 2006. Se muodostettiin täyttämään se tyhjiö, jonka mm. SDP ja Vasemmistoliitto olivat jättäneet mennessään mukaan toteuttamaan nykyistä kovaa EU-suuntausta. Ja tämä järjestö pitää loppuun saakka vakuuttaa Jussi.

Haastatteli Heikki Männikkö

Liittolaispolitiikka ei näytä sopivan KTP:n imagoon

Kuva KTP:n edustajakokouksesta vuodelta 1998. Banderollit ja juhlat eivät vielä riitä, vaan aatteet pitää muokata politiikaksi, ja siihen tarvitaan perusteellista marxilaista yhteiskunnan tutkimista.

Kommunistien Liitolla ja KTP:lla oli sama ohjelma

KTP toimi perustamisensa jälkeen pitkään ilman periaateohjelmaa. KTP:n ohjelma laadittiin vasta vuosina 1995-1996, kun itse puolue perustettiin v. 1988. Silloin halusimme marxilais- leniniläiseen yhteiskuntatieteeseen perustuen arvioida perusteellisesti sosialismin alasajon jälkeen syntynyttä yhteiskunnallista tilannetta ja kommunistien uutta taktiikkaa.

Tänä päivänä voimme olla edelleen sitä mieltä, että KTP:n ohjelman rakentaminen onnistui kohtuullisesti ja silloin lausutut periaatteet olivat hyvin perusteltuja. Luonnollisesti, KTP:n ollessa pieni puolue ja itse ohjelma oli varsin laaja, niin syntyneen työmäärän vuoksi asiakirjan viimeistely ja kieliasu jäivät väkisinkin puutteellisiksi. Tästä huolimatta Kommunistien Liitto hyväksyi KTP:n ohjelman v. 2003 lähes sellaisenaan omaksi ohjelmakseen. Tämä oli varsin luonnollista, koska olivathan Kommunistien Liittoon siirtyneet toverit olleet itse rakentamassa 90- luvulla KTP:n ohjelmaa.

KTP muuttaa ohjelmaansa

Kuluvan vuoden keväällä KTP:n edustajakokous kuitenkin "uudisti" puolueohjelmaansa joiltain osin. Pääosiltaan asiakirjaa ei paljoakaan muutettu, vaan tyydyttiin rakentelemaan lauseita uudelleen siten, että niiden merkitys säilyi samanlaisena. Samaten monille sanoille ja ilmauksille etsittiin synonyymejä, joiden katsottiin paremmin vastaavan kommunistien aatemaailmaa. Samaten kappaleiden järjestystä ja otsikointia on haluttu muuttaa ilman, että sisältöä on paljoakaan muutettu. Tässä väkisinkin tulee mieleen ajatus, että haluttiin aivan keinotekoisesti ottaa etäisyyttä siihen ohjelmaan, joka on kelvannut myös Kommunistien liitolle. Mutta asiakirjassa löytyy myös osia, joissa on tehty myös "sisällöllisiä uudistuksia".

Yksi tällainen alue on kysymys liittolaispolitiikasta. Siinäkään muutokset eivät ole määrällisesti suuria, mutta asiasisältönsä puolesta kylläkin. Vanhassa ohjelmassa oli pääotsikko "uuteen yhteiskuntapolitiikkaan - on irrottauduttava monopoleista". Sen alla olivat seuraavat alaotsikot: "vaihtoehto on olemassa", "yhteistyöpolitiikan kehittäminen", "liittolaispolitiikan periaatteet", "työväenliike demokraattisista uudistuksista sosialistisiin uudistuksiin", "on luotava monopolien vastainen kamppailu, kansanliike, joka vaatii muutosta" sekä "työväenliikkeen ydin on irrotettava monopolien hallitseman yhteiskunnan valtarakenteista". Lähes täsmälleen sama rakenne löytyy KTP:n uudesta ohjelmasta.

Liittolaispolitiikan raamit rajataan ahtaiksi

Kuitenkin seuraavat tekstiin tehdyt muutokset kiinnittävät huomiota: Alaotsikon "**yhteistyöpolitiikan kehittäminen**" alta kappaleen lopusta on poistettu seuraava teksti: "*Kommunistit näkevät yhteistyöpolitiikan keskeiseksi yhteiskunnallisen vaikuttamisen keinoksi. Yksin he eivät kykene viemään läpi uudistuspolitiikkaa. Siksi kommunistien on oltava mukana organisoimassa yhteistyöpolitiikkaa yhdessä muiden yhteiskunnallisten voimain kanssa ja osallistuttava myös sen toteuttamiseen*". Edelleen alaotsikon "**liittolaispolitiikan periaatteet**" loppuun on lisätty seuraava teksti: "*Kommunistinen Työväenpuolue ei ole mukana sellaisessa yhteistyöpolitiikassa, jossa tavoitteet tai osalliset samaistuvat äärioikeistoon, nationalismiin, rasismiin ja kansanryhmien syrjintään. Yhteistyön perusteeksi ei myöskään riitä pelkkä ylhäältä ohjattu liike tai sen synnyttäminen - tavoitteet ja päämäärä ovat aina ratkaisevia. Yhteistyön ja liittolaisuuden pitää rakentua alhaalta ylös, työväenluokan etujen mukaisella tavalla. Kommunistinen Työväenpuolue pitää luonnollisina liittolaisinaan työväen- ja ammattiyhdistysliikkeen perusjärjestöjä ja niiden jäsenistöä*".

"Vain luottamalla itseemme voimme hakea liittolaisia"

Miten näitä tulisi arvioida? KTP:n nykyiseen linjaan liittyy hyvin voimakkaasti marxilaisuuden perinteiden ja ulkoisten tunnusmerkkien voimakas korostaminen. Niinpä kaikissa tilanteissa korostetaan sitä, että kommunistien "oma linja tulee näkyä". Mutta tällä kommunistien omalla linjalla tarkoitetaan juuri näiden ulkoisten tunnusmerkkien näkymistä. Ei selvästikään ymmärretä sitä, että kommunisteille Marxismi-Leninismi on yhteiskuntatiede, jonka avulla arvioimme yhteiskuntaa ja toimintaa. Ja yhteiskunnallisesta tilanteesta johtuen marxismi-leninismin lähtökohdista arvioitu toimintataktiikka poikkeaa hyvin usein ulkoisilta tunnusmerkeiltään puhtaasta marxilaisesta tieteestä. Yhteistyöpolitiikka nähdään aina vaarallisena, koska siinä eivät korostu suoraan kommunistisen liikkeen tunnusmerkit. Ei muisteta sitä Leninin penikkataudissa esittämää arviota, että "vain sellainen kommunisti, joka luotaa itseensä, kykenee liittoutumaan ja hakemaan liittolaisia". KTP:n piirissä näyttää elävän pelko siitä, että liittolaiset vaikuttavat ajatuksiimme ja siksi pitäydytään tiiviisti omassa suljetussa porukassa. Siksi ei haluta myöskään tunnustaa sitä tosiasiaa, että yksin kommunistit eivät kykene aikaansaamaan yhteiskunnallista muutosta.

Meidän liittolaisia ovat suurpääoman vastaiset voimat

Se mitä he ovat lisänneet "liittolaispolitiikan periaatteet " otsikon alle on vähintäänkin kummallista ja käsittämätöntä. Tietenkin on aivan oikein todeta, että demokraattinen yhteistyöpolitiikka ei ole avoin kaikille tahoille (äärioikeisto, rasismi yms.) ja totta on, että taantumuksellisista lähtökohdista voivat jotkut uskotella tekevänsä demokraattista yhteistyöpolitiikkaa. Ja tällaiset tahot tulee kyllä voida tunnistaa. Mutta loppu siinä lisäyksessä on käsittämätöntä "siansaksaa". Sitten loppulauseena sanotaan, että "*Kommunistinen Työväenpuolue pitää luonnollisina liittolaisinaan työväen- ja ammattiyhdistysliikkeen perusjärjestöjä ja niiden jäsenistöä*". Liittolaispolitiikan perusajatuksen kannalta tähän sisältyy selkeä näköharha. Demokraattisen rintamapolitiikan tavoitteenahan on yhteiskunnan demokratisoiminen eli suurpääoman vallan kumoaminen. Tämä on ennen kaikkea luokkataistelua, jossa kaikki suurpääoman vastaiset voimat liittoutuvat suurpääomaa vastaan. Eivätkä ne samaistu pelkästään työväen- ja ay- liikkeeseen. Myös demokraattiset porvarilliset piirit ja monet muut erilaiset kansalaispiirit voivat toimia suurpääoman vallan kumoamiseksi. On jopa niin, että nykyinen ay- liike ja työväenliikkeen monet osat eivät ollenkaan ymmärrä eivätkä helposti tule ymmärtämäänkään demokraattiseen rintamapolitiikkaan liittyvää luokkasisältöä. He tarkastelevat politiikan kuvioita aivan muista omista poliittisista lähtökohdista. Sitomalla suurpääoman vastainen yhteistyöpolitiikka käsitteisiin vasemmisto, ay-liike tai työväenliike ei selkeästikään ymmärretä sen todellista luonnetta.

Näyttää hyvinkin siltä, että KTP:n piirissä koetaan monestakin syystä hyvin kiusallisena marxilainen yhteistyötaktiikka. Siksi ohjelmassa halutaan ottaa etäisyyttä aikaisempiin arvioihin nähden. Tuloksena näyttää kuitenkin olevan, että "pasmat menevät hieman sekaisin". Olemme aiemmin esittäneet kritiikkiä KTP:n ja SKP:n suuntaan siten, että siinä missä SKP:n piirissä vähätellään marxilais-leniniläisen tieteen merkitystä niin KTP:n piirissä asetetaan pääpaino marxilaisuuden ulkoisille tunnusmerkeille sen sisällön kustannuksella. Kommunistien liittolaispolitiikan suhteen tämä sama arvio toteutuu siten, että kun KTP:n piirissä liittolaispolitiikka nähdään vaaraksi, niin SKP:n piirissä liittolaispolitiikka ymmärretään, mutta ei suinkaan kommunistisen ja työväenliikkeen historiallisen kokemuksen lähtökohdista.

Heikki Männikkö

Jo riittää markkinavoimien mellastus!

Suomen politiikan pellet eli eduskunta on ryhtynyt täysipainoisesti hoitamaan ennen näkemätöntä kansakunnan ryöstöä päästämällä markkinavoimat valloilleen. Ja kenenkä kustannuksella?

Tietenkin sen kansanosan, joka elää muutoinkin toimeentulon rajamailla!

1980-90-luvun taitteessa aiheutettiin keinotekoinen lama ja otettiin kansalta sille vuosikymmenien aikana kertynyt varallisuus kertarysäyksellä pois. Meni siinä muutakin kansallisvarantoa. Alkoi hillitön "höyläämine ja viilaaminen", kun tuotantoa "sopeutettiin" kilpailukyvyn nimissä ja saneerattiin hienosti puolelle miljoonalle työntekijälle pysyvästi lopputili. Heillä ei vieläkään ole irtisanomissuojaa, ei lomakorvauksia eikä eläke kartu. Toisin sanoen he ovat täysin lainsuojattomia! Kaiken kukkuraksi reppufirman isäntä määrittelee palkan, ja, jos kieltäydyt reppuisännän mielivallasta saat sakoksi pitkän karenssin.

Kuinka ollakaan - samaan aikaan voitot ovat kasvaneet yli 600% ja kokonaispalkkapotti on pienentynyt. Leipäjonot kertovat arjen ankeudesta. Mutta onhan tässä ilon aihekin, kun optiot parantavatpalkkatilastoa.

Verojahan suurteollisuus ei juuri ennenkään maksanut, mutta nyt on poistettu viimeisetkin esteet. Tilastoissa teollisuutemme toimii muiden teollistuneiden maiden oloihin verrattuna kuin merellä purjehtiva mukavuuslippulaiva.

Arkadianmäen pellekaarti levittelee käsiään ja vakuuttelee, että emme voi mitään, kun emme halua laittaa markkinavoimia järjestykseen. Niinpä on romutettu työsopimuslakeja. Pätkä- ja määräaikaistöitä tekee yli puolet työvoimasta, eikä heillä ole minkäänlaista lain suojaa.

Kansan karttuisalla kädellä hankitut valtionyhtiöt lahjoitetaan yksityiselle pääomalle. Hiellä ja raadannalla aikaansaadusta kansallisomaisuudesta ei kansalle jää kuin "näpit nuoltavaksi".

Sosiaaliturvaa on käyty rankasti murentamaan ja sanotaan kauniisti, että tehdään uudistuksia. Kaikki "uudistukset" ovat olleet huononnuksia, kun indeksiä on rukattu, verotusta kiristetty ja kansaneläkkeitä pienennetty. Sosiaali-alan toimet kunnilla ja valtiolla yksityistetään. On palannut huutolaisaika takaisin. Kun saadaan ajettua alas yhteiskunnan tuottamat sosiaalipalvelut alkaa todellinen ryöstäminen, ja ihmettelemään joudutaan kuka sitten saa terveydenhoitoa.

Kuntien yhdistäminen tarkoittaa, että markkinavoimien lakeijat antavat kunnille entistä vähemmän rahaa. Propaganda-myllyt pauhaavat resurssipulasta, eli kuntalaisten tulisi tyytyä siihen, mitä armosta ylhäältä annetaan. Rahaa kyllä on, kun katsotaan, mitä maasta on 15 viimeisimmän vuoden aikana ulosviety. Ja kyllä rahaa löytyy aseisiin ja EU:n pohjattomaan kassaan. Onhan niin mukavaa olla jakamassa ensi-iskunjoukoilla kehitysmaiden raaka-ainevaroja.

Kansalainen, liity Suomen Työväenpuolueen riveihin!

Ryhdy toimeen ja lakaise markkinoiden lakeijat pois eduskunnasta! Astu johtoon ja palauta kansallemme itsenäisyys! Torju Nato, ryhdistäydy ja käy kamppailuun!

Kansan ääni-lehden ja STP:n yhteinen seminaari Hauhon Vähäjärvellä 9.12.2006

Ohjelmakeskustelu käynnistynyt SKP:ssä

Tiedonantajan (8.12.2006) teoria- ja politiikka liitteessä SKP kertoo "antavansa eväitä" puolueohjelman päivitykseen. Ihmetellä vain sopii, että missä ne eväät ovat? Kun oikein tarkasti lukee koko liitteen, niin sieltä löytää sanat "Marx, Engels ja luokkataistelu", mutta kaikki konkreettinen kyllä jää puuttumaan.

Ehkä eniten siinä antaa Erkki Suden pohdinta imperialistisen maailmanjakopolitiikan nykyvaiheesta. Mutta siinäkään ei viitata, mitä se merkitsee suhteessa puolueohjelmaan. Olettaisi SKP:n esim. pohtivan, mikä nykyyhteiskunnassa on puolueen suhde liittolaispolitiikkaan. Mutta kuten KTP:lle, niin myös SKP:lle tämä tuntuu olevan vaikea pala kakistaa ulos. Ehkä juuri siksi, että tähän taktiikan keskeiseen kysymykseen ei uskalleta puuttua,

Teoria- ja Politiikka- liitteen anti jää niin laihaksi. Tällaisessa yhteydessä odottaisi puolueen tukeutuvan kommunistisen liikkeen historialliseen kokemukseen, klassikkoihin ja purkavan sitä kautta nyky- yhteiskunnan ongelmia. Mutta mitä vielä? Puolet liitteen tekstistä pohtii Gramscin ajattelua. Marxilaisen liikkeen historiassa Gramsci on tietenkin merkittävä ajattelija, mutta kylläkin sivujuonne silloin, kun pohditaan puolueen ohjelmaa ja taktiikkaa. Siihen voidaan viitata, mutta ohjelmakeskustelun perusta se ei voi olla.

Voisi melkein olettaa, että monikaan SKP:n piirissä ei tule saamaan paljoakaan irti tällaisesta jupinasta. Kun yhteiskunta on tänään kuin tarjottimella selkeälle marxilaiselle analyysille, niin ihmetellä sopii, miksi sitä ei käytetä? Olisi mielenkiintoista kuulla SPP:n johdolta itseltään, pitääkö SKP itseään marxilais- leniniläisenä puolueena.

Eläköön bolivaarinen vallankumous!

Matti Laitinen

Venezuelassa pidettiin 3.12.2006 presidentinvaali. Äänioikeuttaan käytti lähes 11,5 miljoonaa kansalaista. Presidentti Hugo Chávez voitti lähes 63 prosentin ääniosuudellaan ylivoimaisesti mittelön, jonka kohteena oli bolivaarisen vallankumouksen jatkuminen. Hänen kannatuksensa on kasvanut vuoden 1998 vaaleista n. kahdeksalla prosenttiyksiköllä. Bolivaarisen vallankumouksen vasemmistolaistuminen on entisestään vain kasvattanut Chávezin suosiota.

Oikeisto-oppositiota edustavan Zulian osavaltion kuvernööri **Manuel Rosalesin** kannatus jäi 37 %. Oppositio sai jälleen kuonoonsa. Rosales kuului keväällä 2002 tapahtuneen vallankaappaushankkeen tukimiehiin.

Chávez juhli voittoaan presidentinpalatsin "Kansan parvekkeella" satojen tuhansien kannattajiensa kanssa. Hänen mukaansa tämän voiton myötä vallankumous syvenee ja laajenee kohti sosialistista vallankumousta. Venezuelaan on rakennettava sosialistinen talous, valtio ja moraali.

Raha ei tuonut oppositiolle rakkautta

Opposition yhtenä vaalitunnuksena oli "Tervetuloa Chávezin vallankumoukseen, jossa rikkaat rikastuvat edelleen". Tilastotietojen mukaan Venezuelassa kaikkien yhteiskuntaluokkien tulot ovat olleet kasvussa. Chávezin valtakaudella rikkaimman väestön osan (5 %) tulot ovat kuitenkin supistuneet 28 % ja köyhimmän väestön osan (60 %) ansiot ovat sitä vastoin kohonneet 45 %. Jenkit ja maan oppositio rahoittivat oman presidenttiehdokkaansa **Manuel Rosalesin** vaalikampanjaa. Rosales lupasi, että jos hän voittaisi, vähävaraisille lahjoitettaisiin 20 % maan öljytuloista eli 250-450 dollaria h/kk. Oppositio sai organisoitua pari sataatuhatta kannattajaansa mielenosoitusmarssille. Vallankumouksen jatkumisen puolesta osoitti mieltään yli kaksi miljoonaa ihmistä. Ennen vaaleja niissä ilmeni merkillinen epäselvyys. Rekisteröityjen äänestäjien joukossa oli yli 39 000 jo sata vuotta täyttänyttä ihmistä. Lisäksi yksityiset tiedotusvälineet tuottivat jatkuvalla syötöllä Chávezin vastaista propagandaa.

USA teki jälleen kaikkensa…

USA teki jälleen kaikkensa estääkseen Chávezin vaalivoiton. Bush ja Blair epäilivät julkisesti vaalien rehellisyyttä. Jenkit lietsoivat levottomuuksia ja pelon ilmapiiriä Kolumbian rajalla ja kävivät sotaharjoituksia Karibialla (Trinidad, Curacao). Venezuelan yrittäessä syksyllä päästä YK:n turvallisuusneuvoston jäseneksi hanke torpedoitiin USA:n toimesta nimittämällä vastaehdokkaaksi ihmisoikeuksien loukkauksistaan tunnettu Guatemala. Yhdysvaltalaisen Chávezin neuvonantajan, **Eva Golingerin** mukaan USA:n läsnäolo Latinalaisessa Amerikassa on nykyisin tiiviimpää kuin koskaan sitten kylmän sodan.

Tulevaisuus kuuluu sille, jota nuoriso tukee

Bolivaarisen vallankumouksen kaikille kansalaisille takaama ilmainen koulutus ja terveydenhoito olivat avainasemassa Chávezin saavuttamassa vaalivoitossa. Kolmelle miljoonalle kansalaiselle on suotu pääsy lukutaito- ja koulutuskampanjoiden piiriin. Työttömyys on puolittunut. Slummeihin ja takapajuloihin on perustettu omat terveyskeskuksensa. Venezuelan 25,7-miljoonaisesta väestöstä 29,1 % on 0-14-vuotiaita. Väestön keski-ikä on vain 26 vuotta. Ikärakenteesta johtuen vaalimenestys ohjautui sen käsiin, kuka sai osakseen nuorison ja perheellisen aikuisväestön kannatuksen. Lulan voitolla Brasilian presidentinvaalissa oli myös rohkaiseva merkitys chavistojen aseman säilymiselle. Sitä vastoin demokraattien vaalivoitto ei helpottanut heidän tilannettaan.

Vaalivoiton takaajat

Chávezin vaalitaistelussa näyttelivät tärkeää osaa kansalais- ja etujärjestöt. Tällaisia olivat mm. **UBE**-vaalitaisteluyksiköt, jotka muistuttavat kuubalaisia vallankumouksen puolustuskomiteoita (pari miljoonaa armeijan reservissä), **Bolivaariset talot** (kulttuurikeskuksia, joissa bolivaariset piirit kokoontuvat), yliopistoihin pesiytynyt **Bolivaarinen opiskelijaliitto**, oppositiojohtoisen Venezuelan keskusammattiliiton (CTV) korvanneet **UNT** (Kansallinen työläisten liitto) ja **Bolivaarinen ammattiliitto**, maareformin puolesta kamppaileva **Ezequil Zamoran kansallinen talonpoikaisrintama** (**FNCEZ**), valistustyötä harjoittava **Francisco de Mirandan rintama** (20 000 Kuubassa koulutettua sosiaalityöntekijää), kaksi vallankumousta puolustavaa Tv-asemaa ja vallankumouksellinen sanomalehti **Diario Vea** sekä Työläisten valtaamien ja johtamien tehtaiden vallankumousrintama **FRETECO.** Venezuelassa on yhteensä 1 200 vallattua liikeyritystä ja teollisuuslaitosta. Omistajien hylättyä ne työntekijät ja työnjohto ottivat ne omaan hallintaansa.

Oligarkia vapise

Mikäli vaalipäivänä olisi sattunut opposition masinoimia sabotaasitekoja tai vallankaappausyritys, sen varalle oli sovittu oma hätäsuunnitelma nimeltään "**Oligarkia vapise**". Sen toteuttajiksi oli sitoutunut useita vasemmistolaisia järjestöjä kuten **Alan Woodsin** luotsaama Vallankumouksellinen Marxilainen Virtaus (**CMR**), **FNCEZ, UPV** (Venezuelan kansanliitto-puolue), **FRETECO, UNT, Alexis Vive – rintama** ja **Simon Bolivar –komitea.** Ne olivat valmiita valtaamaan tarvittaessa – hallituksen mobilisoimina – tehtaat, viestintävälineet, osuustoimintatilat, valtion virastot, työpaikat sekä kaikki muut strategiset paikat. Lisäksi asevoimien keskuuteen perustettaisiin vallankumousta puolustavia toimintakomiteoita.

Bolivaarisen vallankumouksen tulevaisuus

Bolivaarisen vallankumouksen keskeisimmät ongelmat ovat nyt ja tulevaisuudessa vanha kapitalistinen valtio-koneisto sekä maanomistuksen, pankkien ja median valtaosan kuuluminen yhä edelleen Venezuelan harvainvallan haltuun. Vallankumouksen edistymisen kannalta ja sen luonteen muuttamiseksi sosialistiseksi olisi olennaista kansallistaa maatilat, pankit sekä jäljellä oleva suurteollisuus ja murskata vanha valtiokoneisto ja korvata se uudella sekä mitätöidä vallankumousta jarruttava lainsäädäntö. Yhteiskunta on saatettava työläisten ja talonpoikien – ei byrokraattien – hallintaan.

Matti Laitinen

Lähteet: NYT, GLW, http://venezuela.elmilitante.org, www.venezuelanalysis.com ja Hands off Venezuela-verkosto, The Nation/ Chesa Boudin.

Kehitysmaa

Istun seiskassa.
Spora kiitää kohti keskustaa.
Lumeton Mäkelänkatu ja Hämeentie
ammottavat tyhjyyttään.
Ne valmistautuvat
itsenäisyyspäivään.

Hakaniemen torilla
Suomen kuudestasadastatuhannesta
köyhyydessä rimpuilevasta
pari tuhatta jonottaa
ruokakassia ja lihasoppaa.
Toimeentulotuki ei piisannut
pitemmälle.

Aleksanterinkatu säihkyy
kilpailukykyä kukkivassa,
isänmaallisessa joululoistossaan.
Näyteikkunat esittelevät
vaurauden symbolejaan.

Kiasman edessä
pieni joukko osoittaa mieltään.
Naapuritalossa hyväksyttiin eilen
jo valmiiksi pätemätön
Euroopan unionin perustuslaki.

Illalla Linnan sali
huokuu kultaa ja hopeaa.
Presidenttipari kättelee
tuhatkahdeksansataa
vihreää, punaista ja mustaa.
Naisten kampauksiin
on uhrattu enemmän rahaa
kuin aikoihin.

Itsenäisyysjuhla sujuu rauhallisesti.
Suomi sulkee silmänsä ja
supistaa suunsa suppuun.

Jossain kaukana kehitysmaassa
Venezuelan presidentti juhlii
köyhän kansan keskuudessa
sosiaaliohjelmilla saavutettua
vaalivoittoaan.

Matti Laitinen 6.12.2006

Leningrad 7.11. 2006

Lehteämme avustanut Ville Rahikainen kävi KTP:n matkassa Pietarissa Lokakuun vallankumouksen 89. vuosijuhlassa sekä vieraana KTP:n ja Venäjän Kommunistisen Työväenpuolueen tapaamisessa.

Vallankumousjuhlien osalta marssin ylle oli noussut pilviä. Aivan selvästi Venäjän nykyiset vallanpitäjät haluaisivat kieltää marssin tai pitää sen ainakin pienenä. Ja sikäli jos marssittiin, marssin olisi pitänyt muistaa Lokakuun 1917 vallankumouksen sijasta mieluummin Moskovan marssia vuodelta 1941, jolloin marssivat sotilasosastot siirtyivät suoraan Punaiselta Torilta rintamalle, kun saksalaiset olivat jo aivan Moskovan porteilla. Tässä Villen muistiinpanoja matkalta.

Kävimme 6.11. kahdessa Lenin museossa Leningradissä (toinen oli se, jossa Leninin sisko asui ja toisessa Stalin asui). Tämän jälkeen kävimme VKTP:n toimistossa keskustelutilaisuudessa. Paikalla ei ollut puolueen ensimmäinen sihteeri Viktor Tjulkin, vaan puolueen toinen sihteeri Juri Terentjev sekä eräs toinen puolueen johdossa toimiva, jota en tuntenut. Me matkalaiset saimme kysyä heiltä Venäjän tilanteesta ja isäntämme vastasivat parhaansa mukaan.

Venäjä valmistautuu reilun vuoden päästä pidettäviin presidentinvaaleihin. Minkälainen tilanne on? "Putin on ilmoittanut, ettei hän riko perustuslakia ja pyri kolmannelle kaudelle. Puolueemme on presidentti-instituutiota vastaan, jollaiseksi se muodostui Gorbatsovin presidenttikaudella, joten puolueemme ei aseta ehdokasta. Zuganovin Venäjän Federaation Kommunistinen puolue sen sijaan asettaa ehdokkaan, mutta jonkun muun kuin Zuganovin. Porvarit haluaisivat vahvistaa valtansa palauttamalla monarkian."

Mitä on sanottavissa Venäjän ja Naton suhteista? "Putin puhuu NATO:n lähestymisestä rajoillemme, mutta samalla sulkee tutka-asemia. Sen sijaan hän vähentää kaupankäyntiä rajanaapurien kanssa."

Onko uskonnon asemassa ilmennyt mitään uutta? "TV:ssä annetaan ymmärtää, että kirkosta on tullut osa valtiota. Kirkkoja kyllä rakennetaan, mutta asuintaloihin ei löydy rahaa. Jopa tsaari Nikolai, joka ammutti työläisiä ja maanviljelijöitä, on haudattu kirkkoon.

Tulevan vallankumousjuhlan näkymiä selvitellessään isäntämme kertoivat: "Eilen (5.11.) nationalistit yrittivät Pietarissa järjestää oman mielenosoituksen, mutta se kiellettiin ja muutamia kymmeniä pidätettiin. Venäjän porvarillinen hallitus kuitenkin käyttää fasisteja työväkeä vastaan esim. ujuttamalla näitä yritysten turvallisuusorganisaatioihin."

Neuvostoliiton kukistumisen osalta isännät esittivät kritiikkiä ns. älymystöä kohtaan: "Älymystö irtautui työväestöstä ja rupesi kuvittelemaan, että voitaisiin luoda Neuvostoliittoa paremmat olot Ruotsin tapaan. Kuitenkin nyt Ruotsin vasemmisto hävisi vaalit ja porvarit Ruotsissa suunnittelevat valtion omaisuuden yksityistämistä."

Vallankumouksen vuosipäivänä 7.11. kävimme Smolnassa tietämättä, järjestetäänkö marssia vai ei. Vasta visiitin jälkeen paljastettiin, että marssi kuitenkin pidetään, mutta ei päivällä kuten tavallisesti, vaan illalla. Miliisi päästi marssille vain ne. joilla oli lupa kokoontumisalueelle rajoittaen siten tehokkaasti marssijoiden määrää. Marssi kulki Suomen Asemalta Auroralle, jonne tuli myös VFKP:n marssi. Moskovassa pidettiin myös vallankumousmarssi ja sen lisäksi myös muistoparaati 7.11.1941 vallankumousparaatille. Sen tarkoituksena oli tietenkin häivyttää Lokakuun vallankumouksen merkitys.

Vallankumousmarsseja oli myös Sevastopolissa ja Valkovenäjällä. Ukrainassa kansalaiset ehdottivat 7.11. julistamista pyhäpäiväksi, minkä seurauksena paikalliset nationalistit olivat hyppineet seinille.

Lopuksi: Vaikka SKP ei lähettänytkään tänä vuonna omaa edustustaan vallankumousmarssille, niin muutamat SKP:n jäsenet löysivät kuitenkin omat tiensä meidän marssillemme…

Ville Rahikainen

Työllisyys kuntoon eri ammateissa, kaupungeissa ja kunnissa

Anne Luukkonen

Turvallisuus ja toimeentulo turvattava kaikille asukkaille. Kun kaikille työikäisille turvataan työ, niin samalla verotulot kasvaisi ja sosiaaliset kulut Turussa vähenisivät. Suomen liittyessä EU:hun työllisyyspolitiikka muuttui täysin, työttömyys lisääntyi huomattavasti ja elintarvikkeiden ym. hinnat lähtivät nousuun. Ennen EU:ta työttömyysturva oli verotonta tuloa. Määrä- ja osa-aikaiset työt ovat EU:n myötä lisääntyneet oleellisesti myös Turun kaupungissa. Turun kaupunki ei enää palkkaa vakituista henkilökuntaa edes terveydenhoitoalalle lainkaan samalla tavalla, kuin 1970-80-luvulla. Sen johdosta vanhukset jäävät heitteille ja potilaspaikoista joudutaan jonottamaan nykyisin.

Kehdataan väittää ja suorastaan valehdella, että ammattitaitoisesta työvoimasta olisi pulaa. Metalli-, kuin terveydenhoitoalankaan osalta väite ei pidä paikkaansa. Turussa ei enää palkata kotiapulaisia niille vanhuksille, jotka asuvat kotona. He kykenisivät asumaan paljon kauemmin kotona, jos he saisivat siivous ym. apua. Se olisi niin kaupungille, vanhuksille, kuin yhteiskunnallekin paljon edullisempi ja mukavampi ratkaisu, kuin laitoshoito. Kaikille ei edes ole mahdollisuutta päästä kunnalliseen laitoshoitoon, eikä edes sairaaloista löydy hoitopaikkoja nyky-yhteiskunnassa. Potilaat joutuvat sairaaloiden käytävilläkin sängyissä jonottamaan paikkaansa ja sairaalat käyvät liian ahtaiksi. Useampi veronsa maksanut vanhus Turun kaupungissa joutuu yksityiseen Vanhainkotiin, koska kaupunki on nekin palvelut myynyt yksityisille. Vuokra-asunnoista on Turussa pulaa, koska suurimman osan aravalainoitetuista kunnan omistuksessa olevista vuokra-asunnoista Turun kaupunki on myynyt yksityisille.

Koulutettua hoitohenkilökuntaa terveydenhoitoalalta ja koulujen opettajia on työttöminä. Hoitohenkilökunnasta osa on joutunut muuttamaan Turusta pois, jopa ulkomaille. Tai sitten he ovat joutuneet aivan toisen alan työhön, kun Turussa ei palkata kuin sijaiseksi tai määräaikaiseen työllisyystyöhön. Ammattitaitoiset työntekijät ovat joutuneet jopa osa-aikaiseen työhön. Turun kaupunki on yksityistänyt kotiapulaisten työt tekemällä niistä juuri osa- ja määräaikaisia töitä. Ne ovat hoitoalan töistä yksi alue, jonka palvelut Turku on myynyt yhdistyksille. Nämä sitten teettävät osa-aikaisia töitä yhdistelmä- tukipalkalla. Sieltä vanhukset tilaavat palvelunsa ja maksavat samalla yhdistyksille tuloa. Sosiaalikeskus oli se laitos, joka ennen hoiti ja tuki vanhuuksia palkkaamalla heille kotiapulaisia.

Nyt vanhukset saavat ainoastaan tukena pienen verovähennyksen, ilmoittamalla vuoden aikana kertyneet kotiapulaisen siivous ym. työhön kertyneen summan. Ei se työläiseläkeläisen verotuksessa yhtä paljon vaikuta, kuin johtajien, yrittäjien ym. suurempituloisten verotuksessa. Turussa elintarviketeollisuuden työt, mm. entinen Hellas (LEAF) myytiin ulkomaille. Tästä tehtaasta varmasti olisi löytynyt vielä työpaikkoja maahan muuttaneillekin. Olisi ollut pakkaamista, lajittelua ja kuljetusta, joihin työnantaja olisi kyennyt kouluttamaan heidät. Siihen ei olisi tarvinnut työvoimakoulutusta järjestää valtion ja kunnan rahoittamana. Työpaikkojen myötä Turku menetti siellä ennen töissä olleet kaikki turkulaiset veronmaksajat.

Kaikille kuuluisi samasta työstä sama palkka sukupuolesta riippumatta. Tasa-arvo työelämään tulisi saada. Minimipalkan alle ovat ulkomaalaisetkin joutuneet telakkatyötä tekemään ja heistä kaikki eivät kuulu mihinkään ammattiliittoon, eikä siitä kaikki ole edes tietoisia. Osalle heistä EU maksaa tukea paremmin, kuin mitä Turun kaupungin Sosiaalikeskus maksaa toimeentulotukena työttömille ja muille vähävaraisille, niille, jotka ovat työssä ollessaan maksaneet kaupungille sosiaaliturvamaksua.

On aivan väärin, että työelämässä olleet eläkeläiset ja työttömät eivät kaikki saa edes toimeentulotukea. Tulevaisuus ei näytä turvalliselta, kun ei määräaikaisista, osa-aikaisista, eikä pätkätöistäkään kartu/ kerry enää eläkettä. Moni työtön on joutunut työttömäksi itsestä riippumattomista syistä. Valtio ja kunnat tulee laittaa vastuuseen toimeentulosta! Työkykyisille ja työikäisille tulee saada vakituista ja ammattia vastaavaa työtä, niin verotulot valtiolle ja kunnille lisääntyisivät. Kaikki kansalaiset saisivat työstään palkkansa, jolla he hankkisivat itselleen ja perheelleen ruokaa, asunnon, vaatteet ja kaiken muun tarpeellisen. Silloin he pärjäisivät tässä yhteiskunnassa.

Palkkioksi eläkeläisen ikään tullessaan eläkeläisille kuuluisi toimeentuloon riittävä eläke. Työttömyysajat mahdollisimman lyhyeksi, pätkätyöt pois ja työttömyystuet verottomiksi, sekä arvonlisävero pois ruuasta ja välttämättömistä tarvikkeista. Suomi olisi vasta sen jälkeen hyvinvointivaltio, kun turvattaisiin kaikille asukkaille koti ja hyvä toimeentulo nykyisessä yhteiskunnassa.

Anne Luukkonen
Turku

Miksi köyhä edelleen hakee leipänsä leipäjonosta?

Eero Seppänen

Mielipide tämäkin, joka on jo niin monesti todettu ja toistettu, mutta onko se otettuna todesta - että meillä nähdään nälkää, vielä vuonna 2006. Minulla on oma käsitys, miksi leipäjonot edelleen vetävät kurjistettua köyhälistöä. Kansanedustajaehdokas, Seppänen Eero Suomussalmelta on sitä mieltä, miksi maamme köyhälistö käy leipäjonon kautta ruokapöytäänsä.

Seppänen! Kansa ei vieläkään ole oppinut käyttämään oikein ääni oikeuttaan tai jättänyt vaalit väliin. Köyhälistöä on nyt syytä ruvettava puhuttelemaan sellaisin äänen painoin, että viesti menisi perille, kuin metrisellä koivuhalolla otsaan lyötynä.

Suomen köyhälistöstä löytyisi meille melkoinen haaste tulevissa eduskuntavaaleissa. Sellaisia isoja ryhmiä olisivat eläkeläiset, työttömät ja nukkuvat äänestäjät. Ja paljonko tuolla ryhmällä tulisi eduskuntapaikkoja, takuulla olisi eduskunnan suurin ryhmä. Ehdokas Seppänen, mitä siitä sitten seuraisi? Yksinkertaisesti täyskäännös maassamme harjoitetulle politiikallemme.

Eläkeläisen, työttömän ja nälkäänäkevän ei tarvitsisi enää nöyrtyä missään - sanon toistaen, ei nöyrtyä missään. Aikaisemmat päättäjämme joutuisivat nöyrtymään ikuisuuteen asti, paskan puhujille vain kalossin kuva takapuoleen ja Siperian jäätikölle jäähtymään.

Ehdokas Seppänen on todennut, että kansa kuuntelee vain hyväosaisen mielipiteen, muttei ole vielä samaistunut samassa asemassa olevaan, joka on päätynyt kansanedustajaehdokkaaksi asti.

Meillä täällä Kainuussa ei näytetä ymmärrettävän tosiasioita lainkaan enemmän kuin muuallakaan maassamme, vaan luotetaan aina sukupolviemme perintöön, minkä on saanut jo äidin maidossa valmiiksi. Politiikassakin niin pitää jatkaa, sukupolviemme viitoittamaa tietä, vaikka siitä ei meille ole hyvää seurannutkaan.

Suomen Nälkäänäkevien Yhdistys ry:n toimijana vuodesta 1994 tiedän valtaa pitävien pirullisen juonen teitä köyhiä kohtaan. Nehän jo tietävät, ettei teille ole enää kelvannut yhteiskunnallinen osallistuminen. Olette syrjäytyneitä, siis ulkopuolella toimivan yhteiskunnan, jolle ei enää heru myötätuntoa, teitä pidetään päättäjiemme mielestä pelinsä menettäneinä tapauksina.

Suomen Nälkäänäkevien Yhdistys Ry:n toiminnan historiasta löytyy tosiasia, jolle ei löydy vertaa tässä maassa. Seppänen vei vuonna 1994 300 säästölipasta eduskuntaan ja kun lippaat puolen vuoden päästä noudettiin, tulos eduskunnasta oli 41 silloista markkaa nälkäänäkeville. Siitä jo voi päätellä, kuinka sitä sitten köyhät huomioidaan, köyhät jotka ovat meidän keskellämme vielä tästäkin eteenpäin, jos niin itse haluatte.

Miksi et tulisi ehdokkaaksi? Ei sinun tarvitse olla kuin perusjätkä, tai työttömän persaukinen avoeläjä, voit olla oma itsesi, meidän muiden ehdokkaiden joukossa. Meillä ei enää hellävaroin käsitellä nykyisiä päättäjiemme, vaan pistetään tuulemaan kansan omalla äänellä, jota tavallinenkin kansalainen ymmärtää omakseen.

Kansanedustajaehdokas
Kirjailija, rantaneuvos
Eero Seppänen
Suomen Nälkäänäkevien
Yhdistys ry

Ps: Jos minut valitaan kansanedustajaksi, tulen minä Eero Seppänen, jakamaan Oulun Vaalipiirissä kansanedustajan hyvän palkan eduskunnan tilipäivänä, julkisesti tasan köyhän kansan kesken. Haluan tämän jo tiedoksi, ennen eduskuntavaaleja ja omalla allekirjoituksella. Takaan, että näin tulee myös käymään, koska eduskunnassa ilmoitan palkkani nostajaksi Suomen Nälkäänäkevien Yhdistys ry:n.

EU-sosialidemokraatit haluavat “uutta potkua Euroopalle”

UNZERE ZEIT 3. marraskuuta 2006/ käännös Wäinö Pieti-käinen

Wäinö Pietikäinen

Kahden “työtapaturman” jälkeen - Ranskan ja Hollannin kaadettua kansanäänestyksissään EU:n perustuslain, nyt olisi ”aika antaa uutta potkua Euroopalle”. Näin totesivat EU-parlamentin sosialidemokraattisten parlamenttiryhmien puheenjohtajat pitämässään konferenssissa ranskalaisessa Nantesin kaupungissa 19-20/11.2006. Saksan kansleri Merkel on antanut ymmärtää, että uusi keskustelu käynnistetään vuoden 2007 ensimmäisellä puoliskolla Saksan toimiessa EU:n puheenjohtaja. Sosiaalidemokraattiset EU-parlamenttiryhmien puheenjohtajat yhtyivät kansleri Merkelin “tiekarttaan”, että EU-perustuslaki olisi saatava voimaan vuonna 2009.

Nantesin konferenssissa todettiin, että Ranskan presidentin- ja eduskuntavaaleissa perustuslakiasiassa pidetään matalaa profiilia., vaikka sosialisteja painostetaankin pitämään yhteisestä tavoitteesta kiinni. Sosialistien keskuudessa Ranskassa on erimielisyyksiä EU-perustuslaista. Puoluejohto olisi jo aikaisemminkin halunnut sanoa “Kyllä” EU-perustuslaille. Puoluejohto jäi pulaan, kun enemmistö kannatti “Ei”- linjaa. Aikaisempi pääministeri Laurent Fabius yritti kilpailussa sosialistien presidenttiehdokkuudesta vetää varovaista “Ei”-linjaa. Vastaavasti kilpailijat Segolene Royal ja Dominique Strauss-Kahn suosittelivat aikaisemmin “Kyllä”-linjaa, mutta he eivät halua tulevissa presidentin vaaleissa ottaa perustuslakikysymystä esille.

Saksan sosiaalidemokraattien EU-ryhmän johtaja Martin Schulz esitti Nantesissa demagogisesti, että kansallisvaltioiden kantoja “Kyllä” tai “Ei” pitää kunnioittaa, mutta mitä se käytännössä olisi, niin sitä hänen esityksestään ei selvinnyt. Hän kuitenkin painotti sitä, että kansallisvaltiot ovat “suurten haasteiden edessä” kun kyseessä on huipputeknologia, energia ja maahanmuuttokysymykset. Näistä kysymyksistä eivät yksittäiset valtiot selviä, josta syystä nykyinen “Nizzan sopimus” on riittämätön, jonka vuoksi tarvitaan uudet “raamit”.

Vieraiden isäntänä toiminut Jean-Marc Ayrault on sosialistien valtiopäiväryhmän johtaja ja Nantesin pormestari. Hän valitteli, että he ovat EU-perustuslakiasiassa joutuneet umpikujaan, ja nyt menetetään kallista aikaa. ”Koko asia on rujo ja meille on välttämätöntä huomioida, miten tästä eteenpäin ja sen puolesta tehdä työtä.” Hän esitti, että pitäisi saada aikaan “uusia aloitteita” jo keväällä 2007 Berliinissä, jossa ”sosialidemokraattien esikunnan” tulee neuvotella menetelmät eteenpäinmenon aikaansaamiseksi.

Kokous päätti kokoontua Berliinissä keväällä 2007 samoissa merkeissä kuin Nantesissa.

Pierre Poulin

EU-mieliset valehtelee, vaihtakaa kanavaa

Esa Hermonen

Pimeys on käsin kosketeltavaa, kun jouluun on enää muutama viikko. Kuukauden kuluttua kukko ottaa askeleen enemmän ja toivo herää äänestäjänkin silmissä.

Eduskuntavaalit lähestyvät ja komento Suomessa voi saada uuden käänteen maaliskuussa. Älkää enää äänestäkö vanhoja puolueita, siinä teille hyvä neuvo, jos muutosta haluatte. Vanhan vallan kaarti luulee pitävänsä kansan rahan ja mielivallan armoilla ikuisesti. Mahdollisuus on ainoastaan meidän itsekunkin korvien välissä. Vain Sinulla on siihen avain. Eli älä äänestä niitä, jotka ovat syösseet synnyinmaamme hiirenloukkuun. Paljon sanottu, mutta kaikki totta.

Vääryydellä ja ahneudella on likainen loppu. Kansalle on puhuttava sen omalla kielellä. Pingviinien ja kalkkunoiden kieli kuuluu niille etuoikeutetuille, jotka ovat rosvonneet itselleen kaiken hyödyn työläisen selkänahasta. Onkin aika lopettaa pätkätyöt ja yritysten myyminen ulkomaille sekä täysin järjetön maaseudun autioittaminen. Niillä mailla, jotka eivät aikoinaan liittyneet Euroopan Unioniin, pyyhkii paljon Paremmin kuin meillä. EU vastaisuus lisääntyy räjähdysmäisesti ja viimeistään viiden vuoden kuluttua tämän tajuaa jo umpisokeakin.

On. siis hulluutta antaa valtakirjaa kansansa pettäjille. Taistelu paremman ja oikeudenmukaisemman Suomen puolesta on alkanut.

Esa Hermonen
STP eduskuntavaaliehdokas

Turun talous ja raha-asiat ovat täysin retuperällä

Esko Luukkonen

Turun budjetti on miinuksella 40 milj. euroa. Valtuustossa eri puolueet ihmettelivät, mistä tämä vaje on syntynyt. Samalla eri puolueryhmät totesivat, että henkilökunnan vähentämistä terveydenhoidosta, kouluista ym. kunnallisista palveluista tuskin voidaan estää.

Valtuustossa puolueryhmien kesken ei löytynyt yhteistä ratkaisua. Kokoomus, Keskusta, SDP, Vihreät, RKP ja Sitoutumattomien ryhmästä Virtasen Timo, alkoivat yhdessä pohtia, mikä olisi ratkaisu siihen, ettei henkilökuntaa tarvitsisi vähentää.

Puolueiden yhteinen "lehmänkaupparyhmä" pohti asiaa ja jälleen he tulivat siihen ratkaisuun, ettei muuta keinoa ole kuin se, että on otettava lisälainaa. Täysin selvää on se, että velka pitää maksaa takaisin ajallaan ja taas jälleen siinä vaiheessa Turun kaupungille tulee lisää miinusta ja uutta velkaa. Ymmärtäähän jokainen sen. että ottamalla aina vain lisää velkaa ei kuntien taloutta voida ratkaista, eikä saada kuntoon.

Turun talous- ja raha-asiat lähtivät pyörimään täysin väärinpäin, kun oikeisto sai valtuustossa enemmistön ja SDP, sekä Vasemmistoliitosta suurin osa sitoutuivat oikeistoon.

Tämän seurauksena ryhdyttiin rakentamaan laitoksia ja halleja, jotka ovat tuottaneet Turun kaupungille vain tappiota. Ensin rakennettiin Tukkuhalli (Elysee Areena) eli monitoimihalli ulkopuolisille liikemiespiireille. Halli on tuottanut vuosittain erittäin suuria tappioita.

Tämän jälkeen Turun kaupunki myi Puhelinlaitoksen, joka oli kaupungin tuottavin laitos. Samaan aikaan kaupungin Liikennelaitos myytiin useammalle yksityiselle liikennöitsijälle. Monelle palautui mieleen ja ihmetytti vieläkin raitiovaunujen poistaminen Turusta, koska kaikki kolme edellä mainittua laitosta tuottivat rahaa kaupungille. Päinvastoin, yksityistämiset lisäsivät Turun kaupungin menoja, koska useita satoja ihmisiä jäi niiden johdosta työttömäksi.

Sitten Turun kaupunki päätti remontoida Turun Taidemuseon, jonka valvojaksi ja suunnittelijaksi määrättiin entinen SKP:n jäsen insinööri Martti Kuitunen. Hän ei ole johtanut rakennustöitä ennen. Siitä johtuen remontin teko meni uusiksi ja ulkopuoliset firmat saivat paikkailla insinööri Martti Kuitusen tekemiä virheitä. Taidemuseon remontti tuotti Turun kaupungille erittäin suuria tappioita.

Turun kaupunki on myynyt omia palvelujaan vieläkin yksityisille, joka aiheuttaa tosi suuria tappioita ja samalla lisää työttömyyttä, joka lisää niin kunnallisia, kuin valtiollisiakin menoja. Ja suuria kuluja on aiheutunut myös siitä, kun Kaupungintalo suurelta osin myytiin ja toimitiloja siirrettiin entisiin Vakuutusyhtiö Sammon tiloihin. Kävelykadulla oleviin kaupungin tiloihin on päätetty ostaa tosi arvokas Kahvinkeitin, jonka hinnaksi on sanottu 11,000 euroa.

Parkkihalleja on rakennettu monia, Eskelin, Julinin, Puutorin, ja Louhen hallit, jotka eivät paljon työllistä, vaan ovat aiheuttaneet vuosittain suuria tappioita. Kaikesta huolimatta on vielä suunniteltu ryhtyä rakentamaan Kauppatorin alle omaa parkkiluolaa, jonka viereen on esitetty uutta Kävelykatua. Parkkiluola ja Kävelykatu ovat aivan järjettömiä hankkeita, koska kaikki entisetkin parkkihallit ovat tuottaneet pelkää tappiota. Mikäli parkkiluola torin alle rakennettaisiin, keskeytyisi torimyynti kokonaan, jota kaupungin asukkaat eivät lainkaan hyväksyisi. Kaupungin keskustaa yksityisautojen suosimisella vaan enemmän saastutettaisiin.

Monta muuta järjetöntä ratkaisua on tehty ja hyväksytty Turussa. Näiden kaikkien edellä mainittujen vuoksi kaupungin budjetti on jo miinuksella. Tämän vuoksi kaupunki korottaa eri maksuja. Vuoden alusta mm. bussimaksuja korotetaan jälleen.

Turussa päätettiin rakentaa Kakolanmäkeen uusi vedenpuhdistuslaitos ja myös uusia kerrostaloja ym. rakennuksia. Vankila aiotaan siirtää alueelta pois Saramäkeen. Tämä on myös aivan järjetön hanke, joka tulee maksamaan erittäin paljon. Työntekijöiksi on otettu puolalaisia työntekijöitä pienellä palkalla. Turkulaiset ammattitaitoiset työntekijät jäävät työttömiksi. Ja nekin verotulot menevät muualle kuin Turun kaupungille.

Rahaa ei ole milloinkaan löytynyt, kun kyseessä on ollut työläinen tai muu pienituloinen kunnan asukas. Mutta joka ikinen kerta, kun kyse on ollut suurituloisista johtavaan oikeistoon kuuluvasta puoluejäsenestä, niin kyllä rahaa silloin löytyy.

Turun taloutta ja raha-asioita on ajettu täysin väärinpäin. Eläkkeisiin on ihmisten syötävä, juotava, rakennettava asuntoja, tyydytettävä elintärkeät tarpeensa ja sen vuoksi tehtävä työtä. Mikään valtio eikä kunta voi kehittyä ilman tuotantoa ja työtä. Siitä valtio ja kunnat saavat omat veronsa eikä niiden tarvitse ryhtyä talouttaan hoitamaan täysin väärin menetelmin ja epäoikeudenmukaisesti.

Esko Luukkonen
Turku

Turkulaiset marssilla Helsingissä 1. joulukuuta EU:n perustuslain ratifiointia vastaan.

Päättäjät pölkylle

Tanskaa pidetään mallimaana vanhustenhoidossa. Siellä 20% vanhuksista on kotihoidossa ja vain 6% laitoshoidossa. Lääkäri- ja sairaanhoitopalvelut ovat ilmaisia vanhuksille. Kotihoito on ilmaista, mutta vuokra, ruoka yms. pitää maksaa. Asiakaspolitiikalla pyritään siihen, että pitkäaikaissairaudesta ei koidu potilaalle lisämenoja.

Helsingissä vanhainkodin huone on alle 20 neliömetriä ja useimmassa tapauksessa siinä on wc ja suihku. Parhaassa tapauksessa se on yhden hengen asunto. Mutta vielä moni joutuu jakamaan tuon tilan. Ei tarvitse ihmetellä, että Suomessa käytetään paljon psyykenlääkkeitä vanhainkodeissa: Mitä muuta vanhus voi olla kuin masentunut ja vihainen, kun ei ole omaa rauhaa? Kotihoidosta Suomessa pitää maksaa.

Kerran viikossa pestään kokonaan. (Kuinka usein viikossa te käytte suihkussa?) Että hoito olisi muutakin kuin pyllyjen pyyhkimistä, (Hyvän hoidon suositusten mukaan) vanhainkodeissa pitäisi olla kaksinkertainen määrä hoitajia. Yksikään poliitikko ei ole uskaltanut ryhtyä tarvittaviin toimenpiteisiin. Siinäpä se: Mitä virkaa on poliitikoilla ja puolueilla, jotka tietävät ongelman, mutta eivät ole tehneet sille mitään?

Eduskuntaan oli tulossa tänä vuonna lakialoite, että laitoksessa pitkäaikaisesti olevan pitäisi maksaa hoidostaan 85 prosenttia kaikista tuloistaan. Luultavasti vaalien lähestymisen vuoksi aloite vedettiin pois. Eläkeläinen saa keskimäärin yli tuhat euroa kuussa. Siitä pois verot ja siitä 80%. Siinä jää viikkorahat käteen! Osa eläkeläisistä saa alle viisi sataa euroa kuukaudessa. Puhumattakaan siitä, että taitettu indeksi pienentää eläkkeiden ostovoimaa vuosi vuodelta. Lisäksi osapäivä- ja pätkätyöläiset ja työttömät, joita on yli miljoona, saavat nyt työtuloa noin tuhat euroa kuukaudessa. Nyt pitäisi puhua eläkeläisten ja tulevien eläkeläisten köyhyyspommista, joka on olemassa ja lisääntyy eikä mistään eläkepommista! Eläkepommista puhujat haluavat romuttaa koko terveys- ja sosiaalipuolen, muka työssäolevien verotuksen puolesta, mutta todellisuudessa kyse on pienituloisten olojen huonontamisesta hyvätuloisten hyödyksi, ei muusta!

Suomessa panostukset terveydenhoitoon vähenivät kansantulosta samalla, kun koko muu Eurooppa lisäsi palvelujaan. Jenkeissäkin käytetään julkiseen terveydenhuoltoon enemmän rahaa kansantulosta, vaikka sitä ei hevin uskoisi. Nyt Suomessa aiotaan lisätä hoitajia terveyspalveluihin, mutta vain hoidettavan potilasmäärän mukaisesti. Työtaakka pysyy siis samana.

Väitetään, että asumisen kalleus olisi osasyy Helsingin hoitajapulaan. Moni väittää (täysin aiheettomasti), että jos Helsingissä rakennettaisiin paljon, niin asuntojen hinnat laskisivat, yrittäen kaiketi selittää Helsingin intoa raiskata rannat ja kalliot. Kun kysyntä on suurempi kuin tarjonta, hinnat nousevat, joten hintojen laskua ei kannata odotella.

Eduskunnan enemmistö (siis SDP, Kokoomus ja Keskusta) eivät aio tehdä mitään, että valtio maksaisi kunnille velkansa, vastaisi terveydenhoidon kustannuksista ja muista kunnille sälyttämistään kustannuksista kuten ennen, vaan jatkaa kuntien rosvoamista. 90-luvun laman jälkeen valtio on vähentänyt kuntien saamia valtionosuuksia. Vuonna 1993 valtionosuudet kunnille olivat 40 miljardia markkaa, 1999 ne putosivat 20 miljardiin markkaan ja 2005 ne olivat noin 30 miljardia markkaa. (Kyse on nimellishinnoista.)

On järjetöntä, että Helsingin kaupunki ottaa omistamistaan kiinteistöistä laitoksiltaan vuokraa, vaikka normaali käytäntö olisi ottaa vain hoitovastiketta. Kaupunki lisää tahallaan julkisen palvelun hintaa. Täytyy ihmetellä, kuinka poliitikoilla on otsaa valittaa julkisen palvelun hintaa ja vaatia laitoksilta säästöjä, kun he ovat itse kuluja nostaneet! Pelkästään Myllypuron sairaala maksoi käyttökulujensa lisäksi 1.296.204 euroa vuodessa vuokraa!

Miettikääpä kuinka paljon parempaan palveluun laitokset pystyisivät palkkaamalla tällä rahalla henkilökuntaa ja kuinka paljon enemmän ne saisivatkaan aikaan ilman tätä verenimentää? Osataan täällä toki säästääkin. Yhteen Helsingin sairaalaan tuli uusi säästömääräys "ylhäältä". Ennen potilaille tarjottiin kahvia ja jos yli jäi, sitä tarjottiin omaisille. Nyt se heitetään viemäriin. Ihmettelen, kuten hoitajatkin, mistä se säästö tulee?

Hannu Alm
Helsinki

Tuumaustauko äänestäjille

Kevään ja vaalien lähestyessä ehdokkaat ovat soitimella ja yrittävät äänestäjiä hurmata mitä taidokkaimmilla puheilla ja tempuilla. Puhetta tulee kuin hevoselta pierua ilmeisenä päämääränä paljolla puhumisella peittää se, ettei ole mitään järkevää sanottavaa. Vaalien alusaika äänestäjien tulisikin käyttää tarkkoihin tutkimuksiin, ovatko nykyisten edustajien puheet ja teot olleet tasapainossa.

Ensinnä pitää päästä eroon yhdestä painolastista - ei ole pakko äänestää puoluetta jota isoisänisä oli perustamassa. Sitten pitää pohtia mitä on tehty kansamme vähäosaisille, joihin luen eläkeläiset, työttömät ja opiskelijat. Heillä on näin vaalien alla ystäviä että rumempia voi potkia sivummalle. Tämä päähänpotkittujen ryhmä kärsii eniten lupausten ja tekojen epäsuhdasta.

Eläkeläisten huono kohtelu on jatkunut jo vuosikymmeniä. Leikkaukset alkoivat jo 1974 Sorsan ensimmäisen hallituksen toimesta siten, että ensin hallitus jätti toteuttamatta eduskunnan vuonna 1973 päättämän kansaeläkeuudistuksen, ja sen ohella Sorsan hallitus ehdotti lakia (HE 38/1974), jolla kansaneläkkeen tukiosa pienennettiin, mikäli eläkeläinen sai työeläkettä. Pohjaosaan, josta silloin käytettiin nimitystä perusosa, ei silloin koskettu. Indeksiheikennys tuli voimaan 1977 alussa, silloin luovuttiin eläkkeiden indeksikorotuksen sitomisesta palkkaindeksiin.

Nämä tapaukset ovat vähemmän muistettavia, paremmin muistetaan Lipposen ensimmäisen hallituksen 1996 alkaen eduskunnan enemmistön suostumuksella suoritetut pohjaosan poistamistoimet, eläkkeiden yhteensovitus ja taitetun indeksin käyttöönotto yli 65-vuotiaille.

Päättäjien tyhmyydestä johtuneen laman aikana leikattiin eläkeläisiltäkin reippaanpuoleisesti. Konkurssin partaalla roikkuvat pankit piti pelastaa, mielestäni tosin tarpeettomasti. Nyt pankeilla menee polleasti, mutta paljonkohan ovat yhteiskunnalle velkojaan maksaneet? Eläkeläiset ovat myös odotelleet vääryyksien oikaisua jo vuosien ajan. Näyttää siltä että, odottaminen jatkuu - on sitten hallituksen johdossa Tuppurainen tai Tappurainen.

Korjauksia on yritetty, siksi on mielenkiintoista katsoa miten Keski-Suomen nykyiset kansanedustajat ovat äänestäneet. Eläkeindeksin korjausta vastaan äänestivät: Susanna Huovinen, Petri Neittaanmäki, Lauri Oinonen Kalevi Olin, Aila Paloniemi ja Ahti Vielma. Puolesta Matti Kangas, Toimi Kankaanniemi, Reijo Laitinen, poissa Mauri Pekkarinen. Varallisuusveron poistamista kannattivat Huovinen, Neittaanmäki, Oinonen, Olin, Paloniemi, Pekkarinen ja Vielma. Veron säilyttämistä kannattivat Kangas, Kankaanniemi ja Laitinen.

Pari esimerkkiä kuinka lupaukset ja teot ovat epäsymmetrisiä. Nykyisen eduskunnan tasosta esimerkki: Peräti 125 edustajaa kannatti EU:n perustuslain hyväksymisen puolesta hyvin tietäen ettei se koskaan tule voimaan. Äänestystulos oli 100 vuotiaan eduskunnan suurin moka EU :n liittymissopimuksen hyväksymisen jälkeen.

Tässä muutamia vihjeitä pohdittavaksi ennen vaaleja. Jos äänestäjä tulee siihen lopputulokseen, ettei kannata äänestää, on hänellä siihen vahvat perusteet ja se on ymmärrettävä päätös. Vaalilupaukset kannattaa ehdokkailta ottaa kirjallisena ja todistajien läsnä ollessa. Silloin on mahdollisuus tehdä rikosilmoitus petoksesta.

Reino Welling
Jämsänkoski

STP:n Helsinki ryhmän kokous ja iltaseminaari

maanantaina 5.2. 2007 klo 18.00
Hermannin kerholla
Hämeentie 67

Käsitelään vaalityösuunnitelmia sekä opiskellaan vaaliohjelmaa
Tervetuloa varsinkin kaikki ehdokkaat

Tukea **Kansan** *äänelle*

Heikki Männikkö 75,00 e, Reijo Katajaranta 20,00 e, Hannu Kautto 20,00 e, Juha Kieksi 10,00 e, Eira Kärki 25,00 e, Tarja Männikkö 8,00 e, Kalle Wahrman 20,00 e, Reino Welling 15,00 e, Tuntematon tukija 16,00 e, Haagan flikka 16,00 e, Esko ja Anne Luukkonen 20,00 e, Esko Auervuolle 5,00 e ja Wäinö Pietikäinen kerännyt lippaalla 96,85 e.

OKO 554114-227966

INKUN YRTTIPALSTA

Maitohorsma

Maitohorsma kasvaa ratavalleilla, hiekkakuopilla, hakatuilla metsäalueilla sekä tienvierillä. Se kasvaa 50 - 150 cm:n pituiseksi. Kasvia voi hyödyntää monin tavoin. Juurakkoa voi käyttää porkkanan tavoin sekä leipäjauhoksi. Nuoret lehdet salaatiksi ja teeksi.

Juurakkoa voi kerätä mihin vuodenaikaan tahansa, mutta myöhään syksyllä se on yleensä parasta. Versot, jotka keväällä nousevat esiin, ovat maukkaita syötäväksi suolavedessä keitettynä. Nuoret lehdet ovat erinomaisia salaatiksi. Niitä voi käyttää joko yksin tai muiden kasvien lehtien kanssa. Nuorissa versoissa ja lehdissä on runsaasti C-vitamiinia. Teeksi riivitään horsmanlehdet juuri ennen kukkimista. Lehdet joko kuivataan tai hiostetaan (esim. muovipussissa saunan jälkilöylyssä) yhdessä muiden lehtien kanssa. Hiostamisen jälkeen ne kuivataan.

Pihlaja

Pihlajanmarja on Suomen arvokkain marja. Kukkia on runsaasti suurina terttuina. Pihlajasta kelpaavat lehdet teeksi, marjat ravinnoksi ja lääkkeeksi, kuoret värjäykseen ja puu puusepäntöihin.

Teeksi kerätään pihlajanlehdet jo alku- ja keskikesällä. Ne kuivataan, hiostetaan tai höyrytetään muiden teeainesten kanssa.

Pihlajanmarjan happamuus on melkein kokonaan omenahappoa ja hedelmämalto sisältää kuten omenakin hedelmäsokeria, runsaasti C-vitamiinia sekä hyytelöityviä pektiiniaineita. Pihlajanmarjat poimitaan täysin kypsinä ehkäpä vasta, kunnes ensimmäiset pakkaset ovat niitä puraisseet. Marjat kerätään ja kuljetetaan terttuina. Pihlajanmarjoja voi käyttää leivän aineksena, kaaliraasteisiin, puuroihin, keittoihin, juomaksi jne.

Rohdoksi on pihlajanmarjoja käytetty varsin yleisesti, etenkin reumatismiin ja keuhkovikoihin. Marjoilla on lievästi ulostava, virtsaneritystä lisäävä vaikutus ja ne ovat hyödyksi munuais- ja rakkokivitaudissa (10 - 12 marjaa päivässä).

Pihlajanmarjahyytelö

Marjat survotaan rikki ja keitetään vähässä vedessä. Mehu siivilöidään pois ja keitetään hyytelöksi sokerin kanssa. Hyytyy hyvin, mutta vaatii paljon sokeria.

KIRKKO & VALKOINEN TEURASTAJA!

Hämmästykseni oli melkoinen, kun eksyin mennä keväänä ev.lut-kirkkoon. Painoin takamukseni penkkiin, josta olinkin välittömästi tippua, kun minusta kuinka ollakaan oikealla puolella seinällä olla möllötti itse Mannerheimin - päiväkäsky! Huh, jessus ihmettelin mitä tekemistä tällä Valkoisella Teurastajalla on kirkossa, kunnes sain kuulla että tämä jopa omia kansalaisiaan murhannut Paholainen on esillä jokaisessa maamme ev.lut-kirkossa.

Kylläpä on kaksinaamaista tuon kapitalistikirkon touhu! Mitähän ihmeen tekemistä tällä nyt sitten mahtaakaan olla Raamatun tai sen kymmenen käskyn kanssa??? Itse kehotan jokaista eroamaan kirkosta. Lopuksi ISO KIITOS v.1918-valkoisen terrorin uhreille. Vaikka osa teistä joutuneekin viimeistä leposijaansa pitämäänkin muualla kuin edellä mainitun "kirkon" kirotussa mannerheimilaisessa mullassa, niin työväenluokan sydämissä muistonne elää aina!!!

Edellinen kirjoitukseni, joka julkaistiin mennä talvena edistyksellisissä kommunistisissa työväenlehdissä, johti allekirjoittaneelle annettuun tappotuomioon, jos sanallakaan vielä "kosketaan sotamarsalkkaan". Sinä, joka esitit puhelimitse 24.06.2006 klo:20.35 puh. nro:sta:0400626613 olevasi Jyväskylästä, luet näköjään huolellisesti ko. lehdet, joka on erittäin rohkaisevaa sillä nyt on todistettu, että lehtiämme todella tutkitaan vakavasti, sillä saman suuntaista viestiä sain myös Rovaniemen suunnalta aikaisemmin talvella! Eli maassammeko ei ole henkilöpalvontaa, sallikaa minun nauraa!

Mutta, mutta arvon Herra numero:0400626613 sinun olisi jo aika lunastaa lupauksesi, sillä valkoisen terrorin arvostelu kera Venäjän tsaarin armeijassakin housuunsa paskoneen rintamakarkurin raukkamaisten tekojen paljastaminen ja arvostelu sen kuin jatkuu, sillä todella isoja paljastuksia on vielä kertomatta!!!

Jorma Talikka
Janakkala

Toimintaa ja tapahtumia

SFT toimii

SFT järjestää muistokäynnin Eläintarhassa sijaitsevalle Valtakunnalliselle punaisten muistomerkille vuoden 1918 luokkasodan alkamisen vuosipäivänä 27.1.2007 klo 12.00. Puhuu Timo Kangasmaa.

EU:n Vastaisen kansanrintaman laajennettu toimikunta 8.1.2007 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Käsitellään ennekaikkea vaalityön kysymyksiä.

Tervetuloa

STP kiertää ahkerasti Suomea tehdäkseen puoluetta tunnetuksi ja hankkiakseen ehdokkaita maalikuun eduskuntavaaleihin. Alla kuvat Kajaanin ja Mäntsälän tilaisuuksista.

Iisalmessa ja Kajaanissa 28.10. saimme eduskuntavaaliehdokkaaksi "rantaneuvos" Eero Seppäsen Suomen Nälkäänäkevien Yhdistys ry:stä (kuvassa keskellä). Hän on tullut omalla seudullaan laajalti tunnetuksi jakamalla ihmisille ilmaista leipää. Leivän hän saa kaupoilta lahjoituksina.

Kuva STP:n tilaisuudesta Mäntsälässä 10.12. Kuvassa vasemmalta: Kaija Siippainen, STP:n puheenjohtaja Juhani Tanski, hallituksen jäsen Kalevi Wahrman ja eduskuntavaaleissa ehdokkaaksi lupautunut Jouko Raivio.

Kansan *ääni*

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona - 13.12.2006

klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Heikki Männikkö ja Juhani Tanski 60-v.
onnittelutervehdykset

Kai Kontturi
Raika Kontturi
Esko Koivisto
Reijo Katajaranta
Paavo Heikkinen
Ingrid Hämäläinen
Bertta Laine
Maija Heinämäki
Riitta Auervuolle
Esko Auervuolle
Hannele Salava
Tarja Männikkö
Matti Laitinen
Lissu Paakkolanvaara
Rosa-Maria Keskivaara
Janne Rahikainen
Ville Rahikainen
Timo Nieminen
Kalevi Wahrman
Oiva Veistäjä
Eira Kärki
Esa Hermonen
Pekka Tiainen
Matti Orava
Antti- Siika-aho
Timo Kangasmaa
Wäinö Pietikäinen
Jouko Nevalainen
ja Jussi onnittelee Heikkiä ja Heikki Jussia

Suomi, "EU:n mallioppias", ratifioi perustuslain

EU:n Vastaisen Kansanrintaman keräämät nimet, joissa vaadittiin kansanäänestystä Eu:n perustuslaista luovutettiin eduskunnalle 1.12. mielenosoituksen yhteydessä. Keräämänsä nimet luovutti myös Suomi Ei -Eu järjestö. Vastaanottajina kuvassa Vasemmistoliiton Pentti Tiusanen ja Perussuomalaisten Timo Soini. Yhteensä nimiä perustuslain ratifioimista vastaan on luovutettu n. 50.000. Oikealla EUVKr:n puheenjohtaja Heikki Männikkö.

Yksi murheellisimpia sivuja maamme 100- vuotisen kansanedustuslaitoksemme historiassa nähtiin, kun eduskunta 5.12.2006 äänin 125-39 ratifioi EU:n perustuslakisopimuksen ja sen voimaansaattamislain. Murheellisen tästä tekee se, että perustuslain hyväksyminen EU:lle merkitsisi luopumista maamme täysivaltaisuudesta ja itsenäisyydestä.

Siksi se olisi tullut ratkaista perustuslain säätämis- järjestyksessä, jolloin hyväksymiseen olisi tarvittu 5/6 enemmistö. Tämä oli eduskunnan enemmistön kansanvastainen mielenilmaus, koska kansan enemmistö selkeästi vastustaa EU:n perustuslain hyväksymistä.

Monista vaatimuksista huolimatta myöskään kansanäänestystä EU:n perustuslaista ei uskallettu järjestää. EU:n vastaiset- ja EU- kriittiset järjestöt järjestivät maanantaina 1.12.06 eduskuntatalolla yhteisen mielenosoituksen EU:n perustuslain ratifiointia vastaan.

EU:n perustuslaki vie kohti liittovaltiota

Tilaisuuden avannut VEU:n puheenjohtaja **Lea Launokari** viittasi puheenvuorossaan EU:n liittovaltiokehitykseen**: "**Euroopan Unionia ollaan sen jäsenvaltioiden yhteenliittymästä viemässä kohti liittovaltiota. Ensinnäkin perustuslaki määrittää EU:n oikeushenkilöksi (artikla I-7), mikä kansainvälisen oikeuden mukaan yleensä koskee vain valtioita. Euroopan Unioni saa oman ulkoministerinsä (artikla I-28) ja suuremmat valtaoikeudet useilla aloilla. Sotilaallisella puolella EU:lle tullaan määrittämään tietty määrätty politiikka turvallisuuspolitiikan kehykseksi (artikla I-41) - mikä voidaan tulkita jatkuvan varustelun vaatimukseksi. Samassa artiklassa sanotaan, että yhteinen turvallisuus- ja puolustuspolitiikka käsittää unionin yhteisen puolustuspolitiikan asteittaisen kehityksen. Se johtaa yhteiseen puolustukseen heti kun Euroopan neuvosto yksimielisesti on päättänyt asiasta. Jo näillä muutamilla artikloilla huomataan, mihin suuntaan Unionia viedään. Siksi Suomen eduskunnan ei pidä ratifioida EU:n perustuslakia vaan antaa mahdollisuus kansalaisilleen päättää minkälainen lainsäädäntömme tulee olemaan".

Äärimmäinen demokratian loukkaus

Euroopan EU-kriittisten järjestöjen (TEAM) tanskalainen puheenjohtaja, **Jesper Morville** totesi mielenosoitukselle osoittamassaan kirjeessä, että perustuslakiehdotus on jo Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksissä suurella enemmistöllä hylätty. "On erittäin ongelmallista unohtaa demokraattiset päätöksentekomahdollisuudet. Kaikki mielipidemittaukset osoittavat, että 70 % Suomen kansasta vastustaa EU:ta. Siitä huolimatta perustuslakiehdotus hyväksytään ilman, että kansalaisilla on ollut mahdollisuutta keskustella siitä ja ottaa kantaa lakiehdotukseen kansanäänestyksessä. EU:n perustuslaki, jos se tulee voimaan kansalaisten vastustuksista huolimatta, tulee muuttamaan syvästi EU:n toimintaa. EU:n perustuslaki tulee aina olemaan ensisijainen jäsenvaltioiden lainsäädäntöön nähden (artikla 1-6). Kansan tahdon vähätteleminen osoittaa äärimmäistä röyhkeyttä poliittiselta eliitiltä ja on myös loukkaus demokratialle.

Kansa ja eduskunta vastakkain

Tilaisuudessa puhunut itsenäisyyspuolueen puheenjohtaja **Antti Pesonen** arvioi, että kansa ei pitkään tyydy maksamaan yhteiskunnan perustan tuhoamista: "EU:n perustuslain ratifiointia eduskunnassa kannattaa viime kesänä tehdyn mielipidemittauksen mukaan vain noin joka kuudes suomalainen. Eduskunnassa tilanne on toinen. Sopii toivoa, että perustuslakia kannattavat tutustuvat huolellisesti maamme rikoslain määräyksiin valtiopetosrikoksista. Jo yrityskin mitätöidä maamme valtiosääntö on valtiopetos. Demokratian rautaesirippu jakaa Pohjoismaat kahtia. On käymässä niin, että EU:n perustuslain hyväksyjät eduskunnassa jättävät Suomen pimeälle puolelle, sille, jossa kansalaisia ei edes haluta kuulla tärkeimmissä asioissa. Toisella puolella ovat ne - kaikki muut - Pohjoismaat, joissa kansalaisten ääni vielä kuuluu. Runoilija on joskus kirjoittanut, että kun hallitsijat ovat puhuneet, tulevat hallitut puhumaan. Suomalaisille on ollut ominaista voimakas usko auktoriteetteihin ja samalla alamaisuus. Tuskin erehtyy, jos ennustaa, että kun kansalaiset huomaavat tulleensa petetyiksi, he eivät enää tyydy maksamaan siitä, että yhteiskunnan perustaa tuhotaan".

Pääoma tarvitsee EU:lle perustuslain

EU:n vastaisen kansanrintaman puheenjohtaja **Heikki Männikkö** puhui pääomapiirien tarpeesta saada EU:lle perustuslaki: "Monet erehtyvät kuvittelemaan, että Hollannin ja Ranskan kansanäänestysten jälkeen perustuslain kohtalo on sinetöity. Jo silloin totesimme, että näin ei missään tapauksessa ole asianlaita. Pääomapiirit tarvitsevat perustuslain. Maamme EU- jäsenyyden aikana maastamme on viety pääomia ulos yhtä paljon, kuin mitä meillä oli tuotanto- omaisuutta Suomessa 90- luvun alussa, yht. 258 miljardia euroa. Investoinnit kotimaahan ovat vähäisempiä, kuin mitä on tuotantovälineiden kuluminen. EU- jäsenyyden aikana sosiaaliturvasta, palkoista ja julkisesta taloudesta on leikattu 25 miljardia euroa ja tämä kaikki on siirtynyt pääomapiirien voittoihin. Tämän halutaan jatkuvan ja se voidaan varmistaa vain uudella EU:n perussopimuksella. Keinoja siihen on mm. nostaa perustuslakiesitys uudelleen esille, kuten maamme hallituspiireissä nyt puuhataan ja jonka vuoksi olemme nyt täällä. Toinen keino on uudistaa EU:n perussopimus sen jälkeen kun EU on saanut 28:nnen jäsenen. Silloin tähän uuteen perussopimukseen otettaisiin EU:n hylätystä perustuslakiluonnoksesta kaikki huonot kohdat, ja tästä kansojen ei annettaisi äänestää. Tätä linjaa tukee nyt Saksan EU:n tulevan puheenjohtajamaan aktiivisuus nostaa EU:n perustuslaki uudelleen esille. Ja tätä samaa linjaa tukee maamme eduskunnan ja hallituksen pyrkimys nyt näkyvällä tavalla tukea Saksan pyrkimyksiä Suomen kansan enemmistön mielipiteet unohtaen".

Emme kannata militarisointia

Työpaikkojen rauhantoimikunnan edustajana mielenosoituksessa puhui **Juha Kovanen**: ""Me, jotka emme hyväksy maailmalla muodissa olevaa ajattelua, että "Ratkaistaan ongelmat aseilla", emme myöskään ole tyytyväisiä perustuslakiesitykseen. Siinä esitetään kahta asiaa, jotka saavat tukan nousemaan pystyyn. Ensimmäinen on EU:n omien taistelujoukkojen perustaminen. Niiden toiminnalle ei tarvita YK:n hyväksyntää. Tätä kyllä esitettiin perustuslakia valmistelevassa konventissa, mutta konventti halusi antaa YK:lle pakit. Toinen asia on perustuslakiesitykseen sisältyvä varustelumenojen jatkuvan kasvattamisen vaatimus. Nämä perustuslakiesityksen linjaukset eivät vastaa Suomen eikä Euroopan etuja. Ne ovat kylläkin varusteluteollisuuden toiveiden mukaisia. Emme myöskään kannata näiden militarisointia merkitsevien periaatteiden mukaista politiikkaa. Sekä EU:ssa että Suomessa nämä huonot asiat ovat edenneet, vaikka lakiesitys on haudattu ranskalaisten ja hollantilaisten toimesta"".

Yli 50000 nimen adressit luovutettu eduskunnalle

Mielenosoituksen yhteydessä luovutettiin eduskunnalle reilusti yli 20000 nimen adressi, jossa vaadittiin kansanäänestyksen järjestämistä EU:n perustuslakikysymyksessä. Samalla vaadittiin koko perustuslakiesityksen hylkäämistä. Adressin tekstissä todettiin "Suomen kansalla tulee olla kansanäänestyksessä mahdollisuus torjua EU:n perustuslakiesitys". Kansanäänestystä vaativan oman yli 30000 nimeä käsittävän adressin luovutti kansanäänestysliike jo alkukesällä. Yhteensä yli 50000 ihmistä on allekirjoituksillaan vaatinut eduskuntaa järjestämään perustuslakiasiassa kansanäänestyksen.

Toimitti
Heikki Männikkö

Ansaittuja eläkkeitä poljetaan

Työeläkkeissä otettiin käyttöön vuonna 1996 ns. taitettu eläkeindeksi jossa kuluttajahintaindeksin vaikutus on 80% ja ansiotasoindeksin vain 20%. Aikaisemmin oli vaikutus 50% ja 50%.

Taitetusta indeksistä johtuen työeläkkeet jäävät automaattisesti jälkeen palkkakehityksestä. On laskettu, että vuodesta 1996 lähtien on eläkeläinen taitetusta indeksistä johtuen vuoteen 2005 mennessä menettänyt runsaat 44% eläkkeensä ostovoimasta. Esim. noin 1000 euron kuukausieläkettä saava on tänä aikana menettänyt ostovoimaansa yhteensä runsaat 5300 euroa.

Kuka on antanut luvan tähän lähes rikosluontoiseen toimintaan? No, viimekädessä äänestäjät, jotka vaaleista toiseen valitsevat samat puolueet ja edustajat, jotka eivät uskalla edes eläkeläisiä vastaan toimiessaan "ryhmäkuria" rikkoa.

Edellisen kerran eduskunnassa äänestettiin eläkeindeksistä 10.3.2006 ja silloin esim. demareista vain (Reijo Laitinen Jyväskylästä) äänesti eläkeläisille edullisemman puoliväli-indeksin puolesta.

On pakko kysyä miksi 1,3- miljoonainen eläkeläisväestö suostuu tällaiseen ansaitun eläkkeen huonontamiseen. Äänestäjän kannattaakin kysyä edustajalta jolle äänensä edellisissä vaaleissa antoi, miten hän äänesti, tai miten tuleva ehdokas tulee äänestämään kun eläkeindeksiä seuraavan kerran eduskunnassa käsitellään.

Kalevi Wahrman
Porvoo

Ilmastopäivä muistuttaa ekokatastrofista

Ilmastomuutos muodostaa ydinsodan ja pandemioiden ohella ehkä merkittävimmän uhan ihmiskunnan ja koko maailman tulevaisuudelle. Fossiilisten polttoaineiden käytön johdosta ilmakehän keskilämpötila on noussut teollistumisen alkuajoista lähtien vasta alle 1 aste/C, mutta jo tämä on synnyttänyt vaikeita säälimöitä: kuivuutta mm. Suomessa, tulvia myös Euroopassa, myrskyjä mm. Amerikassa, merenpinnan nousua, jäätiköiden sulamista yms. Jos ilmakehää lämmittäviä päästöjä ei saada kuriin, jatkuu tämä kiihtyvällä nopeudella. Seurauksena voi hyvinkin lyhyellä aikavälillä olla vaikkapa napajäätiköiden sulaminen tai maaperän metaanivarastojen vapautuminen, jotka kiihdyttävät lämpenemisprosessia entisestään. Yksi kauhuskenaario voi olla Colf virran pysähtyminen tai suunnan kääntyminen ja jokainen meistä tietää mitä se tuo tullessaan (*meille)* pohjolan asukkaille. Maanviljelys ja osin asutuskin täällä kävisi mahdottomaksi. Kokonaisuudessaan kasvihuonekaasujen jatkuva vapauttaminen ilmakehään on uhka koko sivilisaation olemassaololle. Ihmiskunta on riippuvainen biosfääristä ja koko ekosysteemistä, jonka varassa sivilisaatiomme on syntynyt. Tulevaisuutemme kannalta on täysin välttämätöntä turvata tasapaino meitä ympäröivän ekosysteemin ja sivilisaatiomme välillä.

Voiton maksimointi tuhoaa maapallon

On kuitenkin huomattava, että tämän tavoitteen tiellä on suuria vaikeuksia. Valtaosassa maapallolla toteutetaan tänään markkinavoiomien ehdoilla yhteiskuntapolitiikkaa, jossa kaikki on alistettu taloudelliselle kilpailulle. Samalla tavalla miten suuressa osassa maapalloa ihmisen perusturvan alentamisesta on tehty markkinavoimille kilpailua edistävä tekijä, niin on myös fossiilisten luonnonvarojen **tuhlaus** (*poltto)* alistettu **kapitalistien voittojen maksimointiin** (*samalle asialle).* Uusliberalistinen yhteiskuntapolitiikka aiheuttaa ihmiselle uhkia monista eri suunnista. Se heikentää taloudellista ja sosiaalista perusturvaa sekä aiheuttaa laajempia riskejä ja tuhoja ympäristökatastrofien muodossa. Niin erilaisia, kuin nämä ihmiskuntaa kohtaavat uhat (sota, nälkä, ilmastonmuutos, pandemia) ovatkin, niiden alkusyy on yhteiskunnassamme. Ja **yhteiskunnallisilla päätöksillä** (*yhteiskunnallisella kanssakäymisellä)* ne myös ratkaistaan.

Yhteiskunnalliselle sääntelylle ei ole vaihtoehtoja

Tänään 4.11.2006 kansainvälisenä ilmastopäivänä voimme todeta, että maapallon kasvihuoneilmiöön liittyvää ongelmaa tuskin voidaan lopullisesti korjata nykyisen uusliberalistisen talous- ja yhteiskuntapolitiikan puitteissa. Tämä johtuu siitä, että kovaan markkinatalouteen kytkeytyvä aineellisen **kerska- ja turhan** kulutuksen kasvu tulee "saada aisoihin". Se myös edellyttää tietoista yhteiskunnallista sääntelyä ja ohjausta. Uusliberalismin kannattajat, joille kulutuksen jatkuva kasvu on ydinkysymys, näkevät punaista, kun vain vihjaammekin yhteiskunnallisen ohjauksen ja sääntelyn suuntaan.

Kovaa kulutusta on rajoitettava

Meillä toimii monia kansalaisjärjestöjä, jotka tekevät työtä ilmastomuutoksen pysäyttämiseksi. Meille, jotka koemme tämän tarpeelliseksi on tiedossa, että kovaa kulutusta on rajoitettava. Kansantulosta yhä suurempi osuus on kilpailun sijaan ohjattava uusiutuvien energialähteiden, pehmeän kulutuksen yms. tutkimukseen ja kehitykseen. Tämä on hyvä asia, koska se samalla lisää työpaikkoja ja parantaa ihmisten elämän laatua., joka voidaan löytää aivan muualta, kuin katumaastureista, ökyveneistä tai lisääntyvästä lentomatkailusta.

Ekokommunismi viimeinen vaihtoehto?

Oikeansuuntainen kehitys johtaa vääjäämättömästi yhteiskuntakehityksen ja yhteiskunnallisten arvojen suuntautumiseen uudella tavalla. Jos emme tähän kehitykseen nyt kykene, on edessämme yhteiskunnallinen ja ekologinen kriisi. Silloin ainoana vaihtoehtona meidän on pakko hyväksyä yhteiskuntarakenteemme muutos. Nimittäkäämme sitä viimeistä vaihtoehtoa sitten vaikkapa **ekokommunismiksi**..

Kalevi Wahrman, puheenjohtaja/ Kommunistien liitto